

DIANA ALZNER
TRONSON PERICULOS

Colecție de povestiri
2013
Volum virtual

Am deosebită plăcere să vă prezint astăzi una dintre cele mai interesante autoare de ficțiune speculativă pe care le-am citit în ultimii ani. Numele său:

DIANA ALZNER.

N-o cunosc personal, știu doar că e din Râmnicu-Vâlcea, i-am văzut chipul numai în fotografii și am vorbit de câteva ori la telefon. Dar nici nu cred că a fost nevoie de mai mult ca să fiu convins de talentul ei deosebit, mai ales după ce i-am citit povestirile răspândite prin diverse reviste online – și, atenție, nu toate dedicate ficțiunii speculative! Indiferent de gen însă, a fost foarte convingătoare. Pe mine mă interesează totuși aici fațeta dedicată SF-ului, fantasy-ului și

fantasticului, așa că am ales pentru astăzi două proze scurte¹, complet diferite din toate punctele de vedere și care stau mărturie faptului că Diana Alzner este o scriitoare în adevăratul sens al cuvântului. Încotro o va duce destinul său literar, habar n-am. Oricum ar fi însă, merită să-i citiți prozele, indiferent unde le veți găsi. N-o să vă pară rău!

Ștefan Ghidoveanu

Articol I. TRONSON PERICULOS

Publicat Dec, 2013

Domnul Popescu își privi cu atenție mâna. I se păru că vede ceva, ceva care-l făcu pe loc să tremure. Probabil avea leziuni pe creier, probabil era în comă și tot ce i se întâmpla era un vis, fir-ar al dracului! Adică, pardon, Doamne, iartă-mă, îngăimă, știind el că în asemenea situații nu e indicat să te pui rău cu cerurile.

Dar mâna lui! Mâna lui... ca și piciorul, ieri... Totul începuse vineri. Nu fusese vineri și treispe, nu, era o vineri oarecare, 23, na, vineri 23, când se întâmplase accidentul. Se ridică hotărât să deschidă o bere, cu toate că era înainte de prânz, că doar n-o să-i permită nevestei să-i dicteze lui când, cum și ce lichide să-și administreze. Ori el avea acum nevoie urgentă de încurajare. Pentru că mâna lui... și era tocmai dreapta! mâna lui se transformă într-o moluscă!

Uite, nici nu mai putea să-și folosească unghia degetului mare pentru destinația ei primordială, deschiderea unei cutii de bere! Tudorel sorbi cu nesaț. Nu exista nicio explicație logică pentru care soarta l-ar fi ales pe el pentru asemenea întâmplare. Dar, cum lipsa de logică părea, la o analiză mai atentă, ca fiind un factor constant în viața sa, de ce să se revolte chiar acum? Dar mâna mea? Mașina, chestia cu mașina, hai, treacă-meargă, dar de ce și mâna? Și piciorul? Și de la picior cine știe spre ce zonă s-ar mai fi putut extinde simptomul acela curios și periculos! care îi transforma carnea într-un țesut flasc, cenușiu-verzui și cu aspect cauciucat?

Aruncă o privire pe fereastră: mașina era în curte, la locul ei, sub nuc. De aici nu era vizibil, dar Tudorel știa că botul mașinii suferea și el transformări ciudate. Întâi crezuse că s-a luat vopseaua pe când a trecut val-vârtej la vale prin tufe de mur, salcâmi tineri și scaieți. Însă

¹ Textele din această colecție au fost publicate de autoare pe: www.moshhulsf.wordpress.com ; www.srssf.ro ; www.suspans.ro ; www.revistadesuspans.ro ; www.sferaonline.ro .

ieri, parcă a trecut deja o sută de ani! ieri, când pusese degetul să constate cât de adânc s-a zgâriat tablă, descoperise cu un frison că botul mașinii era moale și gri-verzui. Și că dacă îl împungea cu degetul, materialul acela revenea cuminte la loc. De parcă ar fi fost viu!

Și toate astea din cauza unei javre care-i sărise dinainte în trafic! Se însera, era vineri și se întorcea acasă de la birou, mergând în coloană. Serpentinele Dealului Negru transformau tirurile în broaște țestoase la urcare pentru ca apoi, la coborâre, să prindă viteză și să claxoneze amenințător mașinile care le stăteau în cale. Toată lumea de pe șosea era nervoasă. Ca de obicei. Iar el se afla în mare întârziere. Lili îl sunase deja de vreo două ori, dar nu-i răspunsese. Și chiar atunci, în clipa când încerca să depășească un camion, îi sărise în față câinele. Sincer, nu-și mai amintea exact cum ajunsese în râpă. Noroc că plonjase printr-o porțiune unde drumul nu mai avea parapet – din grija unor tiruri care alegeau adeseori să zboare pe acolo spre valea ce se deschidea îmbietor. Luase cu nasul mașinii toți rugii plini de țepi... da... însă asta nu explică, nu-i așa? culoarea nesănătoasă pe care-o căpătase tablă, piciorul lui, mâna și consistența de cauciuc a tuturor. Al! Și încă ceva: dacă tabla mașinii venise totuși în contact cu ceva care ar fi putut să cauzeze daune, nici piciorul și nici mâna nu și le lovise. Ba chiar putea să spună că scăpase fără lovituri. Doar cu amintirea unei stranii senzații de plutire, ca și cum timpul s-ar fi dilatat. Mai trase un gât de bere. Nu-i plăceau deloc senzațiile confuze și ar fi făcut mișto de oricine ar fi încercat să-i vorbească lui despre plutiri și dilatări ale timpului. Întreaga afacere era de natură să-l bage în depresie, așa că termină berea și se duse în bucătărie, la nevastă, la scumpa de Lilișor care gătea prânzul duminical.

— Fii atent! îl apostrofă ea de cum intră, îndreptând cuțitul cu care toca ceapa spre ecranul televizorului.

— Ce? mormăi cu gura uscată, cu un sentiment clar de déjà vu: o televiziune de știri prezenta un accident straniu pe E81, în județul Vâlcea, „pe tronsonul de tristă reputație Dealul Negru”.

— Aia nu-i mașina noastră? Cine te-a filmat?

— Nu m-a filmat nimeni, puișor. Nici măcar cei de la tractări nu au venit, deși am sunat de câteva ori. M-a scos din râpă un turc cu o dubă, aibă-l Allah în pază!

— Nu te maimuțări, Dorele! Ce făceai tu pe Dealul Negru la ora aia? Că acasă ai ajuns abia seara târziu, hm?

Tudorel căscă ochii. Fu rândul lui să ia televizorul de martor:

— Uite, dragă, accidentul de aici s-a petrecut dimineța, de ce nu ești atentă? Ori eu era să mor vineri seara, dar cui să-i pese?

Lili zvârli ceapa în cratiță și se întoarse ca mușcată de șarpe:

— Stai așa, poate mai arată numărul încă o dată! Hai, măi, dați numărul încă o datăăă! Vezi, vezi?! Țipă ea triumfătoare, când cameramanul surprinse din nou o imagine bună. E BPK, ești TU!

— Cum să fiu eu, pușor? Tu nu auzi că accidentul s-a petrecut, la orele șapte patruzeci? Ascultă!

— Nu se poate!

— Mașina nu s-a clintit din curte de vineri seara, cred că ne-au clonat. Și n-au găsit pe nimeni în automobil...

— O, să nu crezi că Ține la mine cu chestii d-astea! E ceva necurat la mijloc și tu nu vrei să-mi spui, da' aflu eu!

Tudorel renunță să mai ia încă o bere din frigider și porni spre dormitor cu gând să doarmă privind un meci. Petrecu o după amiază de duminică tristă.

*

Luni dimineța, abia se încheie la nasturii cămășii. Degetele mâinii drepte, după ce mai întâi se umflaseră ca niște cârnăciori de bere, acum se lungiseră nefiresc și nu le simțea deloc vârfurile. Aveau o culoare ca pielea de șobolan, gândi Tudorel dezgustat.

Problema era însă de cu totul altă natură, anume cum va scrie la calculator, cum se va folosi de acum încolo de mâna de șopârlă pe care-o dobândise. Trebe să merg la doctor, dar asta era cu adevărat de speriat, pentru că desigur că va sfârși într-un laborator unde vor face pe el experimente dureroase. Iar mașina, Dumnezeu! mașina arăta la fel de rău. Bine că Lili nu băgase de seamă în graba ei de-a deschide poarta găinilor, asta i-ar mai fi trebuit, interogatoriu încă din zori...

Porni spre oraș cu sentimentul că sabia lui Damocles nu era prea departe, nu-și simțea deplin nici laba piciorului drept, era o nebunie, trebuia să vadă un medic. De-abia se înscrisese pe șoseaua principală când văzu adevărata nebunie în fața ochilor, cam la cinci sute de metri distanță, și frână brusc ceea ce stârni un val de claxoane, depășiri, degete ridicate cu o semnificație lipsită de orice dubiu... dar ei nu vedeau? Nu vedeau? Tremurând din tot corpul, trase pe dreapta, noroc că în fața unei porți era puțin spațiu. Respiră adânc, strânse pleoapele, apoi îndrăzni să privească din nou. Era acolo! Imaginea de

coșmar nu dispăruse. Și nimeni dintre participanții la trafic nu observă. Ba, mai mult, se înscriau în răsucitura aceea de groază... Avea vedenii, nu putea fi real. Coborî geamul și se adresează unei băbuțe care trecea cu găleata goală spre puț:

— Mamaie, ce-i acolo, ce s-a întâmplat?

— Unde, maică?

— Acolo, sus, șoseaua face roată pe cer... face buclă, nu vezi?

Bătrânica privi din nou în direcția indicată, apoi îl sfătui conspirativ:

— Auzi, maică, du-te-acas dacă băuși ceva că e polițaii colo, după curbă...

Avea dreptate! Acasă! Un om cu halucinații nu putea merge la serviciu.

Lili îl privea cu suspiciunea aceea a ei care nu promitea nimic bun.

— Dacă te simți rău, învoiește-te de la serviciu și du-te la medicul de familie. E posibil să te fi lovit la cap și să nici nu fi observat în emoția de la accident. Aș veni cu tine, dar am pus zacusca la fiert.

— Scumpo, dar șoseaua... pe unde să mă duc? Tu nu auzi ce ți-am povestit?

— Da' tu nu te auzi ce spui? Ai vedenii! Te programez la madam Boldizar la cabinet, dacă bate vreun apropo zi-i că puii de curcă sunt încă mici, că doar n-oi tăia curcanul pentru un consult! Așa!

— Dar n-am pe unde s-o iau, dacă pe acolo drumul urcă spre cer...

— Cătinel, te ții după ceilalți șoferi. Și să-ți dea concediu ca să-ți justifici ziua, nu uita!

Când fusese puști, la grădiniță, furase din grămada de jucării o mașinuță mică, mică de tot. O ascunsese în buzunar, dar acasă o descoperise maică-sa, iar a doua zi l-a silit să o înapoieze educatoarei și să-și ceară iertare de față cu toți copiii. N-a putut să uite niciodată teroarea vie pe care-o trăise în dimineața aceea îndepărtată, pe drum spre grădiniță. Iar acum simțea același lucru: ceva îngrozitor avea să i se întâmple și nu exista scăpare nicăieri. Din cuvântul nevastei nu putea ieși.

Parcurse toată distanța cu viteză redusă. Se înscrise pe drumul european cu frica în suflet și, iată, porcăria aceea se afla la locul ei! Dacă avea vedenii, de ce le avea numai în acest loc? Rulă ca melcul pe

banda întâi și privea în sus. Camioane, dube, mașini mici, ba chiar și un autocar intrau fără probleme, cu capul în jos, în bucla ca de montagne russe, apoi reveneau la poziția normală și își continuau călătoria. Ce oroare! Încercă să-și slăbească nodul la cravată, dar mâna-de-moluscă nu-l ajută prea mult. Era convins că viața lui de până acum avea să ia sfârșit curând, fie în anomalia drumului pe care autoritățile (?) îl reparaseră atât de fantezist, fie în cabinetul doctoriței de familie căreia nu-i ducea niciun curcan. Tot înainte, mândri pionieri! cântă el răgușit și intră în buclă.

— Și am simțit că plutesc, tu, Lili, dar era ceva mai mult decât atât, pentru că în același timp m-am simțit învăluit în ceva cald.

— Oi fi făcut pe tine!

— Te rog, te rog, ascultă-mă. Sunt calm acum și îți vorbesc serios, dacă nu ție, cui să-i pot mărturisi o asemenea experiență? Încercă Tudorel să-i atingă coarda sensibilă cu riscul de a fi pe loc catalogat drept „patetic”, adjectiv care era evident că suferise în ultimii ani o depreciere a sensului. Era cald, aveam o senzație de beatitudine, simțeam o mireasmă ca de ocean...

— Alge în putrefacție?

— Nu, aer sărat, prospețime... Am fost foarte mirat când am realizat că zburam în sus, deși inițial am căzut din buclă. Toți treceau fără probleme, doar eu am căzut.

— Tu întotdeauna ai avut ghinion!

— Da, și am văzut că zburam în sus purtat de un jet de aer colorat, știi, ca la balene... În jurul meu era altă lume, nu poți să crezi!

— Păi, chiar nu pot...

— Coloane gri-verzui cu deschizături ca niște ferestre, aș fi crezut că sunt un fel de clădiri, însă unduiau ușor, iar printre ele circulau niște vehicule, inițial am crezut că sunt pești, dar erau vehicule înscrise pe traiectorii fără sens, urcau rapid în spirală sau se roteau în cerc... Și totul era învăluit de o lumină caldă, densă ca mierea, o lumină în care totul se mișca sinuos. Apoi nu-mi mai amintesc... M-am trezit suspendat într-o încăpere imensă.

— Te răpiră extraterestrii, Tudorel!

— Lili, mi-a fost o frică de moarte. Da, la asta m-am gândit și eu... Să vezi acum ce-o să-mi facă! Și când i-am văzut intrând de undeva, m-am cutremurat: erau atât de umani și, în același timp, atât de non-umani!

— Cum arătau, dragă?

— Aveau un fel de picioare, două, două mâini, dar așa, mai mult ca niște înotătoare, iar de aici încolo... ce să zic, aveau cap de pește.

— Puah!

— Și totuși nu erau urâți, nu știu cum să-ți spun... Unul dintre ei, că erau vreo trei-patru, s-a apropiat repede de mine și deschidea gura ca peștele, știi, însă eu nu auzeam nimic, apoi am perceput ca un fel de gâdilă pe creier. „Nglilalt!” – așa zicea – „Nglilalt, Nglilalt!”

— Și ce înseamnă?

— Habar n-am. Dar era o emoție teribilă pe fața creaturii, iar asta se vede, nu trebuie tradusă, se înțelege. Cred că voia să mă... să mă îmbrățișeze... Dar ceilalți au luat-o ușurel deoparte și doar se mai uita la mine din când în când și mie îmi mai gâdila pe creier „Nglilalt!”. Pe-urmă, unul a venit în dreptul meu și mi-a lipit niște chestii pe piele.

— Oh, erai dezbrăcat?

— Dragă, nu știam cum sunt... crede-mă. Mult mai târziu am văzut și te asigur că am fost șocat! Eram... eram ca ei, Lili.

— Mda... nu credeam c-o să ajungem aici. Să-mi spui o minciună atât de romanțată ca să-ți explici absența de acasă pentru o zi întreagă... La ce să mă mai aștept din partea ta, Tudorele?

— O zi? Doar o zi? Atât am lipsit? Mi s-a părut că a fost mai mult, mult mai mult...

— Să mă pregătesc sufletește, ha?

Lili capsă borcanele de zacuscă de parcă ar fi montat bombe, cu dușmănie, cu un fel de fanatism. Avea dreptate, nevastă-sa, uite, de dimineață începuse zacusca, iar acum, seara, închidea borcanele... Deci unde fusese el? Timpul lui se dilatase, era atât de evident, iar ideea nu i se mai părea deloc grețoasă și trasă de păr. Timpul se dilatase...

— Lili, cred... cred că am călătorit în altă dimensiune.

— Vai, așa-i spune mai nou? Lipsești de acasă, cine știe cu ce pipiță îți faci de cap și apoi e destul să-mi torni un episod din „Scenarii extraterestre”, nu-i așa?

Tudorel închise ochii și se gândi cu amărăciune că dacă toate iubitele se transformă după ce sunt luate în căsătorie într-un fel de mame cicălitoare, iubita lui, odată ce-i devenise nevastă, se transformase negreșit într-o pedagogă.

— Lili, nu este un scenariu și sunt dezamăgit că nu mă crezi. Îți comunic ceva ca de la suflet la suflet, am trăit o revelație... Sunt

profund marcat. Simt că ceva s-a clătinat în mine.

— Ești penibil.

— Dar am dovezi concrete. Îți arăt, nu vreau să te sperii, te pot lua cu mine. Vei vedea că șoseaua se răsuștește ca o buclă, că banda lui Moebius...

— Ca ce? Ia mai slăbește-mă!

Lui Tudorel îi sclipiră ochii de parcă ar fi priceput dintr-odată ceva:

— Acum îmi dau seama. Ei sunt tot aici, împreună cu noi, în același spațiu, doar timpul curge altfel...

— Ai lipsit de la serviciu, o să-ți taie ziua, știi că o ducem prost cu banii. M-ai supărat foarte rău.

— Bine, Lili, uite!

Își scoase mâna din buzunar și i-o arătă. Lili scăpă capsatorul, păli, buzele începură să-i tremure. Era conștient că o va speria, dar nu chiar așa. O eczemă... Dar când își privi el însuși mâna... nu și-o mai recunosc: degetele dispăruseră unite sub o piele dură, cenușie, volănașe din aceeași piele îi atârnavă de-o parte și de alta a brațului. Era normal ca Lili să iasă din bucătărie cu spatele, fără să-l piardă din ochi, era firesc ca ajunsă pe hol să-și caute înfrigurată telefonul prin buzunare ca să cheme 112...

Tudorel fugi pe ușa din spate. Avea cheile mașinii în buzunar. Porni în grabă și când trecu prin dreptul ferestrei o văzu pe Lili vorbind la telefon, chema ajutoare...

Ascunse mașina în zăvoiul de lângă râu. Înserarea se așternea treptat și păsările amuțiră prin tufișuri. Jean polițistul apăru cu Loganul pe drumul comunal, mai întâi la deal, spre centru, apoi, după o jumătate de oră, se întoarse spre sediu. Tudorel ar fi putut să jure că fusese la ei acasă. Nu avea de ce să fie îngrijorat, șeful de post nu se deranjă niciodată să rezolve incidentele ce i se raportau, întrucât omul ordinii observase din experiență că orice conflict se rezolvă de la sine mult mai eficient și mai rapid.

Când întunericul inundă valea pe deplin și doar ferestrele unor case de dincolo de luncă se mai puteau ghici, porni motorul și reveni pe șosea. După un kilometru intră pe drumul european. Circulația era mult redusă. Tudorel inspiră aerul răcoros al nopții. Conducea încet, încă nu era sută la sută hotărât. Totuși, când în fața lui farurile mașinilor părură că urcă spre cer, că se dau peste cap și apoi coboară

la loc, nu mai opri îngrozit că dimineața. Mașina lui ajunsese în buclă, cu capul în jos, Tudorel se simți cazând prin portiera deschisă, dar știa de acum prea bine că nu cade, ci de fapt se înalță. Văzu pentru scurt timp farurile automobilului pierzându-se sub el și se gândi la reportajul de la televizor. Dar ce-i mai păsa? Mă duc acasă! își zise și se miră pe loc de gândul care-i trecuse prin cap. Într-o clipă, plonjă în lumina aceea înceată, caldă, mai groasă decât lumina de dincolo, o lumină vie și plină, încât avea impresia că dacă se va deplasa prin ea, în urma lui aveau să rămână tunele. Văzu clădirile unduind pe straturi etajate, tăiate în aerul greu, văzu culorile tropicale revărsându-se din toate direcțiile și, în sfârșit, îi văzu pe oamenii-pește venind spre el. Una dintre creaturi spunea „Nglilalt! Nglilalt!”, dar acum Tudorel înțelese și-i răspunse cu dor: „Liallia!”

Articol II. PELERINA

Publicat Dec, 2013

Dirina clipi orbită de reclamă: „AVEȚI NEVOIE DE MAGIE PENTRU A FI FERICIT! FOLOȘIȚI METODA SUPREMĂ ȘI EFICIENTĂ, CONECTAȚI-VĂ ACUM”.

Întoarse capul plictisită ca să se asigure că n-o va lovi niciun vehicul pe când avea să traverseze Canalul Principal, apoi încercă să meargă fără să alunece pe noroiul care acoperea gropile din asfaltul străvechi.

Nu avea cum să fie tocmai veselă, dar măcar reușise să se miște de acasă, să întreprindă ceva în interes propriu.

Era greu să te acomodezi din nou cu peisajul, după ce stăteai conectat mai tot timpul cu Biblioteca, însă aparatul personal o avertizase deja de mai multe ori și trebuia să-l creadă: îi expira perioada de validare, fir-ar să fie!

Ajunsă pe celălalt pasaj pentru pietoni, privi cu invidie cele câteva automobile care glisau la înălțime. Tare ar fi dorit să se afle într-unul dintre ele, însă Shugun fusese de părere că ar fi fost mai ușor de reperat într-un mijloc de transport. Așa, cu lentilele de contact cumpărate de la Bob traficantul, putea spera să treacă de aparatele de identificare.

Oare mai avea mult de mers?

Atmosfera era absolut sufocantă aici, în cartierul Hacks, remarcă tușind. Se vede că primăria nu lăsa purificatoarele să funcționeze decât dimineața, o oră, două.

Trecu pe lângă o poartă mare, întunecată, grăbind pasul, atât cât îi permiteau mușchii atrofiați. Se conectă pe Mobile ca să vadă exact unde se află. Ah, încă puțin, încă puțin...

Dintr-o vitrină îi zâmbi Madona Oriflamma a lui Roerich. Ajunsese.

Încercă să își amintească cuvintele pe care le avea pregătite, dar ușa se deschise lin.

— Intrați cei ce auziți chemarea!

Se simți străbătută de un recul: era un lăcaș de cult! O, fir-ar să fie! Și doar îl rugase pe Shugun s-o trimită într-un loc serios!

Totuși intră, fiindcă adresa era cea indicată.

Se afla în interiorul unei biserici de secol XX, desigur cu dimensiuni adaptate, dar atent reconstituită până la detaliu. Lecturile și turismul virtual de care profitase din plin pe când avea conturile intacte își arătau roadele acum: nu se simțea nici străină, nici stingheră în cele mai exotice locații.

Dintr-o absidă se ridică un tip cu veșmânt bogat, de bazileu. Cum nu-l văzuse niciodată pe cel la care venise după ajutor, solicită un Consult Rapid pe aparatul personal. Negativ. Mâna ei apucă teaca Phaserului, deși Dirina avea îndoieli serioase despre capacitatea sa de a nimeri o țintă chiar și de la câțiva pași distanță.

— Vai, vai! E doar decor, domniță.

„Afirmativ” îi confirmă aparatul. Lengren în persoană!

Individul din fața ei avea o ținută răvășită și ieșise pe o ușă mascată, de undeva din lateral. Îl privi circumspect. Chel, slab și foarte palid. Probabil petrecea zile întregi în convertizor. Dirina se gândi că și ea trebuie să arate cam la fel. Noroc că avatarul ei de pe Comnet era cât se poate de ispititor.

— Doriți vreunul din serviciile divine? Vă putem absolve definitiv de anumite erori trecute sau viitoare, putem contacta persoane decedate, oferim consultări astrologice complete...

— M-a trimis Shugun.

— Ah!

Mina bărbatului uscățiv se schimbă brusc. Masca mieros-pioasă căzu și Lengren abordă un ton profesional:

— Pe aici, urmați-mă.

O conduse spre ușa laterală și Dirina pătrunse cu el într-o încăpere aproape goală, dar foarte plăcută datorită luminii calde,

naturale. Nu-și putu stăpâni un mic țipăt de surpriză.

Lengren o privi amuzat:

— Nu mai ieșeam din starea depresivă și am investit într-o oglindă de mare înălțime. A durat ceva până am descoperit un specialist care să mi-o regleze, dar, după cum vedeți, merită. Cu ce v-aș putea ajuta?

— Shugun spunea că puteți modifica niște date...

— Oh, un fleac! Modificăm date în orice sistem. Putem crea conturi noi, conturi clonă, putem chiar să înlocuim conturi dacă doriți. Oferim buletine probabilistice pentru persoane și evenimente, închiriem și vindem domenii pe toate sistemele, iar contra unui cost adecvat putem extrage date confidențiale... desigur dacă primim și anumite garanții...

— M-ar interesa modificarea de date.

— Cel mai simplu! În ce sistem?

Lengren se și instalase în fața pupitrului, gata să activeze comenzile.

— Pentru sistemele interioare vă costă două unități pe pagină, iar pentru cele exterioare trei unități pe pagină. Unde doriți să mergem?

Dirina își simți inima strângându-i-se. Dacă individul cerea trei unități pe pagină pentru un sistem exterior, cât va cere pentru ce dorea ea?

— Aș dori să modific evenimente reale din trecut.

— Oho!

Lengren îndepărtă pupitrul spre perete și se întoarse spre ea. O privi curios.

— Cronovizoarele astea sunt o pacoste, nu? rânji el.

Dirina se mulțumi să răspundă cu un oftat grăitor. Era evident că nu va reuși o negociere cu individul, iar el avea să-i ceară mult, mult de tot. Simți nevoia imperioasă de a-și injecta conținutul întreg al unei fiole. Ce va face când nu își va mai permite să le cumpere?

— Indiferent ce spune legea, toată lumea încearcă să vadă ce a făcut cel de lângă el. Costurile sunt prea mari ca să urmărești acest tip de infracțiune și așa se face că cei care încalcă restricția stau fără griji. Pe cine să intereseze Enciclopedia sau Trecutul îndepărtat mai mult decât afacerile și viața cunoscuților? Pun pariu că vrei să-ți acopăr vreo năzbâtie!

— Îhî... Îngână Dirina și se gândi că oamenii devin familiari de îndată ce îți descoperă o cât de mică slăbiciune.

— Eram sigur. Ce-ai făcut?

— Asta nu te privește. (Avea nevoie de conținutul unei fiole întregi de Lippo, chiar în acel moment!) Am coordonatele exacte. E vorba de două zile distincte, în prima doresc acoperirea unui interval de două ore, iar în cealaltă zi, un interval de o oră.

Lengren fluieră scurt.

— Ai habar cât costă? Sunt zile succesive? Nu? Păi atunci înseamnă două intervenții separate, domnița mea. Face cam cinci sute de unități. Da, știu, banditul de Ernetti ar fi putut fi bogat, dacă l-ar fi interesat asta când a construit cronovizorul, însă el era doar un fanatic. Închipuie-ți că s-a făcut benedictin numai ca să intre în arhivele Vaticanului, bine asta nu te încălzește cu nimic, știu...

— Cinci sute de unități? Ești nebun? gemu ea răgușit după primul șoc. Și pentru ce? Ca să acoperi un interval care nici nu e mai lung de trei ore cu totul?

Dirina se gândi cu ciudă că nu ar fi fost acum în situația asta stupidă, disperată, dacă în urmă cu șapte ani ar fi fost fată cuminte și nu s-ar fi avântat să dea cu pietre în casa senatorului în timpul Revoltei Verzilor. Însă nu avea de unde să bănuiască faptul că în timp va deveni prietena fiului aceluia și că va spera din tot sufletul la o alianță care să-i asigure conturi valide pentru tot restul vieții. Acum visa că bătrânelul căruia dorise să-i spargă țeasta să-i devină socru, însă avea de trecut de examenul exhaustiv al consilierilor acestuia.

Lengren o studie în tăcere, apoi deschise pupitrul:

— Știi ceva, cred că e un tun greu aici, te ajut dacă îmi dai zece la sută din ce obții.

— Țsta e jaf!

— Nu, e un procent, procentul pe care oricine l-ar cere într-o afacere delicată ca asta. Ține cont, pelerina cu care îți voi acoperi eu tărășenia pe care-o vei fi făcut este unicat. Cronovizoare au mulți, dar tehnica scutului o dețin câțiva oameni pe toată planeta. Ori închei afacerea cu mine, ori... mi se pare că va trebui să renunți. Vrei să rămâi cu conturile goale? Să mergi zi de zi la una din fabricile care fumegă la orizont și să fii obligată să procreezi? Sau să zaci în vreun cotlon pe undeva, fără să mai ai posibilitatea de a te conecta în veci de veci?

Dirina se gândi la maică-sa. Trăia dintr-o pensie de rahat după

ce muncise toată tinerețea, se putea conecta doar o zi pe lună, în restul timpului lua Terpexin și hiberna în convertizorul rece. Nu voia să ajungă așa, nu, pentru nimic în lume, era gata să omoare, să dea foc, să șteargă avatururile celor mai buni prieteni, numai să nu ajungă așa!

Lengren o privea și o expresie satisfăcută se lăți pe fața lui:

— Foarte bine, bravo! Știam eu că ne înțelegem. Dă-mi coordonatele!

Îi întinse plăcuța, iar el ieși făcând un gest liniștitor cu mâna. Slavă Sfințelor Începători și Tronuri! Avea să-și injecteze fiola, încă puțin și ar fi citit-o, nemernicul!

Respiră iute când drogul îi ajunsese în inimă, apoi o pace adâncă o cuprinsese: lucrurile păreau să se rezolve.

Lengren se întoarse cu o farfurie mare, argintie. Discul de ununseptium!

— Părea de necrezut, dar Ernetti a demonstrat că lungimile de undă ale evenimentelor trecute nu sunt distruse. Cronovizorul persoanei pe care vrei s-o păcălești le-ar putea detecta, însă noi vom distorsiona lumina și în gaura produsă vom ascunde alea trei ore ale tale.

— Pare foarte complicat.

— Hm, dacă ai ce-ți trebuie e chiar simplu.

— Eu... voi uita ce s-a întâmplat în acele ore?

— Domniță, eu ascund ceva, nu pot să șterg pe vecie. Nu pot modifica trecutul, să fim înțeleși. Dacă cineva te-a trimis la mine spunându-ți asta, te-a mințit. Shugun nu cred să fi fost, e o persoană serioasă. Nimeni nu va uita nimic, dacă ai avut martori, ești la mâna lor. Te mai interesează în aceste condiții?

Dirina medită o clipă, apoi spuse repede:

— Da, o, da, categoric!

— Bine, atunci să începem.

Lengren deschise pupitrul și cuplă farfuria argintie într-o mufă. Apoi tastă o parolă și sistemul se deschise.

A fost ultima sa clipă de viață.

Dirina își privea phaserul din mână cu oarecare mirare. Până la urmă fusese în stare să-i dea o gaură în coaste! Măi, măi! Shugun avusese dreptate, au reușit. Se conectă la aparatul personal și-i transmise iubitului vestea: se aflau în posesia singurei farfurii din aliaj de Ununseptium de pe întreg continentul! Afacerea cu pelerine

temporale era a lor! Vor fi bogați, vor avea conturile valide toată viața, vor putea rămâne activi în sistem chiar și după moarte.

Fiolele de Lippo îl împiedicaseră pe Lengren să-i citească mintea, citise prostiile pe care le gândea ea intenționat, așa cum lentilele de contact din retina băiatului prins ieri de Bob o feriseră de camerele de identificare.

Desprinsе farfuria din mufă, intră în sistem și modifică parola de acces. Asta doar așa, ca o măsură de precauție, nu-i plăcea faptul că Shugun era capabil de orice pentru ca să aibă putere.

Era mai prudent să poată face ea regula jocului.

Articol III. O DUPĂ-AMIAZĂ PE DUNGĂ

Publicat Oct 15, 2013

— Sunt doar invidioși, asta e tot, cred eu. Nu e răutate pură, numai invidie.

Priveam la ceea ce trebuia să fi fost fața lui și mi se părea mai umflată decât în trecut. Și peste Darling trecuse timpul și acest lucru îmi dădea un oarecare confort.

— Dar sunt nenumărate cazurile de agresiune! Cum poți să spui că asta vine doar din invidie?

Darling se opri puțin, dincolo de dungă, părea să cugete. Am observat că mai jos de dig se adunaseră băieții pentru meci. Nu prea era înțelept să mă apropiu.

— Crede-mă, Pill, morții nu au de ce să fie cu adevărat răi, opină amicul meu și mi se păru iar că sughiță ca și cum ar fi înghițit încă o dată, din jurul său, vorbele pe care tocmai le rostise. Mă botezase Pill, iar eu îl alintam Darling. Era singurul meu prieten, singura ființă vie la care puteam să găsesc oricând bunăvoință pe vremea aceea. Maică-mea, biata de ea, era trează doar două-trei ore dimineața până fierbea o oală de cartofi, apoi se îmbăta și zăcea pe veranda casei plângând. Cât îi invidiam pe frații mei! Moartea tatii îi surprinsese pe când erau deja mari și puteau munci. Viorel lucra la prăvălia lui Marcea și își plătea și școala. Dorin muta lăzi prin piață, n-avea să se aleagă nimic de el, da' avea bani să-și cumpere în fiecare seară o bere și-un cârnaț. O dată mi-a dat și mie... Iar eu... eu aveam cinspe ani și eram olog.

— Iar te-ai gândit! mă atenționează Darling. Ți-am spus să încetezi, altfel îți vei contamina toată viața. Eu pot să văd! Din călcâi îți picură o substanță de culoarea ștrumelor și ți se urcă pe picior în sus, auzi?

— Darling, dacă îmi picură din călcâi, ajunge în țărână, n-are cum s-o ia în sus, aici așa stau lucrurile.

— Bine, bine, nu te amuză de traduceri mele. Mai greșesc și eu.

— Nu-i nimic, ești singurul meu prieten, singurul care mă ia în seamă, cum să mă supăr? și era să mă treacă lacrimile spre rușinea mea! El însă pocni de câteva ori la rând ceea ce îmi imaginam că e un fel de răs satisfăcut. Și am început și eu să râd puțin.

— Deci singurul meu prieten, Pill, ascultă la mine! Morții nu fac rău, poți să mergi în locul ăla fără grijă.

— Aha, așa zici tu, da' habar n-ai! În ruina casei Dărâmușilor s-au petrecut numai chestii urâte. Pe terenul din spate o fată a fost violată și omorâtă, violată, știi ce-i aia? Au aruncat-o din tren acolo unde încetinește, înainte de stație și au sărit după ea. Cred eu că și Tibi Grasu știe ceva de treaba asta... adăugai eu mai mult pentru mine. Pe urmă, Moacă, bețivul orașului, s-o-necat într-un deget de apă, într-o baltă, chiar lângă peretele nordic al casei. Și mai este și scara prăbușită peste băieți! Da, s-au dat mari că merg la vânatoare de fantome, au vrut să urce la etaj, și s-a prăbușit scara. Sorin și Iani s-or ales cu mâini și picioare rupte, dar Gabi și-a frânt gâtul și e mort. Așa că sunt destui morți acolo fără să mai pun la socoteală că e blestem pe casă de zeci de ani și am auzit-o pe Jeni cu urechile mele când povestea că a văzut un spectru la o fereastră, pe când se întorcea într-o seară de la cursul de croitorie.

— P... prostii! Pprostii! pufni Darling bâlbâindu-se de indignare de cealaltă parte a dungii și se roti de câteva ori în jurul propriei axe ceea ce făcu să-i dispară pentru moment unele extremități, iar altele să se răsucească absurd, încât mă gândii pe bună dreptate că acolo la el sunt dimensiuni invizibile mie, așa cum am citit prin cărți.

— Ești un prost, Pill! mă încurajă încă o dată prietenul meu, singurul meu prieten. Sunteți niște ciudați voi toți! mai zise și se lipi cu partea anterioară de peretele buretos al dungii.

— Noi, ciudați? Ia, uite, zisei lipindu-mi și eu nasul de dungă cât să pot vedea mai bine la el. Ce naiba sunt notele alea muzicale care atârnă peste tot, hă? Parcă ar fi numai portative acolo la voi. Nu sunteți deloc normali. Darling se răsuci urmărindu-mi privirea, deși știa foarte bine la ce mă refer.

— Dar cum ce este? Este Rețeaua de Mame. Toate umflăturile acelea sunt chicini. Când o să mă pot înălța suficient o să mă urc și eu

până acolo să întâlnesc o Mamă și să-mi las chicinii pe rețea!

Mi-am dat seama că rânjesc ca atunci când am găsit sub patul lui frate-meu revista cu fete dezbrăcate.

— Deci singura condiție este să te cațeri până la rețea... La noi e ceva mai complicat, suspinai eu zgâindu-mă cu speranța că voi descoperi ceva cât de cât obscen, dar nu era nimic de văzut sau de înțeles. Nu doar că totul era pământiu și învăluit într-un fel de ceață, dar făpturile alea nu aveau nicio noimă. Însă Darling era grozav de deștept și presupuneam că toți ai lui trebuie să fie la fel.

— De ce să-ți fie frică de casă, nu înțeleg, când eu văd că morții sunt peste tot? se întoarse Darling la subiectul nostru.

— Cum să fie peste tot, doamne ferește, ce vrei să spui? făcui eu cu o înfiorare, amintindu-mi că mama zicea uneori că tata a rămas cu noi, acasă.

— Morții se transformă într-o pungă cu ouă, iar după un timp nu prea lung, punga explodează și ouăle se împrăștie peste tot.

— Ouă?!

— Chist, spor, sămânță...

— De unde scoți traducerile astea, Darling?

— Tot de la voi! Intru într-o zonă care învăluie planeta voastră și extrag de acolo, din baza voastră astrală de date, tot ce doresc.

— E o bază de tot rahatul! Cum să se transforme morții în ouă? E o figură de stil? mă rățoii eu spre amicul meu ce mi s-a părut ușor intimidat.

— Morții voștri sunt peste tot, Pill, nu e o glumă. Așa văd eu din partea asta a dungii, să știi! Ouăle, sau hai să zic „sporii”, dacă e mai aproape, se împrăștie și plutesc un timp, unii se fixează pe obiecte, sau pe semeni de-ai tăi, însă după o vreme cred că se desprind din nou și își iau zborul definitiv. Dacă mă uit bine, și tu ai un spor în mușchiul din partea superioară a brațului...

— Eu?! Unde, unde? și mă scuturai cuprins de frisoane.

— Și încă vreo câțiva în păr și pe haine. Ce te face să crezi că vor deveni furioși dacă intri în casă la care te trimit?

— E tata, nu-i așa? E tata! scâncii eu îngrozit la amintirea bățăilor pe care le-am încasat de la el până mai trăia. Darling păru să vibreze un moment ca și cum ar fi fost într-o mică transă:

— Au radiații diferite, sunt trei indivizi. Nu te îngrijora, ei sunt purtați cu un motiv... sau poate că nu, nu știu exact, Pill, nu vreau să te

mint, nu am studiat prea aprofundat acest aspect. Oricât ți s-ar părea de ciudat, și voi sunteți prinși într-o rețea, îți spun, așa se vede din partea mea. Spre tine vin mii de fire și din tine pleacă alte mii care te unesc cu persoane și întâmplări îndepărtate în spațiu și timp dar care au legătură cu tine. De-a lungul firelor circulă niște luminițe, presupun că sunt informații care modifică în continuu realitatea.

— Cum o să-l scot din mușchi? Cum o să-l scot? mă bâțaiam și mă scuturam hotărât să alung de pe mine orice ou.

— Taci, Pill, taci! hohotea Darling, dar eu eram prea crizat ca să-l aud. Deodată mi-am dat seama că nu mai eram singur pe iarba prăfuită de lângă dig. Tibi Grasul și gașca lui lăsaseră baltă meciul și mă descoperiseră pe mine, adică ceva cu mult mai amuzant.

— Ce faci aici, perversule, ți-o tragi singurel? Nu ți-a spus mămica ta că nu e voie? Că o să orbești? Vai de mine, băieți, animalul ăsta are nevoie de-o corecție! Ce erau convulsiile alea pe tine? Așa de tare-ți trebe? Of, of! Na, să te răcorești! Și mă pocni cu o bâță peste șale. Știam ce am de făcut. Am căzut în genunchi și mi-am acoperit capul cu brațele. Mi-aș fi dorit să fiu un arici, sau mai bine o țestoasă, iar după ce ploaia de lovituri a devenit tot mai aprigă mi-am dorit tare mult să fiu un ou, un chist, un spor. Băieții icneau ca jucătorii de tenis și când n-am mai putut să îndur, am urlat. Abia atunci încetară loviturile. Râdeau veseli și îmi aruncau pământ pe haine cu vârful adidașilor. Tibi mă apucă de păr și-mi ridică dintr-o smucitură fața plânsă spre public. L-am privit printre lacrimi. Avea un chip blond, cărnos, de-o prostie senină. Gura îi mirosea îngrozitor. Cu o mână încă îmi mai apăram capul, dar cealaltă găsi instinctiv o piatră măricică pe jos. Am strâns-o în palmă și mă pregăteam să-l izbesc cu ea în frunte. Ar fi fost foarte, foarte plăcut să-i văd creierul țâșnindu-i pe urechi.

— Nu, nu face asta, singurul meu prieten, Pill! Nu e calea ta. Nu! Darling era încă acolo, asista la supliciul meu, dacă putea să înțeleagă ce mi se întâmplă. Cred că putea. Nu face asta, prietenul meu, repetă el și deslușii în glasul lui ceva nou, poate o duioșie neașteptată. Am lăsat piatra jos. Tibi mă scui pă între ochi și spuse că e o mare cinste pentru mine să fiu marcat de salivă lui cea sfântă, apoi îi invită pe băieți să mă boteze. Am început să plâng din nou, știam ce însemna botezul, preferam bătaia. Se descheiară la pantaloni și își goliră vezicile pe spinarea mea. Umilința era fără margini și când îmi mai făcuseră așa, cu vreun an în urmă, am stat ascuns toată vara în grădina casei

noastre. Atunci descoperisem că pot vedea dunga și mă împrietenisem cu Darling.

— Gunoiule! Ești un căcat cu ochi! concluzionă Tibi dezamăgit că m-a învins atât de ușor. Apoi mica haită se îndepărtă, iar eu mi-am smuls cămașa udă de pe mine cu furie și dezgust. Mă ustura carnea acolo unde urina lor găsise pielea sfâșiata de lovături. Am coborât cu grijă dincolo de dig, spre râu. Piciorul meu sucit, pentru care ai mei niciodată nu avuseseră nici măcar banii necesari unei perechi de încălțăminte ortopedică, îmi putea juca o festă de toată frumusețea trântindu-mă la pământ, de unde m-aș fi rostogolit la vale ca o minge diformă. M-am scufundat în apa de la mal sperând că nu voi face tetanos. Dar dacă râul îmi spăla măcar puțin pielea îndurerată și cămașa, nu putea să-mi spele mândria rănită. Și mai fusese și Darling de față! Dunga mă însoțise și aici, doar că se mutase în dreapta mea, era tot un fel de perdea murdară între mine și el. Eram un ciudat infirm care avea vedenii, nu-i așa?

— Și asta-i tot o prostie. murmură Darling. Ai un dar foarte special, prietenul meu. Nu ai de unde să știi, dar ești singurul din lumea ta care a putut să intre în contact cu noi. Iar eu sunt privilegiatul care am avut parte de prietenia ta, însă cred că nu va mai dura mult.

— De ce? țășnii eu de pe cimentul digului unde mă uscam la soare.

— Pentru că oricând e posibil să reușesc să mă înalț la rețea. După aceea... după aceea nu am să te mai pot vedea.

— De ce? am insistat cu încăpățănare.

— Să zicem că voi începe o viață nouă.

— Și viața ta nouă te va face să-ți uiți prietenul? Să mă lași fără singurul prieten pe care-l am? Deci nu ești cu mult mai bun decât băieții care m-au bătut, Darling? îl șantajai fără rușine.

— Atunci hai să-ți spun altfel: după ce mă voi înălța sus, pe rețea și voi găsi o Mamă, nici nu voi mai apuca să văd chicineii mei, voi înceta să exist, iar energia mea va intra în pui, ca să crească.

Am tăcut și a tăcut și Darling. Ultimele raze de soare ale zilei de vară îmi mângâiau spinarea tumefiată. Dunga persista lângă mine.

— Nu știu când va fi ultima noastră întâlnire, Pill, poate vin încă o dată și încă o dată, dar poate nu. Aș vrea să mergi în casa aceea.

— Să se ia mătreața morților pe mine? O, nu!

— Sunt de acord cu tine că morților probabil că nu le place că

sunt morți, dar să știi că sentimentul acesta persistă la ei foarte puțin, doar până își descoperă noile capacități. Apoi nu mai au treabă cu semenii lor, explorează. Tu mergi și caută sub intrarea din spate, să nu te vadă nimeni. O să găsești ceva care te va ajuta să-ți urmezi calea.

— Și care ar fi calea mea?

— Amintește-ți cum mi-ai povestit că ai salvat cărțile tale din incendiu. Aici e calea ta: cunoașterea, învățătura.

— Dacă găsesc o comoară, îmi plătesc școala.

— Acela e locul unde Tibi n-o să te poată urma! și Darling pocni de câteva ori.

— Îți mulțumesc, singurul meu prieten! zisei și îmi lipii mâna de dungă. Darling lipi și el una din extremitățile sale, poate mâna lui – niciodată nu am reușit să înțeleg cum funcționa corpul său de-o hidoșenie fără cusur, dar care îmi era mai drag decât al oricărei ființe.

Dunga se retrase subit și rămăsei singur pe malul apei. Mi-am îmbrăcat cămașa scorțoasă și am pornit spre ruină bântuită, până nu avea să mi se evapore hotărârea. Sau, mai bine zis, curajul. Nu era nimeni prin jur, așa că am smuls pragul ușii din spate. Cimentul se măcinase de mult, sub scândurile putrede era un pământ moale, spre norocul meu. Nici n-am săpat treizeci de centimetri că am dat peste pânza a ceva ce părea un rucsac. Am reușit să-l scot și l-am deschis. În el era viitorul meu fără griji. Mi-am amintit de jaful petrecut cu vreo cinci ani în urmă, când doi nătărăi spărseseră oficiul poștal. Poliția îi prinsese, dar nu recuperase pierderea, infractorii erau hotărâți să se bucure de pradă lor după ce vor ieși de la zdup. Era drept să beneficiaz eu de munca lor? Zâmbii în sinea mea gândindu-mă la firele pe care Darling zicea că le vede. Era firesc să existe un rost și o explicație în toate. Fire nevăzute înlănțuiau oameni și lucruri și era imposibil să nu fie pe undeva și un sens în toate astea.

*

Au trecut douăzeci de ani de la ultima după-amiază cu Darling și în mintea mea întâmplările de atunci sunt la fel de vii. Mi-ar plăcea să-mi închei povestea spunând că firele au un sens și o semnificație, că frații mei sunt bine, iar eu am devenit judecător și că tocmai l-am băgat la răcoare pe Tibi Gras pentru un jaf armat, dar lucrurile nu stau așa. Ceea ce viața consideră ca fiind semnificativ se pare că este cam lipsit de logică pentru noi, întrucât realitatea este aceasta: fratele meu cel mare și harnic a murit strivit de un motostivuator pe când făcea ore

suplimentare, fratele mijlociu e tot în piață, doar că acum bea mai mult de o bere seara, cu mult mai mult, în ciuda strădaniilor mele de a-l reabilita, mama călătorește spre marginile galaxiei sub formă de spori, iar eu nu sunt judecător, ci un amărât de cercetător la Institutul de Fizică Aplicată.

Cât despre Tibi Grasu, pot spune că acum suntem prieteni, deși nu e singurul meu prieten. A ajuns deputat și, când m-am dus în audiență ca să cer niște fonduri pentru un proiect pe care-l aveam în derulare, m-a recunoscut jovial, m-a bătut pe umăr și a pomenit de „vremurile trecute”. M-a finanțat și mi-a amintit să votez cu cine trebuie. Iar banii de la el au dat roade: am reușit, împreună cu echipa pe care o conduc, să demonstrăm existența „dungilor”.

Articol IV. CĂLĂTOR ÎN BEZNĂ

Publicat Dec, 2012

Pentru Gershom, cel străin aici.

Farurile mașinii mângâiau spinarea udă a șoselei decupând din întuneric porțiuni de asfalt pe care tremurau frunze moarte luate de vânt și spălate de ploaie. Uneori se întâmpla să vadă lucind pe marginea drumului ochii fosforescenți ai vreunei pisici și atunci talpa piciorului drept apăsa mai puțin pedala de accelerație, pentru că știa cât de îndurerată privea Claudia trupurile animalelor ucise de mașini...

„S-a dus și vara asta!” gândi Emanuel sorbind mirosul de aer ud și răcoros pe care ventilatoarele de la bord îl strecurau înăuntru. Arborii prinseseră deja culoarea aceea roșu-ruginie care îl uimea în fiecare an, ploaia mai des, ajungea acasă pe întuneric în fiecare seară...

Melodia transmisă la radio începu să-și piardă din claritate: se apropia de curba cea mare de pe Dealul Negru, iar acolo semnalul nu ajungea. Treptat, paraziții înlocuiau muzica. Îi ascultă curios, știa că sunt glasuri care bântuie Universul, ecouri îndepărtate ale Marii Explozii... mici scânteii sonore călătorind ca și el spre eternitate... Privi în partea dreaptă la luminile cătunelor din adâncul văii, care, din cauza întunericului și a vitezei autovehiculului, păreau ele însele în deplasare. Oricare dintre luminițe însemna o așezare omenească, o istorie, o poveste... Dar trebuia să te apropii mult mai mult pentru ca să deslușești povestea. Mult mai mult. Dacă nu, ar fi rămas ceea ce erau – lumini fugind în dreptul ferestrei, paraziți călătorind în spațiu, Emanuel călătorind spre eternitate...

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de senzația neașteptată de

plutire, simți spatele mașinii trăgând spre dreapta, roțile alunecând oblic și, în același timp un val fierbinte de sânge inundându-i membrele. Era în plin derapaj, avea să izbească parapetul, iar la viteza cu care se deplasa sigur va zbura pe deasupra lui, precum o exotică pasăre nocturnă din tablă și fier și se va rostogoli în gura deschisă a prăpastiei, retezând dramatic vârfulurile salcâmlor ca un avion în picaj. Emanuel vedea scena de parcă s-ar fi uitat la un film de acțiune, însă prezența de spirit nu-l părăsise de tot: evită să calce frâna, coborî într-o viteză inferioară pentru frână de motor și nici nu vizualiză bine salcâmlor pe care i-ar fi rupt în cădere, că deja incidentul se terminase, oprise Fordul la treizeci de centimetri de parapet, nimic nu fusese atins, doar inima lui bătea nebunește. Și transpirase.

În față, pe șosea, licăriră luminile unei mașini venind din sens opus. Celălalt participant la trafic semnaliză atenționându-l că are fază lungă aprinsă.

— Ba pe mă-ta! mormăi și porni din nou.

Probabil fusese o pată de ulei pe asfalt. Altfel nu avea cum să derapeze ca la patinoar. Respiră adânc și continuă călătoria. După un kilometru viră la dreapta și se înscrie pe drumul județean care traversa comună lui. Trecu pe lângă casa de rugăciune a adventiștilor, pe lângă magazinul lui Tănțoi – unde o reclamă la Heineken clipa îmbiind șoferii la un popas contravențional, apoi, după alt kilometru, lăsă în urmă și luminile de la geamurile aburite ale bombei lui Chikimearcă unde seara se juca barbut și biliard, iar în diminețile însorite băieții mahmuri se reculegeau pescuind în heleșteul din spatele cârciumii... După încă două sute de metri mai viră o dată la dreapta și părăsi șoseaua asfaltată, iar pneurile scrâșniră pe drumul pietros de țară. Sus, pe deal, înșirate printre pâlcuri rare de pădure, erau case cu ferestre luminate, case ca niște cuiburi, iar căminul lui era acolo, așteptându-l. Ce bine era să mergi acasă! își amintea de perioada de anul trecut când lipsise o lună pentru cursurile de specializare. Parcă cineva i-ar fi tăiat legătura cu pământul... Avea nevoie ca Anteu să-și atingă zi de zi pământul natal, altfel îi secau forțele.

Străbătu ultimele sute de metri cu viteză redusă, ca de obicei. Ulița lor urcă lin spre mijlocul dealului șerpuiind printre arbuști de păducel și salcâm. Însă de la cotitură încolo creșteau de-o parte și de alta a drumului opt stejari viguroși de care era tare mândru: arătau exact ca la un conac boieresc – și se potriveau așa de bine cu

maiestatea sobră a casei! Doar el o proiectase, el îi gândise formele, liniile, unduirile – așa cum visezi la o femeie frumoasă... El o construisese cu elanul tânărului arhitect, pe când era și tânăr, nu doar arhitect, și plin de elan... O construisese pentru Ileana...

I-ar fi plăcut să-i vadă strălucind toate ferestrele, să se înscrie și cuibul său în istoria luminilor călătore pe care le admirase în seara aceea de-a lungul șoselei... Însă Claudia uita, sau pretindea că uită să aprindă becurile pe terasă. Zicea că se adună insecte. Strâmbă din nas fără să-și dea seama: îl irita până și cuvântul: insecte! Erau fluturi de noapte spectaculoși, bondari emailați cu viață solitară și creaturi transparente cu aripi moi ce veneau parcă să se încarce din energia luminii artificiale. Ce rău puteau săvârși? Mda, din cauza lor nu avea decât să orbecăie, așa voia Claudia...

În lumina farurilor drumeagul părea oarecum ciudat, dar trecând zi de zi pe acolo poate că nu îl mai vedea cu adevărat, nu-i așa? Uite, de exemplu nici nu băgase de seamă că vecinul Georgel întinsese un gard de plasă de-a lungul livezii de pe dreapta... Iar gluga aceea de coceni... Ce naiba căuta acolo, pe proprietatea lui? Putea să jure că de dimineață n-o văzuse!

Primul semnal de neliniște îl primi însă cu adevărat doar după ce opri mașina. Mai avea de parcurs pe jos o alee cimentată până în pragul casei, dar nu numai că aleea nu se deslușea acolo unde s-ar fi așteptat să calce pe ea, însă nici casa nu se vedea deloc, nici măcar așa ca o siluetă întunecată, presupunând că nevastă-sa se uita la televizor cu luminile stinse... Trânti portiera și se răsuci în stânga și în dreapta. De când își propusese să ia o lanternă în mașină! Așteptă să i se obișnuiască pupilele cu întunericul și privi din nou în jur. Norii care îl plouaseră pe Dealul Negru rămăseseră în urmă, deasupra lui licăreau timid stelele. Sentimentul de inexplicabilă neliniște se amplifică: conturul întunecat al pădurii care creștea în spatele casei i se părea nefamiliar. Unde era teiul cel înalt, teiul mai bătrân decât el însuși? Tuși încurcat și pipăi cu talpa pantofilor săi eleganți în căutarea cimentului izbăvitor de pe alee. Dar nu era. Se întoarse în mașină și aprinse farurile. Ce-o să-i facă Claudiei!

Numai că în lumina farurilor se lămurii: o apucase pe un drum greșit, fir-ar să fie! Cel mai probabil când părăsise șoseaua asfaltată, virase la dreapta fie prea repede, fie după ce trecuse deja de intrarea corectă.

Se întoarse nervos toată distanța până la drumul județean. Când să iasă pe șosea, desluși pe cealaltă parte adăpostul albastru al stației de autobuz. Păi, era la intrarea corectă! Cum era posibil să se rătăcească pe o distanță de cinci sute de metri? Poate mai bine n-o să-i spună Claudiei nimic. I-ar fi dat ocazia să râdă întorcându-i monedă, că prea o ironizase de atâtea ori pentru incapacitatea ei de-a se orienta...

Se întoarse pe drumeagul de țară, foarte atent la toate reperele: casa lui Dorel pe dreapta, casa lui Nelu pe stânga, casa lui Georgel, apoi, la răspântie era troița. Până aici, toate bune și la locul lor, dar când intra pe ulița ce ducea spre casă, apăreau ciudățeniile. Un gard de plasă din sârmă pe care nu-l mai văzuse, o glugă imensă de coceni pe terenul său (sau despre care credea că îi aparține), stejarii care trebuia să fie opt la număr erau doar cinci și... lipsa... absența absolut inexplicabilă a casei.

Perplexitatea rodea un gol dureros în mijlocul pieptului său. Ce se petrecea? Oare se lovise la cap? Uitase unde locuiește?

Emanuel își lipi fruntea de volan și strânse pleoapele. Avea lacrimi în colțul ochilor, lacrimi de enervare și neputință. Lăsă mașina unde era, coborî pe jos până la troiță și se întoarse. Rezultatul era același: casa lui fusese ștearsă de pe fața pământului.

Atunci își aminti de telefon. Chiar era tulburat de nu se gândise la această soluție mai devreme: o să sune acasă să-i zică nevستی-sii să aprindă dracului toate luminile așa încât să fie în stare să-și descopere casa. Iar ea o să râdă câteva săptămâni și îl va tachina pentru asta tot restul vieții, da.

Formă numărul Claudiei, dar o voce neutră îl anunță că respectivul număr era nealocat. Încercă din nou și primi același răspuns. Formă numărul telefonului fix. Avea să-l lase să sune până când ea îl va auzi, chiar dacă ar dormi la televizor urmărind cel mai zgomotos film turnat în toată istoria cinematograției!

După cinci apeluri cineva ridică receptorul. Dar nu era Claudia, ci un bătrânel ostenit și puțin confuz pe care îl mai deranjă încă de două ori, până când se convinse de adevărul aberant că numărul lor de telefon fix, care fusese al lor până în dimineața acelei zile când vorbise pentru ultima oară cu Claudia, acum sună la altcineva.

Îl durea capul de enervare.

Oare Claudia nu vedea că soțul ei, cel care îi aduce acasă bani cu nemiluita și o ține ca pe o prințesă, omul de care și-a legat viața,

prostănacul acela nu mai ajunge acasă?! Ea de ce nu-l sună? De ce nu este îngrijorată așa ca alte soții? Pe Marian îl sună întruna nevastă-sa. Și, deși sunt căsătoriți de șase ani, el încă se înroșește la față când vorbește cu ea și îi sclipesc ochii. Iar pe el nu-l sună nimeni nici când e pe punctul de a dispărea în neant! Dumnezeuule!

Mai privi de două ori spre cer de unde nu-i veni niciun răspuns, după care se simți atât de dezarmat de situația nemaivăzută, încât capitulă: intră în automobil pe partea dreaptă, lăsă jos scaunul de lângă șofer și încercă să adoarmă. Desigur că mâine costumul va fi mototolit, dar se va trezi foarte devreme și, pe lumină, își va găsi casa și se va schimba înainte de a pleca la birou.

Încercă să își țină ochii închiși, numai că simțea nevoia de neînălțurat de a privi spre locul unde ar fi trebuit să se afle casa. Își aminti de perioada când o construise. Ce vremuri! Pe atunci mai exista casa cea bătrânească, iar el locuise acolo timp de un an ca să supravegheze îndeaproape lucrările. Era primul său proiect, ce entuziasmat și ce nerăbdător fusese! După ce plecau muncitorii și rămânea singur pe șantier își exersa privirea aceea specială de „vedere în viitor”. Vizualiza casa deja terminată, știa unde va amplasa mobilierul de grădină, unde va crește bujorul-copac pe care i-l promisese mama unui coleg, unde va planta mestecănușul așa încât să filtreze lumina prea crudă a răsăritului intrând pe geamul bibliotecii...

Se hrănea cu vise, dar nu era cea mai consistentă hrană, cea de care chiar și așa nu te saturi niciodată? Și pe atunci, pe când rămânea singur după plecarea muncitorilor și mai spăla vreo roabă murdară de ciment sau mai consolida vreo schelă, nici nu credea că are de-a face cu vise: totul urma să se împlinească, era doar o chestiune de timp...

Rămânea până noaptea târziu afară și își admiră casa neterminată amintindu-și de cuvintele unui profesor ținut de la facultate care avea pentru el o slăbiciune și începuse să-l tot cheme în cabinetul său. Îi debita povești despre echilibrarea energiilor unei clădiri, despre raportul dintre uși și ferestre, intrări și ieșiri, despre punctul secret al oricărei construcții, în care dacă se aplică o singură lovitură întregul edificiu se prăbușește... La asta se gândea când rămânea până târziu sorbind dintr-o bere, prea obosit s-o bea dintr-odată, prea fericit ca să doarmă. Uneori i se părea că vede efluvii misterioase rostogolindu-se prin golurile geamurilor și ușilor, i se părea că spiritul clădirii stă să se nască în liniștea nopții.

Iar acum... iată-l aici singur. Tot ce a construit, cărămizi și vise laolaltă au dispărut...

Ultimele gânduri înainte a a adormi în poziția chinuită în care se afla s-au îndreptat spre o povestire citită în liceu într-un almanah Anticipația. Era despre oameni care dispăreau căzând printre ochiurile straniei împletituri de spațiu-timp... care, ca orice țesătură, se mai lărgește... și casa lui... printr-o asemenea gaură... a căzut în neființă...

Soarele rece al dimineții îl luă prin surprindere și trebui să recunoască faptul că se înșelase când crezuse că nu va reuși să adoarmă deloc. Se răsuci imediat și privi în direcția casei, așteptând s-o vadă pe Claudia cu mâinile în șolduri mirându-se zgomotos. Dar inima îi fu străbătută de un fior, pentru că nici în lumina străvezie casa nu apăruse la locul ei. Acolo era doar coapsa golașă a dealului acoperită cu frunze ruginii de stejar, cu smocuri de iarbă și câțiva scaieți violet. Emanuel coborî din mașină încercând să-și pună oasele amortite cap la cap. Se uită în jur cu multă atenție. Locul semăna cu ceea ce aștepta el, dar nu era absolut identic. Desigur, grădina dispăruse și ea. Nici mestecănul, nici tulpinile uscate ale bujorului-copac nu mai erau unde se aștepta să le găsească. Remarcase lipsa teiului celui înalt încă din noaptea precedentă... Hotărât, nu nimerise unde trebuia.

Încercă să-și strângă nodul de la cravată, își scutură haina și își netezi părul. Se urcă la volan și conduse încet spre șosea.

Figura nesuferită de aseară se repeta. Ajungea cu bine până la troiță, după care se părea că intră într-o lume diferită.

Porni radioul de la bord și ascultă știrile. Totul părea normal, nu auzea nimic care să-l intrige, care să-l facă să se suspecteze de oarece deranjamente mintale.

Opri mașina pe drumul de țară. Își simțea gura uscată, ar fi băut o cafea, deși se cam temea că trupul său a început să devină inconsistent și nu va mai putea reține nimic material. Dacă dispăruse casă, însemna că dispăruse tot ceea ce îl definea ca ființă, tot ce îl reprezenta ca om. Nu mai avea alte rădăcini. Nicio rudă în viață, niciun copil. Doar Claudia.

Privind aburii groși pe care soarele îi trezea din apele Topologului ridicând spre cer o perdea opalescentă, Emanuel conștientiză pentru prima oară că nu cucerise inima Claudiei, așa cum nici inima lui nu fusese cucerită de ea. Căsnicia lor se întemeia pe

respect, bunătate și amabilitate, un edificiu aparent solid, dar care fără dragoste ar fi putut să dispară la fel de ușor și pe neașteptate ca și casa făcută din cărămizi, fier și mortar...

În depărtare se auzi claxonul vesel al mașinii de pâine. Un afacerist local avusese ideea de a duce cumpărături la domiciliu bătrânilor care nu se mai puteau deplasa. Îi spunea „mașina de pâine”, dar aducea și ulei, zahăr, bere, țigări... Și nu cumpărau doar bătrânii, se leneviseră și femeile tinere, preferau să aștepte prăvălia ambulantă la poartă și să plătească un pic mai scump pe produse, doar să nu plece pe jos câțiva kilometri până la magazin. În scurt timp vecinele vor apărea: Maria-Grasa, nevasta lui Dorel, Lina cu copilul în brațe, Luminița lui Georgel...

Își amintea totul, era evident că nu suferă de amnezie și că nu se lovise la cap! Asta era bine, era grozav de bine, dar era foarte rău, ha, ha! râse Emanuel cu amărăciune. O să stea de vorbă cu vecinele. Trebuia ca ele să aibă o explicație pentru lipsa casei lui. Vreun eveniment demn de consemnat în Blue Book? Poate nu-și plătitise impozitele și Fiscul descoperise o metodă nouă de a sancționa contravenienții? „Nu ați plătit impozitul, vă confiscăm casa! Cu nevastă cu tot!”

— Sărut mâna, bună dimineța! o întâmpină el cu o bună dispoziție cam forțată pe Luminița, prima care-și făcuse apariția cu sacoaș de cârpă fluturând.

— Mneăta... mormăi femeia privind în lungul drumului.

— Doamna Luminița, aveți idee ce s-a întâmplat aici?

Se hotărâse subit că o abordare directă e cea mai potrivită. Cu toate acestea, Luminița abia se uită spre el. Auzise povești că se cam bea tare pe la casele din jur, dar era prima oră a dimineții, sfinte dumnezeule! de ce părea vecina atât de năucă?!

— Doamna Luminița, nu știți ceva de casa mea? Mă recunoașteți, nu-i așa? Sunt vecinul de sus, Emanuel Marcu...

— Io nu știu de ce vorbiți, domnu'. Nu vă cunosc. Pe cine căutați?

„Pe mine însumi!” îi veni să spună exasperat, dar se controlă.

— O să vă pară hazliu, dar nu reușesc să ajung acasă. Nu găsesc casa.

— Aveți adresa ieczată?

— Păi, doamna Luminița, aici locuiesc. Nu mă recunoașteți?

Sunt Manu, vecinul dumneavoastră.

— Nu știu, domnu', ia vedeți că mai vin niște muieri, întrebați-le și pe ie.

Emanuel relua dialogul cu Maria lui Dorel care, deși la început păru ceva mai volubilă, în scurt timp îi arunca priviri pline de suspiciune, iar Lină, în brațe cu plodul ei care nu putea să umble la patru ani, îl ignoră fără jenă, omițând până și să-i răspundă la salut. Într-o clipă realizează ridicolul situației și se enervă. De ce se simțea dintr-odată atât de neajutorat? Încât să ajungă să cerșească atenția acestor ființe inferioare de parcă ar fi fost un copil pierdut în supermarket! Dacă aici situația se prezenta albastră, va merge la birou, printre ai lui, avea cunoștințe, relații, chiar și un prieten... Va face lumină în toată afacerea asta. Pe când se urcă la volan observă doi corbi rotindu-se deasupra luncii în cercuri largi, domoale, iar imaginea îl umplu de o tristețe inexplicabilă pe care nu o mai resimțise decât în unele duminici ce păreau prea lungi.

Ajuns în plin centrul orașului deja sentimentul neliniștitor de „ruptură a ființei” se mai atenuase. Știa cine este și unde vrea să meargă, recunoștea totul. Parcă mașina unde găsi un loc liber și se îndreptă spre clădirea de birouri. Cum ar fi fost mai potrivit să-i spună lui Dănuț? Direct sau mai pe ocolite? Ca să nu creadă c-a băut ceva sau că glumește...

Prima piedică i-o puse portarul. Ecusonul său nu era corespunzător, iar nea Milică pe care îl salutase grăbit în atâtea dimineți nu părea să-și amintească deloc de Emanuel Marcu. Totuși îi permise intrarea după ce îi notă datele într-un registru.

Nici nu ajunsese bine la ușa liftului și curajul său începu să descrească vertiginos. Avea impresia că realitatea din jur se acoperă încet, încet de praf. Când privirea colegului său alunecă pe lângă el, nu mai fost atât de surprins. Un fel de oboseală ciudată i se insinua în toate celulele corpului.

— Dar e imposibil să nu-ți amintești de mine! insistă moale. Am făcut amândoi Arhitectura la București... Ne știm de-o veșnicie, omule!

Dănuț ridică ochii spre el și-l cercetă de parcă ar fi privit o reclamă strecurată într-un meci de fotbal.

— Arhitectura? îi arată cu pixul spre peretele de sticlă al biroului unde atârnau tot felul de afișe. Dacă aș fi fost arhitect nu mă omoram încercând să câștig un ban încheind asigurări. „Matterhorn

Insurance – tot mai sus pentru dumneavoastră!”

— Dar aici e biroul de arhitectură Filip și asociații. Am lucrat aici până ieri. Ieri am fost cu tine în pauza de prânz la cafeneaua de la parter și am mâncat amândoi sandvișuri cu piept de pui și varză, Dănuț...

— Apreciez că ai fost atent la detalii, că te-ai documentat, dar show-ul tău nu ține la o vulpe bătrână cum sunt eu. Amice, du-te și fă-ți numărul în altă parte, nu știu ce urmărești și nu mă interesează să aflui. Dacă nu dorești să închei vreo asigurare, scutește-mă, sunt ocupat. Și să știi că nu suport varza.

— Dănuț...

— Pa!

Coborând scările, Emanuel se gândi că abia atunci a înțeles deplin dezamăgirea unei mirese părăsite la altar: era un amestec exploziv de furie, neputință, durere, spaimă, rușine... Și ce alte ingrediente sordide s-or mai fi găsit prin recuzita inimii sale... Efectiv nu mai avea unde să meargă. La parter văzu cafeneaua și descoperi pe loc nu doar că ar bea o cafea mare, ci și că îi era teribil de foame, iar un sandviș cu pui și varză ar merge la fix, indiferent de opinia lui Dănuț despre această legumă.

Comandă o cafea dublă și un sandviș mare. Nu se mai aștepta ca tanti Râca, ospătărița, să-l recunoască, de aceea tresări plin de speranță când femeia obeză cu păr blond și cu șorț alb strălucitor, mare cât un cort, întins pe suprafața anterioară a corpului i se adresă cu amabilitate:

— Arăți de parcă ți s-ar fi înecat toate corăbiile, dragule. Necazuri?

Draga de tanti Râca! Vocea ei avea tonul mângâios al unei doici.

— Ah, tanti Râca, ce mă bucur! Necazuri e puțin spus. De-ai ști ce mi s-a întâmplat! Mi-a dispărut casa și nimeni nu mă recunoaște... Exprimă el toată supărarea în cea mai concisă formă. Dumneata ești prima care știi cine sunt.

— Dacă știi de tanti Râca precis ai mai mâncat aici de multe ori, dragule, io însă nu pot să jur că te cunosc, mi s-o părut numa că ești tare amărât pe-o dimineată așa de senină.

— Sunt Emanuel Marcu de la biroul de arhitecti, etajul cinci... Nu se poate să nu mă știi!

— Îmi pare bine, dragule. Uite-ți cafeaua, îți aduc sandviș

imediat, că mi se pare că ai multă nevoie. Ești galbin la față, poate era bine să mergi în dimineața asta la doctor, nu la birou' de arhitecți, auzi?

— Da, mulțumesc.

I se prăbușise la pământ abia trezitul entuziasm precum aluatul de cozonaci al Claudiei la primul lor Crăciun împreună. Sorbi din cafeaua fierbinte, mănăcă absent cele două felii de pâine cu pui și varză între ele. Poate că primise un indiciu nesperat în această lume ostilă... Poate era bine să țină seama de el. Și-așa nu avea altceva de făcut și ideile îl părăsiseră cu totul. Avea să termine de mâncat și va merge la doamna Marinescu, medicul lor de familie, nici nu era prea departe, avea cabinetul în curtea Spitalului Vechi, la nebuni.

Devenise puțin circumspect, pentru că aici, în oraș, lucrurile nu mai erau întocmai cum le știa. De exemplu pe strada General Magheru era sens unic, deși până ieri se circulase în ambele sensuri, iar el se văzu pus în situația de-a viziona degetele prezentate vertical ale câtorva șoferi... Apoi, la colț, cofetăria Liliacul dispăruse. Cu totul, așa cum dispăruse și casa lui. Pe locul ei se ridica un bloc cu magazin la parter. Era foarte posibil ca Spitalul Vechi și cabinetul doamnei Marinescu să nu mai facă parte din ecuație...

Se opri în parcare. Privi câteva clipe în jur prin geamurile fumurii ale mașinii. Lumea de afară se rotea în ritmul ei obișnuit: pietoni, automobile, parcul Mircea cel Bătrân, dealul Capelă, sunete de motoare, voci, frâne, portiere, fluierul unui polițist, muzică revărsându-se de pe geamul unei case...

Încercă să-și facă puțin curaj. Coborî și porni agale pe trotuarul cu tei spre poarta spitalului. Cel puțin aici, nimic nu părea schimbat. Era aceeași clădire veche, vopsită cândva în portocaliu, acum cu două tonuri mai decolorată și plină de praf, cu ferestre ovale și ornamente de gips, cu alei pietruite și copaci în curtea mare.

Tocmai pe când se opri în dreptul porții încercând să observe eventualele schimbări, soarele pătrunse prin straturile fluide, mișcătoare de ceață. Totul era așa cum se aștepta, nimic nu se schimbase. Un val de optimism îl străbătu și împinse poarta de fier. Se gândi că era o splendidă zi de toamnă, cu aer calduț, cu o culoare, cu un parfum și o consistență ca ale juleului de gutui.

Atunci se întâmplară deodată două lucruri. Privirea îi alunecă spre partea din stânga, dincolo de colțul clădirii, unde cu mirare

descoperi un teren de joacă plin de copii și în aceeași clipă auzi un glas inconfundabil pentru partea emoțională a minții sale:

— Sandu, ai uitat? Vino înapoi, nu e voie!

Sandu era un băiețel de vreo zece ani cu o carte sub braț și era evident, după aerul său vinovat, că tocmai încercase să se furișeze pe o portiță ce dădea în stradă din spate.

Emanuel își desprinsese privirea de la copil și o îndreptă spre cea de la care plecase chemarea, lăsându-se călăuzit de un fir aproape vizibil. Emoția îi ajunsese în palme și de acolo în vârfurile degetelor pe care și le simțea tremurând ușor. Era vocea Ilenei. Iar el o auzea din nou, după cincisprezece ani. O descoperi stând pe o bancă, înconjurată de mai mulți copii. Imaginea ei îl străbătu cu viteză, luă cunoștință de acea prezență cu toată ființa, era ea, Ileana, totuși ceva nu se potrivea. Purta negru, recunoștea veșmântul călugăresc, avea și mătănii lungi prinse la cingătoarea din talie...

— Ileana!

Se apropiase fără să-și dea seama, iar ea îl auzi.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Eu... nu știu... eu căutam cabinetul doamnei doctor Marinescu... Dar nu mă recunoști, Ileana?

— Vă rog să mă iertați, dar nu vă cunosc. Doamna Marinescu? Nu am auzit...

— Trebuie să mă recunoști, Ileana. Tu nu poți fi ca toți ceilalți. Am făcut Arhitectura la București împreună, am...

Lăsă gândul neterminat. I se păru nedelicat să-i amintească așa dintr-odată că fuseseră iubiți, dată fiind starea ei actuală. Ileana surâse și mângâie creștetul uneia dintre fetițele care îi stăteau în preajmă:

— Nu se poate. Eu am absolvit medicina în 2000.

Emanuel înghiți în sec. De fapt, Ileana era prima dispariție din viața lui. În vacanța de după sesiunea de iarnă a anului 1998, colega lui de grupă, iubita lui, viitoarea sa soție, nu a mai revenit la cursuri. Îi lăsase un singur bilet scurt: „Trebuie să am grijă de mama”. Evident că nu se mulțumise cu atât, a sunat-o, i-a trimis scrisori, apoi a mers până la Târgoviște la adresa pe care o știa... Casa era încuiată, vecinii spuneau că familia s-a mutat. Orice încercare de-a o mai găsi a fost zadarnică. Îi construisese casa visurilor, se pregătea ca într-un an, doi s-o aducă acolo, s-o treacă pragul în brațe, așa cum scrisese Ion Pillat într-o poezie... Doar că mireasa lui dispăruse...

— Ileana, nu-ți amintești cum te strigam în fața căminului de fete în fiecare joi seara să mergem la concert? Râdeau fetele de mine, mai știi? Se deschideau cel puțin cinci, șase ferestre când auzeau „Ileaaaaaa!” și răspundeau în joacă „Da!”, „Da!”, „Da!” ...

— Ei, vedeți că este o confuzie? Ileana este numele meu de monahie, înainte mă numeam Diana. Așa că e doar o coincidență, nimic mai mult, spuse ea surâzând.

— Dar eu te cunosc. Îți recunosc fața, glasul, știu tot despre tine. Ce este o coincidență, Ileana?

— Dacă ar fi să glumesc, aş spune că o coincidență este punctul în care lumile paralele se ating, dar această definiție l-ar satisface numai pe Sandu, îi place la nebunie să citească povestiri fantastice. Da, de tine e vorba, ştrengarule, vino mai aproape să te văd, să stau şi eu liniştită.

Sandu se așează docil pe o bancă și deschise cartea pe care o ținea în brațe. Emanuel simți cu disperare că ar fi cazul să plece, că nu o poate ține de vorbă la nesfârșit, oricât de binevoitoare se arătase, dacă nu voia să bată la ochi.

— Aș putea... mă întrebam dacă aş putea face o donație? Nu sunt bogat, dar...

— Cum să nu? Avem nevoie de orice bănuț pentru copii, le trebuie atâtea! Orice dar e bine primit. Vă dau contul nostru, stați puțin.

— Sunt bolnavi micuții, nu-i așa?

— Sunt niște copii foarte speciali, să știți. Foarte inteligenți. Să nu luați seama la faptul că sunt internați aici, zise și arătă cu bărbia spre tăblița de pe frontispiciul spitalului. Mănăstirea noastră le construiește un așezământ unde vor avea profesori speciali...

— Unde tot vrea să plece băiețelul?

— Sănducu are o poveste foarte tristă. Îl vedeți cum stă pe bancă și citește? Peste puțin timp va închide cartea și va încerca să fugă pe poartă, trebuie să fiu foarte atentă. A fost într-o tabără în vacanța de vară acum doi ani. Între timp părinții lui au avut un accident de mașină și s-au mutat la Domnul. Copilul nu mai are pe nimeni pe lume și, cu toate că i s-a explicat încet, încet că mami și tati sunt cu Doamne-Doamne în cer, el tot vrea să meargă acasă. L-am lăsat să citească cât a dorit, dar nu-l ajută să uite. Deodată ridică ochii și pleacă de parcă l-ar striga cineva...

— Îl înțeleg, sărăcuțul de el! Știu cum e să vrei să mergi acasă și să nu se poată. Uneori se dovedește a fi o călătorie imposibilă.

Ileana chemă o fetiță să-i lege șiretul, apoi privi ceasul. Emanuel simți că întâlnirea miraculoasă se va încheia.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Ileana pe când el credea că nu va mai spune nimic.

— Și eu sunt tot un rătăcit. Nu-mi găsesc casă, poți să mă crezi? Nu am uitat adresa, merg exact unde trebuie, recunosc tot, dar casa mea lipsește din peisaj.

Ileana nu zâmbi așa cum se așteptase.

— V-ați simțit rău în ultimul timp? Parcă m-ați întrebat de un medic...

— Nu am nevoie de medic, nu știu cui să mă adresez. Caut o dovadă că am existat. Colegii de serviciu nu mă recunosc, tu nu mă recunoști, prin oraș unele străzi par schimbate.

— Dacă ar fi doar problema cu imobilul, poate ar trebui să întrebați la primărie, bănuiesc că au acolo o evidență, nu? Însă faptul că nu vă recunosc prietenii... asta e mai complicat.

— Într-adevăr...

— Nu vă pierdeți nădejdea! Cât timp vă amintiți cine sunteți, nu e nimic pierdut. Întoarceți-vă pe drum înapoi până ajungeți acasă. Și Domnul să vă însoțească!

Urcându-se în mașină se hotărî să încerce: era ora unsprezece, încă devreme, și cu siguranță o va găsi la Primărie pe Valentina, secretară, verișoara Claudiei. Ascultase sugestia ospătăriței și o descoperise pe Ileana, cine știe ce avea să se întâmple dacă mergea pe fir mai departe...

Însă ceea ce i se oferi nu a fost decât iar și iar gustul dezamăgirii: Valentina nu-l recunoscuse, nu auzise de Claudia și pretindea că nu are nicio rudă în viață, (ceea ce nu era de mirare având așa un caracter), ba chiar bombăni și trânti câteva uși când el ceru să i se elibereze o adeverință de rol. Argumentul funcționarei avea desigur valoarea unui as de treflă: cum să elibereze adeverință cuiva care nu deține proprietăți în comună?! Fiindcă oricât ar fi părut de aiurea, el, Emanuel Marcu, nu exista înscris în registrul comunei.

După mai multe insistențe și complimente abil plasate, feminitatea oarecum ruginită a Valentinei cedă și ea acceptă să caute în registre mai vechi. Acolo descoperiră pe Florea Marcu, proprietar,

care murise fără urmași. Patruzeci de pogoane de pământ intraseră la CAP, iar după anii nouăzeci nu le revendicase nimeni. Primăria le încredințase spre pășunat sătenilor din Linia Hanului.

— Și acu' ce vreați? Să cereți pământu' înapoi? îl întrebă fără ocolișuri pe Emanuel când acesta îi arătă buletinul de identitate și se declină drept descendent al lui Florea.

— Deocamdată dați-mi o adeverință că Florea Marcu a murit fără urmași și că proprietățile sale se află în posesia primăriei.

Nu era deloc sigur că știa la ce i-ar putea folosi o asemenea hârtie, însă era dovadă concretă că el nu exista, deși își amintea cine este, cum spusese Ileana...

După-amiaza spre seară, când dori să-și cumpere ceva de mâncare de la localul din mall, constată cu surprindere că vânzătoarea îi returnează cardul. Luase salariul de curând, ce putea fi? Însă era de așteptat, își zise: nici cititorul de carduri nu-l recunoștea...

Era o situație disperată, în buzunare mai avea doar câteva monede, abia cât să-și ia o cafea și un sandviș, dar mâine? Dar toate zilele care aveau să urmeze și pe care el va trebui să le petreacă într-o lume foarte cunoscută și totuși ciudat de străină?

Nu putea rămâne peste noapte în oraș, nu avea bani să doarmă la o pensiune, iar ideea de stă în mașină în mijlocul unei parări îi dădea fiori. Mai bine acasă, sau, mă rog, pe locul casei...

Porni spre ieșirea din oraș, bucuros că avusese măcar inspirația de a face plinul mașinii chiar cu o zi înainte. Lumina scădea cu repeziciune și se gândi că instinctul lui de om cu serviciu îl făcea să se întoarcă acasă la aceeași oră.

De sus, de pe coama Dealului Negru, valea se desfășura aurie, cu pajiștile cât o carte deschisă, cu acoperișurile parcă jucăușe ale caselor și șnurul strălucitor al drumurilor de țară șerpuiind printre livezi. Toate păreau cumva încremenite ca și cum un zeu capricios ar fi sorbit tot aerul și le-ar fi lăsat prinse pe veci în amurgul chihlimbariu. Numai că zeul acela făcuse ceva cu mult mai rău: înghițise bucăți întregi din lumea lui, din trecutul lui.

Întinse mâna să deschidă radioul. Postul pe care îl ascultase în oraș aici mergea foarte prost, trebuia schimbată frecvența. Pe când încerca să nimerească butoanele dădu într-o groapă de toată frumusețea, înjură și se bucură că n-a auzit sărind capacul de la vreo roată.

În rest, drumul se desfășură fără alte incidente și, la intrarea în sat, deschise geamul ușor, lăsând să pătrundă aerul cu miros de frunze de nuc zdrobite, de pelin îmbătrânit și de pietre ude peste care a murit lumina înserării de toamnă: era parfumul copilăriei sale, îl știa fără greș!

Avea o noapte întreagă să se necăjească, să-și facă probleme, să se tulbure și să nu știe cum să procedeze, în momentul acela însă, trăi cu totul bucuria întoarcerii acasă... sau a locului unde fusese casa lui.

Încă de la troiță zări strălucind lumina de la fereastra sufrageriei. Inima începu să-i bată cu putere: casa era acolo, la locul ei, înfipă bine în pământul copilăriei sale, așa cum o construisese el pentru o viață întreagă și mai mult.

Opri motorul în dreptul aleii și realizează că se simte mototolit și firav ca un cățel bătut. Îi tremurau mâinile. Becul de pe terasă ardea primitiv și câțiva fluturi cu aripi groase de catifea zburau dezordonat în jurul lui. Ușa se deschise brusc și Claudia apăru radioasă:

— Bună, iubire! Credeam c-o să întârzie și va trebui să mâncăm friptura sleită. Doamne, cât ești de obosit! Vă presează de la centru cu proiectul acela?

Bâlbâi un răspuns și se lăsă dus în casă și așezat la masă. Totul avea darul de a-l năuci. Oare Claudia îl tachină? Nu avea să urmeze o ploaie de reproșuri pentru că a lipsit o noapte de acasă? Sau era doar calmul dinaintea furtunii?

Pe când ajunseră la deșert era absolut convins că nevastă-sa nu i-a observat absența. „Sau poate nici nu am lipsit și totul a fost un vis”. Își spuse pe când se cuibări plin de recunoștință pe jumătatea lui de pat. „Un vis, atât...” Și chiar pe când aluneca în starea de somn, îl mai tulbură un singur nume: „Ileana...”

Dimineața se trezi cu un sfert de oră înainte de a suna ceasul. Spre răsărit cerul se albise deja și frunzișul împuținat al mesteacănului tresări în vânt.

Se gândi la ziua prezentă, o zi pe care, din câte se părea, doar el o trăise. Își amintea totul cu o claritate înspăimântătoare și totuși, singura concluzia logică era aceea că visase sau imaginase întreaga aventură.

Coborî la bucătărie, își turnă o cafea și privi pe geam. „Dar dacă?...” Scutură din cap: în viața lui nu era loc pentru astfel de lucruri, fusese întotdeauna un om rațional. Cu siguranță exista o explicație de

ordin psihic pentru nălucirea de care avusese parte.

Se pregăti de serviciu mult mai liniștit, era sigur că la etajul cinci al clădirii din centrul orașului era biroul de arhitectură „Filip și asociații” unde lucra prietenul și colegul său Dănuț căruia îi plăceau sandvișurile cu pui și varză.

Urcă în mașină, îi făcu Claudiei un gest de salut cu mâna și constată că uitase cheile. Unde naiba erau? Nu mai știa ce făcuse cu ele aseară, de obicei... Căută în torpedou. Pe covorașul mașinii căzură cheile și o hârtie. O despături distrat pe când pornea motorul. Era de la Primăria comunei, un act prin care se adevăra că Marcu Florea decedase fără urmași...

Articol V. TESTER

Publicat Iun, 2012

Samuel se privi în oglindă. Era la fel de palid ca întotdeauna, cutele dintre sprâncene se aflau la locul lor. Puținul păr cu care se născuse în creștet dispăruse cu mulți ani în urmă. Își admiră limba. Petele albastre din gât începeau să se estompeze. Mda, se putea spune că supraviețuise și de data asta. E adevărat că fuseseră niște dureri câteva zile, senzații de vertij și unele pocnituri ciudate în urechi. Le notase pe toate cu grijă pe tableta de protocol. Data, ora, descrierea cât mai exactă a simptomului. Dar nu a fost nevoit să acționeze butonul roșu, o, nu! Specialiștii făceau totul să te salveze, totuși era bucuros că el nu fusese nevoit să apese pe buton.

Trânti ușa dulăpiorului. Avea câteva luni libere până curierul îi va aduce un nou pachet alb în care se afla invariabil flaconul și instrucțiunile de folosire. Uneori erau pastile rotunde, alteori ovale. De culori diferite. Unele miroseau puternic a ceva indefinit, altele nu aveau nici miros, nici gust. De câte ori înghițea pastila era conștient că își asumă un risc. Iar lunile de libertate care urmau nu îi erau date din bunăvoința Pharmacorex, ci pentru urmărirea unor eventuale efecte secundare de lungă durată. Știa și asta.

Dar ce naiba! Jucau cu cărțile pe masă. Avea un contract cu ei și era mulțumit de partenerii săi, se ținuseră de cuvânt. Nu îi mai lipsea nimic, locuia într-un cartier periferic, dar curat și aproximativ liniștit, își putea permite lucruri la care nici nu visase în copilăria lui tulbure.

Ce noroc pe el că nu apucase să se drogheze! Nu ar mai fi fost selectat. La început, Zâna considerase asta o nenorocire. Dar când el îi explicase calm și lucid că era alegerea lui, se încruntă și rămase

încruntată o lună, după care înfășură copilașul într-o pătură, îl puse în port-bebe și plecă. Nici nu apucase să vadă cu ochii ei primul lui onorariu, poate atunci s-ar fi răzgândit. Femeile au o sensibilitate aparte pentru conturi bancare. În ceea ce îl privește, își va aminti mereu dimineața de vară când primise confirmarea. Zâna încălzea pe mașina electrică laptele pentru copil în camera care le servea de bucătărie, dormitor, living... El coborâse fără chef până la parterul clădirii ca să vadă dacă vreun patron afișase peste noapte oferte de muncă. Li se stricase ecranul de afișaj din cameră și nu avea bani să-l repare sau să cumpere altul. În holul mare de la parter, portarul îi făcu semn să se apropie. Avea o scrisoare. Rămase interzis cu bucata de hârtie în mână. Sigur că mai văzuse așa ceva, dar... el nu primise și nu expediase nimic în acest fel. Numele lui era tipărit pe una din fețe, iar pe cealaltă se lăfăia cu litere sfidătoare – „PHARMACOREX”. Își aminti că într-o seară, la bar, sorbind cea mai ieftină bere, citise anunțuri, iar unul i se păru anume conceput pentru el: „Posibilități financiare deosebite, pensie de stat, o viață fără griji. Vrei să fii tester? Dacă ești tânăr, cu un nivel de educație mediu sau peste mediu, aplică. Niciun regret”.

Aplicase. Într-adevăr, niciun regret. Sau poate... unul mic. După ce luase legătura cu EI, după ce trecuse primele teste și i se făcuseră toate analizele, primi înștiințarea că fusese acceptat. Dar, într-o discuție amicală, foarte deosebită de interviurile neutre de până atunci, o doamnă secretară cu zâmbet cald îl invită să ia loc și îi mărturisă că Pharmacorex l-ar putea ajuta mai mult pe el și pe familia sa:

— Am citit în fișă că aveți deja un copil de trei luni.

— Da. mormăi Sam deloc mândru. Un copil era un lux sau o dovadă de mare prostie, ori el nu avea chef să fie considerat prost, dat fiind că de bogăție nu îl putea suspecta nimeni.

— Știți, copiii sunt foarte vulnerabili la vârste atât de fragede. Mai ales în mediul în care trăim... adăugă secretara cu o voce din care răzbăteau mii de nuanțe – și regret, și nostalgie, dar și determinarea de a înfăptui ceva concret pentru salvarea planetei. Samuel deveni atent.

— Hm, da, așa este. (Zâna cocoloșea toată ziua mumia aceea scâncitoare și suferea cu adevărat când micuțul avea febră sau alte chestii)

— Bănuiesc că nu prea aveți posibilitatea să achiziționați

medicamente pentru copil. I-ați făcut toate imunizările? Costă o avere!

— Nu... cred că nu. Prietena mea se ocupă de asta. Dar nu ne permitem tot ce ar trebui. prinse el ideea din zbor.

— Dacă doriți să înscrieți copilul în program, ar primi totul gratis.

— Da, dar trebuie să mă consult și cu prietena mea.

— Ați avea nebănuite avantaje, domnule... Samuel Cert. Îi culese ea numele de pe fișă.

Zâna nu reușea să vadă avantajele. Îi explicase ore în șir că descoperise o mină de bani, dar ea căpătase încruntătura aceea care n-o mai părăsi până la plecare. Copilul ei era cea mai mare realizare a vieții și nu avea de gând să-l dea acelor hiene (da, chiar „hiene” le spusese), să-l transforme în cobai pentru nenorocitele lor de pastile cu care vor să extermină omenirea. Să anuleze voința oamenilor rămași, să-i transforme în sclavi buni de muncă. Copilul lor era o ființă unică, un dar al Domnului, un suflet adevărat născut din ei doi... oare el nu-și iubea fiul deloc?!

Samuel simțise că era mai prudent să nu mărturisească ce simțea el pentru copil sau, mai exact, faptul că nu simțea nimic. Preț de câteva zile se gândi dacă ar fi fost oportun să-i propună Zânei să aibă încă un copil, dar unul de care ea să nu se atașeze, unul pe care să-l destineze de la început acestui proiect menit să-i salveze pe toți trei de la sărăcie. Nu lansase decât vagi aluzii, iar efectul fusese prompt: Zâna dispăru pe veci din viața lui.

Sam privi pe geamul mare ce dădea spre strada principală a cartierului. Norii se rostogoleau la fel de cenușii, doar că ploaia mohorâtă se oprise. Nu-și amintea de când nu mai văzuse soarele. Veșnic ploua și era cald, înăbușitor de cald. Totuși, bucată cu verdeață din mijlocul promenadei nu părea să prospere. Copacul din centrul rondului verde părea să sufere un fel de răstignire veșnică, oscilând între viață și moarte fără să se poată decide pentru una sau cealaltă. Puțin soare l-ar fi ajutat și pe el, însă pâcla înecăcioasă nu se ridica zile înțregi.

Bătu cu degetul în geam și plecă spre bucătărie. Avea la dispoziție șase luni pe care își putea permite să le trăiască bine. Hotărî că va începe cu un mic dejun.

Petrecu restul zilei așezat comod în camera de zi, cu navigatorul fixat pe frunte și ochelarii setați pe live image mode. Era atras mai ales

de primele însemnări din virtual. Pe atunci oamenii aveau o naivitate, o inocență de neregăsit! Și culmea! Păreau fericiți. O descoperise pe bunică-sa pe un chat. Pură întâmplare. Apoi, cunoscându-i ID-ul, o urmări peste tot. Îi plăceau restaurantele cu mâncare indiană și prezentările de modă, făcuse o slăbiciune pentru parfumul Heaven's, scria poezile siropoase și cocheta vag cu un domn dintr-un oraș îndepărtat. Ce viață bună duseseră! Virtualul făcea ca totul să pară intact, recent, de parcă nu ar fi trecut de atunci zeci de ani.

Sam adormi în fotoliu, închise ochii sub lentilele care continuau să-i desfășoare știri și imagini. Nu dormi decât puțin, sau așa își închipui, că doar ațipise, și se trezi tresărind. Primul lucru pe care-l observă era el însuși, adormit în fotoliu, cu ochelarii pentru virtual pe nas. Și totuși, el era în altă parte, adică – Sfintelor Puteri! – plutea sub tavan!

Nu se trezise, asta era, nu se trezise! Sau ochelarii îl pusese în contact cu cine știe ce gadget stupid... Instinctiv, dori să-i scoată, să deconecteze aparatul. De sus, își văzu mâna făcând gestul, își zări ochii clipind a mirare în lumina difuză a amiezii ce alunecă spre seară.

Și atunci, poc! Reintră la locul lui, în corpul lui, cu un sunet ca de îmbinare a doua componente.

Rămase câteva momente năuc. Așa ceva nu i se mai întâmplase. Trebuia să scrie în protocol.

*

Cu un efort de voință puse injectorul pe bordura pe care stătea. Nu-și putea dezlipi ochii de la el. Ar fi băut conținutul cu toți porii. Îl treceau transpirații când calde, când reci, tremura și dorea să moară. Îi promisese Zânei că se va abține. Îi jurase. Ce-o fi fost în capul lui atunci? Cum crezuse că ar fi capabil de așa ceva?

Apucă injectorul din nou. De fapt, dacă lua doza ar fi însemnat să se sinucidă. Tibi îl învățase cum să scape de dependență: cu Pentriol. Avea de ales: drogul și moartea sau abstenența și să rămână în viață. Al naibii nenorocit! zicea că va fi ușor, că și alții care erau hotărâți au făcut-o. Acceptase să ia Pentriol. Ha, ha! Tibi își vânduse produsul, nimic mai mult. Numai că odată înghițit Pentriolul, deveniai incompatibil cu orice praf.

Privi lichidul de un galben vag din dozator. Avea nevoie de el, îl dureau carnea pe oase de această nevoie.

Apropie vârful injectorului de braț. Tibi îi mai spusese ceva: că

va fi o moarte chinuitoare. Scrâșni din dinți și aruncă injectorul în gura de canal. Începu să plângă în hohote și porni spre casă.

*

— Ești începător, nu te neliniști.

Sam privi bărbatul din fața lui neștiind ce anume îi provoacă o confuzie mai mare: străinul care i se adresa oarecum protector sau faptul că nu înțelegea cum ajunsese în piațeta plină de oameni.

Visa! Era acasă în fotoliu, adormise cu ochelarii la ochi și aparatul pornit, deși îi dădea coșmaruri acest obicei.

— Ferește-te, se fac fotografii.

— Ce?

Bărbatul îl trase deoparte.

— E indicat să nu apărem în imagini înregistrate. O să-ți explic ce ai de făcut.

— Lasă-mă în pace, omule!

— Samuel Cert. Ești tester la Pharmacorex, iar eu sunt o vreme ghidul tău.

— Ce naiba?!

— Chiar așa. Bine-ai venit. O să-ți explic eu câte ceva, dar mă bazez mai mult pe excursii. Ah, uitasem. Eu sunt Anton.

— Ce excursii? Eu trebuie să iau niște pastile, da? Să scriu pe tableta de protocol tot ce simt, să rabd vizitele infirmierului și testele alea nesuferite și, dacă pot, să supraviețuiesc. Acum plec în excursii?

— Da, așa le spun testerii de vreo câțiva zeci de ani, de fapt sunt niște excursii mai speciale. Avem timp destul, de timp nu ducem lipsă, amice! Hai la colțul străzii unde se văd barăcile, acolo mai au ceva respectabil de mâncare pentru epoca asta.

*

Când Zâna îl îmbrățișă în pragul adăpostului lor de la marginea celui mai murdar cartier, Sam se simți cuprins de remușcări: cheltuisese ultimii bani pentru o doză, iar ea, femeia pe care o iubea, murea de foame deși aștepta un copil. Copilul lui!

Toată noaptea următoare se gândi la soluții. Dormi un somn frământat de vise negre, se vedea în barul lui Wallace citind anunțuri de slujbe, se vedea cumpărând prafuri și se trezea fiert de emoție că va putea să se injecteze.

Pe când stătea pe marginea patului încercând să facă față cumva unei cumplite dureri de cap, Zâna îl mângâie pe spate:

— A trecut ce a fost mai greu, puiule. De acum ești curat. M-ai impresionat, să știi.

Iar el aproape că se injectase în după-amiaza aceea! Îi reveni în minte visul cu el în bar citind anunțuri. Era o idee bună, poate va găsi o ofertă nesperată. O șansă de a intra în Oraș, de a lucra și de a câștiga bani. Își aminti cu durere de zilele primei copilării când ai lui încă locuiau în Oraș. Amintiri vagi, îndepărtate, dar atât de scumpe! Bunica avea o casă mare pe o stradă lată, unde creșteau copaci. Câtă liniște, câte amiezi ce păreau infinite gustase acolo...

Dimineța nu-și uită gândul din toiul nopții și plecă la barul sordid de lângă centrul de distribuire a alimentelor.

Nu-și putea permite nici măcar o cafea. Wally îi lăsa să stea la mese și dacă nu comandau ceva, cu condiția să facă loc clienților plători dacă aceștia s-ar fi ivit. Ca și cum visul încerca să se materializeze, descoperi pe scaunul de alături un afiș cu anunțuri. Era cam vechi – privi data – avea deja zece zile de când fusese postat. Pe alocuri era pătat cu grăsime și împodobit cu cercurile cânilor de cafea. Totuși, mai putea fi citit.

Unul din anunțuri îl aprinse: „Sunt căutate persoane cu vârste între 20 și 50 de ani pentru teste de laborator. Câștiguri sigure, riscuri minime. Asistență medicală gratuită”.

Era fantastic! Era chiar de ceea ce avea nevoie. Numai de ar mai fi valabilă oferta...

*

Sam încercă să se desprindă din găoacea fotoliului. Îi pocneau urechile ca după o ascensiune rapidă. Na! Efecte întârziate la produsul acesta. Își simțea mintea făcută cioburi, nu putea lega lucrurile între ele, constată el clipind des și încercând să rămână stabil pe picioare. Își târși pașii spre bucătărie unde avea tableta de protocol. Până în ziua aceea însemnările lui, deși ajunse la pagina 5, erau foarte asemănătoare. Dar iată că azi... Se întoarse în fața ferestrei uluit de o imagine pe care o înregistrase cu întârziere: copacul. Copacul din rondul cu verdeață arăta altfel. Adică era în plină transformare. Sam clipi din nou, se frecă la ochi. Parcă ar fi urmărit un film derulat cu acceleratorul: copacul, de fapt o anumită parte a coroanei, părea supusă unei scurgeri mai rapide a timpului. Frunzișul său creștea vizibil, apoi pâlea, se ofilea, cădea. Și dintr-odată, după numai câteva clipe, muguri noi pocneau de parcă ar fi năvălit primăvara.

Nu, nu era de bine! Ultimul produs administrat de corporație era periculos: dădea halucinații.

Își continuă drumul spre bucătărie, dar aici se sperie de-a binelea:

— Ei drăcie! Îi scăpă pe când aproape că făcu un salt înapoi. Nu era obișnuit să dea peste străini în propria casă, mai ales când știa că ușa e încuiată și că nu a chemat pe nimeni. Și ce dacă era tipul din vis? Cum intrase? Ce căuta? Ce legătură era între toate astea?

— N-am vrut să fiu inoportun, dar a trebuit să te urmez.

— Din virtual... ai ieșit din virtual.

— Nu, nici chiar așa. făcu Anton modest. Hai, ia loc, deocamdată nu îți poți stăpâni reacțiile, este firesc. Substanța care ți-a fost administrată încă nu e perfect stabilă în corpul tău.

— Dar cine ești?

— Anton, ghidul tău în excursii. Da, nu este un răspuns mulțumitor, voi încerca să-ți dau mai multe explicații, dar nu uita că ai semnat un contract cu firma, așa că nu are rost să protestezi. Ești sub influența ultimului produs, un produs ceva mai special.

— Un medicament. preciză Sam cu gura uscată.

— Nu tocmai un medicament. O substanță care are anumite efecte. Ca urmare a acestor efecte, testate deja pe alte persoane înaintea ta, vrem să descoperim ce abilități capătă corpul uman.

— Îți spun eu: sunt total zăpăcit și mă doare capul.

— Din cauza presiunii, da.

— Și... și copacul din fața clădirii a luat-o razna. Înverzește și se usucă de parcă s-ar învărti în morișcă! zise cu satisfacție așteptând să citească măcar puțină tulburare pe fața neclintită a lui Anton.

— Uite, Samuel, voi încerca să-ți explic atât cât ai nevoie ca să putem colabora. Mai mult nici nu ai vrea să știi, crede-mă, sunt chestii teoretice plictisitoare.

— Uimește-mă!

*

O privi pe sub sprâncene pe asistenta de la recepție. Era îmbrăcată în alb, dar nu avea niciun fir de păr pe cap, boneta clasică acoperea o bilă perfect lucitoare. Nici sentimente nu păreau să se ascundă sub respectiva țeastă. Îl evaluă cu o privire neutră, nu răspunse întrebării lui despre valabilitatea ofertei de lucru ca tester, doar îi notă numele pe o tabletă. Când apărură un răspuns pe care el nu-l

putea vedea, abia atunci, ea zâmbi ușor:

— Dar domnule Samuel Cert, vă așteptam.

Plăcut surprins, încălzit de atenția ce i se acorda, acceptă să urmeze un alt membru al personalului spre camera de primire.

Acolo i se înmână contractul și imediat, după nici două minute, i se ceru o semnătură. Încercă să explice că nu a citit tot, era mult și scris mărunț, dar încruntătura de pe fața celui care-i vorbea, îl determină să renunțe. Semnă. Semnă mai multe foi, i se luă și amprenta electronică.

Cineva îl conduse în altă încăpere, deja era derutat, toate erau perfect asemănătoare, albe și impersonale, i se ceru o adresă.

— Suntem o firmă serioasă, domnule Cert, ne respectăm angajamentele. Vom expedia această sumă familiei dumneavoastră.

Suma îl determină să spună adresa imediat. Zâna avea să fie copleșită. Ca să nu pară prea sărac, mormăi ceva despre faptul că nu era nicio grabă, că putea duce el banii acasă și era atât de stârnit, încât nu observă felul ciudat în care îl privi cel din fața lui.

*

— Trebuie să știi că ești un norocos. Ai luat produsul sub formă de pastile. Până să se ajungă aici era administrat intravenos. Și nu era deloc plăcut.

— Nici acum nu e plăcut. Mă doare capul.

— Ți-am spus, e din cauza presiunii. Ai suportat dintr-odată vreo zece ani. În plus.

— Cum?

— Presiune ridicată. Ai făcut un salt în viitor. Te-ai deplasat zece ani.

— Din câte știu, nu s-a inventat mașina timpului. Omule, ești beat sau ce? Eu tot nu înțeleg cine ești.

— Corpul uman este mașina timpului. E perfect pentru deplasări în timp, doar că era nevoie de mici ajustări. Acum, vezi tu, mintea umană și procesele de conștiință seamănă mult cu lumea cuantică. Ai habar ce sunt punțile Einstein-Rosen? Nu? Mda... păi în cazul ăsta mi-e cam greu să-ți explic. ADN-ul uman poate crea structuri invizibile în energia vacuumului din spațiu, producând acele „găuri de vierme”. Se aseamănă cu punțile Einstein-Rosen, numai că acestea din urmă se referă la stele. Chestia e că se poate trece prin aceste tunele, se poate circula în timp și spațiu.

— Aiurea!

— Există și animale care fac câte un mic salt în timp. E o specie de raci care trăiește în oceane, la mare adâncime. Când sunt agresați fac un salt de câteva secunde înapoi în timp pentru a evita atacul. Dispar, efectiv. Circulă prin acest tunel. Așa cum alte specii marine se ascund într-un nor de cerneală, acești raci se ascund în timp. E fabulos.

— E hazliu!

— E real. Substanța care ți-a fost administrată mărește capacitatea naturală a corpului uman de a călători în timp. Problema este că trebuie să învingem presiunea timpului, mă înțelegi?

— Nu.

— Așa cum aerul și apa exercită o anumită presiune asupra corpului uman și timpul acționează în același fel. De aceea te doare capul. Ai făcut un salt brusc într-o epocă unde aveai cu zece ani mai mult. Și asta ar fi doar una dintre probleme. Nu stăm bine nici la nivel teoretic. Lucrurile par să se contrazică. Există savanți care nu acceptă noțiunea de presiune a timpului și au construit o imagine a Universului în care toate evenimentele sunt simultane. Ar fi un haos greu de acceptat pentru mintea umană. Hugh Everett a găsit o cale de ieșire când a emis teoria lumilor multiple. Este destul de mult bun-simț în construcția sa, ascultă. Universul nu poate lăsa neexploată nicio variantă. Cu alte cuvinte există o infinitate de lumi în care ființează o infinitate de persoane numite Samuel Cert care au devenit – sau nu – testerii la Pharmacorex. Orice decizie pe care o iei dă naștere unei lumi noi.

— Știi ceva? Pe mine m-ai pierdut pe drum. N-am absolvit decât niște cursuri tehnice.

— Perfect, perfect! Înseamnă că ai studiat ceva fizică cuantică. Principiul indeterminării cuantice limpezește cât de cât ceea ce încerc să spun: o particulă poate fi în orice punct al spațiului, mai mult, poate fi în mai multe locuri în același timp...

— N-ai putea să-mi spui direct ce vrei de la mine?

— Să te supui testelor. Ți-am explicat ce ți se întâmplă ca să nu înnebunești.

— Să înnebunesc e posibil... Și ce trebuie să fac efectiv?

— Întâi vei călători alături de mine până înveți să stăpânești dimensiunea saltului. Ți s-a inoculat deja un transmițător care citește automat datele tale fizice. Apoi, după ce vei trece de etapa asta vom încerca exerciții de modificare.

- Ce să modificăm?
- Anumite evenimente din trecut, desigur.

*

Se simți oarecum indignat abia după o oră de așteptare într-una din acele încăperi albe. Lui i se păruse o veșnicie. Ar fi vrut să alerge acasă la Zâna să-i spună că necazurile lor sunt depășite, că vor avea tot ce era necesar pentru venirea copilului și chiar mai mult, mult mai mult. Nu înțelegea de ce era necesar să mai rămână. Ușa nu se deschidea, ce chestie!

Privi în jur. Camera nu avea mult mobilier: doar un dulap metalic și un birou cu două scaune. Cealaltă jumătate a încăperii era despărțită printr-o perdea. Nu voia să fie indiscret, dar își pierduse răbdarea. Se ridică și făcu doi pași. Sursa de lumină din tavan îl irita. Era o lumină albă, rece care i se prăvălea în cap și-i dădea o stare absurdă de neliniște. Și atunci îl invadă senzația intensă că a mai trăit aceste momente, știu ce va face în clipa imediat următoare – va merge încă doi pași și va mișca perdeaua, va privi dincolo de ea. Știu și ce avea să vadă.

Se simți cumva paralizat de preștiința aceasta ciudată. De unde putea să știe? Cum putea fi atât de sigur? Probabil visase. Era unul din acele vise ale lui când se făcea că trăiește singur într-un apartament pustiu cu ferestre spre rămășița unui parc devastat.

Așa cum anticipase, dincolo de perdea era un pat acoperit cu mușama, iar în mijloc, sub becurile de mare putere, o masă de operație. Ar fi privit cu înfiorare peretele opus unde se afla un banc plin cu instrumentar medical, însă descoperi tresărind că pe pat era un om.

Pe acesta nu se așteptase să-l vadă, deși da, era foarte, foarte cunoscut. Bărbatul ținea în mână o cărămidă de aur.

*

Sam nu asimilase în totalitate teoriile lui Anton care îi explica pasionat, de câte ori aveau răgaz, despre realitatea uimitoare a lumilor multiple, despre posibilitatea ca totul să se petreacă în același loc și în același timp. Pentru el lucrurile căpătaseră o concretețe sensibilă. Percepea fizic presiunea timpului când făcea un salt, învățase să adune în memorie amănunte pe care un aparat nu le-ar fi înregistrat: stări, atmosfere, glasuri vorbind pe diverse tonalități, în diferite limbi, felul mai intens sau mai palid în care îl atinge lumina, sunetul ploii...

Dobândise abilitatea de a sări în timp atât cât dorea și astfel

vizită mai întâi însoțit, apoi singur, epoci anterioare Marii Epidemii. Se plimbă pe străzile unor orașe dispărute deja în timpul vieții lui, chiar vorbe cu persoane din timpul acela, oameni inocenți care nu bănuiau virulența cu care aveau să fie atacați de o gripă ce părea banală.

Vizită desigur și Orașul, adică ceea ce mai rămăsese după dezastru, locul în care el și ai lui locuiseră în copilăria sa. Revăzu stradă largă pe care bunică-sa avea o casă mare înconjurată de copaci. Atinse momentul în care mama sa și tatăl său se stabiliră în afara Orașului, fiindcă nu își mai puteau permite un adăpost nici în cel mai mizerabil cartier.

Se privi pe sine, de la distanță, în zilele goale ale existenței sale de dinainte de a o cunoaște pe Zâna.

Era ciudat felul cum timpul acționa asupra lui. Ajunsese să se închipuie ca un fel de pasăre ce zboară undeva la înălțime și vede tot, înțelege tot, iar asta îl făcea trist. Era prima oară că avea remușcări pentru felul cum se purtase cu Zâna. De fapt, fusese un nemernic! Cum de ajunsese să se comporte așa? Părinții lui se luptaseră pentru el, tatăl său lucra ca instalator ziua, iar noaptea ucidea șobolani într-o echipă de deratizare. Maică-sa făcea curățenie, dar nu era una dintre acele femei de serviciu de lux care curăță apartamente, ci umbla îmbrăcată în costumul etanș de protecție noapte de noapte și dezinfecta spații publice. Își amintea că dimineața când se întorcea acasă abia mai respira, nici nu era de mirare că murise de ceva la plămâni, sufocându-se. Crezuse că toate acestea sunt departe de el, se detașase cu cinism, dar iată că acum, când totul era iarăși viu și prezent sub ochii săi, când constată că aceste lucruri se petreceau iar și iar într-o teribilă repetare, într-o nesfârșită întoarcere a timpului, Sam simți că nu mai poate răbda.

Da, era dornic să schimbe ceva! Era dispus să încerce experiența de a modifica trecutul. Îi comunică acest fapt lui Anton. Se aflau pe terasa unei cafenele, într-o epocă îndepărtată din trecut, cu mult înainte de epidemie, cu mult înainte ca lumea să se schimbe definitiv.

— Ha! adică tu crezi că a modifica trecutul înseamnă să te întorci la fosta nevastă și să-i spui că regreti? pufni Anton.

Sam inhală aroma cafelei, privi strada aglomerată și se întreabă în sinea sa dacă ar fi fost cumva posibil să rămână pentru totdeauna în acel loc. Simțea că plutește, era adevărat, presiunea era extrem de mică și aveau și el și Anton un strat dublu de plumb în talpa pantofilor, altfel

s-ar fi ridicat două degete de la pământ și ar fi vălurit ca o fantomă. Da, pe Sfintele Puteri! Ar fi rămas aici chiar dacă ar fi trăit ca un singuratic, chiar dacă ar fi avut senzația că tot restul vieții privește un film și că are dificultăți în a prinde obiectele ca atunci când urmărești cu lingura o bucățică de carne prin supă.

— Sam, nu e așa cum crezi. Nu prea ți-am vorbit despre inerție. De fapt, noi tot facem încercări de a modifica trecutul. Ai făcut și tu.

— Eu?

— Da, tu. Chiar acum faci una. Numai că sunt cam fără efect.

— Ce vrei să spui?

— Uf! Iar îmi ceri să-ți explic și dup-aia te plângi că nu pricepi! Știi cum e când cineva pune o frână bruscă?

— Mda.

— Îți continui mișcarea inițială. Asta e problema și cu timpul. În ciuda încercării noastre de a schimba ceva, evenimentele, după o scurtă ezitare, revin pe vechiul făgaș. Unii numesc asta inerția timpului. Cipp Harison i-a zis „elasticitate”. Zi-i cum vrei, dar încă nu știm cum să învingem acest fenomen.

— Atunci ce facem noi aici?

— Experimentăm. Corpul nostru este mai inteligent decât suntem noi înșine. Îți amintești că ți-am spus că suntem anume făcuți pentru călătoria în timp? Călătorim în timp pentru ca să acumulăm emoții.

— Ei, na!

— Sam, emoțiile umane au proprietatea de a reprograma ADN-ul. Trebuie să ne perfecționăm.

Și Anton continuă să-i explice, dar Sam nu-l mai asculta cu atenție. Îi revenea mereu în gând seara când o ținuse pe maică-sa de mână, seara când ea a murit. Era singur acasă, tatăl său nu putea lipsi de la locul de muncă. Ar fi dat orice să nu fie silit să privească agonia maică-sii. Nu știa sigur nici atunci, nici după aceea dacă o iubea. Ea era mereu obosită și nervoasă și nu avea chef să se ocupe de el, ori să-i acorde atenție. Dar se luptă ca el să aibă de mâncare, să aibă un adăpost. Gonise doi băieți mai mari care încercaseră să-l bată. Era mama. Nu dorea s-o vadă murind, iar ea îl silea s-o țină de mână și îl privea cu disperare. „Nu mai am aer, Sam, deschide ușa!” șoptea gâfâind și înecându-se. Deși era mic, Sam știa că mamei i-ar fi fost ceva mai bine dacă ar fi avut un anumit medicament. O dată, o singură dată,

tata i-l adusese, iar ea a lăcrimat de emoție. Dar medicamentul se vede că trebuia luat o perioadă mai lungă, așa că atunci când s-a terminat, mamei i-a fost iarăși rău, tot mai rău...

Sorbind din cafeaua acelei epoci îndepărtate și încă fericite, Sam avu ideea să-i ducă mamei medicamentul. Ar fi fost o bună încercare de a modifica trecutul. Ar fi acționat discret, ar fi lăsat pachetul cu stocul de pastile la vedere, într-un moment când nimeni nu era în casă.

Ceea ce urmă, îl umplu de mirare și îl enervă. Făcu rost de pastile din propria epocă. Mai întâi avu surpriza să constate că nu poate efectua saltul înapoi în timp din cauza pachetului cu pastile care devenise foarte greu. Două flacoane cu pastile atârnavu câteva zeci de kilograme, deși, după cum s-ar fi așteptat, călătoria în trecut ar fi trebuit să le facă să devină ușoare, nu? Doar el își atașa plăcuțe de plumb pe tălpi! Exasperat, îi mărturisi lui Anton.

— Ce idee pe tine, măi băiete! Nu poți transporta obiecte în propriul tău trecut. Nu îți poți modifica propriul tău trecut. Ar însemna să te anihilezi... nu poți calcula ce efecte ar avea o schimbare infimă. Știi tu... efectul fluture.

— Nu-mi pasă, vreau să încerc.

— Dar chiar dacă ție nu îți pasă, legile fizicii nu pot fi evitate. Există o respingere, e ceva ca la magneți. Nu poți transporta în trecutul tău nici măcar un capăt de ață. Da, poți duce în altă variantă de trecut, dar nu în trecutul tău.

Altă variantă de trecut? Anton vorbea adeseori despre lumile multiple, îl învățase cum să le vizualizeze, dar Sam avusese de la început o tendință de a le evita. De data asta însă, deveni curios. Era ca și cum ar fi plonjat în alt bazin. Și iată că Anton avusese dreptate: reuși să transporte pachetul într-una din realitățile paralele. Satisfăcut, îl puse pe masă, apoi se retrase și continuă doar să vizualizeze evenimentele.

Prima oară maică-sa aruncă pachetul la gunoi, în timp ce puneă grăbită masa de cină. Sam se întoarse în timp, înainte de primul salt și repetă operația. Scrise pe hârtia albă a pachetului numele mamei, ca să-i atragă atenția.

A doua oară mama găsea pachetul, dar nu apuca să-l desfacă pentru că aparatul ei sună o chemare urgentă la locul de muncă, iar ea fugi împleticindu-se în costumul de etanșare. Pachetul rămase pe colțul ferestrei de unde îl șterpeli cel mai bun prieten al lui Sam venit

la el să se joace.

A treia oară mama găsi pachetul și îl desfăcu plină de curiozitate. Se bucură mult văzând conținutul, apoi o îndoială se așternu pe chipul ei. La întoarcerea tatii îl întrebă ce știe de pachet, iar tata, evident, nu știa nimic. Nu știa nici Sam cel mic.

Mama spuse ceva tatii, iar tata plecă cu pachetul.

Sam îl urmări disperat. Pachetul a fost dus la amărâțul de oficiu poștal din capul străzii unde începea Orașul și predat acolo. Probabil era o variantă de trecut în care trupele de pază și control erau mult mai dure...

Sam încercă și a patra oară. Mama găsi pachetul, luă pastilele fără să mai pună întrebări. Sam exultă. Îi povesti lui Anton.

— Am reușit! De ce ai spus că e atât de greu? Nu ați insistat voi îndeajuns. Eu am reușit.

— Da, așa crezi? Ai stat până la final?

— Cum până la final? A luat pastilele. Am pus suficiente pastile ca să-i ajungă pentru o cură întreagă.

Surâsul lui Anton îi strică euforia. Se întoarse în varianta respectivă a trecutului, în seara morții mamei. Nimic nu se schimbase. Ea zăcea pe pat, el, copil, o ținea de mână. „Deschide ușa, Sam!” și toate chinurile pe care le îndurase, totul era acolo, neatins.

Anton răspunse un singur cuvânt în fața protestelor lui:

— Inerția.

Elasticitatea timpului, își aminti el, tendința evenimentelor de a reveni la cursul inițial.

De ce? Se plimba nervos prin camera de zi din apartamentul său și gândea mai mult decât gândise în toată viața lui de până atunci. Ce anume stabilea cursul principal al evenimentelor? Ce anume putea să-l învingă? Exista un destin?

Cele mai multe întrebări erau fără răspuns. Însă erau unele lucruri pe care le observase singur. În primul rând, diferitele variante ale realității interacționau cumva, nu erau „paralele”. Se vedea cu ochiul liber privind coroana copacului din fața ferestrei. Arborele trăia în două lumi, cel puțin. Apoi, era clar faptul că ceea ce deja se întâmplase căpăta o greutate de neclintit, ca și cum faptele trecutului, oamenii, chiar și gândurile lor, ar fi fost înscrise într-o memorie a universului. Informația devenea de neînlăturat. Poate că era mai ușor de schimbat ceea ce nu se întâmplase încă. Dar dacă era valabilă teoria

cealaltă, cea care spunea că toate evenimentele se întâmplă deodată? Atunci însemna că totul, chiar și faptele viitoare, se întâmplaseră deja. Era un haos.

Se opri în ciudat în fața ferestrei și privi copacul. Norii cenușii apăsau Orașul și fire subțiri de ploaie cădeau aproape invizibil. Totuși, o parte a coroanei sale părea mângâiată de soare pentru câteva clipe, înverzea...

Dar dacă, gândi el, dar dacă toate variantele realității există doar așa, ca în virtual... și nu devin cu adevărat reale decât după ce un observator din afară le vizualizează? Dacă... și ideea îl părăsi lăsându-l furios.

Totuși, avea să încerce! Nu prea făcuse salturi în viitor, dar acum are să încerce. Se așează comod și își ținu respirația pentru timpul necesar setării ceasului intern – cum îi spunea Anton – pentru salt.

Dorea să o găsească pe Zâna. Să-și vadă copilul.

Dar ceea ce descoperi în după-amiaza aceea era descurajant. În toate variantele vizualizate Zâna avea o soartă cumplită. Sărăcia o ucidea repede. Copilul său, un băiat, rămânea la periferia Orașului. De fiecare dată îi pierdea urmă într-o seară, pe când Dani, așa îl strigau ceilalți, dispărea într-un gang. De acolo, fiul său nu a mai ieșit niciodată.

Nu a fost dificil să descopere că Zâna locuia la cealaltă margine a Orașului. Nu-i rămânea decât să meargă la ea, aici, în prezent, să încerce o împăcare. Veniturile lui ar fi salvat-o și pe ea și pe Dani. Trebuia să facă acest gest. Dorea din toată inima să-și corecteze purtarea iresponsabilă.

*

— Nu am timp să-ți dau prea multe explicații, trebuie să mă crezi pur și simplu.

— Îmi pari foarte cunoscut.

— Da, bineînțeles. Eu sunt Sam, știu, ne cheamă la fel. Am toate motivele să-ți doresc binele, iar ceea ce urmează să ți se întâmple, nu e bine deloc.

— Dar de unde știi tu...

— Știu. Te rog, hai să nu pierdem vremea argumentând. Peste cinci minute va intra cineva aici și nu voi mai putea face nimic.

— Totuși...

— Ai idee ce ai semnat? Vinzi un rinichi, un plămân, un ochi și

grefe de piele? Cum vei mai putea fi lângă Zână și lângă Dani dacă tu vei fi de fapt mort? Cum vei mai avea grijă de ei?

— De unde știi de Zână? Cine e Dani?

— Dani e fiul tău, deșteptule. Ți se va naște peste câteva luni, dar nu cred că mai apuci să-l vezi dacă faci prostia asta.

— Domnule, văd că... deși nu înțeleg... dar am motive să vând, sunt foarte strâmtorat.

— Știi, știi! Vezi asta? E un lingou de aur. E al tău, ai grijă să-l folosești cu înțelepciune, vă poate scoate din sărăcie, dar va trebui să muncești, oricum.

— Numai că deja am semnat...

— Da, Sam, ai semnat, știi și asta, dar niște calcule mă împiedică să vin puțin mai repede. E greu de explicat. Nu pot modifica decât viitorul, fir-ar să fie! Vino și ține-mă strâns, vom face manevra unui rac special de pe fundul mării când îl supără cineva. Te scot de aici.

*

— Tester Samuel Cert cu ghidul Anton, sunteți eliberat din exercițiu. Suma pe care Pharmacorex v-o datorează este virată în contul dumneavoastră. Conform protocolului 421, semnat de antecesoarea dumneavoastră, Serena Cert, veți rămâne la dispoziția companiei noastre pentru teste cu caracter final. Acestea sunt cheile rezervei pe care o veți ocupa, aveți o oră liberă pentru convorbiri cu familia, dacă doriți.

Sam se foi pe scaunul din sala de așteptare. Anton ridică pentru el cheile prezentate la ghișeu.

— Dacă sunt eliberat din exercițiu, ce nevoie mai am de rezervă și de chei?

— Sam, ești tester, ai acceptat să faci teste, da?

— Da, și?

— Nu scria nicăieri în contract că ți se vor da lămuriri despre ce se testază pe tine.

— Așa este, dar nu am protestat. S-a experimentat pe mine până și călătoria în timp și n-am zis nimic!

— Nu s-a experimentat călătoria în timp. Uite ce este, am o simpatie pentru tine, dintr-un motiv egoist, recunosc. Mi-ai purtat noroc, substanța găsită de mine a dat rezultatele pe care le scontam, iar tu ai fost mediul de cultură care a demonstrat că am făcut o descoperire importantă.

— Mediu de cultură?!

— Nu ai călătorit în timp. Chestia cu călătoria în timp a fost doar vehiculul emoțional pentru altceva...

— Pentru ce, la naiba?

— Am găsit o substanță care corectează caracterul. Transformă felul de-a fi, înțelegi? Erai un tip insensibil, cinic, chiar egoist așa spune... Iar după administrare ți-ai canalizat energia ca să repara greșelile trecutului, ai găsit-o pe Zâna, ți-ai îndreptat faptele... Toată structura ta sufletească s-a modificat. Ai încercat să faci bine în mod dezinteresat, ai ajutat oameni din așa-zisele lumi paralele... Ai fost un succes pentru mine, Sam.

— Deci vrei să spui că teoriile tale cu lumile multiple și saltul în timp erau invenții?

— Doar o modalitate de a te face să reflectezi la viața ta, la importanța deciziilor tale.

— Ce rahat! Vreau să plec să nu mai aud de voi. Întrerup contractul, este lipsit de etică.

— Sam, îmi pare rău, dar va trebui să rămâi.

— Nici nu mă gândesc. Da, mi-ai ajutat să-mi repar greșeala, am acum o familie, plec la Zâna, nu am niciun motiv să continui. Voi munci în alt domeniu.

— E imposibil, Sam. Protocolul 421, nu ai auzit? Presupun că nu știi ce înseamnă.

— Nu.

— Bunica ta, Serena Cert, te-a vândut firmei. Cum altfel ar fi putut să aibă casa aceea pe stradă cu copaci?

— Nu, eu am venit de bunăvoie, am citit o ofertă.

— Ai venit mai repede decât prevedea contractul bunicii. Peste câteva luni ai fi fost luat de la domiciliu. Vezi cât de importantă este substanța pe care am descoperit-o? Oamenii nu mai aveau nimic bun în ei.

— Teste finale? Ce înseamnă teste finale? Nu vreau să mai rămân!

*

— A fost o întâlnire foarte ciudată. Sunt șocat. Acum trebuie să ne gândim cum spargem cărămida asta în bucăți mai mici. Să nu spui nimănui de aur, fetișo, ne-am trezi cu gâturile tăiate fără să știm ce ni se întâmplă.

— Sam, cred că a fost un înger. Dacă reușești să rupi o bucățică, știu cui o putem vinde. Femeia de serviciu de la casa din centru are un frate bijutier. Trebuie să ne gândim ce-i vom spune... Că ți l-a lăsat bunica ta moștenire?

— Zâna, cred că e o idee bună. Toată lumea știa că bunică-mea a avut o situație mai bună.

— Scumpule, sunt fericită.

— O să luăm o căsuță curată la marginea Orașului, asta pentru început. Nu trebuie să atragem atenția. Eu o să-mi caut de lucru, iar tu vei avea grijă să te simți bine. Știi că Străinul i-a pus un nume fiului nostru? Daniel, l-a numit Daniel.

— Vezi? Nu putea fi decât un înger.

— Nu-mi ies din minte cuvintele pe care le-a spus la plecare, de parcă ar fi dorit să-mi transmită ceva cu totul special: „singură realitate e cea în care crezi”. Oare ce-o fi vrut să spună?

Articol VI. ARBORE SECANT

Publicat Dec, 2012

Ionuț Sturzuлесcu era în febra creației. Muza literară îl purta în lumi nebănuite, unde muritorii de rând nu puteau pătrunde și de unde el, doar el, speranța literaturii SF, era în stare să le dăruiască imagini, crâmpene de visare.

Așa cum se cuvine unui geniu, era conștient de valoarea sa, dar și de tragismul condiției sale. Cei din jur, persoane rapace și neînțelegătoare, îi ridicau piedici sau, mai rău! se amuzau în secret pe seama lui. Uite și Rodica: știe de cinci ani de când sunt împreună că are nevoie de cafea și ceai dimineața, cafeaua fierbinte și ceaiul rece și mereu i le aduce invers: ceaiul fierbinte și cafeaua rece. Cum să crezi în asemenea condiții?

Iar în dimineața aceasta nu i le adusesese deloc!

Mai scrise chinuit câteva rânduri, mai anihilă un alien care se credea grozav, mai strecură un gând în mintea personajului principal, o aluzie fină din care cititorul va deduce intențiile mărețe ale eroului și trase cu coada ochiului spre hol. Nu se vedea nimic. În dimineața aceea nici măcar n-o auzise pe Rodica trecând spre bucătărie. Putore! Așa îl alinta maică-sa când era mic și nu voia să se trezească, dar Rodicăi porecla îi venea cu adevărat bine, bine de tot.

În clipa aceea îl străbătu Ideea! îl posedă Muză! Trase aer în piept străfulgerat și degetele începură să-i alerge pe taste. Avea în

mente clar definit contactul între civilizații: oamenii de rând și acele făpturi (sau ce-or fi fost) nu s-ar fi încăierat niciodată pentru o biată planetă ca Terra, dacă nu ar fi existat în spatele întregii afaceri conspirațiile tenebroase ale marilor corporații, scopurile lor meschine și mercantile, egoiste, lugubre! Om și extraterestru s-ar fi îmbrățișat pe pajiștea mioritico-galactică și...

Ceva îl gâdila în ceafă. Alungă iritat o muscă imaginară.

Ce grandioase salturi tehnologice pentru ambele civilizații! Ce descoperiri științifice de-o parte și de alta! Câte boli eradicat! Extraterestrii ne-ar fi dăruit saltul în hiperspațiu și oamenii le-ar fi dăruit... așa, stai puțin... le-ar fi dăruit...

Se gândi adânc ce ar fi putut omenirea să dăruiască rasei extraterestre capabile de salt în hiperspațiu când ceva îi umblă pe ceafă. Se scărpină iritat.

Na, în sfera tehnologică era mai greu... Ce să le dai ăloră de se plimbă prin cosmos ca prin parcul de distracții?

Haide, Ionuț! se încurajă singur. Gândește, tu ești speranța.

Ce chinuri ale creației! Chinuri de vizionar... Avu senzația că tot cortexul cerebral i se încrețește sub povara acestei provocări: ce-ar putea dăruia omenirea extraterestrilor?

I-am putea creștina!!! țâșni din mintea lui înfierbântată. Transpiră de emoție, copleșit de propria-i personalitate. Nimeni nu se mai gândise la asta. Dar ce vor face atunci marile corporații? Dom'le, depinde cum înțelegi religia... În mintea lui imaginea o imensă tablă de șah pe care puterile lumii dansau mânate de pârghiile intereselor, făceau piruete în jurul sferelor de influență și...

Mâna plecă în direcția unde ar fi trebuit să se afle cana de ceai, dar nu descoperi nimic la capătul cursei. Și atunci îl gâdilă din nou! Ceva ca o adiere răcoroasă, de parcă ar fi fost o flotilă întreagă de muște sau poate erau insecte spion, de producție extraterestră.

Se întoarse enervat de-a binelea, fiindcă nu se sfia niciodată să-și înfrunte inamicii, iar acest lucru era binecunoscut oponentilor săi literari.

Dădu cu nasul în frunzele gălbui-verzui-roșiatice ale unei ramuri ce ieșea din perete. Ce dracu'?

Le pipăi cu nedisimulată scârbă. Ce pete ciudate, ce... consistență aiurea, parcă ar fi fost din vinilin, parcă... și crescuseră prin zid! Aseară nu erau aici! Nu! În mod cert, doar lucrase la roman.

Femeia asta nu se mai îngrijea deloc de casă! apoi îi dădu prin cap amănuntul că dincolo de perete era sufrageria lor și această plantă încăpățanată nu avea cum să se afle în cameră, chiar dacă se dovedea atât de tenace încât să străpungă zidul.

Deja plin de nervi, se ridică de la birou și trecu în încăperea de alături. Mama mia! își puse mâinile în cap. Ramură de aici era mai viguroasă și venea exact de sub dușumea. Cum locuia la casă, nu putea să arunce vina pe vecinul de la etajul inferior, cu toate că ar fi fost foarte simplu. (și plăcut)

Așa că suspină și decise să coboare în pivniță – se vede că un copăcel crescuse și... Aruncă o privire în jur, dar Rodica nu se vedea nicăieri. Să fi plecat la cumpărături? zicea ea ceva, dar nu reținuse.

De pe terasă se întoarse la bucătărie. Căută ceva într-un sertar: toporișca de spart oase. Până aici i-a fost copăcelului obraznic. Auzi! Să nu mai poți sta liniștit în propriul birou că...

Dădu ușa de perete. Lumina soarelui îi proiectă umbra pe zidul din față: omul cu toporul. Rânji. Vedea plantă care trecuse prin planșeu. Aprinse becul ca să fie sigur. Nu avea de ce să se grăbească, de acum lucrurile aveau să decurgă în linie dreaptă.

Tulpina venea din lateral, de dincolo de fundația casei și era considerabil mai groasă, mai puternică. Avea o culoare metalică, lucioasă cum nu mai văzuse și i se păru că niște insecte gălbui, luminescente aleargă pe ea încoace și încolo în maniera furnicilor.

De nervi, îi asudaseră palmele. Mută toporișca dintr-o mână în alta și se șterse pe pantaloni, fără niciun menajament, ca în copilărie. Alese din priviri locul potrivit și lovi cu muchia ascuțită. Puțin a lipsit să se trezească cu partea plată a toporului – cea pentru bătut șnițele – stanțată în frunte.

„Fire-ai...” Lovi iar, încordat. Aha! De data asta i-o făcuse! Simțise toporul despicând afurisita de... Dar nu-și continuă gândul. Un frig sideral trecu din topor în brațele sale, urcând încet, dar constant spre coate, spre umeri, spre frunte, apoi coborî punând stăpânire pe coaste, pe șolduri și pe picioare.

Ionuț se simți pietrificat și o panică neputincioasă se zbătu înăuntrul său. Senzația nu dură însă prea mult, căci o alta îi luă locul. Pământul începu să vibreze și vibrația i se transmise în fiecare celulă, în fiecare atom al corpului, iar el deveni conștient de fiecare particulă care-l compunea, pentru că toate vibrau și dureau, dureauuu...

Un privitor din afară, din pragul pivniței să zicem, ar fi văzut o chestie destul de curioasă: din clipa în care lovise tulpină, Ionuț se unise cu planta, căpătase culoarea metalică, cenușie, iar acele „insecte” gălbui circulară rapid de-a lungul trupului său – numai că aceasta era o mișcare mult, mult prea iute pentru a fi prinsă de privirea omenească.

Timp de câteva secunde a rămas vizibilă în aer umbră, conturul său, ca o rană în decor, o pată întunecată lipită de peretele luminat de soare. Apoi a apărut un punct de prăbușire, mai întâi mic, apoi mai mare, pe unde umbra lui Ionuț cădea în sine, dispărea în neant ca absorbită de un aspirator cu totul special.

Chiar și porțiuni din perete, din masa pe care trona lădița cu cartofi, un colț al bancului de lucru cu menghină și două ciocane fuseseră absorbite prin acea gură spre neant. Imaginea camerei se încrețise de parcă ar fi fost un covor întins neglijent. Eventualul privitor din ușa pivniței ar fi făcut câțiva pași înapoi, pentru că și scările de ciment se văluriseră ciudat, ca și cum ar fi fost din cauciuc.

Pe Ionuț însă toate aceste aspecte l-ar fi lăsat rece, căci el – cât timp și-a mai putut păstra vie flacăra conștiinței – se lupta să se împotrivescă acelei cumplite prăbușiri în gol. Îi flutură prin minte, atât cât mai avea din ea, gândul străin și îndepărtat la Alice și la felul cum căzuse în gaura Iepurelui, dar scânteia se stinse și Ionuț nu mai știu de el.

Părți separate din memorie începură să i se trezească. Nu își percepea tot trupul, dar aproape că putea simți cum îi cresc nervii și arterele pe sub pielea ce se recompunea.

Clipi mărunț și deschise ochii. Se afla într-un loc întunecat și abia câteva zdrențe de lumină se târau pe lângă el. Un curent de aer circula constant și asta îl făcu să considere că era undeva afară. Pipăi cu mâinile în jur. Totuși, nu era pământ; terenul pe care zăcea părea a fi mai mult... sintetic. Deodată îl străbătu o bănuială îngrozitoare și începu să tremure.

— Salut, amice! îl întâmpină un glas din umbră.

— Unde sunt? Cine ești?

— Fii calm. Aici nu ți se mai poate întâmpla nimic.

Bănuiala îl împunse din nou.

— Am murit?

— Aș zice că nu, deși...

— Vreau să mă ridic. Vă bateți joc de mine!

(Asta fusese dintotdeauna cea mai grozavă temere a lui Ionuț. Mai rea decât moartea.)

Se ridică surprinzător de repede. Nu-l durea nimic. Îl neliniștea însă ciudățenia situației. Își pierduse memoria? Cum ajunsese aici? După ce lovise blestemata aia de plantă totul se încheoșase și nu mai reținea decât o amorteală ce-i cuprinsese corpul și mintea.

— Uite cum stau lucrurile: dacă promiți că poți fi calm, ți se vor da toate explicațiile posibile.

— Sunt calm. (La fel de calm ca în ziua când președintele Asociației Scriitorilor îi sugerase prietenește să aducă ceva modificări textului său publicat online, că prea seamănă cu scrierea unui obscur mângălitor mort de ani de zile...)

— Bine, atunci am să te prezint vecinilor.

— Dom'le, deci vreau să știu unde mă aflu...

— Drace, și noi am vrea să știm, fii sigur!

Ionuț se simți înfricoșat de aceste glasuri și dori să vadă cine îi vorbește. Imediat umbră se rări și observă câteva siluete. Se apropie neliniștit.

— Eu sunt George. se prezentă cel care îi vorbise primul.

Era un tip banal cu capul rotund ca al domnului Pickwick, cu blugi și un tricou lălău.

— El este Ștefan, acesta e Tudor, iar el e Victor.

— Încântat. Eu sunt Ionuț Sturzulescu, scriitor. mormăi Ionuț puțin ironic. Începuse să fie oarecum iritat că trebuia să piardă timp prețios în compania acestor... domni... care evident nu erau niște intelectuali, nici nu prezentau interes din punct de vedere tipologic, ca model de personaj...

Totuși îi privi pe rând. Ștefan avea părul lung, cărunț, prins într-o coadă hipiotă, era masiv și părea puternic ca un bivol. Tudor era cu barbă și Ionuț se simți pe loc iritat de acest amănunt, considera barba un detaliu ales de cei care doreau să pară interesați. Victor fuma și purta cureaua pantalonilor strânsă sub burtă. Cine erau tipii ăștia și ce legătură aveau cu el?

— Cred că am dovedit destulă răbdare. Îmi poate spune cineva unde ne aflăm?

Abia atunci băgă de seamă că felul cum se recomandase părea să-i fi amuțit pe interlocutori. Bărbații se priviră.

— Interesant. murmură Ștefan.

— S-ar putea să fie exact ce ne trebuie. admise Victor fără să scoată țigara din gură.

George râni și-i strânse mâna scriitorului:

— Bine-ai venit! auzi, Ionuț, ce-ar fi să luăm loc pe niște fotolii, ceva comod, să stăm de vorbă pe îndelete? Vrei?

— Vreau, dar sunt cam ocupat... romanul...

Umbră se rarefie într-un colț și Ionuț desluși două canapele și niște fotolii largi de piele... exact ca cele pe care le admiraseră cu Rodica la Mobex.

— Bravo! făcu George și toți se îndreptară spre micul salon improvizat.

— N-am mai întâlnit niciodată un scriitor.

— Nici noi. recunoscurea ceilalți.

În general, acest tip de conversație era din genul celor care făceau deliciul lui Ionuț, doar că acum se simțea oarecum presat de situație.

— Domnilor, vă asigur că ar fi o experiență plăcută pentru mine, dar sunt amenințat de un deadline, sunt un scriitor de succes, iar publicul cere, editura mă bombardează cu mailuri, mă înțelegeți...

— Ionuț, îți amintești ce făceai chiar înainte? Chiar înainte de a ajunge aici?

— Dar scriam! Ce aș fi putut să fac?

— Și cum s-a întâmplat?

Ionuț se gândi o clipă și optă pentru varianta adevărată:

— M-a deranjat o plantă... Crescuse a naibii prin zid, e posibil? Venea din pivniță, trecuse prin toți pereții...

— Și tu... șopti Tudor puțin gătit.

— Și eu am retezat-o! Ce era să fac?

Tăcerea dură mai puțin de o secundă apoi cei patru părură să se înece de râs. Ionuț se simți debusolat. Ar fi vrut să fie acasă. Poate că adormise și visă. Câteodată, când mai nimerea în acel calm ecuatorial al lipsei de inspirație, se lungea pe canapeaua din birou și dormea iepurește. Poate că asta era: se culcase între capitolul patru și capitolul cinci al romanului.

— Nu ți s-a părut nimic ciudat la faptul că o plantă crește prin ziduri? Pac! Ai retezat-o?

Ionuț își compuse o mină de superioritate jignită. Indivizii prea

se trăgeau de brăcinare cu el...

— Ce scrii? Poezie, proză? vru să știe George în timp ce-și ștergea lacrimile cu dosul palmei.

— Sunt scriitor de anticipație, rosti din vârful buzelor. Se afla în minoritate și simțea că depinde într-un fel de bunăvoința lor, altfel...

Ei râseră din nou. George se opri cel dintâi:

— Nu te supăra, dar ai făcut-o lată, înțelegi? Ai tăiat un arbore secant, omule.

— Un ce?

— Mă bucur că ești scriitor, și încă unul de SF, sunt șanse să pricepi ce am să-ți spun. Ionuț, nici noi nu știm precis unde suntem. Am nimerit într-un loc despre care se fac speculații, nimeni... na, dar acum suntem aici și vedem cu ochii noștri. Cred... cred că e un spațiu paralel. Cel puțin așa e scris în documentele multor viețuitori de aici. Probabil că nu e singurul spațiu paralel, noi bănuim că sunt multe... Câte unul pentru fiecare variantă posibilă a lumii... Se află undeva pe aici un chinez bătrân care susține că spațiile sunt de fapt frunzele unui arbore... sună nașpa, știu... așa... și că acesta e arborele universal, bla, bla.

— Arborele sefirotic. Așa îl numește un tip venit din Evul Mediu. completă Victor scuturând scrumul pe canapea.

— Stați puțin! Asta e o surpriză? Sau suntem la camera ascunsă? Hai, că n-am chef. Vreau să plec. Îmi poate arăta cineva unde eram când... când m-am trezit aici?

— Sigur, amice. făcu George încă râzând. Du-te un pic mai încolo și uită-te. Vei vedea exact pe unde ai nimerit aici.

Ionuț se ridică în picioare cu toată demnitatea de care se simțea în stare în acel moment. Nu, nu se temea de nimic și era pregătit pentru orice, dar straniețea acestei împrejurări îl făcea să se simtă de parcă ar fi avut un șoricel panicat între piele și maiou. Sincer, ar fi vrut să urle, dar se stăpâni eroic.

Păși în direcția indicată și deodată se împiedică de ceva.

— Ai gliză! strigă amuzat Victor, cu țigara în colțul gurii.

Al naibii individ, nu învățase să se comporte civilizat. Vorbea mijind ochii de fum și fără să scoată țigara. Își dori să poată vedea de ce se împiedicase, ah, de-ar fi avut o lanternă, o brichetă... ce avantaj să fii fumător! Dar o lumină palidă i se strecură pe la picioare și desluși ceva într-adevăr ciudat. Se împiedicase de un fel de clei întărit... ceva

ca o scurgere de... latex?... dar incolor și... Da, chiar asta era! Se împiedicase de o lădiță cu cartofi. Lădița lor de cartofi din pivniță, o recunoștea, numai că era înglobată în cauciucul acela, în vâscozitatea aceea scârboasă... Uite și menghina... și ciocanul... Le urmări cu privirea și constată că revărsarea de materii și obiecte venea dintr-un punct ceva mai luminos. Îngenunche și privi ca un copil prost-crescut prin gaura cheii. Dumnezeuule! Vedeă pivnița casei. Părea strâmbă ca un tablou suprarealist. Și cum încăpuseră toate lucrurile prin punctișorul acesta? Cum încăpuse el însuși?

— Vreau acasă, murmură încetișor.

— Asta e singura dorință care n-o să ți se îndeplinească, amice. În rest, tot ce poțeste. De fapt, chiar ne punem mari nădejdi în tine. Chestiile pe care le poate imagina un scriitor...

— Ce tot spui acolo? Ce naiba vreți de la mine? Cine sunteți și unde mă aflu? N-am înțeles nimic până acum.

— Hai, Ionuț, vino pe canapea să vorbim serios. Nu te superi că-ți spun pe nume, nu-i așa? Oricum, nu mai poți pleca de aici, ar fi bine să renunți la ideea asta.

— M-ați luat ostatic?

— Toți suntem ostatici! desfăcu Ștefan brațele cu un gest melodramatic. Dar poate că o să-ți placă. Poate va fi ca o provocare pentru tine și noi sperăm că tu ne poți scoate de aici.

— Eu?!

Îl așezaseră înapoi pe canapea și strânsesă cercul în jurul său. Cei patru îl priveau cu aviditate. Exact ca atunci în clasa a treia când îl bătuse Zgârciu și-i curgea sânge din nas: toți holbându-se la umilința lui.

— Ionuț, ai tăiat o... hai să-i zicem plantă, pentru că seamănă cu o plantă... dar care este de fapt altceva. E un liant, o legătură între lumi. Nu știm de ce, dar de fiecare dată când obiectele uneia dintre lumi vin în contact cu structura internă a... ăăă... arborelui, sunt efectiv transportate aici. Toți am trecut prin asta.

— Mie mi-a ieșit din ecranul calculatorului, la serviciu, în timp ce scriam borderourile. Am zis că-i ceva 3D, vreun gadget bengos, am dat cu mâna și... s-a rupt.

— Lasă Tudorică, nu mai aburi, că oricine trage cu ochiul prin punctul tău de erupție vede bine la ce priveai tu în timpul serviciului...

— Pe naiba, ți se pare, știm că tu...

— Mă băieți! Hai să explicăm frumos omului ce i se întâmplă, că nu cred că are chef de prostiile voastre.

Se făcu liniște. George înghiți în sec și-și încreți fruntea:

— Locul unde ne aflăm acum e spațiul tău personal. Aici poți face ce vrei. Poți crea tot ce-ți trebuie, e suficient să gândești, să dorești, să vizualizezi obiectul.

— Hă, hă, numa că o să te trezești că nu-ți mai trebuie prea multe. râse amar Ștefan.

— Sunt mort? Spuneți-mi adevărul.

— Habar nu am. Poți ieși de aici să vizitezi spațiile celorlalți, e ca și cum ai trece dintr-un compartiment în altul... dar numai aici, la tine acasă, ai puterea de a crea orice din nimic. Am observat că suntem grupați geografic și chiar și pe epoci.

— Cum adică?

— Bine. Nu vezi că suntem toți români, toți din aceeași epocă fericită? Du-te tu în locul unde terenul pare să se încline și vei merge spre trecut, vei întâlni tipi care au aterizat aici din alți ani. Dacă mergi spre stânga e ca și cum de la București ai porni-o spre Vest. În dreapta e Estul.

— La stânga față de ce?

— Față de punctul tău de erupție când stai cu fața spre el.

— Nu cred că o să vreau să mă îndepărtez de locul acesta; dacă mă caută cineva cum mă vor mai găsi?

— N-o să te caute nimeni, mustăci Victor.

— Și cum o să supraviețuim? Voi de câte zile sunteți aici?

— Zile? rânji Tudor. Eu unul sunt de 15 ani și jumătate, doar de când am început să număr. Uite, George e aici de 25 de ani.

— Ei, acuma ați scrântit-o! punctă Ionuț cu satisfacție. Mai înainte ați spus că suntem contemporani, că dacă vreau să văd tipi plonjați aici din trecut trebuie să merg la vale. He, he, domnilor, sunteți duși cu pluta.

— Se vede că n-ai auzit de simultaneitate. Toate evenimentele se petrec deodată, cel puțin asta e concluzia noastră. Desfășurarea lor aparentă în timp e doar o iluzie a simțurilor noastre. Plus de asta, nu știu dacă aici există cu adevărat timpul. Noi măsurăm... dar în lipsa reperelor exterioare... În fine, dacă îți vei face niște stele, o lună acolo care să răsară, să apună, vei putea să te minți, așa ca noi, că timpul se scurge și aici.

— M-ați zăpăcit de tot. Oricum, ce vom mânca?
— Ți-e foame?
— Nnuu... admise Ionuț oarecum indecis.
— Nici n-o să-ți mai fie vreodată. Toate funcțiile corpului tău sunt suspendate.

— Toate?

— Toate.

— Și...?

— Și.

Așteptă un moment dând impresia că se gândește la ceva, apoi, când crezu că ceilalți sunt neatenți, țâșni de pe canapea și o rupse la fugă. Era cât pe ce să se împiedice din nou în valul de cauciuc ce-l adusese naiba știe cum în acest loc al groazei, dar se redresă în zbor și o ținu tot în goană mult, mult. Doar terminase o facultate de sport.

Privea din fugă în toate părțile sperând să vadă o ieșire. Întâi i se păruse că e într-un hangar, dar își dădu seama cu teamă că se înșelase; ar fi trebuit să fie prea mare, imens, o construcție imposibilă. Era afară? De ce nu vedea nimic? De ce i se părea că există un fel de acoperiș deasupra capului său, ca și cum presiunea atmosferică ar fi fost diferită acolo?

„Visez!” își spuse cu ușurare. „E clar că visez, e un coșmar. Oare ce-am mâncat aseară?” Ajungând la această concluzie se opri. Nu era obosit, se simțea ușor. „Așa că-n visez”. Constată încântat că nu-l urmărise nimeni. Între cele două suprafețe – cea pe care alergase și cea pe care doar o bănuia, deasupra, plutea o lumină întunecată sau... un întuneric luminos. Medită câteva clipe care figură de stil ar fi fost mai de efect. Totuși era îngrijorat că nu reușea să scape de vis. Prefera să se gândească la figuri de stil în fața ecranului și cu tastatura sub degete. Își ținu răsuflarea. O senzație înfiorătoare de pustiu păru că vine spre el, că i se strecoară pe la picioare încolăcindu-i-se pe genunchi, paralizându-l.

— Uhu! emise un sunet la întâmplare regretând aproape imediat. Nu se știa cine îl putea auzi din depărtări.

Dar sunetul păru să călătorească nestingherit, fără să întâlnească niciun obstacol, sunând a gol.

Asemenea stări de teroare mai trăise doar în copilărie. Nimeni nu bănuia prin ce trecea el nopți întregi. Se trezea pe întuneric și nu îndrăznea nici să respire, nici să întoarcă milimetric capul să vadă ce

amenințare îl paște din beznă. Dar știa că este Yamamba, zgripturoaica din volumul „Poveștile Asiei”. Acea femeie-demon, nici moartă, nici vie, cu chipul stâlcit de răutate, de dorința de a ucide în chinuri băieței care se trezesc în toiul nopții, aceea fusese teroarea copilăriei lui. Se apropia întotdeauna încet prin întuneric, nu avea de ce să se grăbească, pentru că el nu putea să-i scape, doar era paralizat. I se părea c-o aude răsuflând greu, călcând apăsător, mârâind.

Dar nu era doar o părere! Își ținu respirația ascultând. Ceva venea spre el. Încet, dar cu pasul foarte greu. Ionuț deveni conștient că tot părul capului său se ridicase ordonat și vertical, cât se poate de țeapăn. Trecu brusc de la senzații de fierbințeală spre limita lui zero absolut. Creierul său urla „Fugi! Fugi!! Fugi, tâmpitul!”; însă el nu se putea mișca. Iar în aceste secunde grele ca niște picuri de smoală, Yamamba se apropia de el cu ochii ei – găuri spre iad, cu dinții lungi, cu degetele încovoiate pline de gheare. Se temea și să tragă aer în piept.

— Ionuț! Ionuț, încetează!

— Gândește-te la altceva, pentru Dumnezeu!

Cei patru de care fugise îl ajunseseră în sfârșit. Îi trecu prin minte că nu s-a mai bucurat niciodată în viață așa de mult de apariția cuiva.

— Imaginează-ți că e lumină, Ionuț. O zi de vară plină de soare.

Privi spre George cu o expresie absentă. Auzea pasul greu venind, auzea șuierul respirației acelei ființe monstruoase.

— Ionuț, fă lumină, omule!

— Să fie lumină! chițcăi Ionuț cu glas pierit.

Valuri de lumină albă, orbitoare se rostogoliră peste ei și până departe, departe. Cu ochii măriți de groază, Ionuț desluși o pagină imensă de carte pe care se lăfăia ilustrată Yamamba. Colțurile paginii se mișcau asemeni unor pseudopicioare, târșit, dar răsuflarea era a ei, a vrăjitoarei.

— Dă-i foc, distruge-o cumva! porunci disperat Ștefan.

— Cum?! se panică din nou Ionuț.

— Imaginează-ți că arde, ce naiba!

Ionuț avea o problemă cu verbul „a vizualiza”, dar n-ar fi mărturisit acest lucru nici în ruptul capului. Smulse țigara lui Victor (tot îl enerva) și o aruncă spre fila mișcătoare.

— Să ia foc! Să ia foc! Dori din toată inima, pentru că erau destul de puține șanse ca acest lucru să se întâmple de la sine.

O flacăra lunguiață se ridică din țigara aproape stinsă și cuprinse pagina mare, iar desenul cu vrăjitoarea arse în vălvătai.

— Nu înțeleg nimic! Ce se întâmplă aici?

— Cred că suntem în Țara Imaginației Pure, dacă vrei să-ți spun sincer. Oftă Victor și se așează direct pe jos cu gura strâmbă fără țigară.

Nici nu trecuse, după măsurătorile lui, un an de când se afla acolo și Ionuț se lămuri cum era treaba cu această țară a imaginației. Da, era suficient să se gândească la un lucru și să-l vadă bine de tot în cap, pentru ca obiectul acela să prindă formă și substanță în spațiul ce îi era destinat lui. Însă dacă nu „vedea” obiectul ca lumea, rezultau rebuturi. Rebuturi indestructibile. După câteva luni inaugură un vast depozit pentru asemenea eșecuri unde își aflară locul de veci primele încercări de cârnați, cărțile cu foi albe, nescrise ale unor diverși autori, un televizor, câteva telefoane, o antenă de satelit, câteva piese de mobilier fanteziste, niște plante cu aspect lugubru și... Rodica.

Într-adevăr, nu rezistase tentației și nu ținu cont de sfaturile gratuite și absolut amicale ale băieților: „nu încerca să creezi ființe vii”. Încercase. Ce putea fi rău? O știa bine de tot pe Rodica, nu? Ce-i drept, mai adăugă puțin material în anumite zone, mai diminuează din altele, îi lungi picioarele și părul – pe care îl imaginează blond ca nisipul, fără niciun fir cărunț. Și, evident, îi scăzu simțitor vârsta. Totuși, după ce Rodica se materializă în toată splendoarea, constată că nu funcționează. Trecu la pasul următor și și-o imaginează vie, seducătoare, supusă, tăcută, harnică, răbdătoare, îngăduitoare, îndrăgostită de el, blândă și delicată uneori, alteori libertină și nerușinată, adică exact așa cum trebuie să fie femeia ideală.

Rezultatul îl îngrozi. Rodica era un fel de zombi grațios care nu produse asupra lui decât spaimă și-o adâncă tristețe: era un fapt cert că toate funcțiile organismului său fuseseră anulate. Ce mai rămânea dintr-un bărbat căruia nu-i fusese lăsat decât creierul?!

Rodica a fost prima piesă pe care a încercat s-o distrugă. N-a putut s-o taie cu toporul pe care și l-a dorit cu disperare, nici cu o drujbă care dădea rateuri (văzuse drujbe numai la televizor), nici n-a luat foc, ba, sărăcuța de ea încerca mereu să-l îmbrățișeze. Atunci a luat-o cu binișorul și-a închis-o în depozit. Oricum, nu mai avea nevoie de ceai și cafea dimineața...

Ionuț a traversat și o perioadă de profundă depresie, dar a ieșit din ea învingător. Îi venise o idee: avea să-și imagineze casa lui,

locșorul lui de unde fusese smuls în mod samavolnic. Își va crea propria lume.

Asta i-a reușit destul de bine: pornise din punctul unde petrecea mult timp: scaunul de la masa de scris: văzu camera, fotoliul său iubit, acuarela de pe perete, covorul moale din mijloc, biroul cu laptopul deschis (dar care nu funcționa), ușa maronie care dădea spre hol... Toate creșteau în jurul său de îndată. Păși pe ușă și-și imaginea camera de zi, sufrageria, baia, bucătăria în toate detaliile. Cum dincolo de geamurile casei era un întuneric ciudat, dori să fie lumină, să apară strada și scuarul cu verdeață. Da, erau acolo frumoase și pustii... Ionuț se plimbă pe stradă. Făcu niște porumbei care oricum nu murdăreau nimic, puse parfum în răzorul cu trandafiri, aduse niște nori albi și grași pe cer. Și a privit Ionuț toate câte a făcut și iată, erau bune foarte!

Victor și Ștefan s-au arătat impresionați și au început să construiască și ei în spațiul lor. De la dâșii au luat exemplul alți și alți inhabitanți ai acelei zone curioase, astfel încât, dezvoltându-se societatea, ajunseră și la comerț. Erau persoane care se pricepeau să imagineze mai bine anumite obiecte și au început să facă schimburi în natură. Curând, le-a venit ideea de a unifica spațiile personale și de a trăi toți într-o lume unică, simțitor mai mare. Au reușit chiar și asta, deși Ionuț avusese la început mari îndoieli și iată de ce:

La un moment dat își aminti de rolele din copilărie. Cum nici măcar bicicleta pe care o imaginase nu mergea bine, perechea de role pe care le încălțase de mii de ori ar fi fost ideală. Va face o pistă lungă, lungă și va zbura pe ea, se va îmbăta de viteză! Visul i s-a împlinit, dar la capătul lui a trăit o descoperire șocantă: patinând rapid pe pista lui netedă ca-n palmă, a văzut o creatură ciudată, bipedă, de-o grețoașă culoare pământie, moșmondind ceva la un perete pe care se afla... un panou? un panou cu becuțe clipitoare și mufe și taste?

— Efectiv l-am surprins, avea să le povestească mai târziu amicilor lui. Arăta fix ca un extraterestru din cea mai banală producție cinematografică.

— He, he! făcu George deloc impresionat. O fi creatura cuiva care este îndrăgostit de SF. Cu cât e mai ciudată, cu atât e mai reușită.

— Nu, e chiar reală. De uimire am virat fără să vreau și am căzut de pe pistă pe care rulam. M-am trezit în exterior. Fraților, suntem prinși într-o sferă cu găuri.

A omis să mai relateze despre modul umilitor în care creatura îl

adusesse înapoi la locul lui...

Conceptul de „sferă cu găuri” a devenit popular și, în timp, comunitatea lor a aflat că locuiesc cu toții într-o minge cu un diametru de trei metri, plină de găuri mici în care ei erau „viermii”. Ajunseră firesc și la concluzia că sunt implicate mai multe dimensiuni în toată treaba, altfel nu aveau cum să încapă mii de oameni într-o sferă cu raza de un metru și jumătate...

Simțindu-se prizonier, știind de atunci încolo cu siguranță că fusese răpit, Ionuț gustă cea mai adâncă angoasă. Dar, încă o dată, spiritul său puternic birui: trebuia să lupte!

Oamenii îl priveau ca pe un leader, doar el venise cu ideea recreării lumii, ca și cu cea de a trăi la un loc, de-a alunga singurătatea în care stătuseră prinși ca o musculiță în chihlimbar! Pe vremea aceea, deja puseseră la punct un sistem de poștă pneumatică ce-și extindea ramificațiile până înspre persoane răpite pe la 1800. Poza lui Ionuț circula prin tuburi împreună cu un mic manifest care aprinse toate inimile: împreună vor descoperi un dispozitiv care să-i ducă înapoi acasă, în lumea reală, normală și cu doar trei dimensiuni. S-a ales un Parlament. Câțiva filosofi (unii din epoci destul de vechi) au scris o Constituție. Ionuț s-a proclamat Președinte. Aveau nevoie și de o armată să apere nou creată republică Umania.

Câțiva medici și anumiști au imaginat un om pe care apoi l-au multiplicat. Pedagogii găsiți au început să educe speciile cretinoide, așa încât să poată mânui o pușcă (da, au fost mulți care erau capabili să și-o imagineze perfect), i-au învățat să nu tragă decât în dușmani (deși nimeni nu mai putea muri), adică în creaturi mici, solzoase, de culoare gri-maronie... și, desigur, să asculte de Președinte. Nu, de Parlament. De Președinte!

Ionuț a avut ultimul cuvânt, întrucât președintele senatului era George și-a ținut cu el.

Un sentiment timid de fericire îl încercă pe eroul nostru.

Dacă nu mai putea gusta niciuna din plăcerile trupesti, descoperi că și cele ale minții pot aduce satisfacții semnificative: armata de „clone” îl salută marțial cu „Să trăiți, dom'le Președinte!”, (lui i-ar fi plăcut mai mult ceva impunător, de genul „Ave Ionuț imperator!”, dar na, nu era imperator – însă timpul nu trecuse), niște fete drăguțe foc îi făceau ordine pe birou și prin camere, (dar numai după ce medicii aceia își diversificaseră gama de produse), poezii în

închinată ode, câțiva pictori îi făcuseră portretul și, dacă tablourile în manieră cubistă îl lăsară rece, cel clasic, în care Ionuț era înfățișat prăbușindu-se cu rolele în Exterior, era de-a dreptul emoționant! Îl agăța în sala de primire și își făcea mereu drum pe acolo ca să-l admire. Să se admire. Pe pânză nu mai avea deloc burtică, mușchii se încordau numai fibră în acea mare cădere, expresia de pe fața sa nu era una de spaimă, ci de trăire profundă a unei revelații. Bun pictor! Se vedea în tablou ciudatul și imposibilul de rostit Exterior, cu umbrele lui stranii, cu creatura fioroasă alături, dar și pista lui Ionuț care îl dusesese în altă dimensiune. Era acolo și un urcioc din care se vărsa niște apă, însă Ionuț nu pricepu ce vrea să semnifice. Oricum, întreaga viziune trăda dragostea cu care îl privea poporul său, venerația lor pentru el. În fond, ar fi trebuit să fie Rege, nu un amărât de președinte care se schimbă din patru în patru ani.

Oh, de-ar fi știut el pe când era un biet scriitorăș ce soartă măreață îi era pregătită! Pe când cugetă astfel la misterioasele căi ale destinului și-și amintea de sine, truditul pe câmpiile literaturii SF, se văzu stând la birou în acea fatidică dimineață când l-a gădilat Arborele. Acum știa cum stau lucrurile cu contactul între civilizații, dar prefera să uite tratamentul infam al creaturii cu solzi. Însă pe atunci, pe când scria, nu avea de unde să știe...

— Pss! Ionuț! Vezi că scrii prostii! Extratereștrii n-o să ne îmbrățișeze, or să ne închidă într-o sferă și ne vor crește ca pe viermi... Cine poate ști ce vor de la noi...

Deși vorbise destul de tare, acel eu al său care scria înfrigurat la birou nu-l auzi. Se gândea probabil ce ar fi putut dăruia pământului extratereștrilor...

— Ionuuuț! strigă din toate puterile, dornic să-și avertizeze cumva egregora.

Însă Ionuț nu-l băgă în seamă, ci doar se scărpină în ceafă, cuprins de entuziasmul creației.

— Ionuț! Ionuț! Ionuuuț! îl bombardă din nou, până când Ionuț se ridică enervat și pipăi cu dispreț vizibil frunzele Arborelui.

— Nu, să nu cumva să-l tai!

Ionuț-scriitorul trecu din birou în sufragerie cu o mină tot mai exasperată, apoi luă o toporișcă din bucătărie și coborî în pivniță.

Ionuț cel din Țara Imaginației se agita frenetic și striga cât îl țineau plămânii, încercând să oprească previzibila secționare a ramurii

din Arborele Sefirotic.

Brusc se văzu de sus: era doar un licurici, o luminiță alergând bezmetic de-a lungul nervurilor aceluia copac. Când eul-scriitor aplică lovitura, el, Ionuț-luminița-alergătoare, se prăbuși de la înălțime pe o suprafață lucioasă de unde imediat a fost cules de niște degete lungi, solzoase și cu ochi la vârfuri și introdus într-un recipient pe care l-ar fi comparat cu un borcan, dacă ar mai fi putut să-l vadă.

Articol VII. FERMĂ

Publicat Aug, 2012

— Sper că nu-mi purtați pică pentru inconvenientele călătoriei, domnule Chilian.

Radu se gândi la cagula pe care fusese obligat s-o poarte, la cătușele care îl legaseră de încheietura unui tip nu prea sociabil, la cele câteva ore petrecute incomod într-o mașină cu motor diesel ce rula pe trasee parcă anume concepute pentru curse de anduranță (cel puțin, avusese aer condiționat), apoi la zborul cu un elicopter care după toate probabilitățile se învârtise în zbor și aterizase mai târziu cu un sfert de oră în același loc... Ei bine, nu în fiecare zi ți-e dat să trăiești toate astea, chiar dacă ești reporter și, măcar pentru atât, tot nu era supărat pe omul din fața lui.

Îl primise într-o cabană luxoasă, dar nu apucase să vadă prea multe în exterior: vârful stâncos al unui munte împungând cerul în dreapta, foarte aproape, brazi de jur-împrejur, o pajiște alpină pe post de curte. În interior există tot confortul. Și paharul de whisky fusese bine-venit.

— Nu mi se întâmplă foarte des astfel de incursiuni, domnule...

— Alex Simon. Am mizat pe această calitate a ta, Radu, îmi dai voie să-ți spun pe nume, nu doar pentru că vârsta mi-o permite, dar e mai comod. Și apoi mi se pare că te știu de-o viață, te văd deseori la televizor. Ce calitate? Ești un tip curios și asta e foarte bine, nu numai în meseria ta, ci așa, în general. Știai că a fi curios e semn de inteligență?

— Mă flatați.

— N-am nici cea mai mică intenție și, ca să-ți demonstrez, îți voi mărturisi că ai fost al doilea pe lista opțiunilor mele. Felul cum ridici din sprâncene îmi place: ai vrea să știi cine era pe primul loc și cum de totuși ești tu aici. Hm, printr-un concurs de împrejurări... Știi, am lăsat întotdeauna loc în viața mea pentru surprize. Am permis destinului să

se manifeste, am chemat neprevăzutul, am fixat o marjă pentru lucruri neașteptate.

— Sună interesant, dar aş putea să aflu şi de ce sunt aici?

— Imediat, imediat. Vom lua cina între timp şi sper că o conversaţie în doi să nu-ţi pară plicticoasă. Cine era pe locul întâi? He, he! Era o fetişcană simpatică şi inteligentă, e reporter de investigaţii. Se potrivea perfect profilului pe care-l caut, însă a plecat de dimineaţă în străinătate. Am trecut la planul B.

— Adică eu.

— Te rog, nu trebuie să te simţi demobilizat. Pur şi simplu mizăm pe faptul că o femeie ar fi empatizat mai intens cu experimentul meu, mă înţelegi? Sub toate celelalte aspecte eşti la fel de bun, dragă Radu. Mi-ar fi plăcut să scrie articolul despre ferma mea Dana Barbu.

— Oh!

— Ei, ce zici?

— Păi, mă simt bine. Dacă mă consideraţi alternativa la Dana Barbu... Dar fără supărare, nu cred că ar fi acceptat să vină.

— N-ar fi avut încotro, nu-mi plac refuzurile. Am întotdeauna pregătit un argument pentru cei care mă refuză.

— Cum, domnule Simon? Dacă refuzam să plec cu cei doi indivizi în dimineaţa asta...

— Nu ai fi refuzat pentru că ai mici neplăceri la serviciu, nu ai mai scris nimic cu adevărat interesant de câteva luni. Dar, dacă totuşi refuzai, ţi-aş fi amintit că ai primit o sumă de bani de la un medic foarte cunoscut pentru tăcerea ta într-o afacere în care el era implicat mai rău ca un bivoli african într-o baltă.

— Dar de unde...

— Ştiu şi gata. Te urmăresc de ceva vreme. Proiectul meu de a face cunoscut lumii experimentul pe care l-am derulat de atâţia ani este gândit în cele mai mici amănunte. Cochetez cu hazardul, dar nu mă las cu totul la mâna lui. Hm, te-ai gândit vreodată cât de masiv intervine întâmplarea în vieţile noastre? Din copilărie chestia asta nu mă lasă în pace, o tot întorc pe toate feţele... Aveam trei pisoi...

— Domnule Simon, cu tot respectul, intenţionez să mă întorc înapoi în seara asta, sper că este posibil. Nu aţi putea trece la subiect?

— Sunt în plin subiect, nu am divagat. Totul a început cu cei trei pisoi, Radu.

— O, doamne!

— Stai, nu te ridica. După ce vei auzi tot sunt sigur că nu vei mai dori să pleci, ba din contră, vei dori să rămâi. Și plus de asta, ai nevoie de bunăvoința tipului musculos și indispus care te-a adus, în caz că vrei să pleci... ha, ha! Uite, ne cheamă la masă. Vivi, bucătăreasa, și-a dat silința să compună un meniu special pentru tine, doar n-o vei dezamăgi!

Radu își urmă gazdă în altă încăpere unde pe o măsuță rotundă era pregătită cina pentru două persoane. Focul ardea într-un șemineu de piatră și nu părea deloc un element de decor: la munte, deși vară, era cu mult mai răcoare decât în orașul încins din care venise. Remarcă privind pe ferestre că înserarea coborâse cu repeziciune, ceea ce îl miră, pentru că era doar șase. Apoi realizează că umbra înserării era de fapt umbra aruncată de piscul stâncos ce stătea în calea soarelui.

— Ia loc și te rog să mănânci, nu se poate ca aerul acesta pur să nu-ți facă poftă de mâncare.

— Mulțumesc. Dacă doriți să continuați povestea cu... pisoii, vă ascult.

— Ha! Pe ce ton ai spus-o! Ești gata să faci un hatâr unui bătrân țicnit, nu-i așa? Nu-i nimic, aparențele pot fi înșelătoare. Deci, cum spuneam, aveam trei pisoii. Trebuie să-ți spun că am crescut ca un copil normal, cu toate că părinții mei nu aveau griji materiale. Nu intenționez să fac istoricul familiei mele, voi spune doar că au știut să facă bani și să-i păstreze, în ciuda răsturnărilor și zvârcolirilor istoriei, mă înțelegi? Ei, chiar și așa, nu am fost un copil răzgâiat. Eram singur la părinți și sunt convins că eram iubit, deși nu mi-au arătat asta în mod deosebit. Mult mai mult mi s-a inoculat de exemplu, ideea de datorie împlinită, de respect pentru cuvântul dat, de onoare, adică exact valorile care, pe când aveam să ajung la adolescență, le-am văzut călcate în picioare de aproape toată lumea. Desigur, fără s-o recunoască.

— Acum ați divagat. strecură Radu terminând pateurile cu carne servite la apetitiv. Mâncarea era cu adevărat delicioasă.

— Da, așa e, am divagat. Pe scurt, nu mi se făceau toate voile în casa părintească. Într-o duminică dimineța, pe când mă pregăteam să-mi întâmpin profesorul de pian, Lină, servitoarea, a intrat în salon ținând ceva în șorț. I-a arătat mamei. „Ah, deci asta se auzea în spatele rafturilor din cămară!” râse maică-mea. „Alexuș, ia vino, mamă!” M-am apropiat curios și văd în poala Linei trei pisoii frumoși care abia

făcuseră ochi. „Vrei să păstrezi unul?” „Mamă, îi vreau pe toți trei”. „Nu se poate, doar unul, alege. Pe care vrei tu”. Am fost fascinat pe loc de posibilitatea de a alege, de a hotărî destinul unei ființe vii, chiar dacă era doar o pisică. Te rog, toarnă tu vin în pahare până vine friptura. Care crezi că a fost criteriul alegerii mele? Bineînțeles, înfățișarea. Am luat în mână pisoiul care mi s-a părut cel mai frumos. Mai târziu s-a dovedit a fi o pisică. Am petrecut multe ceasuri cu ea alături, eu citind, ea dormind. A avut tot de și-a dorit, pentru că eu, spre deosebire de părinții mei, mi-am răsfățat progenitura. Dormea cu mine, mânca cele mai bune bucățele din farfuria mea și n-a fost silită niciodată să iasă afară dacă n-a poftit. Huzur, ce mai! Nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc la ce s-a petrecut cu ceilalți pisoi și Lina mi-a spus fără menajamente că i-a înecat, ceea ce m-a tulburat profund. Doris scăpase și petrecea ca o prințesă, doar pentru că blana ei era pătată cu trei culori: alb, negru, roșcat. M-am întrebat dacă nu ar fi fost posibil ca între cele trei pisicuțe să fi fost una mai inteligentă, una care să-mi răspundă cu și mai multă afecțiune decât cea pe care o alesesem. Eu fusesem mâna hazardului...

— Foarte interesant.

— Simt sarcasmul din vocea ta, Radu, dar acesta a fost preambulul. Eram școlar și mergeam la școala publică, așa voise tata. Doar lecțiile de pian și cele de limbi străine le luăm acasă. Nu eram tâmpit, știam că nu toți trăiesc așa ca noi, îi vedeam pe ceilalți băieți că erau mai prost îmbrăcați, unii încercaseră să mă bată pentru că eram deosebit, pentru că aveam pachețel cu mâncare la mine, pentru că la amiază venea șoferul să mă ia cu automobilul. M-am simțit în pielea pisicii. De ce eu? De ce nu s-a născut Nicu în casa părinților mei? Nicu era băiatul unei văduve. Purta aceiași pantaloni care îi rămăseseră mici și haina lui avea coatele țesute de maică-sa. Era palid de foame, dar avea putere să mă privească atât de urât, încât aș fi intrat în pământ. Într-o zi m-a pândit după colțul școlii și mi-a pus piedică. Am căzut ca un tolmăc și asta m-a înfuriat. De ce se purta așa cu mine? Ce vină aveam eu că eram bogat? M-am ridicat din praf în râsetele colegilor care evident țineau cu agresorul. M-am dus spre el și i-am tras un pumn în nas și, fără să-i dau timp să riposteze, i-am mai aplicat unul în burtă. S-a lăsat în genunchi scâncind, iar ceilalți băieți s-au împrăștiat, nimeni nu s-a bucurat de umilința lui cum s-au bucurat de a mea. De ce? Asta era întrebarea care mă chinuia. Să știi că nu eram rău la suflet,

am regretat pe loc toată tărășenia, mi-am cerut iertare de la Nicu, l-am ajutat să se ridice, i-am spus că vreau să fim prieteni. Drept care m-a scuipat în ochi. Nu vreau s-o lungesc, dar am simțit în mine un fel de încăpățănare, o dorință nebunească de a-l birui, de a-i înfrânge pizma nejustificată împotriva mea. Din clipa aceea și în toate zilele care au urmat m-am purtat ca îngerul lui Dumnezeu cu Nicu, dar și cu toți ceilalți băieți. Nu că înainte aș fi fost altfel, dar opoziției lor dușmănoase le răspunsesem cu o indiferență plină de superioritate, mă înțelege? Acum, mai ales că luăm lecții de catehism, am decis să întorc și obrazul opus cum ar veni. Nicu a cedat primul, asupra lui îmi concentrasem eforturile. După o lună de zile eram prieteni la cataramă, venea acasă la mine, mergeam la el în vizită. Mama, de fericire că mă făcusem acceptat, se pare că a trimis pe Lina cu ceva pachete la colegul meu acasă. Biata măicuța! Nici nu bănuisem că suferise pentru excluderea mea... Ce mai, au fost câteva luni de fericire. La Crăciunul din acel an, ai mei au ospătat toată școala, iar colegii de clasă au petrecut în jurul bradului meu imens din holul casei. Da, am divagat, nu zâmbi. La vârsta mea trecutul devine uneori mult mai clar și mai dorit decât prezentul și, cu siguranță, mult mai drag decât orice idee de viitor.

— Fără supărare, dar nu reușesc să văd legătura cu pisicile...

— Pisicile au fost doar un element declanșator, ca să spun așa...

Gata, au ieșit din scenă. Întâmplarea cu pisicile m-a făcut să înțeleg că avem posibilitatea privilegiată de a deveni stăpâni peste destinul altor ființe. Într-un fel, asta s-a petrecut și în cazul lui Nicu. În ziua în care mi-a pus piedică în spatele școlii, viața lui a intrat pe un alt drum.

— Bănuiesc că vă poartă și el o amintire frumoasă...

— A, nu. A murit de mult. De fapt, a murit la mai puțin de un an după incidentul nostru.

— Cum așa?

— Ți s-a întâmplat vreodată să te privești în oglindă și să nu te poți recunoaște? Ți s-a întâmplat să faci ceva ce apoi îți rămâne pentru totdeauna de neînțeles, de parcă nu ai fi fost tu cel care a lucrat fapta respectivă? Chiar și acum, după zeci de ani, acesta e sentimentul pe care-l am când mă gândesc la moartea lui Nicu. Eram la scaldă în Râul Târgului, în una din zilele acelea de iunie ce par fără sfârșit, acele zile când în fiecare dimineață te trezești cu sentimentul că orice e posibil în răstimpul infinit până când soarele va apune din nou... Aveam 12 ani și

credeam că lumea fusese croită anume pentru noi. Cerul limpede pe care pluteau nori pașnici, pădurea de dincolo de râu, apa curată și nisipul fierbinte, toate ne aparțineau. Eram vreo zece băieți, ne scăldam, jucam leapșa la bulboană, încercam să prindem țipari... Mai târziu am vrut să facem un baraj să prindem peștii cu mâna. Am înotat cu Nicu ceva mai jos pe firul apei să aducem niște crăci. Deodată a țipat și mi-a zis că i s-a pus un cârcel. Se speriasse și lovea apa cu mâinile. Am vrut să înot spre el, dar am văzut că înghițea apă, se înroșise la față și știam că poate fi periculos. Dar ceilalți copii aflați mai sus pe mal ne priveau și nu am vrut să par fricos. Nicu s-a agățat de mine, îți dai seama, iar eu m-am simțit tras la fund. Eram un înotător excelent, nu m-am pierdut cu firea. L-am lovit cât am putut de tare și m-am desprins de el. În clipa aceea firesc ar fi fost să-l trag la mal, dar eu am ieșit la suprafață, am luat o gură mare de aer, conștient că toți sunt cu ochii pe mine și m-am scufundat din nou, prefăcându-mă că sunt în căutarea tovarășului meu. Era chiar sub tălpile mele, îl simțeam, s-a zbatut, dar numai un pic și, când n-a mai mișcat, am lăsat curentul puternic să-l poarte la vale.

— Ce tot spunei acolo?

— Da, chiar așa a fost, n-o mai lungesc, Nicu s-a înecat.

— Și cum ați putut trăi cu asta?

— Întâmplarea a devenit în timp o sursă inepuizabilă de gânduri și trăiri pentru mine. M-am întrebat desigur dacă sunt blestemat, dacă am făcut-o voit sau nu și, cu toată mintea mea de copil din acele timpuri, am ajuns totuși la concluzia că nu îmi putusem refuza orgoliul de a hotărî soarta unui om.

— Ce groaznic! Domnule, de ce îmi povestiți toate astea? Chiar nu doresc confesiunile dumneavoastră.

— Cum, Radule? Nu este cunoașterea cea mai pasionantă aventură și pentru tine? Așa credeam când te-am selectat. Am considerat că episodul trăit de tine și de ceilalți trei prieteni ai tăi pe când aveai cam... șaptesprezece ani, știi tu, atunci, în pădure cu Mihaela... Ceea ce i-ați făcut fetei... cum poate fi interpretat și eventual scuzat, dacă nu facem referire la dorința voastră de a explora limită până la care poți umili o altă ființă?

— Dar de unde știți?!

— Hai, stai jos.

— Nu, eu plec chiar acum. Nu mă puteți reține împotriva voinței

mele. Și vă asigur că vă înșelați, nu este adevărat.

— Negarea asta întunecă toată frumusețea lucrurilor.

— Frumusețe?

— Așază-te odată! Nu am de gând să alterez atmosferă amicală a acestei conversații invitându-l aici pe băiatul de la ușă.

— Sunteți diavolul.

— Ha, ha! Sunt orgolios, dar nu atât de orgolios. Însă da, sunt o fire ambițioasă. Îți povestesc doar strictul necesar pentru ca să poți înțelege contextul experimentului meu. Nu am intenția să te plictisesc cu aventura vieții mele, deși unora le-ar putea părea interesantă. Bun, dacă te-ai așezat, te-aș ruga să mai torni încă o dată în pahare, așa. Suntem doi oameni adulți și discutăm abstracțiuni, nu trebuie să te tulburi peste măsură. Vezi tu, evenimentele trecute suferă un fel de dizolvare, par să fi depășit o anumită frontieră unde nu mai pot fi ajunse de instanțele de judecată. Este folositor să învățăm să ne detașăm pentru a putea cunoaște cu adevărat. Pentru că, la urma urmelor, care crezi că este scopul omului? De ce a tresărit materia și s-a transformat în spirit răsfrângându-se asupra ei însăși, dacă nu pentru cunoaștere? E chiar o datorie să cunoaștem. Noțiunile de bine și de rău sunt operante doar până la un anumit nivel. Deși nu se spune, știe toată lumea că se fac multe experimente la limita legalității, nu-i așa? Ca să revin, îți dai seama că nu am spus nimănui acel mic amănunt despre moartea prietenului meu. Am fost eu însumi înfricoșat mult timp, însă am ajuns să mă consolez cu gândul că Nicu se afla într-o lume mai bună. Iar cel care îl trecuse dincolo, eram chiar eu. Știam că nimeni nu m-ar fi înțeles, dar în sinea mea eram mândru.

— O, doamne!

— Toate se întâmplă cu un scop, Radu. Acele evenimente din trecut mi-erau menite pentru ca să mă desăvârșesc pentru adevărata mea operă.

— Au mai fost și alte... evenimente?

— Da, câteva. Este adevărat că nu toate ideile îmi aparțineau, unele mi le procuram din literatură.

— Văd că și acum aveți o bibliotecă impresionantă...

— Mă bucur că apreciezi. De exemplu experimentul lui Nikolai Stavroghin: cât de jos poți coborî așa încât să mai ai putere apoi să te ridici?

— Nu cred că înțeleg.

— Și am impresia că ți-e cumva și teamă să auzi. Călește-te, viața, universul în care trăim nu manifestă milă. E cazul așadar că nici noi să nu ne lăsăm împiedicați de milă când vrem să progresăm pe calea cunoașterii. La concluzia aceasta am ajuns curând, pe la cincisprezece ani. Cel mai interesant lucru mi se părea studiul inteligenței, al sufletului omenesc, voiam să împlinesc acel ideal de a mă cunoaște pe mine însumi, însă cum să mă cunosc dacă trăiam o viață banală? Era nevoie de provocări. Și am avut parte de ele. Cum spuneam, împlinisem cincisprezece ani și mă aflam în vacanță. Mama îmi cumpărase o bicicletă și eram tare fericit, deși trebuia să mă mulțumesc cu atât, pentru că se făcea economie la toate, era în plin război, prin 1943... Mă plimbam mult cu bicicleta, ieșeam la șosea, cine mai avea bicicletă? câțiva țânci de pe stradă se rugau de mine să-i las și pe ei s-o încalece, dar nu mă înduram. Dacă o rupeau cumva? Îi luăm pe bară și-i plimbam așa, iar pe cei mai mici îi urcam în coșul de la spate. Într-o zi, m-a trimis mama până în satul de lângă oraș la casa pe care o aveam la țară, pentru că se îmbolnăvisese una din femeile de la fermă și nu avea medicamente. Eram foarte bucuros să fac o excursie atât de lungă cu bicicleta. Pe drum am oprit acasă la un prieten să-i spun că în ziua aceea lipsesc. Am pierdut la el cam o jumătate de oră. Când să plec, m-am dus să iau bicicleta de lângă un gard unde o lăsasem rezemată și încuiată. În coșul din spate se ascunsese Mirel, un băiețuș de vreo trei ani. Prima oară m-am gândit să-l iau cu mine, să se sature de plimbare. Am pedalat cu el în coș până la capătul străzii, apoi mi-am dat seama că era cam greu. Ne aflam la ieșirea din oraș și, dacă aveam de gând să renunț, acum era cazul să mă întorc. Cum să las singur un copil atât de mic la aproape un kilometru de casă? Nu ne întâlnisem cu nimeni căruia să-i pot pasa băiețelul. Trebuia să mă întorc, nu știu ce fusese în capul meu. Mirel era încântat de plimbare, se ținea de șaua bicicletei și aproape că torcea de fericire că un pisic. Aș fi putut să-l iau cu mine, în fond nu cântărea mai mult de 12 kilograme, dar ce ar fi spus maică-sa văzând că lipsește? În clipa aceea s-a aprins o scânteie în mintea mea. Și scânteia s-a transformat în foc. Am plecat mai departe cu copilul. Trebuia să ajung la Lerești, dar m-am abătut din drum și am luat-o pe o potecă paralelă cu firul apei. Când nu am mai putut merge cu bicicletă, am luat-o pe jos, deși Mirel a protestat. Aveam în minte grota din mâl, o peșteră îngustă și lungă, despre care se spunea că e „rea”, că cine a pornit-o prin ea s-a rătăcit și

nu a mai ieșit. Alții spuneau că e atât de lungă, de ajunge până la peștera mare a Dâmbovicioarei. Fusesem o dată acolo, o singură dată, pe când ieșisem într-o excursie cu ai mei și cu alte rude. Nu știa nimeni că eu am intrat atunci în grotă, tot așa ca o provocare. Ieșisem afară fără probleme, dar cine nu era atent și intra fără o sursă de lumină, se putea rătăci, într-adevăr. Erau mai multe galerii, iar în cea principală era un fel de puț, nu mai adânc de un metru și jumătate, însă suficient pentru o căzătură zdravănă. Galeria continua pe orizontală din fundul puțului, dar la prima mea incursiune nu m-am dus mai departe.

— Nu mai vreau să aud.

— Hai, fii serios, nu e mare lucru.

— Nu e mare lucru? Ați ucis copilul!

— Nici pomeneală. Ascultă! I-am dat drumul ușor, ușor pe fundul puțului.

— Și?

— Și l-am lăsat acolo. Mi-am recuperat bicicleta de unde o ascunsesem, am ajuns la Lerești pedalând în forță, am îndeplinit comisionul mamei și nimeni n-a știut nimic.

— Nu pot să cred! Ce s-a întâmplat cu copilul?

— Cred că e mai interesant de aflat ce s-a întâmplat cu mine. Copilul nici n-a știut ce se petrece, cel puțin în primele momente. Pe când mă îndreptam spre ieșire cât puteam de repede, am auzit că a început să plângă sfâșietor. Mi-am dominat pornirea de a mă întoarce la el și nu a fost simplu. Era un copil tare frumos și micuț ca un pisoias. Dar taică-său murise pe front și n-o avea decât pe maică-sa, ceea ce îl făcea numai bun pentru mine. Un tată disperat poate să desfășoare semnificativ mai multe forțe ca să-și găsească fiul decât o femeie singură și săracă, nu? Copilul a murit probabil de sete în primele trei zile și nu a mai fost găsit niciodată. Dar eu? Știi prin ce am trecut eu? Numai când mă gândeam la întunericul în care a fost aruncat suflețelul acela mărunț și neștiutor, la nedumerirea și spaima pe care trebuie să le fi îndurat micuțul până s-a stins! Îți dai seama? Au fost chinuri atroce pentru mine.

— Bestie cu chip de om! Dacă nu inventezi, ești dracul gol.

— Iarăși această fugă din fața realității? Nu inventez nimic, ba chiar îți povestesc așa încât să te menajez. Cum spuneam, am îndurat chinuri cumplite, dar știam că sunt necesare pentru ca să dau naștere Supraomului din mine. Eram conștient că e posibil ca cineva să mă fi

văzut cu băiatul pe bicicletă, era posibil să fie găsit din întâmplare și, dacă mai era viu, putea să povestească ce i se întâmplase. Nopti în șir m-am gândit cum aveam să reacționez în această situație. Voi recunoaște? Voi nega? Adormeam numai după ce eram frânt de epuizare, visam mereu că mă întorc la grotă să văd dacă a murit copilul. Trebuia să-i ascund rămășițele, să nu fie găsite, iar eu să nu pot fi acuzat. Era un coșmar care se repeta noapte de noapte. Nu pot să-ți descriu forța întunericului, este ceva ce nu poți simți decât direct, dacă te confrunți cu el. Întunericul îți rupe toate barierele ființei, se insinuează în toate cotloanele sufletului, iar eu aveam să cobor în acel întuneric, adânc, în peșteră să caut trupul copilului mort. Se făcea că ajung acolo întotdeauna seara și în lumina scăzută dintre dealuri gura peșterii se deschidea înaintea mea ca un ochi negru. Intrăm și mă simțeam absorbit înăuntru de parcă aș fi căzut într-o altă lume. Auzeam sunete pe care nu le puteam recunoaște, se răcea pielea pe mine de spaimă, dar nu aveam încotro, mergeam înainte în căutarea cadavrului. De câteva ori se făcea că l-am găsit... Pipăiam cu mâinile pe jos pentru că nu vedeam nimic, dar nimic în bezna aceea consistentă și degetele mele găseau deodată ceva. Erau oase care încă mai aveau pe ele zdrențe de haine, încă se mai țineau în cartilagii. Te rog să mă crezi, Radu, de atâtea ori am revăzut și am pipăit în vis oasele acelea, până când, după vreun an de la întâmplare, când le visam deveniseră translucide, ca de sticlă și emanau o lumină slabă. Mi-am spus că le-a șlefuit întunericul cel atotputernic. Mirel devenise înger. Și m-am liniștit.

— Bietul de tine! Meriți toată compasiunea! Ai omorât un copil în chinuri. Te-ai gândit ce frică i-a fost lui singur acolo?

— Of, ce repede arunci cu piatră, tocmai tu! Oare îți mai amintești ce te-a rugat Mihaela acolo în pădure, ce te-a implorat plângând, pentru că tu erai în fond iubitul ei, ce ți-a spus pe când prietenii tăi îi dădeau de înțeleș ce-o așteaptă?

— Taci!

— Tac, dar te rog reconsideră-ți poziția. Experiența aceea ți-a îmbogățit sufletul mai mult decât îți poți imagina. Te-a transformat într-o ființă complexă, o ființă care suferă și gândește, o ființă care este deschisă cunoașterii profunde.

— Ce căcat!

— N-ai citit Nietzsche, nu știu ce vă mai învață la școală!

Gândește-te la acest citat care pe mine m-a călăuzit în tinerețe: „Rareori avocații unui criminal sunt îndeajuns de artiști pentru a ști să exploateze în favoarea clientului lor frumusețea oribilă a faptelor acestuia”.

— Ce spui tu seamănă cu opera descreieratului aceuia, un german, nu mai știu cum dracului îl cheamă, Günther nu-mai-știu-cum care aruncă vaci vii din avion și bate în cuie căței spre a fi priviți cum mor.

— Dragă, asta e o barbarie. Animalul nu are un suflet, nu ai ce înțelege din chinul și moartea lui. E doar suferință nudă și inutilă. E nevoie să sufere un om care pricepe și care prin suferința lui îți deschide căi spre portaluri energetice mai înalte. Dacă aruncă din avion oameni și țintuia în cuie oameni spre a fi priviți cum mor, da, înțelegeam... Dar oricum, nu era nimic nou. Era creștină a început cu un om bătut în cuie.

— De unde știi tu că Mihaela mi-a spus ceva?!

— Nimic ocult. Unul din băieți a vorbit mai târziu. Răspunsul adevărat e întotdeauna cel mai simplu, să nu uiți. M-am hrănit din experiența cu Mirel câțiva ani. Era destul să mă gândesc la întunericul din grotă și un curent electric alerga prin toată ființa mea. La sfârșitul războiului ne-am mutat la Paris, tata și-a dat seama că în țară nu mai aveam viitor. Pe scurt, pot să-ți spun că au mai fost câteva astfel de experiențe. Pe cea dintâi am trăit-o alături de Marie, o fetiță de vreo opt ani. Am văzut-o răscolind la gunoi și am luat-o cu mine. Nu avea pe nimeni, abia vorbea. Am dus-o într-un apartament pe care îl aveam pregătit anume, dar pe ea am cazat-o în pivniță. Mobilasem acolo o cameră pentru o asemenea ocazie. Nu avea ferestre, de afară nu pătrundea niciun zgomot, iar dacă ar fi țipat, nu ar fi auzit-o nimeni.

— Nu se poate!

— Nu te gândi la lucruri urâte, eu nu sunt violator. Nu i-am atins niciun fir de păr din cap. Dimpotrivă: i-am oferit tot ce și-a dorit, nu a dus lipsă de nimic, decât de libertate. Nu avea niciun stimul din afară, nu i-am adus niciodată vreun ziar, vreo carte, probabil nu știa să citească, nici nu se punea problema vreunui aparat de radio. Eu îi eram totul. Și mă arătam rar. Dar o urmăream aproape zilnic. Deși avea cele mai bune condiții de viață, încet, încet nu a găsit resurse în sine pentru rezistența sufletească, mă înțelegi? S-a prăbușit în melancolie.

— N-a întrebat de ce o ții închisă? Nu și-a dat seama că tu ești

călăul ei?

— I-am explicat că războiul nu s-a sfârșit, că orașul este bombardat cu proiectile din care ies păianjeni de metal care mănâncă oamenii de vii. Nu, nu m-a considerat călăul ei. La cincisprezece ani se îndrăgostise de mine și nu am mai putut s-o suport. Era dezgustător felul cum i se lumina privirea când intram în camera ei. Și era și mai dezgustător faptul că rochiile pe care i le duceam să se împopoțoneze și bunătățile de care niciodată înainte nu avusese parte erau motivul major pentru care mă iubea. Habar nu avea ce fel de om sunt și totuși se îndrăgostise de mine, era absurd. Într-o zi am considerat că experimentul acesta a eșuat și am zidit cu mâna mea coridorul care ducea la ușa ei din pivniță. Am mai plătit chiria încă doi ani, ca să fiu sigur că nimeni n-o va recunoaște dacă ar fi să fie descoperită, apoi am dispărut din zonă. Oricum, îl aveam deja de un an și pe micul Pierre. El a fost adevărata revelație.

— Ești un ucigaș în serie!

— Sunt un creator. Pierre era mic de tot când l-am luat. Pe el l-am închis într-o cameră lipsită complet de orice stimul, o cameră scufundată în beznă, unde copilul primea mâncare fără să vadă cine i-o aduce, fără să poată comunica în vreun fel cu exteriorul. Mă interesa felul cum se dezvoltă inteligența fără să aibă nicio provocare din afară. Din fericire învățase să mănânce, altfel murea de foame. Uneori îi puneam un somnifer ușor în mâncare ca să pot intra să-l studiez. La început nu au existat prea multe schimbări, dar, cu trecerea anilor, pe măsură ce creștea, ceva subtil a început să tresară în adâncul său. Nu mă refer doar la faptul că avea pielea atât de albă încât devenise transparentă și tot corpul său părea cumva alungit, dar mi s-a părut, ascultându-l ore întregi, că vorbește singur. Desigur, Pierre fusese luat la vârsta de doi ani, auzise probabil voci omenești, dar nu a învățat cu adevărat să vorbească niciodată. Totuși mie mi s-a părut că disting anumite sunete care se repetau în anumite contexte sonore, de unde am dedus că e posibil să fie vorba de un limbaj rudimentar. Nu știu cu ce să asemui glasul lui Pierre. Era uneori ca un trîl, ca un tremolo înalt, alteori părea sunetul scos de un delfin. Era... ca un ciripit nepământean. Uneori părea că ridică tonul întrebând, alteori părea să afirme ceva. Făcea pauze ca într-o conversație, dar cu cine putea să vorbească? Odată am fost atât de nedumerit, încât am vrut să intru intempestiv să descopăr misteriosul interlocutor. Erau perioade când

„vorbea” mult, alteori tăcea timp îndelungat. Îmi dădea strania impresie că este vizitat de cineva! Prima sclipire de înțelegere am avut-o pe când mă aflam într-o galerie de pictură unde am văzut o pânză înfățișând-o pe Teresa din Lisieux vizitată de îngeri.

— Bătrâne, ai început să delirezi.

— Ei drăcie! Doar nu crezi că vreau să insinuez că Pierre era vizitat de îngerași. Nu, domnule, e mai mult decât atât, ai răbdare.

— Nu mai pot avea răbdare. Ești doar un gropar. Îngropi oameni de vii.

— Așa crezi? Nu ți se pare că toți facem asta la un moment dat? Măcar o dată în viață? În momentul când uităm un om care ne-a fost apropiat, când dezamăgim pe cineva care și-a pus încrederea în mâinile noastre, oare nu e tot un fel de a-l îngropa de viu? Chinurile sufletești nu se deosebesc prea mult în cele două situații. Bine, când sunt îngropați la propriu, se adaugă și ceva suferință fizică, dar te asigur că durerea sufletului e întotdeauna mai mare. Ai și tu morții tăi, nu-i așa? Îngropații tăi de vii...

— Te pricepi de minune să cuantifici suferința altora...

— Nu preferi să ascuți mai departe? Cui folosește această despicare a firului în patru? Sau simți că ți-e teamă?

— Spune, spune mai departe, mă consolez cu gândul că vei fi pedepsit.

— Sunt dincolo de puterea oricărei instanțe lumești, Radu. Cu Pierre am făcut o greșeală, fără să știu. Când intram la el, întotdeauna pe când copilul dormea, îl expuneam la lumină. Îl sustrăgeam din întunericul hrănitor și dizolvant.

— Ce elucbrații!

— Nu, chiar asta a fost eroarea mea, dar nu aveam de unde să știu, deși intuiseam rolul absenței luminii. În sfârșit, Pierre a murit pe la șapte ani, cu pielea subțiată, cu corpul aproape translucid și cu excrescențe osoase bizare pe coate și pe omoplați. Avea părul lung și alb și o expresie de visare adâncă pe frunte. L-am înmormântat pe furiș într-o pădure și eram în pragul depresiei. După un timp mi-a parvenit un document. Nu pot să-ți spun prea mult despre această neprețuită relicvă, doar că era copia unei scrieri și mai vechi și că am avut certitudinea că îmi fusese destinată de la începuturile lumii. Pe lângă o profeție curioasă despre un om care va transforma oamenii, avea și o rețetă în care vorbea despre virtuțile speciale ale

întinericului, despre forța energetică a stelelor și despre proporția corectă între aceste componente și altele, care vor rămâne secrete, pentru crearea unei ființe minunate. Am studiat mult documentul. Viața mea s-a schimbat complet și mi-am canalizat toate puterile spre împlinirea profeției. Am făcut toate cele necesare să revin acasă, cât mai aproape de locul unde Mirel a gustat din taina beznelor, aici, unde am construit acest castel al viitorului. De pe acest munte vor porni ființele care vor schimba fața lumii. Am construit douăsprezece celule cu dimensiuni atent calculate în care am adus doisprezece copii ce încă nu au pășit.

— Oribil!

— Din clipa când fiecare a ajuns în crisalida proprie, nu a mai văzut și auzit nimic omenesc. Șapte ani li s-a pus la dispoziție doar miere și apă ionizată, adică alimentul care nu se strică niciodată, care este lumină în stare solidă și elementul primordial al vieții, singurul care are memorie, apa. Șapte ani au zăcut în beznă cea mai deplină. Apoi, treptat, au fost expuși luminii unor aștri aleși după anotimp: Algol cea demonică, Deneb cu raze calde, Mizar și perechea sa, Alcor, cea pe care dacă nu o poți vedea, până la sfârșitul anului vei muri, Arcturus, steaua bucuriei, Antares, inima scorpionului, Sirius, torța lui Loki, steaua Lupului Celest și Canopus cel singuratic... După expunerea treptată și foarte prudentă la lumina stelelor îndepărtate, alți șapte ani au ascultat citirea continuă a cărții Sefer Tehilim, Psalmii Domnului și abia apoi li s-a îngăduit să se audă între ei. Glasurile lor s-au unit, s-au chemat și și-au răspuns. Au trecut alți șapte ani. Într-o noapte anume, când forța lui Lilith luna neagră era deplină, le-a fost îngăduit să se întrezărească. Sunt cuprins de emoție când îmi amintesc, Radu. I-am privit și eu prima oară fără să port ochelari speciali. Îi vedeam în toată splendoarea lor, erau copiii mei, creația mea.

— Victimele tale, nebunule!

— Au devenit niște ființe minunate, nu poți să-ți dai seama până când nu-i vei vedea. În noaptea asta te duc la ei. Vei fi cucerit.

— Ce m-ar putea cuceri? Suferința și mizeria umană?

— Radu, am creat îngeri.

— Ha, ha, aș râde ca de-un dement, dar e prea oribil felul cum ai chinuit niște copii fără apărare.

— I-am supus unei metamorfoze excepționale. Trupurile lor nu mai sunt pământeste, sunt ființe ale cerului.

— Or fi având aripi!
— Da, au aripi. Mergi cu mine să-i vezi?
— Stai puțin! E o nebunie. Vrei să mă faci să cred că ai prizonieri în pivniță doisprezece îngeri. Dar dacă ar fi îngeri nu i-ai putea ține închiși.

— Radu, îngerii sunt ființe înspăimântătoare. Noi nu îi putem înțelege, comportamentul lor ne pare irațional. De îndată ce am să-i eliberez, puterea lor va fi deplină și vor ieși definitiv de sub controlul meu. Te-am ales să fii martor al acestui moment.

*

Avea să treacă vara până când Radu a început să-și amintească puțin câte puțin din acea teribilă noapte. Brațul rănit i s-a vindecat, dar nu se mai putea baza pe el: îi atârna amorțit din umăr ca o aripă frântă. Totuși, în sinea sa era mulțumit că scăpase cu atât, dar nu mărturisise acest lucru anchetatorilor. La ce ar fi folosit? Era destul că le povestise tot ceea ce știa... inclusiv despre Mihaela.

Învățase că sunt fapte care se pot clasa din cauza trecerii timpului, cel puțin pentru legile omenești, dar că mai există o altă justiție interioară care nu te lasă niciodată să uiți.

Uneori se întreba unde vor fi ajuns cei doisprezece îngeri, ființele acelea îngrozitoare. Își luaseră zborul țâșnind în sus, luminoși în bezna acelei nopți de coșmar. Se întreba dacă ceea ce văzuse era cu totul adevărat. Îngeri? Se poate crea un înger luând recipientul unui trup, înconjurându-l cu întuneric și umplându-l cu lumină? Așa spusese Alex Simon pe când trăgea să moară. Îngerii lui îl ridicaseră spre înaltul cerului, (lui Radu i se păruse că erau ca un banc de pești devoratori mișunând în toate direcțiile pe sub pradă), iar de acolo îl aruncaseră jos. Toată vânzoleala aceea de aripi, țipetele ascuțite ale creaturilor intrând parcă pe sub piele, urletele îngrozite ale personalului de la cabană și teama grea ca metalul topit invadându-i viscerele erau senzații încă atât de vii! De ce pe el îl cruțaseră? De ce îl lăsaseră acolo jos pe pietrele reci, doar cu brațul aproape smuls din umăr după ce îl purtaseră în zbor atârănând de mână?

Se trezise lângă domnul Simon care agoniza. Ultimele cuvinte ale acestui individ erau probabil cheia misterului: „Să nu uiți ce-ți spun: binele de care tu ești în stare nu este destul ca să poți înfrânge răul. De cele mai multe ori trebuie să faci rău ca să învingi răul. Nu ai de ales”.

Era nevoit să-și amintească de acest lucru în ziua când creaturile acelea aveau să se întoarcă...

Articol VIII. MICROBUZUL

Publicat Apr, 2011

Simțea tricoul lipindu-i-se de coaste. Doamne Dumnezeule, de ce era atât de cald? Privi cum tremură aerul la orizont, acolo unde dunga șoselei înguste părea să se topească într-un lan de grâu prea devreme îngălbenit.

Marius își consultă ceasul din nou. Cât să mai întârzie nuntașii? Era nuntă de fițe, da' prea o lungiseră cu cele sfinte. Consultă telefonul a „n”-a oară, sperând că a sunat și nu l-a auzit, dar, ca de obicei, atunci când un apel era foarte așteptat, se încăpățâna să se lase greu.

Era îndrăgostit de Anna până peste urechi, era îndrăgostit la modul jalnic, cel mai jalnic, nici nu era de mirare că fata devenise arogantă. Marius realiză pentru un scurt moment toată mizeria ființei umane și se înduioșă de propria soartă. Avea să lupte pentru Anna! Avea s-o facă femeia lui! Va face carieră în televiziune, din reporter pe teren va ajunge în studio, seara, la ore de maximă audiență, îmbrăcat în costume elegante, punând întrebări inteligente care vor spori ratingul... Atunci ea va dori să-l ia de bărbat, îi va cădea la picioare și va fi el cel care va face regula jocului.

Ce puteau să facă atâta la biserică?!

Repetă în gând fraza cu care intenționa să înceapă transmisia. Dacă Radu nu se va strâmba la el, o să-i iasă. Deocamdată Radu, cameramanul, stătea doborât pe celălalt scaun din fața localului și încerca să citească un Click. Dar de îndată ce-și punea camera pe umăr se transforma într-un diavol. Nesuferitul! Mereu se hlizea la el într-un mod absolut neprofesionist. Și pe-urmă se mirau când la derulare filmul lui era plin de cadre interesante cu picioare, decolteuri și posterioare. La montaj tăiau și lipeau până nu mai rămânea aproape nimic.

Ei, astăzi chiar aveau ce filma! Nunta fiicei primarului. Venise și blondă din guvern. Veniseră mulți baroni locali și din țară. Lume de lume, măi nene!

Se uită la ceas: se mai târâseră cinci minute lichefiate de căldură. Era doișpe și cinci. Scoase iar telefonul. Niciun apel. Niciun mesaj. Așa, deci! Bineee.

Nici nu apucă să constate că i se uscaseră gâtul de sete și că o bere

ar fi fost milă divină, când melodia dulce a mobilului îi transmise fiori pe sub piele. Anna! Anna!

Era Flori, șefa.

— Marius! Avem o urgență. Urcați-vă în mașină în timp ce vorbim.

Știa ce înseamnă urgență: eveniment în derulare. Se trambalară cu Radu în dubița ce aștepta la umbră.

— Da, șefa.

— Porniți cu toată viteza spre halta Sântimbru. Un tren a dat peste un microbuz. Am primit telefon la redacție acum un minut. Veți ajunge înaintea tuturor. Filmați totul, vom transmite în direct.

Radu încerca să meargă în viteză, dar drumul județean plin de gropi le puneă în primejdie aparatura. Șoseaua se ținea de linia ferată care unea Alba de Cluj. Până la Sântimbru mai era foarte puțin.

Terenuri de-un verde prăfuit se perindau de-o parte și alta a șoselei, iar Marius se întrebă ce culturi erau acelea, că nu le putea recunoaște. Pomi piperniciți alergau în partea dreaptă, pomi ce nu vor rodi niciodată, doar vor face umbră rară pe șosea și se vor constitui în obstacol fatal pentru mașinile în derapaj, iarna. Era complet idiot! Trebuia să-și păstreze calmul, puterea de stăpânire, să transmită un accident. Nu, nu-i plăcea sângele, era un mic secret al lui, dar avea de gând să nu leșine. Nu va leșina, asta i-ar lipsi!

Exact când se gândea cu groază că s-ar putea să ajungă înaintea ambulanțelor, văzu pe linia ferată trupul uriaș al trenului ca un scorpion lățit pe șine.

„Scorpion?” se autocenzură. „Miriapod”. Dar imaginea se întoarse stăruitoare: un scorpion uriaș lățit pe șine. Se apropiau cu viteză dintr-o parte a haltei, iar Radu părăsi șoseaua și-o luă de-a dreptul peste peronul din dale de piatră, pe lângă băncile tocite și lustruite de pe care vopseaua căzuse, pe lângă cei câțiva călători care priveau buimaci spre capătul îndepărtat al liniei, spre capul scorpionului.

— Ești nebun! îi strecură lui Radu printre dinți, dar fără să aștepte răspuns. Era prea atent la cei câțiva navetiști răzleți care ar fi putut nimeri în calea lor.

Ajunseră la punctul de intersecție al liniei cu drumul pe care venise microbuzul, trecerea la nivel fără bariere, doar cu crucea sfântului Andrei și semnale luminoase. Microbuzul tot nu se vedea.

Vagonul din urmă al trenului de marfă își etală tampoanele galbene. Nu mai puteau înainta cu mașina. Radu trase dubița pe marginea drumului sub unul din acei pomi sterpi, ai nimănu.

Își săltară aparatura și porniră în pas alert spre locomotivă. Trenul părea fără sfârșit.

Marius zări undeva în față niște tablă de culoare albă, probabil ce mai rămăsese din microbuz. Distanța pe care fusese târât de tren i se păru ireală.

Mergea în urma lui Radu, la câțiva pași, poticnindu-se în traverse, ferindu-se de tufele înalte și necosite de lângă terasament.

Marius constată că era să alunece pe-o traversă din cauza unei pete de ulei dens. Dintr-odată văzu o sumedenie de pete. Roșii, mate. Radu se opri și el brusc și se îndepărtă doi pași în lateral. Atunci Marius văzu. Se simți de parcă Dumnezeu l-ar fi zidit din unt. Cameramanul vomita în tufișuri fără nicio jenă. Se sprijini de peretele vagonului de marfă. Auzea ecouri vagi ca atunci când la bazin bagi capul sub apă să vezi picioarele fetelor. Dar acum nu vedea decât organe interne împrăștiate pe lângă linie. Radu se întoarse spre el și spuse ceva. Făcu un efort ca să revină la suprafață.

— Cred că erau niște oi pe linie. Uite mai încolo: e și măgarul mort.

Nu se simți deloc înviorat, însă picioarele i se mișcă automat urmând camera fixată pe umărul celui din față lui. Se concentră asupra plăcuței de ebonită neagră sau metal, ce dracu' ar fi fost, ca să-și impună să nu se uite în jos. O singură dată călcă pe ceva moale, de consistența unei mingi de cauciuc, și se cutremură de oroare.

Radu se întoarse spre el:

— Gata!

„Gata” însemna că ajunseseră în locul unde trenul terciuise microbuzul ca pe-o cutie de bere. Radu porni cameră și-i făcu semn să-i dea drumul. Marius își simți gâtul uscat. Ridică microfonul la gură:

— După cum arată, nimic nu mai poate fi viu înăuntru. N-aș putea spune, privind caroseria strivită, ce marcă de mașină avem aici...

Radu îi făcu un semn imperativ, dar Marius nu voi să priceapă. Nimic nu-l putea convinge să se apropie, să încerce să privească printre „fiarele contorsionate” - groaznică expresia asta pe care nimeni nu putea s-o evite...

— Nu aud nimic, nimeni nu plânge... continuă chinuit.

I se părea că între două clipe se scurg mii de ani. Că între cuvintele lui se cască prăpăstii de tăcere de o adâncime terifiantă. Își aminti instantaneu de toamna când, în clasa a unsprezecea fiind, fuseseră duși în practică agricolă la Benic, unde pe câmpul de lângă o fermă zăceau animale moarte, neîngropate, învăluite într-o liniște a descompunerii, insolente, insensibile la groaza pe care o răspândeau.

Înghiți în sec. Nu știa cum să exprime în cuvinte faptul că morții din microbuz nu mai doreau decât să fie lăsați în pace.

Îl văzu pe Radu mutând camera ca să prindă imaginile și din alt unghi, apoi auzi bâzâitul unui nor de muște. I se părea că încă e în bazin, că se mișcă încet, ca-n apă.

— Nu mai este nimic de făcut... șopti.

Și conștientiză brusc torentul de căldură ce se prăvălea din cer, asurzitor. Și glasuri. În locomotivă.

— Ioi, domnule dragă, sunteți de la salvare? Că iute-ați venit, no!

— De la televiziune...

— Mă gândeam io... că n-am sunat decât de vreo douăji de minute, n-avea când s-ajungă... Săracu' nea Feri! Trămură tat bine, zău așe. Că noi meream cu viteză redusă, că ne-apropiam de stație, știi... Bat-o Dumnezeu de trecere că nime nu se uită atent!

— Dumneata ești mecanicul?

— Nu, io-s însoțitoru. Nea Feri îi mecanicu, da' încă-i beteag de frică. N-o fost vina lui, da' știi cum îi omu'...

— V-ați uitat în microbuz? Mai e cineva în viață? Întrebă Radu conștient că nu plăcea nimănui să răspundă în fața camerei la asemenea întrebare.

— D-apăi n-am coborât. La ce bun? Ui, no cum arată... da' am aprins o lumânare la bieții oameni care-or fi fost acolo.

Marius se simți recunoscător pentru acest dialog ireal care oricum însemna ceva. La redacție, după ce-și va reveni, va scoate ceva de aici. Chiar în momentul când încerca să formuleze o întrebare deșteaptă, sirenele ambulanței și pompierilor răscoliră liniștea vuitoare a câmpiei încinse.

Aveau ce filma! făcură loc în prim plan celor de la smurd, întotdeauna nervoși și gata să te înjure. Practic, terciul de fier trebuia cumva secționat în două, fiindcă fusese prins sub tren, iar de-o parte și de alta izbucniseră portiere frânte, motorul eviscerat și mii și mii de cioburi.

Echipa medicală se precipită pe câmp dintr-odată. Radu schimbă direcția camerei renunțând să filmeze cleștele uriaș, cu dinți, care crăntănea în metalul îndurerat al microbuzului.

O, Doamne, de n-ar face asta! Se rugă Marius, dar porni după Radu care tropăia voinicește printre bălăriile de lângă linie.

Asistentele făcură un anumit semn brancardierilor. Marius îi văzu oprindu-se, iar unul din ei luă ceva din ambulanță.

Apoi văzu tocmai lucrul pe care își dorea fierbinte să nu-l vadă: un cadavru. Minteia lui înregistrează cu o viteză uimitoare detalii oribile de care nici nu reuși să fie conștient pe loc, dar de care avea să-și amintească luni de zile cu o acuitate neiertătoare: poziția grotescă a membrilor, intestine plesnite, capul la câțiva metri de trunchi, descoperit cu un țipăt ușor de una din asistente. Tare a dracu' fata! El ar fi leșinat pe loc.

Radu opri camera. Oricum nu puteau să difuzeze așa ceva nici la ore târzii, nici la emisiuni și rubrici speciale.

— Mama mă-sii! Trebuia să fim la nunta primarului să filmăm cum fură mireasa și să bem bere.

Marius își privi cu mirare colegul. Radu cel puțin se putea gândi la băut, pe când el se lupta să-și păstreze conținutul stomacului.

Alte două echipe de televiziune trecură pe lângă ei gâfâind. Ha! Ce credeau c-o să poată filma?

— Doctoru'! Țipă cineva de sub tren.

* * *

— În clipa aia am simțit că se întâmplă o minune! declară Marius în redacție cercului de cinci ascultători voluntari care stăteau cu fundul pe birouri în jurul său. Era Flori, Dan de la socio-economic, Radu și doi electricieni. Corina era la machiaj că trebuia să intre în direct într-o jumătate de oră.

— Ce naiba mai putea să trăiască în spațiul ăla? Doamne!

Înghiți în sec încercând să-și reprime emoția încă vie. Când auzise glasul pompierului chemând un doctor i se păru că o mână de foc îi răscolește măruntaiele. Dacă cineva mai trăia, era bucați-bucațele. Dacă trăia, mai bine ar fi fost mort! Se temu; întotdeauna empatia îl făcea victimă colaterală în asemenea cazuri.

Nici nu bănuia că avea să asiste la un miracol de proporții. Oftă din nou amintindu-și. Flori rupse vraja:

— Să urmărești cazul. Să prezentați starea oamenilor la fiecare

jurnal. Faci și tu o vizită la spital mâine dimineață, auzi?

— Dane, ce-ai aflat cu afacerea de la Uzina Mecanică?

Marius rămase la propriul birou, privind pe fereastră. Echipa se împrăștiase. Filmul evenimentelor i se derulă din nou în cap, cu sau fără vrerea lui, ca o peliculă într-un cinematograf aproape gol, unde filmul merge non-stop, toată ziua, fie că sunt spectatori, fie că nu.

Cei de la descarcerare erau mai nervoși că niciodată. Pur și simplu țipau unul la altul: „Ține acolo!”, „Trage acum!”, „Stai!”, „Încă o dată!”

Scoseseră prima victimă, o fată. Dacă n-ar fi fost ciufulită, plină de praf și evident confuză, Marius ar fi spus „Ce frumusețe!” – dacă circumstanțele ar fi fost altele... Atunci pe loc nu-i venea să creadă. N-avea nici măcar o zgârietură! Cum era posibil? Asistentele o preluară în ambulanță.

— Încă unul! găfâi un pompier.

Cineva dintre paramedici sună după altă salvare.

Apoi se întâmplă ceva absurd și încețoșat, ca într-un vis. Pasagerii microbuzului au fost extrași întregi și nevătămați de sub roțile trenului. Aveau vânătăi, „doar echimoze” cum se bâlbâia una din asistente, aveau și câteva „excoriații”, cum repeta Marius cuprins de o trăire similară transei. „Excoriații, echimoze”, „echimoze, excoriații”.

Dar când scoaseră copilul toată lumea lăcrima, ca la o mare victorie. Cei trei reporteri transmiteau știrea fără să-și mai compună mâna aceea lucidă și impasibilă. Marius rânjea și el spre camera lui Radu:

— Doamnelor și domnilor, avem aici un fapt unic. Sunt atât de emoționat! Sunt fericit! Acești semeni ai noștri au învins moartea într-o situație ce părea că le retează orice șansă.

Radu schimbă cadrul cu delicatețe ca să-i dea timp să-și șteargă lacrimile.

Victorița, tipa de la Antena 3, avu inspirația să strige peste capetele celorlalți:

— Cum te cheamă, îngeraș mic?

— Ariela. Veni răspunsul limpede ca un susur de cristal.

* * *

— Mai vrei o porție? Îl îmbie Anna cu blândețe.

— Sigur, iubito, e foarte gustos. Gătești grozav.

— Ei, și tu! Mama a făcut-o. Și cum zici că o chema pe fetiță?

— Ariela.

— Un nume ciudat.

Marius își apăsă șervetul pe buze înăbușind discret un râgâit. „Eructavit cor meum” zise în gând și își aminti de „Banchetul Tilloston” al lui Huxley.

— Fetița ne-a surprins pe toți. Nici măcar nu avea rochița șifonată. Ea chiar părea scoasă din cutie, mă-nțelegi? Și, spre deosebire de toți ceilalți, părea conștientă și liniștită.

— Era în stare de șoc. Nu realizează ce se întâmplase. Cam câți ani crezi că are?

— Între șapte și nouă. E chiar momentul când copiii se urătesc, încep să crească, schimbă dinții. Ea este o minune, un înger. Și când mă gândesc că au scos-o ultima!

— Un singur mort, deci.

— Da, dar să nu-mi ceri să-ți vorbesc despre el. Bietul om. Era șoferul. Nu purta centura și-a zburat prin portieră. Credeam că n-am să mai pot mânca niciodată.

— Nu te mai gândi, dragule.

— Știi ce este ciudat? Trenul a dat și peste o turmă de oi. În locul acela era planificat un carnagiu.

— Nu fi fatalist!

Ceva în tonul ei îi dădu de înțeles că e momentul să plece. Nu reușea să înțeleagă nici în ruptul capului cărui fapt se datora miracolul acestei invitații la masă... Mai intrase în casa Annei doar de două ori, o dată ambalat în costumul pe care-l îmbrăca din an în Paști, cu buchetul de flori corespunzător pentru mamă, și a doua oară când venise s-o ia în mod oficial la revelionul organizat de redacție. Dar la masă?! Și fără ochiul vigilent al părinților ațintit asupra-le?

Marius ieși pe ușa vilei mulțumind nici nu se știa a câta oară pentru prânz, intrigat de zâmbetul complice cu care-l petrecea Anna, Anna – iubirea vieții lui – după cum își mărturisi în gând.

Deși trecuse de ora patru, căldura îl strivi. Înaintă prin aerul leșios până la mașină și se așează la volanul încins. Parcurse cele câteva străzi pustii din orașul vechi cu senzația de déjà vu. Era ca-n romanul acela al lui Márquez, „Cronica unei morți anunțate”, pustiu la ora siestei. Își găsi locul de parcare ocupat și se opri la umbra unui tei, cumva într-o rână, cu o roată pe trotuar și alta pe carosabil, sperând că nu-i va zgâria nimeni bietul Logan. Se grăbi spre intrarea în bloc, cu

bucuria calului ce trage la iesle, dar se pomeni cutremurat de senzația nimicitoare de gol în stomac, de teamă irațională și rău fizic în momentul precis când mintea lui înregistrează absența oricărei mișcări și liniștea totală a străzii. Nu rula niciun automobil, nu trecea nimeni, nu se auzea zvon de bucătăreală prin geamurile deschise, nu plângea niciun țânc, radioul lui nea Titi de la parter era mut.

Frunzișul teilor încremenise, iar impresia de apăsare se accentuă, ca și cum s-ar fi trezit prins în gelatină. Percepea cu toate acestea un sunet moale, îndepărtat și se gândi la apă, la adâncimi, acolo ar fi auzit în acest fel unduind coada unei balene.

O clipă lumina scăzu, Marius făcu efortul imens de a-și ridica fruntea și observă trecând deasupra străzii, fâlfâind alene din aripile monstruoase o molie uriașă.

* * *

În ziua următoare se trezi de dimineață cu sentimentul că se află în mare întârziere, dar ceasul de lângă televizor arăta doar șapte. Își fierse un ibric de cafea și porni calculatorul.

Pe pagina online a ziarului local se văzu într-o ilustrație care prezenta accidentul de tren. Se privi cu interes și se gândi la faptul că precis și Anna văzuse imaginea, ceea ce-i trimise o împunsătură în partea de jos a abdomenului.

Doamne, de-ar fi fost doar puțin mai înalt! Dar arăta bine, chiar foarte bine, avea mușchi clar definiți sub piele și bărbia trăda duritate. Nu se vedea că i-e teamă de sânge. Radu era înalt, dar slab ca un cui, cine dracu' s-ar uita la el? Își concentrează privirea pe ecran. Ceva îi atrăsese atenția, deși nu știa exact ce. Și cine făcuse poza, așa, de sus? Se încruntă când realizează că umbra întinsă peste locul accidentului, de la vreun nor, desigur, avea forma unui fluture.

Parcase undeva mai departe de intrarea principală a spitalului și tocmai se întreba cât va dura până ce va veni Radu, când văzu mâna acestuia ridicându-se în dreptul unei uși și făcându-i semn. În același timp, posesorul mâinii purta un dialog vizibil efervescent cu o asistentă, una din acelea cărora uniformă albă, scurtă și mulată le vine ca o rochie de cocktail. Felul în care zâmbeau ochii fetei și înclinarea șăgalnică a capului trădau o victorie sigură a deșiratului de Radu, oare cum o fi reușind? că lui nu-i mergea niciodată!

— Salut, Mariuse, uite, domnișoara asistentă este atât de drăguță încât ne lasă să intrăm în salon, dar nu avem voie să filmăm,

înțelege?

— Da, sigur, numai câteva întrebări, să ne convingem că sunt toți bine... vă dați seama ce întâmplare... dar nu filmăm... adică vreau să spun știu că sunt bine îngrijiți, doar să ne convingem că n-a fost vis și...

Se opri conștient de felul jalnic în care se bâlbâia, dar „domnișoara-asistentă” nici nu părea să-l fi luat în seamă, fiindcă nu-și mută ochii de la Radu.

— Și Ariela, fetița? băgui nesigur că va fi auzit. Abia atunci se întoarse spre el proaspăta cucerire a colegului și-i zise vesel:

— Ariela? Vai, dar ea este-un îngerăș! Toată secția o iubește. Păcat însă că tatăl ei...

— Ce e cu tatăl ei? E bărbatul acela ca la patruzeci de ani sau este cel mai tânăr? Se simte rău?

— E cel mai în vârstă. N-are nimic, dar știți... vai, să nu spuneți că v-am zis eu, vă rog. Se supără dom' doctor...

— Ce-are?

— Probabil e amnezic, deși nu era lovit la cap. Poate că șocul... Nu-și amintește de fiică-sa. Zice că nu-i a lui.

— Păi, dacă nu e a lui pe bune? opină Radu atrăgând o privire de reproș din ochii jucăuși ai asistentei.

— Cum să nu fie? Fetița e isteță foc, ne-a spus cum o cheamă, cum îl cheamă pe taică-său, tot. E orfană de mamă, sărăcuța de ea. Și-a pierdut mama acum un an. Iar taică-său spune că e adevărat ce spune copilul, doar că nu e fiica lui, că el n-a avut niciodată copii.

— Și nu ne lăsați să filmăm treaba asta? se indignă Radu.

— Peste trei zile vor fi externați și le puteți face ce vreți! promise uniformă albă, scurtă. Pofțiți după mine vă rog, dar mai întâi îmbrăcați halatele, să nu ne certe asistentă șefă, o scorie!

Marius se așezase pe un scaun cu tăblia descumată ca o unghie bolnavă, la căpătâiul uneia dintre pacienți. Îl privea pe Radu plimbându-se înapoi și-n acolo, însoțit de asistenta tot mai languroasă și-l invidie pentru felul cum reușea să facă și ceva extrem de plăcut și ceva foarte util în același timp, fiindcă avea pornită mititica aceea de cameră ascunsă, draga de ea.

O privi pe femeia din pat. Era un pic palidă și oarecum absentă, dar era firesc să nu prea ai chef de vorbă în astfel de împrejurări. Încercă să reînnoade dialogul:

— Ce altceva vă puteţi aminti?

— Domnule dragă, zău de mai ştiu ceva! După zgomotul acela groaznic s-o fost făcut întuneric şi nu mai ştiu nimic, no.

— Dar cum vă simţiţi acum?

— Sunt foarte bine şi vreau să merg acasă, că avem treabă, zău. Bărbatu-meu îi la stână, nu poate veni, şi-acasă nu-i decât fi-mea cea mare. Da' numa că vor să ne mai ţie să se convingă că n-avem nimic.

— Însănătoşire grabnică vă doresc! zise moale şi se ridică.

Se opri în dreptul patului în care tânăra cea frumoasă butona plină de nervozitate un telefon. Dintr-odată îşi dădu seama că o cunoaşte de undeva. Era prea tânără ca să-i fi fost colegă... O ştia din televiziune... Apoi îşi aminti: era dansatoare şi apărea în una din acele emisiuni de duminică la care nu se uită nimeni cu adevărat, ci le alegi fiindcă te adorm foarte uşor. Oh! va face carieră fătuşa asta!

— Dudaie, sărut-mâna, ce s-a întâmplat?

— Nu dau interviuri acum. i-o reteză duduia sec şi fără milă.

Marius trase scaunul mai aproape. Se pricepea la fiţe.

— Dar cum, se poate? Fanii sunt îngrijoraţi, sună telefoanele la redacţie...

— Da? clipi brusc înviorată vedeta.

— Sigur. Cum vă simţiţi?

— Foarte bine, n-am nimic, trebuia să ajung la filmări şi am pierdut avionul. De aceea m-am urcat în nenorocitul acela de microbuz... Din Cluj nu exista un tren direct decât la unu noaptea, îţi poţi imagina?

Marius simţi că i se încreţeşte mintea în tentativa de a-şi aminti numele starletei. Cum naiba o chema?

— Este inadmisibil, într-adevăr. Vă amintiţi cumva cum s-a petrecut evenimentul?

— Care eveniment? întrebă ea cu dispreţ.

— Vreau să spun accidentul... V-a rămas ceva întipărit?

Obrazul fetei pâli, dar ea păru să se înfurie:

— Ştii ceva? N-am chef să-mi amintesc. Am întors capul şi-am văzut ceva negru repezindu-se în noi, atât. E.O.K?

— Sigur, nu vreau să vă plictisesc, dar ce să spunem fanilor nerăbdători?

— Mna, puteţi pune acolo câteva chestii, că am fost la un pas de moarte, bla, bla, ce vreţi voi pentru audienţă, înţeleg, dar în principiu

să spuneți că sunt bine și revin. Unde e prostovana aia de asistentă? I-am cerut o alifie acum două ore și tot n-a apărut. Ia uită-te tu pe hol după ea sau mai bine caut-o la biroul asistentelor, chiar în capăt...

Marius se ridică docil să execute augusta poruncă, dar pe hol se opri nedumerit. Era destul de întunecos – se făcea economie – și, în plus, toată lumea părea să fugă înspre unul din capete, de parcă s-ar fi grăbit să împlinească dorința fetișcanei. Nu se împotrivi nici el curentului și se pomeni în dreptul unei ferestre mari, ce dădea spre curtea spitalului, din care toți priveau în jos. Pe trotuar, la cinci etaje distanță zăcea plesnit trupul unei asistente.

— Era doamna Ligica, doamnaaa Ligiicaaa! bocea pe hol asistenta lor cea drăguță.

Jos, pe bucata de asfalt se lățise o pată întunecată și, de când observă acest amănunt, Marius nu mai privi pe geam. Oricum, Radu trăsesse câteva cadre și revenise sus în goană, fiindcă apăruseră criminaliștii.

— O cunoșteți? se interesă Marius neutru.

— Era asistența noastră șefă, cum să nu? hohotiră sâni încarcerați în uniforma rochie-de-coctail.

Marius simți o oarecare nedumerire amintindu-și că asistentă șefă fusese o scorpie până adineauri, dar tăcu.

Radu nu se mai putu abține văzând atâta durere și cuprinse în brațe fetișcana îndurerată.

— Vai, dar Ariela era cu ea! își aminti ea brusc și se desprinsе. Unde o fi copilă, doamne?

O descoperiră în salonul cel mai îndepărtat, povestind printre lacrimi cum „Tanti Ligica a căzut când am rugat-o să pună fărâmituri la porumbei”.

Marius o privi cu atenție și se minună încă o dată de frumusețea micuței: leit Shirley Temple, cea din filmele vechi ale copilăriei.

Fetița întoarse capul cu ochi albaștri înlăcrimați și-i zâmbi lui, pentru o clipă numai lui, într-un fel care-l cutremură. Știa zâmbetul ăsta!

În salonul de bărbați, unde le-a fost imposibil să n-o aducă și pe Ariela, Marius simți că recunoaște sâcâiala jenantă din mintea sa pe chipul tatălui fetei, domnul Câmpeanu. După felul cum se înnegură la vederea copilului era evident nu doar că și-o amintea, iar ipoteza amneziei era o greșeală, dar felul cum și-o amintea nu era tocmai

plăcut. Fetița ciripea ca un cintezoii primăvara: vizită fiecare pacient, află de ce era internat, „unde are buba”, constată că de la acest geam săraca tanti Ligica nu se vedea, primi de la un bătrânel o portocală și vru cu tot dinadinsul să-și îmbrățișeze părintele.

Marius ar fi dorit liniște ca să poată pune măcar o întrebare bărbatului ce se sprijinea în perne cu buzele pecetluite într-o dungă subțire și neprietenosă. Până la urmă Radu se milostivi să priceapă semnele lui disperate și ieși pe hol cu asistenta și copilul, iar el se apropie de pat:

— N-am mai văzut niciodată un copil atât de curios. declară cu sinceritate. Sunt convins că este foarte inteligentă.

Domnul Câmpeanu avu o tresărire, dar tăcu. Trecuse cu bine testul: puțini părinți rezistă la o laudă adresată odraslei.

— Vă mai amintiți ceva din accident?

— Eu m-am urcat chiar acolo, domnule reporter. Nu eram atent decât cum să-mi scot banii din buzunar să plătesc biletul fără să cad în nas, știi. Taman schimbasesm o hârtie de cincizeci de lei la chioșcul de ziare din stație ca să am mărunț, și-apăi cucoana cu presa mi-o dat bani prea mărunți, de-mi atârnavu buzunările de metal. Mă scormoneam să scot suma exactă când s-o petrecut nenorocirea.

— Unde mergeați, dacă îmi permiteți să vă întreb?

— D-apăi meream acasă, la noua mea casă. Mi s-o prăpădit nevasta de-un an și-s amărât. Nu puteam ține singur gospodăria la țară, că dacă nu-i femeie te mănâncă purecii. Am luat în chirie o garsonieră la oraș, am găsit de lucru pe șantier și merg înainte dacă asta o fost voia Domnului.

— Poate la oraș e mai bine și pentru fetiță. Merge la școală, nu-i așa?

— Știi ceva, domnule? Copchila asta nu-i a mea. Geaba vreți să mi-o vârați pe gât.

— Ea spune că-i sunteți tată, vă cunoaște, vorbește despre maică-sa, soția dumneavoastră, a dat nume... De unde ar putea să știe?

— No, asta chiar nu-i treaba mea! O fi întrebat în sat.

— Bine, dar o cunoașteți măcar? E din localitatea de unde sunteți de fel?

— Nu, domnule dragă, n-o cunosc, n-am văzut-o în viața mea.

— Vă cred. șopti Marius, deși era convins că cel din fața lui minte.

Ieșiră din spital cu ușurare. Agitația cu asistenta căzută de la etaj bulversase totul.

Marius privi în urmă, spre geamul de la etajul cinci, chiar înainte de a urca în mașină. Ariela era acolo și, când îl văzu, îi trimise bezele, ba chiar și un sărut drăgălaș expedit din palma deschisă cu o răsuflare mai puternică. Radu o văzu și el:

— Chiar nu ia nimeni copilul de acolo? Deja a căzut cineva pe fereastră aia! Ca să nu mai spun că e îngrozitor că o lasă să se uite la cadavru!

— Cine i se poate împotrivi Arielei? Întrebă Marius mai mult pentru sine.

În prima clipă oarecum liberă din acea zi de 16 iunie – ce i se părea la fel de lungă ca și aceea prin care înotase Leopold Bloom, tastă pe telefon numărul Annei, dar ea avea aparatul închis. Marius bătu cu palma în volan; se afla într-o intersecție, așteptând culoarea verde. Anna, îi era dor de ea! Ar fi vrut s-o cheme să ia masa la un restaurant fără pretenții, deși avea nevoie mai mult să vorbească decât să mănânce. Mda, asta e! Va intra în primul magazin, va lua cartofi prăjiți și cârnați și-i va mânca pe canapea cu o sticlă de bere, privind un meci. Dacă va mai putea urmări vreun meci, după nebunia prin care trecea de trei zile...

Exact atunci în mijlocul intersecției își făcu apariția un polițist cu fluierul în gură și începu să dirijeze circulația care se desfășura de altfel normal și pașnic. În urma unor astfel de inițiative intersecțiile se blochează iremediabil pe toată durata orei de vârf, ar fi gândit Marius, dacă nu ar fi fost atât de șocat de ceea ce vedea: polițistul purta pantaloni și caschetă regulamentară, dar avea bustul gol. Nu chiar gol: un frumos sutien negru cu dantele fine ca pentru un budoar îi trecea peste pieptul păros.

Fără să țină cont de claxoanele mașinilor din spate, nici de semnele tot mai evidente ale polițistului care-l îndemna să demareze, Marius se holbă la arătarea cu fluier și caschetă. Nu se putea să nu-l vadă nimeni!

Într-un târziu ajunse acasă, în răcoarea iluzorie a propriului apartament. Faptul că putea închide ușa în urmă nu-i mai dădea sentimentul de siguranță de altă dată. Iraționalul cu umbrele sale terifiante se putea strecura înăuntru cu ușurință, trecând prin pereți, prin ferestrele închise și prin cutia lui craniană.

Lăsă pe masa din bucătărie plasa cu cele câteva cumpărături și, chiar înainte de a-și scoate blugii și tricoul, puse la fiert un ibric mare pentru cafea. Porni din mers televizorul și combină muzicală, aruncă de-a valma în mașina de spălat câteva haine și, când toată aparatura zumzăia la datorie, se simți cumva ușurat, de parcă tehnologia și normalitatea ar fi putut ridica o stavilă între el și...

Se așeză în fața calculatorului și încercă să citească știrile. Gândul i se întorcea constant la Anna. N-o găsisese nici la redacție, i se spusese că s-a învoit, fiindcă se simțea rău. Avea s-o mai sune încă o dată, așa cam pe la nouă. Își prinse capul în palme. Se întrebă dacă auzise vreodată pe ai lui pomenind despre cazuri de schizofrenie în familie. Nu, nu-și amintea. Dar se mai putea baza el pe propriile amintiri când avea vedenii și închipuiri? Cel mai bine ar fi fost să se relaxeze. Se trânti în pat și luă cartea de pe pernă de alături.

Citi preț de câteva pagini cu nesăț, apoi mintea lui începu să lucreze pe un plan secund și se gândi că și el este în derivă pe o plută de piatră că Pedro Once și că va pluti, va pluti până când va eșua pe țărături necunoscute. Sau până va întâlni ciclopul. Totuși, „Plută de piatră” nu era romanul său preferat: îi repetă la nesfârșit temerile. De ce se temea? „Cel mai probabil, de mine însumi!” Își zise cu dispreț – „acolo sunt depozitate coșmarurile, fobiile, acolo zace înfășurată în lînțoliu moartea personală, primită la pachet de la naștere...” Da! Știa de ce anume se temea exact în clipa aceea! De zâmbetul Arielei. Îl mai întâlnise undeva, dar unde? Și atunci se ridică din pat repede și simți că pielea îi prinde chiciură. Se duse la bibliotecă și extrase „Crimă și pedeapsă”, o deschise spre sfârșit și citi: Ariela era fetița din visul lui Svidrigailov, fetița de cinci ani, pură și inocentă care te întâmpină dintr-odată cu un surâs pervers de cocotă atotștiutoare. Dostoievski o cunoscuse, o întâlnise.

Și se întrebă câți o mai văzuseră așa cum o vedea el în toată splendoarea ei sinistră.

* * *

Dimineața se trezi pe covorașul din fața bibliotecii înconjurat de cărți și bucățele de hârtie folosite ca semn pentru împănăt volumele acolo unde i se păruse că întrezărește referiri la... O luase razna aseară. Căldura, oboseala. Și nu băuse decât cafea ieri!

Își fierse un ou și gustă din salată de vinete pe care o cumpăraseră seara trecută. Era acră. Uitase s-o bage la frigider, fir-ar al dracu'!

aruncă tot și se simți iar trist.

Se spală pe dinți, se bărbieri, se pieptănă. Era un băiat frumușel își mărturisi nici nu știa a câta oară, ceea ce nu explică indecizia fetelor. O prietenă din liceu îi spusese odată că nu-l place fiindcă privește prin ea. Ei, chiar presupunând că ea ar fi avut dreptate și se comporta ca un röntgen, ce alt defect i-ar fi putut găsi?

Și totuși, pe Anna n-o putea citi, Anna era o enigmă; acesta să fi fost motivul pentru care se îndrăgostise de ea, motivul pentru care o iubea... nu, fără cuvinte mari, mai bine fără, hotărî înciudat. Cuvintele mari te rup de realitate chiar și când exprimă adevărul.

Gândul la adevăr îi dădu o idee. Îl sună pe Radu și-i ceru să-l învoiască. Nu-i spuse mai mult, dar știa că nu va avea liniște până când nu-și duce intenția la capăt. Trebuia să ajungă într-un loc și să se convingă dacă intuiția lui fusese corectă sau nu. Urcă în Logan destul de bine dispus și ieși din oraș înainte ca soarele să prindă putere. Domnul Câmpeanu spunea că a luat microbuzul din haltă Sântimbru. Acolo voia să ajungă.

Apropiindu-se, constată că trenul ucigaș dispăruse. Când opri mașina la umbra clădirii scorojite i se păru că peronul, casa de bilete și împrejurimile sunt pustii. Câțiva porumbei ciuguleau de pe jos fărâmituri imagine.

Marius se răsuci nedumerit. Unde era stația de microbuz?

Se apropie de casa de bilete, citi programul și bătu în gemulețul închis. Îi deschise o cucoană grăsuță cu fața lucioasă:

— Da, domnu'. La acceleratu' de ora 10?

— Aș dori să vă întreb ceva.

— La birou' de informații, pe stânga. Și-i trânti geamul în față.

Marius se supuse cu resemnare fatalității birocratice. Dar ghișeul de la „Informații” era închis. Se întoarse la casierie.

— Doamnă, dar e închis la informații.

— Ei, da, așa e, că Ancuța mai întârzie. Zi ce doriți? Vă dau să consultați un mers al trenurilor?

— Vreau să știu de unde pot lua microbuzul spre Alba.

— Din spatele gării, după depozit.

Și geamul se trânti din nou. Marius descoperi depozitul și, mai ales, ceea ce-l interesa de fapt: chioșcul de ziare.

Din fericire, vânzătoarea de aici era mai harnică decât Ancuța de la informații. Deja își mătura trotuarul din față.

— Sărut-mâna! o întâmpină Marius hotărât să fie agreabil.

— Bună dimineața. Jurnalul?

— Sunt de la televiziune. Aș dori să vă întreb ceva în legătură cu accidentul de tren.

Femeia își trecu mâna prin păr pentru orice eventualitate, deși nu se vedea nicio cameră de filmat.

— Da, domnu’.

— V-aș ruga să încercați să vă amintiți ceva din ziua accidentului, chiar dinainte de accident.

— Așa.

— A venit aici un bărbat între două vârste, cam ca la patruzeci și cinci, cinzeci de ani, un pic mai înalt decât mine, cu păr șaten, bine făcut, bronzat. Mi se pare că purta o cămașă albastru-deschis. V-a cerut să-i schimbați o hârtie de cincizeci de lei.

— Da, dar a cumpărat și-un Adevăru’.

— Fantastică memorie aveți! Bravo! Acum vă rog să mă urmăriți cu atenție. Cine-l însoțea pe bărbat?

— Nimeni, era singur.

— Dacă n-ați văzut bine?

— Am văzut bine, că ieșisem să stropesc pe jos cu apă că altfel se face praf și eu inhalez tot, domnu’, că deja am astmă, să știți. Așa că vă spun precis că era singur. L-am văzut când s-o urcat în microbuz, că numai ce sosise. Am auzit și când o dat trenu în iei, da’ Dumnezeu îi mare, și-o făcut minuni și uite că trăiesc.

— Cine s-a mai urcat de aici?

— Nimeni.

— Nu era o fetiță cu bărbatul acela? Poate nu v-ați dat seama că era cu el.

— N-am văzut niciun copil, domnule. Numa el s-o urcat, vă spun la sigur.

— Vă mulțumesc din suflet. Dați-mi un Jurnalul Național.

— Am ținut minte, vedeți? Da’ nu filmați? Am ținut minte că m-o ușurat de monede, că i-am dat bani cam mărunți, da’ de! Asta-i marfa mea!

— Sărut-mâna. Vă mulțumesc. Voi mai trece pe aici dacă mai am întrebări. Și voi filma, desigur.

Sentimentul de triumf era atât de pregnant în interiorul său, încât Marius uită că i se adevărase o sumbră intuiție.

Exact la intrarea în oraș mobilul îi sună în buzunar. Radu era, destul de agitat: că Flori era nervoasă rău din cauza absenței lui. Că ar fi trebuit să fie plecați să filmeze o chestie nu se știe unde pe coclauri, la o stână, unde un cioban murise înecat. Putea să ghicească cine era ciobanul? Dacă nu, îi spunea el. Dar Marius ghici: soțul femeii cu care vorbise ieri în salon. Da, da, da!!! îi confirmă Radu surescitat. Ce naiba se întâmpla?

După această veste, nu se mai gândi la posibilele motive pentru care o fetiță de 8 ani călătorește singură.

Abia când parcă în fața spitalului se întrebă de unde apăruse un copil în microbuz așa din senin?

În lift, urcând spre etajul cinci lângă un bătrânel cu perfuzie și o femeie dusă în cărucior, îi veni în minte unica soluție posibilă: probabil era fetița șoferului mort. Ceilalți pasageri erau în viață și nimeni n-o recunoștea.

Coborî și se îndreptă spre salonul 146, unde fusese ieri, recunoscător că nu fusese oprit până în acel moment. Totuși nu înțelegea de ce Ariela pretindea că este fata lui Câmpeanu. În fața ușii trase aer în piept și ciocăni discret: doar era un salon de femei. Nu-i răspunse nimeni. Mai ciocăni o dată. Din interior nu se auzea nimic. Atunci deschise ușa încet de tot, cu prudență, convins că va auzi țipătul indignat al cuiva care tocmai se îmbracă. Privi prin crăpătură. Salonul era gol. Deschise ușa larg și păși înăuntru. Pe patul de lângă fereastră stătea Ariela, dar nu păru să-l bage în seamă, era cu spatele.

Se opri convins că nu va putea înainta, că tălpile sale prinseseră cumva rădăcini în linoleumul tocit. Ariela părea să îngâne un cântec, dar Marius știa că l-a simțit și atunci o auzi, îi auzi vocea stranie, nu vocea de ieri, nu vocea firească, ci un glas matur, dar plin de nuanțe:

— Încetează.

— Ce? se bâlbâi el.

— Nu mai răscoli. Lasă oamenii în pace. Ca să fie bine.

— Tu nu ești fetița domnului Câmpeanu.

— Dar vreau să fiu.

— Ești fetița șoferului și ai uitat din cauza șocului.

Din direcția ei se auzi un chicotit.

— Cine ești?

Ariela se răsuci, îl privi pe sub gene, cochetă:

— Cred că semănăm foarte mult, facem aceleași lucruri, avem

aceleași pasiuni eu și cu tine.

— Ce vrei să spui?

— Citim amândoi. Știu că îți place să citești. Sunt și eu un Cititor. Dar eu citesc în adâncimile din ființele vii.

Marius își simți șuierul respirației. Ușa rămăsese deschisă, dar pentru prima oară holul spitalului era învăluit în tăcere. Tocmai acum când ar fi vrut să audă glasurile interminabile de fiecare zi, ușile trântite, pașii târșiți sau alergători.

— Ai știut, tinere domn, fiindcă te-am ales.

Cu un efort de voință Marius dădu înapoi și ieși. Îi pulsau tâmplele ca în ziua când murise bunică-sa și rămăsese singur la nouăsprezece ani. Doar că atunci înțelegea ceva, știa ce i se întâmplă; în momentul când trecu pragul pe coridor, gata-gata să se împiedice, nici nu mai știa de el, se simțea de parcă ar fi scăpat din infern. Dintr-un ochi al infernului deschis la întâmplare chiar acolo. Nu dorea decât să plece, să iasă la aer. Nimeri pe scări, coborî unul sau două etaje, nici nu știa, ieși într-un coridor, se rătăci pe o ramificație întunecoasă, i se părea că spitalul e pustiu, că nu are pe cine să întrebe unde este ieșirea. Chiar atunci se deschise o ușă pe care scria „Vestiar – Garderobă” și o văzu pe doamna de ieri, pacientă cu soțul cioban. „Și care a murit înecat”, se cutremură Marius încă o dată. O opri:

— Plecați?

— Mă duc și eu acasă. zise ea evitându-i privirea.

— Îmi pare rău, am auzit. Cum s-a întâmplat? Întrebă cu lipsa de milă a reporterului.

Femeia șovăi. Se frecă la ochi dornică să plângă:

— Dumnezeu să-l ierte că mi-o fost bun bărbat, da' iel mai bea. Mă gândesc c-a fi băut și-a căzut, de s-o putut îneca în două dește de apă din baltă. Soarta, domnule dragă!

Marius se rezemă de perete, iar văduva îngână un salut și se îndepărtă. În mintea lui se legau informații mai noi și mai vechi, senzații, impresii fugare. Când rezultatul i se înfățișă, aproape fără să vrea îi zise femeii care ajunsese la zece pași distanță:

— Dar dumneata știai că va muri, nu?

Ea tresări, se întoarse să-l privească și plecă iuțind pasul.

Nu știa cât a mai stat acolo cu spatele lipit de zidul rece. Într-un târziu, mai calm, plecă.

Pe când a intrat în redacție se făcuse patru, mai avea doar o oră

de serviciu. Flori îi trânti pe birou un teanc de știri ce trebuiau redactate, cele de mai mică importanță, cele de fapt divers, care s-au putut amâna.

Avea să stea târziu, devenise evident că avea de recuperat. Îl trecu un frison, probabil exageraseră cu aerul condiționat. Sau poate era doar frică. În sinea lui putea să recunoască: îi fusese frică acolo în salon cu creatura aceea. Toți vedeau în ea un copil nevinovat, o fetiță drăgălașă, de ce pentru el era cu totul altceva? Capacitatea sa de a vedea prin oameni? Nu, faptul că era intuitiv și știa puțină psihologie nu putea să justifice oroarea ce-l încerca la simplă vedere a fetei.

Nu va putea uita niciodată fața aceea de copil privindu-l cu ochi de adult, gura mică vorbindu-i în fraze imposibile. Ceva nu era bine deloc cu Ariela. Cu toții aveau în străfunduri o zonă fără nume, o zonă unde sălășluiește iraționalul, magicul, dar la fetiță acel Cineva fără chip ieșise deasupra. Ca o pată de întuneric ce se lățește și-i întunecă și pe cei din jur...

I se păru – când privi pe fereastră – că oamenii pe stradă se mișcă greoi, e de la căldură, își zise, se mișcau cumva moale, dar și în redacție sunetele celor din jur veneau ca de la depărtare, de parcă ar fi călătorit printr-un mediu mai dens. Ridică ochii spre cer, spre seninul netulburat de unde se revărsa căldura infernală, însă văzu fundul unei mări, văzu pești plutind somnoroși, balene cu cozi plate bătând apa agale.

Când se făcuse cinci? Colegii plecau, iar el, în loc să scrie mai repede ce avea, stătuse cu ochii pe fereastră. Radu se opri în fața biroului privindu-l compătimator:

— Ce faci, omule, pe unde-ai umblat?

— Bine că te văd, să-ți spun ce-am descoperit azi. E de necrezut.

— Mariusică, tată, dacă vrei să auzi chestii incredibile, stai să-ți spun eu. A murit ciobanul, da? Păi ăsta-i doar începutul. Una din femei, chiar pe când se pregăteau s-o externeze, a pierdut sarcina. Bărbatul cel tânăr, celălalt, nu domnu' Câmpeanu, a lovit două asistente, dar se pare că face niște crize ciudate. Încă nu sunt siguri dacă este epilepsie. Iar marea vedetă care dansează duminica topless are erupții cutanate pe tot corpul și înjură personalul medical în gura mare, că zice c-a luat boala în spital. Ce părere ai?

— Radu, am fost la Sântimbru, de unde zicea Câmpeanu c-a urcat în microbuz. Vânzătoarea de la chioșcul de ziare, cea care îi

schimbase banii, susține că era singur, că n-avea niciun copil cu el. Ție nu-ți pare ciudată Ariela?

— Poate n-a văzut bine, trebuie să fie o explicație. Fetița aia nu minte. Păcat că taică-său s-a lovit la cap... Deși... uneori și mie mi s-a părut că ar cunoaște-o pe copilă. Mai stai? Hai, te las, am invitat-o pe Corina să mâncăm în oraș. Să ai spor! Nu sta prea mult că nu-ți face nimeni statuie.

Nu, nu intenționa să stea foarte mult. Mai bine venea dimineața mai devreme. Totuși se strădui să formuleze fraze clare, să scrie inspirat, deși avea senzația că mintea lui rula pe un program independent și nu-l mai asculta. Numai în momentul când se întrerupse curentul realizează că afară se întunecase. De fapt nu ar fi trebuit să fie noapte, dar se apropia o furtună. Un nor vinețiu naviga peste ceea ce fusese un apus limpede în culori aurii.

Fără curent nu mai era nimic de făcut. Își încuie biroul, salută portarul și ieși afară în parcare exact când primii stropi cădeau calzi și lunguleți pe asfaltul încins de parcă ar fi fost niște boabe de strugure zemos aruncate de la balcon. Alergă până la mașină, deschise portbagajul și trânti înăuntru cutia cu documente pe care avea de gând să le studieze de dimineață. Ploaia se intensifică. Se aplecă să potrivească acel covoraș enervant care aluneca și bloca uneori ușa, apoi închise portbagajul.

În fața portierei se căută în buzunarul cămășii, unde pusese cheile, numai că lipseau. Ce naiba, doar mai înainte le avusese în mână! Se pipăi peste toate buzunarele. Nici urmă de chei. Se întoarse în spate. Pe jos nu-i căzuseră. Căzuseră în portbagaj, întrucât dacă un lucru poate merge rău, atunci va merge. Se simți inundat de un val de furie lichidă care i se răspândi cu grăbire până la cea mai îndepărtată extremitate. Celălalt set de chei era acasă. Din fericire cheia de la apartament o avea separat, pe inelul cu cheile biroului. Va merge pe jos, singing in the rain, exact asta-i lipsea, fir-ar al dracu', dar așa-i trebuia dacă era bleg!

Izbi roată cu piciorul ca să-și domolească ariciul de nervi din stomac. Era deja prea ud ca să mai merite să se ferească. Și nici nu-i mai păsa că e ridicol. Avea să meargă pe jos până acasă, ce dacă locuia taman în cealaltă parte a orașului?

Porni voinicește, cu toate că simțea hainele reci pe el, porni cu apa șiroind pe umeri. Încercă să fluiera, dar își zise încercând să se

amuze că s-ar putea să se înece! Norul se vărsa deasupra oraşului ca spintecat. Perdele de ploaie băteau în clădiri, perdele căzând oblic, ca săgeţile. Deodată iluminatul stradal muri. Marius se opri cu un picior în aer. Doamne! Cum putea fi atât de întuneric? rămase o clipă așa, așteptând să i se obișnuiască ochii. Abia distinge silueta clădirilor în beznă îmbibată ca buretele. Mai înainte pieptiș cale de două străzi și se pregăti s-o ia în jos pe lângă Liceul de Arte, când constată cu surprindere că Liceul nu era unde s-ar fi așteptat să-l găsească. Se învârti dezorientat. Probabil apucase pe vreo alee paralelă, fără să bage de seamă. Se întoarse în direcția de unde i se părea că venise. Dar oare de acolo venise? Nu, n-ar fi putut să bage mâna în foc! Trebuia să ajungă la statuia lui Mihai Viteazul. La o intersecție observă că un canal dădea pe dinafară și nivelul apei ajungea la glezne. Ocoli zona numai un pic. Rău a făcut! Acum chiar nu știa unde este. „Ce mama mă-sii!” își zise intrigat. Puse mâna streășină la ochi de parcă s-ar fi apărat de soare. I se părea că e pe o străduță cu case vechi, cu ferestre oblonite și porți înalte, cu zăvoare. Unde nimerise? Ploaia cădea fără încetare, apa creștea pe stradă, se auzeau din toate direcțiile pârâie care se revărsau pe trotuare. Merse la noroc înainte. Strada cobora spre stânga. Oare ducea spre gară? Dacă cobora din cetate, înseamnă că era în direcția bună, spre casă, deși nu recunoștea nimic. La un moment dat i se păru că aude clipocind un pas străin în spatele său. Se întoarse scuturat de un frison, dar ce să vadă prin peretele apă? Atât cât percepea la un metru de el, avea senzația că arhitectura caselor e bizară, dar poate i se părea. „Parcă aş fi într-unul din orașele invizibile! Zoe, Zenobia, Zobeide, sau Zair, orașul trecutului. Sau Tecla”.

Acum auzi clar, în ciuda vuietului ploii, al apelor curgând la vale, auzi nu doar cu urechile, ci și cu omoplații, cu ceafa, cu palmele – un chicotit venind din spate. Grăbi pasul rușinat în sinea lui de spaima ce-i strânse viscerele. Strada cobora și apele se repezeau în jos și din urmă i se părea că vine un val tot mai mare. Deodată văzu cu groază drept în față că apele se învârteau înel prăbușindu-se în gura unui puț negru.

Se agăță de peretele casei de lângă el, dar avu teribila senzație că toată stradă se înclină și că va cădea negreșit în scurgerea monstruoasă, în gaura neagră lichidă.

Atunci simți o respirație chiar lângă ureche. I se zbârli părul, fiindcă știa, simțea prin toate fibrele corpului că știe cine e lângă el.

— Vrei să vorbim?

Marius închise ochii strâns și se ținu cu unghiile de peretele casei. Ceea ce auzea, ceea ce văzuse nu exista, așa cum nu există molii uriașe sau polițiști cu sutien sau pești în văzduh. Nu există!

— Dacă ești de acord să tragi o carte, îți spun pe unde s-o iei.

— Pleacă de-aici!

— Dar nu trebuie decât să tragi o carte, atât.

Deschise ochii. Ariela avea o voce blândă, ca o femeie seara, înainte de culcare. Pe ea n-o atingea ploaia. Ținea în mânuțe un pachet de cărți și Marius trase. I-o dădu fără să privească.

— Îmi pare rău. suspină fetița. E Turnul. Știu că în capul tău sunt altfel de cărți, Cititorule, dar se pot spune povești și cu cele ca acestea.

— „Castelul destinelor încrucișate”. Își aminti că din timpuri de mult apuse.

— Ei, vezi? Și acum pornește degrabă prin gangul din stânga ta ca să ajungem acasă.

Gangul era ca Strada îngustă din Sibiu. La capătul celălalt ploaia se opri. Marius ar fi privit în sus dacă ar fi avut curaj, dar se mulțumi să constate că era pe alea dintre blocuri, la el în cartier. Asta da magie, fiindcă nu exista un astfel de drum în realitate, însă tot era mai bine decât s-o sfârșească prăbușindu-se în puțul din centrul Orașului Fantomă. Păși repede și tăcut până la ușa apartamentului. Se căută de chei, dar Ariela împinse ușa cu cotul și deschise.

— E plăcut aici la tine, ești un tip ordonat, deși ai atât de multe cărți. Schimbă-te de hainele ude, avem de vorbit.

În ciuda situației extraordinare, Marius simți dorința să bea o cafea. Una mare și fierbinte. Puse ibricul pe aragaz și se întoarse în cameră. Ariela stătea cuminte în fotoliu. O privi direct, sub lumina becului nu era decât un copil. Sau...?

— Cine ești tu?

— Dacă ar fi să folosesc un cuvânt care știu că-ți place mult, aș spune că sunt „o entitate”. Dar adevărul este că „sunt un cercetător al răului”; recunoști fraza asta, Cititorule?

— Nu.

— Așa se recomanda Fernando Vidal.

— Tot nu știu cine sau ce ești.

— Cred că cel mai mult îmi place la tine curiozitatea. Pentru că și eu sunt curioasă. E unicul lucru pe care-l pot simți. Trebuie să aflu pentru că eu trebuie să știu totul.

— Deci ești o entitate extraterestră.

— Și extraterestră, da. Numai că sunt de atât timp aici, încât mă poți considera de-a voastră. De când s-a răspândit „boala numită viață” am mult de cercetat. De ce zâmbești?

— Îmi vorbești numai în citate? Înțeleg că te ocupi cu împrăștierea răului. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la faptul că dacă tu nu ai fi fost în microbuz nu se întâmpla nimic... Nu mureau oameni.

— Dar n-au murit! Da, te referi la șofer. A fost alegerea lui, să știi. Am toată admirația pentru el.

— Deci tu ucizi.

— Nu. Eu le ofer oamenilor posibilitatea să aleagă. Dacă ei aleg răul nu e vina mea.

— Și când hotărăști că e necesar să ucizi?

— Saramago al vostru a spus că atunci când „e deja mort ceea ce e încă viu” și avea dreptate, să știi.

— Ești alunecoasă, ca orice demon.

— Oh, nu sunt un demon. Îți fierbe apa de cafea.

Marius se întoarce cu ceașca în mână. Dacă era o halucinație, era una dintre cele mai interesante. Trebuia s-o exploateze. Ariela privea rafturile cu cărți. Se întoarce spre el:

— Știi de ce nu te plac fetele? Pentru că ești incapabil să li te dedici total. Nu, nu o viață întreagă, asta chiar numai în cărți se poate, dar măcar așa, la început, în nebunia primului an. Tu și atunci ți-ai lua pauze de citit. Faci parte din categoria lui Proust, a celor care „nu iubesc femeile, ci doar zorii a căror roșeață se răsfrânge pe obraji lor”.

— N-am reușit să aflu nimic despre tine, Ariela.

— Nu trebuie destăinuie toate tainele. Să lăsăm și lucruri nespuse. Totuși, îmi place că întreb. Cei mai mulți dintre semenii tăi preferă să nu știe. Preferă să nu vadă.

— Și crezi că eu văd?

— Ca să vezi cu adevărat ar trebui să orbești. Un anume fel de orbire. Ca să vezi în depărtări, ridici ochii din pământ, pierzi din atenție lucruri apropiate. Ca să vezi în ansamblu, trebuie să te ridici la înălțime. E necesară un fel de orbire pentru faptele mărunte spre a putea surprinde esența.

— Viețile noastre sunt făcute din fapte mărunte. Pentru asta trăim.

— Singurul lucru pentru care ar trebui să trăiești este globul strălucitor ce rămâne din voi după ce muriți, conștiința.

Marius bău din cană. Ar fi fost momentul să se culce. „Filosofia nu face adepții”, nu? zâmbi în sinea lui. Dar o prinsese cu minciuna:

— Spui că n-a murit decât șoferul.

— Da.

— Și ciobanul? Soțul femeii din microbuz? N-are legătură cu tine? Mi-e greu să cred.

— Nevastă-sa mi l-a dat, crede-mă. A preferat să moară el în locul ei.

— Acestea sunt alegerile pe care îi pui să le facă?

— Sunt foarte interesante.

— Deci există oameni care mor absolut întâmplător?

— Vai, dar nimic nu este întâmplător. „Lucrurile din care este alcătuită lumea constituie un întreg”, n-ai citit? Accidentul de microbuz s-a petrecut din cauza domnului Câmpeanu. Avea bani mărunți în buzunar, ți-amintești? Se scotocea în buzunare, iar șoferul îl aștepta cu biletul în mână, în loc să fie atent la calea ferată.

— E totul un haos.

— Așa pare de aici de jos, recunosc. Și ce ai tu împotriva haosului? Haosul este ordinea unui nivel superior, este ordinea unui sistem mai complex.

— Vreau să mă culc. Ar fi momentul să dispari și să nu te mai întorci niciodată.

— Dar asta nu se poate. M-ai văzut.

— Și ce dacă?

— Va trebui să mai tragi o carte.

— Termină cu prostiile!

— Haide, n-ai încotro. Așa, bravo! Ia să vedem. Ai tras Judecata, dragă Marius. Este momentul să faci și tu o alegere.

— Vreau să pleci.

— Știi bine că nu se mai poate.

Și Ariela râse cumva anume.

— Iată alegerile tale, Cititorule: Ai două variante: tu și Radu sunteți la nunta fiicei primarului. Veți sta acolo până târziu, veți filma, veți bea, veți dansa și iar veți filma. Flori n-o să te sune, fiindcă va trimite pe altcineva la accidentul de microbuz. Viața ta va decurge normal, așa cum dorești. Te vei însura cu Anna. Veți fi fericiți. Dar

numai un an. Ea va muri din cauza unei tumori. A doua variantă: tu și Radu sunteți la nunta fiicei primarului. Primești telefonul de la Flori și plecați spre accidentul de microbuz. Veți avea voi înșivă un accident pe drum și vei muri. Vei muri ca Joseph Knecht, m-am gândit că îți va mângâia orgoliul de cititor. Dar Anna va trăi și va fi bine, nu se va îmbolnăvi niciodată. Alege!

— Te joci cu mine? Cine ești tu?

Ariela trase la întâmplare o carte din pachet și i-o arătă: era Moartea.

Și Marius alese.

* * *

— Fantastic! Ați văzut? Dubița televiziunii a căzut de pe pod. A evitat o fetiță care a sărit fix în față, ce făcea ea singură pe pod? Cred c-a vrut să treacă în partea cealaltă, șoferul o smucit de volan, a rupt parapetul și uite! Probabil că se grăbeau să filmeze c-a dat trenu peste un microbuz.

— Sunați la salvare! Aveți telefon?

— A sunat soția din casă. Dar au căzut de sus, de la înălțime și mașina s-a și scufundat. Blestemat lac Il Tăușoru ăsta! N-are fund. Înghite tot, nu se mai vede urmă de mașină.

— Se-aud sirenele. Vin pompierii. Mare minune să-i mai găsească vii!

Articol IX. PRAF MINUNE

Publicat Iun-Sep, 2009

Unul dintre obiectivele SRSFF este acela de a descoperi și de a propune noi nume, scriitori care nu au mai publicat niciodată sau care au debutat în locuri mai puțin vizibile. Inaugurăm acum o nouă rubrică, intitulată „debut SRSFF”, în cadrul căreia autori anonimi (încă) vor încerca să-și facă auzită vocea (în sens metaforic, firește).

Diana Alzner s-a născut la 7 octombrie 1969, la Alba-Iulia. A urmat cursurile Facultății de Litere din Cluj iar în prezent este profesor de limba română în Rm. Vâlcea. După cum ne-a spus, Diana a descoperit sefeul în anii adolescenței și s-a apropiat de acest gen literar deoarece îl consideră „o modalitate de evadare” din locurile comune. Nu a mai publicat niciodată „pe hârtie” dar texte de ale sale (proză dar și poezie) au mai apărut pe internet. De asemenea are și un blog din care am aflat că este „în căutarea frumuseții oriunde s-ar afla”.

Secțiune 9.01 UNU

Mă trezisesem dimineța târziu, destul de buimacă, după ce noaptea precedentă închisesem calculatorul la două și jumătate. Da, dar terminasem teza de doctorat! Ceea ce urma, erau mai mult chestiuni de protocol. O vreme mi-am propus să nu mai aud de lingvistică și, mai ales de influența structuralismului saussurian în filosofia lui Derrida. Aveam să iau o pauză în care... nu prea știam ce voi face.

Pentru început, mi-am turnat o cafea mare, am deschis ferestrele și-am lăsat să se scurgă din CD acordurile Dimineții lui Grieg. Minunată zi! mi-am șoptit, vrăjită de desenele soarelui pe parchetul lustruit. Încă nu mă obișnuisem cu casă, deși fusese construită de bunicii mei. Legea 10 le-o restituise, dar plină de chiriași, oameni bătrâni și ei, care îi rugaseră cu lacrimi în ochi să nu-i dăm afară. Bunicii au cedat, rămânând la rândul lor chiriași la stat, în blocul turn din centru, pe la etajul șase...

Apoi i-a strâns Dumnezeu... Chiriași, proprietari s-au trezit în Câmpiile Elizee, unde certurile nu-și mai au rostul. În răstimpul unui singur an m-am aflat unică moștenitoare a casei de pe strada Lucian Blaga, fostă Banul Mihalache. Părinții îmi muriseră de mult, crescusem ca fata bunicilor. Moștenisem o casă și multe amintiri... Chiar! Ce-o fi în lădița aceea grea pe care o găsisem în debaraua de la bloc? Caiete, văzusem, dar ce conțineau? Le-am înșirat pe toate în jurul meu, pe covor. Din fericire, erau numerotate!

Unu. Era scrisul mărunț și ordonat al bunicului, contabil conștiincios, corect, punctual. Doar că printre paragrafe a desenat obiecte ciudate, plante, iată și-un portret. Părea un jurnal. Prima însemnare înscrisă pe foile îngălbenite, aproape sfărâmicioase, datează din...

(a) 4 aprilie 1924

Nu mai pot trăi pe spinarea părinților! Trebuie să-mi găsesc neapărat de lucru, chiar de-ar fi să car valize în gară! Mi-e rușine de Eliza.

(b) 5 aprilie 1924

Orașul este atât de mic! M-am întâlnit pe stradă cu doamna Câmpeanu, era cu fiică-sa și cu nesuferitul ei de fiu. M-a întrebat ce mai fac, ce face scumpa mea mamă? Era toată numai miere, însă de fapt își bătea joc. Toți se bucură atunci când o familie veche decade dintr-un motiv sau altul... Uită că bunicul a înființat școala numărul 1, că

unchiul meu a înființat firma de taxiuri, că mama a fost prima fată cu bacalaureatul din tot târgul. Aș vrea să le pot da peste nas! Știe toată lumea că n-am de lucru.

(c) 6 aprilie 1924

Șandor mi-a vândut un pont: spișterul caută un ajutor. Mi-a tresărit inima, dar cred că va cere referințe, ceea ce n-am de unde-i aduce. Am făcut școala militară, trăiesc din război, nu mă pricep la pus lipitori și ventuze...

(d) 9 aprilie 1924

Mama zice că ar merita o încercare. Tata păstrează o figură sumbră. Trebuie s-o mărite pe Matilda, însă cu dota pe care o are...

(e) 11 aprilie 1924

Gata! Am fost la spișter. De parcă n-aș fi alergat până acolo toată copilăria să cumpăr ceaiuri, pudre și alifii! Azi când am intrat, a fost ca și cum aș fi pășit în clădire pentru prima oară. Știam cât e de mare sală, clopoțeei de la intrare fac ecou spărgându-și clipocitul în tavanul boltit și înalt cât pentru două etaje. Mă fascinase mereu această încăpere în care nu poți vorbi decât în șoaptă, plină de dulăpioare închise, rafturi cu sticlute, balanțe și eprubete. De îndată ce ușa s-a închis în urma mea, s-a lăsat o liniște mormântală; doar de undeva de sus, de la nivelul balconului ce înconjoară cameră rotundă, se auzea ticăitul discret al unui pendul...

De aceea vocea domnului Goldmann, m-a făcut să tresar. Ce fizionomie are individul! Părul sur și favoriții lungi îi dau aerul unui mag, iar șorțul alb îl face să aducă puțin cu un măcelar... Ce mai contează! După un scurt interogatoriu mi-a zis:

— Tinere domn, te așteptam!

M-a angajat, nici nu-mi venea să cred! La disperarea mea, aș fi lucrat și pentru diavol!

(f) 13 aprilie 1924

Ieri m-am prezentat devreme la lucru și, cu toate acestea, l-am găsit pe patronul meu deja ocupat cu prepararea unor rețete. Mi-a întins mâna, a zâmbit muștrător și s-a prezentat de parcă nu l-aș mai fi văzut de-o viață:

— Numele meu este Jacob Goldmann, fiule, ai reținut? Și nu-mi place lipsa de punctualitate. Asta, fiindcă în domeniul nostru se cer o mulțime de calități și virtuți de la cei care se încumetă să pătrundă tainele materiei și ale spiritului... Acum am să te rog să intri în

cămăruța asta și să te schimbi, îți vei lua pe tine hainele atârinate în cuiul de după ușă. La plecare repeți operația inversă.

— Bine, dar pot și acasă...

— Nu, nu poți, vei face exact așa cum îți recomand, pentru că nu sunt toane de om bătrân acestea, ci elementare măsuri de precauție. Lucrăm cu substanțe periculoase, înțelegi?

Apoi, când am fost echipat, m-a purtat prin toate încăperile și laboratoarele de la parter și de la etajul întâi, din dreptul balconului. Ne-am oprit turul în camera centrală de la etaj; domnul Goldmann zâmbi șmecherește...

— Ești băiat inteligent, ți-ai dat seama că mai sunt încăperi în clădire; n-a venit însă momentul să le cunoști. Te asigur că le vei parcurge pe toate, pe măsura progresului tău spiritual. Da, ai auzit bine; pentru a combina cu măiestrie desăvârșită elementele lumii materiale este nevoie de asceză și puritate. Țin să-ți recomand insistent anumite reguli de comportament dacă tot mai dorești să lucrezi cu mine.

— Bineînțeles... sigur... m-am bâlbâit nedumerit.

— Bravo, tinere, așa te vreau, plin de hotărâre, spre culmile gloriei!

Moșul era un pic scrântit, mi-am dat seama repede, trebuia să-i fac față și să îl las în plata Domnului. Pentru început mă așeză la o măsuță lângă fereastră și-mi spuse că treaba mea în săptămânile următoare era lectura unor cărți fără de care n-aveam să mă descurc nicicum în această meserie. Scoase din dulapul de la colț câteva tomuri grele și prăfuite, le stivui la dreapta mea în ordinea în care trebuia să le citesc și mă părăsi.

Prima carte avea coperti de piele neagră, iar pe pagina de titlu era desenată o mână ținând o torță. „Flacăra cunoașterii” mi-am zis și-am răsfoit-o nițeluș, să-mi fac o impresie. Nu mi-am putut închipui în cel fel m-ar fi ajutat înțelepciunea acelei cărți la prepararea soluțiilor contra durerii de măsele: avea multe figuri geometrice cu triunghiuri și pătrate, cu globul pământesc, apoi, chiar la mijloc, pe toată pagina, era din nou desenată o mână ce ieșea dintr-un nor; de data asta, mâna ținea un fir de care atârna întreaga lume. „Un simbol transparent...”

A doua carte purta un titlu: „Magne Hieroglyphica” și cuprindea multe desene de neînțeles, explicate prin cuvinte și mai de neînțeles;

după capitolul al treilea, se părea că se mai clarifică oarecum: erau multe reprezentări creștine precum mielul sacrificat, sfântul potir, Ochiul lui Dumnezeu, porumbelul, crucea-copac. După capitolul al patrulea, intram din nou în ceață: se vorbea despre peșteri, râuri subterane, metale și... castitatea inorogilor. Am închis-o oarecum înciudat.

A treia carte avea titlul încrustat cu aur: „Sapientiaie Aeternae”. Ni se predase latină și greaca la școala militară, probabil pentru ca să ni se testeze rezistența... Acum mă bucuram în sinea mea, pentru că acest al treilea volum era în întregime scris în latină; Deschizându-l m-am cutremurat: era un manuscris! Trebuie că fusese copiat în acele abații ale Evului Mijlociu, pe când Gutenberg nu inventase tiparul. Avea o mulțime de miniaturi remarcabile, iar literele se înșirau parcă pictate. „Îmi voi face rost de-un dicționar, e prea complicat”.

Abia cea de-a patra carte părea să aibă de-a face în mod direct cu știința spițerului. Se numea „Testamentul lui Ga far al Sâdiq” și discuta despre virtuțile terapeutice ale unor pietre prețioase ca jadul, malahitul, ametistul și lapis lazuli. Înșelătorie curată! Niciodată nu-i cumpărasem așa ceva maică-mii când o durea capul. Nu înghițisem niciodată pietricele în caz că ne stricăm stomacul. „Ce aiureli!”

Enervat, am pus mâna pe următoarea carte, descurajant de groasă; autorul era se pare un arab, pe numele său al-Kamil, și își intitulase lucrarea „Compendiu de medicamente simple și de alimente”. Încă de la bun început, cititorul era avertizat că acolo va descoperi o mie patru sute de substanțe vegetale, animale și minerale necesare pentru tratarea tuturor bolilor. Cred că o mie patru sute de pagini avea și cartea lui!

Mai era un tom scris de unul Dioscoride, după cum am silabisit, intitulat „Despre Materia Medicală”, apoi o altă carte de dimensiuni uriașe, cu legături de metal, pe care era scris un singur cuvânt „Berghuchlein-1505” și care avea ca subiect de studiu... metalurgia; în sfârșit, ultima hârțoagă se numea „Trinosphia, cartea magului” și am renunțat s-o deschid. „E imposibil!” m-am indignat în sine-mi. „Nu pot nici măcar să citesc aceste cărți în câteva săptămâni, darămite să le învăț, cum spune spițerul... E nebunie curată, n-am ce căuta aici”. Exact atunci s-a deschis ușa, iar capul sur al domnului Goldmann apărură afișând un surâs mioros:

— Ba da, dragul meu Rudi, vei putea, dacă ți-o dorești, dar mai

ales dacă ai să mă lași să te ajut puțin.

— Cum să nu, chiar cred că am nevoie de meditații serioase! Știți, latina mea... nici cu greaca nu mă dau în vânt; germana o stăpânesc; din păcate nu e nimic în franceză, că m-aș descurca...

— He, he, dragul meu, ai nevoie de mai mult decât atât... Să nu te superi... Ți-am întocmit horoscopul și am descoperit că te afli sub auspicii favorabile.

— Horoscopul?

— Ce te miră? Astrele ne influențează destinul, așa cum și gândurile noastre pot mișca soarele, luna și alte stele...

— Dante.

— Întocmai! Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat. Dante a fost dincolo... Fiule, dă-mi voie să te numesc în acest fel, tu îmi vei moșteni toate cunoștințele, doar să vrei să ai încredere în mine.

L-am privit pe bătrânelul din fața mea; devenise patetic. Eram gata să mă las cuprins de milă, când am realizat că intrase în cameră răspunzând gândurilor mele. Oare putea să...

— N-ar trebui să te mire faptul că pot. E un fleac!

— Domnule, îmi citiți gândurile!

— Te voi învăța cum să ți le acoperi, stai liniștit. Hai, spune că vrei.

— Bine, vreau, ce trebuie să fac?

— O nimica toată pentru un războinic așa ca tine, Rudi! O picătură de sânge. Dă-mi un deget.

Până să mă dumiresc, mă și înțepase și recoltase bobul rubiniu într-un păhărel de argint. Ieși din cameră valvârtej și plin de euforie. La fel se întoarse aducând o cupă:

— Bea asta, fiule. Fără teamă, dacă ești fără prihană!

Nu era loc de împotrivire; speram din tot sufletul ca nebunul să nu-mi dea ceva care să mă strice la stomac. Am înghițit, ca să scap. Foarte curios, licoarea n-a avut niciun gust. Dintr-odată m-am simțit înviorat. Vesel. Puternic.

— E... foarte curios... mă simt bine... sper că nu e vreun drog, că nu vreau să devin dependent cum am auzit că sunt fumătorii de opiu...

— Acum la studiu, dragul meu, la studiu! Măine când vei veni, ai să găsești licoarea pe măsută.

Tot restul acelei zile am citit. Cădea înserarea când spițerul m-a trimis acasă. Nu simțisem nici foame, nici sete, nici oboseală. Dar mai

ales, Prima Carte mi s-a părut captivantă!

(g) 15 aprilie 1924

Am terminat de învățat prima carte. Acum am priceput că nimic în Univers nu este întâmplător, că osiile cerești nu se rotesc în van. Am descoperit geometriile secrete și mantrele.

(h) 21 aprilie 1924

Licoarea maestrului are efecte magice! Cum e cu puțință ca un om luminat ca dânsul să fie anonim? Rețin pe loc nu doar tot ceea ce citesc, ci și ce aud sau văd; mintea mea este sprintară; mă trezesc făcând legături neașteptate între lucruri... Adevărul? Maestrul m-a făcut mai inteligent. Însă toate au un preț: va trebui să renunț la Eliza! Castitatea este condiția sine qua non a reușitei.

Eliza? Pe bunica mea n-o chema așa! Doamne, ce foame mi se făcuse! Interesant, pe bunicul nu mi-l imaginasem scriitor... Nu a făcut niciodată vreo referire la faptul că i-ar fi plăcut să scrie. Poveștile sale gravitau în jurul celor două războaie mondiale, sau făceau referiri extinse la experiența deportării în Siberia. Întotdeauna îmi plăcea felul în care povestea zâmbind; trecuse peste nedreptăți și dureri cu înțelepciune, bucurându-se că trăiește.

Și totuși! Farmacia de care e vorba aici chiar a existat! Îmi aminteam de ea, o apucasem și eu. De-asta mi se părea atât de familiară întâmplarea. Da, știam încăperea imensă cu luminator în tavan și cu balconul care o înconjură ca un brâu... Să fie acesta într-adevăr un jurnal?

Dezbateră putea să mai aștepte! Nu mai mâncasem de ieri de la prânz. În frigider, pauză. La ce naiba îl mai țineam în priză? Ori mă hotăram să cobor la billa, ori scoteam un pachet de carne din congelator; a doua variantă era de durată. Am decis să-mi înfrunt debutul de agorafobie și să ies. Aveam să-mi cumpăr prăjituri drept recompensă. Cântarul (slavă Domnului!) se stricase de când muncitorii angajați cu mutatul scăpaseră piciorul dulapului pe el. Puteam să fac o aprovizionare mai serioasă, ca să scap de-o grijă. A! Va fi necesar să mă gândesc și la ceremonia cu doctoratul; două navete de șampanie, caviar, ce se mai dădea cu astfel de ocazii?

Secțiune 9.02 DOI

Mi-am făcut două sandvișuri cu șuncă și cașcaval, mi-am pus pe tavă și o prăjitură plină cu cremă de ciocolată, ca să completez armonios bomba calorică și m-am așezat pe jos, între caietele

bunicului. Un stomac plin te face să gândești mai bine, este demonstrat faptul că munca intelectuală consumă mai multă energie decât cea fizică. Gândind așa mă simțeam justificată și consolată. Am luat caietul pe genunchi, atentă să nu-l pătez. Unde rămăsesem?

(a) 30 aprilie 1924

Ieri a fost o zi fastă. Maestrul m-a introdus în prima încăpere secretă. Mi-a cerut să fac un legământ al tăcerii, astfel ca orice soartă voi avea, să jur că nimic din cele ce voi vedea, auzi sau cunoaște în aceste camere, să nu divulg niciodată. Apoi mi-a explicat că voi parcurge, în mod simbolic, evident, un labirint, la capătul căruia voi afla iluminarea.

Nu i-am spus de acest jurnal, dar de vreme ce îl țin la loc sigur, este ca și cum aş vorbi cu mine însumi.

În această primă oprire în labirint, mi-am luat rămas bun de la cărțile citite. Le-am mângâiat ultima oară copertă, iar maestrul le-a ferecat. Secretele și învățăturile cuprinse în ele sunt rodul gândurilor și muncii unor inițiați de-a lungul miilor de ani. Deja m-am transformat, deja știința lor a făcut din mine alt om. Mai am însă cale de mers!

Maestrul a citit o invocație deasupra capului meu, m-a îndemnat să-mi las sufletul cucerit de corespondențele dintre lumea de sus și cea de jos, dintre vis și real, dintre credință și magie, dintre viața de acum și cele trecute... Apoi mi-a pus un inel pe deget, ca semn al legământului meu. Avea și el unul întocmai, cu reprezentarea unei cruci pe care zăcea un trandafir. Mi-a mărturisit, într-o pornire de entuziasm că din acel moment nu avea să mai fie singur, eram doi frați ai Ordinului Rozei-Cruce Antic și Acceptat.

M-am simțit onorat. Aveam să fiu făcut părtaș misterelor. Maestrul a deschis trei din cele patru uși existente în cameră:

— Fiule, intră, citește și învață. A patra ușă o vei deschide doar cu mine.

Rămas singur, am pășit dincolo de pragul ușii celei dintâi. Era o cămăruță ceva mai mare decât un dulap, însă înălțimea ei m-a uluit. Tavanul se pierdea în întuneric. Avea rafturi pe doi dintre pereți. Pe al treilea era pictat portretul unei ființe cu capul mare, fără păr, fără gură, cu ochii oblici, negri. Nu era o creatură omenească. M-a înfiorat. Rafturile erau solide și m-am cățărat pe ele ca o maimuță, căutând să aflu cât de sus se întinde camera. N-am putut descoperi, deși lumină

părea să se ridice odată cu mine. Era straniu faptul că nu observasem niciodată ca spițeria să fi avut turnulețe... Dincolo de acest amănunt, uluitor mai era și numărul de obiecte depozitate pe rafturile celor doi pereți. Am coborât și, decis să lucrez ordonat, am pornit cu peretele din stânga mea. Obiectele de aici, semănau cu un instrumentar chimic foarte bogat. Pe unele le-am recunoscut, pe altele, nu. Erau vase de toate mărimile, flacoane, borcănase, eprubete, creuzete, recipiente contorsionate, mojar cu pistil, balanțe mari și mici, scalpele, sonde, alambicuri, vechi olivare pentru aplicarea de cauter.

Și celălalt perete era plin de borcănase, doar că acestea aveau și conținut, numit pe o etichetă lipită; am găsit pământ alb și galben, pământ sulfuros, uleiul lui Saturn, apă din Styx, plumb negru, pilitură de fier meteoritic, acizi, datura stramonium, suc de valeriană, captalan, belladonnă, anason și cinabru, teriac, dar nu le mai înșir, fiindcă n-aș termina curând.

Am inspectat încăperea din spatele celei de-a doua uși. Pe peretele din față era înfățișat Hermes Trismegistus cu al său caduceu. Pe zidul din stânga erau zeci de cutiuțe ce păreau să conțină bucăți de stele căzătoare; se aflau însă și cioburi din planetele sistemului solar, dacă era să cred inscripțiile învechite de pe etichete: Jovis, scria pe căpăcel, dar în cutie era o bucată de cositor; Vener, și-am găsit alamă; Selene, am dat de argint". Firește", mi-am zis". Planetele corespund câte unui metal". Mă așteptam să găsesc plumb în recipientul lui Saturnis, și-așa a fost; dar ce putea fi în cutia lui Helios? Aur, desigur. În schimb era o bucată dintr-un element necunoscut. Am luat-o în buzunar să-l întreb pe maestru. Ca să ajung mai sus, m-am urcat pe rafturile mai joase. Acolo se găseau vechi papirusuri ce proslăveau reîncarnările zeului: Toth, Hermes, Enoh-Idris. Erau și „Protocoalele lui Trismestus”, dar un volum mi-a tăiat respirația: „Corpus Hermeticum”, toate scrierile acestui zeu sapiențial! Pe ceruri! Ar fi fost cu puțință să se afle acolo și conținutul vestitelor tăblițe despre care citisem? Conținutul „Tabulei Smaragdina”? Am încercat să deschid cartea, dar era ferecată. Mi-am zis că se va deschide doar când voi fi pregătit s-o citesc cu adevărat. Peretele opus gemea sub greutatea papirusurilor și a volumelor îngrămădite pe rafturile sale, dar am hotărât să renunț cercetarea lor grăbită și s-o iau pe îndelete și metodic de a doua zi. Totuși, nu am putut să renunț a arunca măcar un ochi în cea de-a treia încăpere, pe al cărei zid frontal fusese înfățișat

Iisus învățătorul. Comorile cuprinse în această cămăruță întreceau închipuirea oricărui evlavios! Aici era cel mai bogat relicvariu. Fără să vreau, am tresărit descoperind chiar de la început o casetă de sticlă în care zăcea ultimul răvaș trimis de Jacques de Molay abatelui Gerard de Tourains pe care încă strălucea roșu sigiliul marelui maestru templier. Într-o icoană de aur era prins lemn din Sfânta Cruce, un sipet conținea apă din Botezul de la Iordan, iar mai sus, înfășurată într-o pânză de purpură era împăturită rasa sfântului Ignațiu de Loyola. Care, care din ele era odorul cel mai prețios? Oare așchia din sulița romanului Longinus? Sau cămașa de zale a lui Carol cel Sfânt? Mai sus moaștele se diversificau: crucea de lemn purtată de Francisc din Assisi, una din săgețile care l-au străpuns pe Sebastian, sandaua Terezei, o brățară dacică din oricalc, un solz din balaurul ucis de Gheorghe, călimara cu care aruncase Luther după diavol...

Am coborât năucit. Celălalt perete avea tainicele învățături predate de Mântuitor doar celor doisprezece apostoli. Aproape că era un sacrilegiu să citesc! Am deschis un singur manuscris care pomenea despre rugăciunea Chemării Misticului Nume. Doamne Dumnezeule! Unde mă aflu? Ce faptă mă învrednicise vederii acelor secrete de care nu eram demn?

„Bunicul meu a fost Indiana Jones, iar eu nici n-am bănuț!” mi-am zis zâmbind condescendent. Lectura jurnalului mă adormise și o cafea ar fi picat fix la țanc! M-am întins căscând. Am știut întotdeauna că bunicul fusese o enciclopedie ambulantă, dar cum se face că n-am bănuț nimic despre plăcerea lui de-a scrie? Ce putuse inventa, domnule!

Afară, pe la casele din jur, vecinii se pregăteau de picnic. Dintr-o mașină se auzea Scooter I want it loud. M-am oprit cu tava în mână și-am privit pe fereastră viermuiala străzii. Dar dacă era adevărat? Dacă acele lucruri se aflaseră la un moment dat în vechea farmacie? Acești oameni habar n-au pe lângă ce au trecut. Ce pericol ascuns i-a pândit înainte de-a se naște! M-am îndreptat spre bucătărie și în trecere am pornit Adagio-ul lui Albinoni, ca să se audă muzică și de la mine, apoi am turnat altă ceașcă de cafea și m-am întrebat ce motiv aș fi putut invoca pentru încă o prăjitură...

Secțiune 9.03 TREI

Mi-am petrecut după-amiaza în fața televizorului. Mă adoarme în cel mai scurt timp, indiferent de cantitatea de cafea băută. Pe la cinci

m-a trezit muzica unui film indian pe care l-am întrerupt cu un singur deget.

Nu știam ce să fac cu atâta libertate. Până la sfârșitul lui august, când eram chemată la facultate să-mi ocup postul, erau câteva luni doar ale mele. Dar ce să fac cu ele? Ar fi trebuit să mă duc la mare, la munte, într-o excursie, oriunde, cu prietenele sau cu prietenul, doar să mă descarc de tensiunea acumulată pe parcursul celor patru ani de doctorat. Să uit de lingvistică, semiotică, constructivism și toate teoriile aferente! Pentru că „cenușie este, iubite amice, orice teorie și verde pomul vieții aurit”.

Știam însă că n-o voi face; devenisem deja un șoarece de bibliotecă, iar asta era o transformare ireversibilă. Distracțiile mele erau și ele de natură exclusiv intelectuală. N-aveam cum să-i explic acest lucru lui Sorin; el era ahtiat după fotbal, ieșiri la grătar cu prietenii și filme de acțiune. Degeaba ne străduiserăm, era evident: între noi lucrurile stagnaseră de mult. Și nu simțeam niciun regret.

Am fost întreruptă de Nausica, scumpa mea felină, care a venit alintându-se și întrebând de mâncare. Am servit-o și, când a terminat, s-a așezat mulțumită pe covor, printre jurnalele bunicului, ca să-și spele labele și urechile.

— Ce înțeleaptă ești tu, micuțo! i-am șoptit mângâind-o. Nu te sperie autosuficiența.

Mi s-a cuibărit în brațe, iar eu am deschis din nou caietul.

(a) 21 mai 1924

Studiile mele sunt mai mănoase ca oricând. Mari taine se descoperă ochilor mei uimiți. E singura mea mângâiere, acum că Eliza m-a părăsit. M-a întristat teribil returnându-mi șevaletul pe care i-l dăruisem și albumul pentru amintiri și păpușa franțuzească. Dar e mai bine așa pentru ea. Eu nu-mi mai aparțin. M-am predat acestei fascinante științe ce promite să-mi hrănească pururi cugetul cu misterele ei.

(b) 30 iunie 1924

Sunt în cea de-a treia încăpere secretă. Aici am simțit prima oară că mă aflu cumva în afara spațiului. Nu doar că aceste camere nu par a face parte din structura clădirii, ci parcă ar ființa undeva în... neant. Și timpul se scurge altfel aici. În prima cameră am luat opaițul cu mine; în a doua l-am păstrat doar ca să nu-mi forțez ochii; aici, nu este nevoie de el. Toate lucrurile par să răspândească o lumină dulce, neobișnuită.

După neascultarea mea de data trecută, când am îndrăznit să iau bucata de metal din cutia lui Helios, iar zeul m-a pedepsit arzându-mă pe mâini și pe pielea din dreptul buzunarului, am preferat să-l întreb pe maestru despre sursa acestei blânde lumini. A zâmbit clipind din ochi și mi-a arătat niște vase ciudate spunând că erau candelă veșnice:

— Iată, acestea sunt făcute de atlânți; una s-a stins anul trecut, dar, ținând cont că a funcționat treizeci și șase de mii de ani, nu avem ce să-i reproșăm... Asta este candela din mormântul Tulliei, fiica lui Cicero. Trebuie să ai grijă cu aceste lămpi: explodează dacă le spargi, mătură jumătate din oraș.

Apoi mi-a vorbit despre Măreața Lucrare și gradele celor ce trudesce la ea.

— Fiul meu, alchimistul nu caută aur; el urmărește propria sa desăvârșire și pe cea a semenilor. Despre condițiile necesare ți-am spus: puritate și asceză. Le-ai îndeplinit, luptând împotriva pornirilor obscure și iraționale ale creierului de șopârlă. Ai studiat primele noțiuni ale acestei arte, te-ai întâlnit în spirit cu marii învățători, cu cei știuți și cu cei neștiuți. Începând cu marele Hermes și manifestările sale, Aesculap sau Asclepios, trecând prin scrierile anticilor Platon, Dioscoride, Hippocrate, Galenus, dar și ale iluștrilor discipoli ai lor, Avicenna, Averroes, Paracelsus, Fallopio, Eustachio, Geberto, iar mai târziu Toma d'Aquino, Bacon, Lullo, pater Magnus și Flamel... ai citit aproape tot. A venit vremea să porcezi însuși pe calea împlinirii Marii Lucrări. Tot ce vor atinge mâinile tale sunt doar simboluri, ogindiri ale Ideilor. Ține minte acest fapt, căci tu va trebui să accezi pe treapta cea de sus.

— La ce vă referiți, maestre?

— Mulți s-au lăsat înșelați și s-au predat în brațele avariției; au reușit să transforme metalele în aur și s-au bucurat de bogăție; ei sunt inferiori. Cei care pot descoperi Piatra Filosofală, ingredientul divin, sunt cei mijlocii; iar aceia care trec de toate acestea, dobândind Adevărata Cunoaștere, sunt Superiorii. Ei sunt nemuritori. Trec din veac în veac urmați de propria legendă. Va fi obligatoriu să te lași locuit de Ideea Primordială, să primești în casa ființei tale suflul ce cutreieră Axis Mundi adiind direct din gura Marelui Arhitect. Primești?

— Primesc!

— Inspiră și rostește: Aum, până ce vei simți căldură în inimă.

Maestrul a chemat asupra mea harul celor trei zei: Enki-Ea,

Nimurta și Tamuz, apoi m-a părăsit. Trei zile am petrecut închis acolo, rostind acea mantră de foc, până ce inima mi s-a aprins de la el. Dintr-odată, simțurile mele au devenit mult mai ascuțite, am început să văd chiar și cu ochii închiși, să aud gândurile unor necunoscuți ce treceau pe lângă spițerie, să rezonéz la îngrijorarea mamei care se întreba, acasă, de ce lipsesc atât de mult.

Ușa s-a dat în lături, maestrul a reapărut.

— Maestre, ce schimbare uriașă!

— Ți s-a deschis al treilea ochi. Ești pregătit să vezi Adevărul. De acum vei purcede singur la nuntirea metalelor, fiindcă alchimia este Marea Artă a combinării Masculinului cu Femininul. Mineralele au și ele sex; există, cum bine știi, pietre bărbătești și pietre femeiești, așa cum ne învață Bahya Ben Asher. Iată, acesta este cazanul tău de topit, întruchipând Marea Matrice, Pământul Pântec. Îl vei pregăti într-o zi atent determinată, vei sacrifica un an-kubu, embrionul divin, și vei prepara cea mai simplă rețetă. Ai aici immanaku, cenușă de leșie și iarbă albă. Urmează rețeta, fierbe-le, răcește-le, pisează-le, arde-le iar. Va trebui să obții smalt albastru, oglinda cerului, simbolul inițierii tale. Mă chemi când e gata.

(c) 18 august 1924

Au trecut șapte zile de când am pătruns în ultima încăpere secretă. Azi dimineată, foarte devreme, am ieșit biruitor, dar clătinându-mă pe picioare. Mergând pe străzile pustii spre casă, îmi părea că simt mișcarea Pământului însuși, rotitoare, lină, precum postulează Galileo în Siderus Nuncius. Pentru mine, locul stelelor nu mai este același, lucrurile nu mai au înțelesurile din trecut... Mama mă privește încruntată, tata mă ocolește. Ce le-aș putea spune? Că de fapt nu prepar alifii și creme? În aerul răcoros al dimineții am priceput cât de fără de întoarcere e calea pe care am pășit.

(d) 5 septembrie 1924

Aflat în ultimul stadiu al inițierii mele, nu-mi mai rămâne decât să încerc să obțin Elixirul de Aur, Elixirul Vieții. Cheia simbolică a acestei lucrări am primit-o de la maestru: VITRIOL, Visita Interiora Terrae, Rectificando invenies Occulum Lapidem, adică „vizitează interiorul pământului, distilând vei găsi piatra ascunsă”. Nunta sulfului masculin, activ cu mercurul feminin, pasiv, duce la echilibrul perfect al aurului, cel care nu e altceva decât lumină solidificată... Știu toate etapele și operațiile pe care trebuie să le parcurg; întâi mor, putrezind,

mă predau lui Saturn; apoi îmi sublimiez conștiința albindu-mă în fața lui Jupiter, ca în final să mă purific de tot, vărsând din sângele meu, martoră fiindu-mi Selene. Nigredo, albedo, rubedo. Sau putrefacție, calcinare, distilare.

De ce sunt trist?

(e) 20 septembrie 1924

Mi-am pus șorțul și-am intrat în magazin. Doream cu disperare să văd oameni, eu care pierdusem aproape contactul cu ei de atâtea luni de zile. Maestrului nu i-a plăcut, dar n-a zis nimic. Seara, m-a rugat să rămân încă un pic.

— Te-ai hotărât, băiete? Ai ales o dată potrivită pentru lucrarea ta?

Tăcerea mea l-a neliniștit.

— Rudi, acum nu mai poți da înapoi!

— Maestre, am un sentiment neplăcut; ceva îmi spune că nu e bine ceea ce fac. Care este scopul acestor lucruri? Eu nu doresc să fiu nemuritor, deși nici nu prea cred că ar fi posibil...

— Aha, ai început deja să te îndoiești? Păi, am să-ți spun, Rudi. De fapt, ți-am spus chiar de la început. Scopul este acela de a te purifica pe tine și de a-i face pe oameni mai buni.

— Oamenii ar trebui să se lupte singuri să fie mai buni; n-are nicio valoare spirituală pentru ei dacă primesc acest lucru de-a gata.

— Fiul meu, așa cum toate metalele sunt aur imperfect, oamenii sunt oglinzi ciobite ale Celui Preaînalt. Noi ne străduim să desăvârșim metalele și nu ne vom lupta să ne ajutăm semenii? Tu vei închide cercul preparând Elixirul, căci cercul trebuie închis, pentru a ne feri de locuitorii din unghiuri, spiritele damnate ce nu se mai pot vindeca.

— Eu spuneam că oamenii pot alege singuri ceea ce vor să fie. Și Creatorul le-a dat această libertate.

— Ei sunt niște copii mari, nu înțeleg.

— Dar au mâncat din pomul cunoașterii, maestre, în adâncul inimilor știu, cu siguranță!

— Rudi, ceea ce ai văzut aici, este o nimica toată! Fii ascultător și-ți promit că la anul, când sunt invitat la întrunirea pentru dezbateră asupra documentelor asiriene, te voi lua cu mine. Îți voi prezenta persoane extraordinare, vei afla ceea ce urechile muritorilor n-au mai auzit de mii de ani.

— Maestre...

— Ascultă-mă! Vei avea prilejul să-l cunoști pe rabbi Jezel, numerologul, îți va șopti taina numărului sacru, a numărului de aur; învățatul Sadiq îți va arăta homununculul creat acum cinci secole și pe care îl are în păstrare de atunci; te duc în peștera secretă de la Meteore și-ți voi arăta pasărea lui Hermes, ultimul dromornis de pe pământ!

— Parcă mi-ați promite niște jucărele...

— Nu, sunt reale! Și, dacă vine rabbi Aaron, am să insist să-ți arate golemul său...

(f) 27 septembrie 1924

Aseară abia am scăpat de maestru! Nu știu ce e cu mine. Poate, așa cum a spus chiar el, este ultima mea ispitire. Sau, într-adevăr, mi s-a deschis al treilea ochi și VĂD. Toate misterele și secretele bine păzite, toate acele lucrșoare îngrămădite în jalnice colecții îmi par triumfuri ale ridicolului. O tristețe apăsă greu inima mea.

(g) 3 octombrie 1924

Azi de dimineață, maestrul a spus că răbdarea să se apropie de sfârșit. Îmi alesesem ziua pentru Marea Lucrare? Dacă nu merg mai departe, invocațiile sale nu mă vor mai putea apăra de furia demonilor.

Am avut necuviința să râd. Demonii pe care-i dezamăgisem! Ce vor avea să-mi facă?

— Băiete, te situezi sub nivelul așteptărilor mele. Privește urâtenia lumii! Admiră groteștile ființe ce mimează viața în jurul tău; s-au născut orbi și vor muri orbi! Între timp se luptă să-și facă rău unul altuia, cei mediocri să-l acopere cu noroi pe cel ce-ar vrea să se ridice, cei mici să-i doboare pe cei mai înalți, cei negri să-i ucidă pe cei albi...

— Domnule Goldmann, câtă vreme a fost vorba doar de mine, am fost de acord cu acest joc.

— Joc!

— Am dorit o slujbă. Mi-ați dat-o. Am intrat de-a dreptul copilărește într-o...

— N-am fost cinstit cu tine? Nu te-am plătit suficient? Ce îți cer eu până la urmă? Să închei ciclul început. Te-am purtat cam repede prin etape, asta așa e. Dacă vrei o amânare, spune-o deschis. Dar hai să terminăm în bună pace Praful Minune și să-l distribuim până la sfârșitul lunii. Cantitatea pe care o am nu este suficientă.

— Cred că tocmai cu acest medicament nu sunt de acord. Aura de panaceu universal mă face bănuitor. Prea ucide toate durerile trupești și sufletești! Va transforma oamenii în creaturi blegi și fără

voință. Am văzut că ați testat praful pe câțiva nenorocoși; i-am urmărit și eu nițeluș.

Praf Minune? Expresia asta îmi sună foarte cunoscut...

— Da? Ai tras vreo concluzie? Au murit? S-au zvârcolit?

— Nici vorbă. Arătau grozav de fericiți. Atât de fericiți, încât familia Cândea și-a îngropat fiica de paisprezece ani fără o lacrimă. Mama surâdea prietenelor consternate și le amintea că primește duminică la ceai, iar tatăl afișa un surâs filosofic, strecurând indignare în sufletele celor prezenți.

— Și ce e rău în asta? Cei prezenți nu luaseră praful, de-aceia nu înțelegeau, dar când toată lumea va trece pe la spițerie, că dureri mai are fiecare, va primi în pliculeț rezolvarea tuturor problemelor sale. Rudi, nu fi egoist!

— Domnule Goldmann, oamenii au nevoie de suferință. Suferința este mântuitoare.

— Auzi la el! Am găsit această magică formulă ce tratează nu doar durerile de orice fel, ci și temperamentul, iar tu te împotrivești în mod absurd.

— Întocmai! Tratează durerile, dar nu boala, înăbușă temperamentul, fără să îi facă pe oameni mai buni. Rămân cu același caracter, dar dezvoltă o nepăsare monstruoasă.

— E primul pas; îi facem docili.

— Îi îndobitociți.

— Rudi, trebuie să faci o alegere. Dar ce vorbesc eu? Nu prea mai ai de ales. Te mai păsuiesc cu Lucrarea, dar mă vei ajuta cu Praful Minune.

Atunci mi-a venit o idee:

— Bine, deocamdată. Poate aveți pe undeva dreptate. Vă ajut cu praful, însă mai amân Lucrarea.

Praf Minune... Mai auzisem cuvintele astea, dar unde? Da! Mi-am amintit că mama Adelei a rugat-o să-i cumpere așa ceva odată. Însemna că acest produs chiar există. Foarte curios...

Nausica dormea un somn agitat și plin de vise; afară se înnoptase și în grădina din spate mierloiul fluiera timid. Dinspre stradă pătrundea vacarmul orașului: mașini nervoase, râsete, muzică – toate desfășurate în noaptea calmă, luminată de becuri colorate și faruri tremurătoare, ca pe scena unui teatru.

„Se vor naște orbi și vor muri orbi”.

Avea farmacistul dreptate?

M-am îndreptat spre bucătărie cu gând să-mi torn un pahar de lapte; ușa frigiderului a trezit inevitabil pisica. M-a privit cu ochii ei verzi, migdalați, expresivi:

— Ce avem la cină?

Secțiune 9.04 PATRU

A doua zi mi-am început mică anchetă. Am telefonat la Adela. Știam că nu e acasă la ora aceea, dar eu tocmai cu maică-sa doream să vorbesc. Era foarte protocolară, sigur avea să mă întrebe ce mai fac. M-am plâns de dureri de cap, probabil din cauza calculatorului, dar era o consecință normală, fiindcă trebuise să-mi termin lucrarea.

— Vai, dragă, dar ia un praf minune, nu te chinui! mă sfătui doamna plină de solicitudine.

— Nici nu știu ce este acela.

Acesta era factorul declanșator. Doamna Szabó, fostă profesoară, explica totul sistematic, clar, amănunțit. Astfel am aflat că: Praful minune este un preparat medicamentos de laborator, destinat durerilor de cap, dinți, urechi, în general zonă O.R.L., care se produce exclusiv în orașul nostru, conform dorinței exprimate în testamentul inventatorului, un renumit farmacist evreu.

— Claudia, îți mai spun ceva, dacă-l folosești mai mult timp, vei observa cât de benefic este; ameliorează și indispozițiile!

Îmi furnizase și-un bonus...

Acum existau două posibilități: 1) bunicul se inspirase din realitate și scrisese o... povestire; 2) bunicul relatase fapte reale.

Ce să zic, cu tot praful minune înghițit de câteva decenii, populația orașului mi se părea, cu mici excepții, relativ normală...

Am reluat lectura jurnalelor.

(a) 8 octombrie 1924

Nu doream decât să câștig timp. Ce era mai bine să fac? Să anunț autoritățile? Cine m-ar fi crezut? Să mai încerc să-l conving pe domnul Goldmann? După cât ajunsesem să-l cunosc, obișnuia să-și ducă intențiile până la capăt. Doamne! Nu aveam pe nimeni cu care să mă sfătuiesc! Am petrecut zile întregi pradă unui zbucium sufletesc intens. Azi însă mi-a venit o idee; recunosc, nu este soluția ideală, dar mai amână puțin lucrurile.

Un foc! În armată am fost instruiți cum să creăm diversiuni, așa că nu-și va da seama nimeni că n-a fost o pură întâmplare nefericită...

Incendiul are să cuprindă mai ales laboratorul principal, unde se găsea probabil cea mai mare cantitate de praf, dar și rețeta. În timp, spițerul o va redescoperi, ba chiar s-ar putea s-o „îmbunătățească”. Până atunci, voi sta de vorbă cu... Nu știu cu cine.

(b) 9 octombrie 1924

Pe pagina anterioară am scris aiureli. Cum o să dau foc unei clădiri în mijlocul orașului?! Se poate să apară victime. Nu sunt un piroman, nu pot să dezlănțui iadul.

(c) 10 octombrie 1924

Bine, nu dau foc clădirii. Atunci ce voi face? Îl voi lăsa pe nebun să otrăvească oameni nevinovați?

(d) 30 octombrie 1924

Eu m-am resemnat în nepăsare. Mi-e silă de mine însumi și de incapacitatea mea de-a lua o decizie. Între timp, cantitatea de Praful Minune este tot mai mare, iar spițerul își freacă mâinile de bucurie:

— Rudi, îmi spune chicotind, îi vom transforma pe toți în aur!

(e) 2 noiembrie 1924

Ieri s-a întâmplat nenorocirea. Încă îmi tremură mâinile. Nu știu ce simt. Vinovăție? Mulțumire?

Eram în laborator și combinam substanțele primare ce intră în compoziția Prafului Minune. Domnul Goldmann s-a dovedit destul de șiret ca să nu-mi permită accesul la rețeta finală. M-am tot gândit cum să fac s-o distrug, deși îmi dădeam seama că asta nu va fi suficient; mai mult ca sigur că patronul o știa pe de rost... Să-l conving să renunțe era un deziderat pierdut de la bun început. Așa că mă vedeam prins în capcană de-a produce fără de voie otravă pentru concetățeni. Speram ca până la urmă să găsesc o soluție. Și a venit, prin mâna Providenței.

Am auzit clopoțelul de la intrare, apoi o voce foarte cunoscută, o voce care în ciuda tuturor restricțiilor și abținerilor tot îmi mai accelera pulsul. Am ieșit în balcon și-am privit în jos. Da, ea era și-i cerea domnului Goldmann un calmant pentru reumatismul mamei sale. Oare îi putea recomanda și ei ceva pentru migrenele care o chinuiau de la o vreme încoace? Surâzând hoșește, spițerul scoase pliculețele cu praful dubios.

— Eliza, am strigat aplecându-mă peste balustradă, nu cumpăra porcăria aceea! Este otravă!

A ridicat spre mine ochii albaștri și m-a privit preț de câteva secunde. Am văzut-o cum se împurpura la față.

— Domnișoară, asistentul meu nu se simte bine.

— Nu! Eliza, nu! am continuat vehement.

S-a hotărât să mă ignore.

— Eliza, praful acela vă va face să înnebuniți! Să nu-l iei pentru nimic în lume!

— Domnișoară, vă costă patru lei. Stați liniștită! Până găsiți mărunț în punguță, mă duc să-l calmez puțin. Bietul băiat! A muncit cam mult în ultimul timp. Lăsați banii aici pe tejghea. Sărut mâinile!

— Eliza, ascultă-mă! Să nu înghiți așa ceva! O să vă facă rău!

Spîterul ajunsese lângă mine și se lupta să mă împingă înăuntru pe ușa laboratorului, aruncându-mi priviri sumbre. Era mai athletic decât prevăzusem, iar groază că Eliza avea să plece cu substanța aceea periculoasă, m-a determinat să-l îmbrâncesc nervos, fiindcă intenționez să-i spun nu doar ei despre ce era vorba, ci oricui avea să-mi iasă în cale!

Nu mi-am calculat bine impulsul, care s-a dovedit mai puternic decât mă așteptam, iar domnul Goldmann, dezechilibrându-se, a căzut peste balustradă.

Bufnetul surd, țipătul Elizei, inima bătându-mi în timpane! Am zburat jos și-am încercat să-l ajut, dar era prea târziu: o pată mare de sânge întunecat se lățise pe dușumeaua de piatră. Preț de o clipă am avut o revelație: acesta fusese deznodământul.

Am spus tuturor adevărul: a fost un accident. Eliza nu m-a contrazis. I-am luat prafurile.

N-am fost acuzat de nimic, dar trebuie să rămân la dispoziția poliției.

(f) 17 noiembrie 1924

Primăria a intrat în posesia spițeriei. Defunctul nu avea moștenitori. Mi s-a propus să rămân în continuare acolo, dar am refuzat. E ca un coșmar care ia sfârșit; n-o să cer eu însumi o prelungire! Am fost exonerat, ba chiar mi s-a cerut colaborarea la întocmirea inventarului. Au sosit patru indivizi cu figuri încruntate și pelerine desuete care au încărcat documente și obiecte din depozite și laboratoare. Am străbătut cu ei toată clădirea, pivnița, podul și anexele. Totuși nu am descoperit nicăieri încăperile secrete. Cred că au fost pură halucinație...

Am avut însă grijă de rețeta Prafului Minune! Am scos din compoziție trei ingrediente exotice cu risc crescut; ceea ce a rămas

este într-adevăr un calmant moderat.

Am pus lucrurile în ordine.

(g) 24 noiembrie 1924

M-am angajat contabil la poștă. Colegii de birou sunt amabili, șefului însă îi place să tune și să fulgere.

Avem un nou spițer, venit de la Hermannstadt. I-am predat inventarul, fără regret.

— Domnule Tratner, de ce nu vreți să rămâneți cu mine? m-a întrebat. Este nevoie de cineva în prăvălie. Dacă sunteți calificat, lucrăm împreună în laborator și mai angajăm pe cineva...

— Nu, vă mulțumesc, dar nu mă pricep.

Mi-au trecut prin minte toate titlurile cărților magice pe care le citisem. Descriau o lume deopotrivă întunecată și aurită, fascinantă și înspăimântătoare. Eram atras de ea, dar mă și tulbura. Doream să trăiesc în lumea reală, cu bucuriile sale simple și firești. Cu toate acestea, știam că voi purta în inimă, pentru tot restul vieții, o pată de întuneric.

(h) 25 noiembrie 1924

Ziarul local a anunțat ieri, sub două mâini unite, logodna domnișoarei Eliza Mureșan cu domnul Gelu Nistor.

Oh, săracu' bunicu-meu! Nu merita una ca asta! Deși, dacă se căsătorea cu Eliza, eu n-aș mai fi existat.

Am stabilit că acesta era un jurnal, cu alte cuvinte, ceea ce citisem era măcar în parte real.

Celelalte caiete se întindeau pe ani întregi; într-un carnet mic, erau rânduri scrise pe front. O adevărată comoară! Aveam să le citesc pe toate, dar acum doream un final mai clar pentru aventură de la farmacie. Ce-ar fi să cumpăr niște Praf Minune?

M-am îmbrăcat să ies. Aveam să merg la farmacia de cartier, unde vindea doamna Dorina. Era destul de limbută și, dacă n-o prindeam prea ocupată, avea să-mi povestească tot ce știa.

Din fericire, în acea minunată zi de iunie, se pare că nimeni nu suferea de nimic. Doamna Dorina îmi aruncă o privire muștrătoare pentru durerile de cap pe care le reclamasem.

— Da, că stați toată ziua cu nasu-n calculator! Că i-am zis și lui Jeni a mea: „Mai dă-l încolo de calculator, măi mamă! Ieși la plimbare cu fetele, găsește și tu un băiat să te scoată în lume!” Și vă mirați că vă doare capu'... Hai, ce să vă dau? Algocalmin? Aspirină, ca la americani?

— Doamna Dorina, nu-mi trece cu de-astea, că am mai luat. Mi-a recomandat mama Adelei, doamna Tais, o știți... niște prafuri...

— A! Praf Minune! E cel mai bun, da' să știți că dă un pic de dependență...

— Da. Chiar așa i-a zis. N-am mai auzit de medicamentul acesta.

— Păi, nu se face decât la noi. E după o rețetă veche, vedeți ce oameni deștepți erau pe vremuri... Da' să veniți încă o dată peste o lună. Luați acum pe acestea, dar o să vedeți că s-a descoperit rețeta originală, dirigințele farmaciilor zice că e mai bună.

— Rețeta originală?

— Da, a evreului Goldmann. A fost închisă la bancă, au găsit-o la renovare, într-o cutie de valori nerevendicată de optzeci de ani.

Secțiune 9.05 CINCI

— Geometriile neeuclidiene descriu, de fapt, universuri multidimensionale...

Profesorul surâse unui gând neîmpărtășit și privi o clipă soarele ce juca încurcat în perdele.

— Dacă printr-un punct exterior unei drepte poți duce mai multe paralele la dreapta dată, este evident că vorbim despre structura universurilor cu mai mult de patru dimensiuni...

Pe atunci ascultam deopotrivă înfricoșată și vrăjită poveștile domnului profesor; acum aș fugi, dar este prea târziu. Stăteam și sorbeam toate cuvintele lui, de parcă m-aș fi aflat în fața unei reptile care mă hipnotizase. Cum de-l promisem în casa mea? Cum de acceptasem să-l însoțesc la vila de la Balcic?

Domnul profesor Dinis Kostas mă contactase telefonic. Avea vocea unui om în vârstă, vorbea molcom, fără pic de accent străin, în ciuda numelui grec. Recunosc, am găsit că deferența cu care mi-a vorbit îl recomandă drept un gentleman, fără doar și poate.

Cu toate acestea, am insistat să-mi spună la aparat ce dorește. A tușit puțin, apoi a zis în șoaptă: „Despre praful minune aș vrea să discutăm, dacă nu vă inoportunez...”

Am ezitat pe marginea unei secunde; apoi am fost de acord să ne întâlnim în parc. Mă cunoștea. Din momentul în care a început să-mi vorbească, deciziile mele ulterioare s-au modificat.

În ziua aceea la Balcic, încă era un profet pentru mine; îl ascultam pricepând uneori doar pe jumătate ceea ce-mi spunea:

— Foarte târziu s-au apucat savanții să teoretizeze atât de

abstract realitatea universurilor multiple... Lobacevski și Bolyai au fost primii care au adus deplina eliberare în gândirea matematică, având curajul de a modifica postulatul al cincilea, conform căruia, printr-un punct exterior unei drepte, se poate duce o singură paralelă la dreapta dată... Ei au spus, nu domnilor, printr-un punct exterior la o dreaptă dată, se pot duce cel puțin două paralele! Da, curaj, chiar așa! Îndrăzneau să exploreze imaginar zone ce nu-și aveau corespondentul în lumea fizică. Nici nu și-au dat seama atunci ce implicații va avea erezia lor, de care unii savanți au râs pe sub mustăți, în elaborarea teoriei relativității generale... păi asta este teoria geometrică a gravitației...

— Domnule profesor, eu nu înțeleg unde vreți să ajungeți... Nu-mi pot aminti nimic de obiectul pe care mi-l cereți.

De la bun început, excentricul profesor îmi mărturisise că dorește să obțină de la mine un obiect ce aparținuse bunicului meu, care, la rândul său, îl șterpелise neortodox de la domnul Goldmann. Mi-a explicat, de asemenea, că respectivul obiect are o valoare deosebită, că este căutat de mai multe persoane, dintre care unele sigur nu erau atât de amabile precum dânsul. Sinceritatea lui era dezarmantă! A declarat emoționat că eu eram fată din basme care păstrase giuvaierul strălucitor fără să-l râvnească.

— Este o bijuterie, atunci?

Nu. Adevărul era că domnul Kostas nu știa ce caută. Dar era foarte sigur că eu trebuia să fi văzut acel lucru, chiar dacă nu-mi mai aminteam, chiar dacă mi se păruse ceva absolut banal. A ajuns la concluzia că era nevoie să se producă un „declic” în mintea mea ca să-mi dau seama ce era acel obiect. Iar declicul avea să se producă prin anamneză. De aceea era util să ascult istoria acelui miraculos obiect.

Mai întâi amuzată, apoi intrigată și, finalmente fascinată, am ascultat zile în șir povești. Asta mi-am zis că sunt. Până când am observat că sunt urmărită: o mașină argintie, un bărbat ascuns de parbrizul fumuriu. Peste câteva zile, venind din parc, am găsit casa răvășită: cineva intrase prin efracție. Am anunțat poliția, însă după ce „organele” m-au anunțat că vor prinde cât de curând infractorii, vârstnicul meu amic a sugerat că ar fi bine să lipsesc un timp.

Nausica a fost încredințată vecinei, iar eu am plecat cu un avânt ce nu mă caracteriza... Tot stabilisem că urmează o vară neobișnuit de liberă, așa că, de ce nu?

Întâi am poposit la Brăila, unde profesorul m-a condus pe străzi vechi, cu imobile din secolul trecut, pe care le descria cu o nostalgie nedisimulată. După două zile mi-a propus Balcicul, fiindcă „acolo creștea o vrajă din inima unei regine”. De fapt, deși eu nu băgasem de seamă, dorea să plecăm din cauza mașinii argintii, ce ne prinsese din urmă.

La domeniul din Balcic am stat netulburați două săptămâni. Nu mă înșelasem: profesorul se purta ca un tată și, în afară de ciudățenia firii lui excesiv de curioase, nu-i găseam niciun cusur. Era un erudit, iar eu îl ascultam cu venerație, deși uneori mă întrebam dacă nu cumva bietul bătrânel nu se credea, în taină, vreun Caliostro, vreun Saint Germain...

Chiar și acum, ascunsă aici, în încăperea aceasta umedă și întunecoasă mă gândesc cu plăcere la zilele cu lumină aurie de pe terasa vilei, când Dinis Kostas crea pentru mine o lume magică...

— Vezi tu, fetițo, oamenii au purtat din vechime în ei conștiința faptului că vor dispărea într-o zi; nu doar ca indivizi, ci ca specie, mă-nțelegi? Așa că încercarea de a găsi spații prietenoase de refugiu, este firească. Ce e Raiul până la urmă? Locul de salvare! Și unde e Raiul? În altă dimensiune, desigur. Aici au ajuns din cauza repetării aceluiași scenariu în decursul a milioane de ani; s-a imprimat genetic în noi...

— Milioane de ani? am încercat eu un protest.

— Da. Stai liniștită, datările cu izotopul de carbon sunt greșite, când vine vorba de datarea erelor geologice. Omul este mult mai vechi, iar evoluționismul e un praf în ochi. Omul, așa cum îl știm azi, are câteva milioane de ani. Civilizații succesive au apărut și s-au stins, mereu supraviețuind câteva mii de indivizi care păstrau cu venerație dovezi ale culmilor atinse de strămoși. Gândește-te la sferele Klerksdorp care datează din Pliocen, de acum aproape trei milioane de ani! au fost lucrate cu un utilaj complex. Sau la sutele de artefacte găsite pe toate continentele și care în mod evident n-au fost făcute de cioplitori în piatră. Chiar mai recent, multe documente pomenesc de aparate de zbor, de submarine, în care zburau și călătoreau... cine? Niște hominizi involuați? Nu, draga mea, oameni ca noi, ca mine și ca tine, dar mult mai avansați tehnologic. Ca un blestem însă, ne-au urmărit consecințele firii noastre pervertite. Dintotdeauna au fost oameni buni, doritori de pace, de liniște și oameni cu spiritul corupt de

avarie, de egoism și lăcomie, care trăiau exclusiv pentru satisfacerea proprie. Atunci a apărut Conspirația Înțelepților, Fiii Legii Unice care au dorit să salveze lumea de cancerul celor ce alergau spre Rău. S-au înarmat ambele tabere, au luptat, au pierit. Din ei înșiși le-a venit moartea. Atlantida s-a scufundat după dezastre succesive, iar atlânții au migrat în valuri spre Europa, spre Egipt și Asia. Știi ce sunt „gliptolitos”? Pietre gravate. Au fost descoperite în Mexic. Mii de pietre gravate ce redau scene din viața cotidiană a atlânților. Crezi că erau doar niște artiști ce desenau pereții peșterilor și lăcrimau versuri din liră? Nu, deloc! Pietrele înfățișează orașe cu clădiri înalte, mașini ce glisează pe rute aeriene, o întreagă societate cu administrație, cu instituții, cu pături sociale diverse. Sunt desenate operații chirurgicale complexe, se practicau transplanturile, inclusiv cel de creier. Dar „a căzut o stea din cer” și oamenii au fost pârjoliți. Câți au supraviețuit acestui prim dezastru, s-au gândit să lase dovezi ale trecerii lor, gravând aceste pietre. Cam așa am făcut și noi când am trimis în spațiu o plăcuță gravată, nu?

— Dar domnule profesor, dacă lucrurile stau cum spunei, de ce nu se cercetează serios aceste ipoteze?

— Ipoteze? Sunt lucruri demonstrate. S-au cercetat, dar nu sunt cunoscute publicului larg. De-atâția ani a dovedit Thor Hyerdahl că se putea naviga chiar și primitiv între America și Africa! Pentru savanți nu mai este un secret faptul că egiptenii și amerindienii au origini comune. Nu doar că metafizica lor e sensibil aceeași, sau că s-au ocupat obsedant de construirea piramidelor și de-o parte și de alta a oceanului, dar există și documente care atestă aceste fapte. Știi de papirusul de la Anana? A fost întocmit de scribul șef al faraonului Seti; cuvintele lui sunt profetice și dovedesc o cunoaștere de tip superior. Zicea cam așa, citez aproximativ: cei care vor descoperi acel papirus să-l citească cu smerenie, fiindcă pe ei i-au încredințat zeii vremurilor din urmă, când trecutul și viitorul se aseamănă, căci oamenii nu trăiesc doar o singură dată, ei se rotesc într-o buclă ce nu-i lasă a înainta. Cronicarul arab Al-Massuri pomeneste într-o lucrare a sa despre tezaurul uluitor ce a fost adus din cealaltă parte a apei celei mari, de la iluștri strămoși, tezaur ce cuprindea minuni ale științei, unelte uluitoare ce permiteau oamenilor să prevadă viitorul, să zboare în văzduh, să meargă sub ape...

Ultimul bastion al civilizației atlante a fost pe insula Creta, sau

Keftiu, cum o numeau egiptenii. Ai citit, ca toată lumea, Legendele Olimpului, ai auzit de regele Minos din Cnossos. O legendă, nu? În 1900, nebunul de Evans, care n-a vrut să accepte că astea erau doar povești pentru copii, s-a încăpățânat să descopere palatul regelui cu urechi de măgar. Sub pământ zac și ruinele labirintului, fiindcă Minotaurul a fost închis acolo, ca o curiozitate a vremurilor de demult, când atlânții mai făceau experiențe genetice. Toate Popoarele Mării, așa cum le numeau egiptenii, au trecut printr-un cataclism care le-a decimat: și ferii și saksarii și domenii. Între stânca Helgoland și coasta Germaniei a mai existat o insulă, la sud de peninsula Iutlanda, dar, fiind locuită de urmașii atlânților, s-a scufundat într-o furtună apocaliptică. Capitala insulei se numea Basileea și izvoarele istorice o descriu ca pe o minune. Asta, ca să nu mai spun de Creta însăși, care după cum se știe, a fost spălată de același tsunami care a smuls de pe țărmul din Rhodos vestitul Colos.

— Nu știu dacă am înțeles bine, dar spuneți că insula care avea capitala la Basileea s-a scufundat fiindcă era locuită de urmașii atlânților? Fiindcă?

— Ba ai înțeles foarte bine. Chiar așa. S-a scufundat fiindcă era locuită de cei coborâtori din atlânți, de moștenitorii acestora. Dezastrele i-au urmat mereu după aceea pe atlânți... Vezi tu, Claudia dragă, Fiii Legii Unice aveau ca dușmani pe Fiii lui Belial, iar aceștia din urmă au dezvoltat arme făcute să strice Pământul însuși. Energia atomică, laserul, erau ceva banal. Noi credem că ei descoperiseră ceea ce numim a cincea forță. Doar un asemenea dispozitiv ar fi putut lovi continente întregi. Primul distrus a fost Lemuria, iar insulele Bahamas sunt ceea ce a mai rămas din Poseida. În alte cazuri au dispărut doar oamenii, orașele rămânând pe loc, mărturie tăcută, ca la Machu Pichu sau Nan Madol, în Micronezia.

— Am auzit de a cincea forță, dar am înțeles doar vag...

— Păi, cele patru forțe cunoscute sunt forța gravitațională, forța electromagnetică, și forțele nucleare, tare și slabă... Ei bine, a cincea forță le unifică pe celelalte patru și le este superioară... Închipuie-ți cum ar fi să poți transforma gravitația în electricitate! Einstein a demonstrat că se poate. Numai că și-a dat seama că e al dracului de periculos, deoarece, din motive neînțelese suficient, declanșarea forței a cincea, creează haos. Modifică șansa unui eveniment de a se produce. Inversează cauza cu efectul, răstoarnă cursul firesc, sau cel puțin cu

care ne-am obișnuit, al întâmplărilor. Concluzia normală a fost că această forță acționează direct asupra timpului. Căci ce este timpul decât încercarea naturii de a ordona consecutiv evenimentele după cauze și efecte? Și asta numai pentru percepția noastră, întrucât în Univers fenomenele coexistă. Așa cum în spațiu nu poți spune „sus, jos, la stânga, la dreapta”, nu poți spune nici „ieri, azi, mâine”. Totul este „aici, acum”.

— Da, am citit despre experimentul Philadelphia... are o legătură cu toate astea, nu?

— Bineînțeles. A fost cel mai mare experiment ratat din istorie. Au văzut ce înseamnă să te joci cu Forța. Canalul temporal deschis atunci, risca să înghită tot prezentul într-un vortex temporal, dar în 1976, avansaseră suficient cu studiul, încât să știe cum să repare buba. Baza de la Montauk s-a ocupat cu problema.

— Vreți să sugerați că omul poate călători în timp?

— A putut cândva, în trecut, a făcut ceea ce era de așteptat, o prostie, dând naștere periculoasei bucle temporale... De atunci, ne tot învârtim în cerc, neputând să ne depășim destinul...

— Adică...

— Fetițo, mă faci să mă întorc la geometriile neeuclidiene care postulează că o dreaptă prelungită suficient de mult se întoarce în punctul din care a plecat.

— Și ce-i cu asta?

— Nu pricepi? Deoarece ne învârtim în bucla temporală, cei care vor supraviețui dintre noi după următoarea apocalipsă, sunt de fapt strămoșii atlanților.

Secțiune 9.06 ȘASE

Eram în mașina argintie, călătoream lângă cel pe care-l crezusem dușman. Când am reușit să-mi stăpânesc tremurul interior, mi-am dat seama că mașina rula cu viteză pe-un drum necunoscut. Bărbatul de la volan tăcea cu încăpățănare. L-am privit pe furiș o vreme, apoi m-am gândit cum să încep, însă vorbi el primul:

— Șii? Am trecut testul? Arăt satisfăcător?

— Te rog să mă scuzi. Acum mi-e frică de toată lumea.

— Mda. Mai bine ți-era frică la început. Te deranjează dacă fumez?

Chiar așteptă ca eu să clatin din cap, își aprinse o țigară și suflă fumul pe geamul întredeschis:

— Un căpcăun Kostas ăsta, nu-i așa?

— Tu din ce specie faci parte?

— Ha, ha! râse sincer amuzat, măsurându-mă dezinvolt. Eu sunt un fel de polițist. Mă numesc Robert. Nu ți-ar folosi să știi mai mult. Vei fi în siguranță acum, îți promit.

— Cam așa spunea și domnul Kostas.

— Îmi închipui. Face parte dintr-o sectă periculoasă și știi cum e cu lupii îmbrăcați în blană de oaie... reușesc uneori să fie periculos de convingători. Îi urmărim de mai mult timp. Cred că ai tras o spaimă grozavă. Te duc acasă.

— Nu pe drumul ăsta am venit.

— E o scurtătură. După frontieră mergem pe un aeroport particular de unde vom decola cu un avion mic.

Am tresărit fără să înțeleg de ce. Undeva mi se declanșă un buton de panică: de unde știa acest Robert că mă gândisem la Cluj?

— La Alba nu există aeroport. Și de când e poliția atât de îndatoritoare?

— Claudia, trebuie să scapi de obiectul acela. Dacă vrei să se termine povestea asta, pune-i punct. Altfel, vei fi mereu o țintă.

— Despre ce obiect tot vorbiți? I-am spus lui Kostas, îți repet și ție: nu știu la ce anume vă referiți. El mi-a făcut capul calendar cu atlanti, experimente secrete, manipularea opiniei publice și sfârșitu' lumii. Începe și tu!

— Regret că trebuie să aprob o parte din cele ce ți-a povestit. Desigur, nu jumătatea paranoică; însă este adevărat că bunicul tău a luat un element rar din farmacia lui Goldmann. Un element rar și prețios. De care este nevoie în altă parte, la un mare experiment. Nu-ți poate face decât rău. Să nu visezi să te îmbogățești de pe urma lui. Mi se pare rezonabil să-l predai autorităților și să ieși din încurcătură, ție nu?

— Deci tu reprezinți autoritățile!

— Ți-am spus de la început că nu-mi pot declina adevărata identitate. Nume de cod: Robert. Va trebui să fie suficient.

— E al dracului de mult!

— Ești o domnișoară foarte elevată! rânji spre mine cu dinții sclipitori. E prea rece? Vrei să modific clima? Poți să ațipești o oră până la aeroport.

Nici nu mă gândeam să las garda jos ațipind, dar îmi convenea

să stau cu ochii închiși, să mă gândesc la ultimele ore, să încerc să-mi fac ordine în vălmășagul de întâmplări prin care trecusem.

De sâmbătă intrasem în infern. Eram cu domnul Kostas pe terasa vilei, sorbind băuturi apetitive înaintea cinei. El declama cu emfaza-i caracteristică despre încurcătura temporală în care eșuase omenirea. L-am întrerupt:

— Domnule profesor, nu știu dacă am înțeles bine, dar dumneavoastră susțineți că omenirea își repetă istoria din cauza unei bucle temporale? Că ne întoarcem iar și iar într-un punct dincolo de care nu putem trece?

— Întocmai, fetițo. Numai că lucrurile sunt ceva mai complicate, hm. Nu pot să cred că acest univers infinit nu-și valorifică toate posibilitățile. Tot ceea ce este posibil să se întâmple, se va întâmpla. Vor fi fructificate toate variantele. Uite, să-ți dau un exemplu: există o variantă unde Hitler a câștigat războiul, o alta unde atlanții nu au descoperit a cincea forță, o planetă Pământ unde în vârful lanțului trofic se află o specie inteligentă de velociraptor și-așa mai departe... De ce zâmbești?

— Par scenarii de film supozițiile dumneavoastră, nu vă supărați. Și dacă există o infinitate de posibilități, deci o infinitate de lumi unde copii ale noastre ființează, de ce să ne mai îngrijorăm că ne rotim în cerc? Conform logicii dumneavoastră, oricum se împlinește și această variantă... iar suficient de multe altele asigură salvarea speciei...

Profesorul își șterse fruntea cu o batistă de mătase. Era foarte pedant. Deși era în plină vară și ne aflam în grădina vilei sale, înconjurați de un zid de piatră, ținea să se schimbe pentru cină. Iar eu aveam doar patru rochii!

— Bine, nu putem ști precis, sunt idei, dar nu mă supăr, pentru că și tu ai fost crescută laolaltă cu ceilalți, de unde ai putea să știi? Vi s-a servit tuturor aceeași minciună, vi s-au predat aceleași lecții, ați fost învățați să căutați facilul, confortul, bunăstarea, indiferent de sacrificiu. Omenirea trebuia transformată în mase docile, dispuse să producă în schimbul iluziei de siguranță, fericire și libertate. N-ai citit Dostoievski? Draga mea, s-au inventat false nevoi, s-au căutat false idealuri, s-au descoperit inexistenți inamici. Pentru ca toți să-și afle preocupări interesante, iar o mică elită să poată... să poată împlini... să salveze ce mai era de salvat.

— Și vrei să spunei că așa, dintr-odată, eu am devenit factorul cheie pe această imensă tablă de șah... îmi vine să râd!

— Da, oarecum. Dar nu neapărat tu ca persoană, ci o bucățică blestemată dintr-un element cu totul special pe care bunicul tău a avut proastă inspirație de a-l băga în buzunar pe când lucra la domnul Goldmann.

— Nu pot să cred! A cincea forță în buzunarul de la pantalonii bunicului! Trăsnet! Dacă era un lucrușor atât de prețios, de ce Goldmann n-a fost mai atent?

— A fost un imbecil, recunosc, însă tu trebuie să admiți că în toată povestea există legăturile normale de cauzalitate, iar faptul că s-a ajuns la persoana ta este firesc. Plus de asta, nu e vorba de a cincea forță, ci de unul din elementele care o generează. Aceste obiecte dispuse în triunghi perfect echilateral declanșează Forța; bine, trebuie puțin stimulate de LHC.

— LHC?

— Un accelerator de particule. Când este emanată particula Higgs...

— Domnule Kostas! Poveștile astea nucleare mă năucesc. Înțeleg însă că mai există cel puțin două bucăți din miraculosul element. O soluție ar fi să tăiați una din bucăți în două...

— Imposibil! Nu știi despre ce vorbești... Nu e un cârnaț să-l ciopârțești după cum e nevoie.

— Și de ce aveți nevoie de a cincea forță din moment ce până acum mi-ați arătat c-a provocat doar nenorociri?

— E pentru ultima oară. Ca să îndreptăm răul făcut. Oricum, domnișoară Claudia, nu v-am solicitat să ne dați soluții, ci să ne ajutați să găsim ceea ce...

— ...vă aparține?

Domnul Kostas se înroși, apoi pări și vârî pumnii strânși în buzunare cu un gest care mi-l aminti pe bunicul; în rarele sale clipe de supărare reacționa la fel... o generație educată să se stăpânească. Ultima dată când îl văzusem pe bunicul atât de furios... un fulger rece îmi străpunsese stomacul. Fusesse furios pe mine, când, copilă fiind, intrasem fără să bat la ușă în camera lor. Stătea ca întotdeauna cu bunica sub abajurul lămpii, cu o carte din care citeau pe rând... Bunica avea în mână nu cartea, ci un lucru din care se rostogoleau valuri de lumină... Cum de putusem uita?

Probabil că îmi apăruse o cută pe frunte, fiindcă domnul Kostas se aplecă să mă privească îndeaproape:

— Ei?

— A, nu, mă gândeam cum veți folosi imensa energie ca să anihilați bucla...

— Ți-ai amintit ceva! Spune!

— Nu. Pur și simplu mă gândeam că... mi s-a făcut foame! am mărturisit râzând și nădăjduind că voi fi crezută.

Am intrat împreună în sufragerie; ceva se schimbase în atitudinea companionului meu. Devenise palid și încordat. M-a așezat la masa lungă, dar menajera care ne servea a adus doar un telefon și l-a înmănat lui Kostas. Cineva îl sunase, iar el a spus câteva cuvinte în greacă.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat șovăitor.

Atunci am auzit mașini pe aleea din față. Am sărit în picioare, de parcă un arc s-ar fi destins undeva înăuntrul meu.

— Stai liniștită, dragă... Avem oaspeți.

Patru indivizi intrară pe hol. M-au salutat înclinând capul. Kostas vorbea cu ei în greacă. Nu mă puteam dezbăra de senzația că discutau despre mine; uneori priveau în direcția mea. Unul dintre ei mă cântări insolent. Domnul Kostas avea un ton persuasiv, iar ei se lăsau greu.

Un sânge fierbinte și sărat îmi scaldă toate extremitățile. Îmi era frică! Vizită nu dură mai mult de câteva minute. Cei patru plecară conduși de gazdă mea. Menajera începuse să așeze tacâmurile.

Kostas se întoarse încruntat. Am mâncat aproape în tăcere. Abia la sfârșit, pe când eu terminam înghețata, iar el își turna încă un pahar de vin, îmi zise cu o voce joasă:

— Mai avem doar patruzeci și opt de ore.

— Pentru ce?

— Pentru ca să spui.

— Domnule Kostas, nu am ce să vă spun! Am luat-o ca pe o glumă. Ce vreți de la mine?

— Claudia, detest violența, iar violența față de o femeie e un sacrilegiu. Însă ei nu vor ezita, să știi!

Mi-am simțit toate membrele de vată. Unde era adrenalina care la necaz te transformă în supraom?!

Telefonul bâzâi pe un bufet. Kostas se ridică și răspunse. Vorbea

cu spatele la mine:

— Oh, hi, Bobby! Where are you?

Am ciulit urechile, dar Kostas îmi aruncă o privire peste umăr și continuă în arabă.

În seara aceea mă conduse ca de obicei până la ușa micului meu apartament, însă după ce-am intrat, am auzit cheia răsucindu-se în broască:

— Îmi pare rău, Claudia, dar nu mai este timp de joacă. Sper ca noaptea să îți fie un sfetnic bun.

Așa deci! Geamul dormitorului era zăbrelit cu o artistică lucrătură de fier forjat pe care chiar o admirasem la sosire. Mai rămânea fereastra băii. N-am fost niciodată o silfidă, dar am hotărât că va trebui să încap pe acolo orice-ar fi! La două noaptea, pe întuneric, am îngrămădit în poșeta încăpătoare actele, puținii mei bani, periuța de dinți și pieptenul. Am respirat adânc și m-am urcat pe marginea căzii; dacă în locul căzii ar fi fost o simplă cabină de duș, rămâneam prizonieră! Pătratul ferestrei era însă prea sus. Nu reușeam să mă ridic fără să calc în chiuvetă. Am aruncat poșeta pe fereastră, apoi mi-am încordat toți mușchii pentru mișcarea decisivă.

Chiuveta n-a cedat chiar de prima dată. Doar la a doua încercare. Dar a fost o prăbușire spectaculoasă, însoțită de zgomotul adecvat și de o țâșnire a apei calde și reci de la perete. Mai mult decât teroarea, ridicolul situației mi-a dat puteri. Nu știu cum am ieșit, dar în mod surprinzător nu mi-am rupt picioarele. Și nici n-am uitat poșeta în iarbă. Am găsit portița din spate deschisă: pe-acolo am fugit. După ce-am parcurs strada în goană, am cutezat să privesc înapoi. La fereastra de la etaj, unde știam că e dormitorul domnului Kostas, se aprinsese o lumină. Auzise!

De fapt încotro doream s-o iau? La poliție? La gară? Știam unde e gara, nu știam unde e poliția. În consecință, la gară! Atunci am deslușit scrâșnetul făcut de porțile de la vila lui Kostas. Pornise după mine! M-am năpustit înainte, fără să fiu convinsă că alerg în direcția bună. Pe stradă pustie, o mașină m-a ajuns din urmă. Mă ascunsesem în umbra unui zid, dar automobilul a oprit în dreptul meu, portiera s-a deschis și o voce masculină binevoitoare a spus:

— Claudia! Ai reușit să scapi? Urcă repede!

Era mașina argintie.

Secțiune 9.07 ȘAPTE

— Claudia! Ți-am luat un croissant și-o cafea, ți-e rău pe avion?

Doamne! Ațipisem, totuși. Afară se luminase, dar nu putea fi mai mult de cinci. O durere în ceafă, o jenă de-a lungul pulpelor îmi amintiră aproape instantaneu de aventurile nopții trecute. Privii pe bărbatul ce aștepta un răspuns în fața portierei deschise. Brusc, m-am simțit stânjenită. Îl vedeam bine pentru prima oară. Deși nu era atât de tânăr cum crezusem, avea o distincție pe care nu speram s-o descopăr la un polițist.

— N-o să-mi fie mai rău decât acum; am mai zburat. O cafea e grozavă!

Un tip rafinat! Sigur că nu uita să se spele pe dinți; era din genul celor care își asortează cămașa cu ciorapii și au pe noptieră întotdeauna o carte... Totuși, paloarea mea bibliofilă n-avea cum să-l farmece, mi-am spus nu fără un mic regret. Oricum, imaginea lui Sorin am închis-o definitiv într-un sertar necirculat al minții.

Mă privea în timp ce mâncam, sporind și mai mult tremurul aproape perceptibil al mâinilor mele:

— E o rușine să necăjească o fată ca tine!

— La ce te referi?

— La Kostas & company. Îmi dai voie? Te-ai murdărit de ciocolată.

Scoase o batistă imaculată și îmi șterse colțul buzelor; degetele sale îmi trimiseră fulgere miniaturale pe sub pielea obrazului. Am protestat timid:

— Dar nu s-au purtat rău... până azi-noapte, când m-a închis în cameră...

— Așa ți-a făcut? rosti pe un ton pe care nu-l puteam califica decât sub titlul „duios”. Haide! mai sunt zece kilometri până la Kogălniceanu. Am telefonat și, norocul nostru! mai aveau două locuri la o cursă charter spre Cluj.

Butonul de panică țiui din nou, dar mai slab, mai mult ca o curiozitate: de unde știa că intenționam să merg la Cluj, la sora bunică-mii?

— E mai aproape Sibiul...

— Crezi că n-am întrebat! Spre Sibiu nu pleacă decât cursa oficială la ora paisprezece. Vrei să-l așteptăm pe amicul tău până atunci?

Mașina porni ușor, era un audi felin și brusc am întrebat:

— Unde lași mașina?

— Stai liniștită! Am s-o recuperez după ce tu vei fi în siguranță. și râse încetisor.

Singurul lucru ce mi-a trecut prin minte în clipa aceea a fost că va veni un moment când nu vom mai fi alături, când eu voi fi în siguranță, iar el va pleca...

Copacii alergau pe lângă geamul mașinii, soarele răsărise și-mi arunca în poală buchete de raze, buchete de umbre... Se ivi în față clădirea aeroportului. Am descoperit pe fruntea lui Robert o mică înfruntare. Parcă automobilul, plăti taxa și mă cuprinse după umeri.

— Ți-e frig?

Am clătinat din cap, dar nu m-am împotrivit și-mi era ciudă că mă simțeam slabă și cedam avansurilor unui polițist". Dar ce polițist!" suspinai în gând, însă n-am apucat să-mi duc ideea mai departe, fiindcă el mă trânti pe iarba firavă a parcerii:

— Fugi pe după mașini și intră!

— Dar ce?...

— Mișcă! șuieră fără să-mi lase loc de alte întrebări.

Am făcut întocmai, însă am apucat să văd niște indivizi după gard. Robert m-a urmat înăuntru. O ureche îi sângera.

— Ce-ai pățit?!

— Comportă-te firesc.

— Hai la baie, la primul ajutor...

— Ne-ar încolți, prostuț!

Îmi era imposibil să nu privesc înapoi. Intraseră după noi, dar n-aveau ce face cu atâția oameni în jur. I-am recunoscut: erau tipii din seara precedentă, care veniseră la Kostas...

— Au fost aseară la Kostas... Ei l-au amenințat că nu mai este timp, că trebuie să spun...

— S-au mișcat repede. Ți-am spus că sunt periculoși.

— Ce-ai pățit?

— Nimic, nu vezi? Trag la țintă la fel de bine ca bunica fără ochelari!

— Dar sângerezi!

— Sst, drăguț! I-o nimica toată! O zgârietură. Vrei să ne oprească jandarmul de proximitate?

Nu, nu doream așa ceva. Doi indivizi în uniforme, cu bastoane la brâu și burtici prospere se plimbau prin sală. „Știți, sunt urmărită

pentru elementul miraculos care declanșează a cincea forță... Aia descoperită de atlanți..." Mă pufni un râs nervos, involuntar. Robert se ștergea cu batistă pătată de ciocolată. La un moment dat, pe când ne îndreptam spre punctul de control, opri o femeie ce mânia un aparat de spălat dușurile:

— Doamnă, trandafirii din parcare aeroportului au crescut foarte mari. Mai îngrijiți-i! Azi-măine o să agațe avioanele, se poate! Uite ce mi-a făcut!

— Trandafirul te-a... am șoptit lângă umărul lui după ce ne-am îndepărtat.

— Da, dacă e primul trandafir care trage cu pistolul! și iarăși îmi zâmbi dezvelindu-și toți dinții.

— Ne urmăresc! Au să se urce după noi în avion!

— Nu mai sunt bilete, ai uitat?

După ce-am trecut de ultima poartă, mă luă de mână, împletindu-și degetele printre ale mele. Era o senzație uluitoare.

— Adu-ți aminte odată de elementul acela, ca să pot da cu ei de pământ. Nu suport să-mi imaginez ce ți-ar putea face.

Am urcat în avionul mic. Nu avea nici măcar însoțitoare de zbor. Jos în clădire, în spatele geamului imens, mi s-a părut că văd fețele mofluze ale celor patru. Le-am scos limba într-un gest copilăresc, dar teribil de plăcut!

Prin bunăvoința unui domn în vârstă, am reușit să stăm alături. Robert era gânditor.

— Dar dacă nu-mi aduc aminte de nimic?

— E de rău. Erai ultima speranță. Trebuie închis... tunelul... ți-a spus Kostas despre tunelul temporal...

— Zicea de-o buclă.

— Da, zi cum vrei. Trebuie închisă.

— Dar și el spunea exact același lucru. De ce sunteți în tabere diferite?

— Tu ai lăsa câteva kilograme de uraniu în mâna unor teroriști cu speranța că-l vor folosi în scopuri pașnice? Că nu vor prefera să-l facă bombă?

— Bombă din uraniu?

— Mă rog, înțelegi ce vreau să spun! Autoritățile trebuie să ia obiectul.

— Dar poate că bunicul meu s-a debarasat de obiectul acela. Știi

ce nu pricep? De ce s-a așteptat până acum ca să vă dea prin cap să-l căutați? De ce mi-l cereți mie? Trebuia să-l cereți bunicului!

— Nu se știa că mai există. Căutau soluții, fiindcă terminaseră construcția acceleratorului de particule; nu lipsea decât bucățica aia blestemată. Au aflat de ea când s-a deschis o cutie de valori la banca din Alba Iulia. Apartinuse lui Goldmann. În testamentul individului figura elementul; îl lăsa moștenire Ordinului. Au mers pe fir, bănuiesc. S-a ajuns la Rudi Tratner, bunicul tău. Scris negru pe alb în jurnalul său că a pus mâna pe un obiect care l-a ars. Noi credem că acela este Elementul.

— Deci oamenii lui Kostas mi-au răscolit casa! Ce ipocrit!

— Acum ca să fiu sincer, am făcut și noi niște fotocopii...

L-am privit intrigată. Se înclină și-mi sărută buzele:

— Ești atât de frumoasă!

M-am împurpurat sau am pălit, nu-mi puteam da seama, dar nu voiam să fac pe mironosița, așa că l-am îndepărtat blând și-am revenit la ceea ce mă preocupa:

— Bine, bine, dar hai să luăm în discuție și posibilitatea aceasta: obiectul nu e de găsit; poate nici nu mai există...

— Ar fi mai bine să nu mai existe deloc. Fiindcă dacă vor face încercarea de-a astupa acel canal deschis când se jucau cu nava Eldridge, iar elementul există undeva, oriunde pe glob, în interiorul triumphiului format de el și de celelalte două obiecte de același fel se va declanșa forța. Haosul. Iadul. Ei vor să unească obiectele, să fie cât mai aproape posibil, triumphiul să fie mic de tot, încât, eventual, să poată controla efectele... Deja va trebui să te omor pentru cât ți-am spus, știi prea multe.

Zămbi privindu-mă pe sub gene într-un fel învăluitoare și-atunci mi-am zis că semăna grozav cu Omar Sharif tânăr.

— Da' Robert, mi se pare simplu: dacă nu găsesc al treilea obiect, nu trebuie decât să distrugă ei unul din cele două obiecte pe care zici că le au... Gata, nu se mai formează triumphiul!

— Ha, ha! Cine crezi că va fi dispus să distrugă așa ceva? Ceva ce promite posibilitatea de-a călători în timp, în spațiu, de-a forma după bunul plac găuri de vierme... Ceva ce promite în fond puterea absolută? Nu cunoști oamenii deloc?

— Mă întreb: oare Goldmann fabrica elementul acesta? O fi praful minune de care a scris bunicul?

— Fugi de-aici! Praful minune era o elucubrație a moșului aceleuia trăsnit; ceva ca fluorul în pasta de dinți... să facă oamenii pașnici și docili. Sau poate era doar o perdea de fum... Și-apoi nu putem ști ce s-ar putea petrece încercând să distrugem obiectul. Putem distruge pământul cu totul...

— Kostas spunea că există mai multe variante ale Pământului...

— Mda, teoria spaghetelor în sos: toate la un loc, dar independente, totuși. Chiar și așa, Claudia, ți-ar plăcea să dispari? Te consolează posibilitatea ca o infinitate de claudii să continue să trăiască în lumi paralele?

Am clătinat din cap cu vehemență. Îmi făcu semn spre hublou:

— Ia uită-te în jos: vezi munții?

Erau niște munți mititei și am văzut și un tren de jucărie care serpuia pe lângă o panglică albastră-albastră! Robert a spus că e Valea Oltului. Am tras aer în piept: mă hotărâsem să-i spun:

— Vreau să merg la Cluj mai întâi, la sora bunicăi, tante Iuliana. Ei i-a rămas moștenire casa străbunicilor, la Ighiu. În vacanțele de vară însă, bunicii mei stăteau acolo o lună, două... Mă gândeam să-i cer cheia mătușii să arunc o privire... poate descopăr vreun indiciu.

— O.K. Sunt cavalerul tău. Luăm o cameră la hotel, ne revenim, pornim în ce direcție îți pofteste inima.

După cum m-am strâmbat s-a grăbit să se corecteze:

— Două camere, na! Și mergem numai unde este necesar pentru scopul nostru...

Dacă aș fi observat cât de încordat mă ascultase, aș fi fost mai prudentă...

În Cluj ne-am instalat la Metropol, dar numai pentru un duș. Ighiul îmi părea atât de aproape, încât consideram firesc fie să dormim acolo, fie să ajungem la Alba în aceeași noapte. Dar pentru asta ne trebuia o mașină, pe care Robert a plecat s-o închirieze în timp ce eu mă îmbăiam. Până la urmă am fost rezonabilă și-am acceptat să luăm doar o cameră, trecând peste zâmbetul complice al recepționarului.

— Mâncăm la restaurant, sau vrei să mă întorc cu cea mai mare pizza pe care o găsesc? mă întrebă din ușă.

— Bănuiesc că la serviciile secrete nu vă plătește chiar cu greutatea voastră în aur... deci pizza.

Am început să mă dezbrac. N-aveam de nici unele. Îmi cumpărasem în drum o bluză ca s-o schimb pe cea cu care sărisem pe

geam, evitasem focuri de pistol prin iarbă și zburasem pe deasupra Carpaților. Bine că la baie erau prosoape și șampon. Indiferent de soarta Elementului și-a omenirii trebuia să mă spăl și pe cap!

M-am oprit în fața oglinzii: în fond de ce nu i-ar fi plăcut de mine? Dacă genul lui nu era Calista Flockhart, n-avea de ce să nu mă placă! Atunci am observat haina lui uitată pe speteaza scaunului de lângă ușă. Am simțit impulsul acela tainic pe care-l cunoaște orice femeie de-a cotrobăii puțin prin buzunare... Oare exista cineva în viața sa? Bărbații au obiceiul să păstreze prin portofele tot felul de amintiri, poze... Robert era polițist, dar poate totuși... Cu o mână am răsucit cheia în broască, pe când cealaltă deja mi se insinuase în buzunarul de la piept. Bonuri de benzină! Le deconta, desigur... În buzunarele laterale – nimic! Dar am auzit un clinchet. Monede? Chei? Oh, un buzunar secret, cu fermoar. Înăuntru era un ceas. Un Rolex. Cu alte cuvinte chiar erau plătiți la greutatea lor în aur! Și... mai era ceva... Doamne! Să lași un Rolex așa... în buzunar! mai era... o fotografie. Mi-a zvâcnit inima!

Kostas și Robert la masa unei grădini de vară. Pe spatele fotografiei era scris ceva în arabă. Am simțit pământul scufundându-mi-se sub picioare. O legătură absurdă și dureroasă se stabili între informații disparate: arabă la telefon vorbea Kostas, Omar Sharif tânăr, Robert se cunoștea cu Kostas, Robert... Bobby...

Iar eu aproape că îi mărturisisem... I-am spus de casa de la Ighiu! Ce era de făcut? În primul rând, să rămân calmă, mi-am spus. Am așezat totul la loc cu mâini tremurânde, am descuiat ușa, am intrat la baie.

Ce proastă, ce idioată, ce stupidă naivă am putut să fiu! Robert nu era decât planul B al domnului Kostas. Trebuise doar puțină tandrețe și reacționasem mai rău decât cățelul pavlovian! Pe jumătate îi și mărturisisem... că știam... de obiect... Lipsise atât de puțin ca să zic tot!

Apa dușului aluneca de-a lungul corpului meu în cadă, se scurgea spre sifon, de unde cu o ultimă rotire aluneca spre haos, spre întuneric. Trebuia să accept și posibilitatea morții printre planurile mele; trebuia să accept alunecarea spre necunoscut întocmai ca apa. Și totuși, nu oricum! Nu cum voiau Ei!

M-am șters cu unul din prosoape, mi-am pieptănat părul ud. Mi-am luat bluza cea nouă și fusta – după ce am scuturat-o energic pe

fereastră. Acum aveam să fiu mai șmecheră ca Robert.

M-a găsit privind o telenovelă; aveam ochii umezi de mila Palomei pe care Ricardo se pregătea s-o părăsească, întrucât descoperise că e sora sa vitregă.

— N-am pierdut niciun episod. Te deranjează dacă mă uit în timp ce mâncăm?

— Nu, scumpo! Uite: pizza cu piept de pui și ciuperci. Mulțumită?

— Da! Ce mașină ai luat?

— N-aveau disponibile decât forduri; uite-l pe fereastră, cel bleumarin.

Am mai lăcrimat puțin pentru Paloma care nu pricepea gestul iubitului ei și pe care acesta, la ideea scenariștilor, avea să i-l explice abia peste câteva episoade, l-am lăsat pe Robert să mă tachineze, am mâncat jumătate din pizza neștiind când va fi următoarea masă, dacă avea să mai exista vreuna...

— Acum, ca să câștigăm timp, tu intri la duș, iar eu mă duc la mătușa să iau cheia.

— A, nu, te duc cu mașina, o luăm la plecare.

— Nu pot să stau doar cinci minute, nu m-a văzut de patru luni. E bătrână și se agită mai mult decât trebuie; plus de asta, dacă mă vede cu un bărbat, va pregeta să ne dea cheia casei... sau o să dorească să vină cu noi să ne supravegheze...

— Păi, atunci vin să te iau de acolo... din apropiere...

— Super! Uite, îți scriu adresa. E simplu de găsit, e în spatele pieței. Și-acum la baie, domnule!

Robert a intrat în baie, eu mi-am luat poșeta, am înșfăcat cheile fordului bleumarin, am încuiat ușa camerei transformându-l pe amicul meu în prizonier și-am fugit spre ieșire. Mai știam să pornesc o mașină? făcusem școala de șoferi la terminarea liceului, dar bunicii n-au avut bani să-mi cumpere un automobil. Nu intenționeam să fur mașina omului, ci doar s-o mut după colț, să piardă timp căutând-o. Parcarea hotelului era aproape goală, din fericire, căci mă temeam pentru integritatea mașinilor din jur. Am reușit să mut fordul neașteptat de ușor. Coborând, mi-a mai venit o idee: am scos forfecuța de unghii din poșetă și m-am străduit să-i înțep cauciucurile... sperând că nu e din acea categorie de mașini care pot rula și așa...

Apoi am sprintat spre strada Fericirii unde locuia mătușă-mea, o

locație diametral opusă adresei pe care i-o oferisem lui Robert. Dacă mă grăbeam, dacă Tante Iuliana era acasă, aveam șansa să prind rapidul de ora unu spre Alba.

Adevărul era că mă temeam de întâlnirea cu mătușă-mea. Ce fapt puteam invoca pentru ca să-mi motivez dorința intempestivă de-a vizita casa de la Ighiu? Începusem să gâfâi din cauza marșului forțat sub soarele amiezii. Bine că locuia lângă gară! Iată că drumurile dese la Cluj îmi ofereau avantajul neașteptat de a cunoaște mersul trenurilor pe de rost... Am luat-o la stânga pe o străduță laterală, pe lângă o clinică de unde mereu se auzeau plângând copii mici. Încă puțin... Deci care era motivul?

N-am reușit să mai găsesc niciun răspuns: eram pe strada Fericii, la poarta cu numărul 17. Și poartă mare de lemn care fereca o curte interioară cu mai mulți locatari, se deschise ca prin minune: tante Iuliana scotocea în căsuța poștală. O emoție stranie mi se puse nod în gât: era singura mea rudă în viață; când avea să moară, voi rămâne singură pe lume.

Bunicuța cu ochi de peruzea, cu rochiță cărămizie scrobită și sorț dantelat putea să dispară chiar în noaptea aceea, din cauza mea. Mă zări dintr-odată cum rămăsesem încremenită cu un picior în aer de cealaltă parte a străzii:

— Iezus, Marie! Claudia, de ce n-ai anunțat, no? Că aeriseam perinile, dragă! Vai, bine-mi pare! Hai să te pup! Ți-i foame? Am supă cu găluști, de care-ți place.

— Sărut mâna, mătușă. Uite sunt cu doamnă asistentă de la facultate, mă așteaptă la gară; trebuie să culegem folclor pentru teza mea de doctorat. Trec pe la dumneata la întoarcere și stau o săptămână întreagă, îți promit. Da' acum am o rugămintă: poți să ne dai cheile de la Ighiu? Ca să nu dormim în gazdă... Stăm acolo în zonă o zi, două. Ce să fac, pentru doctorat, că știi, dacă n-o ajut și eu pe ea...

— Ioi, tare greu doctoratu' ăsta la tine! Da-păi cum să nu? Ți le dau, dragă, e casa ta, doar. Cui o s-o las? Da' nu bei măcar o cafeauă?

— Pleacă trenu, că altfel, aș bea.

— Musai cu trenu ăsta să mereți?

— Musai!

— No, atunci ascultă aici: în casă stă doamna Edith, o știi. Am lăsat-o să aibă grijă de toate alea, că era năcăjită cu noru-sa, că nu se-nțelegeau. Du-te, că-i acasă!

— Mulțumesc, mătușico! Vino să te îmbrățișez. Mă întorc și stau o săptămână.

— Bine, dragă, fac cozonaci! Ai grijă de tine! Să fiți atente să nu greșiți trenul!

Mai erau zece minute până la plecarea trenului, dacă nu era coadă la bilete, reușeam să-l prind. Ce noroc că Tante Iuliana n-avea de unde să știe că Ferdinand de Saussure nu se interesase de folclor!

Slavă Domnului, nu era coadă! Bineînțeles, doar se terminase sesiunea, studenții fie se prăjeau la Costinești, fie învățau la umbră pentru restanțe... Trenul meu era tras la linia întâi. Simțeam furnicături în tălpi. Am privit suspicioasă peronul: văd mutra unuia de la Kogălniceanu? Sau chiar pe Kostas? Poate pe Robert cu prosopul în jurul taliei, ieșit de la duș?

M-am strecurat în tren, dar nu m-am dus să-mi ocup locul. M-am ascuns într-o toaletă, cu riscul de-a fi urecheată de naș, pentru că „în stație nu e voie”. Am citit de câteva ori în gând, în cele cinci limbi de circulație, anunțul de pe marginea ferestrei vopsite care sfătuia călătorul imprudent că e periculos să se plece în afară... Între timp cercetam printr-un colț unde vopseaua fusese răzuită bucățița de peron ce intra în raza mea vizuală. Până la urmă, după câteva smucituri ce m-au făcut fericită, trenul s-a pus în mișcare. Am numărat zgâlțâiturile binecunoscute prin care se elibera de împletitura de linii ca să câștige avânt. Abia când a prins viteză ca lumea am deschis ușa. M-am așezat în compartimentul gol și-am privit pe fereastra dincolo de care se așterneau fânețele podișului. Rapidul zbură prin găurile mici. Trecusem de Valea Florilor. Iar eu nu știam încă bine ce aveam să fac...

Era foarte probabil că la Alba să fiu așteptată de o parte a echipei. Dar la fel se putea să mă aștepte la Ighiu... Mai mult ca sigur că la Ighiu... Singura stație unde mai oprea trenul era Teiușul. Dacă aș fi coborât în Teiuș, puteam ajunge cu un autobuz la Ighiu.

Cum rapidul făcea o oră până la destinație, abia am reușit să-mi trag sufletul. N-aveam de ales, urma să cobor, deși le putea trece și lor prin minte să mă aștepte la singura oprire a trenului. La Teiuș am descins pe peronul opus stației și am alergat până la ușa deschisă a unui depozit de marfă în care m-am ascuns. Erau mulți oameni în gară, nu-mi puteam da seama dacă era cineva acolo doar cu scopul de-a mă captura. O mână mi se lăsă grea pe umăr:

— Ce faci, duduie, furi făină sau mă cauți pe mine?

Un roșcovan gras, îmbrăcat în salopetă de lucru, murdar de... făină rânjea cu dinții înnegriți de tutun. Era libidinos, dar nu trăda prin nimic apartenența la o frăție conspirativă. Am deschis poșeta brusc și i-am vârât în dreptul ochilor legitimația mea de bibliotecă, pe care am retras-o la fel de repede, cum văzusem în filme:

— Sunt de la unitatea specială! Deschide-mi imediat ușa cealaltă! și i-am indicat cu mâna întinsă o rampă veche în partea opusă.

— Ioi, dragă, da' țapoasă mai ești! Se conformă, descuie lacătul imens și mă pofti afară.

Când am trecut pe lângă el îmi arse o palmă undeva, ca unei ospătărite nostime:

— Asta-i ca să nu-ți închipui că m-ai prostit cu carnetu de ielevă, țuca-te-aș! îmi explică plin de bunăvoință.

Am ocolit gară pe la o distanță pe care am considerat-o prudentă, apoi m-am întors spre micul orașel. Am avut marele noroc să dau peste un taximetru condus de o femeie. Habar n-aveam de mersul autobuzelor în zonă, iar de taximetriști nu voiam să aud după episodul jignitor din hală. I-am făcut semne disperate.

— Bună ziua, trebuie neapărat să ajung până la Ighiu, că moare mătușa, vă rog mult de tot! m-am lamentat plângăreț.

— Nu știu, domnișoară, eu nu ies din oraș, e departe, sunt peste patruzeci de kilometri.

I-am fluturat pe sub nas ultimii mei bani, o hârtie albastră de un milion, pe care o țineam ascunsă în căptușeala ruptă a poșetei. A ezitat:

— Îmi dați banii înainte?

— Da, doamnă, cum să nu! Nu cred că aveți inimă să mă dați jos la jumatea drumului când e vorba de viață și de moarte.

După zece kilometri eram prietene la toartă și mi se confesă în legătură cu soțul, care avea o drăguță și nu mai aducea toți banii acasă, despre fiul care termina liceul și era obraznic, ba chiar mi-a destăinuit și rețeta ei secretă de gogoșari în oțet cu miere, pe care mi-am notat-o politicos pe-o fițuică.

Din fericire, am văzut printre dealuri primele case ale comunei. Am anunțat-o că am ajuns.

— De ce, că vă duc până la poartă, zău!

Știam eu de ce! A făcut calea întoarsă foarte nedumerită. Îmi aminteam locurile; trebuia să ocolesc cimitirul, să ajung la iazul morii, iar de-acolo să urc pe firul izvoarașului până acasă. Avantajul era că

mergeam prin crâng, departe de ulițele satului și ajungeam în spatele casei, ferită de cei care m-ar fi așteptat în față. Ceasul arăta patru fără douăzeci. Mă dureau picioarele îngrozitor. M-am îmbărbătat pentru întâlnirea cu doamna Edith, o nemțoaică plină de solicitudine care nu suporta abateri de la o viață ordonată.

Am găsit-o în curtea din spate, la cuptor, scotea pâinile.

— Kit tecik keresni? Întrebă pe ungurește, apoi mă recunosc:

— Sărut mâna, tanti Edith.

— Gott erbarme! Ce faci fetițule, uite la tine cum crescut-ai!

Da, avea să fie o problemă de comunicare, întrucât amesteca trei limbi.

— Tanti Edith, dorm aici la noapte, dacă nu te superi. am spus tare, de parcă ar fi fost surdă. Caut o scrisoare de-a bunicii.

— Tulai Doamne! Nu superi! Du-te sus, e curat, să-i spui la Iuliana ce-ai găsit, bine?

M-am sprijinit de tocul ușii, ameteam. Nu mi-am îngăduit să mă prăbușesc, am urcat scările la etaj și-am pătruns în dormitorul străbunicilor, care rămăsese neschimbat în ultima sută de ani. Din dosul perdelelor am privit ulița. O mașină era oprită la distanță de două case, dar nu puteam să observ dacă era cineva înăuntru.

De pe peretele dintre ferestre portretele bunicilor îmi zâmbeau. Cu mâini febrile m-am dus la noptieră bunicii. În sertar era trusa de toaletă: pieptene, perie, cutie pentru bucata de săpun, oglinda cu mâner. Oglinda. Inima îmi zvâcni iar. Mânerul de os al oglinzii se deșuruba... Exact cum mă așteptam, era scobit. Din el mi-a căzut în palmă o bucățică de... piatră? cărbune? nu știam decât că acela era „Elementul”. În palma mea și-a schimbat culoarea devenind translucid și fierbinte. L-am pus la loc. Inima îmi bătea nebunește în gât, sufocându-mă. Am auzit că prin vis zarvă la poartă:

— Ioi, Istenem! D-apăi cum să intrați că nici nu văzut pe voi în viața mea! Eu chem pe jandar, m-auzi? Nană Ravecă, ajutor! Ildi, ia-l pe Neluțu și hai că m-omoară! Ioi, că n-am mai pomenit așa ceva!

Din prima clipă țâșnisem pe scări în jos. Am ieșit din nou în spatele casei și m-am năpustit pe scări mai departe, în pivniță. Sub casă era un labirint de încăperi, unde străbunicii păstrau vinul la rece, pe vremea când stăpâneau podgorii de vii. M-am ascuns într-o hrubă mică, un locaș în care se înțepeneau butoaiele. Țineam oglinda strâns la piept. Am deslușit mulțime de pași în spatele casei, pași grei,

bărbătești; mă temeam doar să nu-mi audă inima și respirația șuierătoare.

— Cred c-a luat-o prin pădure, în jos. zise o voce. Hai după ea!

— Mergeți voi, băieți, eu arunc o privire pe-aici.

Kostas! Era Kostas. M-am ghemuit în umbră. Pământul era umed și rece și-mi murdărea fusta. Cum aș fi putut să distrug obiectul acela diabolic?

— Claudia! Ești aici, fetiço? Hai, știu că te-ai speriat, dar eu nu m-am supărat pe tine. Robert era foarte îngrijorat când mi-a spus la telefon că ai dispărut... De ce nu vrei să vorbești cu mine?

Vocea lui avea ceva învăluitor, ceva hipnotic, aproape că-mi venea să ies, să le dau obiectul și să declar că nu-mi mai pasă de nimic!

Am revăzut în minte terasa vilei de la Balcic, leandri înfloriți, laurul cu frunze lucioase din mijlocul grădinii... O grădină minunată ca un eden... și vocea lui caldă spunând sufletului meu uimit că timpul nu e decât o vrajă pe care natura a aruncat-o asupra noastră ca să nu ne dăm seama că toate lucrurile se petrec deodată...

— Claudia! Hai, vino!

Am deșurubat mânerul oglinzii și un fascicul de lumină irumpse. Am prins obiectul strâns, deși mi se părea că avea să-mi găurească podul palmei, și m-am repezit spre ieșire tremurând de durerea pe care mă străduiam să mi-o reprim.

— Claudia!

Mă văzuse.

— Aici! E aici!

Am tras capacul fierbinte al cuptorului compromițând a doua tură de pâini a doamnei Edith și-am aruncat obiectul în văpaie.

M-am simțit plutind, am căzut pe spate la câțiva metri fără să înregistrez vreo durere, dar văzând printre lucrurile care zburau în toate părțile o coloană de lumină înaltă până la cer.

Secțiune 9.08 EPILOG

Mă trezisem dimineța târziu, destul de buimacă, după ce noaptea precedentă închiseseam calculatorul la două și jumătate. Da, dar terminasem teza de doctorat! Ceea ce urmă erau mai mult chestiuni de protocol. Prima zi liberă!

Pentru început mi-am turnat o cafea mare, am deschis ferestrele și-am pornit CD-ul. Minunată zi! Puteam face orice doream! Știam ce aveam să fac! Voi citi din caietele bunicului, pe care le descoperisem în

debara. Le-am înșirat pe toate în jurul meu pe covor. Bine că erau numerotate! Părea un jurnal. Prima însemnare înscrisă pe foile îngălbenite data din...

(a) 4 aprilie 1924

Nu mai pot trăi pe spinarea părinților! Trebuie să-mi găsesc neapărat de lucru, chiar de-ar fi să car valize în gară! Mi-e rușine de Erzsike.

(b) 6 aprilie 1924

Șandor mi-a vândut un pont: spițerul caută ajutor. Mai întâi m-am bucurat, dar cred că va cere referințe, eu de unde să i le dau? După amiază, tata mi-a adus vestea cea cu adevărat bună: se caută un contabil la poștă. Ei, asta da! Aici mă pricep. Tata zicea că sunt bine plătit, fiindcă am bacalaureatul.

Salariu bun, înseamnă nuntă în curând! Ah, ce m-au înviorat aceste cuvinte ale părintelui meu!

— Claudia! Te-aștept, mai vii cu mine la cumpărături?

— Am uitat, mamă, vin unde vrei tu! Am visat urât azi-noapte, parcă eram aici, dar voi nu mai erai, un adevărat coșmar!

Articol X. TROVANTUL

Publicat Mai, 2010

Dorin mușcă din capătul pixului. Avea nevoie de un subiect cu adevărat tare, altfel, cu restructurările astea... cine știe ce soartă îl paște. Gicanu îl tratează militărește, aproape că-i cere frăguțe că baba Dochia! Că toate nulițiile ajung șefi...

Redacția zbârnâia ca un stup pe-o zi însorită, numai el lânzezea cu capul pe birou. De unde să scoți știri acum, în iunie, când toată lumea se gândea la concediu? La rubrica „monden” o fi ceva de scris, dar la investigații... parlamentul, ca în vacanță, tribunalele stau să se închidă. Uite-o pe Alina cum se fâțâie de colo-colo fără să facă nimic. Cu decolteul pe care-l afișează îndrăznește să-i spună careva ceva? Știu toți ce slăbiciune are bosul pentru sexul frumos. Și e frumușică fâșneața, nu?

— Dorine, ai o țigară?

— Scumpo, fumatul ucide. Lucrăm de trei ani împreună și n-ai observat că nu fumez?

— Am crezut că te-ai apucat. Mă sună ăla micu' în disperare că vecină ne inundă, iar eu trebe să mor în redacție!

— Du-te acasă, liber!

— În... liber de la tine, ce să spun. Poate îmi acorzi și trei zile de concediu să mă duc la țară, că tot am un subiect mișto.

— Ce subiect?

— Un copil respins de propria familie, chiar și de maică-sa.

— Cât vrei ca să mi-l cedezi?

— A, nu! Nu e de vânzare.

— Cât, Alină? Sau poate n-am întrebat bine; ce vrei pentru subiect?

Colega se opri brusc, luminată la față. Dorin mulțumi cerului: apăsase butonul corect!

— Tu îl cunoști pe Gavrilescu, nu-i așa? făcu ea precaut.

— Care Gavrilescu?

— Gavrilescu, directorul adjunct de la combinat... Ascultă, Dorin. Dacă mă prezinți lui Gavrilescu, îți cedez subiectul. Da' te juri că la prima ocazie te ții de cuvânt.

— Ce treabă ai tu cu Gavrilescu?

— Nu te privește. Vrei sau nu?

* * *

Parcă ar fi avut de ales! își spuse Dorin în autobuzul supraîncălzit și plin de praf ce se târa adormit pe serpentinele dealului. Se străduia să nu rateze bornă kilometrică de care îi povestise Alina: acolo trebuia să coboare. Mai avea de mers pe jos până în cătunul cu pricina. Rucsacul o să-l omoare! Dar se va opri la cârciumă; orice sătuc are așa ceva. Se va opri și va bea bere, în cantitate nedefinită. Poate dă Dumnezeu și localul are și frigider, iar berea o să fie rece. Apoi să-și caute gazdă. Mai întâi o să doarmă. Abia spre seară va plecă să-și înceapă ancheta.

Pășea pe poteca uscată, despicând efectiv căldura ce apăsa pământul. Se îndepărtase câțiva zeci de metri de șosea când realizează ce liniște se făcuse. Privi peste umăr: mașinile circulau în continuare pe banda pe asfalt, dar păreau imagini dintr-o lume îndepărtată.

Urmă poteca și simți recunoștință pentru copacii care-l umbreau dintr-o parte. Ajunse la albia pietroasă a unui pârâu. Crengi uscate, albite, pe jumătate îngropate în pământ se șteau din loc în loc printre bolovanii încinși de soare. Pășea prin mijlocul albiei seci când se simți izbit în spate de ceva; abia după aceea auzi și văzu, ca și cum ar fi fost într-un film defazat. Un individ gol alerga în jurul său, pe traiectorii bizare, apropiindu-se și îndepărtându-se, grohăind,

șuierând, de parcă l-ar fi avertizat că atinsese un totem sacru. Dorin se îndepărtă cu inima zvâcnind, ieși pe celălalt mal, fără să scape din ochi ființa ciudată. Un nebun! Se opri să-l privească. Dintotdeauna simțise fascinație pentru spectacolul nebuliei. Un nebun este un portal spre o altă ordine a lumii... Uită de setea ce-l chinuia. Mentea îi era mult mai însetată. Nebunul zumzăia pe prundiș, în jurul unui punct, ca un electron singular în jurul unui nucleu. Deodată se opri ca atins și Dorin îl putu admira în toată splendoarea lui grotescă: avea părul lung, gros și pielea îi lucea metalic, deși părea acoperită cu noroi. Fusesse un bărbat tânăr, dar acum devenise altceva. Oare ce vedea, ce percepea așa cum stătea acolo, atârnat în altă dimensiune, numai a lui? Nu va afla niciodată, chiar de-ar înnebuni; nu sunt doi nebuni la fel. El, Dorin, cine ar fi putut garanta că e normal? își săltă rucsacul și porni mai departe, aruncând ocheade în jur: nu dorea să fie surprins încă o dată.

„Odaia bună de la linie” era curată și răcoroasă. Dorin se trezi exact când cireada satului se întorcea de la păscut pe sub geamurile lui. Se însera. Îl încercă un sentiment de mulțumire: găsise cătunul, găsise gazdă, găsise bere. Acum, că era odihnit, putea să înceapă ancheta. N-o să fie greu; încă de când venise a observat înclinația gazdelor spre conversație. Pe moșneag îl găsi pe pragul bucătăriei de vară; cioplea araci. Baba alerga după o cloșcă:

— Așa, domnu’... iacă! zâmbi știrb moșul. Uitai cum vă zice, he, he.

— Pavelescu. Dorin Pavelescu. Spuneți-mi Dorin.

— Domnu’ Dorin, îi ziceam babii mele mai devreme că poate vreați să mâncați cu noi.

— Mda... de ce nu?

— Onelo, vin, fă, de pune de mămăligă și scoate o sticlă de-aia știi tu de care din beci, auzi?

— Viu, acu! Găsi-o-ar moartea de cloță, cum mă aleargă ia pe mine, da’ las că...

Dorin nu mai ascultă până la capăt promisiunea făcută cloștii mult prea independente. Se așeză pe băncuță și trase cu urechea la zgomotele satului, savură mirosul de fum amestecat cu cel de otavă, cu cel de carne de la garniță prăjită în tigaie și cu cel sărat de brânză cu cheag ținută la putinică.

— Gata, poftiți să gustăm o țuică, domnu’ Dorin. Hai, muiere, săi de adă niște castraveciori!

— Nu, mulțumesc. Nu vă deranjați. Mănânc puțin din ce aveți aici. Nu pot să beau țuică. O să gust vinul. Mă gândeam că poate îmi povestiți și mie pentru ziar cum e cu băiatul acela pe care ai lui nu mai vor să-l primească.

— Păi mata de-asta ești aci? Aleooo! Fi-ți-ar hala... încep baba.

— Taci, muiere! Ce știi tu? Da' ne dați numele la ziar, dacă povestim?

— Sigur. făcu Dorin sorbind din vinul rece și jucăuș.

— Vă zicem ce vreați, da' poate era bine să spuneți acolo la capitală la domnii ăi mari câte ceva din greutățile noastre, că io zic c-or uitat de noi.

— Da, da! aprobă Dorin, că nu-l durea gura; se amuză imaginându-și ce interes ar avea guvernanții pentru țărani de la coada vacii.

Uncheșul mai plimbă prin gură o bucată de mămligă cu un aer meditativ, de parcă ar fi cântărit ce e bine să spună și ce nu:

— Domnu' Dorin, io vă spui ce se-auzi prin sat, de... Nu e lucru tocmai curat. Zice că Fănel al lui Florea lu' Ionică ar da ploi de pietre peste casile oamenilor. O spart țigla la câțiva...

— Și geamurile... și e scumpe! se indignă baba Onela. D-apăi s-auzi ce povesti Maria lu' Nae...

— Taci, fă!

— Nu, lăsați-o să spună. Zi, mamae!

Onela se ridică în picioare și se șterse la gură cu șorțul, deplin satisfăcută de atenția ziaristului:

— Maică, le Ducă-Se-Pe-Pustii la iei în băătăură, ascultă la baba, c-am văzut multe la viața mea. Maria lu' Nae se ducea să ceară un ceauș de zacăr la vecina ș-o trecut pe uliță, când ce să vezi? În băătăură la Florea se plimba bicicleta singură, m-auzi? Cârmea și la dreapta și la stânga, sună și din clopoțel, da' fără nimini în șea! Mare minune! Să scrii mata că mă cheamă Stan Onela acolo, la ziar și nu pomeni de Maria că și-așa n-are copii să citească la gazetă.

Dorin se temu pentru anchetă să nu venise cu gândul la găina care a născut pui vii! Intenționa să scrie un articol din zona socialului și iată peste ce dădea!

— Foarte interesant. Dar despre copilul respins de familie ce-mi puteți spune?

— Fănel e sălaș la Ucigă-l Toaca, maică!

— Taci, fă! Dăduși apă la cai? E gata soarba la porci? Hai? Vezi-ți de trebile tale! Lasă că-i explic io lu' domnu'. Așa. Păi să vă spui... Fănel era un copil ca toți ălalți până acu un an. Din vara trecută a purces numai la năzbâtii. Or chitit că-i boțogaș peste poate, numa când or văzut că se-ntrece cu gluma s-or luat cu gându... O băgat-o în spărieți pe mă-sa a bătrână, mă-sa mare, că zice lumea că de-aia o și murit, săraca, că avea inima slabă. Pe-urmă a fost tot mai rău. Se petreceau lucruri din cale-afară la iei în băătură. Mărioara, muierea lu' Florea și maica lu' Fănel, o chemat popa să sfințească toate cele, dă-n zădar. Or crezut că duhu moartei s-o-ntors moroi. Le-o trăbuit ceva vreme să priceapă că Fănel le face.

— Concret! Ce făcea?

— Mută lucruri, vorbea-n limbi, îți zicea una de-ți trosneau urechili și pe-urmă se și-mplinea. Nu era bine să dai ochii cu iel. Te lua cu dureri de cap, ca pe-ntelectuali.

— Și?

— O fugit băietu de-acas. L-or cătat, ce l-or cătat și l-o găsit polițistu' în râpă cu George, nebunu', nu-l știi tălică... Doamne ferește!

Moșul se închină cu evlavie și goli țoiul. Tăvăli un boț de mămăligă prin tocană, apoi păru să-și mai amintească ceva:

— Și era ielev bun, învăța bine. L-am văzut cu ochii mei când luă premiu întâi cu cunună...

— După ce l-au găsit în râpă ce s-a mai întâmplat?

— E, l-or luat acasă, da' cine-l putea ține? Avea o putere în iel c-ar fi sfârmat și lanțuri. I-o citit părintele molitfe o zi și-o noapte și o șezut cuminte, de-or crezut c-or biruit p-Ăl Rău. Da' la sfârșit, copilu' o răs și era tot că-nainte. Apăi nu știu ce-o făcut de l-o dat mă-sa cu tac'su afară. N-or zis la nimini. Da' bag seamă că i-o băgat în spărieți.

— Dar de ce nu l-au internat? E clar că e bolnav!

— Cine, taică? Cine să-l interneze? Mă-sa nu vrea să mai auză de iel, rudele i-or închis ușa, asistent social n-avem, polițistu' zice că nu vrea cazuri. Ne-am procopsit cu înc-un nebun, asta e! De, întreabă de iel și la școală de vrei...

Dimineața următoare Dorin se trezi târziu. Vinul! Vinul era de vinovat; de-aseară simțise că vinul are o vrajă în el, un parfum ca de flori, de tămâie și busuioc, de nuntire a stihilor.

Sări în blugi, răscoli în rucsac după reportofon și ieși grăbit în curte întrebându-se dacă va rezista fără cafea. Baba Onela rânea la

vacă.

— Bună dimineața, mamae! Spuneți-mi unde stă familia lui Fănel?

— Să trăiești, maică. De, io știu... o fi bine să-i cați pe bieții oameni? Le supărați și-așa...

— Lasă, că-i îmbunez eu...

— Ietă colea, lângă primărie... casa cu gard de ulucă... da' să nu spui că io-ți zisăi...

Dorin plecă însoțit de lătrăturile tuturor câinilor. Din dosul porților îl priveau bătrânii oploșiți pe prispe sau femeile încinse la treabă. Copii mici se opreau în mijlocul uliței uitând de minge, ca să vadă pe străinul ce mergea grăbit pe drumurile lor colbuite. Primăria era o casă oarecare, doar tăblița indica o instituție de stat. Lângă primărie, gardul de ulucă. De partea cealaltă a gardului, o gospodărie de țăran mijlocăș cu acareturi și livadă. Nimeni în curte. Dorin se trezi în situația ridicolă de a bate cu pumnul în portița de lemn. Cum să-i strige? Cum îi chemă? Își aminti că prin vis că pe femeie o numise moșul Mărioara.

— Doamna Mărioara! Doamna Mărioara!

Că doar nu putea să-l strige pe Fănel. Presupunea că nu era acasă. Un zăvod alb și lățos veni lătrând baritonal tocmai de departe, din livadă. Până la poartă își pierdu toată ferocitatea, iar când îl văzu pe Dorin, dădu plictisit din coada stufoasă. Privi în curte: nu se vedea niciun om.

— Doamna Mărioaraaaa!

În curtea vecină se ivi o basma colorată din ușa tradiționalei bucătăriei de vară.

— Bună ziua! Vreți să veniți puțin? întrebă Dorin cât putu de amabil.

Femeia se apropie prudent, mergând ferit, într-o parte.

— Nu le nimini acasă la Mărioara. Geaba strigați.

— Nicio problemă, pot vorbi și cu dumneavoastră. Mă numesc Dorin Pavelescu și sunt de la ziarul...

— Aleooo! maică Ilinco! maică Ilincoo!

Femeia fugi disperată undeva în dos, în spatele unei magazii sau fânar, de unde Dorin n-o mai putea vedea, dar mai auzi preț de câteva secunde lamentările panicate. Niciodată simpla pronunțare a numelui său nu crease atâta impresie... La o casă de alături se trânti o ușă.

Dorin rămase mofluz. Era complet derutat. Se întoarse spre primărie. Un portar cu chipiu, apărut ca din senin, îi închise poarta în faţă:

— Pauza de prânz, reveniţi mai târziu, mă scuzaţi...

— Dar e abia ora unsprezece! protestă Dorin.

— E prânzişoru, să trăiţi!

În mod evident era vorba de rea voinţă. Ce aveau toţi oamenii aştia? Ce se tot ascundeau? Mai rămăsese şcoala. Să încerce şi acolo. Dar unde era? Agăţă de tricou un băieţel care încercase să treacă nevăzut. Când victima ridică ochii spre el realizează că era prea mic: probabil de-abia frecventa grădiniţa.

— Băietaş, poţi să-mi spui unde e şcoala?

Băietaşul îl fixă nedumerit, apoi se încruntă, se schimonosi, iar în ochi îi băltiră lacrimile. Dorin îl eliberă exact înaintea unui bocet răsunător. Copilul plecă mai departe ca o jucărie trasă cu cheia ce a întâmpinat întâmplător un obstacol.

Era un sat de nebuni! Chiar atunci se ivi o fetiţă sărind pârleazul gardului dintre fâneţe.

— Vă spui eu unde-i şcoala! Ha, ha! ăla era Nuşu, v-aţi găsit pe cine să-ntrebaţi!

Copila zâmbea din ochi şi părea isteţă spirt. Mai exista deci speranţă pentru populaţia micii aşezări.

— Mergeţi pe uliţa asta până v-apare o troiţă pe dreapta. Acolo o să vedeţi că se face alt drum; mergeţi pe el şi găsiţi şcoala. Are curte cu brazi, are şi tăbliţă...

— Mulţumesc mult, ai fost foarte amabilă, domnişoară. spuse Dorin serios. Dar tu de ce nu eşti la şcoală?

— Am rămas cu frati-meu ăl mic, că-i mama plecată la oraş. se îmbujoră descendenta Evei măgulită pentru că străinul recunoscuse în ea o „domnişoară”.

Chiar dacă n-ar fi zărit brazii, sau n-ar fi dibuit cu ochii tăbliţa albastră a ministerului, tot n-ar fi putut rata instituţia de învăţământ. Era o oră de sport şi elevii celor patru clase primare concureau într-o alergare cu ştafetă. Curtea răsună de râsete, încurajări şi aplauze. Dorin îi privi până identifică o învăţătoare. Deschise porţiţa şi se apropie încet: concurenţii tocmai trecuseră linia de final, zgâmbită pe pământ cu un băţ. Învăţătoarea le aruncă două mingi.

Dorin inspiră profund; poate era de vină dimineaţa de iunie, poate aerul atât de curat cum nu mai respirase în Bucureşti... sau

poate vinul de aseară... Ori era veselia copiilor molipsitoare? Totul arăta ca-ntr-o poveste: școala mică, văruiată cu alb pur, cu ușile și tocurile ferestrelor albastre; copiii alergând într-o curte cu iarbă verde, adevărată; soarele pe cerul clar și clopote bătând undeva la o biserică; învățătoarea suplă, cu părul strâns într-un nod greu la ceafă...

— Bună ziua, pe cine căutați?

— Sărut mâna. Sunt reporter. declară Dorin așteptând în sinea lui ca învățătoarea s-o ia la fugă ținând. Mă numesc Dorin Pavelescu.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Aveți un elev Fănel... Putem vorbi puțin despre el?

Pe chipul învățătoarei trecu un nor:

— Da, dar va trebui să mai stați câteva minute, mă așteaptă o mămică, e aici mai de mult... Luați loc pe bancă, vin imediat.

Ce anume i se părea cunoscut la această femeie? O privi cum se îndepărta și ținuta ei, dincolo de asemănarea fizică, îi aminti de Lia. Lia! Numele fostei soții încă îi ardea inima. Nu putea uita că cea mai frumoasă dintre femei fusese soția lui timp de cinci ani. În fiecare zi o iubea mai mult decât în cea de dinainte și era convins că și ea îl iubește la fel. Până în dimineața când ea îl sună la serviciu și-i spuse că are o surpriză pentru el. I-a dat întâlnire la restaurantul unde mâncau uneori. Era radioasă.

„Dumnezeule, în sfârșit vom avea un copil!” își spuse în gând și aștepta ca ea să vorbească. Dar când ea vorbea, îi căzu cerul în cap:

— Dorin, promite-mi că te vei bucura împreună cu mine! Eu sunt fericită.

— Da, iubita mea, cum să nu?

— Dorin... m-am îndrăgostit cu adevărat. Mi-am găsit sufletul pereche. Te rog, nu fi egoist, bucură-te cu noi! Dacă mă iubești, te vei bucura de bucuria mea...

Iar el, în loc să-i dea o pereche de palme de față cu toți, el lăsase capul în jos și se transformase în stană. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar simțea că nu mai poate. La toate insistențele ei a tăcut. Chelnerul i-a întrebat de mai multe ori ce vor să comande, apoi i-a lăsat în pace. Lia a început să lăcrimeze, neînțeleasă. Era atât de frumoasă! Dorin se întreabă în sine, cu o curiozitate aproape științifică, dacă își bătea joc de el sau efectiv era proastă. Nu-l mai interesa. Părăsi localul.

Acasă observă că toate lucrurile ei dispăruseră. Lia nu mai era. Cinci ani s-au dus purtați de vânt. Apoi au venit hârtiile de divorț.

Scârbit, îi cedă totul la partaj. Avea un profund sentiment de eșec...

Și acum, învățătoarea cea tânără îndrăzne să-i semene Liei atât de mult!

— Gata, vă stau la dispoziție...

— Aș dori să-mi vorbiți despre Fănel. Dar mai întâi, cum vă numiți, vă rog.

— Ioana Teodor. Bănuiesc că ați aflat deja multe despre Fănel... În momentul de față nu mai frecventează cursurile. Am discutat cu părinții lui, cu polițistul, dar eu nu pot lua măsuri peste familia sa. Este o situație nefericită. Are nevoie de un psiholog, de ajutor de specialitate.

— Când a fost ultima dată la școală?

— Cam acum o lună... Dacă vreți ne putem uita în catalog.

— Cum vi s-a părut?

— A fost întotdeauna un elev peste media clasei. Chiar și când se vedea că e... tulburat... a dat răspunsuri bune; unele foarte bune. Dacă stau să mă gândesc... e ciudat... parcă învăța mai bine ca niciodată în ultimul timp, reținea imediat, era intuitiv, prindea din zbor o idee...

— Am aflat că după ce a fugit de acasă, a fost găsit în tovărășia unui... nebun... Ce credeți despre asta?

Învățătoarea se albi, apoi se îmbujoră. Înghiți un nod ca să poată răspunde:

— Nu știu ce să cred.

— Bine. admise Dorin.

— Știți, nu mai am timp, trebuie să intru la clasă.

— O să vă mai caut, poate mâine.

— V-am spus tot...

— S-ar putea să mai am nevoie de-o părere...

Un grup de fete veni fugă:

— Domnișoara! Domnișoara! Băieții ne-au luat mingea și nu ne lasă și pe noi pe teren!

Învățătoarea se ridică scuzându-se și plecă vizibil ușurată. Dar o prinsese! Nasul lui îi spunea că Ioana Teodor mai știe ceva. Ceva ce n-a vrut să-i spună și lui. Dar asta nu însemna că n-avea să-i mărturisească până la urmă...

Mulțumit, se îndreptă spre centrul comunei, spre cârciumă. Avea frigider. Acolo, la una din mesele jechoase, își notă niște idei cu pixul în carnețel. Luă o bere, apoi încă una, apoi o cafea. Se gândi la

Ioana, învățătoarea. La Lia... Și ajunse la concluzia normală că ar fi fost bine să mănânce. Precis mamae Onela îi fripsera un pui, așa cum îi promisese la plecare. Va gusta o mâncare simplă, ca în copilărie, în satul bunicilor.

În dimineața următoare se trezi sufocat, transpirat și îngrozit. Visase urât toată noaptea, dar spre zori coșmarul se adânci. Ceva greu i se așezase pe piept, strivindu-l. Încercase să scape, dar nu putea schița niciun gest. Când reuși să deschidă ochii, constată că era închis în capsula rigidă a unui ou uriaș. Un ou de cremene. Nu se putea mișca, abia respira. Poziția fetală îl făcea să se simtă extrem de vulnerabil. Și era atât de lucid!

Îl trezi țipătul unei găște. Deodată căzu în realitate, de parcă pereții duri ai oului nici n-ar fi existat. Slavă Domnului! I se păruse că e închis pentru eternitate acolo, conștient și nemuritor ca să se autodevoreze.

Usturoiul? Mijlocul de usturoi de lângă pui să fi fost vinovat? Sau berea? O fi fost veche...

Se spală afară, la fântână. Simțea că are cearcăne și tremură în vântul răcoros. Mamae Onela îl citi pe loc:

— Ce-ai domnu' Dorin? Că nu prea ți-e bine, ai?

— Nu știu, cred că fierea, poate de la usturoi...

— Ia la maică o ulcică de moare acrișoară, că-ți ia rău cu mâna! Na, vezi ce bună le?

— Chiar, mă simt mai bine. Sărut mâna, mamae! auzi, vreau să te întreb ceva, dar nu vorbești cu nimeni...

— Gata!

— Am stat ieri de vorbă cu învățătoarea, cu Ioana...

— Aha!

— Mi s-a părut stânjenită când am pomenit de nebunul acela...

— Ete, na! Păi George i-a fost drăguț până a-l chinui duhu rău. Că de-aia-i nemăritată și-acu, că l-o iubit sireaca... Că altfel ce fată cuminte și la locu' iei!

— A! Mulțumesc, mamae Onela, m-ai ajutat.

— Să trăiești, da' acu hai de mănâncă, că pe-urmă io plec în luncă să iau niște mohor. Îți prăjesc niște ochiuri în tigaie cu bucăți de la garniță, ai? Văz că ești mai bine...

— Da, e grozav.

Când socoti că a trecut pauza de prânz, Dorin se mobiliză. Părăsi

prispa umbrită unde digerase în tihnă dejunul bogat, îmbracă un tricou cam șifonat, își trecu mâna prin părul tuns scurt și ieși pe uliță. Ia să vedem primăria...

Portarul răutăcios nu era pe nicăieri, așa că intră pe un hol rece, neprimitor, unde la o fereastră nordică mureau niște mușcate. Câteva uși închise, cu numere agățate în mijloc. Un plan de evacuare al clădirii. Dorin privi în jur: o singură intrare, trei încăperi; ce să evacuezi?

Bătu în prima ușă. Îi răspunse un glas răstit:

— Intră!

— Bună ziua... Domnu' primar?

— Aveți programare?

— Nu...

— Atunci nu vă poate primi.

— Sunt de la ziar.

— E plecat, are ședință la oraș.

Se întoarse în uliță. Cum de nu-l văzuse până atunci? Lângă stâlpul de curent, un panou de afișaj. „Oferta turistică a comunei Costești”. Dorin citi cu interes. Măcar să se plimbe, că ancheta tot mergea prost... Costeștiul era impresionant că ofertă! Multe biserici, mănăstirea Bistrița, Peștera Liliecilor, rezervația din Munții Buila-Vânturarița, Muzeul Trovanților... Citi despre trovanți. Privi ceasul: două jumătate. Era groaznic de cald, și satul părea mort. Ce altceva ar fi putut face? Să caute muzeul în aer liber!

Atunci se dumiri ce erau pietroaiele pe care le etalau gospodarii în grădinițele din fața caselor: trovanți! Erau ciudați, ca niște cocoase mângâiate de-o mână uriașă... Când ajunse într-un crâng, regretă că nu întrebase mai întâi despre locația exactă a muzeului. Era evident că rătăcea, dar plimbarea era plăcută, cu sau fără țintă. Și totuși! Iată că era pe drumul bun! Alături de poteca pe care mergea, zări un trovant. Era straniu că se afla în pădure, dat fiind că locul lor de formare era un sit nisipos de lângă pârau. Poate cineva a vrut să-l ducă acasă, în grădină. Îl studie cu atenție: avea dimensiunile unui ceaun de cincizeci de litri ca cel în care mamae Onela fierbea borhotul la porci. Și era tot atât de negru; doar că purta pe spinare niște muguri cenușii, zgrunțuroși... Îl atinse încet, de parcă ar fi fost viu. Era cald.

Se hotărî să meargă mai departe. Potecuța ducea la pârau, din câte se părea. Auzi pași străbătând frunzișul și se opri. Ascultă. Pădurea își ținea respirația. Porni din nou. Scoase aparatul de

fotografiat din husa de piele. Să fie pregătit dacă apare ceva... Pașii nesiguri înaintară și ei. Auzi mai în vale o voce:

— George, tu ești? Vrei să vorbim? Nu-ți fie frică, vino!

Dorin putea să jure că vocea era a Ioanei. Mai făcu doi, trei metri și se așează. Pașii din vale se apropiau.

— George? Tu ești?

— Nu, dar aș vrea să stăm de vorbă...

Surprinsă, Ioana nu se strădui să-și mascheze neplăcerea.

— Nu e frumos să mă urmărești așa...

— Nu te-am urmărit chiar deloc! Căutam muzeul trovanților.

— Aici? E fix în cealaltă parte a satului. Ți-am răspuns la tot ce m-ai întrebat, și continui să mă urmărești; acum înțeleg de ce se spune că ziariștii sunt groaznici.

— Nu, nu te urmăream. Și nici nu mi-ai spus adevărul. Când te-am întrebat de nebun...

— Îl cheamă George, nu e animal.

— Liniștește-te, n-am spus nimic rău de el. Când am venit, a fost primul om pe care l-am văzut. Mă gândeam la ce înseamnă nebunia... De ce ne considerăm noi sănătoși... Autiștii... sunt nebuni? Nu, doar percep altfel lumea... Când te-am întrebat n-am știut... N-am știut că ați fost...

— Nu vreau să vorbesc despre asta!

— Nici mie nu-mi place să vorbesc despre felul cum m-a părăsit nevastă-mea exact când trăiam cu impresia că ne iubim mai mult... Dar mi-am impus să trec peste orice durere.

Dorin suspină. O privi pe furiș: niciodată nu dădea greș dacă mizai pe compasiunea unei femei. Ioana deveni ezitantă; înverșunarea dispăru subit.

— Îmi pare rău. zise neutru.

— Știi, Ioana... Pot să-ți spun pe nume?

— Sigur.

— Nu-i pasă nimănui că un copil de unsprezece ani doarme de atâta timp sub cerul liber? Ca să nu spun că s-ar putea să nici nu mai fie în viață... Mi se pare foarte ciudat. Ești cadru didactic. Înțeleg că e treaba familiei și totuși... Nu se poate face nimic? Sunt gata să mă implic, să ajut. E doar un băiețel, Ioana! Probabil că e singur și speriat. George... prietenul tău... nu e vinovat, dar l-ar putea răni pe copil.

Femeia își acoperi fața cu palmele. Plângea. Se așezară la umbra

copacilor. Era mai indicat să n-o preseze. S-o lase încet dacă dorea s-o convingă să vorbească.

— Nu înțelegi. hohoti ea. Nici n-ai cum...

— Am o minte deschisă. Explică-mi!

Ioana își șterse lacrimile cu dosul palmei. Tăcea îmbufnată și căuta prin iarbă frunzulițe pe care le zdrobea între degete. Umbra era atât de deasă și răcoroasă, încât Dorin se întinse pe spate căutând să vadă cerul prin frunzișul fără odihnă. Parfum de pelin și roiniță se prelingea de pe mâinile fetei și-l străpunse un dor de copilărie, de buncii cu păr alb de la marginea satului, așteptându-l într-o căsuță de lemn tencuită cu chirpici.

— Eu cred, începu el evaziv, că există o legătură între George și Fănel. Nu știu de ce. Dar tu știi și nu vrei să-mi spui. Poate-i ajutam; am relații la București, i-am putea interna...

— Aș vrea să-ți spun, numai că...

— Uite, facem o înțelegere: am să iau de bun orice mi-ai spune. Nu comentez.

— Mi-e frică, nu-nțelegi?

Dorin se ridică. Mica mafie locală!

— Polițistu'? Primaru'? De cine ți-e frică?

Ioana se ridică și ea. Zbuciumul prin care trecea era vizibil.

— Mi-e frică să nu mă ia și pe mine! zise răgușit. La toți ne e frică! Te fură când nu știi...

Dorin se simți confuz. Femeia părea să manifeste un început de isterie: tremura violent, lacrimile îi curgeau într-un plâns ciudat, adânc, nu-și găsea cuvintele.

Îi fu milă de ea. Probabil că nu era bine ceea ce făcea, dar nu putu rezista imboldului: întinse mâna spre ea și-o luă în brațe. O strânse tare de tot și o simți în sfârșit descătușată de teamă. Plânse cu capul pe umărul lui. Apoi se liniști și se desprinse de el.

— Ne ascultă. Hai să plecăm, nu e bine să stai prea mult într-un loc.

Ar fi vrut să obiecteze, să n-o lase să schimbe subiectul când fusese atât de aproape de o mărturisire. Să plece, însemna să amâne.

Întâi crezu că plouă. Apoi percepu mâna Ioanei crispându-se în mâna lui. Și abia după aceea se trezi lovit în obraz, pe brațe, pe picioare de o ploaie de mici proiectile.

— Fugi! țipă Ioana.

Își apărau ochii cu brațul ridicat, căutau să nu se împiedice în tufișuri și alergau spre sat. Dorin vedea imaginile mișcate, cu lungi fâșii de verde, cu puncte roșii în dreptul Ioanei. Zburau pietre mici, ca o driblură și-i nimeriseră. Sângera și el. Era o ploaie, dar nu din cer, ci orizontală. Ioana căzu. Îngenunche s-o ajute. Groază întipărită pe figura ei i se păru mai sinistră decât orice.

— Spre pârau! articulă înnebunită și se ridică într-o forțare dincolo de puterile ei. Pietrele sfâșchiuiau cu furie, Dorin distingea şuieratul lor, răpăitul celor care loveau trunchiuri de copac, sunetul moale al celor care le sfâșiau hainele sau se încurcau în mă răcinișuri. Albia pârauului se ivi printre plutele înalte și, de îndată ce călcără pe nisip, ploaia se opri.

Dorin își atinse buza lovită: sânghera. Strivi o înjurătură; îi era ciudă că se speriasse. Dar prea se întâmplase iute. Poltergeist. Clasic. Crezu că înțelege toată povestea: Fănel era la vârsta predilectă pentru astfel de manifestări; el stârnea ploi de pietre, el plimba obiecte fără să le atingă. Sătenii îl considerau posedat. Familia exasperată îl alungase. Era ceva straniu, dar nu nemaiauzit.

— S-a oprit. constată cu nepăsare atent calculată. Te-a lovit rău, mama lui de copil!

Ioana îl privi contrariată. Își presă măneca rochiei de tâmpla care-i sânghera:

— Te gândești la Fănel? Nu el o face.

— George?

„Să știi că e gelos!” își zise în gând și se simți satisfăcut.

Ioana clătină din cap cu tristețe.

— Dar spune-mi odată, pentru Dumnezeu! izbucni Dorin iritat.

Fata mângâie nisipul fierbinte de pe prund; îl trase spre ea, jos și-i șopti la ureche:

— Trovantul cel mare din peșteră, el face tot.

— Cine?

— Șșș! Aici nu ne lovește că suntem pe nisip, e carnea lui. N-ai văzut bolovanii din curți? Trovanții? E unul mare de tot în peșteră, la lilieci, el e capu' răutăților. Toți sunt vii, n-ai simțit?

Dorin se-ndepărtă de ea și-o privi suspicios. Ioana avea ceva disperat în ochi și acum nu se mai oprea:

— Pietroii cresc după ploaie... umblă noaptea de-i afli unde nu gândești... fură viața din om și te transformă în stâncă... Începe să te

doară ceafa. Pe-urmă ți-apar negi pe mâini și picioare, ți se-ngroașă pielea tot mai tare până se face crustă de piatră. Devii greoi. Nu te mai poți urni. Apoi te faci de-al lor. Îți ia mintea, te fac trovant. E ca o boală, se ia. De-asta l-au alungat pe Fănel. George a încercat să spargă trovantu cel mare. I-a luat mințile pe loc! Eu i-am spus să plecăm de-aici, da' el nu și nu, că e de datoria lui să-i scape... E bine acum? Cui îi mai pasă că el s-a zbătut pentru săteni?

— Ioana! Gata, calmează-te. Hai acasă.

— Vezi? Nu crezi nimic! Mi-o zis mama mare să nu povestesc, c-or încercat și cei bătrâni și n-or fost crezuți, ba mai înfurii pe Cel Rău... Da' am dovadă. Dovada vie, pe Moș Costea. Te duc la el, chiar de-o fi să nu ne mai întoarcem. Vino, sau n-ai curaj?

Dorin porni fără vorbă în urma ei. Urcau panta unui deal cu vegetație săracă. Colți de stâncă se iveau ici-colo de sub palma de sol ce-l acoperea ca o blană. Sus, pe creastă erau formațiuni bazaltice spectaculoase. Ar fi preferat să facă plimbarea asta altă dată, nu acum pe căldură. Dar, din moment ce pomenise de curaj, nu putea să dea înapoi.

— Și cine-i moș Costea ăsta la care mergem?

— Ultimul furat care încă-i om. N-ai văzut pietrele prin grădini? Se zice că-s cei bătrâni, strămoșii, care s-au întors fiecare la casele lor... Dacă pui mâna pe ei, le mai simți inima bătând adânc în piatră.

— Da? rânji Dorin. Atunci ce-i cu pietroii de la muzeu?

— Aceia sunt atât de vechi, încât nu și-au mai găsit casa și neamul. Nu e muzeu, e satul oamenilor de piatră. E chiar sub munte. Îi zice Pietreni. Dacă e liniște și ai răbdare să-i ascuți, îi auzi scrâșnind înăuntru.

Dorin se opri străfulgerat. Era o senzație cunoscută. Își aminti coșmarul din zori și-l scutură un val de frig în plin soare.

— Când ai venit după mine astăzi, la pădure, n-ai văzut pe cărare un trovant negricios? Se duce acasă. E Lenuța lui Chindeac. E dispărută de treizeci de ani.

— Ioana! Ați luat-o razna chiar toți? Și să știi că n-am venit după tine...

— Am ajuns. O să ne oprim înăuntru, lângă intrare, să ne obișnuim cu întunericul. Încearcă să nu atingi nimic. Nu știm cum se ia molimă.

— Nu văd nicio intrare.

— În spatele tufişurilor. Nu o cunosc decât localnicii. Comunică şi cu peştera liliiecilor printr-un coridor îngust, dar eu nu pot să trec prin el; sunt claustrofobă.

În peşteră era un aer umed, dar răcoros. Undeva în adânc se auzea susur de apă.

Dorin încercă neplăcuta senzaţie că e ridicol. Ce naiba căuta în peşteră cu fata asta drăguţă, dar nebună de legat? Investigaţie, OK, dar până unde? Era lipsă de profesionalism că se luase după o sursă de neîncredere... Ioana era prea implicată.

— Şi unde sunt liliicii? Sper că nu ți-e frică...

— Nu mi-e frică, am fost aici cu George. Nu ți-am spus... El era student la geologie... Liliicii sunt în partea cealaltă, la intrările estice, unde sunt şi cele două biserici, Ovidenia şi Sfinţii Arhangheli. Sunt vechi, construite în stâncă, la intrări; așa au încercat oamenii încă de atunci să stăvilească răul înăuntru. Da' tot a ieşit... Hai să mergem. Fii atent pe unde calci, vino după mine.

Ar fi putut jura că se rătăciseră şi era pe cale să-i comunice asta Ioanei, când ea se opri în pragul unei săliţe. Întunericul nu era deplin. O lumină difuză era purtată de curentul de aer în continuă mişcare. Sau, cel puțin, așa i se părea lui. Peştera era săracă în formațiuni concreționare; zărise câteva coloane, bolți modeste, praguri. Un firicel de apă curgea chiar pe mijlocul principalei căi de acces şi probabil că acesta era reperul Ioanei. Pereţii păreau albi, acoperiţi de un praf gros, la fel ca şi zonele uscate. Din loc în loc se deschideau coridoare laterale, unele destul de înalte spre a fi străbătute ușor, altele înguste sau prea joase. Sinistru loc!

Atunci desluşi în săliţa din faţa lor un morman de pietre. I se păru că distinge mişcare acolo. Încercă să vadă mai bine. Ioana înaintă încet. Liniştea făcea ecou. Desluşi o respiraţie. Şi nu era a Ioanei! Se apropie şi el cu toate simţurile în alertă. Deodată văzu: în mijlocul bolovanilor stătea un moşneag. Avea corpul acoperit cu licheni şi cruste sticloase îi sudaseră picioarele în piatră. Un pietroi îi creştea din umăr şi povara lui îl aplecă în faţă. Ioana vorbi cu o duşmănie de care Dorin n-ar fi crezut-o în stare:

— Mi l-ai luat pe George! Te-am crezut că încă ții cu noi... Da' ți-am spus că nu rămâne așa.

— Hăi, fato!

Dorin se cutremură: bătrânul avea un glas hârâit, iar încercarea

de a-și ridica fruntea scoase un sunet nesuferit ca un lighean cu apă împins pe podele.

— Fatoooo! gemu moșul. Poate mai vorbește și dracu' din mine, asta n-o pui la socoteală? Țsta cine-i?

— Tataie, sunt reporter. O să te scoatem de aici. O să te salvăm.

— Hă, hă! hohoti arătarea de piatră.

— Uită-te bine, Dorin! îl avertiză Ioana. Să nu mai spui că nu mă crezi. Când consideri că te-ai convins, plecăm!

— Dar trebuie să-l ajutăm... De când n-a mai fost nimeni la el cu mâncare?

— Taică, eu mînc pămînt. Și beu lapte de stîncă. Pămîntul ăsta le maica noastră, cum zice la carte: din pămînt ești făcut, în pămînt te vei întoarce. Și ce dacă mînc pămînt? Nu le spurcat. Din țărîna crește buruiana câmpului care hrănește dobitoacele, iar pe dobitoace le taie omu'. Tot pămînt are în gură și ăl de-i zice carne!

— Moș Costea, ia spune-i domnului ziarist, cine ți-a făcut asta!

— Bolovanu ăl mare, taică. Îți dă-n nări praf de-ăla de-al lui și te trezești cu coji de cremene la călcăie și-n coate, apai ești pierdut...

— Tataie, unde e bolovanu?

— În fundu' pămîntului, nu-l afli tălică. O crescut și el, c-o fost mititel când o căzut din ceriu. Munții sunt pe spinarea lui...

— Ioana, hai să-ncercăm să-l ridicăm.

— Ai înnebunit? Tu nu vezi că toate pietrele alea sunt prinse de el? Uită-te mai bine!

Dorin privi stupefiat ceea ce crezuse că sunt licheni: era un fel de sistem circulator extern cu bogate ramificații prin care bolborosea lent un lichid gri-verzui. Fața bătrînului avea cruste de parcă i-ar fi ieșit unghii de sub piele; cu un ochi nu avea cum să mai vadă... Dar în ochiul viu sclipi un licăr de răutate și moșul își arată dinții într-o grimasă înfiorătoare: erau lungi și subțiri ca dinții de gavial.

În același timp percepu un vuiet puternic dincolo de unul din pereți; firicelul de apă le inundă picioarele. Ioana țipă:

— Să fugim! Repede!

O apucă de mână, mai mult de teama de-a nu se rătăci el, decât din dorința de a o salva pe ea. Alergau orbește prin apa ce venea din spate cu viteză. O teroare cumplită pusese stăpînire pe el: simțea un rău de neînțeles hăituindu-i. Nimeriră ieșirea și continuară să fugă, dar apa râului subteran nu ieși afară. Probabil își continua cursul pe sub

pământ.

— Gata cu moșu, s-a înecat!

— Nici vorbă. N-are neapărată nevoie de aer, cum nu are nevoie de mâncare. Din momentul în care se contaminează, corpul lor suferă transformări.

Dorin își privi ceasul: era șase.

— Unde mă pot conecta la internet?

— La școală.

Dorin deschise laptopul. O privi pe Ioana cu coada ochiului. Își despletise părul ca să ascundă tâmpla și obrazul lovite.

— Vorbește-mi de George.

— Nu...

— Gândește-te c-o faci pentru el. E sigur că el și copilu' au aceeași boală; la fel și moșu. Cum debutează? Care sunt primele simptome?

— De moș Costea nu știi. E în peșteră de vreo șapte ani. El n-a fost nebun. Devenise fanatic... religios. Pupa icoanele și bătea mătânii la toate slujbele. Acum îmi dau seama că era speriat. O făcea de frică. Credea că-l pedepsește Dumnezeu. Se spunea că făcuse unele prostii...

— Cum a început la George? Ați fost tot timpul împreună?

— Da, eram în vacanță, anul trecut, vara. A coborât în peșteră. N-am fost cu el până jos, ți-am spus că nu pot. Când s-a întors era foarte obosit, părea beat. Da' nimic altceva.

— Încearcă să-ți amintești cât mai exact.

— Știi că ne-am dus la Horezu, la târg, că era Sfântă Marie... a doua zi... El era tot gândit. A zis că vrea să arunce în aer bolovanu. Cunoștea un maistru artificier. În ziua aceea la târg mi-a spus ce intenții are. Seara, când ne-am întors acasă m-a condus și mama l-a invitat să rămână la cină. Stăteam cu el pe bancă, mai fugeam să ajut pe mama și numai odată îl văd că se apleacă spre stratu de flori și ia un pumn de pământ. L-a băgat în gură. A înghițit și-a râs. Se purta ciudat, nu era el. L-am întrebat de ce a făcut așa. Atunci a vrut să rupă o bucată de tencuială din perete; mama venea cu fripturile și l-a văzut și ea; săraca s-a îngălbenit pe dată. Eu știam de trovanți, ne-au învățat de mici cu frica lor. Dar n-am știut că poate să înceapă așa.

— Și?

— A fugit...

— Hai, nu trebuie să plângi!

— Vorbeau oamenii că l-au văzut dezbrăcat, la râu, tăvălindu-se prin noroi. Nu se mai putea nimeni înțelege cu el.

— Și familia lui ce-a spus?

— George nu e de aici, e dintr-o comună mai încolo, mai la sud. N-o are decât pe maică-sa, c-o divorțat și era recăsătorită.

— Bun. Fănel ți-a fost elev. La el cum s-a manifestat?

— Dacă stau să mă gândesc, am observat că învăța mai bine. Chiar l-am laudat. Doar că începuse să... se maimuțărească... se strâmba, te imita, scotea sunete... în toiul celei mai serioase atenționări se întorcea la mine și se strâmba. În schimb, dădea cele mai bune răspunsuri la ore. Erau niște chestii direct proporționale învățatul și scâlâmbăielile... Uite, da... l-am văzut mâncând cretă! Am zis că vrea să facă trucul acela cu febră, ca să chiulească...

— Cu alte cuvinte, avem un apetit crescut pentru minerale... Și apoi, pur și simplu, n-a mai venit la școală?

— Devenise violent. Maimuțăreala nu mai era nevinovată. Lovea copiii. Doamne, nu pot să-ți spun ce-a făcut cu niște cățeluși! Atunci m-am dus la maică-sa. Eu nu mi-am dat seama ce are, dar ea, săraca femeie, știa. Mi-a povestit plângând cum încerca în fiecare seară să-i scoată crustele de piatră de pe coate...

— Hai să căutăm pe net. „Mănâncă pământ”. Așa! ia uite ce răspunsuri apar: sindromul Pica: mănâncă pământ, cărbune, rugină, tencuială, cenușă... Vezi? Pentru „cruste pe piele” ce ne iasă? „Boala Morgellons” O.K! În principiu, concluzia mea este că nu e neapărat ca trovantul, sau pietrele să le provoace asta, deci sunt vindecabili... Ioana, nu plânge!

— Deci tot nu crezi. O iei științific. A mai fost pe-aici o echipă cu abordare științifică prin 1977, venită din București. Mi-a povestit mama... Atunci au înființat muzeul. Au găsit necropole la baza muntelui. Profesorul de istorie de la școala din Horezu a interpretat rezultatele ca fiind un loc de sacrificii umane, probabil pentru îmbunarea monstrului din pământ. A scos o broșurică, dar a fost retrasă încă de sub tipar. Iar el a dispărut.

— Ce e rău în aceea că încerc o explicație științifică? Crezi mai degrabă în bau-bau?

— Nu am nimic cu știința, atâta timp cât nu-și imaginează că poate explica absolut tot. Sunt lucruri dincolo de capacitatea de cuprindere a rațiunii noastre.

— Bine, Ioana. Am spus că am o minte deschisă; accept ca ipoteză de lucru și posibilitatea ca trovantul să fie vinovat. Dar doresc înainte de toate să-l găsim pe Fănel. E inadmisibil ca un copil să fie părăsit în felul acesta. Și acum acasă! S-a făcut târziu.

Dorin ajunsese în curtea gazdelor tocmai la timp ca să ciocnească un pahar de vin cu moșu. Se întunecase de tot, dar afară în pridvor, unde era pusă masa, becul răspândea o lumină plăcută ce atrăgea fluturi de noapte cu aripi grele, goange blindate zornăind în armuri, gâze transparent-verzui care miroseau dacă le striveai. Dorin le privi tăcut, apoi își mută ochii pe bătrânul de lângă el.

— Și le gata articolu' la ziar, taică?

— Nu, tataie. Dacă nu vreți să mă ajutați...

— Io-ți povestit tot ce știi, de Mai mult ce să fac?

— Am fost în peșteră la moș Costea.

Bătrânul se înnegură:

— D-apoi ăsta-i pe răspunderea dumatăle, să știi. Hai, măi, muiere, că îmi pleoști rachiu urechile de când l-am beut și mămăliga ceea tot nu-i fiartă! Adă un boț de brânză, batăr!

— Fănel are aceeași boală ca moș Costea și ca George.

— Tată, la fiecare îi rânduiește Dumnezeu după voie; nu cerceta legile sale. Asta e!

— Ați fost în stare o comunitate întreagă, în frunte cu familia lui să abandonați un băiețel! L-ați lăsat să moară!

— De-acu nu mai moare, taică. Io zic să-ți vezi de treaba lu' matale, că-i mai bine, auzi?

— Măcar spuneți-mi tot ce știți.

— Io atât știui.

Baba Onela trânti mămăliga pe cârpător cu ostentație:

— Nu crezui c-ajung la anii ăștia să-mi fie rușine cu omu' meu!

— Ce-ai, fă, ai căpiat? Ia mai taci!

— Ba să taci mata, uncheșule, auzi? Că io îi zic lu' domnu' ce mai știu. Că dacă nu tăceați toți ca porcu' la tărățe, poate nu vedeai atâția nebuni pe ulițe. Ietă-l, domnu' Dorin, pe omu' meu: moare de teamă, c-așa o fost învățat de pe vremuri. Geaba îi zic că s-or dus comuniștii cu partidu lor. Ie mai lesne să taci, uncheșule? Mi-e rușine cu voi, Grigore! De ce să nu spunem c-avem un năcaz? Ie demon, mamă, acolo subt pământ! De la suflarea lui puturoasă se betegesc oamenii din moși strămoși. Și n-are leac. Or venit domni mari, școliți să-i dea de capăt și

n-or putut. Măcar or pus un gard de sârmă ghimpată de nu mai trecea nimini spre borta aia blestemată. Da' după revoluție s-o furat tot. De la ceape or luat animalele, porumbu, țevile de irigație, țigla de pe grajduri, tot! S-o furat și sârma din jurul peșterii. Usca-i-s-ar mâna cui a luat-o! Că de-aia ni se bolnăvesc copiii! Domnu' Dorin, ziceți cui trebe, poate aude și de noi cineva.

— Mamae, zici c-a fost aici o echipă din București?

— Da, mamă, le mult de-atunci, că eram io tineră. Moșu ăsta era secretar la primărie, el i-o primit, da' nu vrea să zică. Erai mai curajos, uncheșule, pe vremuri; ascultai vocea Americii la radio, ții minte? O fost niște domni profesori într-o vară cu o mașină în care aveau multe minunății, plină cu felurite borcănase și clondire în care adunau pietricele și lipeau pe ieie hârtiuțe scrise... Ehe! Dacă ieie nu i-or dat de capăt, nici nu știu... Or coborât în peșteră de mai multe ori, îi conducea un pui de fată, Lenuța lu' Chindeac, care s-o și bolnăvit după-aia... Și numa ce-o venit o mașină neagră cu număr mic într-o bună zi, de-i ia la întrebări. Or trăbuit să plece. Ce s-o mai supărat domn profesor, ăl bătrân care era și cel mai deștept între ieie! Atunci or închis intrarea și-or pus numele la pietroaiele cele mari „muzeu” și gata.

— Și acei profesori ce spuneau de ceea ce au descoperit?

— Nu prea vorbea cu noi, mamă... Deși era cumsecade, așa, ca oameni... Că i-am cunoscut binișor că le făceam de mâncare cu rându, cum o hotărât domn părinte la biserică... Și-or dormit la Nuța, verișoara mea, că era vădană și-avea odăi goale...

— Mă duc mâine la tanti Nuța, atunci... Poate îmi mai spune ceva.

— Altă, maică, Nuța s-o mutat la Domnu' de câțiva ani. Da' dacă vrei să vezi casă, te duc, că nouă ne-o rămas toate după ia, că n-o avut copii. Am și-un cufăraș de-al lui domn profesor pe care crez că l-o uitat la ia, dară nu l-am descuiet că nu-i frumos; am tot așteptat să-l ceară. Dacă vrei, deschide-l tălică.

— Ho, muiere, că vorbeși să ne-ajungă până la a doua venire a Mântuitorului! Acu dacă vărsași din tine tot, dă-ne să mâncăm că-i arăt eu cufăru la domnu'!

Dorin se trezi abia spre prânz. În cap îi stăruia un singur gând: să-i arate Ioanei ce descoperise printre lucrurile profesorului.

Găsi în bucătăria de vară pe cuptor, sub un ștergar, turtă caldă, carne cu varză acră și plăcinte. Se așeză pe scăunel să mănânce,

cuprins de-un val de duioșie pentru mamae Onela.

Când soarele încingea praful pe drum, în arșița amiezii, ieși pe porțiță. La școală o așteptă pe Ioana sub brazii înalți, răcoroși.

— Nu știam că la clasele I-IV faceți cursuri până la două...

— A, nu. Am avut ședință de catedră. Ce faci?

— Am găsit carnetul ăsta de notițe între lucrurile unuia dintre profesorii care au cercetat trovanții. Nu-mi dau seama cum de l-a lăsat aici.

Ioana privea în gol. Lovitura de piatră de pe tâmplă se închisese ca o floare mică, roșie. Dorin ar fi vrut s-o sărute acolo.

— Ioana, mă auzi? La ce te gândești?

— Te-am auzit. Am pus-o pe mama să-mi povestească de echipa de geologi din '77. Și-a amintit că pe profesorul care coordona grupul îl chema Gravăț. A ajuns la noi un zvon că s-ar fi sinucis un an mai târziu. A înțeles că trebuia să se grăbească...

— Cum adică?

— Dacă boala evoluează, nu mai poți muri; transformarea merge până la capăt. Nu te lasă să-i scapi.

— Deși nu-mi place, trebuie să admit că ai avut dreptate. În cazul în care acest geolog nu era nebun, ceea ce a notat în carnet este înspăimântător. Vrei să-ți citesc?

— În.

— Nu te plictisesc, redau doar pasajele relevante, oricum, notele sunt destul de succinte. Fii atentă:

„Trovanții sunt concrețiuni grezoase și reprezintă cimentări locale în masa nisipurilor care îi conțin, iar secreția neuniformă a cimentului conduce la diferite forme ale acestora...”

— N-a spus nimic deosebit.

— Ascultă mai departe:

„Concrețiunile sunt aglomerări punctuale de substanță minerală cu structură concentrică, zonară, formate diagenetic prin creștere centrifugă”.

— Mă rog, aici e mai vag, da' stai să vezi:

„După acumulare, sedimentele clastice (depozitele nisipoase), își modifică organizarea internă din cauze mecanice, chimice, dar mai ales biotice”.

— Ai auzit? „Biotice” Adică se referă la viață. Se modifică sub acțiunea unui factor biologic, Ioana! Ascultă:

„Unicitatea trovanților constă în aceea că soluția de carbonați a fost înlocuită la formarea cestora cu o soluție organică de siliciu și cimentarea s-a făcut doar în jurul unor anumite centre care au ca punct de plecare o rocă a cărei compoziție este necunoscută”.

— Îți dai seama? Ce zicea moș Costea de piatra căzută din cer? Și „soluție organică de siliciu”. Nu cred că există așa ceva pe pământ, este evident o formă străină de viață...

— Îmi pare bine că te-ai convins.

— Uite, a desenat o hartă; aici e cartografiată peștera. Nu știam că există și-o peșteră a urșilor. Hai să-ți mai citesc!

— Dorin, eu știam toate astea, uiți că George era student la geologie? Pentru tine sunt revelații, noi le cunoaștem dintotdeauna... Problema e cu totul alta.

— Ioana, îți promit că n-am să las lucrurile așa. Știi unde e cazul să mă adresez ca să mă fac auzit. Niciun om nu mai trebuie să trăiască acel coșmar. Însă până mă întorc, trebuie să astupăm intrarea. George a avut o idee bună. Mai știi unde putem găsi artificierul?

— Da, la Horezu, am fost împreună la el.

— Păi atunci, mâine mergem la Horezu.

Excursia până la Horezu împreună cu Ioana îi dădea emoții. Tot restul acelei după amiezi visă cum va petrece cu ea o sâmbătă întreagă. Spre seară, după ce notase câteva puncte de reper pentru articol pe măsura soioasă a cârciumii și golise două sticle de bere își puse problema serios despre relația cu Ioana. Cât avea să mai stea singur? Era prima femeie care îl interesa în mod real de la Lia încoace. Are s-o ia cu el la București. Ba mai mult, o va lua de nevastă! Odată decis, o mare mulțumire puse stăpânire pe sufletul său. Intră în vorbă afabil cu sătenii ce-l înconjură și le povesti despre evenimente politice și dedesubturile lor, despre plata subvențiilor în agricultură, despre manevrele esoterice ale băncilor și ascultă politicos epopeea retrocedărilor din localitate... Era întuneric afară când se ridică dintre bărbații încinși de alcool și de finalul campionatului ce se urmărea în comun la televizorul de pe bufet. Trebuia să se odihnească. Avea capul greu.

Pe ulițe, luna îl ajută să nu se împiedice. Noaptea era caldă și parfumată, greierii țârlăiau peste tot, auzi și-un huhurez departe spre pădure. Trase aer în piept cu încântare. Da, viața la țară avea un farmec al ei...

Când ajunse în dreptul casei gazdelor, desluși o pată întunecată lipită de stâlpul de piatră al porții. Din cauza umbrei albastre aruncate de un copac, nu putea desluși dacă era om sau animal. Însă trebuia să se apropie, fiindcă îi stătea exact în drum. Se auzea un sunet cunoscut venind dinspre ea, dar lui Dorin îi trebui câteva secunde să-l identifice: era zgomotul unui cuțit ascuțit pe gresie; al mai multor cuțite ascuțite în același timp. Și, deși era un sunet familiar, un fior rece îi dansă pe șira spinării ca o avertizare, cu o clipă înainte de-a intui ce era arătarea: Fănel!

Copilul se mișcă, lumina seacă a lunii i-l înfățișă lui Dorin: resturi de haine atârnav zdrențaros peste trupul crescut inegal. O mână se transformase în cilindru de cremene, în jurul gâtului se adăugaseră inele dure de piatră și-l siliseră să se lungească nefiresc, picioarele păreau unite de la genunchi în sus. Fănel mușca din stâlpii porții. Îngrozit, Dorin îi văzu dinții cenușii, lungi, capabili să sfărâme roca. Dar nimic nu-l cutremură ca ochii băiatului. Erau vii, sclipitori, inteligenți și lipsiți de orice urmă de simțire. Ceea ce se oglindea în ei era un rău pur, fascinant că flacăra lumânării pentru o molie. Dorin rămase încremenit, prezența de spirit i se evaporase instantaneu, doar inima îi palpita înecată în coșul pieptului. Fănel îi aruncă o privire încărcată de dispreț. Pocni cu brațul de piatră în gard atât de puternic, încât săriră scânteii, rase strident apoi se îndepărtă greoi, de parcă ar fi avut ambele picioare pe cracul aceuiași pantalon. Dorin îl privi până dispăru în faldurile nopții. Intră în casă transpirat, dârdâind de emoție.

— Crezi că e posibil să nu vină? Să ne fi mințit?

— N-am de unde să știu. Îl cunosc la fel de puțin ca și tine.

Îl așteptau pe nea Aurică artificierul la umbra săracă a unui salcâm pipernicit nu departe de intrarea în peșteră. Dorin era stânjenit și se enervă. Acesta era simptomul fără greș atunci când se îndrăgostea și n-ar fi vrut ca Ioana să se amuze. Avea ceva să-i spună, ceva de maximă importanță și socoti că era indicat să înceapă cu o problemă mai gravă.

— Știi, Ioana, n-am vrut să-ți stric ieri bună dispoziție... Și n-am dorit nici eu să-mi amintesc cât eram cu tine... Înțelegi? Vineri seară am rămas la cârciumă să notez unele idei pentru articol, m-am uitat la meciul de fotbal, că n-aveam ce face... Pe la zece și ceva m-am dus spre casă. În poartă la mamae Onela era... întâi n-am văzut ce e. Apoi mi-am dat seama că era Fănel.

— L-ai văzut? Mai vorbește?

— Nu... A râs, dar a fost un râs drăcesc. Moș Costea nu m-a impresionat așa. Copilul acesta a pățit un lucru... Parcă s-a mutat în el ceva străin de tot ce cunosc. E pe jumătate pietrificat. Și mustește de ură. Ioana, nu vreau ca tu să mai rămâi aici. Ascultă-mă! Vreau să vii cu mine la București.

— Nu se poate.

— Ioana, îți găsesc post de învățătoare fără probleme. Nu cred că părinții tăi ar avea ceva împotrivă să te știe în siguranță.

— Nu-mi permit. Unde să plec așa, de neună?

— Ioana! Eu vreau să te iau de soție. Stai, nu fugi!

— Nu fug, dar nu cred că e momentul să...

— Știu, știu! Te rog să mă ierți că ți-am spus în felul acesta. Dar trebuie să ne grăbim. Eu mâine plec, dar intenționez să mă întorc în două, trei zile. Nu vreau ca tu să mai fi aici. Te iau cu mine atunci.

— Ești fantastic! M-ai întrebat dacă eu doresc să mă mărit cu tine?

— Nu știu dacă vrei să te măriți cu mine, dar cred că mă placi și tu. Când se întâlnesc doi oameni care se aseamănă, nu este nevoie de prea multe declarații.

— Nu-mi permit să locuiesc în capitală. Nu sunt bogată, să știi.

— Ești foarte bogată. Presupun că nu vei dori să stai la mine. Dar am o mătușă singură care închiriază o cameră la studente. O să fi liniștită și în siguranță acolo. Vrei? Asta doar până aranjăm nunta.

— Dorin...

— Ah! Sunt fericit! Ioana, te iubesc!

— Dar n-am spus „da”!

— Ba da, ochii tăi au spus-o!

— Stai cuminte, Dorin, uite, vine nea Aurică!

— Bună ziua, bună ziua! Gata, nea Aurică?

— Să trăiți, taică. Păi cum? Mă urneam pân-aci de florile mărunții?

— Dar ați adus ce trebuie? Că nu văd decât o plăsuță...

— He, he...

Nea Aurică se roși de plăcere. Era un moș încă falnic, cu păr alb și perciuni stufoși, iar ochii mici scânteiau ca ai unui copil pus pe ghidușii.

— Taică, vreți să aruncați în aer intrarea în peșteră, iar eu n-am

pus întrebări, că de ce, că cum, că așa și pe dincolo... Poate socot că e bine ce faceți. Sau poate nu pun întrebări de felu' meu... Da' să crezi că nu-s pregătit... Mă, taicule, pe ce pui eu mâna se face exploziv, auzi? E treaba mea cu ce îți dăruim gura peșterii. Dacă vreau cu dinamită, cu dinamită! Dacă vreau cu trotil, cu trotil! Da' dacă eu vreau cu zahăr și pastă de hârtie, la care am adăugat așa, un piculeț de nălbitor de rufe de la muiere, ce-ai tu cu mine? He, he...

— De unde ai dumneata trotil?

— Eee! Treaba mea. Poate îmi place pescuitul sportiv... he, he... N-aveți grijă. Ia ajutați-mă să desfășor firu... Îl ducem puțin mai încolo ca să fim siguri că pică bolta de la intrare. Fata tatii, să n-apeși pe manetă c-ajungem prea curând la San Petru! La aia umblu doar eu. E! A fost greu? Acu gata, însă pân-a bubui, vreau ălea două milioane, taică.

— Sigur, poftim.

— Vezi că suntem pretini? Doamne-ajută, o dăm jos!

Nea Aurică apăsă pe „manetă”. În locul unei explozii, auziră un răcnet. Ioana tresări. George nebunul, gol, cu părul țeapăn, acoperit de cruste ca de niște platoșe până la brâu se repezise în peșteră. Urletele lui răzbăteau în afară cu ecou. Fata țâșni spre intrare strigându-l.

— Nu, Ioana, nu! Explodează din clipă în clipă!

— Lasă-mă! Lasă-mă când îți spun!

Dorin se aruncă peste ea exact la timp ca să fie la pământ când primele proiectile zburară care încotro. Un praf alb și înecăcios se lăți peste tot și-și simțiră urechile înfundate. Nea Aurică sărea în sus de încântare:

— Ați văzut? Ați văzut? A fost minunată!

Ioana plângea în hohote. Dorin o strânse în brațe:

— Nu mai era nimic de făcut pentru el, știi bine.

În dimineața plecării moș Grigore îl trezi la patru. Dorin își aruncă hainele în rucsac, plăti pentru găzduire și ieși în răcoarea zorilor. Mamae Onela era în grădinița de flori din fața casei, îngenunchată lângă o tufă cu flori albe, puternic parfumate.

— Sărut mâna, mamae, eu plec.

Bătrâna întoarse spre el ochii plânși. Atunci văzu la picioarele ei un trovant mititel, plin de negi cenușii.

— Nu știam că ți-neți și dumneavoastră pietre de-astea lângă casă. zise Dorin fără să-și poată reprima tonul de reproș.

— De, mamă, veni acasă... E Petrică al meu. Avea cinci anișori

când mi l-o luat. S-o bolnăvit la râu. Crezui c-o să moriu de durere, dar Domnul mi-o trimis pe Anica, fata noastră, să mă mulcomească. Că de nu era la, n-aveam la ce să mai trăim... Vin în fiecare dimineață să-i dau o ulcică lapte, că tot pruncuțu meu este. Și el crește, da' câținel așa... Toți avem piatră în curte și pe inimă, domnu' Dorin. Toți.

— Am să vă ajut. N-o să vă uit, promit!

— Domnu' Dumnezeu cu tine, maică!

Dorin se trezi acasă, în vuietul atât de drag al orașului. Se întinse în așternut cu plăcere. Avea să treacă pe la redacție abia spre seară. Articolul era aproape terminat, sigur Gigantul o să moară de încântare. După cum îl știa, n-o să-l publice imediat, întâi o să-i facă puțină reclamă, să cumpere cititorii ziaru.

Ioana! Oh, Ioana! Vineri se va duce după ea. Ce noroc pe el! Când cumpărase pontul de la Alina, visase oare că se îndreaptă spre cea care-i va fi soție? Spre Ioana? Numele ei îi părea răcoros ca un măr verde. Din care ar fi mușcat cu plăcere...

Plin de lene se ridică. Garsoniera lui era spațioasă, dar nu se putea numi ordonată. Dacă avea de gând s-o aducă pe femeia vieții sale pe aici, va trebui să deretice. Să ascundă hainele în dulap, pantofii la locul lor, hârtiile de pe biroul calculatorului puse în sertar... O perdea frumoasă ar fi făcut locul mai romantic, fetelor le plac chestiile astea... Și bietul lui ficus, tovarășul său de solitudine, ar fi fost mai fericit la fereastră, la lumină.

Se aplecă să ridice ghiveciul mare când simți un imbold straniu și de neînvinș. Copleșit, își înfipse dinții adânc în pământul florii... Era atât de gustos!

Articol XI. PÂCLA

Publicat Nov, 2010

Femeia știu că avea să moară în următoarele ore. Cu toate astea, ceea ce simțea era numai curiozitate. Se întrebă dacă viața ei, așa cum a fost, i se va derula prin fața ochilor, dacă în ultima clipă, clipă care ucide, va reuși să înțeleagă sensul lucrurilor cu acea înțelegere supraumană... Nu putea să moară râzând, nu de data asta când se părea că nu doar lumea ei murea odată cu ea, ci chiar lumea întregă se prăbușea spre cer.

Dar nici nu voia să se recunoască învinsă. Dădu drumul din palmă briceagului cu plăsele de os. Închise ochii și așteptă. Nu putea să râdă, dar ar fi vrut să fie ca trestia...

Monica întinse mâna și opri zbârnâitul ceasului. Se întinse între cele două cearșafuri. Somnul de dimineață era cel mai odihnitor. Totuși, trebuia să se ridice, să-i facă o cafea mare lui Sergiu, care n-ar fi putut deschide ochii în alt mod.

Oh, de ce nu se luminase încă? Oare era înnorat? Ploua? Și ea care intenționase să plivească florile după lungi amânări!

Ieși în balcon amețită. Afară era întuneric deplin cu excepția unei dâre roșiatice dincolo de coama dealului. Cerul era negru complet, nu se vedeau stele, probabil că norii plini de apă coborâseră jos de tot.

Se întoarse la bucătărie și porni cafetiera. În camera tatii mergea un aparat, bătrânul se trezea întotdeauna foarte devreme.

În timp ce lichidul negru se aduna în cana de sticlă avea să facă un duș rapid, înainte să ocupe Sergiu baia. Exact când se săpuni bine se stinse becul. Aparatul tăcu. Era imposibil să plouă fără să se ia lumină? Doamne, pe ce lume trăiau! Se clăti pe dibuite și se îmbracă. Apoi o luă spre dormitor să-și trezească soțul. Bine că făcuse mai întâi cafeaua! aruncă o privire pe geamul balconului; niciun fir de lumină. Era ciudat.

Sergiu sforăia cu spor. Cascadele vocale urcau și coborau ca aria unei opere dramatice. Monica zâmbi pe întuneric. Întinse mâna și-l mângâie:

— Sergiu, haide dragă. Se face târziu. Și s-a luat curentul. Unde ai pus data trecută lumânările?

— De ce mă trezești așa devreme? Nici nu s-a luminat!

— Vine o furtună mare. Bine că am făcut mai întâi cafeaua. Mă duc să caut lumânările. Vezi să nu dai peste ceva.

Se întoarse pe hol, acolo unde bănuia că s-ar putea ascunde niște lumânări. În sertarele bufetului... Aha! Astea erau! Dibui după un păhărel pe raftul de sus al dulăpiorului și așeză lumânarea în el. Chibrituri! N-aveau chibrituri, desigur. Aragazul se aprindea automat. Exista o brichetă pe undeva, dar unde? îl auzi pe Sergiu intrând în baie. Peste câteva momente va veni și n-o să vadă să-și ungă pateul pe pâine.

Ciocăni la ușa socrului:

— Tăticule, aveți grijă, că s-a luat curentu. Caut o brichetă și aprind o lumânare, să nu vă loviți pe întuneric.

— Monica, intră și caută în sertarul mesei că am eu acolo niște chibrituri. Sergiu s-a sculat?

— Da, e la baie. Cred că vine o furtună mare.

— Da... Ai găsit?

— Gata. Haideți la masă. I-am tot zis să cumpere un felinar ceva...

Sergiu își turnase cafeaua și cotrobăia prin frigider.

— Nu găsesc nimic pe întuneric.

— Lasă-mă pe mine, că ții ușa aia deschisă prea mult. Și-așa se dezgheață până vine curentu.

— Nu ai ordine în frigider.

— Ți-am spus de atâtea ori că ne trebuie unul mai mare.

— Ca să crească și dezordinea exponențial...

— Te-ai trezit cu fundu' în sus.

Sergiu tăcu, pentru că cel mai deștept cedează. Lipsea vocea știriștilor de la televizor. Atunci ascultau și nu se puteau ciondăni. Monica puse o cană de ceai în fața bătrânului:

— N-am avut cum să fac pâine prăjită. se scuză.

Socrul îi mângâie mâna afectuos:

— Mănâncă și tu, fetiço. Nu știu ce s-a-ntâmplat că la radio n-au dat știri la șase. Era muzică simfonică. Unde ați mai pomenit?

— Ai fost pe alt post, măi tată.

— Da' nici nu m-am atins de scală! Eu ascult mereu același post: actualitățile.

Sergiu nu mai catadicsi să răspundă. Monica îi turnă a doua cafea.

— Să-mi dai o sută de euro că trebuie să plătesc bancă și nu-mi ajung banii.

— Dacă mai luăm din ei...

— De parcă i-aș lua să-i beau!

— Nu te enerva, dragă, zic și eu că n-o să mai ajungă pentru ce ne-am propus.

Sergiu porni spre dormitor și izbi cu șoldul colțul bufetului.

— Fir-ar al dracului de curent! Că și furtuna asta nu se hotărăște odată!

Privi afară de pe balcon. Nu se vedea nimic. Întunericul avea o consistență materială. La orizont persista dunga roșiatică.

— Uite-ți cămașa. Doamne, bine c-am călcat aseară! Ce mă făceam acum?

Lumânarea tremura umbre pe pereți. Sergiu își alegea o cravată încercând să distingă culorile în lumina moartă.

— E groaznic de cald. Oftă Monica.

— Suntem în iunie.

— E zăpușeală, așa de dimineață.

Sergiu era îmbrăcat. Luă bani din cutia ascunsă printre haine, în dulap. Verifică dacă are telefonul, ochelarii, portofelul. Se încălță.

— Am uitat cheile de la mașină. Vezi că sunt pe măsută.

— Le-am găsit. Ai grijă cum conduci pe întunericu ăsta!

Farurile aprinse ale fordului decupară un tunel luminat din masa de întuneric. Monica desluși umbre bulbucate rostogolindu-se de parcă un nor cumulus plin de funingine ar fi coborât la sol. O boare fierbinte i se strecură pe sub capot și-i învălui picioarele aproape senzual. Părăsi terasa indignată. Cine mai pomenise una ca asta! La televizor nu auzise nimic, dar n-o mira: conspirațiile și joaca cu mințile oamenilor erau specialitatea guvernanților din umbră...

Se întrebă cum se va descurca doar cu cele două lumânări dacă bezna avea de gând să mai dureze. Trebuia strânsă masa și spălate vasele. Trebuia să gătească. Îi păru rău că nu se arătase mai entuziasmată când Sergiu voise să cumpere un generator; acum n-ar fi avut probleme.

Ca să prindă elan, își turnă încă o ceașcă de cafea. Poate avea să se risipească întunericul...

Bătrânul o strigă de pe balcon:

— Monica, mi se pare mie sau chiar miroasă a clor?

Of, și tata! De ce nu stătea locului, ce se tot fâțâia prin casă, așa orbește? Scoase capul și adulmecă în dreptul ferestrei.

— Parcă ar fi... nu știu... usturoi? Haide înăuntru, tată, nu-mi place să intre zăpușeala asta peste tot. Dacă mai și pute, cu atât mai rău!

Bătrânul o urmă ascultător. Mergea încet ca și cum tălpile pipăiau mai întâi locul pe care aveau să calce.

— Dă-mi să-ți curăț zarzavatul pentru mâncare. Zi cu ce te ajut, Mona.

— Nici nu m-am gândit ce să gătesc. Și pe întuneric, parcă nu-mi vine...

— Păi, dacă pui lumânările pe masă, aprinzi aragazul, eu zic că ne descurcăm. Sunt la dispoziția ta.

— Bine, tată. Stai un pic jos, uite îți mai dau un ceai, îmi termin și eu cafeaua, dup-aia îmi iau inima-n dinți și cobor în pivniță să aduc

legume și niște bulion. Ce zici de-o musaca? Am un pachet de carne tocată rămas de la sarmalele de duminică.

— Cum vrei tu, fetițo!

— Doamne, s-a făcut opt jumate și e tot beznă! Tată, ai mai pomenit așa ceva?

— Hm, numai în război am mai simțit o întunecime așa densă. Fumam noaptea în tranșee cu țigara în podul palmei, să nu fim văzuți. Caporalul ne zicea să...

Nu! Pentru Dumnezeu, iar începea cu povestitul! Monica își prinse tâmplele în palme. O durere de cap bombănea acolo undeva întocmai ca un bondar derutat. Sorbi din cafea și părăsi taburetul.

— ...dacă te ridicai primeai un plumb în frunte!

— Doamne ferește! Tăticule, cobor în pivniță. Stai aici și termină-ți ceaiul, că iau o lumânare cu mine. Parcă mi-e și urât să ies afară!

Bătrânul înghiți povestea neterminată:

— Vrei să mă duc eu?

— A, nu! Stai liniștit.

Deschise ușa de la intrare încetișor, circumspectă de parcă ar fi privit prin crăpătură un străin care-a bătut târziu în noapte. Întunericul se rostogolea apăsător. O clipă îi trecu prin minte că nu va putea înainta, că negreța aceea este compactă ca o gelatină lipicioasă. Flacăra lumânării se aplecă tremurător. O apără cu palma, dar lumina ei nu ajungea până jos. Nu vedea unde pune piciorul! Păși peste prag și merse pe lângă peretele casei pipăind. Încercă să vadă cu ochii lărgiți vreo lumină pe la vecini, dar abia dacă desluși casele – pete și mai întunecate în beznă, ca niște animale mari, moarte. Se înfioră. Dădu peste intrarea în pivniță. Deschise repede, ca să scape de senzația neplăcută că aerul o murdărește. Îndesă în plasă cartofi din lădița de la colț, niște ceapă, o sticlă de bulion... Aha! Să ia și o dulceăț. Poate mai târziu, după furtună, avea să facă clătite, că Sergiu poftise dulce...

Se întoarse în casă cât de repede a fost în stare. Parcă mirosea a ceva... nu clor... a ceva indefinit... Intră iute și închise ușa. Dorea să dezbrace capotul. Îl simțea murdar de mazăgă, de funingine, de ce-o fi fost! Mișcările repezite stinseră lumina fragilă a lumânării.

„Lua-te-ar naiba!” îi ură Monica aruncând capotul. Înregistră în minte conștient ceea ce sesizase încă de dimineață: în casă, chiar și fără nicio sursă de lumină, nu era un întuneric absolut, compact, așa că

afară. Mobilele se distingeau vag, dar poate contribuia la asta și faptul că le știa locul. Îmbracă treningul pe care-l spălase cu o zi înainte. Mirosea proaspăt și era destul de răcoros. Apoi se întoarse în bucătărie.

— Ai reușit! o întâmpină socrul.

— E groaznic afară! Dacă e furtună, o să fie taifun. Uite, tată, curăță aicea cartofii.

— Dar ce altceva decât furtună ar putea să fie?

— Nu știu. Când ai zis că miroase a clor m-am gândit la combinat. Și chiar miroase a ceva afară...

Aprinse aragazul ca să prăjească tocătura. Numai de nu s-ar termina butelia tocmai acum! Cimbrul. Ingredientul secret nu trebuia să lipsească... Oftă sperând că supa de ieri nu se stricase în frigider fără curent. Altfel, vor avea un singur fel de mâncare și Sergiu o să bombăne. Și tata era ciorbar, însă avea tactul de-a nu face observații. Era un bătrânel cuminte, oricum mai suportabil decât o soacră cicălitoare care crede că nimic nu e suficient de bun pentru fiuțul ei.

Gândul i se curmă ca un fir rupt când auzi motorul fordului în curte. Îl cunoștea dintr-o mie de motoare care torceau identic. Dar ce să caute Sergiu acasă în timpul serviciului?

— Tată, ai auzit?

— Mi s-a părut că vine o mașină.

Sergiu trebuia să fie, fără îndoială, fiindcă auzi ușa de la intrare trântindu-se. Trase cratița la o parte și stinse flacăra, cuprinsă de presimțirea că ceva rău e pe cale să se petreacă.

— Monica, unde sunteți?

— Ce e dragă, ce s-a întâmplat?

— Ascultați-mă amândoi cu atenție și fără să vă panicați. Trebuie să coborâm în pivniță.

— Sergiu, ce-ai aflat? Ce e?

— Ascultă-mă! Luăm din casă banii, actele, ia-ți aurul. Tată, ia aparatul de radio pentru orice eventualitate. Scoate niște pături. Medicamente. Mâncarea din frigider care poate fi transportată.

— Dar n-am terminat musacaua!

— Dă-o dracului de musaca, fă ce-ți spun! Apă, să nu uităm de apă! Să ne mișcăm repede. Nici n-am putut să ies pe drumul european. Se circulă bară la bară. Intersecția era blocată. Lumea fuge de ceva. Erau sute de mașini din capitală. Strânge lucrurile în timp ce-ți

vorbesc, nu sta! Am încercat să întreb pe cineva ce se întâmplă, dar n-a vrut să coboare geamul și mi-a făcut semn să mă întorc în mașină.

— Și noi de ce nu fugim?

— E prea târziu. Și oricum n-avem pe unde ieși. Drumul e blocat, nu ți-am spus? Pivnița are ziduri groase, fereastra e mică, suntem protejați. Așa, deci astea sunt plasele cu mâncare și păturile? Haide tăticule să coborâm împreună, ai luat radioul, da? Monica, mă întorc după tine. Să fii gata!

Da, avea să fie gata, deși ceva ciudat o făcea să se miște greoi tocmai acum când era nevoie să fie sprintenă. „Parcă aș fi o goangă amorțită de frig”. Muștele și gândacii arătau ca ea dacă le găseai iarna în ascunzătorile lor. Doar că ei nu-i era frig. Durerea de cap ieșise cu hotărâre la suprafață, și Monica își imaginează că e un sfredel ce-o să-și ițască vârful printr-o tâmplă. Asta o făcu să-și amintească de medicamente. Goli tot sertarul într-o plasă. Că n-o să stea să le sorteze! Bijuteriile le luase, luase și banii, cu toate că nu pricepea ce-o să facă în pivniță cu ei... Ce mai spusese Sergiu? Lucruri de valoare. Persanul oriental și... și pendula bunicii. Avea peste o sută cincizeci de ani. Numai că n-avea cum să le ducă jos. Sergiu se întoarse tușind:

— Ești gata? Haide! Dă să te ajut. E ceva în aer, uite cum m-am înecat. Ai luat tot?

Monica se întoarse spre casa luminată palid de lumânare. Ar fi dorit să-și încarce brațele cu toate lucrurile dragi, dar poate că le vor găsi totuși aici când se va termina. Înșfăcă de pe bufet „Ochi-de-pisică”, era cartea pe care o citea.

— Haide, nu mai sta! se răsti Sergiu.

Monica mai avea o mână liberă. Apucă briceagul cu mâner de os, al tatii; era tot pe bufet și bătrânul ținea la el pentru că era vechi și-l avusese și în război.

Trecură pragul în beznă. Sergiu încuie ușa și-o apucă de braț.

— Ai grijă unde calci și caută să respiri cât mai puțin.

Oare cum avusese curaj mai devreme să iasă din casă? Monica se simți complet dezorientată și, dacă n-ar fi fost mâna lui Sergiu, probabil că s-ar fi lăsat pe vine amețită, ca și cum ar fi mers pe-o punte îngustă la înălțime. Încă mai simțea senzația aceea de încremenire; picioarele îi erau grele și-ar fi avut poftă să se trântescă în pat, să doarmă un somn bun, iar la trezire să privească la soarele vesel de pe strada lor. Fiindcă de fapt acesta trebuia să fie un vis. Unul din acele

coșmaruri absurde și fără noimă care îți dau dimineața un sentiment de perplexitate.

— Gata, am ajuns! Ai grijă să nu te împiedici în prag.

În pivniță aerul era respirabil, deși pereții umezi de la ultima ploaie și pământul de pe jos nu-l încărcau de mireasmă.

— Tată, stai pe capacul lăzii de cartofi, pe pătura asta. Monica, dă-mi o pătură mai subțire s-o atârni la ușă; mai filtrează eventualele particule care se strecoară înăuntru. Aranjează tot ce-am adus, așa încât să ții minte unde se află. Vom stinge lumânarea, fiindcă ne consumă aerul.

— Sergiu, mă sperii! Nu era mai bine să rămânem în casă? Cât crezi c-o să rezistăm aici?

— Atât cât este nevoie.

— Dar ce crezi că se întâmplă? Dacă nu vorbești cu mine, o să înnebunesc.

Sergiu se scutură iritat. Lumânarea îi amplifică umbra pe pereți, de parcă ar fi arătat într-o oglindă magică adevăratul său eu.

— Habar nu am! mărturisi obosit. Pot presupune că și tine, ca orice om cu un grăunte de imaginație, fie că a izbucnit un război, fie că suntem în mijlocul unei catastrofe meteorologice, fie că extraterestrii au hotărât că azi e ziua Z.

— Sau că a început până la urmă sfârșitul lumii. șopti bătrânul din colțul său.

Secțiune 11.01 Prima zi

Monica se trezi fără să știe unde se află. Gâtul îi înțepenise din cauza poziției incomode. Clipi nedumerită, apoi își aminti. O greutate i se atârna de gânduri. Nu putea fi adevărat! Ziua de ieri fusese un coșmar. Dar mirosul de pământ al pivniței și respirația chinuită, astmatică a socrului și mai ales, mai ales întunericul spuneau că nu, coșmarul era real. „De ce ni se întâmplă asta tocmai nouă?” a fost prima întrebare pe care și-a pus-o. Nu putea să nu resimtă indignare, o indignare adâncă în fața acestor evenimente. Până ieri toate fuseseră la locul lor. Soarele răsărea și apunea, cerul se răsucea cuminte cu stelele în spinare, pământul își vedea de treabă așa cum îi fusese rânduit pentru ca să adăpostească oamenii. De ce dintr-odată își uitaseră toate datoria?

„Doamne, împrăstie întunericul și adu lumina!” oftă încercând o rugăciune timidă.

— Nici eu n-am prea dormit. șopti bătrânul.
— Speram că dimineață toate vor reveni la normal.
— Nu e dimineață de tot, știi. E foarte devreme. Ceasul meu biologic nu mă minte. Nu poate fi mai mult de trei jumate, patru.

— Dacă e așa devreme de ce nu tăceți? se burzului Sergiu. Cât timp dormim, cel puțin nu ne mai frământăm.

— Nu te enerva, dragule! Sunt speriată, bezna asta mă face să mă simt dezorientată.

Era momentul ca Sergiu s-o consoleze, s-o mângâie. De ce era mereu agasat?

— Poate ar fi bine să ne uităm un pic afară. Începu Monica din nou.

— Ce dracu' crezi c-o să descoperi? mârâi bărbatul pe tonul soților a căror răbdare dansează pe sârmă. Ia uite! o invită smulgând păturica din dreptul ferestruicii.

Monica îl cunoștea atât de bine, încât nu avea nevoie de lumină ca să ghicească grimasa lui disprețuitoare. O simțea întinsă pe buzele lui ca untul pe pâine. Dar auzi ceva de afară. Se ridică și se apropie cu mâinile întinse de locul unde își imagina că e geamul. Pipăi cu degetele sticla; apoi ascultă. Distinse un mieunat jalnic. Misi! Era Misi!

— Am uitat-o pe Misi afară! exclamă și porni spre ușă gata să se împiedice într-o găleată, găleata cu pământ de flori, își spuse, cine naiba o lăsase fix în drum?

— Ia mai scutește-mă! Doar n-ai de gând să bagi mâța înăuntru!

— Dar e Misi! invocă Monica argumentul suprem.

Tonul ei spunea: e Misi, pisicuța mea scumpă, pe care o iubesc din toată inima, e fetița mea și sunt dispusă chiar să ies în bezna îngrozitoare ca s-o caut și s-o salvez.

— Să fiu al dracu' dacă te las să deschizi ușa aia pentru mâtă! Afară or fi radiații, nu judeci deloc, măi femeie? Ne punem viața în pericol pentru mâtă?

Misi își pleda cauza cu un miorlăit disperat. Fiecare mieunat o chinuia pe Monica întocmai ca mâna pe care refuzi s-o vezi a unuia ce se înecă. Se întoarse spre colțul ei biruită de argumentul rațional și deloc satisfăcător al radiațiilor și al balanței între viața lor și viața pisicii. Izbi cu piciorul găleata de care uitase și se împiedică. Se prăbuși în coate și genunchi, mai, mai să dea de pământ și cu bărbia.

— Bravo! Te-ai lovit? Vezi dacă ești bleagă? Stai naibii liniștită!

— Sergiu, de ce-mi vorbești așa? Ce e cu tine?

Își tăiasse palma în ceva, un ciob, își zise, dar n-o dorea nimic mai tare ca sufletul. Sergiu devenise morocănos de o vreme încoace, dar azi întrecea nivelul unui urs trezit din hibernare în toiul iernii. Ce era cu el?

— Nimic, dragă, nimic, ce să fie? Bag de seamă că ăștia au pus-o de-un război atomic, că totul se duce dracului, dar în rest n-am nimic. Și, ca întotdeauna când țara arde, se găsește una să se pieptene...

— Război atomic? îngăimă ea vizualizând ciuperca de la Hiroshima. Păi atunci... suntem pierduți... nici nu are rost să ne mai adăpostim.

— Nu știu ce e! N-am zis că sigur e război. Dar e ceva grav. Un nor a acoperit soarele.

— Sau soarele nici n-a mai răsărit. croncăni bătrânul.

„Nevermore!” suspină inima femeii. După ziua de azi, dacă se putea numi „ziuă”, nimic n-o să mai fie vreodată la fel ca până atunci. Întunericul acela avea să rămână, dacă omenirea totuși va supraviețui, spațiul despărțitor între „înainte” și „după”.

— Când s-a luat curentul m-am gândit la un puls electromagnetic. Dar asta nu explică întunericul de afară... Iar mașina n-avea nimic. vorbi Sergiu mai mult pentru sine.

Monica își găsi culcușul și se așeză tremurând. Nu doar că nu mai era cald ca ieri, se făcuse de-a dreptul răcoare. Și simțea imperios nevoia să meargă la toaletă.

— Sergiu, indiferent ce-ar fi, eu vreau să mă întorc în casă. Trebuie să merg la veceu.

— Te duci în spatele raftului cu borcane și faci acolo. Nici nu se pune problema să ieșim. Am adus o găleată pe care am găsit-o sub scări. O vom folosi pe ăia la început.

„Aha, găleata!” Rușinată, Monica găsi prima oară întunericul convenabil. Dar dacă ea se descurca pe bâjbâite, ce avea să facă tata? Și ce vor face dacă va trebui să stea aici mai mult timp? Chiar și fără o găleată ca aia, aerul era greu respirabil.

— Eu cred că s-ar putea să fie ceva mult mai simplu și mai puțin grav decât un război sau nu știu ce radiații... spuse tata împăciuitor.

— Mda, varianta cu sfârșitul lumii e mai liniștitoare. acceptă fiul sarcastic.

Bătrânul nu-l luă în seamă:

— În 1952, la Londra au fost cinci zile de întuneric cauzat de smog. Au murit patru mii de oameni. Era în decembrie... se amestecase fumul cu eşapamentul şi cu ceaţa specifică. Nu se mai vedea soarele. Şi mîzga aia pătrundea şi în clădiri. S-a mai întîmplat încă o dată, prin anii '60, da' nu a mai fost atît de pronunţat. Doamne, ce-aş bea un ceai!

— Tată, avem aici nişte borcane cu compot. Dacă aprindem numai un pic lumînarea, găsesc imediat. Pe întuneric n-am cum să le deosebesc...

Sergiu aprinse fitilul fără să mai fie rugat. Monica se strecură agilă printre rafturi şi aduse compot. Trase măsuţa pe care stăteau ghivecele de flori iarna şi o aşeză între ei. Scoase nişte mâncare: aveau doi cârnaţi, crenvurşti ambalaţi în vid, o brînză cam veche, dar oricum bună date fiind circumstanţele, o bucată de slănină şi câteva roşii. Două pâini, un pachet mare de biscuiţi şi un chec de cumpărat. Sergiu nu le permise să se atingă de nimic. Raţionaliză porţiile. Ambală ceea ce rămăsese în plasa de plastic pe care o aşeză aproape de el, pe pervazul ferestrei mici. Nimeni nu protestă. Bărbatul îi privi pe amîndoi:

— Cu ce mai e pe aici, rezistăm o lună.

Cuvintele lui însemnau: „Să nu vă prind că cereţi ceva în plus!”

Monica îşi imaginează cum aveau să se îmbolnăvească de scorbut, iar Sergiu le va da cartofii din lădiţă cu porţia, doar după ce le vor cădea dinţii.

— Ce păcat că n-avem un fierbător, aş fi băut o cafea!

Sergiu mărturisise! Era şi el om, avea o slăbiciune!

— Fără curent?

— Oh, am uitat! Să stingem lumînarea că se consumă.

— Stai! Ți-am luat borcanul de ness, m-am gândit la tine.

— Vezi, mă? De-asta te iubesc eu pe tine!

Monica se învioră. Îi prepară un ness în singurul pahar răătăcit pe acolo. Nu strălucea de curăţenie, dar cine se mai uita? îl amestecă sprinten cu o furculiţă. Sergiu sorbi cu nesaţ, dar se strîmbă în aceeaşi clipă:

— N-are zahăr!

— N-am luat zahărul... Bea-l şi tu ca pe medicament, ce să facem acum...

Sergiu se sacrifică şi dădu paharul peste cap. Monica îl privi cu invidie. Ar fi băut şi ea, chiar şi fără zahăr, avea tensiunea mică

dintotdeauna, dar nu îndrăzni.

— Dă-mi apa să-mi clătesc gura! porunci soțul.

— Vezi că asta-i toată! îl avertiză Monica văzând cum scuipă lichidul prețios.

Sergiu măsură din priviri sticla de doi litri din care deja lipsea cam un sfert.

— Nu ți-am spus să iei apă? făcu pe un ton mocnit care nu prevestea nimic bun.

— Ba exact așa ai spus: „să iei apă”. Și am luat. Nu ai spus câtă. Nu ai spus că ai intenția să stai aici tot restul vieții, așa că nu sunt eu de vină.

— Băi, e imposibil cu tine! Nu ți-ai dat seama că împachetăm strictul necesar, că am luat toată mâncarea din frigider, că am luat pături, medicamente, cu alte cuvinte că urma să stăm o vreme aici? Ai considerat că doi litri de apă ajung?!

— Eu n-o să beau apă deloc. Și-așa, nu prea beau apă.

— Proastă ai fost toată viața ta!

Monica realizează că Sergiu era realmente scârbit de persoana ei, iar această descoperire nu era deloc de ultimă oră; era o senzație cu care conviețuise în ultimii doi ani așa cum ar fi încercat să ignore un cuțit înfipt în coaste. Mai bine să uite de el, fiindcă dacă ar fi încercat să-l extragă, avea să sângereze prea mult. Acum însă durerea năvăli asupra ei cu toată forța pe care o acumulase. Începu să suspine necontrolat. Avea dreptate, Sergiu avea dreptate! Ar fi trebuit să-și dea seama că va fi nevoie de mult mai multă apă, însă nu gândise, doar executase mecanic ceea ce îi ordonase el. Și asta pentru că de prea multe ori i se înăbușise orice inițiativă; de prea multe ori fusese luată peste picior când încercase să facă ceva, cât de mic, după capul ei. Își crease un scut protector lăsându-l pe soț să ia orice decizie. Ea se refugiase în cărți, că nici prietene nu avea. Toată familia ei murise lăsând în jurul ei un vid în care strălucea ca un astru unic Sergiu.

Se simți o victimă a destinului absurd, nemilos și implacabil. Și plânse.

— Uite ce-ai făcut, măi băiete! îl dojeni tatăl. Monica, vino și stai jos. Haide, nu mai plânge, o scoatem cumva la capăt. Când îi era sete Alice mânca biscuiți.

— Cine?

— Alice, cea din Țara Minunilor.

— Oh!

— Și mi se pare că avem biscuiți, nu-i așa?

— Da. se însenină Monica.

— Sunteți duși amândoi!

— Nu e nimeni „dus”, Sergiule! Dar ce ai vrea să facem acum?

Am încercat mereu să te învăț să tratezi viața cu umor. Ia-o așa cum e. Fă haz de ea, mai ales când își înfige colții în tine.

— Țsta e un mic tratat de dat colțu' mai iute.

— Da' măcar o să dai colțu' râzând în hohote. Și dacă râzi, nu se poate spune că ai fost înfrânt. Te transformi în acea trestie gânditoare a lui Pascal... pe care universul întreg n-o poate frânge. Oricum o să murim mai devreme sau mai târziu. Să murim râzând!

— Tată, m-am săturat de teoriile tale defetiste. Și mi se pare că Pascal al tău s-a cam zvârcolit de durere toată viața. Suntem datori să supraviețuim, să ne luptăm ca să rămânem vii. Țștia au pornit un război total și noi, oamenii normali, suntem primele victime. Ce e de râs în asta? Sau în faptul că nevastă-mea nu judecă?

— N-ai înțeles nimic. Îmi dau seama că situația e albastră, dar asta nu trebuie să ne împiedice să rămânem normali, așa cum ziceai. Eram în tranșee câte-o noapte întreagă, pândeam cu orele cea mai mică mișcare în cartierul talibanilor, dar prietenul meu, Silviu, tot avea răgaz să-mi arate constelații și stele, pe Sirius, pe Mizar, pe Alioth și pe Benet-Nash. Și caporalul nostru scria o povestire într-un carnet pe care-l purta la piept și între capitole mai împușca un taliban. Și când a fost el împușcat nu știu dacă-și terminase povestirea.

— Și ce-i cu asta?

— Încercam să-ți exemplific că și în situații extreme e bine să rămânem noi înșine. Să încercăm să fim deasupra rahatului.

— Tată?

— Da, Monica.

— Dacă afară e război, de ce sunt oamenii hotărâți să-și facă atât de mult rău unii altora, încât sunt dispuși să moară ei înșiși doar ca să-i distrugă pe adversari?

— He, he! Înșiră fel de fel de motive, fetițo: libertatea, dreptatea socială, redistribuirea resurselor, reîmpărțirea pământului, dar, de fapt, motivul adevărat e unul singur: îi ucid pe cei care sunt altfel. Și își imaginează că ei vor supraviețui.

— OK! Gata cu mândrețea asta de teorii, că vreau să dorm.

Culcați-vă și voi! Consumați prea mult aer vorbind.

Din direcția lui Sergiu se auzi în scurt timp un susur sforăitor, semn că n-a avut probleme să adoarmă. Monica ascultă cu invidie: ar fi vrut să se detașeze tot atât de ușor.

Secțiune 11.02 A doua zi

O visase pe maică-sa. Era în camera din față, în casa veche. Monica se oprise pe prag și o privea pe femeia care cosea o față de masă. Ea nu mai cususe nimic de la ultima oră de lucru manual din clasa a treia. Astăzi nimeni nu se mai ocupă cu așa ceva. Astăzi femeile trăiau mai mult în lumea virtuală. Era mai blândă și mai frumoasă decât realitatea. „Tot atât de frumoasă ca modelele broderiilor artistice”. Oftă Monica. Femeile căutau și azi același lucru, doar că o făceau în altă parte; și puțin altfel. Și mama era scăldată în lumina ferestrei din spatele ei care se revărsa ca auriul cald din icoane.

— Monica. șoptise mama. Vrei să bei suc?

Monica fetița ar fi pășit dincolo de prag, în lumină, spre mama, însă era tare frig acolo, cu toată lumina aurie. Unde se afla ea, era cald, dar întuneric și mirosea urât. Aerul era murdar. Și s-a trezit. Avea gura pungită de parcă ar fi mestecat coaja unei lămâi vechi, mucegăite. Bineînțeles, simpla lipsă a apei îi declanșase o sete sahariană. Doamne, ce-ar mai fi băut! Ar fi putut bea tot ce mai era în sticlă. Vor trebui să iasă, să plece. N-aveau cum să reziste acolo. Dar ce naiba putea în halul acela?! auzi mișcare în spatele raftului, la găleată. Unul din ei avea probleme cu stomacul!

— Mona, ai cumva niște hârtie igienică? Sau chiar un ziar, ceva? Orice... am diaree.

— Imediat, tată!

Nu putea să-și rupă treningul ca să i-l dea. Ziar! De unde ziar? Iată că spiritul organizatoric al lui Sergiu avusese scăpări... Iar ea... într-adevăr, nu s-a gândit. Cartea! „Ochi-de-pisică”. Dormise cu capul pe ea. O să-i dea cartea, și-așa nu mai putea s-o citească. Nici dac-ar fi avut literele în relief n-ar mai fi citit-o. Dar tot îi părea rău.

— Tată, uite, întinde o mână. E o carte, rupe din ea.

Își îngropă fața în bluză într-o încercare disperată de-a evita mirosul. Ce ușor puteau fi reduși la stadiul de vierme! îl auzi pe Sergiu foindu-se:

— Pfui! Ce putoare! Aoleu, moșule, să nu mai mănânci compot! Ne omori!

— Sergiu!

— Copii, vă rog să mă iertați. Nu m-am putut ține. Îmi pare foarte rău. Nu, nu mai mănânc.

Bătrânul se întoarse bâjbâind și se așeză la locul lui pe lădiță; Monicăi i se păru că-l aude suspinând. Dar poate că era doar răcit. Se făcuse frig.

— Cât o fi ceasu? O fi azi, sau e tot ieri?

— Nu știu, fetițo. Am senzația că e o altă zi, foarte devreme, dar mă pot înșela, desigur. În lipsa oricărui reper...

— Nu vi se pare că afară nu mai e atât de întuneric?

Sergiu se ridică și privi pe fereastră. Ieri uitase să mai atârne pătura în dreptul ei. Din cauză că se certase cu prostovana de Monica! Și probabil au intrat particule.

— E posibil să fi fost o bombă murdară... opină gânditor.

— Nu prea cred. Nu explică întunericul. Ce vezi, măi băiete?

— Da, mi se pare și mie că e altfel. Parcă disting clădirile de pe partea cealaltă a drumului.

În clipa aceea auziră pași deasupra capetelor, în casă. Încremeniră instantaneu.

— N-ai încuiat? șopti Monica.

— Cum să nu!

— Cine să fie? O armată străină? Sergiu, mi-e frică!

— Ssst! Cel mai probabil sunt hoți.

Ascultară cu răsuflarea tăiată. Nu se mai auzi nimic. Sergiu privi din nou pe geam. Locuiau într-un cartier mărginaș, populat de case și vile cochete, înconjurat de multă verdeață, unde mașinile rula cu atenție iar după amiaza străzile largi erau cucerite de copiii care băteau mingea. Unde puteau fi cu toții acum? Unde dispăruseră? De ce nu se auzea nicio mișcare, niciun strigăt, nicio chemare? Pașii aceia stranii pe podeaua sufrageriei lor fuseseră unicul zgomot străin pe care-l percepuseră. Și era liniște din nou.

— Eram gata să cred că afară au murit toți.

— Nici în Malevil nu au murit.

— Unde?

Monica deveni conștientă că aproape putea distinge conturul lui Sergiu. Dar descifra și în beznă iritarea din vocea soțului. Reluă, obosită dintr-odată:

— În „Malevil”. E un roman.

— Aha! Merle, nu-i așa?

— Da, tată. Mă gândeam cât de mult se aseamănă situațiile...

— Hm, scumpo, de unde să facem rost de un Emanuel? oftă bătrânul.

— Ia mai tăceți! Norul negru de afară nu mai pare format din aburi; parcă e praf. Pare să se miște ca dus de vânt.

— În 1915, batalionul Norfolk a dispărut la Gallipoli într-un nor compact. Nu s-a mai găsit nicicând vreo urmă a lor. Dar gurile rele spun că i-ar fi executat turcii.

— Tată, pentru Dumnezeu! Tocmai spuneam că se vede ceva afară. Se disipează negură. Monica, stai și privește afară, poate vezi oameni. Eu aranjez porțiile pentru azi. Tată, când vrei să bei apă, înainte sau după ce mănânci?

— Beau acum, dacă-mi dai. Diareea deshidratează.

— Sergiu, pot să capăt și eu puțină apă?

— Ai spus că nu bei. Îți pot oferi un biscuit.

— Te rog, mi-e tare sete!

— Na! Și bea! Nu știu ce dracu' ne facem! În mod normal, apa asta n-ar ajunge nici măcar pentru azi! Pentru că tu ai preferat să fii imbecilă!

Monica înghiți repede gura de apă de pe fundul paharului, înainte ca Sergiu să se răzgândească. Îi era frig, de fapt o scutură frigul. Apoi transpira și dărdăia. „Am frisoane”. gândi cu un început de panică. Și bănuia de la ce: mâna. Ieri o usturase tare palmă unde se tăiase, dar răbdase fără să se plângă, fiindcă știa că nu luase de sus nici spirt, nici iod, niciun alt dezinfectant. Nu din neglijență, cum s-ar fi grăbit bărbatu-său s-o acuze, doar descărcase tot sertarul cu medicamente într-o plasă, ci pentru că nu aveau în casă. Exact! În casa unui doctor nu exista niciun dezinfectant. Poate că Sergiu avea ceva în trusa din mașină, dar nu în casă.

Desfăcu palma încetitor. Pe sub piele crescură instantaneu nervuri ale durerii ca lujerii unei plante extraterestre. Sângele îi pulsa fierbinte în locul acela și devenise conștientă de existența propriului braț într-un mod ciudat. „Să vezi că dau în cangrenă!” și, cum ideea asta nouă nu era deloc în măsură s-o liniștească, începu să plângă. Mugurele de lumină ce se aprinse în vârful lumânării o surprinse cu lacrimile pe obraji. Încercă iute să și le șteargă, dar era prea târziu: Sergiu o văzuse:

— Acum ce-ai de bocești? Ți-am dat apă, atât cât se putea. Mai multă ai avut tu grijă să n-avem...

Îi arătă tăietura din palmă. Era destul de adâncă și plină de mizerie.

— Cum dracu' te-ai tăiat în halu' ăsta?

— Ieri, când am căzut. se smiorcăi ea.

Sergiu cotrobăi în plasa cu medicamente. Nu pomeni de lipsa dezinfectantului. Îi curăță rana cu un pansament și o presără din belșug cu praful alb dintr-o cutiuță. Apoi îi dădu să înghită un antibiotic:

— Hai, ia-l cu puțin compot că apa ți-ai băut-o pe ziua de azi! După o vreme, cam cât vom considera că înseamnă șase ore, îți mai dau unul. N-o să te cureți, stai liniștită.

Ceva în tonul său avea o tentă mângâietoare și inima ei tresări. Era încă sensibilă la oscilațiile acestea... „probabil că eu tot îl iubesc...” Deși bănuia că nu era nimic altceva decât tonul său profesional, antrenat să exprime compasiune și atenție. „Nimic mai mult, iar eu sunt o proastă”.

Își mâncară fiecare felia de pâine alocată împreună cu bucăți de cârnaț și cea de brânză. O nimica toată. Nici nu trecură două zile (sau trecuseră?) și deja stomacurile li se revoltau. Monica se simțea aeriană de foame. Privi pe fereastra prăfuită așa cum i se ceruse. Nu vedea mare lucru, dar se holba la umbrele a ceea ce zicea că sunt casele de peste drum. De la un timp i se păru că aude un foșnet. Ca atunci când ninge. Doar că acum se auzea de parcă ar fi nins cu nisip. Sunetul era uscat și sinistru. Dar îi aduse în fața ochilor rochița ei de balet. Mai precis, rochița pe care mama i-o cususe pentru serbarea de la școala de balet. Voalul alb apretat foșnea în felul acela sec la cea mai mică mișcare, iar ea, fetiță, se simțea plină de importanță de parcă ar fi fost prim solista operei. Însă rochița, minunata rochiță de lebedă, n-a mai apucat să fie purtată la serbare. Din cauza profesoarei pe care Monica a avut imprudența s-o caute la vestiar într-o joi, când ajunsese prea devreme la școala de balet. Nu dorea decât să-i arate rochița, fiindcă mamă tocmai îi cususe tivul final cu o zi înainte. Și pătrunse în camera unde se echipau, plină de dulăpioare și scăunașe, de umerășe cu costume și oglinzi. Auzise voci înăuntru. Poate or mai fi sosit și alte fete și ar fi avut prilejul să se laude cu rochița. Numai că în vestiar erau doar doamna profesoară și domnul care le cânta la pian. Se părea că

cei doi exersează o priză, o poziție de dans, deși ceva părea total diferit...

Acasă, povesti la cină cum doamna profesoară făcuse ochii mari și nu dorise deloc, chiar deloc să admire rochița ei foșnitoare ca aripile de lebadă! Cum domnul profesor se înroși parcă și mai tare, față de cât de roșu era deja.

Mama rămase o clipă cu polonicul de lapte în aer, țuguie buzele și se uită la tata. Iar tata râse tare și spuse ceva ce Monica n-a înțeles decât după mai mulți ani, ceva în legătură cu faptul că nu era nimic de mirare ținând cont că doamna profesoară dansase la bară și înainte de-a fi profesoară de balet. Doar că aceea fusese o bară verticală. Și râse iarăși tare.

Dar mama a retras-o de la școala de balet și Monica n-a mai avut ocazia să-și foșnească voalul apretat pe scenă. A plâns și s-a rugat în zadar. Uneori în câte-o amiază însorită se ducea în fața oglinzii, îmbrăca rochița și făcea piruete. De la un timp, rochița n-a mai încăput-o.

„Când colegele mele, celelalte fete de șapte ani de la balet au dat serbarea de sfârșit de an, fustele lor foșneau uscat ca praful acesta, sau ce-o fi...” Poate, dacă în ziua aceea nu ar fi plecat prea repede spre școală, acum ar fi fost solista operei. Poate. Sau poate după câțiva ani s-ar fi plictisit de balet și pasiunea ei pentru dans s-ar fi dovedit a fi un foc de paie, doar interesul unei fete pentru rochiile foșnitoare și pantofi cu poante... Nu poți să știi niciodată ce-ar fi fost...

— Monica, ai adormit? Lasă-mă să mă uit și eu.

— A, nu. Uită-te dacă vrei. Zău dacă n-am impresia că întinericul e ca un solvent. Ne dizolvăm.

„Numai de-ar începe dizolvarea cu mâna mea! Sau cu capul”. Nu știa ce-o doare mai rău.

Secțiune 11.03 A treia zi

Se vede că adormise, în ciuda durerii. Deși era greu de numit „somn” starea aceea de suspendare în care îi evada mintea. Sergiu o trezi că să-i dea pastila. Îi fu recunoscătoare, întrucât chiar o îngrijora persistența aceluiași foc în palmă. Își imagină cu groază cum Sergiu, chirurgul, va fi nevoit să-i reteze palma sau poate antebrațul de la cot. Ca în cartea aceea... Ce carte era? În care fată face scufundări în mare, iar cei doi prieteni rămași în barcă se pregătesc de pescuit cu harponul... Pe care îl declanșează din greșală. Și fată sub apă... O

străpunge în mână. Iar ei își dau seama că ea întârzie să iasă și unul sare după ea, numai că nu poate desprinde vârful săgeții de fier din... din ce? Din carena unei epave scufundate? Da, parcă așa... Și e silit să se întoarcă după cuțit, fiindcă tubul de oxigen se termina. După care îi amputează brațul fetei pe viu, acolo sub apă! Ca s-o scape cu viață. Dar ea nu voia să i se taie mâna ca să trăiască! Nu, nu voia deloc, Sergiu n-avea dreptul să se atingă de mâna ei!

— Delirează? Întrebă o voce.

— Posibil. Are febră. răspunse altcineva.

Monica se gândi că e prizonieră propriului corp, devreme ce putea să audă și să înțeleagă totul, dar fără să poată reacționa. Mama și tata erau aplecați deasupra ei așa cum stătea întinsă în pătuțul din camera sa; tocmai îi dăduseră ulei de ricin pentru că mâncase piersici verzi din pomul doamnei Dărămuș. Încercă să se miște și pesemne că se zvârcoli nițel, fiindcă mama îi spuse:

— Haide, nu fi rea! Nu se face gaură-n cer dacă lipsești o zi de la joacă.

Însă Monica tocmai de asta se zvârcolea, iar mama nu avea de unde să știe.

Când se deșteptă cu adevărat era lac de sudoare, dar se simțea mai bine. Adică în afară de durerea surdă de cap și senzația de leșin provocată de foame, nu apărea niciun alt simptom. Pesemne că Sergiu o culcase pe maldărul de saci de rafie care se adunaseră cu timpul în pivniță, pe măsură ce consumau cartofii, varza ori morcovii din ei. Bună idee! Era minunat să stea întinsă ca lumea după atâtea ore în care zăcuse în capul oaselor. Se răsuci să privească fereastra. Aerul de dincolo de geamul murdar părea carbonizat. Șoaptele uscate ale vântului se cerneau liniștit de parcă mii de fete ar fi dansat pe scenă la serbarea de sfârșit de an.

— Monica.

O mână i se așezase pe frunte. Atingerea aceea cunoscută îi aduse atâta alinare, încât se simți transportată cu mii și mii de ani înapoi, pe vremea când era tânără studentă, pe timpul când nu ea, ci o altă Monică trăise. O Monică veselă și strălucitoare fiindcă fusese îndrăgostită. Și nu doar îndrăgostită, ci și iubită la fel, simetric și frumos ca două aripi de fluture. Îl chema Paul. Și a murit fiindcă acela era nume de înger, nu de om. Mașina care dăduse peste el pe când traversă ca s-o întâlnească n-a făcut decât să pună ordine în lucruri,

așa și-a spus. Oamenii cu oamenii și îngerii cu îngerii. Cu trecerea timpului Paul a devenit tot mai abstract, transformându-se, ca orice iubire neîmplinită, într-o poartă a timpului. Se gândea la Paul și călătorea înapoi și încolo prin viața ei, sus, jos, trecut, viitor, avându-l pe el ca punct de reper și Stea Polară. „Paul, iubirea mea”.

— Monica, te-ai trezit? Te simți mai bine?

Dar cel care-i vorbea era Sergiu.

— Da, cred că mi-a mai trecut.

— Mai avem doar două antibiotice, din păcate. Ar fi bine să le iei. Pe de altă parte, mă gândesc că în caz de ceva, rămânem fără.

— Lasă, nu le mai iau. Poate că mi-a trecut. Ce face tata?

— Doarme. L-a chinuit iar stomacul. Tocmai despre el doream să-ți vorbesc.

Secțiune 11.04 A patra zi

— Cât timp am dormit?

— Ha! Nu știu. De fapt nu ai dormit tot timpul, ai mai și delirat. Dar ai trecut de vârful crizei.

— Ce voiai să-mi spui de tata? Întrebă în șoaptă.

— Nici el nu se simte bine. E bătrân, Monica.

— Îmi pare tare rău de el, să știi. Toată viața lui a fost o luptă, și acum, asta. Mă întreb de ce se joacă Dumnezeu cu noi, de ce se comportă ca o pisică?

— Oh, și tu, Brutus? Te știam credincioasă...

— Eu sunt din categoria celor care vor să creadă, Sergiu. Probabil că dacă aș fi crezut cu adevărat, aș fi putut muta munții din loc; sau acum aș fi putut face să fie lumină.

— Mda, zbuciumul tău spiritual sună destul de ateu, dar stai liniștită, e bine și așa. N-a zis ceva despre faptul că-i va scuipa din gura Lui doar pe cei căldicei? Cei fierbinți și cei reci se vor întâlni în sânul lui Avram.

— Chiar crezi asta?

— De ce nu? Extremele sunt atât de apropiate încât se ating.

După o pauză:

— De fapt, crezul meu este că suntem ferma de furnici a unui copil nițeluș tembel, draga mea. Tembel și răzgâiat. „Dacă vreau, torn apă pe ele. Dacă vreau, le scutur. Dacă nici asta nu mă satisface, le bag un pic în cuptor. Taman cât să prindă crustă”.

— Să înțeleg că Dumnezeuul tău e un zeu al morții. Nu-și bate

capul decât cum să ne omoare.

— Mă poţi contrazice? Tot cu asta se ocupă în fiecare zi. Dacă-ai ştii ce văd la spital! Sau când te gândeşti ce-o fi văzut tată în Afghanistan! Eu mi-am ales o meserie în care curăţ mizeriile Lui. Dacă secţionezi o furnică ai să constăţi că se găsesc imediat câteva surate de-ale ei care vor lua bucăţile la spinare şi le vor transporta de urgenţă la furnicar, acasă. Bănuiesc că acolo, între pereţii de nisip ai spitalului lor, o furnică nebună va încerca să reasambleze bucăţile, să repare furnică. Păi nu cam acelaşi lucru fac şi eu? Sunt o furnică-doctor.

Şi Sergiu râse.

— O să-ţi mai spun un secret. Dumnezeu dă loviturile cu multă măiestrie. Uneori vrea să ucidă şi atunci n-ai ce să mai faci. Dar alteori vrea doar să facă războaie, să ne vadă agitându-ne. N-ai scurmat niciodată cu băţul un muşuroi? După o vreme te-ai plictisit şi le-ai lăsat în pace. Iar ele, schiloade şi derutate, s-au apucat să-şi transporte răniţii şi să reconstruiască. Nebunele!

— Şi ce crezi că face acum?

— Judecând după praful de-afară, doar scurmă cu băţul. Şi tocmai aici voiam să ajung. Mi se pare că fenomenul a depăşit punctul de maxim. Acum nu trebuie decât să ne luptăm să rezistăm până la capăt. Să folosim toate resursele raţional, inspirat, cu discernământ. Apă aproape că s-a terminat. Mai sunt câteva înghiţituri. Mai avem doar pâine, patru felii, jumătate de chec şi câţiva biscuiţi. Desigur, mai sunt şase borcane de compot, cinci de gem şi vreo trei kilograme de cartofi cruzi. Pe astea mă bazam spunând că vom rezista o lună. Doar că fără apă... şansele ne scad dramatic. Acum, chiar şi aşa, nu trebuie să ne imaginăm, să sperăm prosteşte că după o lună vom fi salvaţi. E posibil să fie nevoie să supravieţuim mult mai mult, iar alimentele de care dispunem să fie în fond puţine.

— Unde vrei să ajungi?

— Cum spuneam, tata e bătrân; a suferit destul şi-aşa.

— Sergiu...

— E firesc să moară el ca să supravieţuim noi.

— Pentru Dumnezeu, ai înnebunit?

— Şşş! Nu e nevoie să-l trezim. Am crezut că am tranşat problema lui Dumnezeu. Chiar dacă El se joacă, noi să încercăm să fim cerebrali.

Monica îşi simţi inima inundată de un val mareic. Dădu să se

ridice, dar constată că era mai slăbită decât bănuia.

— Sergiu, ce-ai de gând să faci?

— Uman ar fi să-l omor. M-aș pricepe s-o fac fără să-l doară; l-aș scăpa de ultima joacă tembelă a ăluia de sus. Numai că nu mă cred în stare. Nu sunt cu nimic mai bun decât Raskolnikov.

— Nu te las, să știi! Va trebui să te lupți cu mine. Îi declară cu tonul cel mai belicos de care era capabilă pe moment.

— Bine, bine! capitulă Sergiu neașteptat de repede. Ne mai gândim, ne mai sfătuim. Acum dormi, mă culc și eu. Cred c-ar trebui să fie noapte.

Monica n-avea nici cea mai mică intenție să doarmă. Îl cunoștea așa de bine pe Sergiu! Nu renunța niciodată ușor, doar terminase medicina. Însă gândul interior care o rodea era acela că de fapt nu-și dezvăluisese în fața ei adevăratele intenții. Suspiciunea, călărită de un început de teamă nedefinită tropăia prin toate arterele ei. Se strădui din răputeri să vegheze, dar până la urmă pleoapele i se lipiră.

Secțiune 11.05 A cincea zi

O treziră vocile lor care se certau.

— În familia asta suntem în război de generații, tată! Bunicul a fost preot, tu te-ai făcut soldat. Ți-a trecut măcar o dată prin minte că alegerea ta, chiar inconștientă, se voia o palmă pe obrazul lui? Eu unul știu că am ales medicina în deplină cunoștință. De rușine pentru faptele tale. Dacă tu ai ales să ucizi, fiul tău a ales să repare.

— Mă învinuiești pe nedrept. Nu m-am gândit niciodată la așa ceva, iar relația mea cu taică-meu a fost una bună.

— Vrei să spui că a fost inexistentă.

— Judeci greșit, Sergiu. Ai făcut mai multe greșeli de-a lungul timpului, dar te-am lăsat să iei decizii singur, am considerat că așa e tonic. Însă cele mai multe greșeli le-ai făcut împotriva ta. Astea sunt cele mai grave, nu se șterg, nu se iartă, le tot porți povara. E ca și cu păcatele împotriva Duhului Sfânt. Ca să îți dau un exemplu: după multă penitență, o crimă poate fi iertată. Dar nu se iartă sinuciderea, orice ai face. Iar tu ai încercat să-ți tai venele spirituale de mai multe ori, măi băiete...

— Te-ai apucat de teologhisit, tăticule? Atunci ia spune-mi câți oameni ai omorât pe front? De câte ori glonțul trimis din arma ta a intrat în carne?

— Dacă am greșit, am greșit când am ales să fiu soldat. Regret că

am curmat vieți. Dar tu știi că sunt cuvinte și gesturi careucid ceva ce nu poate ucideglonțul: ucid sufletul. De alea să te ferești.

— Auzi la el! „Regret”! Regreți că ai omorât oameni. Ha, ha! Știi ce? Discuțiile cu tine sunt sterpe. Mă cul.

În liniștea care se instalează dintr-odată, Monica se evaluează. Mâna nu o mai durea; era amorțită până la cot. Probabil dormise pe ea. În schimb, setea se adâncise. Nu crezuse că îi poate fi frig și sete în același timp. Sacii de sub ea erau umezi, mirosul de pământ reavăn devenise de nesuportat. Îl auzi pe Sergiu expirând în felul acela special care o anunța că va începe să sforăie. Dacă adormea, se transforma într-un pește de mare adâncime: nimic nu-l mai putea aduce la suprafață. Atunci o să caute în plasă. O să caute sticla cu apă, pentru că dacă nu va bea, o să...

Se ridicase într-un cot când simți ceva cald prelingându-i-se pe mâini. Un lichid cald și destul de vâcos. Sânge! îi curgea sânge din nas ca unui băiețel bătaș din primele clase ce a încasat-o pe neașteptate de la un școlar mai mare. Dar ei nu i se mai întâmplase niciodată! Se șterse cum putu imaginându-și cu dezgust că arăta ca un animal înjunghiat care n-a reușit să moară de la prima încercare. Se așeză lângă rafturi și ridică în sus mâna stângă. Aerul greu se impregună cu mirosul de fier și de sare. Monica ametea. Se simțea căzând în puțuri tot mai adânci, tot mai reci.

— Mona, tată, ți-e rău?

— Îmi curge sânge din nas. Și mi-e sete de nu mai pot.

— Șșș! Vorbește mai încet să nu se trezească Sergiu. Dacă ți s-a oprit sângerarea, întinde mâna că am aici jumătate de borcan cu zeamă de la compot. E dulce, dar e totuși un lichid. Vrei?

— O, da!

Luă din mâinile bătrânului borcanul și bău cu disperare. Înainte de ultima înghițitură se opri rușinată:

— Vai, tată, cred că l-am băut pe tot!

— Nu-i nimic. O să-ți aduc apă.

— Cum?!

— Șșș! mai înainte, când mă prefăceam că mă cert cu Sergiu, am reușit să-i fur cheile.

— Doamne, tată, cum ai făcut?

— Ieri când a aprins lumânarea le-am văzut întâmplător. Speram să fie tot acolo. Și au fost. Acum fii atentă: o să ies și tu închizi

ușa după mine imediat, dar nu încui. Nu încă. Am desprins de pe inel cheia de la intrarea în casă. Voi umple câteva sticle cu apă și ți le aduc. Vei deschide ușa cât mai puțin, doar cât să le iei, apoi încui. Cel mai important, Monica, ascultă-mă! Cel mai important este să păstrezi tu cheile. Nu i le mai da lui. Ca să poți controla situația. Așa încât dacă vei dori să ieși, să poți ieși. Ai înțeles?

— Bine și dumneata ce faci? Nu poți rămâne acolo! Dacă sunt radiații cum zice Sergiu?

— Nu cred că sunt radiații și știi de ce? Ieri pe când dormeau am auzit-o iar pe Misi afară. Mieuna la fereastră.

— O, drăguța de ea!

— Părea bine, cel puțin miorlăitul suna mai mult nedumerit decât suferind, dacă mă înțelegi ce vreau să spun... Așa că eu o să mă întorc în casă. E mai bine.

— Vin și eu!

— Da, veți veni amândoi. Însă mai întâi o să ies eu, ca să mă conving că e totul în regulă... atât cât mai poate fi...

— Tată...

— Rămâi cu bine, fetiço.

— Stai puțin, voiam să te întreb atâtea lucruri... Ar fi trebuit să vorbim mai mult când aveam posibilitatea.

Îl prinse de mâinile bătrâne și pline de vene. Le cunoștea de când curățau cartofi la masa din bucătărie, de când o ajutaseră să tundă trandafirii, erau mâini cu pete maronii și dungi albastre, ca râurile pe o hartă, mâini pe care le ignorase, iar acum descoperirea că spiritul din căușul lor era unul neașteptat de tânăr în ciuda anilor.

— Tată, am fost tristă în ultimul timp; cred c-a fost un fel de presimțire. Am gustat întunericul dinainte. Acum mă întreb dacă nu cumva am murit deja și acesta e iadul. Mă gândeam mult la moarte, mă gândeam că va veni o zi în care voi fi închisă sub pământ, într-un coșciug din care nu voi mai ieși niciodată; am senzația stranie că acel moment este chiar acum, că într-un fel absurd și paradoxal sunt aici, vie, dar și în mormânt și tot vie. Firul conștiinței mele nu se poate rupe. Crezi că o să scăpăm?

— Monica... nu câștigi nimic dacă te consumi așa.

Îl auzi ținându-și răsuflarea. Intui că mințise, că dorea s-o liniștească.

— Tată, mi-e frică, dar rezist să aud ce părere ai.

— Întotdeauna ai fost curajoasă. Păi... nu e de bine, îți dai seama. Asta nu înseamnă neapărat că o să murim. Nici nu stăm pe roze. Moartea... cum să-ți spun... nu cred că e chiar atât de rea. Mai știi ce scrie pe orologiul bunicii tale? Cel din sufragerie?

— Omnes vulnerant, ultima necat.

— Toate clipele rănesc, ultima ucide. Clipele vieții sunt de multe ori brice cu două tășuri. Ultima clipă, cea a morții, este cea izbăvitoare care te scutește de chin. Trebuie să crezi asta.

— Sună prostesc, dar simt că am trăit ca furnicile lui Sergiu: ridicolă și neimportantă.

— He, he! Viața e un mecanism în care nu ești decât un biet arc, o roțiță, acolo. N-ai nicio importanță, decât dacă lipsești.

— De parcă lumea va sta în loc dacă mor eu! De parcă ar muri cu mine...

— Chiar moare. Lumea ta moare odată cu tine. Cea care rămâne e o altă lume. Total diferită.

— Tată, e bine că pleci... Sergiu voia să... voia să vă ceară iertare.

— Să nu fii supărată pe Sergiu. E speriat, are răspunderea noastră pe umeri. O să vă aduc apă și totul va fi bine. Și o să bat cu bastonul în dușumea ca să știți că n-am nimic. Apoi o să vin să vă iau. Sau veniți voi sus când vreți. Lasă-mă să plec, să nu se trezească.

Bătrânul o însoți spre ușă cu pași neașteptat de ușori. Monica deschise încet și socrul se strecură afară. Îl văzu trecând prin dreptul ferestrei. Întunericul smolit se transformase într-o pâclă deasă, cenușie.

Așteptă. Sergiu continua să doarmă după propriul ceas biologic. Fusesse treaz când ea dormise; acum dormea el și ea veghea. Probabil, în adâncul ființei lor nu fuseseră făcuți să se întâlnească, dar nu le-a fost dat să înțeleagă asta decât într-o astfel de situație. Soarele și Luna.

Îl auzi pe tata că tușește. Se apropie de ușă cu inima zvâcnind. Se întorcea.

— Monica, asta e toată apa. Am impresia că nu e tocmai limpede, însă nu e cazul să facem mofturi.

— Tată, sunt zece litri, e bine. Au închis apa?

— Așa cred. Plec acum.

— Tată, dar nu ai ce mânca acolo sus!

— Este niște făină, crezi că nu m-am gândit? Mi-am oprit și eu un bidon de cinci litri. O să fac niște pituști. Bine că avem butelie.

— Stai un pic! Ce e afară?
— Eu zic că nu e decât o furtună de praf...
— Deci te-ai simțit normal...
— Dacă vrei să știi cum m-am simțit, ei bine, ca o pilitură de fier în preajma unui magnet.

— Tată, dacă ceva nu e în regulă, întoarce-te jos!
— Fetițo, nu cred c-am să mai ies. N-am de gând să mă ridic la ceruri cu picioarele crăcănate ca vrăjitoarele lui Goya. Prefer să mă găsiți voi, dacă scăpați, (ceea ce sper din toată inima), plutind decent lângă tavanul camerei mele... he, he.

— Tată!
— Misi e bine. Ți-a mâncat musacaua. Rămâi cu bine, Monica. Ai fost o noră bună. Să ții minte: vom primi exact ceea ce sperăm să primim. Încuie, scumpo!

Secțiune 11.06 A șasea zi

Monica răsuci cheia și aproape imediat din ochi îi țâșniră lacrimi, ca și cum cele două, resortul cheii și glandele ei lacrimale, ar fi fost în unite de-o misterioasă legătură. Se întoarse pe ladă de cartofi și se așeză cuprinsă de deznădejde. Ceva în cuvintele bătrânului o făcuse să-și piardă orice speranță. O usturau ochii de parcă ar fi plâns cu sânge, nu cu lacrimi. Clipi și aruncă priviri încețoșate în jur. Lucrurile începuseră să iasă din beznă, doar ea simțea că se scufundă tot mai mult, ca și cum de zile întregi s-ar fi zbatut într-o groapă cu nisipuri mișcătoare. Se gândi că acum Sergiu n-o mai avea decât pe ea. Decât pe ea s-o iubească sau s-o terorizeze sau s-o ajute să părăsească lumea ușor... În sfârșit, se bucura de întreaga lui atenție.

Îl auzi foindu-se în colțul lui, avea să se trezească! O străbătu o undă de satisfacție meschină: ce va spune el, Sergiu, leaderul, când o să constate că bătrânul său tată a avut curajul să-i ignore hotărârea? Își aminti de sfatul socrului și ascunse cheia într-unul din buzunarele treningului. De-acum ea va decide dacă rămâne închisă aici sau... sau are să iasă să vadă cu ochii ei grozăvia de afară.

Bărbatul căscă. Sacii de sub el foșniră când se întinse. Monica simți că e invidioasă pe această nepăsare felină din gesturile lui. O enervase dintotdeauna siguranța lui, încrederea neclintită că el are dreptate indiferent în ce problemă. „De ce speli vasele cu porcăria aia de detergent? Cumpără X, că tot pe ăla fi avem și la spital”.

El, Chirurgul, știa tot. Chiar și care este cel mai bun detergent de

vase! Fu inundată de-un val de furie retroactivă. De ce îl lăsase s-o chinuiască cincisprezece ani de căsătorie?

— Monica, nu-l aud pe tata!

Respiră adânc înainte de-ai răspunde, dar nodul de nervi și lacrimi nu se lăsa dus din gât:

— Nici n-ai să-l mai auzi de azi înainte.

— Pentru Dumnezeu, a murit?

— Mai rău, s-a sinucis.

— Cum?!

— Nu asta doreai de fapt?

— Nu doream ca tata să moară, doream ca noi să trăim. N-ai priceput nimic! Ce-a făcut? Doamne! Un cadavru era tot ce ne mai lipsea!

— Stai liniștit, și-a dus cadavrul afară mai întâi. E sus în casă. Dacă e să mă iau după tine, asta e moarte curată, nu?

— Ah, ce te-aș mai plesni peste gura aia rea! Ați deschis ușa, imbecililor! Ați contaminat încăperea.

— Cred că era oricum contaminată, dacă pe-afară zburdă radiațiile, Sergiu. Nu opreai contaminarea cu o bucată de scândură și-o păturică... Plus de asta, ne-a adus apă, bietul bătrân. Dacă ai avea o fărâamă de inimă în tine, salvatorul de vieți, te-ai gândi că tatăl tău e singur în casă, așteptând să moară.

— Nu trebuia să iei apa. Poate fi...

— ...contaminată. Știu, dragule. Dar îmi asum riscul. Dacă am apă, de ce să mor însetată?

— Să mori, să mori! De ce pui neapărat răul în față? Poate supraviețuim!

— Sergiu! Tu ți-ai pus vreodată problema că s-ar putea ca o ființă rațională, alta decât tine, să nu dorească să supraviețuiască în ceea ce va fi lumea de acum înainte? EU nu vreau să trăiesc cu orice preț. Subliniez: nu cu orice preț. Nu vreau să calc pe cadavre ca să sorb eu ultima gură de oxigen sau de apă. Nu vreau să fiu eu ultimul om în viață. Pentru că lucrurile își pierd orice însemnătate când nu ai alți oameni lângă tine. Uite aici! Bani noștri, polițele de asigurare, aurul. Dacă noi supraviețuim și restul lumii crapă, la ce ne vor folosi?

— Hai, că bați câmpii! Bea-ți tu apa radiată, eu o beau pe aia care mai e în sticlă. Și taci, dracului!

— Da, o să tac, să nu te îngrozesc mai tare decât ești îngrozit.

Când vorbești urât, mori de frică, știi.

— Măi femeie, vorbesc așa ca să-mi păstrez nervii intacti. Nu ar fi de ajutor s-o iau razna ca tine. Cineva trebuie să-și păstreze simțul realului.

Îi tremurase glasul. Lui Sergiu îi tremurase glasul! Monica suspină ca în clasa întâi când terminase de recitat poezia de sfârșit de an: era o victorie; era victoria ei. Îl auzi foșnind o plasă, apoi umbra care era el îi întinse ceva:

— Porția ta, Monica. E ultima felie de pâine. Aici e gem. Mai încolo o să primești un biscuit.

— Aprinde puțin lumânarea.

— La ce-ți trebuie lumânare, nu-ți găsești gura?

— Sergiu, aprinde lumânarea! Nu știi unde e furculița. Nu pot să iau gemul cu degetele.

— Bravo! Acum ne fandosim.

— Nu știi nici de pahar. Și-mi trebuie pentru că o să beau un nes.

Sergiu nu comentă. Încă o victorie!

— Vreau nes, fiindcă am tensiunea mică; mi-a curs sânge din nas.

— Dacă ți-a curs sânge din nas ai tensiunea mare, deșteapto! Epistaxisul este un simptom în mai multe afecțiuni...

— Taci, nu ți-am cerut consultație!

Îi spusese să tacă și el tăcuse. Bun! Foarte mulți tirani mizează pe frică. Dacă le arăți că nu te temi, se transformă în mielușei.

Băură nes pe rând din paharul năclăit. Monica scutură borcanul: câte porții mai erau în el? Câte cafele mai avea de băut la viața ei? Sigur că nici ea voia să moară! Ce limitat era Sergiu dacă-și imagina așa ceva! Doar că nu dorea să trăiască într-o lume ciudată, agonică și sălbătică. O lume din care a dispărut lumina, muzica, prietenii și cafeaua... dar ea oricum nu prea avusese prieteni. Când dispăruse Paul... ce dreptate a avut tată!... când a dispărut Paul a dispărut o lume întreagă cu el. Cel puțin pentru ea, totul devenise tern, fără culori.

— Fii atentă ce mi-am amintit! Am citit într-o revistă medicală despre un experiment care s-a realizat într-un penitenciar...

Sergiu îi făcea conversație! Se simți importantă.

— ...erau trei condamnați la moarte cărora li s-a propus să renunțe la execuție și să li se prelungească detenția până la decesul

survenit în mod natural, cu condiția să se hrănească exclusiv cu un singur aliment... Aveau de ales între ceai, cafea și ciocolată.

— Ce barbarie! Eu aş fi refuzat. În preajma morții nu-ți arde de mâncare.

— Te înșeli! Condamnatul lui Kafka mânca din farfurie ca un cățeluș, deși era sub tortură... Iar condamnaților la moarte, și asta e valabil cel puțin în America, li se gătește o ultimă cină festivă.

— Sergiu, te rog. Reușești să imprimi conversațiilor tale un ton lasciv și morbid în același timp. Grețosă combinație!

— Dragă, ești încântătoare! Nu vrei să auzi cum s-a terminat experimentul? Cine a rezistat cel mai mult cu un singur aliment? Plus apă, desigur.

— Cel cu ciocolata...

— Nu! Domnul Cafea a trăit aproape un an de zile. Ce părere ai? Înainte de-a muri era atât de străveziu, la propriu, încât o lanternă aprinsă lipită de spatele lui, era vizibilă din față. Ți-a plăcut?

— Da, ca tot ce vine de la tine. pufni ea cu dispreț.

Închise ochii sperând că va adormi, dar palma tăiată îi trimitea junghiuri electrice înspre cot. Strivi lacrimile sub pleoape. Doamne! Vor agoniza aici până la ultima clipă, cea care ucide? Sinuciderea era totuși o variantă...

Exact în momentul în care se gândea la felul cum ar putea să termine coșmarul, se auziră bătăi puternice la ușă. Amândoi își ținură respirația. Bătăile se repetară. Bărbatul se ridică încet și se apropie de intrare:

— Tată, tu ești?

— Nu, Sergiu, sunt eu!

Secțiune 11.07 A șaptea zi

Era vocea unei femei. O femeie care pretindea să fie recunoscută de Sergiu, soțul ei. Monica se scutură de fiorul mut trimis de acel al șaselea simț feminin: intuiția. Nu era bine. Nu era deloc bine. Ei nu aveau nicio femeie înrudită în viață. Nu putea fi mama, sora, verișoara, cumnata niciunuia din ei.

Cu toată ceața întunecată ce învăluia pivnița, Monica îl văzu pe bărbatul său fâstâcindu-se. Apoi vorbi cu un glas neutru, calp de emoție:

— Cine sunteți, vă rog?

„Dar el știe cine e!”

Vocea de afară întârzie un moment:

— Doamna Monica e și ea înăuntru? Sunt Roxana, vecina de peste drum. Am nevoie de ajutor, vă rog!

— Desigur, un moment! jucă el mai departe mică piesă de teatru.

Monica începuse să respire iute, aproape că inima i-o lua înainte bătând nebunește. Avea aceleași sentimente pe care i le-ar fi stârnit descoperirea inopinată a unui șarpe înfășurat pe picior în timpul unei pașnice plimbări prin grădină. Îl urmări pe Sergiu căutându-se prin buzunare. Îl urmări când acesta se întoarse spre colțul său de sub fereastră și căută ceva pe raftul de alături. Îl urmări cu tensiune crescândă pe când el aprinse în sfârșit lumânarea și cercetă atent locul din jur. Și-i captă privirea ca și cum ar fi prins din zbor un pumnal când el se întoarse spre ea și-i zise:

— Dă-mi-o, Monica!

Era rândul ei să-și joace micul rol.

— Ce să-ți dau?

— Lasă prostiile și dă-mi cheia. Trebuia să-mi dau seama că e la tine.

— Nici pomeneală! Am scăpat-o pe aici pe undeva. Caut-o!

— Monica!

Nu mai era vocea de dinainte; acum vocea lui avea tonalitatea obișnuită, plus o doză bună de nervi striviți sub cerul guri.

— Vă rog, doamna Monica, mă simt cam rău. veni rugămintea de afară.

— Monica, încă te rog cu frumosul, dă-mi cheia.

Însă Monica experimenta beția de-a trăi periculos; a i se opune lui Sergiu o încântă, întocmai cum o încânta pe vremuri, în copilărie, să-și treacă palma peste flacăra lumânărilor.

— Nu ți-o dau. De ce vrei să deschizi?

— Afară e o femeie care cere ajutor! făcu el cu exasperare.

— Da? Pe tatăl tău, bătrânul care a riscat și-a ieșit să ne aducă apă, doreai să-l eutanasezi...

— Am făcut un raționament greșit, na!

— Și dacă-l puneai în aplicare? De ce este această femeie atât de importantă încât nici nu mai contează că vom contamina încăperea pentru ea?

— Monica, ți-ai pierdut simțul realității, ți-ai pierdut memoria,

ce naiba? E Roxana! Vecina de peste drum... înțelegeți?

— Nu.

Roxana-Vecina-De-Peste-Drum era o brunetă frumoasă. Femeile știu și ele să recunoască frumosul dintr-o singură ocheadă. Monica știa că Roxana e tânără, frumoasă, educată și, înainte de toate, singură. Măi, măi! Cum să nu vrei s-o ajuți? Mai ales dacă ești un doctor plictisit de nevastă?

— Monica, îți spun pentru ultima oară: dă-mi cheia. Femeia de afară are nevoie de ajutor.

— De-abia mai respir! îl susținu vocea.

— Se pot întâmpla lucruri rele. continuă Sergiu vorbind abrupt de parcă ar fi mestecat surcele în dinți.

— Da? întrebă Monica insinuant. Cam ce fel de lucruri, hm?

— Ca de pildă, vin și-ți rup mâna în care ții cheia aia blestemată...

— Pentru o străină! Sergiu, ți-ai pierdut simțul realității, ți-ai pierdut memoria, ce naiba? îl parodie ea. Eu sunt soția ta, adu-ți aminte. Pentru ca noi să „supraviețuim”, sper că ai sesizat ghilimelele, era să-l rezolvi pe taică-tău...

— Dă-mi cheia!

— De ce ți-aș da-o?

— Pentru că femeia de afară este însărcinată și nu rezistă.

Monica procesă rapid informația. De unde știa Sergiu acest amănunt înduioșător? De la spital?

— Ei, bravo! Și ce ne privește pe noi?

Sergiu respira sacadat. „E ca un șarpe care sâsâie și-și arată limba despicată”. Gândi ea.

— Pentru că e copilul meu! De-aia!

Afirmația stârni furtună în lumea interioară a femeii. Fișiere cu memorii, sertare cu amintiri, imagini stocate între faldurile minții se prăbușiră sub presiunea revelației. Îi întinse cheia soțului; între ei, evenimentele o apucaseră pe o alee ireversibilă. Îl privi cum se repede la ușă și-o deschide larg, fără teamă de radiații, cum o ajută pe „frumușica din vecini” să intre. Sușoteau ceva între ei, Monica surprinse tonul de „pisicuță mică și alintată” pe care-l folosea rivală. „Chiar și în aceste circumstanțe, tot se mâtâie!” Era o mâtâită! îi vrăjea soțul de față cu ea. În inima femeii chițcăii un demon mic și negru. Va fi imposibil s-o admită în spațiul ei vital! O s-o... eutanasieze, pentru ca ei

doi să supraviețuiască.

— Dragule, aş vrea să mă spăl pe mâini. suspină Roxana.

Apa adusă cu sacrificiu de tata! Apa din care ea, soția legitimă, primise o singură înghițitură, drept pedeapsă! Ea vrea să se spele pe mâini... Și uite, Sergiu! îi toarnă. A aprins și lumânarea ca să se acomodeze scumpa de ea!

Monica își simțea ochii fierbând ca niște cazane în clocot. Se aștepta că privirea ei să le dea foc celor doi. O ignorau cu nonșalanță. Apucă să observe aracul ascuțit pe care-l folosisese bătrânul pe post de baston, înainte să fie stinsă lumânarea. Se aplecă și îl trase lângă lada pe care stătea. Era ideal. Un țărnuș înfipt în inima vampiroaicei. O să-i placă să facă asta! Doamne ce-o să-i mai placă! O să-i placă indecent de mult... Monica se trezi chicotind. Sergiu o privi cu dispreț nedisimulat. Oho! Știa ea cu cine are de-a face! Dacă nu se grăbea să-și pună planul în aplicare, va fi ea cea eliminată. N-o să-i lase să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți în pivnița ei conjugală!

Iarăși vorbeau. Îi vedea profilați în conturul ferestruicii. Atunci realizează că de afară răzbătea o lumină cenușie, bolnavă.

— La institut nu v-au spus ce se întâmplă? întrebă Sergiu.

Ea bălmăji ceva de neînțeles. Monica își aminti că prin vis că Roxana lucra la Observatorul Astronomic. Desluși ceva frânturi: „Încetinește rotația”, „ne atrage”, „nu au soluție, o bombă atomică n-ar face decât s-o hrănească”.

Apoi se păru că amorezii adormiră. Monica își ascuți privirea: dormeau îmbrățișați. Câtă nesimțire! Începu să-și imagineze lovitura, astfel încât să fie eficientă. Se gândi la fiecare mișcare pe care o va face. Încercă să prevadă fiecare obstacol. Calculă forța cu care era necesar să lovească. O încurca grozav poziția celor doi! Tocmai pe când se pregătea să se ridice și să se apropie, din tavan răsună un șir de lovituri. Tata le dădea de știre că încă trăiește. Roxana se mișcă.

— Sergiu, tot mă simt slăbită. Nu e nimic de mâncare?

— Mai sunt niște biscuiți în punga asta. Mănâncă-i, pe urmă îți dau o vitamină.

Pentru purtătoarea moștenitorului erau și vitamine! Monica ar fi protestat dacă nu ar fi avut în gât un nod de imprecații și blesteme. Iar urechile îi erau asaltate de toboșari furioși. Când reuși să se domolească, o auzi pe Roxana spunând că i-e somn. „Da! Culcă-te păpușico, iar eu îți promit să te scap de chinuri”.

Liniștea dură câteva minute. De afară răzbătu un sunet familiar, dar atât de îndepărtat în timp, încât la început nu-l recunoscuse. O mașină! apoi un glas strigând „Roxana!”

Roxana se ridică imediat și porni spre ușă împiedicându-se de lucruri.

— Scumpo, stai, unde te duci? Nu te mai expune! tresări Sergiu.

Dar „scumpă” deschise larg ușa neîncuiată și strigă bărbatului de afară:

— Gata, vin! Iubire, sunt aici!

Se întoarse spre Sergiu care rămăsese debusolat:

— A venit să mă ia. Ha! Chiar credeai că e copilul tău, moșulică? Păi ce! Eram proastă să fac copii cu tine când am văzut că nu vrei să divorțezi? Boule!

A fost ultima dată când au văzut-o pe Roxana.

Secțiune 11.08 Sfârșit

Ușa rămăsese larg deschisă și niciunul din ei nu s-a deranjat s-o mai închidă. De afară venea șuierul uscat al vârtejului. Înăuntru, Monica ascultă siderată suspinele bărbatului de alături. Niciodată nu-l mai auzise plângând. Era un plâns aspru ca un lighean târât pe dușumele. I-ar fi plăcut și ei să plângă, dar se părea că în interiorul inimii sale sau al creierului său al altui loc de origine al lacrimilor domnea aceeași uscăciune că afară.

— Și mie îmi curge sânge din nas. constată Sergiu.

— Da? Credeam că plângi. Că plângi după Roxana. Probabil iubirea vieții tale...

— Nici vorbă! Ai auzit că n-am acceptat să divorțez. Dar cred că ești de acord cu mine că dacă exista un copil, era firesc să mă implic, să ne implicăm...

— I-auzi la el! Sergiu, copilul tău cu altă femeie nu este copilul nostru. Nu știu ce ți-ai imaginat. Vreo scenă idilică de film american în care două cupluri cresc un copil comun plini de înțelegere și duioșie ca într-o familie lărgită?

— Dacă noi nu l-am avut pe-al nostru...

— Sergiu, în tinerețe erai prea preocupat de carieră, prea avid de bani, adu-ți aminte; de-asta nu l-am avut pe-al nostru. Dar știi? Acum sunt fericită că n-am avut copii.

— Ce târâtură! Să joace la două capete! M-a mințit...

Monica surâse de pretenția lui Sergiu de-a fi el singurul

mincinos, apoi conștientiză cât de rău se simțea. Suferința fizică fusese eclipsată de frustrare și furie. „Gelozie” era termenul pe care-l evita. Nu voia să admită că fusese geloasă; asta ar fi însemnat că are față de Sergiu un sentiment de posesie, ceea ce la femei e aproape similar cu a iubi.

— Te iubesc, Monica, întotdeauna te-am iubit. toarse bărbatul ca un ecou.

— Da, în felul tău m-ai iubit. Dar n-ai fost niciodată îndrăgostit de mine.

— Iar începi cu subtilitățile astea de roman ieftin? Hai să încercăm să dormim. Poate o să fie mai simplu așa.

Mâna îi era o bucată de carne străină, ca un transplant nereușit. Îi atârna din umăr precum aripa unui înger căzut. Monica încercă s-o maseze, dar durerea era prea mare. Nu merita. Nimic nu mai merita. Închise ochii și se gândi că toată viața ei avusese gustul minunat al unei bucăți de hârtie mestecate îndelung. Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, trebuia să admită că uitase să trăiască. Acum îi pocneau urechile. Când plecau verile în călătorie la bunici, pe șoseaua cu serpentine ce străbătea dealuri și văi, îi pocneau urechile în felul acesta. Și s-a mai întâmplat o dată, în teleferic, da. Însă de data asta nu era plăcut, fiindcă nu știai ce-o să urmeze. O scutură un frison. Își strânse bluză de trening mai aproape de corp. Dintr-un buzunar o înghionti un obiect mic. Era briceagul tatii, briceagul din război. Monica își zise că briceagul e tovarășul ei, prietenul ei de pe urmă. Îl luă în palmă. Ce noroc că dreaptă o avea teafără! se gândi că briceagul așteptase în buzunar cu răbdarea unei mici celule canceroase. Trec ani de zile până apare factorul declanșator. Stătuse ascuns prin sertare, sau la vedere, pe tăblia bufetului, sau în buzunarul tatii. Ascuns, dar prezent în viața lor. Când întinsese mâna să-l ia, se crease între ei o legătură. Ultimul obiect pe care avea să-l folosească. Prietenul ei. Celula care se hotărăște dintr-odată să se multiplice și să crească, să se transforme în tumoare, în ceva important despre care toți vorbesc. Briceagul știa că venise vremea lui.

„Asta e tot?” se întrebă. „Da” venise răspunsul. „N-a fost mare lucru să fac pace cu ea, cu moartea”.

Femeia știa că avea să moară în următoarele ore. Cu toate astea, ceea ce simțea era numai curiozitate. Se întrebă dacă viața ei, așa cum a fost, i se va derula prin fața ochilor, dacă în ultima clipă, clipă care

ucide, va reuși să înțeleagă sensul lucrurilor cu acea înțelegere supraumană... Nu putea să moară râzând, nu de data asta când se părea că nu doar lumea ei murea odată cu ea, ci chiar lumea întreagă se prăbușea spre cer.

Dar nici nu voia să se recunoască învinsă. Dădu drumul din palmă briceagului cu plăsele de os. N-avea să-l folosească. Nu va fi biruită! Închise ochii și așteptă. Nu putea să râdă, dar ar fi vrut să fie ca trestia...

...ca trestia gânditoare pe care Universul întreg n-o poate frânge. „Nu mi-e frică”. hotărî dintr-odată. „Și vreau să fiu lucidă, conștientă până în ultimul moment. N-o să mă mai înspăimânte nicio grozăvie. Voi ignora orice durere”.

Se ridică de pe lădița pe care-și petrecuse ultima săptămână și porni spre ușă.

— Unde te duci? o interpelă Sergiu.

— Mă duc în casă. Nu mai vreau să stau aici. Dacă vrei, vino și tu.

Fără să privească în urmă, ieși. Afară o lovi forța de aspirație a vârtejului. Monica strânse din ochi și încercă să privească în sus. Orbită de praf, reuși să întrezărească oroarea de pe cer. Bolta fusese spartă dar, în loc să cadă spre ei toată recuzita fapturilor cerești, ei se prăbușeau spre cer, supti de atracția magnetică întocmai ca nisipul unei clepsidre.

— Haide, șopti Sergiu apucând-o de braț.

„Scurta viață fericită a lui Francis Macomber” surâse ea în sine.

— Da, hai la tata! îi răspunse pe-un ton ce se voia optimist. Să fim împreună la noapte.

Articol XII. K.O. ULTIMA REPRIZĂ

Publicat Iun, 2011

Vlad își privi mâna de parcă nu ar fi fost a lui. Din acul seringii se prelinse un picur incolor. Doctorul Solomon Levi murise cu ochii deschiși. Așa-i trebuia! Abia acum fusese împlinită dreptatea.

Se auzeau glasuri pe hol, pași care se apropiau și apoi treceau mai departe de ușa micii rezerve. Nu avea să intre nimeni, camera ar fi trebuit să fie goală, aranjase el asta.

Trase cearșaful peste chipul imobil din pat, apoi coborî jaluzelele.

Senzația de ușurare stăruia în interiorul său, deși se amestecă într-un mod ciudat cu lichidul rece al mâniei care îi pulsa în toate

capilarele. Ascultă încordat. Când nu mai auzi mișcare, deschise ușa încetișor și ieși pe coridorul spitalului. Încuie și se îndepărtă mulțumit că talpa flexibilă a pantofilor nu scotea niciun sunet.

Ajuns acasă se îndreptă spre frigider și luă o cutie de bere. Trase perdele agasat de căldura luminii ce se revărsa nemilos. Iulie în Cluj! N-avea încotro, un student la medicină nu-și ia vacanță când pofteste.

Se trânti pe canapea și ridică picioarele pe birou. Sorbi direct din cutie. Imediat alcoolul își făcu efectul și mintea lui reveni la ecuații logice. O făcuse! Pe Dumnezeu! Lui c-o făcuse! Solomon Levi nu va mai umbri pământul. Deși... Oare chiar avusese intenția să publice lucrarea fără să pună și numele lui pe copertă? Mai mult ca sigur! Avusese intenția clară să-i fure ideile. Sorbi din bere. Dar omori un om pentru atâta lucru?

E puțin?

Nu e doar atât.

Știa, știa cu o certitudine înspăimântătoare că-l ucisese pe Solomon Levi dintr-un motiv mult mai evident, mai grav, mai complicat, cu toate că acest motiv îi scăpa uneori. Trăia de la o vreme momente când i se părea că se dedublează, că se rupe de realitate. „Derealizare” îi veni spontan în minte termenul medical. Încercă să-și pună ordine în sertarele memoriei pe care și le imagina răsturnate, învălmășite cu tot conținutul amestecat. Când începuse nebunia asta?

Oricât ar fi încercat să nege, se convingea tot mai mult de fiecare dată că nebunia începuse cu lovitura pe care o primise în meciul de baschet, atunci când Universitatea Cluj snopise în bătaie pe olteni. Se simțea frustrat să joace cu echipa facultății împotriva alor săi, dar așa se prezenta situația. Dorea să facă o figură frumoasă, era și Ghiță Mureșan în tribună, deși acest amănunt nu părea să-l stingherească pe nenorocitul de arbitru care nu vedea dublu-driblingurile oaspeților, nu știa de regula secundelor, nimic!

Reuși să scape de jucătorul advers care-l marca și se înălță în zbor spre coș. Auzi țipătul de entuziasm al spectatorilor, un țipăt comun din zeci de piepturi în care se amestecase și glasul Irinei. Și apoi nu mai știu nimic. Se trezise în decorul familiar al spitalului, în prima secundă se gândi că a adormit fiind de gardă și dădu să se ridice disperat.

— Stai liniștit, nu e voie să faci efort.

Și o mână răcoroasă i se așternu pe frunte, mâna ei desigur, dar

bucuria de a o simți alături se topi în valurile unui întuneric de neînțeleș.

A doua zi era bine, „te-ai lovit la cap” îi spusese medicul, un tip chel de tânăr dar binevoitor, îl știa din vedere, „vai, dragule, ce emoții am avut!”, adăugase Irina și totul părea normal, un accident, un mic accident. Au venit colegii să-l vadă, a venit și domnul Paul, ce onoare! a venit antrenorul, ba și un medic celebru își vârî nasul pe ușa și îi făcu un semn amical din mână. Fosilă de Solomon Levi, chiar el! Atunci a fost flatat. Acum însă simțea lățindu-i-se pe buze un rictus. Simțea că se poate destinde, l-a rezolvat!

Irina avea întotdeauna un volum de versuri în poșetă. Nici nu-și mai amintea care din ei vorbise primul când și-au dat seama că stau pe aceeași bancă din grădina botanică.

— Știi cumva ce este un nord? îl întrebase.

O privi nedumerit cu privirea aburită, desprins din realitatea paralelă a cursului de morfopatologie.

— Te rog să mă scuzi. Am observat că înveți la... că ești student la medicină... presupun. Nu știi de ce mi-am imaginat că „nord” este un termen medical.

— Scrie așa ceva în cartea ta?

— În Nichita Stănescu? Nu. Am scris eu, uite aici.

Atunci i se păruse pentru prima oară că marginile imaginii fierb, tremură, de parcă ceea ce vedea ar fi fost pelicula unui film cuprins de flăcări, nu lumea înconjurătoare.

— Nord? Nu știu.

Nu știa, dar simțea că ceva se declanșase în mintea lui, ceva ca o primă piesă de domino ce se răstoarnă. Fata îi întinse mâna camaraderește:

— Irina Moldovan. Eu sunt la Litere.

— Vlad Ionescu. La medicină, ai ghicit.

Atunci remarcă farmecul ei. Avea ceva ce-l atrăgea fără motiv. Trebuia s-o rețină!

— Vii și mâine aici? Să citești... privi peste umărul ei pe pagina deschisă a cărții... „Sunt un om viu”? dacă vrei, mă interesez ce înseamnă... cum ai zis? Nord?

— Bine. Am să vin. Dar voi citi lingvistică. Am examen. Chomsky, Saussure, Humboldt.

Vlad sorbi din bere. I se părea important să-și amintească de

acele zile de început ale iubirii sale pentru Irina, ca și cum în spatele imaginilor din memoria sa ar mai fi fost ascuns un adevăr întunecat. Probabil că nu va avea niciodată suficient curaj ca să-i mărturisească despre faptul că-l eliminase pe doctor. Dar treacă de la el! O salvase de un dement. Intuiția îl avertizase din start că nu e bună colaborarea între Irina și Solomon Levi. Îl avertizase, da, însă nu ținuse cont de avertisment. El însuși era prea flatat că marele savant îi acordă atenție, că îl primește în laboratorul său, apoi, cu timpul, că îl face asistent... I se păruse un noroc nesperat. De unde să bănuiască ce avea de gând?

Anul trecut trăia cu impresia că formează un trio familial... Se mutase cu Irina într-un apartament micuț, cu două camere, în zona Grigorescu, departe și de facultatea ei și de a lui. Era însă la un preț rezonabil și asta conta, aveau banii numărați și niciunul din ei nu era dispus să apeleze la Caritas. Ei trăiau în altă lume.

Era în perioada imediat următoare după lovitura la cap. Se făcuse bine repede-repede, părași spitalul cumva rușinat de postura de pacient, dar tot felul de chestii neplăcute i se întâmplară. Ei, nu chiar neplăcute, mai mult... ciudate.

Câștigase la pariuri sportive! El, ghinionistul.

O fostă prietenă din liceu, de la Craiova, începuse să-i scrie epistole parfumate, după ce întrerupsese orice comunicare cu ea timp de trei ani. Mna, altă dată i-ar fi atins orgoliul, dar acum Dumnezeu îl dăruise cu Irina. Cum să scape de Georgeta? Era o urâtă fără speranță: brunetă, uscată, osoasă, convinsă că numai ea îl poate ocroti pe el, Vlăduț, de ororile lumii. Voia să vină la Cluj, Sfinte Doamne! Atunci a făcut un apel de suflet la amicul său Viorel: să o aștepte la gară, să se ocupe de ea, s-o consoleze. Chestia cu consolatul a înflorit un zâmbet de expert pe buzele prietenului. S-a simțit dator să-l pună în gardă: „e urâtă cu crăci”. La care Viorel i-a replicat că nu există femei urâte, doar bărbați care nu au băut destul.

Și-a luat examenul de morfopatologie cu nouă, i se putea spune de acum „dom' doctor”.

Și... cel mai mare eveniment, echivalent în luminozitate cu explozia unei supernove, a fost acceptul Irinei de a se muta împreună. În sinea lui era convins că asta presupunea victoria lui finală: căsătoria. Aflat la vârsta de 27 de ani, era prima oară când simțea imboldul de neoprit pentru însurătoare. Ce putea fi mai straniu pentru un bărbat?!

Acestea erau temele majore ale perioadei. Pe de altă parte se

cam săturase de baschet. Experimenta o dorință tot mai picantă de a da cu pumnul, era atras de box. Se înscrise într-un club. Antrenorul îi examinează statura – 2, 02 m – și-i zise: „Dacă nu ai rău de înălțime, poți ajunge un boxer de speriat”.

Irina a ridicat din sprâncene: Box? Ce-i venise? Mai avea energie și pentru asta? Și zâmbi insinuant ca o felină ce era. Da, mai avea energie pentru o mulțime de lucruri râse el promițător. Ce minunată era Irina! Era prima femeie care-l făcea să se simtă cu adevărat masculin. Orice urmă de copilărie se evaporase din el în contact cu feminitatea ei devoratoare.

Și tot cam pe atunci începuse să viseze. Nu dăduse niciodată o importanță prea mare viselor, erau prostii pentru inimi slabe, dar atunci începuse pentru el o experiență nouă pe tărâmul nopții. Se trezea înfiorat din somn, înfiorat de acuitatea senzației de real. Speriat, deși nu putea s-o recunoască.

Avea momente când se percepea asemenea unei cepe, gândi și izbucni în râs. Multistratificat.

Se visă băiețel în bostănăria lor de la țară. Stătea pe câmp și lângă el era o lubeniță care pornea să crească și tot creștea până umbra ei cădea amenințătoare asupra-i. Alteori visa că aleargă pe uliță spre casă și deodată nu-și mai poate struni picioarele. Și când se uită vede că picioarele îi sunt undeva jos, la o depărtare periculoasă și i se lungesc și mâinile până ajung subțiri ca etichetele de păianjen. Nu ar fi luat în seamă astfel de prostii oricât ar fi fost de curioase, dar unul din vise a început să se repete periculos. Sărea din somn cu o senzație de panică instalată până în vârful unghiilor, transpirat, sufocat, neștiind cu siguranță unde se află. Visa că e închis într-un sertar la morgă.

Irina era lângă el de fiecare dată, ce fericire! Avea multă răbdare și vocea ei catifelată îl calmă, îl readucea la realitatea camerei lor, la lumina familiară a becurilor stradale, la sunetele scrâșnite ale tramvaielor.

Ea se ridică aproape goală din pat, puneu ibricul pe aragaz. Peste câteva minute aroma de cafea invadea dormitorul și Vlad își imagina cum vaporii aromați se insinuează prin crăpăturile canaturilor și lunecă ușurel de-a lungul blocului în jos până la trotuar unde acei oameni fără casă sau măturătorii de la salubritate, sau alte păsări de noapte le vor inspira cu voluptate...

— Tot același vis? îl întreba venind cu tava pe care tronau cele

două ceșcuțe mici, de argint, ceștile din care beau numai noaptea.

— Da. mormăia el și sorbea din cafeaua cu gust special, gustul de întuneric – se gândea în sinea lui – noaptea cafeaua are altă aromă...

În asemenea nopți nu mai dormeau deloc. Irina citea din cărțile ei, iar el privea fereastra până când cerul se albea.

Într-o astfel de dimineață pe când ea se apucase de scris la una din nesfârșitele lucrări pentru doctorul Levi, el deschise subiectul care-l durea cu băgarea de seamă cu care ar fi deschis un abces:

— De fapt ce tot ai cu Solomon Levi?

— De fapt... mi se pare că nu vrei să înțelegi... se strâmbă ea. M-a cooptat în proiectul lui. Este ceva foarte interesant, ți-ar plăcea, sunt convinsă.

Ah, doamne! Irina era exact genul de femeie care folosea cuvintele mai mult ca să ascundă ce gândește, întocmai cum își folosea hainele mai mult ca să se dezbrace.

— Cred că e genul de moșneguț căruia îi place să se înconjoare de fete tinere. Ce îl poate interesa la tine? Lecții de stil vestimentar? Ultimele noutăți de la Avon?

— Vlad!

— Să fim serioși! Vrea să ajungă cu tine în pat, asta vrea, dar ești prea naivă ca să-ți dai seama.

— Mă jignești. Cum poți vorbi așa de un om pe care nu-l cunoști? Cum poți vorbi așa de mine?

— Ești un copil, Irina, și nu suport să te știu în preajma celui libidinos cât o fi el de savant. Nu pricep ce puteți avea în comun.

— Lucrăm la un proiect...

— Vă jucați de-a doctoru'...

— E cercetare, Vlad. Aș vrea să colaborezi și tu. I-am și propus.

— Grozav triungi amoros ar rezulta!

— Bine, domnule, ascultă-mă. Ești destul de treaz ca să pricepi? Așa sper. Fii atent! Știi că Solomon Levi are ample studii despre memetică?

— Memetică... de la mimetism?

— Nu, dragă. Este știința modelelor evolutive de transfer al informației.

— Ah!

— Printre altele se ocupă și de cercetări privind trecerea de la „chimic” la „biologic” și apariția vieții. Știu că circulă printre voi o

vorbea: „Într-o celulă nimic nu e viu în afară de ansamblu”. Dar dacă nu e chiar așa?

— Și doctoreleul tău studiază aceste aspecte ale folclorului medical?

— Nu fi tembel! Studiază ADN-ul. Vrea să demonstreze că informația, în cazul nostru, al oamenilor, amintirile, tot ceea ce acumulăm în timpul vieții este stocat în memoria fiecărei celule a corpului. Dacă avem ADN-ul unui om din antichitate să spunem, putem să recuperăm toate trăirile lui. Ne trebuie însă un... player. Stai, nu te strâmba. Ți explic. Este nevoie de o persoană care să devină purtător al acelor informații, înțelege? Ca să le putem studia. E ca și cum ai avea o bandă înregistrată, dar pe care n-o poți vedea sau auzi fără un casetofon.

— Tot nu văd ce faci tu în proiectul acesta. Cafelele?

— Vlad, rolul ăsta de ignorant nu te prinde. Solomon Levi a demonstrat un lucru esențial: codul genetic urmează anumite reguli de combinare, întocmai ca și limbajul. Normele sintactice, semantice sunt regăsite în genetică.

— Hai că m-ai dat gata!

— Îmi pare rău. Dacă m-ai asculta cu un pic de bunăvoință, ai înțelege.

— Am înțeles. E doar multă hârțogărie, mii de ore de laborator, rezultate neverificabile și nici nu sunteți în pericol să arunce cu Nobelul după voi. Ia vino tu încoace! Ce ți-a crescut aici?

— Oh, ești dezgustător!

— Dar aici?

— Lasă-mă în pace!

— Ești dulce rău când te înfurii, știi? Să vedem cum am putea combina niște ADN, îngerașule...

Irina era tulburătoare chiar și în amintiri. Vlad își simți inima galopând. Trebuia să o găsească! Dacă se refugiase la mătușa aceea a ei, la „mătușa cu carapace” cum o porecliseră amândoi prăpădindu-se de răs, atunci îi va fi greu s-o scoată de acolo. Baba avea un adevărat bârlog pe strada Fericirii (!), o casă înconjurată cu ziduri și curte interioară păzită de un număr nedeterminat de pechinezi cu inimă de leu.

Dar o va salva pe Irina de acolo! Pe Dumnezeuul lui c-o va salva! Se ridică și dădu draperiile la o parte. Lumina portocalie a

crepusculului inundă camera și răscoli toate firele de praf imponderabil.

Și iar! Irumpse din nou acel flash-back dureros. Acea străfulgerare ce venea din adâncimile lui. Văzu cu toată limpezimea măreția unei catedrale gotice, un munte de piatră cenușie, dantelată, cu grifoni și gurgui dormitând la excrescențele zidurilor, cu rozeta imensă de la frontispiciu învăpăiată de lumina apusului.

De unde îi veneau aceste imagini? Cum își putea aminti atât de clar lucruri pe care nu le văzuse niciodată în viață? Să fie adevărată ipoteza doctorului?

Aceste întrebări îl chinaseră în secret tot anul trecut, când începuse să trăiască această experiență, dar șocul lor nu se atenuase.

Aerul în camera de bloc devenise dens și Vlad deschise fereastra. Anul trecut trăise întâmplări și mai traumatizante decât amintirile inexplicabile...

Prima senzație de confuzie mentală care l-a alarmat a fost după vizita la Solomon Levi.

Irina îl convinsese. Nici nu începuse bine anul universitar, era o toamnă plină de măreție. Se întâlneau în centru, mâncau ceva frugal și eșuau într-o cafenea. Niciunul nu era fumător, dar atmosferă cețoasă a localului îi amintea Irinei de cofetăria de la colțul străzii, din copilăria ei. Acolo l-a dus în ziua aceea. Era murdară pe buze de ciocolată croissantului când i-a comunicat răspicat: „Azi vii cu mine”. Nici nu a fost nevoie s-o mai întrebe unde, știa.

A însoțit-o pe una din străzile orașului vechi, o stradă umbroasă, deși copacii pierdeau frunzele. La poarta cu numărul șase au sunat. Le-a deschis o... asistentă medicală costumată ca o infirmieră din primul război mondial. Vlad nu se putu abține să nu întoarcă privirea după ea. Îi părea cunoscută. Unde o mai văzuse?

Au fost conduși într-o încăpere ciudată, mobilată cu fotolii largi de piele, o canapea, o bibliotecă imensă, iar într-un colț un pat de fier, ca cele din spitalele vechi, acoperit cu un cearșaf alb și cu o mușama. Lângă pat era un dulăpior de metal cu geam și se vedeau înăuntru flaconașe cu tot felul de substanțe. Era și o chiuvetă micuță, ovală, din fontă, un robinet care picura.

Irina se mișca familiar, nimic nu părea s-o mire. Vlad se apropie de una din ferestrele zăbrelete: dădea într-o grădină înconjurată de ziduri în care iarbă crescuse necosită și unde se desfrunzea un castan

imens.

Atunci se deschise o ușă și un sunet difuz ajunse la ei. Îl șocă apariția doctorului, dar o puse pe seama faptului că intrase parcă prin zid, din senin, ușa era de vină, era îmbrăcată în tapetul pereților și era greu de observat. Solomon Levi doza cu naturalețe atitudinea de superior și jovialitatea. Dădu mâna cu Vlad și îl numi „tinere coleg”. Dar Vlad se simțea ca un pui jumulit de viu. De unde frisonul acesta?!

— Și ce zici? Este adevărat ce mi-a spus Irina? Ai fi încântat de colaborarea cu noi?

— Desigur... se văzu nevoit să îngaime dintr-o elementară politețe.

— Îți dai seama că deocamdată e vorba de niște teste de rutină. De multe ore de studiu și observație, dar, dacă ești dispus să începi de jos, nici eu nu voi uita să menționez numele tuturor celor care mă ajută să finalizez acest proiect ambițios, foarte ambițios, tinere coleg.

— Da, bineînțeles, dar despre ce este vorba mai exact?

— Păi cum, Irina? Nu l-ai pus deloc în temă?

Vlad o privi și i se păru complet diferită de Irina cea pe care o știa el, de Irina pe care o alinta seara, de Irina cea jucăușă de dimineață. Acum, cu ochelarii pe nas și cufundată în lectura unor hârtii dintr-un dosar, arăta ca un savant preocupată de netezirea unor încurcături în caietul științei.

— Vai, ce neglijență, dar nu face nimic, va fi plăcerea mea să-ți descriu sumar obiectul cercetărilor noastre.

— Vă ascult.

— Vlad, ți s-a întâmplat, presupun, să ai uneori acea experiență numită „déjà vu”, nu-i așa?

— Da, adeseori.

— Și cum ți-o explici?

Drace! El crezuse că doctorul se ocupă cu ceva serios, când colo era cu „științele de frontieră”, era doar un șarlatan parapsiholog...

— Nnu... nu mi-am pus problema...

— Adică nu te-ai întrebat de unde îți vine senzația că ai mai trecut printr-un anumit moment?

— Ba da, dar nu am dat importanță... am considerat că e de domeniul inexplicabilului.

— Și totuși, dacă ar trebui să ai o opinie?

— Să zicem că am trăit într-adevăr situații similare și mi le

amintesc.

— Ei, avem de-a face cu un materialist convins.

— Nu! se apără Vlad ca de ceva rușinos. M-am gândit de exemplu că... am trăit vieți anterioare și de acolo...

— Ha! Ha! râse doctorul. Dar ce, crezi că aici suntem un institut de paranormal?

Clipi rușinat. Solomon Levi îl privi pătrunzător:

— Ce știi despre memorie?

Vlad se simți ca aruncat într-un iaz rece. Ce naiba era memoria?!

— Presupun că nu știu nimic.

— Hai să-ți spun eu: și tu ca și marea majoritate a oamenilor știți doar să vă utilizați parțial memoria. Considerați că este o capacitate a creierului și o definiți mai mult prin negativ, adică prin ceea ce nu este, prin comparație. Vom ști ce este memoria privind un amnezic, nu?

În clipa aceea se deschise o altă ușă, tot mascată de tapet și infirmiera din 1920 intră aducând o tavă cu pahare.

— Mulțumesc, Eugenia. Irina, Vlad, serviți o citronadă, e rece.

Vlad gustă din paharul aburit. Era rece, dar avea un gust amărui cam neplăcut.

— Dragul meu, memoria nu are un sediu propriu-zis, un sediu precis localizat în corpul uman. Ea este practic depozitată în toate celulele corpului și se transmite genetic. Nu există amintiri din vieți precedente – ce trăsnaie! – ci amintiri ale unor antecesorii transmise urmașilor.

Cu tot respectul, lui Vlad ipoteza doctorului i se părea o trăsnaie la fel de mare, dar se mulțumi să asculte într-o atitudine smerită.

— Într-un cuvânt, noi încercăm să demonstrăm că informația se transmite la urmași, mai mult, că informația dobândită de un individ se poate stoca și grefa altcuiva. Totul e în ADN.

— E... fascinant. murmură Vlad ușurat că găsisese un adjectiv potrivit.

— Chiar este, măi băiatule! Uite, îți dau niște materiale de citit pentru ca să te pui în temă, pornim de la un nivel elementar, să nu te simți jignit.

— A, nu, vai de mine!

— Irina, vii puțin? Hai să căutăm Garjajev, Goswami, Daniel Winter...

Rămas singur, Vlad pufni plictisit. Alte studii! Ca și cum nu avea destul de învățat și așa! Simțea dorința să-și descarce energia violent. Avea să meargă la sală, o să bată sacul până va ieși din el toată furia!

Și de ce era furios, mă rog?

Din cauza senzației că exista o familiaritate subtilă între Irina și doctor. Dar era doar o nălucire! Nu putea ea să se uite la bătrânelul acela excentric, plin de teorii exotice ca balta de pește. Nu, Irina lui nu era așa.

Plecară ducând o servietă plină de cărți. Din fericire domnul Levi era foarte ocupat, altfel cine știe cât ar fi înțepenit pe canapea ascultând despre „primul bal al bunicii stocat în ADN”!

Nici nu apucă să deschidă gura ca să își exprime neîncrederea, că Irina i-o luă înainte:

— Știi cum sună! Acum îți vine să râzi și probabil că ești și puțin furios, dar ai răbdare, te rog din suflet. Citește ce ți-a dat și după aceea tu decizi dacă intri în proiect sau renunți. Dar mi-ar fi plăcut enorm să lucrăm împreună.

Poftim! Cum știa domnița să-l prindă! „Mi-ar fi plăcut enorm să lucrăm împreună”... Era destul să-i dea de înțeles că îl dorește, că vrea să fie cu el, și gata! Vlad ar fi pornit imediat cu ea pe vastele câmpii aride ale științei dispus să descifreze și genomul uman dacă ar fi fost în stare.

— Du-te la sală, iubitele. Simt că ai nevoie să-ți descarci energia. Și când te întorci te aștept cu grătare și salată de care îți place ție și luăm o cină romantică, vrei?

Sigur că voia. O sărută și o privi îndepărtându-se, apoi se urni spre sala de box, deși se simțea dintr-odată împleticit. Merse pe străduțele dosnice în ideea de a scurta drumul, dar realizează că e confuz și nu știe exact unde se află. „Ce naiba?” mormăi și privi în jur. I se părea că pereții clădirilor unduiesc, apoi văzu o mașină de epocă la colțul din stânga. Și o brișcă! Își netezi fruntea cu un gest obosit. Senzația de rătăcire se dispersă. Totuși se simțea de parcă și-ar fi ieșit din sine, iar sunetele ajungeau la el cu întârziere, creponate, ca de pe-o înregistrare veche. Găsi gangul ce ducea spre sala de box, se vede că totuși instinctul masculin de orientare funcționase.

Însă ajuns în vestiar descoperi că nu are nicio tragere de inimă pentru coardă sau pentru mingea pară în seara aceea. Halterele îl îngrozeau. Încălță adidașii, apoi își puse mânușile. Amețea. „Dacă nu

vei avea rău de înălțime” îi spusese antrenorul, dar acum tocmai de asta i se părea că suferă: corpul său era mai mare decât se vedea și-i venea greu să-l stăpânească. Mâinile și picioarele îi erau mai lungi decât de obicei, iar capul i se bălăngănea la o înălțime mai mare cu vreo douăzeci de centimetri.

Oftă. Chiar așa se petrecuseră faptele, oricât de încâlcit părea totul. Da, trebuia s-o găsească pe Irina. Numai de-ar dori și ea să fie găsită! Viața lor putea să fie perfectă și fără Solomon Levi.

Părăsi fereastra și își schimbă tricoul. Simțea nevoia să acționeze. Îi dădu prin minte să se întoarcă la spital, să verifice dacă doctorul... cadavrul... fusese descoperit. Dar nu! Era o greșeală copilărească. Va merge la spital numai când îi venea rândul, nu așa aiurea.

Încuie și coborî în fața blocului. Oricât i-ar fi displicut, trebuia să meargă la mătușa Irinei. Se hotărî să străbată drumul pe jos, deși era o distanță monstruoasă chiar pentru căldura ceva mai puțin apăsătoare a serii.

Pe măsură ce se apropia de centru amintirile anului precedent îl învăluiau. „Suntem trecutul nostru, suntem făcuți din amintiri”. Obișnuia să peroreze domnul Levi. Avusese dreptate? Erau în el umbrele a sute de indivizi? Poate nu, se încurajă, dar unul, un om străin, sigur era, iar această veche constatare îl înfioră a nu se știe câta oară.

Toamna trecută nu-i povestise Irinei ce i se întâmpla. Ea îl privea uneori ciudat și lui i se cuibărise în cap ideea că dacă ea îl va considera bolnav, nebun sau... posedat, îl va părăsi. Era destul că îl vedea trezindu-se cuprins de frisoane din coșmarurile ce deveniseră meniul obișnuit al nopții. Și-l trecea un curent electric din creștet până în tălpi când își aducea aminte că ea se cutremurase când simțise mâna lui atingând-o de la distanță. Ah, mâna lui prea lungă uneori!

Dar lui Vlad îi fusese imposibil să nu facă unele corelații, să nu aibă anumite bănuieli. Asta mai ales după ce găsisese încăperile secrete ale laboratorului unde lucra cu restul echipei. Aflase cu surprindere că amicul Viorel era în staful doctorului de mai mult timp. Ce chestie! Și lui nu-i suflase o vorbă. „Am crezut că nu te interesează”, nu era o scuză, dar a înțeles cum stăteau lucrurile când Levi însuși, după ce au bătut palma și au devenit colaboratori, i-a cerut discreție. Adevărata surpriză a trăit-o când a văzut-o acolo pe Georgeta, și nu oricum, ci

echipată în costumul ridicol de infirmieră de război. Știa că e asistentă medicală, dar... Na, lumea e mică. Se vede că lipeala cu Viorel ținuse.

Se întâmplase chiar în primele zile de laborator. Efectuase câteva analize de rutină, mai mult pentru ca să se obișnuiască. Era singur și a dorit să întrebe ceva. Atmosfera acelor încăperi îi transmitea o stare de alarmă. Privi în jur. Deși nu era dotat cu cele mai moderne echipamente, era totuși un laborator: avea mese de inox, rafturi încărcate cu sticle pentru reactivi, cu pahare Berzelius, cu flacoane Erlenmayer, eprubete, baghete de sticlă, baloane de toate felurile, creuzete, mojar. Un frigider. Microscopul. Ce-l neliniștea?

Se îndreptă spre ușă. Toate ușile erau îmbrăcate în tapetul de pe pereți. Realiză imediat că nu e ușa pe care venise, dar curiozitatea îl determină să înainteze. Încăperea în care intrase cu siguranță nu mai era un laborator! În centru, sub corpul de iluminat era o masă cu chiuveță, iar instrumentarul din dulapul de sticlă cuprindea bisturie, cuțite, ferăstraie, foarfeci, pense, depărtătoare, sonde, ace curbe. Îl cuprinsese un tremur nejustificat. Ce era cu el? Doamne, doar nu vedea pentru prima oară așa ceva! Încercă să se încurajeze, să-și aducă aminte de anul întâi când disecase fără probleme organe omenesti gălbui sau cenușii unele vechi de tot, altele mai proaspete, clipind cu ochii iritați de formol. Acum de ce se simțea rece de spaimă văzând frigiderul de morgă de pe peretele opus? Atunci făcuse pentru prima oară și autopsii, tot fără silă, fără niciun fel de temeri. Pentru el inscripția de la intrarea în morgă avusese un efect tonic – „Aici moartea este în slujba vieții” – deși majoritatea colegilor nu se gândeau la așa ceva, dornici numai să scape cât mai curând de acolo. Decise să-și învingă temerea prostească și se apropie de sertarul frigiderului. Oare era ceva înăuntru? Cineva? Îl trase cu putere. Era gol.

Nu relată nimănui nimic, ce ar fi fost de spus? Însă mai apoi începu să aibă visul acela îngrozitor: se vedea în fața sertarului de morgă. Îl deschidea, dar în același timp el era și înăuntru, într-un întuneric dens, sufocant, un întuneric rece, care strânge și apasă. Când privea, trăia o stare dus-întors: îl vedea pe omul din sertar, un uriaș, Dumnezeu! dar se vedea și pe sine, în halat alb, cu o expresie năucită, îngrozită, stând în picioare lângă masă.

Ajunsesese la Metropol. Așteptă la semafor împreună cu câteva studenți la Litere, le știa din vedere, erau colege de-ale Irinei și un bătrânel cu doi pechinezi în lesă, ceea ce îl duse cu gândul la destinația

lui, mătușa!

Totuși anul trecut avusese și părțile lui de un farmec neprețuit. Aici, la Metropol luau cină după ce venea bursa. Rar de tot își permiteau o cafea și-o prăjitură la Cafe Lux. Erau dispuși să facă economii pentru fericirea de a locui împreună într-un apartament și nu la cămin. Trăiau o viață destul de boemă, asta pentru că „suntem amândoi inteligenți” cum șoptea el Irinei cu nasul îngropat în părul ei. Le era destul să citească o singură dată un curs. Aproape că făceau fiecare două facultăți în paralel. Ea, pe lângă litere, studia cu el medicina, iar el își redescoperise marea pasiune pentru lectură din anii de liceu. Se vede că ea avusese dreptate: de când cu proiectul comun la Solomon Levi petreceau mult mai mult timp împreună, iar în unele seri se întorceau de mână acasă.

Atunci rămâneau în atmosfera de acolo și discutau despre teoria pe care savantul încerca s-o demonstreze. Irina prepara grătarele și făcea o salată mediteraneană, iar el își nota unele idei în caiet. Și vorbeau. Nu se săturau niciodată să-și vorbească, deși Irina era de părere că la un moment dat în toate cuplurile se așterne tăcerea și plictisul.

— Nu mă voi plictisi de tine niciodată. Îți promitea el solemn, dar ea râdea neîncrezătoare.

— Știi, Vlad, sunt oameni de două feluri: „oameni-revistă” și „oameni-carte”. Un om revistă este foarte atrăgător. E interesant, nu-l mai poți lăsa din mână până nu-l devorezi. Nu râde! Dar oamenii-carte sunt pentru relații „à la long”. Pot avea pasaje mai plicticoase, nu sunt mereu scilipitori, dar sunt mult mai profunzi. Mă tem că eu sunt o revistă glossy pentru tine.

— O ce?!

— O revistă.

— Ești femeia vieții mele, asta ești.

Asemenea seri se prelungeau târziu în noapte. Vlad se întreba dacă ceea ce citește în ochii ei putea fi real.

— Mă iubești, Irina? și întotdeauna aștepta răspunsul ei cu încordare.

— Ești comoara mea, sigur că te iubesc.

— Cred că mi-ai făcut vrăji de sunt atât de îndrăgostit de tine.

— Eh, s-ar putea.

— Cum așa?

— Dragule, învățătorii esoterici spun de mii de ani că trupul nostru e programabil prin limbaj, adică prin cuvinte, dar chiar și prin gânduri. Alcalinele din ADN se grupează după reguli gramaticale, deci formulele rostite de vrăjitori nu sunt chiar elucubrații. De asemenea, emoțiile umane au proprietatea de reprograma ADN-ul. Ai citit ce scria Garjajev – moleculele din ADN sunt doar niște memorii, eu aș prefera să le zic „filtre”, capabile de a citi și rescrie informația într-un câmp non-local.

— Îngerașule, te ador chiar și când îmi povestești în pat de Garjajev.

— E grozav tipul.

— Nu, tu ești fermecătoare. Sunt puțin speriat de tine, Irina. Ești o splendoare și tot ce doresc este să fiu unit cu tine pentru toată viața.

— Căsătoriile sunt banale, domnule.

— Vreau o unire de taină, tu ești experiența mistică a vieții mele, prin tine întrevăd altă lume. Voi lua fiecare oscior al tău și îl voi suda de al meu, ce zici de asta? Uite, începem de aici. Clavicula cu clavicula, humerus lângă humerus, cubitus și radius ale tale împletite cu ale mele, apoi oasele carpiene: scafoidele, semilunarele, piramidalele, pisiformele...

— Pisiformele? Astea cel puțin sună bine. Câteodată și mie mi-e frică de tine. Tu chiar cunoști toate tainele, toate cotloanele făpturii omenești, le-ai cercetat, le-ai dezvăluit, le-ai pătruns. Mai poți tu crede că fiecare om e o minune vie? Mai poți respecta misterul pe care îl poartă în sine orice făptură? Mai poți crede în suflet, Vlad?

— Cred în tine, Irina.

Se opri cu un picior în aer. Mai credea în Irina? Acum, după un an de zile, mai credea în ea? Unde era ea și de ce a plecat să o caute? De ce luase de acasă obiectul acela pe care îl simțea în buzunar la fiecare pas? Nu pentru Irina? Își simți picioarele moi dintr-odată. Se așază pe o treaptă, atunci observă că se afla lângă sinagoga de pe Horea. Unii trecători îl priveau mirați, alții întorceau capul, credeau că e beat. Însă pe el îl durea inima, doar inima. Sigur că da! Acum se făcea treptat lumină și în mintea lui.

Fuseseră câteva luni bune în echipa doctorului. N-a regretat că a ales să participe la proiect. Solomon Levi era un om de ispravă. Un adevărat învățător, unul din acei oameni care te marchează pentru totdeauna. Blând, înțelept și erudit. Un doctor capabil să vindece

trupul omenesc, dar mai ales mintea omenească. Un doctor care citise toate cărțile, un suflet animat de o dorință insașiabilă de a cunoaște. Cât ar fi vrut să-i semene! Cât ar fi vrut să poată învăța de la el acea eleganță a spiritului! Vlad realizează în scurt timp că începuse să-l asculte cu venerație. Dar cum nu? Pe cine mai întâlneau asemenea lui? Simțea o emulație, dorea să-și mulțumească maestrul, citea, studia, petrecea mult timp în laborator.

Apoi într-o seară, pe când o aștepta pe Irina să vină de la un colocviu, a intrat în camera unde se afla frigiderul de morgă. Doar n-avea să se teamă! Coșmarul îi dădea fiori adesea, dar acum, acum era realitatea, unde el stăpânea situația. Se apropie de frigiderul cu sertar. Inspiră adânc și trase sertarul. Mortul era acolo! Simțise din prima secundă, după greutate. Groaza i se răspândi pe sub piele ca un roi de albine furioase. Uriașul zăcea în sertar. Visa? Privi și așteptă să primească privirea înapoi și din sens invers, cum se întâmpla în somn.

În schimb, o mână i se lăsă pe umăr.

— Ce faci, Vlad?

Tresări. Solomon Levi era lângă el. Îi spuse cu glasul său calm, egal:

— E Gogea Mitu. O legendă. Înalt de doi metri patruzeci și doi. La autopsie am descoperit că avea o tumoare a glandei pituitare care a determinat o secreție neobișnuită de hormoni de creștere.

Vlad își simți cerul gurii uscat:

— Era tânăr...

— Douăzeci și doi de ani. A avut pneumonie, dar de fapt întregul organism îi era slăbit. Vezi? Moartea este energia întunecată a lumii: există în proporție mult mai mare decât energia vie, are proprietăți exotice, ne modelează destinele, traseul.

— Dar... cadavrul e vechi. Se vede ușor că e îmbălsămat.

— Da, îl păstrez din tinerețe. Suntem prieteni eu și Mitu.

Numele rezonă dintr-odată în capul lui ca o bilă într-o cutie de lemn. Mitu! Mitu! „Mitu” îi spusese Irina într-una din nopțile când se trezise lac de sudoare din coșmar. „Tu ești, Mitu?” îl întrebaseră. Și când el se arătă mirat, ea a negat, nu, nu îi spusese așa, el încă visa pesemne.

Dar acum știa sigur: îi spusese „Mitu”, era ceva aici... Încercă să-și amintească un lucru esențial și nici nu simți când doctorul îi înfipse acul seringii în gât. Seara aceea i se ștersese complet din memorie.

„Însă acum îmi aduc aminte perfect”, își zise cum stătea răvășit pe scările sinagogii. Și știu brusc de ce avea în buzunar un obiect mic, special luat de acasă pentru Irina.

Ah, în ce orbire trăise! Cum ascultă că vrăjit teoria adacadabrantă a doctorului! Fără să bănuiască lucrul cel cumplit: cobaiul era chiar el.

Solomon Levi plecase de la teoria lui Goswami care postula faptul că salturile în evoluția speciilor se pot explica prin fizica cuantică, iar ideea de bază era că mutațiile genetice au loc în starea cuantică.

„Pentru ca să apară viața, spunea doctorul, a fost nevoie de 3, 1 miliarde de nucleotide. A fost nevoie ca acestea să fie corect ordonate pe scara ADN-ului. Cum ar fi fost posibil acest lucru dacă ADN-ul nu ar fi stocat memoria moleculară pentru producerea celulelor? De fapt, ADN-ul este un receptor și transmițător de informație. Energia este purtătoare de informație, iar această informație poate fi stocată, descifrată și trimisă în altă parte, după dorință”.

— Energia este purtătoare de informație, se străduia Vlad să înțeleagă, dar noi suntem materie.

— Asta e marea păcăleală a fizicienilor, dragul meu. spunea doctorul cu amărăciune. Secretul e că materia nu există. Atomul e vid. De la nucleu până la electroni, proporțional vorbind, sunt distanțe mai mari decât cele din sistemul solar. Ultima particulă, care o fi ea, e doar o vibrație, doar energie.

— Da, dar dacă mă lovesc cu capul de zid... recurgea el la un argument dur.

— Te lovești de o energie structurată după codul unei informații specifice. Vlade, noi suntem oglinzile în care universul se contemplă. Adunăm informații, amintiri. Cred că ele se stochează undeva, informația nu se poate pierde niciodată. Dar ea poate fi extrasă din ADN și „altoită” pe alt purtător. Vreau să demonstrez că pe lângă informația genetică, în morfogeneză intervine și câmpul biofizic care conține informații mai complete decât genomul. Richard Dawkins asta, el încă e de viitor. E foarte probabil să scrie un studiu extrem de interesant.

Vlad ajunsese în dreptul unei secții a spitalului de pediatrie, aproape de gară, aproape de strada Fericirii. În mod invariabil de acolo se auzeau copii plângând și de câte ori trecea cu Irina prin apropiere

ea grăbea pasul. „Nu suport suferința copiilor” spunea cu voce albă.

„Dar suferința mea, Irina?” gândi cu amărăciune. Vârî pumnul în buzunar și strânse plăselele cuțitului. Avea un buton mic pe o parte și trecu buricul degetului peste el cu duioșie. Acolo avea să apese când o va ține strâns pe Irina în brațe pentru ultima oară. „Ne vom suda oasele, voi sorbi privirea morții, energia întunecată, din ochii ei”.

Încă puțin și avea să ajungă la casa mătușii, dar va putea să pătrundă? Casa avea peretele spre stradă și se intra printr-un gang cu poartă masivă de lemn. Dincolo de chioșcul de unelte începea grădina, era ca o curte interioară, străjuită de coloanele clădirii în formă de „L”. Îi veni în minte mirosul de iasomie și trandafiri, văzu boscheții tunși și peticul de iarbă din mijloc. Irina îi spusese că ar putea fi casa lor într-o zi, fiindcă mătușa nu mai avea pe nimeni. Ce vise!

Se opri descumpănit în fața porții. Ajunsese. Întinse mâna spre sonerie, își zise că acest simplu gest l-a epuizat, că nu va mai putea să facă nimic. Nu va putea face lucrul acela, nu! Nici nu apucă să apese pe sonerie, că poarta se deschise lin. Irina îl aștepta.

— Vlad, ce-ai făcut?

Ridică spre ea o privire hăituită. Trebuia să înțeleagă care a fost rolul ei în toată această poveste. Trebuia să știe. Apoi i se putea întâmpla orice, dar trebuia să afle dacă femeia lui l-a trădat sau nu.

— Intră, haide, sunt singură, mătușa e la piață.

— Da.

O urmă pe terasă. Trandafirii se trecuseră.

— Vrei apă? Îți fac o cafea? Vlad...

Îi era atât de greu să rostească chiar și numai un cuvânt! Se așează pe unul din fotoliile de răchită și simți cuțitul cu buton lipindu-i-se de coapsă. Pe măsuță, în fața locului ei era deschis volumul de versuri. Întinse gâtul să citească, dar atmosfera densă a unei nopți de demult îl învăluie: „Pe mine când m-ai făcut lacăt la ce poartă m-ai pus, ce-ai încuiat cu mine și de cine?”

— Tu, Irina, tu ce ai făcut?

O simți lunecând în celălalt fotoliu. Degetele ei se jucau cu unul din ciucurii feței de masă:

— Solomon Levi e unchiul meu, Vlad. E soțul mătușii Elvira. Nu locuiesc împreună. S-au certat cu mulți ani în urmă și de atunci nu-și mai vorbesc, dar nu se pot despărți. Știu că tot se iubesc, chiar și acum după ani și ani, după ce au îmbătrânit amândoi.

— Cumplită dragoste! Dar nu despre asta e vorba.

Vântul înfioră paginile cărții de pe masă. Sunetele orașului nu ajungeau până la ei, deși bulevardul Horea era la doi pași.

Solomon Levi era unchiul ei, ce putea să însemne asta? De ce îi spusese ea acest lucru abia acum? Voia să-i îndrepte atenția spre altceva?

— Nu, Irina, întrebarea este de ce ai ales să mă sacrifici. Știai ce face, cu ce se ocupă...

— Nu te sacrific! se însufleți ea brusc. Tu ești Alesul, Vlad! Tu ești primul om care va vedea, care va înțelege...

— De ce faceți asta? Profanați ființa umană!

— Nu! Vlad, ca să putem înțelege viața, evoluția, trebuie să vedem totul din interior, trebuie să intrăm în memoria adâncă a fiecărei specii. Vrem să demonstrăm că acest lucru este posibil. Și am reușit. Uite, un prim pas: tu îl cunoști acum pe Mitu.

Mitu! Într-adevăr, Mitu era în el. Visa visele lui Mitu, retrăia experiențele lui. Irina continua să vorbească aprins, dar mintea lui n-o mai urmărea cu atenție:

— Când doi oameni vor să se cunoască își relatează unul altuia toate experiențele avute, toate amintirile. Suntem seife cu informații, fiecare dintre noi... Uite... poetul știa... „Iacătă la ce poartă m-ai pus”... Vlad, numai așa putem să înțelegem inteligența, destinul nostru de reflectori ai universului...

Înainte ochilor lui se desfășura Parisul. Se vedea coborând dintr-o mașină de epocă pe o stradă însorită, iar în depărtare se înălța muntele de piatră cenușie al catedralei Notredame. Un pitic îl filma cu un aparat antic. Surâdea tuturor și își aprinse țigara de la felinarul cu gaz, el, Goliatul României.

Și apoi iar năvăli amintirea cea mai urâtă: bolnav, în spital, fără să poată pleca acasă. Un medic tânăr făcându-i analize, cerând probe de sânge la nesfârșit! Într-o dimineață se trezise legat de pat, iar asistenta încerca să-l liniștească spunându-i că delirează. El voia să meargă acasă! Nu era bolnav cu adevărat, ei îl îmbolnăviseră! Doctorul!

— Irina, Solomon Levi i-a făcut ceva rău lui Mitu. Îmi amintesc. Dar vezi tu, este o dreptate pe lume, căci nebunul a plătit. A fost ultima repriză a uriașului, dar l-a făcut knock-out pe ucigaș...

— Te înșeli, măi băiatule.

Vlad crezu că i-a căzut cerul în cap. Solomon Levi! Solomon Levi ieşise din casă!

— Am prevăzut că vei vrea să faci asta. Experimentul meu a reuşit, nu sunt supărat pe tine. Ultimele cuvinte ale lui Mitu se refereau la răzbunare.

Inima lui Vlad bătea alarmant, ca un clopot. Încerca să gândească la fel de repede pe cât de iute se schimbau lucrurile în jur. Doctorul trăia! Ce căutau aici Viorel şi Iosif, ceilalţi doi asistenţi? Ce căuta aici Georgeta şi de ce avea trusa de seringi la ea? De ce îl înconjuraseră?

Singurul lucru pe care şi-l mai amintea pe întuneric era chipul unui bărbat în halat alb care se uita la el cu o expresie ciudată, în timp ce sertarul închizându-se al frigiderului îl separă de lume...

Articol XIII. UŞA

Publicat lui, 2011

— De ce nu şedeţi o ţărică lângă mine, taicule, ietă coela la umbrar, şi-om vorovi cât v-a pofti inima...

— Ei, nea Florea, anchetă socială la bodegă... nu prea merge.

— Apăi, dom Şef, nu se cheamă că dac-om şedea la masă acilea, ne-om şi-mbăta. Pe vremuri locanta era loc de adunare unde vorovea om cu om, puneau ţara la cale, aflau de una de alta... Acu, gata, cine-o trecut pragu aci la Luci neapărat se face la măsele. Nu mai au cumpătare.

— Tataie, n-avem timp să ne-ntindem la poveşti. Ştii de ce te căutăm.

Moşneagul îşi netezi mustăţile şi-i aruncă tânărului o privire adâncă:

— De, taică Sorine, de la tălică carele eşti asistent social, vorba aia, ziceam că tre' să ai răbdare a asculta oamenii...

— Hai, nea Floreo, nu mă lua pe mine cu de-astea! Te ascult, da' să trecem la subiect! Ştim că minorul Pătrăşcel Romică locuieşte la mă-ta. Ăă... am tolerat situaţia mai multe luni de zile, c-am zis că veţi pricepe şi mată şi minoru că nu se poate aşa. Trebe să meargă la o instituţie specializată, nu să crească ca o buruiănă în curte la matale...

— Dom Şef, şi tălică Sorine, d-apăi nu ştiţi că Romică merge zi de zi la şcoală? Am fost şi la şedinţa cu părinţii...

Sorin scutură scrumul ţigării cu nervozitate:

— Domnu' Şef, îl vezi? Aşa mi-a făcut de câte ori am încercat să

intervin. N-am cu cine mă-nțelege.

Jean polițistu' își așeză cascheta pe masă. A dracului căldură! În comună asta plină de praf și câini de pripas sperase să găsească liniște, să n-aibă probleme... Însă de-un an de când venise n-a fost zi de la Dumnezeu să nu-i bată la ușă măcar o babă ca să reclame că nu știu cine i-a furat o găină, sau că băiatu' lu' cutărescu nu-i returnează cinci lei împrumutați acu trei luni sau, mai rău, c-a violat-o tractoristu. A înnebunit lumea, dom'le!

Ietă-l și pe badea ăsta, la șazeci de ani câți o fi având, se-nhamă cu tot dinadinsul să crească un copil străin. Ptiu, drace! Păi subsemnatu, când Tănțica făcuse aluzii că vine barza, ceruse repartiția la sute de kilometri, taman pe locu ăsta din inima Olteniei... Mama mea, îl caută moartea și moșu e la ședința cu părinții!

— Mă tataie, ce-ți trăbă ție necazuri, mă? Ăsta-i un copil cu probleme, că așchia nu sare departe de trunchi... Că tac-se... he, he știe toată lumea... Și chiar pe minor l-am surprins cu un grup de infractorei d-ăștia necoptii la furat sucuri din frigider de la magazin. Ce dracu'? În ce vrei să te bagi?

Apoi fără legătură:

— Băi, ce căldură, cât o mai fi ceasu?

— Dom Șef și tălică Sorine! Hai de beati o bere cu uncheșu, că fac io cinste! Că e trecute de patru...

— Nea Floreo, mata încerci să influențezi ancheta... făcu Sorin lipsit de convingere.

— Halo! Luci! Adă, taică, tri beri, da' reci, de la gheață!

Era grozav de plăcut să bei bere la Luci în după amiezile de vară. Brazii înalți din centrul comunei țeseau o umbră deasă sub care se adăposteau, pe lângă cârciumă, și căminul cultural și biblioteca; după ora cinci își trăgeau răcoarea pe streșini dispensarul și școala... Iar pe șosea trecea câte-o leliță unduitoare cu găleata după apă.

Luci desfăcu sticlele aburite pe masă.

— Așa că fii de-nțeles, măi nea Floreo... încheie polițistul împăciuitor, ștergându-și gura cu dosul palmei.

— De, mă taică, bun-ar fi o ploaie! Că se răsuțește porumbu de uscăciune... Pe vremuri, când se-ntâmpla să nu plouă atât de mult timp, începeau muierili a se văita că nu e lucru curat; că rudarii care aveau bordeiele colea pe malu Topologului umblă cu farmece...

— Hă, hă! Aveau arma meteorologică boracii!

— E, dom Șef, ce-aveau, ce nu, era să se lase cu moarte de om de câteva ori...

— Sunt violenți părăpăleții, dă-i dracu'! Că de-asta nu-i suport eu. Zice că să nu-i descriminăm. Da' poți? Zi, tataie! Zi, dom' Șef!

— Or fi, Sorine, dacă știi tălică. Pe vremuri era să moară ȝiganii, nu de-ai noștri.

— Hai, nea Floreo, că-mi placi! Păi la tata lu' copilu' ăsta, Romică, cine-i făcu felu' de rămase orfan? Nu rudarii geloși? Că e cuțitari, fir-ar ai dracu'!

— Ce să spui io, dacă n-am văzut? Ați găsit pe Gheorghe tăietură de cuțat? Nu. Știu și io ce aflase tot satu', că-și făcea ochi dulci cu Florența lu' Miron... Acu, cât să rabde omu'? Să vie acas din Italia să afle muierea grea cu vecinu? Nu se cade. Dacă Gheoghe o picat în râu de beat ori împins, numa Domnu' știe. Da' o fost pe dreptate, taicule, oricâtă milă aș avea de Romică... Au ei rudarii, păcatele lor, las că știi!

Că când nu plouă de crăpa pământu' de sete, era vinovați. Vezi, meșteșugu lor era să frământa cărămizi de humă. Scoteau pământ galbin din coasta dealului, îl mestecau cu apă de râu într-o balie urieșă, când era potrivit de molcuț puneau paie și mestecau iarăși. Apăi îl deșertau într-o groapă cu lopețile și chemau pirandele. Ce frumos era! Că-și suflecau poalele-n brâu să joace huma și noi ne închiolbam la pulpele lor cu ochii beliți, he, he. Era câteva frumoase foc și drăcoase, numa năbădăi. Aoleo! E, și-apăi când era frământată huma, o lua cu mistriile și-o drămuiau pe scânduri la soare, îi dă formă de cărămizi. Îți dai seama: dacă plouă, se ducea munculița lor pe apa sâmbetei... Aveau dor de secetă rudarii și e de-nțeleș. Da' ca să fie siguri că nu râde ăl de Sus de dânșii, prindeau o broască de-alea mările, râioasă, o înțepeneau între două pietri grele, late și-o lăsau să se usuce-ncet la soare, legată cu descântic de Licuricioaia fermecătoarea... Așa era, îi drept. Și când se răscula satu' de supărare de venea pisteiei, dacă aflau broasca, numaidecâtse-ncingea fierea-n oameni de erau gata la a face grozăvii...

— Hai, tataie, nu ne duce cu vorba! Dacă venim luni cu cineva de la Protecția Copilului, promiți că nu faci scandal și că găsim băiatu' acasă? Data trecută l-am vânat prin crâng, dom Șef, pe cuvântu' meu!

— Luci, mai adă, taică, încă un rând, că e arșița mare!

Depart, spre luncă juca vipia deasupra holdelor. Jean polițistu' se descheie la gât.

— D-apăi să-mi esplici mie Sorine de ce crezi că băietului i-ar fi

mai bine la oraș printre străini decât cu mine. Că pensioară am și io, că mi-am muncit oasele prin nămoale la sonde; o găină, doauă să ne facă un ou, avem; purcelu guiță, mânca-l-ar taica, coala în coteț; lemne pentru la iarnă adunăm la cioală... Cât despre calea a dreaptă, la anii mei, socot că m-aș pricepe a-l îndruma, împreună cu domnii profesori și doamna dirigintă...

— Nea Floreo, una și cu una fac două! N-are ce căta Romică la dumneata. Nu ești tutore, nu ești aparținător, se mai gândește lumea la proștii, na!

Moșul odată se învârtoșă pe scaun, se înroși, mustățile albe îi tremurară.

Jean, căzut într-o pasă meditativă, ca de fiecare dată când bea, se grăbi să aplaneze conflictul:

— Nu te necăji, tataie! E spre binele băiatului. Eu te cred că ții la el, dar tocmai de-aia, dă-i drumul să plece, că nu-i ești rudă, nu-i ești nimic. Nu te lega la cap.

Bătrânul își făcu o cruce largă și secă de tot halba din față:

— Adevăr grăiește la Ecclesiast că toate cele ascunse se vor descoperi... Nu chiteam că după aproape juma de veac oi deschide gura să spu povestea asta.

— Lasă poveștile, tataie!

— Ascultă-mă, de vrei să ne-nțelegem ca oamenii. Acu patruzeci de ani era între rudari o fătucă din cele de care vă zisăi, cu boiu smead și subțire ca nuiua; frământa și ea lutu cu tac-se și mă-sa, păștea caprile și măgaru pe malul apei și sucea mințile cui o vedea. Rădița-i zicea. La horă păleau fetile când apărea rudăreasa; flăcăii se înfierbântau... Da' n-o juca niciunu de-ai noștri, că nu se cădea; rudarii cu-ale lor, noi cu-ale noastre. Io eram holtei; maica zicea că-s chipeș. Oi fi fost, de i-am plăcut Radei... De, tată, sângele tânăr nu cere socoteală pravilelor lumești... Ne-am iubit. Fugeam pe-nserat în crâng la râu și uităm de lume unul în brațele celuilalt...

Într-o seară, pe când luna se căznea să înoate peste dealul de la Cuca și lăcustele țârlăiau pe-ntrecute, Rada mea se întoarse spre mine în culcușul de iarbă unde stăm răstigniți:

— Floreo, io simțesc a rău, că mulți s-or rădica împotriva dragostii noastre.

Odată mă răscoli un năcaz când auzii amărăciunea ce întuneca pe draga mea. I se despletise pletile și-i cădeau valuri peste țâțșoarele

sfoase ca două turturele. Am vrut să-i sărut gura de fragă, da' ea mă dădu la o parte cu blândețe și-mi zise iar:

— Floreo, ai auzit de poveștile muierilor că aci în crâng joacă ielile și se deschid uși spre cealaltă lume?

— Auzii, puiul meu iubit, am șoptit eu, dornic a o strivi în brațe mai mult decât de a o asculta. Auzii, dară nu prea plec urechile la voroave de muieri.

— D-apăi rău faci, drăguțu meu, că se-ntâmplă să grăiască și adevăr. Știi când am pierdut ieduțu care-i era drag tatii? Cât am plâns și cât l-am cătat! Păscusem caprile pe-aicișilea și era toate și am lipsit numa o clipită cât mi-am răcorit tălpile-n râu... și când m-am întors, iedu nu mai era. Tot cătând și chemându-l, dau pe-nserat peste baba Licuricioaia ce-și rânji dinții ca fasolele la mine:

— Fata babii, mi-i da suflețelu tău de-ți aduc iedu?

— Mi-l aflu singură, țațo, lasă-mă, nu mă momi cu farmece.

— Nu-i farmec, fata mea, ietă aci i-ascunsă o ușă spre ailaltă lume și ieduțu tălică nemeri pe-acolo.

— Haoleoo! mă minunai io. Ești muma-minciunii, babo! am cutezat a-i zice.

— Așa? se îmbățoșă fermecătoarea. Ia vezi!

Și se aplecă de luă o piatră mai măricică și-o azvârli printre două sălcii de pe mal.

Mare sperietură am trăit în cea clipită, Floreo al meu! Am văzut o lumină urieșă revărsându-se de nicăieri și un trosnet, un huiet de parcă vântoasele ar fi țâșnit călărind pe lujeri de foc.

— M-oi crede acu? mârâi baba cu obidă.

Ce să mai crez? Am luat-o la sănătoasa cât m-or ținut picелеle că bag-samă chiar îmi voia sufletu' fermecătoarea diavolească.

Ei, da peste ceva vreme, după ce supărarea tatii s-o mulcomit și eu pășteam iară caprile pe-aci, pe malu Topologului, ce gând îmi veni? Ia să văz de aflu singură ușa! Nu mai știam bine locu', da' îmi aduceam aminte că era între două sălcii bătrâne. Și cât și cât, că tot malu apii e plin de sălcii și de plute și de arini scorburoși... Tata vara m-am preumblat cu piatra în mânuri s-o arunc pe ușă. Geaba! Poarta se vede că era legată cu descântic să n-o dibuiască ochi de muritor.

Până-ntr-o zi, când mânăm dobitoacele spre bordei, că se încurcaseră prin rugi. Și cum dau io c-o bătă să le scoț din rugăraie, numa ce mă trăsnește un fulger din senin și auz iar cel huiet mare și

lumini de ziceai că mii de sori or fost căzut acolo. S-or spăriet și caprile și-or sărit în crâng behăind, iară io am înlemnit cu sufletu' țiuint în mine ca un greiere strâns în pumn. Aflasem ușa! Floreo, nu-ți poti agrăi din gură ce minuni văzură ochii mei cum stăm io pe pragu dintre lumi! Când mă putui mișca, am dat îndărăt și pe loc mă gândii la Leana lu' Speriatu care rămase surdă și mută după ce se zicea că intrase pe-o ăst fel de ușă...

— Frumoasă poveste mi-ai depănat, Radă, da' tat nu afli scăpare de mine, că n-am adormit... rāsei io.

— Nu vream să te adorm, doar să-ți spui că dacă sătenii se iau de dragostea noastră, om putea scăpa fugind... pe ușă. Nu știm unde-a duce, da' de-oi fi cu tine nici că-mi pasă!

— Radă, nu te las nici dacă se scoală iadu împotrivă-ne! Și de-oi fi mort și tu m-oi chema, din groapă viu la tine, așa să știi.

Și mi-am luat ibovnica în brațe plin de dor și vă pot da încredințare că nu s-or auzit pe lume cuvinte mai dulci ca ale iei, nici Cântarea Cântărilor n-a tâlcuit de vreo dragoste mai frumoasă decât ceea cu care m-o iubit ea pe mine.

Și-apăi Rădița mea o purces grea. Mi-o zis, și io, prostu' de mine, m-am spăriet. Da o iubeam și-am cutezat a-i mărturisi maicii, că voiesc a mă cununa cu Radă. N-am mai gustat clipă de liniște din ziua ceea. M-o pus să mă jurui pe Biblie că nu mai spui la nimini; că nu asta-i femeia ce mi-o hărăziseră și că nu se făcea să spurc neamu' nostru de oameni cuprinși și bine văzuți însoțindu-mă c-o rudăreasă. Doamne, Doamne! Nu te-am iertat nici azi, maică! Cum necum, o aflat și taica. Mi-o zis verde-n față că dacă mai schimb o singură vorbă cu țiganca se cheamă c-am plecat din casa lor și că nu mă mai pot numi feciorul lui. Că rămân sărac și gol și să-mi vād de drum. Taica avea ochii verzi de mânie ca-n ziua când i-au scăpat vitele pe semănături, carele însemna că e de rău. Eram tinerel și-am crezut; nu ieșisem niciodată din cuvânturilor, că pe vremea aia copiii erau croiți spre supunere. Și-am lăsat-o, tată, pe Rădița mea, să-nfrunte năcazu singură... Ce bătai o fi luat de la mă-sa! Ce-o fi omorât-o tac-se cu păru... Amar de sufletelu ei! Am mai întâlnit-o o dată, să nu mințesc... Am dat peste ea când veneam c-o căruță de lucernă din luncă. Stă pe malu râului și se uita în apă. Iară mie mi-o tremurat sufletu' de rușine ca la judecata de apoi. Mi-o zis doar atât: „Stai liniștit că nu te spui”. Ce-i drept, dacă aflau rudarii cine le-o stricat fecioară, făceau moarte de om. Dară io, cu jaru din mine, aș

fi pus grumazu pe juvăţ cu drag, că mierea mai lesne să pier decât să mai văz o dată pe Rada... Toamna m-or însurat. Cam pe la vremea când Rădiţa trebe să fi avut prunc. Îmi ascuţeam urechile de câte ori auzeam muierile şuşotind şi-am prins ca din zbor că Rada trăieşte singură într-o colibă, că tac-se a dat-o afară ca pe-o spurcată; că are o fetică şi că trăiesc din mila lumii. Ehe! Una e legea oamenilor şi alta legea lui Dumnezeu. Că m-o pedepsit Domnu' ca pe David, să nu-mi trăiască pruncii; iar io, io n-am ştiut să cânt psalmi să-l înduplec. După doi ani mi-o murit nevasta şi de-atunci sunt văduv. Tot ăst-timp am cătat a afla de Radă, şi rele veşti primii. S-a zvonit c-a dispărut în crâng pe când plecase la cules urzici. Prunca ei a luat-o de suflet o babă. Am cercat să-i spui jandarului să facă o cercetare, ceva, da' iel o ridicat din umere şi-o zis c-o fi fugit să se facă servitoare la Capitală. Nu le păsa oamenilor de biata rudăreasă dispărută când aveau iei necaz mai mare cu ceapeul care le lua pământurile...

Nu putea fi adevăr, io cunoşteam sufletu' femeii mele. Nu-şi lăsa ea copila singură în bordei! Aşa cum pentru un bărbat cea mai mare fericire e să trăiască unit cu muierea lui, pentru o muier e cea mai mare fericire e să aibă la sân prunc de la omul inimii ei. N-ar fi lăsat Rada copiliţa noastră! Io crez că s-o rătăcit Rada mea, s-o rătăcit şi-o nimerit pe uşa blestemată. De-aia o rămas singură pe lume Florica.

Florica, Florica o chema pe fetică. O luaseră rudarii înapoi, de frică să n-o crească vrăjitoarea Licuricioaia, care căta ucenică la vremea ceea. Io am trăit amărât şi singur, mai mult plecat cu serviciu. De mi-ar fi dat Dumnezeu minte să cred povestea cu uşa! Dară io ziceam că e prostii muieresti. Abia la bătrâneţe am priceput că lumea e făcută din taine şi dacă ţi-e dat a desluşi vreuna din ele, trebe s-o primeşti cu smerenie şi credinţă. Poate aş fi putut ajunge la Rada mea. Aşa, am trăit ca un câine de pripas. Acasă se pustiise gospodăria că nu era mână de muier e să primenească toate cele. Taman când ieşii la pensie îmi fu dat a auzi iar de Florica. La moară, Oncica se căina că frati-se luase o rudăreasă, pe Florica. ăsta era Gheorghe, cum ar veni.

— Mă, nea Floreo, ce vrei mata să zici? făcu poliţistul ca trezit din reverie.

— Taci şi-ascultă! Am făcut aşa fel că m-am dus pe la ei cu ceva daraveri. Şi-am văzut pe Florica. Era fata mă-sii! Frumoasă-frumoasă. Da' ce folos, că dup-o vreme aud că n-are viaţă bună cu omu' ei. Că Gheorghe era muieratec şi-i plăcea să bea; venea acasă şi bătea

nevasta... de-acilea știți doar. Biata femeie și-o luat lumea-n cap; într-o noapte o fugit și nu s-o mai întors. Bag-samă n-avea a afla dragoste nici la rudari, că nu s-o dus la iei. S-o dus în lume, sau s-o pierdut ca mă-sa, Radă. De, tată, păcatu' naște păcat, iar io mi-s răspunzător în fața Celui de Sus pentru greșeala mea. Dacă inima de mamă a Floricăi n-o mai putut răbda urgia bărbatului și-o fugit uitând de Romică, nu e în dreptu meu să am grijă de iel? E nepotul meu. Că Gheorghe o ispășit după voia lui Dumnezeu... Că de nu era băietu, mă duceam și io. Sau credeți domniile voastre că stau după capre pe malu apii doar așa? Ehe, tată, poate am aflat și io ușa ce duce la Rada mea. Că de dorul ei tremură inima în mine și-acu. Dragostea cu care m-o iubit Rada n-aș mai putea s-o aflu, nici de-aș fi iar june verde. Că oamenii sunt croiți de Tatăl în păreche, bărbat-femeie, da' când le dă drumul din palmele dumnezeiești în lumea cea largă, iei se rătăcesc unul de altu' pe cărările vieții. Și prind a se căta cu dor și a înseta cu o sete fără leac și prind a tânji, rătăcindu-și ochii în zare tot așteptând fără a ști ce le cere inima. Puțini află milă din partea sorții și se găsesc unul pe altul înastă viață. Și-atunci stau cu uimire față în față și-și recunosc chipul în fântâna din adâncul celui alt... fără dragostea dintre iei e singura adevărată dragoste.

— Tataie, mersă istoria matala grozav cu berea, dar după toate basmele astea, mi-e și mai greu să-ți las băiatu'.

— Cum vă le vrerea! Dară să fiți încredințați că noi doar un pas avem a străbate pentru a ne muta în lumea de taină în care ne așteaptă Radă.

Sunt locuri pe lume unde timpul pare încremenit. Unul din acestea e și Linia Hanului. Brazii din centrul comunei aruncă vara aceeași umbră peste drumul prăfuit, biblioteca e închisă, barul deschis, moși uitați de Dumnezeu picotesc pe bănci în fața porților. Luci are acum și o grădină de vară, cu mese de plastic și umbrele. Un adevărat lux. Nea Jean polițistu' poate să bea bere liniștit, e la pensie. Privește atent pe toți care trec pe drumul din centru, îi știe și le știe și metehnele.

Băiatul frumos cu geamantan de lemn vine din armată, se cunoaște. Lui are ceva să-i spună. Și-i va spune chiar el, noul șef de post habar nu are cum să se poarte cu oamenii.

— Romică tată, ia fă-te-ncoa!

— Bună ziua, nea Jeane.

— Să trăiești. Te eliberași, bravo ție, acu ești bărbat. Ia de bea o bere cu mine că am ceva să-ți dau.

Băiatul tace, bea berea cu sete. Jean îl privește curios.

— Iată cum vine treaba: asta-i cheia de la bordeiu unchiașului tău. Nu te speria. I-am găsit ciomagul pe malul râului, între două sălcii bătrâne. A plecat. Ți-a lăsat toate în ordine, acte, ceva bănuți, lucrurile lui. Am avut grijă de toate să le găsești întocmai.

— Cum să plece? Unde a plecat? I s-a întâmplat ceva rău?

— Nu, măi băiatule, nu. Eu îți spun că nu. Dar după ceva timp îi poți face slujbele morților dacă nu s-o mai întoarce.

— Nea Jeane, mata știi ceva, ce-a pățit moșu meu?

— Romică tată, am aflat și eu, când credeam că nu mai am a afla nimic de la viață, că tainele trebuie primite fără a încerca să le deslușești. Ți-o spune o poveste, deschideți inima și m-ascultă.

A fost odată o fată frumoasă pe nume Rada...

Articol XIV. INFESTAT

Publicat Oct, 2011

Domnul profesor Dincă păru mulțumit de rezultatul loviturii, deși era conștient că oricât de eficient ar fi aplicat-o, fostul său elev avea să-și revină. Era Mihăiescu, ăla de copia la lucrări și nu putea să memoreze pentru nimic în lume cuvinte ca „fotosinteză, citoplasme, clorofilă, membrană” și altele asemenea. Mihăiescu, repetentul, pentru care trebuise să se deranjeze toamna trecută și să-l treacă la insistențele directorului, cu toate că nici după buchiseala de-o vară tot nu era în stare să spună „fotosinteză”. Ei, acesta i-a fost sfârșitul, ca o ironie a sorții, un fel de legumă, o plantă.

O plantă carnivoră, din păcate.

Scuipă scârbit. Îl luase prin surprindere, nenorocitul, aproape să-l atingă, fi-i-ar mă-sa a naibii!

Îl apucă de-un picior și se opinti să-l tragă spre ușa cramei. Era nervos că-i murdărise covorul din cameră și în același timp constată că percepe din nou carnea puhavă a nemortului prin zdreanța pantalonilor, o carne ca de mititei, dospită. Mai scuipe încă o dată și trase. De n-ar rămâne iar cu piciorul sub braț, ca atunci când o rezolvase pe vecina Luminița!

Se strădui să nu audă capul izbind de fiecare treaptă, de fiecare prag. Când se va întoarce îl va nota în caiet. Nu avea cine știe ce rost să mai scrie, dacă avusese vreodată, dar tabietul jurnalului îl ferea măcar

de senzația de cumplită singurătate.

Vântul rămase singur în odaia goală; înfioră câteva clipe perdeaua prăfuită, apoi răsfoi caietul deschis pe masă, chiar vântul...

Secțiune 14.01 Jurnal

(a) 3 mai 2010

Sunt de câteva luni bune aici, azi mâine se face anul și tot nu-i pot înțelege pe țărani. De fapt, eu greșesc, ăștia nu-s țărani, sunt doar rămășițele comunismului: leneși, nu le place munca, așteaptă totul de gata, cu mâna întinsă după pomeni. Unde-i armata să le culeagă recoltele? Și a trecut atâta timp de atunci, dar până nu pier generația asta... și când mă uit la elevii mei, nici ei nu sunt mai breji. Idealul lor se oprește la a fi paznic în oraș. Ce nevoie au ei să învețe biologie? Se uită la mine ca la un rahat.

Azi n-am mai avut încotro și am spălat hainele. Tare greu fără femeie! Măricică însă nu era de casă. Chiar nu-mi pare rău după ea. Ducă-se în Italia să se dea în bărci cât îi place!

(b) 5 iunie 2010

Am auzit că fața lui Georgică Petrașcu ar fi terminat biologia la o facultate din astea noile, la apelul bocancilor, și acum cică e profesoară! zice că se duce la titularizare pentru post. E clar că în oraș nu ia, să vezi că cere catedra mea! Păi știe ea câte șpăgi am dat să ajung aici? Are habar câte sticle de whisky am lăsat ca din întâmplare în cabinetul inspectorului general? Care a fost cumsecade, că l-a cunoscut pe unchiu', altfel nici nu se uita la mine?! Și-acu' vine o pițipoancă cu studii de trei parale și vrea taman pe postu' meu!

Da, lasă, că poate are pile și se duce la oraș, că doar n-o fi fraieră să se îngroape în văgăuna asta! Nici că se mai mărită dacă ajunge aici...

(c) 14 iunie 2010

Azi am avut consiliul profesoral. A venit și primarul, face parte din conducerea școlii, cu toate că are exact zece clase și până ieri era doar un pădurar cu ciocanul de marcă la cingătoare. După primul mandat i s-a îngroșat ceafa și e roșu la față tot timpul.

Mă întreb dacă i se trage de la statuia „eroilor revoluției” din centrul comunei – un boț de ipsos dat cu bronz – pentru care a plătit un miliard... Și vorba vine, revoluția de aici, din comună s-a rezumat la o bătaie generalizată pentru prioritatea la furat din CAP.

Și-acum vine dom primar să ne dea nouă lecții despre educație. Ptiiu!

(d) 18 iunie 2010

Azi am văzut-o la dispensar pe domnișoara Dana. S-a întors din Haiti, de la „voluntariat”, după cutremur... Eh, fătucu, am auzit că din facultate îți plăceau negrii. Degeaba te-ai făcut doctoriță!

Mda, mi-a plăcut totuși cum mi-a făcut cu mâna de față cu toată lumea, deși mi se pare că avea o urgență – o babă din Cuca adusă de rude cu Dacia – pe care o cheamă sfântu Petru, da’ baba nu și nu, că încă nu se dă bătută...

Of, of, Dana!

(e) 15 iulie 2010

Nenorociții ăștia ne-or tăiat salariile pe bune! Cred că mă apuc să cresc niște pui albi, altfel spre toamnă voi fi muritor de foame.

Mi-am încheiat activitatea programată la școală, până în septembrie sunt liber. M-aș angaja, dar unde?

(f) 16 iulie 2010

Azi am auzit una bună. Ce chestie, e vorba chiar de baba pe care o doftoricea Dănuța în prima zi după ce și-a reluat serviciul. M-am dus de dimineață la Mariana la magazin să cumpăr o pâine și l-am găsit pe șefu’ de post roșu de nervi încă de dimineață, cu mult înainte să deschidă Luci barul.

Că are un caz la Cuca. Ce indignat era dacă s-a apucat el să povestească la cine voia să asculte! Cică s-a sculat din morți o babă la Cuca. Din vorbă în vorbă am dedus că era baba căpoasă care se-ncontra cu moartea. Se vede că n-a vrut să moară și pace!

Sătenii sunt îngroziți că au văzut-o ziua în amiaza mare umblând pe ulițe și cerșind mâncare pe la porți. Familia a fugit la popă, popa la polițai. Au găsit mormântul profanat, dar unde-i decedata?

Bietu’ Dom Șef cu subalternu au trebuit să recupereze pe baba singuri, că lumea fugea închinându-se.

Ne-a povestit tot felul de amănunte macabre, că femeia era vie, doar că avea niște mușcăături pe brațe, și-au crezut c-or mușcat-o câinii, da’ rău, că lipsea carnea până la os... Apoi au văzut că se mușca singură. Când au întrebat-o de ce face așa, a spus că de foame.

A dus-o acasă la familie, însă n-au vrut s-o primească. Ce să facă?

Acum, dacă mă gândesc bine, nu mi se mai pare mare salariul polițistului... A trebuit să ia moartă cu ei la post... Unde s-o culce? Au încropit un culcuș pe-o saltea de gimnastică de la școală, au încuiat-o și-au plecat.

Șefu' povestea că acasă s-a spălat mai rău ca-n ajunu Crăciunului, că-i intrase un miros în haine. Că, na! Tot stătuse baba vreo două zile în groapă.

A doua zi de dimineață, găsește sediu de poliție spart! „Doamne Dumnezeule și tu, domnu' ministru de la interne, în ce comună de căcat am ajuns?!” așa se văicărea săracu'.

Pornește prin sat să vadă ce și cum, să ancheteze căzu cu „mijloace specifice”, când vede lume multă pe deal la cimitir.

Toată suflarea îngropaseră pe baba. De vie. Că era strigoi.

„E caz de crimă colectivă! se jeluia șefu'. Sunteți niște infractori!” dar oamenii știau ei ce știau și i-au aplicat babei tot meniul: slujbă de dezlegare, funii de usturoi în groapă și țărșul bătut în inimă.

Zice că vreo trei-patru ore a fost liniște pe ulițe, nici măcar Porumbaru care se află permanent într-o stare de beție naturală nu înjura și nu răcnea ca de obicei. Apoi au început să deslușească niște mormăieli aduse de vânt. Ca niște șoapte răgușite. Un gâfâit. Pleoscăituri.

Și ce oroare! Moartă s-a arătat iar în lumina amiezii, cu pironul înfipt în piept, cu sângele șiroind după ea, implorând să i se dea de mâncare.

Interesant caz, nu pot să neg, un folclorist ar putea culege datini și obiceiuri studiind această situație. Eu gândesc științific: cum a rezistat două zile în mormânt? E clar că metabolismul îi era foarte mult încetinit. Curios.

(g) 17 iulie 2010

Da' cum dracu' de n-a crăpat pe bune după ce i-au înfipt țărșul în piept?!

Cred că le mai și înflorește polițaiul. Tanti Onela a lu' Portaru m-a văzut de dimineață în grădină pe când încercam să ud varza și m-a chemat la gard. Zicea că să mă duc la dom părinte să-mi dea o amuleță adusă de la Clopoțelul de Argint, ca să mă apere de strigoi.

Am mulțumit frumos pentru prețioasa informație și mi-am văzut de treabă.

Ceva tot este, pentru că au trecut pe ulița principală, în trombe de praf niște mașini de poliție de la oraș...

* * *

La această pagină adierea de vânt se stinse ieșind pe fereastră. Afară, în dreptul intrării în beciul căruia domnul profesor Dincă îi

spunea cu prețiozitate „cramă”, Lina-șchioapa-Căpiata culese ceva de jos. Ca și cum i-ar fi venit o idee, se hlizi arătându-și gura cu câțiva dinți rari și galbeni:

— Dom profesor! strigă spre gura beciului. Dom profesoor!

— Ce-i? mârâi bărbatul urcând scările. Ce vrei?

O cercertă atent, căutând semnele, deși avea el o teorie că boala nu se ia de oricine. Ei, Lina-șchioapa, nu va lua boala. Era căpiată, oricum. Totuși se uită: n-avea sclipirea dementă în ochi, sclipirea care apărea înainte ca irisul să fie acoperit definitiv de o pieleță mată ca la cataractă, n-avea petele gălbui pe piele, cel puțin atât cât se putea observa, și nu, nu avea semnul decisiv: nu-i sângerau gingiile. Asta putu să constate ușor, Lina rânjea cu toată gura.

— Ietă ce găsii! pufni ea în râs de-a binelea arătându-i un glob ocular ce pendula la capătul nervului optic.

— Pleacă dracu' de-acilea!

— Auzi, mă duc să i-l zvârl Leanii în oală! Hi, hi! Fierbe zeama afar' pe pirostriei. Că prea se ține măreață, nu dă bună-ziua la oameni...

Ptiu! Scuipă Dincă plin de obidă în urma babei. Întotdeauna găsea asta o spărtură pe undeva prin gard, dovedindu-i că senzația de siguranță dată de împrejmuirea improvizată era absolut iluzorie...

În urmă cu un an luase hotărârea că trebuie să facă ceva. Nu, nu se dusesese la părintele după amuletă de la Clopoțelul de Argint, deși până la urmă ajunsese și acolo, ci se apucă să construiască de zor un gard în jurul livezii. Un gard de măracini, de crăci tăiate din tufișurile de pe pârâu, de țepușe cioplite din orice băț întâlnit. A fost muncă, nu glumă! Dacă venea vreunul foarte flămând, nu-l putea ține pe loc, dar măcar îl întârzia câteva minute, cât să-i dea timp să pună mâna pe topor, pe coasă, pe ce avea la îndemână... Nu-i fusese greu deloc să observe că nemorții lor nu semănau cu cei din filme. Nu erau fioroși, ci în privirea lor albă se deslușea mai degrabă groază, implorare, era privirea miloagă a unor disperați. Cereau pomană. Cerșeau îndurare: „lasă-mă să te mușc”, păreau să geamă ochii demenți, „dacă nu te mușc acum, mor!”

„Mori, fire-ai al dracu'!” devenise înjurătura cu care speră să-i trimită până în fundul iadului după ce le aplică lovitura de grație. La început o făcuse fiind încolțit, apărându-și viața. Apoi cu mai multă detașare, iar în final chiar cu satisfacție.

Însă până să ajungă la insensibilitatea unui chirurg pe front...

oh, doamne! prin ce spaime trecuse!

Ultima zi cât de cât liniștită a fost cea în care văzuse mașini poliție trecând pe ulița mare. La Antena 3 programul părea dat peste cap, dar nu se gândi nici în vis că avea să audă ceea ce auzise. Spera doar că, în sfârșit, a căzut guvernul. Știrista apăru în cadru răvășită, evident fără să treacă pe la machiaj, și spuse ceva parcă desprins din scenariul prost al unui film de categorie B: baricadați-vă, epidemie, focare în toată țara, și grotescul, ridicolul: morții umblă.

Dar umblau, n-o văzuse el însuși pe baba din Cuca?

Chiar în dimineața următoare – după ce auzise povestea polițaiului – când încă nici nu se așezase bine praful în urma Loganurilor poliției, își puse o cămașă ce părea mai curată, îmbracă o pereche de pantaloni necălcați și își zise că, în ciuda salariului diminuat, merita să bea o bere în bălbăra amiezii. Porni agale spre centru, lătrat din când în când de câini, prin dreptul porților.

Satul arăta ca o localitate părăsită. Ce-i drept, era foarte cald. Dar bineînțeles, barul era deschis. Nu închidea decât vreo trei-patru ore pe noapte, când nu se mai transmiteau meciuri la televizor. Pe tețgheaua soioasă trona Caietul. Dincă se gândi serios la ziua când va ajunge să-și nemurească și el numele alături ce ceilalți datornici în caietul cu scoarte ferfeniță. După cum se prefigura situația bugetului său, nu era o zi foarte îndepărtată. Și instantaneu simți că îi era grozav de sete.

— O bere și-un coniac! ceru cu tristețe. Era decis să nu se mai gândească la necazuri. Ceva totuși îl irită și atunci își dădu seama că televizorul mergea în surdina. Și nu transmitea nici meciuri, nici mult iubitul Taraf, ci știri.

— Ietă, bă, pă dracu'! mormăi Luci arătându-i din cap imaginile de pe ecran.

— Ce-i, că nu văd?

Barmanul nu mai catadicsi să-i răspundă. Privea încruntat, nesigur dacă ceea ce vedea era adevărat sau era doar o farsă pe care o iau de bună numai fraierii. Se vedea un cimitir care îi aminti profesorului de incubatorul cu care se străduise să scoată pui: la un moment dat coaja ouălor crapă și puii dau să iasă. Nu la toți deodată, ci pe rând. În cimitir, unele morminte păreau ajunse la termen și... eclozau: pământul tresărea, florile păleau mistuite de ceva ce le rodea rădăcinile, apoi se vedea o mână descărnată răcâind, sau eliberând cu

mişcări neîndemânatice o țeastă. Undeva lângă un gard desluși un corp întreg nevoindu-se să salte în picioare. Costumul cu care fusese înmormântat se prezenta bine după cum constată absurd profesorul.

— Ce porcărie de film e și ăsta? Întrebă cu speranță.

— Film pe Antena 3? făcu Luci disprețuitor. Ne-am dat dracu'! adăugă.

Și atunci, ca și cum o entitate răutăcioasă i-ar fi confirmat sentința, se auzi de afară un urlet inuman, ceva care le răscoli măruntaiele și le zbârli părul în cap.

Dinca Adrian, profesorul de biologie al comunei, rămase înțepenit cu paharul de coniac la jumătatea cursei spre gură. Sfinte Dumnezeule, ce putea fi asta? O transpirație rece îi răzbătu prin toți porii și efectul alcoolului se risipi instantaneu. Se ridică în picioare deși avea genunchii din gelatină, exact ca în ziua nefericită din armată când trebuise să sară cu parașuta din avion.

Luci scoase capul de sub bar. Superioritatea de mai înainte dispăruse fără urmă. Colțul gurii îi tremura și tot înghițea în sec.

Profesorul se îndreptă spre intrare. Apucă în trecere o mătură dintr-un colț. Afară, sub soarele orbitor, baba nemoartă din Cuca prinsese și mânca un câine. Fusese o javră simpatică, un câine alb cu pete negre care își asumase responsabilitatea de a apăra cârciuma și prăvălia. Bietul cățeluș! Nu mai rămăseseră din el decât petice de blană însângerată. Dar ochii profesorului se fixară pe babă. Simțea o fascinație morbidă în fața acelei creaturi. Curiozitatea depășea teama, scârba și instinctul de conservare. Se apropie târșindu-și picioarele. Ce naiba? Ce era asta?

— Nu te duce, mă! șuieră Luci în spatele lui, dar nu-l luă în seamă. Trebuia să vadă.

Era cu adevărat un lucru oribil. Se gândi în treacăt ce ușor folosisese acest cuvânt până atunci. Baba nemoartă era oribilă, hidoasă, ceva împotriva firii, iar tot ceea ce până atunci numise „oribil” erau simple mofturi. Până la urmă îl văzu și ea. Părea să păstreze o parte rațională în capul acela mânjit cu pământ, cu sânge, cu fire de păr. Ochii albi priveau cumva pe lângă obiecte, dar gura îngăimă destul de inteligibil:

— Mi-i foame, maică, nu vreau, na! Ai ceva?

„O să mă trezesc”. zise Dinca în gând cu toată convingerea. „E unul din visele acelea de tot rahatul, asta sunt eu în stare să visez! O

să-mi cumpăr un Playboy, să vezi dup' aia!" Aruncă mătura din mână și se întoarce spre bar. Măcar să bea coniacul acela. Dacă tot era un vis, înseamnă că era pe gratis.

Dar coșmarul nu avea să se destrame. Acum, la un an de la acele prime evenimente se întreba sincer cum de rezistase. Privi la împrejmuirea din jurul livezii, cam pe unde bănuia că se strecurase Lina-șchioapa-Căpiata. La o adică, oricare putea să intre. Învățase și el și ceilalți încă neatinși cum să le țină piept fiarelor în care se transformau cei infestați. Cum să supraviețuiască acelei grozavii nemaivăzute. Dar nu se întrevedea în viitor nicio ameliorare, nicio salvare. Acesta era sfârșitul lumii.

Se întoarce în casă. Trebuia să-l noteze pe Mihăiescu în caiet. De ce? Din obișnuință. Satul se pustiise de oameni vii. Dincă își aminti din nou de acele zile ale începutului, când încă mai spera în subconștient că totul e doar o glumă proastă. O greșeală a naturii. Îi fusese greu să priceapă, și era să-l coste viața, că vecinii pașnici sau rudele din sat ar putea deveni ușor bestii dornice să-l mănânce. Tanti Onela, cea care îl sfătuisese cu evaluie să meargă la părintele după o amuletă, spre seară aceleași zile se repezise la el și aproape că reuși să-l apuce de gât. O lovise cu hârlețele, noroc că îl uitase printre straturi! Practic i-l înfipsese în piept, o lovitură nejustificat de violentă – dar nu trecuseră decât vreo trei ore de când o contemplant pe baba din Cuca devorând un câine... Pentru ca în noaptea următoare, pe când încerca să adoarmă strângând toporul în brațe, să aibă parte de un nou atac, tot din partea Onelei, care spre oroarea lui își revenise.

Deschise registrul jurnal unde nota tot ce-i trecea prin cap, iar de un an ținea și răbojul nemorților cu care se răfuisse. „Mihăiescu” – notă. „La cramă”.

Era cumplit ce se petrecea în beciul adânc de sub casă. Avea acolo pe Luminița, pe Gigică, pe Onela sau ce mai rămăsese din ea, pe Alin și pe Ana. Nemorții se mâncau între ei. Se auzeau neconținut lupte și țipete răgușite. Dar constată că doar așa puteau fi anihilați: prin înfometare. Altfel, renunțase demult să mai înțeleagă fenomenul; îl lua ca pe un dat, ca pe o pedeapsă. Nu-i trebuise prea mult ca să vadă că totuși nu e o glumă și atunci groaza i se instalase definitiv undeva între coaste. O simțea împungându-l la fiecare pas. În urmă cu un an încercase cu disperare să descopere un remediu. Mai întâi așteptase ajutorul autorităților: armata, medicii, oamenii de știință, preoții,

guvernul, mascații, cineva care să-i salveze... dar nimeni nu venise. Câteva săptămâni după primele evenimente au mai fost televiziuni care transmiteau știri și sfaturi de respectare a igienei – ce nu se deosebeau cu nimic de cele pe care le primiseră la gripă aviară, la gripă porcină sau în cei șapte ani de acasă. Dar, unul după altul, posturile au încetat să mai transmită. Și atunci el știa că nu există salvatori, că fiecare va trebui să lupte pentru viața sa.

În primul rând avea nevoie de provizii. Ce curaj pe el (sau inconștiență? – se interogă acum) să plece cu rabla lui de mașină la oraș! Însă nu avea de ales: ori mergea să încerce să aducă de mâncare, ori murea de foame. Și curajul – (nebunia) – îi fusese răsplătit: reușise să descopere pe traseu un magazin sătesc încă nedevasat. Își încărcase portbagajul cu paste, făină, zahăr, ulei, conserve de toate felurile și apă. Mai ales apă! Avea o suspiciune cu apa...

Apoi, pe drumul de întoarcere o salvă pe Dana, doctorița. Altă nebunie. Acum, după câte văzuse, n-ar mai opri mașina nici pentru mama. Dar atunci încă nu... știa, încă era om.

Era momentul în care soarele trecea peste coama dealului poleind vârfurile pădurii, iar valea lor intră într-o penumbră aurie. Cu toate acestea, nimic nu mai putea fi frumos, pentru că aerul purta miasme de mormânt în cea mai slabă adiere. Aprinsese farurile și clipi deslușind siluete ce alergau pe câmpul din dreapta. Dacă avea să fie nevoie îi va izbi cu mașina fără probleme, deși nu îi făcea plăcere să-și îndoia capota și să fie nevoit să spele automobilul. Însă dacă îi săreau în față cu intenția de a-l opri, o s-o facă, la dracu'! Acceleră ușor, totuși observă că silueta din față, aparent o femeie, îi făcea semneperate.

„Aha! Știm noi”.

Dar o cunoștea! Și frână brusc. Era Dana. O urmăreau alergând dezarticulat doi bărbați, unul de nerecunoscut, altul... să fi fost primarul?

Nu-i deschise portiera până nu o privi atent. Părea necontaminată. Atunci îi dădu voie să urce și demară. Femeia izbucni în plâns. Deși nu era atinsă de boală, Dana arăta foarte rău. Groaza în care trăia imprimase chipului ei cândva simpatic un aer de animal hăituit.

Dinca își răsfoi jurnalul. O fi fost posibil ca cei care ținuseră jurnale să fi fost roși de vanitate și să se fi crezut ființe speciale, așa cum citise el undeva, poate acesta va fi fost resortul ce-l îndemnase și

pe el să scrie, însă de când cu... cu fenomenul... jurnalul devenise o necesitate. Era acea rutină care îl ajută să-și păstreze mințile, să n-o ia razna. Era ca o picătură de coerență în mijlocul haosului.

(h) 30 septembrie 2010

N-am lăsat-o să doarmă cu mine, deși mă implora din priviri. Până nu o urmăresc timp de câteva zile, să stea la distanță, altfel o pocnesc de nu se vede.

Nu știu de ce crede Dana că i-aș fi dator cu ceva pentru că înainte am schimbat câteva vorbe...

(I) 2 octombrie 2010

În cătunul Dosu' Râului se vede un foc mare. Ce poate să însemne? Dana zice că sigur l-a aprins cineva.

Am pus bine niște făină să avem când dă frigul. Noroc că am hambarul plin cu porumb de anul trecut, mâncăm mămligă pe săturate.

Dana a spălat și a întins rufe pe sfoară. În curtea noastră lucrurile ar arăta aproape normal, dacă nu ar răzbate când și când mugete din crămă.

(j) 6 octombrie 2010

Sunt șocat! Am prins în lațul din fâneață un fazan. Tare m-am bucurat de dimineață când ne-am dus să cercetăm capcanele! (Dana nu stă singură o clipă, vine cu mine peste tot...)

Numai că pasărea era ca turbată și când am dat să mă apropiu de ea s-a repezit la mine. Dana a urlat și atunci am văzut că pasărea avea ochii albi, Dumnezeuule Doamne!

(k) 7 octombrie 2010

Aveam în cameră bună o damingenuță cu vișinată pe care o păstrasem mai întâi pentru sărbători, iar acum... pentru când oi mai avea chef de băut. Și curaj. Că dacă te prinde unul cu mințile aburite, te-a luat!

Dar ieri seară am deșertat o ulcică de tărie și am pus-o pe masă între mine și Dana. Și-am vorbit mult, mult. E ciudat că trăim ani de zile aproape, în aceeași localitate și nu știm unii despre alții mai nimic.

Dana e fată bună, are inimă mare. Deși e doctoriță, e chiar sufletistă. Eu o crezusem o ușuratică. Lumea șoptea că a făcut un copil cu un negru în facultate. Ei, mi-a povestit cum stau lucrurile. Erau studenți la medicină ea și sora ei, la Târgu Mureș. Soră-sa mai mare s-a încurcat cu un arab, deși familia a făcut război, n-au fost de acord.

Erau fete de ștabi din Timișoara, cu vile, cu mașini, n-ar fi vrut să le știe măritate cu cine știe cine.

Ei, se vede că n-a vrut nici Dumnezeu, că sora ei și bărbatu-se au făcut un accident. Arabul a scăpat cu greu, a abandonat studiile, s-a dus acasă. Dar Alina a murit.

Iar părinții, în loc să ia nepoțelul ca pe tot ce le mai rămăsese de la fiica cea mare, au vrut să-l dea la casa de copii. Numai că Dana s-a supărat rău de tot. S-a zbatut mult, dar a reușit să adopte băiatul și și-a terminat facultatea muncind pe brânci ca să-l întrețină.

A lăsat casa boierească din Timișoara și-a venit să locuiască în orașul nostru pentru ca să facă o navetă de douăzeci de kilometri până în comună aceasta unde s-au găsit repede aspri judecători pentru faptele ei, babe puțind de virtute și onorabilitate care i-au pus eticheta de curvă!

I-am mai turnat un păhărel, mi-am umplut și eu încă unul, l-am dat peste cap și-am privit-o cum își ștergea lacrimile. Atunci s-a uitat în ochii mei adânc de tot, încât m-a fulgerat gândul că dacă s-o termina vreodată cu nenorocirea ce-a dat peste noi... Dana, Dana dacă m-ar fi vrut... chiar și cu copilul soră-sii după ea... Și am văzut cum lacrimile i se revarsă iar pe obraji:

— Eu din prima zi, de cum mi-am dat seama ce se întâmplă, m-am dus acasă, la Vâlcea, la băiat. Mă-nțelegi, Adrian? Nu voiam să-mi părăsesc postul, dar Sorinel era singur, am zis să-l aduc aici, cu mine.

— Și?

— Păi l-am adus. Îl țineam închis în camera pe care o am la dispensar, dar mititelul tot a înțeles ce se întâmplă. Era îngrozit. Avea opt ani. Nu pot să pricep cum... din ce i s-a întâmplat...

— Doamne, Dana!

— L-am văzut că s-a contaminat. Avea ochii tulburi și-i apăruseră pete gălbui la axile. Văzusem semnele acestea de sute de ori.

Mi-am prins capul în palme pentru că mi se părea că e posibil să-mi alunece pe masă. Cu toate acestea eram foarte lucid. Dana plângea cu spasme, dar fără sunet. Umerii i se cutremurau sub bluza decolorată. Am așteptat până și-a ridicat iar privirea spre mine:

— Am făcut tot posibilul, trebuie să mă crezi. Când a devenit violent l-am închis într-o cameră, îi aruncăm de mâncare, dar ei nu mănâncă decât carne crudă. Începuse să se lovească de pereți, Adrian. Simțeam că mor, era pentru mine ca și copilul meu. În dimineața

următoare am găsit camera goală, geamul spart plin de sânge. L-am strigat, l-am căutat. Deodată am auzit mai încolo, spre curtea școlii, mârâielile acelea îngrozitoare, știi tu... Am fugit într-un suflet. Râca lui Neferu îl prinsese pe Sorinel și mușca din el. Iar el se zbătea nu ca să scape, ci ca să poată și el s-o muște. Avea deja ochii albi și se învinețise urât. Când m-au văzut s-au oprit uniți de același gând. Am fugit, Adrian. M-am ascuns în dispensar, că erau gratii la ferestre, mi-au dat târcoale mult timp. Am dormit acolo, dar nu aveam nimic de mâncare, nu era nici apă. Dimineața nu l-am mai văzut decât pe Sorinel. Zăcea sub bradul din parcare. Am deschis ușa încet ca să fug, m-am strecurat după colț, dar l-am auzit că venea după mine. M-a cuprins o spaimă irațională. Am zărit o furcă aruncată pe jos lângă o căpiță de fân, era acolo de cine știe când. Am înhățat-o și m-am întors spre copilul meu, îngerul meu, și i-am înfipt-o în piept, Adriane! Mă poți ierta tu pentru asta? Mă poate ierta Dumnezeu dacă mai există? Dacă a existat cândva? Poate era mai bine să-l las să mă muște, să-l mai prind încă o dată în brațe, pentru ultima oară să mai simt trupușorul mic lipit de al meu câteva clipe.

— N-aveai ce face, Dana. Nu ești vinovată.

Cuvintele mele au sunat sec ca un pumn de nisip măcinat între măsele. Dar ce să-i fi spus?

S-o consolez povestindu-i că l-am văzut peste gard pe Costică vânătorul împușcându-și fiica și nevasta într-o dimineață cu soare? Că Oncica își încase într-un lighean sugarul care o mușcase de piept și apoi s-a spânzurat în stejarul de la răspântie și de atunci orice trecea pe acolo putea să mănânce o porție din ea? Că după vreo săptămână s-a trezit și nu mai avea picioare, dar tot și-a ros funia până a căzut la pământ și de atunci se târăște așa încoace și încolo mormăind?

Ce rost ar fi avut? Sunt dureri care nu pot fi alinate, cum am citit c-a spus un scriitor (oare Hemigway?) – că o durere care trece nu e o adevărată durere, iar adevărata durere poate fi lecuită doar de moarte.

Dar ceva din cele povestite de Dana îmi rămăsese agățat pe creier ca o scamă. Unde văzuse ea acele „sute de cazuri cu semnele bolii”?

— Dana, dar lumea a mai apucat să vină să se consulte la tine la cabinet? Eu îmi aduc aminte de ziua când ai primit-o pe baba aceea din Cuca. Ea să fi fost... adică să fi pornit totul de la ea? S-or fi contaminat când au îngropat-o? E o boală? E un blestem? Ce naiba e?

— Ha, ha! chicoti ea ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Nu știu ce este, dar am văzut ce s-a întâmplat în Haiti.

— În Haiti?

— Da, la cutremur. Am fost plecată doar zece zile, nu aveam cu cine să-l las pe... pe Sorinel mai mult de atât. Dar pentru voluntariat câștigam credite și eram cotate mai bine. Ne-am dus cu ceva ajutoare, dar nu mult, îți dai seama, ce să dea niște săraci altor săraci? Era mai important faptul că eram cadre medicale de care duceau mare lipsă. Era nevoie de personal care să supravegheze inclusiv distribuirea alimentelor. Oamenii se încăierau de foame. Bărbații băteau femeile și bătrânii, stăteau la rând și luau și porțiile lor. A fost o nebunie. Poți să crezi că soldații americani erau îngroziți? Mii de persoane stăteau sub cerul liber, în ploaie, în noroi, flămânzi și disperați. Într-o dimineață s-a răspândit vestea că a izbucnit ciuma. Corturile de cruce roșie s-au umplut de oameni plini de bube, dar alții prezentau niște simptome diferite, pete gălbui-roșietice, irisul decolorat... Vreau să-ți spun că m-am bucurat peste două zile când misiunea noastră s-a încheiat și ne-am întors acasă. O colegă mi-a povestit ce auzise și ea de la o localnică: unii dintre ei, de foame, începuseră să mănânce cadavre!

M-am ridicat de la masă simțind nevoia să pun distanță între mine și Dana. Deci de la ea pornise totul! Adusese molima cu ea!

— Pentru Dumnezeu, fii serios, Adriane! Nu te gândești că dacă era să fiu contaminată băjbâiam și eu de mult în căutare de carne? Nu sunt eu, crezi că nu m-am gândit? Te rog să te liniștești, fii rațional, ce vrei să faci? O să-mi înfigi toporul în cap?

Argumentul ei părea de bun-simț, totuși m-am așezat mai departe:

— Dar cum se răspândește? Ești medic! Nu există soluții?

— Este evident că se ia prin contact direct.

— Nu doar prin contact direct, Dana. Hai să-ți spun ceva: Gheorghe Trăistaru – îl știi – și-a urcat în camionetă toată familia, plus toate cele necesare și au plecat. Mi-a spus că merg să se ascundă în codri, la Gruî, până nu se îmbolnăvește careva dintre ei. După o lună s-a întors el singur, disperat, îngrozit, hotărât să moară aici acasă dacă o fi să fie. Zicea că au fost toate bune, că au găsit un loc foarte retras unde și-au construit un adăpost. Că nevastă-sa începuse să fiarbă conservării, iar el să adune lemne pentru iarnă, mulțumiți că au găsit soluția salvatoare. Nu au dat peste nimeni, nu i-a găsit nimeni. Și chiar

și așa, zice că într-o seară fiu-său a început să mârâie și s-a repezit la ei. Cum a scăpat el de acolo și ce s-a întâmplat de s-o întors singur, nu mi-a mai spus. Dar e simplu să-ți imaginezi. Poftim, cum s-au contaminat? Știi ce cred eu? Se ia prin apă. Apele sunt infestate.

— Apele?

— Uită-te și tu puțin: cimitirul e pe deal, da? Satul e la vale. Toate fântânile, oricât de adânci, sunt alimentate de izvoarele care în trecere spală morții din morminte.

— De-asta ai atâta apă minerală? Și când o vei termina?

— Fierb apa.

— Da, corect.

Profesorul închise caietul. Ceea ce urma era prea dureros ca să mai citească. Frumos și dureros. Întâi frumos, apoi dureros. Adică de-a dreptul cumplit! Și imposibil de uitat, chiar dacă nu voia să mai citească.

Își amintea de Dana, de felul cum se îndrăgostise de ea chiar în acele circumstanțe imposibile, de nopțile în care adormeau îmbrățișați și de acea stare de fericire pe care o poate da dragostea indiferent de împrejurări. „Chiar și când e nefericită, dragostea te face fericit” suspină amintindu-și o frază pe care ea o tot cita.

Reușiseră să treacă iarna împreună. Frigul părea să fi moleșit nemorții, părea să-i fi amorțit. Odată cu venirea primăverii însă, speranța lor că morbul a fost distrus, a dispărut. Corpurile putrezite de vii au reînceput să bânuie flămânde.

Pomii înfloriți și iarba verde nu mai înveseleau pe nimeni. Nici măcar pe ei doi.

Și a venit acea dimineață de mai când ea l-a strigat de afară cu un glas schimbat. Se spălase pe cap și își uscaseră părul pieptănându-se în fața oglinjoarei atârnată de stâlpul cerdacului. Îl avertiză pe un ton fioros să rămână la distanță și apoi îi arătă petele galben-vinete ce-i înfloriseră sub braț.

— Dana, iubita mea! Îți scapă un strigăt din adâncul inimii și se repezise spre ea, mânat de o pornire interioară ce nu avea de-a face cu prudența sau alte calcule.

Pentru că dragostea te transformă ajutându-te să devii și să rămâi tu însuși mai mult decât orice altă experiență a vieții. Însă Dana se strâmbă la el dezvelindu-și gingiile sângerânde:

— Rămâi pe loc, nu te apropia! Dacă mă iubești, ascultă-mă

bine! Dacă mă iubești cu adevărat, fă cumva și omoară-mă repede. Promite-mi că n-o să mă lași să ajung așa că ei. Cum l-am abandonat eu pe bietul Sorinel. Promite-mi, Adrian!

Și-i promisese.

A lovit-o cât a putut de curat, a dus-o în grădină. A pus-o în groapa adâncă la care a săpat aproape toată ziua. A luat bulgării de văr din magazie, i-a aruncat peste ea, a turnat apă, iarăși apă, apoi pământ, mult pământ și bolovani. O iubise. Dana nu avea să mai iasă de acolo.

Și apoi a stat pe scările casei până noaptea târziu, plângând pentru că nu-și amintea nicio rugăciune, pentru că și dacă ar fi știut vreuna, sigur nici rugăciunea nu ar fi avut putere în această bolgie a iadului în care se transformase lumea.

Trecuseră trei luni de la dispariția Danei și un an de la începutul nebuniei. Dincă ascultă iritat grohăielile ce răzbăteau din beci. Dacă nu reușiseră să spargă ușa groasă de stejar încinsă cu drugi de fier, nu vor mai putea s-o facă nici de acum înainte. Le slăbiseră și lor forțele.

Profesorul lăsa pixul jos. Nu mai știa ce să scrie în afară de „Mihăiescu – la crămă”. Trăirile lui sufletești erau prea complicate și în același timp oarecum rudimentare, încât i se părea o aiureală să le mai noteze. Deodată auzi un țipăt indignat într-o curte vecină, prin apropiere. Era țipătul unei femei vii, se învățase să deosebească mormăielile și mârâielile răgușite ale nemorților.

— Ptiu! Fir-ar al dracu'! Da' ce-i asta? Mâncărăți, mă? Ietă ce găsii în castron!

Aha! Era Leana, descoperise ochiul lui Mihăiescu din ciorbă. Profesorul surâse în sinea lui. Cum este posibil ca oamenii să rămână aceiași, nimic să nu-i clinească din ale lor? Nicio tragedie, niciun dezastru nu-i poate aduce la suprafața mlaștinii în care se afundă toată viața? Micile lor răutăți gratuite... Dorința de a-l trage pe cel de alături în cazanul tău cu smoală, Doamne ferește, să nu scape careva, să avem toți aceeași soartă! Să moară și capra vecinului, sau mă rog, după caz, să moară chiar vecinul!

În scurt timp, Leana și ai ei, toți câți reușiseră să supraviețuiască – poate omorând pe alții, poate furându-le proviziile – vor avea ochii albi și gingiile roșii pentru că Lina-șchiopa se supăraseră pe ei.

Tuși. Plouase și fusese răcoare, o fi răcit! Ce-i drept, de vreo două zile îl cam durea capul. Mai avea câteva pastile, dar chiar și expirate, le ținea doar pentru cazuri de durere mare. Luase un singur

nurofen când îl duruse măseaua astă-iarnă. Se simțea amețit și-i era foame. Dar nu avea poftă de mâncare. Ideea de a deschide o conservă de mazăre sau de a molfăi o bucată de mămăligă rece îi făcea chiar silă.

Se duse în fața oglinzii de la stâlpul cerdacului, cea în care se privise Dana ultimă oară. Era bine, avea ochii limpezi, gingiile – curate. Se descheie la cămașă și se uită sub braț. Atunci îl cuprinse amețeala: pete de un galben închis, păstos se întinseseră pe piele. Îl cuprinse un tremur necontrolat, o spaimă vie i se încolăci pe intestine. Dar nu băuse apă! Nu era corect! El nu băuse apă infestată, se spălase pe mâini, nu-l atinsese nimeni... De ce? De ce și el? Nu făcuse rău nimănui.

Izbucni în plâns. Voia să trăiască! Nu crezuse nicio clipă că ar fi fost cu putință să i se întâmple lui. Moartea e ceva rezervat exclusiv celorlalți.

Fugi și se ascunse în casă, încuie ușile. Dacă îl va vedea acum un om, îl va uide fără milă. Îngenunche spre Răsărit, așa o vedea pe mama-mare în copilărie. Spre Răsărit. Dar ce să spună? Nu știa să se roage, mai degrabă s-ar fi certat cu Dumnezeu.

Plânse mult, ațipi căzut pe covor, se trezi și plânse iar. Îi era foame și ar fi mâncat ceva. Îi era tot mai foame! Realiză cu oroare că dorea carne. Carne crudă.

Între timp se făcuse dimineață din nou, trecuse o noapte!

Poate dacă ar încerca să ia toate pastilele, dacă ar fi avut niște antibiotice... Să încerce să facă ceva... Se furișă în cerdac. Soarele lumina glorios pereții casei, curtea și dealurile din jur, dar acum îi era totul absolut indiferent. Se privi în oglindă. Ochii îi păleau, avea gust de sânge în gură.

Ultima picătură de rațiune îl avertiză că nu mai are mult timp. Dacă voia să ia o hotărâre, trebuia să se grăbească!

Îi era rău, rău de tot. Fugi în magazie, deși i se părea că picioarele nu-l prea ascultă. Avea acolo o canistră în care mai erau cinci litri de benzină, păstrați cu sfințenie pentru situații extreme.

Ieși în mijlocul curții și și-o turnă pe cap, pe brațe, pe piept. Își aminti cum auzise un popă cântând la o înmormântare, ceva cu „miluiește pe robul tău” și mormăi și el „miluiește-mă, Doamne”. Dar se enervă deodată și țipă spre cer:

— Eu n-o să mușc pe nimeni, m-auzi?! Nu vreau să mușc pe nimeni! Cu mine nu-ți merge! Vreau să rămân om!

Îi trecu prin minte că încă mai poate pleca să mănânce ceva,

poate chiar pe Leana. Mâna lui, independent de ceea ce gândea, scăpără un chibrit. În izbucnirea de lumină și căldură, înainte de a apuca să-și simtă pielea crăpându-i și plesnind sub dogoare, se mai gândi că moartea e frumoasă, că e o binecuvântare.

Lina-șchioapa-Căpiata trecea prin dreptul gardului și privi focul rânjind strâmb:

— Aoleo, ce pălălaie ridicăși, dom profesor! Câtă mândrie zace-n tălică de-ți făcuși așa îngropăciune...

Vântul întetea flăcările și torța încă vie se rostogolea prin iarba livezii, dar fără șansa de a se stinge. Vântul sufla ușor, tocmai atât cât trebuia ca să întrețină flacăra și să împrăstie până departe suflarea otrăvită cu puzderie de microbi mititei, jucăuși, rău-intenționați.

Articol XV. CREȘA

Publicat Feb, 2013

Robert reuși cu greu să ajungă la umbra tufișului pe care și-l luase ca reper. Genunchiul stâng îl dureau al naibii de tare, probabil glonțul îi făcuse rotula așchii. Scrâșni din dinți și se așeză pe iarba pârlită de soare. Încercă să răsuflă adânc, dar aerul fierbinte al zilei îi dădea senzația unei gargară cu nisip.

Mama lui de puști! Noroc că micuțul Armand nu putea să țină pistolul ca lumea, așa se face că îl nimerise în picior, când, de fapt, țintise burta. O bestie, o adevărată bestie copilul ăla!

Își suflecă atent cracul năclăit al pantalonului.

Era o rană urâtă, dar constată, strâmbându-se de durere, că glonțul nu zdrobise niciun os, ba chiar avusese bunăvoința să iasă pe cealaltă parte a mușchiului. Sângera abundant. Își smulse cravata de la gât și improvază un garou. Ar fi fost grozav de bine să fi făcut asta din prima clipă, dar în acele momente nu se gândise decât la fugă. Și acum, sângele pierdut îi dădea o senzație de lichiefiere.

Își aminti că avea în buzunar câteva bomboane energizante. Luă una. Dacă avea să prindă puteri, ar putea ajunge la Serena.

*

Era vineri seara și copiii deja se culcaseră. Se simțea obosit, însă un astfel de noroc nu se rata: televizorul era numai al lor, camera – liberă de intruși, iar felul cum îl îmbrățișase Cami în ușa dormitorului promitea multe.

Trase cu urechea spre baie. Dușul se opri, într-un minut vă fi lângă el. Se strădui să uite de săptămâna infernală de la școală, de

faptul că de luni urma să aibă de lucru și după program, fiind rândul lui să facă de serviciu pe stradă. Un scâncet mic îi atrase privirea în jos:

— Ce-i, fiară? Te bucuri și tu de liniște?

Câinele minuscul mișcă vag din ciotul de coadă. „Ia-mă în brațe, acum!”, păreau să spună ochii lui exoftalmici. Parcă i-ar citi gândurile, jăvrița asta simpatică. Se ridică pe lăbuțele din spate și se ceru „hopa”.

— O, dulceața lui mama! Lasă-l pe tați, vino încoace.

Cami răspândea un parfum subtil care-l răscoli într-un mod iresponsabil. Nu, nu trebuia! Încă un copil ar fi însemnat să facă depresie. Și totuși... era absolut minunată, nimeni nu ar fi crezut că născuse deja de trei ori.

Cu bichonul micuț ghemuit pe umăr, Cami se lipi de el și o simți caldă și moale prin cămașa transparentă.

Înțelepciunea, prudența, simțul conservării dispărură în ceață. O strânse cu putere și inspiră aroma părului ei buclat.

— Robert... îi susură ea la ureche. Robert, dragostea mea.

Și atunci ușa se izbi de perete cu zgomot și micul Felix îi anunță cu glas de trâmbiță:

— Mami, dormim cu voi! Lorie zice că e un păianjen mare la noi în cameră.

— O, nu pot să cred una ca asta! făcu ea pe un ton iritat și în prima clipă Robert crezu că și-a exprimat nemulțumirea în fața copilului. Nu pot să cred așa ceva! continuă ea, doar am rostit formula aceea magică de îndepărtare a tuturor păianjenilor... Ia să vedem...

Robert se urcă în pat cu câinele, brusc deziluzionat. Știa că totul va sfârși așa cum doreau ei, Cami nu avea cum să-i convingă să doarmă în camerele lor dacă le trăsniise prin cap să vină în dormitorul mare. Înghiți o pastilă din tubul pe care scria „Somn Liniștit” și speră să adoarmă cât mai iute, altfel va trebui să spună și o poveste. Poveștile intrau în repertoriul său, Cami mereu se declarase lipsită de imaginație.

Televizorul derula emisiunea neutră, cu reclame la veste pentru libera circulație în afara cupolelor, cu reclame la cantinele din zona industrială și, desigur, cu reclame la cele mai bune produse pentru „Copiii dumneavoastră, șansa dumneavoastră la FERICIRE”, chestie pe care el nu o prea resimțea în seara aceea. Închise aparatul. După câteva minute aveau să apară pe ecran avertismentele – urma programul pentru adulți, adică știri despre situația economică, știri despre

centralele nucleare, știri despre cupolele din cealaltă parte a lumii. Dacă aveau puțin noroc, se difuză și un film vechi, unul de dinainte de... Însă ei, cel puțin în acea seară, nu aveau noroc din cauza unui păianjen imaginar care se plimba pe pereții dormitorului celor mici.

În clipa în care pilula „Somn Liniștit” se pregătea să-i aplice lovitură care să-l scoată din circulație până a doua zi, exact atunci, Felix sări peste el răcnind: „Te-am prins, zmeule mâncător de copii!”, iar el simți pe undeva că ar fi dispus să încerce fapta infamă.

Lorie dorea să doarmă și cu două dintre păpușile ei, iar micuțul Edi mormăia ceva despre „panianjenul cel male și paloș”.

Cami se străduia să le facă loc, bichonul începu să scâncească neluat în seamă, trebuia să intervină.

— Gata, copii, liniște, am să vă spun o poveste.

— Una de pe vremea bunicului tău?

— De pe vremea bunicului meu... Îngână Robert cu glasul înecat de „Somn Liniștit”.

— Acelea sunt numai minciuni. declară Lorie luptându-se cu păpușile care păreau că refuză să se culce.

— De ce, scumpete?

— Oricine știe că nu se poate ca o mamă să-și ducă amândoi copiii în pădure și să-i lase acolo, iar ei să fie nevoiți să se întoarcă după semnele făcute cu pietricelele din buzunar. Să se întoarcă singuri, să nu intervină nimeni!

— Fetița mea dragă, dar mai demult...

Și atunci întâlni privirea încruntată a nevastei. Nu trebuia să vorbească despre lucruri triste copiilor. Nu trebuia să pomenească despre nimic ce le-ar putea întuneca existența senină.

— ...mai demult oamenii inventau tot felul de...

— Minciuni! stabili Lorie. Apoi mârâi în felul acela ciudat cum îi mai auzise uneori pe copii, ceva între un sunet gutural și o vocală articulată în limba hotentotă.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să le explice ce este arta fabulației, nevoia omenească de a relata, de a nara, de a povesti de a se povesti...

— Hai, tati, ai adormit?!

Robert încropi ad-hoc o poveste cam dezlânată despre un pirat care, după ce a găsit o comoară în burta unei balene, s-a făcut om bun și a donat-o în întregime unui parc de distracții pentru copii.

Când mormăi cu gura încleiată de somn fericitul deznodământ,

constată cu mulțumire că toată familia adormise. Nici nu era de mirare, cu un scenariu atât de tâmpit! Edi își suga degetul, Lorie întinsese peste păpuși o mână protectoare, Felix se încrunta în somn, iar Cami, blânda lui soție, ținea la piept cu toată dragostea afurisitul de bichon.

Își lăasă capul pe pernă și adormi buștean.

A doua zi se deșteptă primul și, pe când pregătea micul dejun, își aminti că visase un vis ciudat, visase că era un rechin și înota pe fundul unui ocean rece și întunecat.

Luni dimineța, în timp ce scotea mașina din garaj, admise în sinea lui că, în ciuda serviciului periculos, (da, chiar așa, periculos), avea o mulțime de avantaje de pe urma acestuia. De exemplu, dreptul de posedă un autoturism. Muritorii de rând foloseau mijloacele de transport obișnuite, dar un învățător avea privilegiul de a se deplasa cu mașina personală. Desigur, nu era suficient să fii învățător, de exemplu colega lui, Patricia, tot învățătoare, era lipsită de acest drept pentru că era infertilă și nu putea avea copii.

Dar oprea el și-o lua în drum spre școală. Era o fată bună, păcat că o părăsise soțul, însă ce puteai să-i reproșezi? Fără copii viața nu prea mai avea sens.

Conduse grijuliu până în zona mai retrasă unde avea ea o cameră la un demisol. Îi plăcea fereastra ei cu perdele crețe, la nivelul solului și cu flori mereu înflorite pe care nimeni nu le trântea de pe pervaz. De fapt îi plăcea toată zona pentru aerul acela liniștit, calm, încărcat de ceva indefinibil care îi amintea de copilăria sa. Aici locuiau membri ai personalului de deservire care nu aveau ei înșiși copii sau ai căror copii erau deja adulți. Peste câțiva ani era posibil să ajungă vecin cu Patricia, la vremea când Felix, Lorie și Eduard vor fi crescut...

Îl aștepta la locul știut, lângă stejarul de la intrarea în parcare. Se pomeni zâmbind când o văzu. Drăguță fată! Părea timidă și nesigură pe ea, iar acest amănunt o făcea să fie atât de simpatică.

— Hei, ce ai în cutia aia mare?

— Salut, Robert. Azi voi construi cu elevii mei o barcă. Am citit în astea două zile tot ce am putut găsi despre bărcuțe. Cred că am devenit expert.

Și răsă cu râsul acela cristalin care îl făcea pe el să se simtă voios și când nu avea motive.

— Crezi că ei mai țin minte? Am observat că lor le vin ideile în valuri-valuri. Mereu altele. Nimic constant. Tot ce am încercat să

construiesc în mintea lor a fost spălat de valul următor.

— Dacă au uitat, le aduc eu aminte! Ai tăi ce fac?

— Vineri seara au avut un păianjen pe perete, sâmbătă nu au vrut să mănânce decât hrană rece, afară, în chioșcul din grădină, duminică am fost în parc, le-am cumpărat atâtea dulciuri, încât mi se pare că îl vom vizita curând pe stomatologul nostru. Data trecută am reușit să-i ducem doar până în pragul cabinetului.

— Copiii nu știu ce e bine pentru ei.

— Ai grijă ce spui, colega! Copiii știu tot. Instinctele lor sunt nealterate, apropierea lor de viața simplă și naturală e neperversită, minciuna și prefăcătoria le sunt străine.

— Of, Robert, ce ciudat sună teoria asta în gura ta!

— Câți ani ai, Patricia? o întrebă brusc după ce viră pe strada Bucuriei.

— Treizeci.

— Ei, eu am împlinit luna trecută treizeci și trei. Suntem din aceeași generație. Suntem părinții acestor copii, dar ei sunt atât de diferiți față de noi!

Tuși încurcat observând că Patricia se înroșise din cauza celui „suntem părinții acestor copii”. Tot timpul făcea gafe, era un tăntălău! Dar ea se întoarce cu toată fața spre el și îi zâmbi atât de sincer, încât îi alungă pe loc stânjeneala. Ea înțelegea întotdeauna ce voia el să spună, înțelegea ce era dincolo de cuvinte.

— Știi ce cred eu? Și noi am fost crescuți cu multă dragoste și blândețe, dar, din când în când, mai eram disciplinați, nu-i așa? Descopeream că există o limită. Poate de aceea personalitatea noastră nu s-a dezvoltat în totalitate... și cu această ultimă remarcă tonul ei deveni cenușiu.

Mai târziu, pe parcursul zilei, avu ocazia să o vadă cu grupa ei pe malul micului lac unde se străduia să le capteze atenția construind cu ei o bărcuță. Ținând cont că avea o grupă de copii cu vârsta de șapte ani, se descurca binișor, iar înspre după-amiază le auzi strigătele de bucurie când micul vas a fost lansat. Era o bună învățătoare, plină de talent și devoțiune, deși până și pe ea o vizitaseră Gardienii de două ori și primise o muștrare scrisă.

Gardienii apăruseră doar de puțin timp, să fi fost un an sau doi... Patrulau prin Centrele de Educare și ascultau orice plângere adresată de copii. „Domnul învățător nu a vrut să-mi dea nu știu ce jucărie”,

„Domnul învățător n-a dorit să vină cu noi în curte”, „Domnul învățător a spus că desenul meu poate fi îmbunătățit” etc. etc. Primise și el o atenționare în Cămin, deși nu o prea luă în serios. Însă după câteva luni se auzi de o învățătoare care a fost supusă judecății Consiliului Copiilor. Și care nu a fost grațiată. Mai mult nimeni nu avea curaj să povestească. Fusesse exclusă din Sistemul de învățământ, asta era sigur, dar în fond ce i se putea întâmpla? Ce crimă făcuse? Refuzase unui țânc o jucărie?

Nu peste mult timp Robert aflase răspunsul la această întrebare și răspunsul îi dădu fiori. Însă tot i-a fost greu să creadă. Poate că erau doar zvonuri...

Când ultimul din cei zece părinți de la grupa lui veni să-și ia copilul acasă, Robert se apucă în grabă să-și scrie raportul zilnic. Erau atâtea indicatori, atâtea rubrici de completat, atâtea plusuri și minusuri de înscris în dreptul fiecărui elev, apoi justificarea fiecărui minus și explicarea pe larg a măsurilor viitoare pe care el, învățătorul, le preconiza, trasarea „liniilor de forță” în strategia didactică pe care avea de gând s-o urmeze... încât după fix două minute de concentrare se simți cuprins de greață. Un timp trăise cu ferma convingere că nimeni nu citește toate acele porcării, dar aflase că lucrurile nu stăteau așa. Exista un departament în cadrul Misiunii Formatorilor care se ocupa cu linsul acestor hârtii. Când vreunul din ei făcea indigestie venea să inspecteze Centrul de Educare de unde plecase raportul cu pricina.

O, doamne, acești Formatori chiar îi dădeau dureri de cap! Nu era destul că-i chinuiau pe ei cu ședințe de noapte care le răpeau din timpul liber, din timpul de odihnă, nu era destul că îi făceau să înghită iar și iar lozinca aceea cu „Învățătorul este apostolul zilelor noastre!”, acum începuseră să intre și în viața elevilor. Fiecare grupă avea programată o dată pe lună vizita unui Formator, vizită care se desfășura în absența învățătorului.

Robert putea să jure că observase anumite schimbări în comportamentul copiilor după câteva astfel de întâlniri. Și nu erau schimbări în bine!

— Mă iei și pe mine spre casă? Ai terminat?

Uitase că Patricia îl aștepta. Astăzi era un pic întârziat, fiind și de serviciu pe strada lui, dar nu putea s-o refuze.

După ce o lăsa în cartierul ei liniștit, fără vacarmul acela încântător făcut de copiii din fiecare casă, viră spre cvartalul său

gândind că nu va mai avea timp pentru masa de prânz. În zece minute trebuia să fie în centrul Străzii Jucăriilor și să patroneze plin de voie bună orice joc ar fi vrut să joace micuții din cele câteva case. Era dificil, pentru că erau de vârste diferite și conflictele izbucneau din nimic.

Știa însă ce minunat era să poți să lași pentru două ore copiii în grija altcuiva, gustase și el din această îmbătătoare libertate și acum era el la rând pentru bucuria altora. Firesc ar fi fost să meargă și Cami, măcar uneori, dar ea era atât de neajutorată cu copiii, încât Robert își asumă în totalitate această sarcină. Pe Cami ar fi terorizat-o orice țânc.

Nici nu închisese bine ușa garajului când auzi un țipăt în josul străzii, cam în dreptul mestecenilor din fața vilei Albu.

Alergă cât putu de repede, dar nu ajunsese la timp ca să prevină al doilea atac cu lopățica pe care fetița de șase ani a familiei Albu îl îndrepta cu perseverență asupra copilașului mai mic al vecinilor, cu care de altfel părea că se jucaseră în bună pace până atunci.

Nu era corect! Legea spunea că se pot lăsa la joacă liber pe stradă doar copii cu vârsta de peste doi ani și jumătate, ori acesta era evident mai mic. Și nici nu începuse programul. Mai erau trei minute.

— Cum e posibil așa ceva?!

Era madam Meianu, mama sugarului.

— Credeam că cineva supraveghează copiii...

— Doamnă, eram aici, deși în acest moment mai sunt două minute până la ora de începere, vă rog... N-a pățit nimic puștiul... Ce vârstă are?

— I-a aruncat cu nisip în ochi, acum va trebui să-l duc înăuntru, cu toate că îmi planificasem alte activități. Și nu știu ce vreți să insinuați cu vârsta.

Dar știa foarte bine, fiindcă își luă copilul care se înroșise de urlat fără să mai spună nimic despre ora de începere a programului.

Robert întoarse spatele fetiței agresoare și își începu plimbarea de-a lungul străzii. Ar fi dorit să fi putut să-și schimbe măcar pantofii cu o încălțăminte mai ușoară, dar acum chiar nu mai era timp. În fața fiecărei case apăreau trei-patru copii de diferite dimensiuni și cu cele mai năstrușnice idei fermentându-le în căpșoarele drăgălașe. Era o zi foarte plăcută, cu o temperatură atent dozată de la Centru, cu adieri jucăușe de vânt în frunzișul foșnitor, dar Robert ar fi pariat că dincolo de peretele Cupolei lor soarele își făcea de cap și contribuia la dezmațul algelor albastre. Cât i-ar fi plăcut să se plimbe pur și simplu

pe stradă, fără să facă efortul de a ghici locul următorului conflict! Dar ziua începuse rău și, cu tot calmul și seninătatea parametrilor calculați, avea să se sfârșească tot rău.

Prima oră a serviciului nu se petrecu nimic ieșit din comun. Ajutase fetele spălăcite ale familiei Tanase să deseneze cu jeturile color siluete care chiar stăteau în picioare fără să se prăbușească, dovadă că erau corect proporționate, îl convinsese pe Leon să îi cedeze și fratelui său mașinuța cu pedale cu care acesta de îndată a răs la pământ căsuțele construite de micuții Brebu stârnind un cor de smiorcăieli, apoi, pe când le ajuta plin de râvnă la reparații, Miki sparse un geam cu o piatră cu care aruncase după o pisică...

Hm, toate bune! Prea bune! Tocmai se prefăcea în milițian încercând să devieze mașinuța condusă de șoferul vitezoman de la o a doua catastrofă pentru constructorii Brebu, când văzu în dosul unui gard pe Ninel.

Se lovea cu capul de zid.

Stătea jos, cu picioarele îndoite sub el și se legăna înainte și înapoi cu regularitatea unei pendule, doar că la fiecare apropiere de perete se lovea cu fruntea de el.

Robert transpiră și simți cum i se lipește cămașa de spate. Încercă să plece cât mai neobservat din mijlocul străzii. Izbitura cu capul era contagioasă. Dacă îl vedeau ceilalți, era foarte probabil că se vor așeza cu toții cuminți pe lângă zidurile caselor și își vor sparge capetele cu atenție și metodă.

Strecură o mână în buzunarul hainei și scoase aparatul. Apelă pe Ludovic, farmacistul. Ninel era băiatul său. Nu răspundea nimeni acasă la ei. Unde puteau să fie?

Trecu prudent în spatele gardului de beton și se apropie de băiețel. Avea vreo cinci ani și era un copil frumos. Îi plesnise pielea pe frunte și sângele se amestecase cu praful pe obrajii lui.

Robert știa regulă, dar efectiv nu se putu abține. Trebuia să oprească bufniturile surde sau, dacă nu, avea să urle el însuși mai rău ca sugarul cu nisip în ochi. Se aplecă încet și luă copilul în brațe. Ninel nu păru să simtă că s-ar fi petrecut vreo schimbare, se legăna chiar și așa, în brațele lui și îl lovea cu capul în umăr. Îl strânse tare cu o mână și trimise un nou apel spre familia Montel Ludovic. Niciun răspuns! Unde era Ludovic? Ce făcea? Rămăsese singur cu nevasta, nemernicul?

Se zăpăcise de tot! Trebuia să apeleze serviciul de urgență,

desigur.

Iar copilul se legăna buf-buf-buf în brațele lui!

Își simți gâtul ud, mută băiatul pe celălalt braț și constată că l-a murdărit cu sânge. I se topiră genunchii: nu avea voie să intervină. Dacă acum l-ar fi strigat alt copil cum ar fi apărut? Cum?

Se muta de pe un picior pe altul cu copilul care îi părea tot mai greu. Trecuseră cam trei-patru minute de când apelase serviciul de urgență, numărul special, cel pentru copii. Probabil aveau să vină foarte discret, ca să nu inducă sentimente de nesiguranță puștii care se juca în continuare sub umbra copacilor, de-a lungul străzii.

Deodată auzi un plânset undeva mai încolo, după glas ar fi zis că era Monica Tanase. Ce să fi fost? Îi spulberase cineva figurinele de spumă? Iar el nu putea interveni!

Apucă iar aparatul în palma transpirată. Patricia l-ar fi ajutat, nu stătea decât la câteva sute de metri distanță și putea să plece de acasă oricând. Îi trimise chemarea.

Venind de pe o stradă lăturalnică apărură și doi asistenți de la urgență. Singurul semn distinctiv era bulina verde de pe umăr. Îi făcură semn să stea liniștit, îi injectară băiatului ceva și îl înveliră cu totul într-o pătură. Plecară fără un cuvânt, lăsându-l mut, perplex. Își privi mâinile pătate și-l auzi pe învățătorul Cancelar chiar în spatele lui:

— Întotdeauna am știut că vei face o prostie până la urmă.

Robert se întoarse și dădu cu ochii de capul ca o sfeclă al superiorului său. Oricât încercase să se autosugestioneze, nu reușea să scape de antipatia profundă pe care o nutrea față de acest individ. Era genul de director căruia îi plăcea să lucreze numai cu femei. De-a lungul timpului, îndepărtase toți ceilalți învățători de la Centrul lor, doar Robert se ținuse tare. În fond, putea să-l compătimească: acest măreț Cancelar era nesigur, nu suporta competiția, un alt bărbat era perceput ca o amenințare la postul său...

— Să înțeleg că m-ați pândit?

— Te-am supravegheat, da. Asta e datoria mea, să veghez ca totul să meargă bine. Ai încălcat regulă, domnule învățător. Ai încălcat legea siguranței copiilor.

— Acest copil e bolnav, își făcea rău singur.

— Din cauza imprudenței tale și celorlalți li se putea întâmpla ceva rău cât timp ai lipsit dintre ei.

— E absurd! izbucni.

— Ai grijă. Nu voi putea declara, dacă voi fi întrebat, că nu am auzit cuvintele pe care le-ai spus.

— Desigur.

Robert îi întoarse spatele. Se gândea să meargă acasă pe aleea care unea curțile prin dos, așa încât să scape nevăzut de copii. Avea să-și schimbe rapid cămașa, se va spăla pe mâini și se va întoarce pe stradă.

— Te-am notat, să știi. Îl mai auzi scrâșnind pe Cancelar. Făcu un gest de lehamite din mână și nu răspunse. Nu mai putea îndrepta nimic, era în rahat.

Trecu printre boscheții care delimitau curțile și intră în casă prin ușa din spate. Se opri în spălătorie, luă o cămașă întinsă la uscat, se schimbă. Între timp privi prin ferestruica ce dădea spre colțul străzii și trăi un sentiment de ușurare când o văzu pe Patricia printre copii.

Se spală pe mâini ceva mai calm și ieși. Cami nici nu se auzea. Probabil pregătea cina.

Abia târziu în noapte mai avu răgaz să se gândească la ce se petrecuse. Simțea un fel de neliniște interioară.

— Nu dormi? șopti Cami. Cățelul dintre ei scânci.

— Mă gândesc la ziua de azi. E posibil să lași un copil să... Nu pot pricepe.

— Eu cred că se tem să nu se repete dezastrul din Cupola Optsprezece.

Robert se gândi la moartea în masă a copiilor pe care televiziunile o prezentaseră anul trecut doar la ore foarte târzii, repetând la începutul și la sfârșitul transmisiei măsurile de dezinfecție.

— Nu mă înțelegi. Boala se ia prin văz, prin imitare. Dacă îl vedeau ceilalți, eu nu aveam ce face, oricum. Ce strică faptul că l-am luat în brațe?

— Ai lipsit dintre copii, poate ar fi venit să te caute și... nu știu, Robert. Ce mă înspăimântă cel mai tare este că se aflau afară și copiii noștri, ar fi putut să-l vadă și ei... și atunci...

Se lăsă tăcerea și o vreme crezu că femeia de lângă el adormise. Auzi din dormitorul mic mârâitul acela ciudat. Era Lorie. Apoi mârâi și Felix, dar nu putea fi sigur. Se înfioră. Își auzise și elevii lătrând așa, uneori făceau și niște gesturi cu mâinile.

— Nu ți se pare că vorbesc într-o limbă a lor? zise Cami abia

perceptibil.

Fiorul îl străbătu din nou, dar nu răspunse, se prefăcu adormit. Exact asta credea și el, că acești copii comunică printr-un limbaj secret.

Se așteptase ca ziua de marți să fie o zi încordată și nu s-a înșelat. Învățătorul Cancelar îl invită la el în birou, înainte de începerea programului, și îl anunță cu un glas periculos de calm că la următoarea abatere se vedea silit să-l excludă din Sistemul de învățământ. Deschise ochii mari: nu putea fi adevărat! Cancelarul zâmbi satisfăcut și Robert receptă rânjetul ca pe-un cuțit înfipt în spate. Din ușă se întoarse să întrebe:

— Dar copilul? Ninel?

— S-a rezolvat, du-te la grupă și, mai ales, ai grijă.

Îl ascultă întocmai, de ce să-și mai facă singur probleme? Programa era astfel concepută, încât să ofere copiilor șansa reală de a se bucura de copilărie. Nu era necesar să li se predea nimic teoretic, întrucât cunoașterea practică, nemijlocită a mediului și a lumii era cu mult mai importantă. Sarcina învățătorului era una singură: să furnizeze informațiile cerute de elevi, în cantitatea pe care aceștia o doreau. Desigur, în culise, acesta trebuia să urmărească evoluția fiecărui „educabil”, să-l noteze în taină, să-i dea calificative. Un învățător bun știa să stimuleze interesul elevilor, să deschidă noi subiecte atractive pentru ei.

Dar, de când apăruse Vaccinul, totul se transformase. La majorat, o simplă inoculare de ser, descoperirea mileniului, marea capacitatea de învățare a creierului și viteza de acumulare a datelor. Oamenii deveniseră mai inteligenți. Poate că în scurt timp nici nu va mai fi nevoie de ei, de învățători...

Era un gând amar.

La amiază reuși să ajungă acasă la timp pentru un prânz rapid, în picioare, în bucătăria înșorită. Cami îi lăsase ceva pe o farfurie. Privi strada. Mai avea cincisprezece minute, nu apăruse niciun copil. Avea timp să îmbrace un tricou lejer, să-și ia altă încălțăminte. Trecu spre spălătorie, nu era nimeni în casă. Probabil Cami se juca undeva afară cu toată trupa. Pe hol se împiedică de ceva: era o carte. Cât de rău îi părea de cărți! Erau obiecte rare și scumpe, dar nu le putea refuza copiilor dorința de a le privi, de a se juca cu ele, cu toate că aveau la dispoziție atâtea alte dispozitive cu imagini și povești înregistrate pentru ei.

Mai avea vreo douăzeci de cărți cu totul... Privi coperta: Frații Grimm.

Întors în bucătărie mănca sandwichul și ieși în curte. Într-adevăr, Camelia era în mica livadă din spate cu cei trei copii. Cel mic îi dormea în brațe.

Cele două ore de serviciu trecură fără incidente semnificative. Încercă să antreneze cât mai mulți copii într-un joc cu mingea, iar cei mici au avut plăcerea de a se târî în voie pe nisipul din jurul leagănelor. Totuși, era foarte atent la țâncii din jur: lovitura cu capul era extrem de contagioasă. Acolo unde a mai apărut, au fost de fiecare dată mai multe cazuri și niciodată nu părea că boala ar fi fost complet eradicată. Un adevărat flagel! se gândi că și copiii lui puteau fi în pericol și descoperi cu uimire că această constatare nu-l emoționează. Atenția i se concentrează în acest punct și se trezi cu o minge în cap. Râse și continuă jocul, dar în sine era tulburat. Își amintea că părinții lui îl iubiseră și că el îi iubise pe ei. Unde era acel sentiment acum?

Ninel lipsea de pe stradă și nimeni nu arăta mirare. Poarta de la casa farmacistului era închisă și din interior nu răzbătea niciun zgomot. „Ninel s-a rezolvat” – propoziția îi licărea în minte ca un bec enervant.

La ora șaptesprezece reveni acasă. Trandafirii de pe alee răspândeau un parfum ireal de frumos și îi trecu prin cap ideea că într-o zi, cândva în trecut, tot pământul fusese la fel de frumos cum era acum doar sub cupole. Afară domnea iadul.

Cami îl întâmpină zâmbitoare. Citise copiilor o poveste și o ascultaseră cu plăcere. Și ei îi făcuse plăcere să le citească adăugă ea, apoi se opri încurcată, realizând că implicit mărturisise că de obicei acest lucru nu-i plăcea.

— Și ce le-ai citit?

— Albă ca Zăpada. Lorie și Felix s-au supărat pe mama vitregă, dar mă așteptam la asta.

— Vezi că arzi clătită! Unde sunt acum?

— Se joacă în spate, au fost cuminți azi.

— Mă duc la ei.

Intră în dormitorul mic unde dormea Edi și-l privi în tăcere. Nu semăna nici cu el, nici cu maică-sa. Un băiețel brunet cu ochi verzi. Nimeni dintre ai lor nu arăta așa.

Afară îi găsi pe Lorie, pe Felix, pe Armand, copilul directorului

de la compania Teglă, și pe Anna, fetița unui cuplu mai în vârstă care se mutase în zona cu copii a orașului numai de curând.

Se jucau cu păpușile, dar cumva într-un mod solemn. Nici măcar nu-l băgară în seamă, așa că se opri tăcut în pragul verandei. Îi urmărea cu atenție, tot ce spuneau, tot ce făceau, era deja o deformare profesională. Lorie și Armand erau liderii incontestabili ai grupului. Ca de obicei, se părea că jucau un fel de scenetă. Lorie inventa scenariul pe loc, nimeni nu se împotriva, iar Armand îl pune în aplicare urmat de ceilalți doi. Judecau o păpușă. S-a votat ceva. Robert nu putea auzi tot ce-și spuneau, nu deslușea clar cuvintele lor, iar din când în când îi auzea mârâind scurt, pufnind, plescăind din limbă.

Păpușa a fost dusă cu alai în grădină, în locul unde făceau grătare. La butucul pe care tăiau carnea păpușa a fost silită să îngenuncheze.

Felix luă toporișca cu care Robert încerca să facă surcele.

— Tati, ai grijă să nu te lovești! strigă de pe alee, dar Lorie îl privi sever, pentru că se amestecă în jocul lor.

Fiul său retează capul păpușii dintr-o lovitură. Mecanismul mai mișcă puțin din mâini și din picioare. Robert se apropie. Îi părea rău, fusese o jucărie scumpă.

— De ce anume s-a făcut vinovată?

— Ea este mama vitregă. catadicsi Lorie să-l informeze. S-a purtat urât cu Albă-ca-Zăpada. Nu ne-a plăcut cum s-a terminat povestea.

— Asta merită părinții care nu au grijă de copiii lor. completă Armand foarte convins.

— Dar acum n-o să vă mai puteți juca cu ea. Nu cred că pot s-o repar.

— Cine se mai joacă cu ea? E moartă. O îngropăm.

Abia atunci văzu groapă mică dintre tufișurile de iasomie. Dar o săpaseră înainte, se gândi. Înainte să o judece...

Nu se poate să fi venit atât de repede! Dar ei erau în curte și Cancelarul îi conducea spre clădirea principală a Centrului de Educare. Gardienii!

Se înșelase crezând că va scăpa așa ușor... Ce să le spună? Cum să se explice? Teama îi circulă rapid prin tot sistemul nervos.

Elevii săi doriseră să deseneze în dimineața aceea, iar doi dintre ei, care s-au opus ideii, jucau împreună un joc virtual. Păreau liniștiți,

ar fi putut lipsi un minut? Voia să-i spună ceva Patriciei, nici el nu știa exact ce...

Îeși pe coridor și o văzu venind în fugă. Deci știa de Gardienii, îi văzuse și ea!

Ajunse lângă el și îl privi intens, nu-l mai privise niciodată în acest fel.

— Patricia, au venit Gardienii, ai văzut. Cred că am încurcat-o.

— Pentru mine au venit. Uite, am vrut să-ți dau asta. Dacă vreodată ți se întâmplă ceva și vei fi silit să fugi în exterior...

— Să fug în exterior? De ce?

— Ca să nu fii executat, cum a fost învățătoarea de care ai auzit, sau cum voi fi probabil și eu.

— Dar de ce?

— Te rog, ascultă-mă. Ia asta. E un semn de recunoaștere. Afară vei găsi sprijin. Nu o arăta nimănui de aici. Să întrebi de Serena.

— Dar nu înțeleg!

— Intră la grupa ta, să nu te vadă cu mine.

Îl împinse pe ușă înăuntru și îi auzi pașii îndepărtându-se. Avea în palmă un fel de insignă. O puse în buzunar.

După o jumătate de oră o văzu pe Patricia plecând cu Gardienii. Pe el nu-l căută nimeni. Se simțea confuz.

Patricia nu se mai prezentă la Centrul de Educare nici a doua zi, nici în zilele următoare. O învățătoare nouă îi luase locul de îndată. Nimeni nu spunea nimic, nimeni nu cuteza să întrebe. Toți păreau s-o fi uitat. Robert încercă să nu se mai gândească la ea. Își încheiase săptămâna de serviciu pe stradă, o adevărată ușurare, acum putea să se ocupe mai temeinic de documentare, putea să citească articole despre modele educative, putea să stea mai mult cu... Lorie și cu Felix. Sau cel puțin să încerce. De când bătătoriseră pământul peste mormântul păpușii se simțea ciudat în preajma copiilor. Însă nu se aștepta în niciun caz la surpriză din ziua de joi a săptămânii care a urmat.

— Am sosit! a strigat de cum a intrat în bucătărie, pentru că locul părea pustiu. Iubito, unde sunteți?

— Aici, auzi glasul Cameliei.

Tonul ei stins îl miră. Întotdeauna făcea eforturi considerabile (și vizibile) ca să pară extrem de bine dispusă în prezența copiilor. O găsi în dormitor, aranja niște flecuștețe din sertarul noptierei.

— Ce este cu tine?

— Nimic.

— Copiii sunt bine?

Lovitura cu capul! Ajunsese la ei până la urmă!

— Unde sunt copiii?

— În grădina din spate, se joacă. mormăi ea.

leşi pe uşă, dar atunci resimţi lipsa a ceva ce era mereu în preajma soţiei:

— Dar unde e Pixie?

Camelia izbucni în plâns. Era a doua oară în viaţă că o vedea plângând.

— L-au luat. Mi l-au luat pe Pixie, pe sufletelul meu mic. Vor să vadă ce are înăuntru...

— Ce spui?

leşi fugind în grădină. Îi văzu lângă masa de grătar, la butucul unde executaseră păpuşa.

— Lorie!

Scâncelile căţelului îi zgândăriră urechile. Iubea mototolul acela de blăniţă albă, abia acum înţelegea cât de mult îl iubea. Nu putea suporta ca aceşti copii să-i facă rău, să-l chinuiască dintr-un capriciu.

— Lorie, opriţi-vă! Opriţi-vă acum, imediat!

— Poftim? se întoarce fiica sa jignită. Vrem să vedem din ce este făcut acest animal, ce e rău în asta?

— Lorie, lasă căţelul, vreau să vin să-l dezlegăm, îl doare. El este o fiinţă vie, nu este o păpuşă.

— Tocmai de aceea, vrem să ştim cum funcţionează.

— Foarte bine, scumpa mea, dar putem afla mult mai multe lucruri dintr-un film, împreună.

— Nu!

— Hai, fetiço, dezleagă-l pe Pixie, nu ţi-e milă să-l vezi plângând?

Armand îl privea duşmănos. Ce tot căuta acolo copilul acela gras şi antipatic cu obrajii păstoşi? Robert simţi că-l urăşte. Se apropie cu pas hotărât. Va lua câinele, nu merita să moară în chinuri şi nici Cami nu merită o asemenea suferinţă!

Dezlegă bichonul înnebunit de frică, noroc că nu reuşiseră decât să-l lege. Ca să împrăştie tensiunea îi invită din nou înăuntru să vadă un film documentar despre câini, era sigur aveau aşa ceva în colecţie. Se lăsase o tăcere ameninţătoare. Socoti că e mai bine să-i lase în pace

dacă a reușit să salveze animalul.

Se întoarse se plece.

— Trebe să plătești! strigă Armand în urma lui.

Îl frapă că avea tonul și chiar intonația din glasul Cancelarului...
Privi spre micul grăsan.

Grăsanul avea în mână pistolul lui taică-său.

*

Bomboanele energizante îi umeziseră gura, dar numai la început. Acum căldura și aerul uscat al deșertului îl chinuiau mai tare decât înainte.

Se ridicase de la umbra tufișului și porni fără țintă. Nu putea sta pe loc din cauza algelor care se înfășurau pe haine și încălțăminte. Pentru asta erau vestele cu emițători, dar fugise de acasă amenințat cu arma și acum trebuia să se descurce și așa.

Se spunea că în afara Cupolelor e iadul și se părea că e adevărat. Că cei care circulă pe jos își pierd mințile din cauza aerului toxic. Și că există acele creaturi mutante care...

Robert mai simți o înțepătură în spate, apoi nu mai știu nimic.

Când se trezi se afla în interiorul unui cort, îi era frig și avea senzația că trecuse mult, mult timp de când un copil îl amenințase cu arma, de când propria sa fiică părea gata să-l reclame Gardienilor... Undeva ardea un foc într-o vatră, lumini gălbui jucau în jur fără să reușească să scoată din întuneric adăpostul în care se afla. Încercă să se ridice.

— Stai liniștit, încă nu ți-e bine, da' ai scăpat.

Întoarse capul în direcția vocii și desluși umbra unei creaturi ghemuite. Era un om, un bărbat. Robert se așeză în așa fel încât să-l vadă. Între felul cum căzuse în deșert, țintit în spate, și omul acesta era desigur o legătură.

— Ai trecut testul, ai noroc. Altfel...

— Ce test? mormăi constatând că fălcile îi erau amorțite ca după anestezie.

O vreme bărbatul tăcu, punea vreascuri pe foc, mesteca într-un vas suspendat deasupra flăcării firave. Când vorbi din nou, Robert observă că era un individ cu aspect sălbatic, murdar și cu ochi sclipitori.

— Testul? Păi, vreau să spun că ești om, om pe de-a-ntregul, mă înțelegi. Nu faci parte din generația contaminată.

— Contaminată?

— Amestecată cu gootangi. Toți îs corciți, hibrizi, chiar dacă, atunci când te uiți la ei, par oameni.

— Ascultă, trebuie să ajung la Serena. Am un semn de recunoaștere...

— Știu, știu, l-am găsit în buzunarul tău. Avem nevoie de orice ajutor posibil, suntem o specie pe cale de extincție. Așa că ești bine venit. Mai întâi vei sta de vorbă cu coordonatoarea noastră, Patricia, ea o să-ți explice, sper să te luminezi la cap, omule. Acolo înăuntru sunteți transformați în cloștile plozilor străini și voi nici nu bănuiriți.

Robert începu să se simtă rău fizic. Adevărul se strecura rece în mintea lui, i se părea că-și amintește de lucruri uitate, îngropate în adâncul memoriei și asta îi provoca suferință.

Gootang! Cuvântul i se asocia cu ziua sfârșitului lumii și nu putea să priceapă cum fusese posibil ca El să-l facă să uite totul...

Articol XVI. PRAF SCÂNTEIETOR ȘI FILAMENTE

Publicat Oct, 2012

În scurt timp, Angela nu avea să mai fie ceea ce fusese până atunci, dar, din fericire, nu știa acest lucru. Ceea ce o preocupa în acea după-amiază prăfoasă de sfârșit de august era faptul că soțul ei înnebunise. Nu, nu era vorba de acea nebunie pe care o invoca atunci când se certau – ai înnebunit de tot, nu știu de ce m-am măritat cu tine! – de data asta era vorba de un rahat de nebunie adevărată, pentru că nebunii prefăcuți se pot deosebi ușor, așa cum auzise ea cândva, prin aceea că nu-și sparg propriile geamuri.

Or, atunci când un medic chirurg înnebunește, e mai înțelept să te ții la o distanță respectuoasă, asta dacă nu-l poți ține pe el departe de oamenii cinstiți care nu visează cum să-și cresteze semenii cu acel scalpел nenorocit din trusa de piele neagră. Iar Mihăiță al ei era un nebun adevărat, domnule! Pentru că își spărsese și propriile geamuri, respectiv se crestase cu scalpелul, văzuse cu ochii ei, deși nu găsisese niciun corp străin în antebrațul stâng, așa cum pretindea.

Angelica simți nevoia imediată de a fuma, cu toate că nu era fumătoare. Era un obicei căpătat în liceu, la discotecă. Dacă nu te invită nimeni la dans, aprindeai o țigară și păreai preocupată și interesantă, nicidecum singură. De asta avea nevoie acum, să pară interesantă în ochisorii ei, ai ei însăși, pentru că nu se afla nimeni altcineva prin preajmă. Și dorea această încurajare pentru că de fapt nu știa ce

dracului să facă. Dacă nu aprindea imediat o țigară, avea să înceapă să-și roadă unghiile și nu era frumos, nu?

Angela constată că oroarea, ca sentiment, avea gustul unui înec cu apă din canalul de dejecții.

Se ridică de pe treapta însoțită a terasei și intră în casă. Trebuia să mai existe o țigară prin sertarele bufetului de la bucătărie. Cotrobăi prin câteva locșoare, înjură cu glas tare când descoperi cheia franceză și o șurubelniță cap stea pe șervetele ei de damasc – el le arunca unde-i venea, în fond, poate că fusese nebun dintotdeauna – și sfârși descoperind o țigară ruptă în sertarul cu dopuri de plută. Bună și așa, fir-ar să fie!

Inhală fumul, tuși, țigara se rupse fără speranța de a mai forma vreodată un întreg. Pufăi din chiștoc îngustând pleoapele ca să n-o piște fumul. Ar trebui să-i ducă ceva de mâncare lui Mihăiță? În acest caz va fi nevoită să deschidă ușa, iar el va scăpa... Dar gura de aerisire din peretele de către grădină? Pe acolo i-ar putea da niște sandvișuri evitând orice risc. Ce noroc pe ea că ciupercăria nu avea ferestre! Nebunul ar fi ieșit.

Din timp în timp îl mai auzea strigând-o, alteori lovea cu ceva în rafturile pe care ar fi trebuit să crească minunata ei cultură de pleurotus. Strivi chiștocul pe marginea chiuvetei: simțea undeva în adâncuri că ar fi avut o mare plăcere să stingă țigara fix în fruntea lui. Fiindcă toată viața lor împreună – cinci ani – îi făcuse numai tâmpenii. În primul rând, o adusese în acest capăt de țară, la cuca măcăii sau talpa iepii sau cum i-o mai zice locului unde nu doar nu că nu se aud trenurile, dar nici nu s-a auzit de trenuri! Ori ea era o fată de oraș. Ce folos că orașul era la 30 de kilometri? Iarna nici nu se punea problema navetei. El venea acasă săptămânal, iar ea... ea rămăsese cu visul de-a avea un salon de frumusețe pe veci neîmplinit.

Angela oftă cu năduf. Crezuse că măritându-se cu ditamai doctorul făcuse o partidă. Ce proastă fusese! Nu, naivă. A condamnat-o la singurătate acest ciopârțitor de trupuri. Suspina și constată surprinsă că se făcuse liniște. Era unul din acele momente când totul în jur tace, vântul se oprește, nicio pasăre nu cântă și parcă se suspendă și timpul. Cât ura momentele astea! Ascultă încordată. Nu auzea decât un sunet vag, ca de scoică, în urechea ei dreaptă. Își ținu respirația... totuși de undeva venea abia simțit un mic hârșăit, ceva indefinit, ca și cum cineva s-ar juca rupând bucățele de hârtie. Păși în vârful

picioarelor spre ușa cămării. Deodată simți că inima începe să-i bată nebunește, deși nu... nu îi era frică. Avu inexplicabila convingere că dincolo de perete, în cămară, era ceva. Ascultă. Liniște și... hââârșșt. Sunetul acela care îi ridica părul pe ceafă – ceva insuportabil, ca unghiile pe tabla clasei când fosta colegă de liceu, Popeasca, era scoasă la răspuns – se auzi din nou, acum puțin mai tare.

Pauză. Își ținu respirația. Liniștea părea că se adâncește într-un mod imposibil. Angela se simți înghețată, suprafața pielii ei avea să crape în mici fisuri, pentru că da, din cămară percepea acum o șoaptă.

Dar clipa de emoție intensă nu dură prea mult, din fericire, și suspansul se spulberă în cascadă sonoră și familiară de vase sparte. Asta era ceva cu care Angelica putea să se descurce, așa că deschise brusc ușa. Se gândi că fusese imprudentă, fiindcă după zgomot era de așteptat ca Mihăiță să apară dintre borcanele cu murături – Mihăiță, evadat în mod surprinzător din ciupercărie... Totuși nu era decât motanul. Țâșni printre picioarele ei pe când ea încă se aștepta să-și vadă soțul. Jingărel părea extrem de ofuscat după felul cum pocnea din coadă și strănuta. Nici nu știa ce să facă mai întâi: să-și pieptene dintre urechi pânzele de păianjen sau să execute un purice care-și făcea de cap pe șalele lui vărgate.

Angela nu-și putu reprima pornirea de a-i trăsni un șut. Lovitura transportă felina cam doi metri prin aer, după care mâțul ateriză pe toate cele patru labe și continuă să strănute, să pufnească, să scuipe. Dacă în general nu simțea nimic față de animale, cu condiția să nu murdărească, să nu își împrăstie microbii prin casă și să petreacă afară, unde le era locul, de data asta femeia se enervă de-a binelea. Scârba de motan începuse să vomite pe covorașul nou de pe hol, adică acolo unde îl propulsase chiar piciorul ei.

— Șiț afară! Șiț afară! se pomeni urlând.

Nu erau lucrurile destul de nasoale? Mai trebuia să curețe și după motanul lui Mihăiță?

Jingărel o zbughi spre ieșire, dar tot lăsă pe covor un mic dar. Angela se apropie plină de repulsie se evalueze situația: cârpă sau mop?

Pfui! Era revoltător! Bestia de motan mâncase insecte?! Vii? Care se uscau rapid, își întindeau aripile transparente și decolau? Înșfăcă mopul și turnă domestos direct pe „pată”, așa cum o sfătuiau instrucțiunile. Șterse, clăti, ucise victimele care nu avuseseră inspirația

de a evacua rapid ghemul regurgitat.

De ce toate i se întâmplau numai ei?

Trecu în baie și se spală pe mâini temeinic, așa cum Mihăiță declarase că o face doar înainte de operații. Își inspectă rapid punctele negre de pe nas și se pomeni că o pișcă ceva pe genunchi. O insectă! Probabil una din cele care scăpaseră. O insectă din stomacul infect al pisicii... Strivi sub talpă gândacul carnivor mirată de rezistența opusă de elitrele lui. (De unde știu cuvântul ăsta?!) Constată că pe genunchiul ei micuț a și răsărit o pată roșie. Iisuse! Nu va mai accepta animalul în casă pentru nimic în lume, își jură pe când se badijona cu spirt. Sub nicio formă, auzi, Mihăiță? Teribil îi plăcea să se certe cu el în gând. Acolo era teritoriul unde el nu-i putea răspunde cu replicile lui usturătoare, nu-i putea întinde obișnuitele lui capcane în care ea cădea inevitabil făcându-l să râdă până se prăpădea și-o numea „blondă”. Aici, ea făcea legea, îl supunea unor interogatorii reci, de o logică implacabilă, îl determina să capituleze umilit.

Oricum, era cazul să-i ducă ceva de mâncare misoginului de bărbatu-său. Măcar și numai pentru ca să-l întrebe cum să-și trateze înțepătura. Se îndreptă spre bucătărie prin casa tăcută. Mihăiță se vede că adormise, nu mai striga.

Trecând prin fața ferestrei largi a camerei de zi, aruncă o privire afară și se pomeni invadată de un sentiment straniu, ca și cum s-ar fi dezlipit pentru totdeauna de lucrurile și lumea din jur (pe el me – cum scria pe unele etichete de cosmetice). Ce dracu' era asta? Se opri cu mâna la tâmplă, inspiră aerul calduț impregnat cu mirosul miilor de cărți adunate de Mihăiță în nesocotința lui. Soarele desena hărți pe suprafața bibliotecii, golfuri de umbră și mări de lumină tremurau tăcut. În razele piezișe, Angelica desluși fire de praf strălucitor învârtindu-se într-un fel de dans spiralat ca o galaxie miniaturală. Spaima de nebunie o readuse cu tălpile pe suprafața covorului. Ce pornise să facă? Aha! Să-i ducă de mâncare lui Mihăiță, lasă prostiile cu galaxii și cărți!

Ajunsă iar în bucătărie, asamblă câteva felii de pâine cu salam și brânză. Să-i facă o cafea? Nu, i-ar fi dat energie să bocăne. Mai bine o sticlă de apă minerală și atât. Brusc, se opri paralizată ca și cum o șopârlă rece i s-ar fi strecurat pe sub guler. În cămară era ceva.

Tăcerea aceea înfiorătoare se instalează, era aproape ca senzația de paralizie din somn, era o tăcere care apăsa material, așa încât aerul

devenea dens și imposibil de străbătut. Angelica își dori teribil să mai fie cineva cu ea în cameră, o prietenă, o ființă care s-o scoată din coșmarul acesta. Își dori să fie puternică și curajoasă, să fie altcineva și să aibă forța să intre în spațiul îngust și întunecat, să vadă odată ce este în camera ei de femeie cinstită?!

Începu să facă pași, se simțea ca un cosmonaut mergând pe suprafața lui Jupiter. Mâna ei dreaptă aprinse întrerupătorul și camera se luminează. Jingărel spărsese borcanul cu castraveți de vară puși la acrit care acum arătau ca niște pești morți într-o băltoacă puturoasă.

Hâârrrșșt!

Sunetul, o, doamne, sunetul acela era acolo. Se gândi că probabil a albit complet și nu va mai fi nevoie să se decoloreze când doamna Antigona, coafeza, o va vopsi cu Londa numărul șapte, blond.

Întoarse capul milimetru cu milimetru spre peretele unde obișnuia să atârne la uscat buchete de cimbru, măghiran și busuioc. Lipit de suprafața neregulată a tencuielii stătea liniștit un gândac mare cam cât un lighean. Își frecă din când în când etichetele din față și atunci se auzea acel „hâârrșșt”. Angela constată că oroarea, ca sentiment, avea gustul unui înec cu apă din canalul de dejecții. Se smulse din locul unde se afla, chiar cu pericolul ca picioarele să-i rămână împlântate în pământ de la genunchi, și ieși trântind ușa. Disperarea îi dădu suficientă putere să mute bufetul plin de vase până în dreptul intrării, așa încât nici măcar un gândac forțos ca Gregor Samsa să nu poată ieși.

Cine dracu’ e Gregor Samsa? se întrebă ieșind în fugă din casă. Nu avusese niciun coleg cu numele ăsta, poate era vreun prieten de-al lui Mihăiță...

*

— Le vrei sau nu le vrei? N-o să stau aici să mă rog de tine!

Mihăiță trase înăuntru pachetul cu mâncare și sticla de apă. Nu era înțelept s-o zgândărească pe Angela când se afla în dispoziția aceea... Abia când mâncarea era lângă el, în umezeala întunecoasă a ciupecăriei, avu curajul să-i spună:

— Hai, Angie, fii fată de treabă și dă-mi drumul. Nu vreau să fac rău nimănui. Nu am tăiat-o pe Dorina fără motiv. Uneori procedurile medicale sunt...

— O, mai taci! Nu înțeleg ce răzbunare o fi și asta, dar logica unui nebun e cu fundu’ în sus. N-a mai vrut și ai mutilat-o!

— Ce să vrea? Doar nu îți imaginezi că era ceva între mine și fata

aceea. Am gusturi mai elevate, zău! O grasă șleampătă și lipsită de creier: ce m-ar fi putut atrage la ea? I-am extirpat un furuncul de la baza nasului, n-am vrut s-o mutilez. Și acolo am găsit...

— Ei, vezi? Vezi că nu ne înțelegem? Câtă vreme susții prostia aceea, e clar că ești nebun.

Și Angela se ridică hotărâtă. Terminase aici.

*

Petrecu restul amiezii pe banca din grădină, sorbind arar din paharul cu citronadă. Cerul era senin până în profunzimile sale, de ceva timp nu mai plouase, iar adierile calde ale vântului cercetau frunzișul copacilor din jurul casei. Nici nu crezuse că la țară poate fi atât de mult praf, aproape mai mult ca pe strada centrală pe care copilărise! În oraș aș fi chemat deratizarea! Dar aici? se gândi cu amărăciune că poate vecinul Georgel, dacă l-ar fi găsit treaz, ar fi acceptat să vină înarmat cu o lopată să ucidă găngania. Era pusă în neplăcuta situație de a interacționa cu fel de fel de indivizi, asta din cauza lui Mihăiță. Scumpul ei soț considera că el face destul pentru casă, aduce un venit consistent, și toate celelalte probleme îi revin ei, în mod firesc. Și dacă printr-o minune se apuca de ceva, se credea tot chirurg, cu asistentă în dreapta și nu avea decât să zică: „pensă!”, „depărtător”, „aspiră” și alte cuvinte magice care concretizau în palma lui unealta propice. Când se stricase butucul ușii de la intrare... dar mai bine nu, să nici nu-și amintească!

Problema de actualitate era ce va face cu Marele Gândac de Cămară. Cu Gregor Samsa. Dintr-odată își dădu seama că știa cine era Gregor Samsa. Ciobul sclipitor de luciditate o făcu să sară în picioare: era dintr-o carte! Se apropie de casă, intră în livingul mare tapetat cu volume pe toți pereții. Întotdeauna considerase că e o încăpere sufocantă cu atâtea mii de cărți ticsite acolo, aerul era impregnat cu miros de praf, de hârtie veche, de coperti îmbâcsite. Mihăiță adora mirosul cărților și uite, acum îi dădea și ei un fel de satisfacție, pentru că – nu se știe cum – se pare că (citise?) o carte. Nu-mi amintesc s-o fi citit. Culmea, pusese mâna exact pe volumul care trebuia, mare mirare! nimic nu indica din exterior că acolo era vorba de Gregor Samsa, întrucât pe coperta maro scria doar „Kafka”. Se așeză pe fotoliul pe care obișnuia să stea zile întregi Mihăiță. Privi rafturile bibliotecii cu neîncredere. Avea senzația că niște chestii vechi se trezesc la viață în mintea ei, cam așa ar fi trebuit să se simtă un amnezic în primele

momente când începe să-i revină memoria. Mda, își amintea de un general pe nume Aureliano Buendía. Categorical. Și de o Arhivă monstruoasă unde erau scrise toate, toate faptele și toate numele oamenilor care au trăit vreodată, o arhivă prin care scotocea José. Hans Castorp se rătăcise în viscol, iar Joseph Knecht s-a înecat...

„Mintea ta e un software. Programează-l!”

Se ridică tremurând din fotoliu. Ascultă cu atenție. Era o liniște pătrunzătoare până la os. Ultima rază de soare mângâia raftul cu volume Nemira, în raza de soare dansau fire de praf scântâietor. Și totuși, un sunet mic, îndepărtat, răzbătea de undeva. „Hââârrrșșșșt, hââârrrșșșșt”. Angela scutură din cap. De acolo venea sunetul, hârșăitul acela enervant, din capul ei. Ca și vocea care rostise atât de clar „mintea ta e un software...”

Fără niciun gând, se îndreptă spre cămară. Împinse bufetul, deschise ușa. Marele Gândac aștepta cuminte, coborâse de pe perete, era atent să nu-și umezească piciorușele în zeama sărată de pe podea, pe care ea uitase s-o ștergă.

— Ce faci, Gregor?

Gândacul mișcă politicos din antene.

— Hai, ieși afară, nu mă teroriza.

Greoi, opintindu-se sub carapacea ca de broască, acesta se strădui să treacă peste prag. Traversă bucătăria și se îndreptă spre ieșire. Angela îl mai auzi fâșâind cu burta pe scări, apoi îl zări pe fereastră: pornise spre pădurice. Răsuflă cu ușurare. Fusese o vitează, dar asta nu însemna că preț de câteva clipe, când insecta trecuse pe lângă ea, nu i-ar fi plăcut să facă un salt pe lustră și din acel loc sigur să-i urmărească plecarea.

Luă mopul și adună apa sărată de la borcanul spart. Dezinfectă cu domestos. Chiar când credea că a terminat, observă că gândacul, cu toată decența de care dăduse dovadă, tot lăsase pe hol o dungă maronie. Se apucă să curețe și acolo. Mihăiță o numea „gospodină patologică”. Hm, se aștepta ca un cadru medical să fie mai atent la curățenie!

*

Nu putea dormi. După ce trecuse de miezul nopții încercase să adoarmă, chiar ațipise un pic, însă pe la două se trezi definitiv. Mii de idei și gânduri se vânzoleau în creierul ei, lucruri care nu-i trecuseră prin cap niciodată. Parcă s-ar fi conectat la o rețea de unde ar fi putut

asculta știri, convorbiri între oameni, glasuri, glasuri care vorbeau continuu. Avea senzația că un lichid calduț, ciudat se insinuează în sistemul ei nervos. Presiunea era atât de mare pe tâmpile, încât aproape că o durea puțin. Se vânzoli în așternut, căutând un loc răcoros pe pernă. Aprinse veioza. Îi curgea sânge din nas? Să vezi că până la urmă tot va trebui să-l lase afară pe Mihăiță, ca s-o consulte. Era singurul avantaj când ai un doctor în casă.

Privi oripilată pată umedă: nu era sânge, ci un lichid incolor în care mișunau trei gândăcei micuți. Și îi ieșiseră din nas!

Fugi la baie și se privi în oglindă. Arăta normal, ba chiar surprinzător de bine după atâtea ore de insomnie. Și nici n-o durea cu adevărat ceva. Bău puțină apă și atunci observă chestia aceea care-i atârna din picior, mai exact din rana unde o pișcase ieri insecta: era un fir strălucitor ca argintul, un fir care – pentru Dumnezeu! – ieșea din piciorul ei. Se așează pe vasul de toaletă și trase de capătul spiralat. Se întinse, dar nu ieși. O spaimă albă începu să-i urce din tălpi spre piept. Să fi avut dreptate Mihăiță? Oamenii chiar se îmbolnăveau de... nu mai știa cum îi spusese sindromului. Era ceva ce făcea bube pe piele și din bube Mihăiță zicea că extrage fire metalice. Iar ea spusese că e nebun. Și vecinii îl reclamaseră la poliție, dar nimeni nu-i luase în seamă, polițistul le ceruse reclamații scrise.

Morgellons! așa-i spunea. Sindromul Morgellons.

Stătea acolo și urmărea noua viață care se țesea în corpul ei. Parcă mii de furnici i-ar fi alergat pe sub piele. Era o senzație ciudată, dar nu neplăcută. Privi firul argintiu din pulpă. La un moment dat începu să se miște singur, să „coase” rana micuță până când urma dispăru cu totul.

Zorile timpurii de vară luminară terasa.

„Corpul tău e o coajă. Schimbă-l”.

Angela porni spre dormitor. Vocea care spunea aceste lucruri în adâncul minții ei nu-i mai provoca teamă. Se privi în oglinda rotundă care răsfrângea razele soarelui. Ridurile fine de la colțul ochilor se neteziseră, deja perceptibila – la 36 de ani – moliciune a brațelor se corectase. Arăta ca la douăzeci și trei de ani și se simțea tânără, tânără! Își aminti de ceea ce-i spusese într-o seară Mihăiță, pe când îl lovise o tristețe post-bere: că suntem frunze care se scutură din arborele vieții când vine toamna ființei. Ei bine, ea nu se va scutura curând. Poate niciodată.

*

Dinspre ciupercărie venea un zgomot înfundat. Mihai strigase o vreme, apoi tăcu. Știa și el că nu are cine să-l audă. Angela intră în bucătărie plină de voie bună. Nu-i era foame, dar în gând îi persista un gust de pește. Trebuia să-i dea ultimul mic-dejun soțului ei. De la ora 11 nu vor mai fi o pereche.

Pe raftul cămării stăteau aliniate mai multe tipuri de conserve. Căută una cu pește. Era destul să le ia în mână și parcă ar fi știut ce gust au, dar niciuna nu se potrivea cu ce avea în memorie. Dorea ceva extrem de mirositor, cu un gust ascuțit. Era ceva ce mâncase în... grădină?! Sub masă?

Izbucni în râs și deschise ușa terasei. Motanul intră arcuindu-se și alintându-se la picioarele ei.

— Tu ești cel care vrea pește, nu-i așa?

— Mi-au! gânguri Jingărel.

— Ești un campion, puiule. Complet evoluat, o frumusețe. Uite peștele tău, știu că doreai niște mațe, așa, ca data trecută, dar ascultă-mă pe mine, conserva asta e muuult mai bună, ia gustă tu! Iar tăticului tău îi duc o bucată de pâine și un boț de brânză, ca pentru filosofi.

Blana motanului avea un luciu sintetic, ghearele pe care și le etală masând distructiv brațul fotoliului erau categoric metalice, iar torsul, deși pierduse din tonalitățile duios-insinuante și învăluitoare, aducea cu ralentiul unui motorăș harnic. Angelica îi mângâie spinarea care se arcui exact așa cum trebuia, îi puse în față farfurioara cu pește și suspină mulțumită. Rudimentele de gând ale motanului trădau o mulțumire destul de asemănătoare. Era fabulos să poți atinge și gusta din memoria și impresiile celor din jur! Femeia – sau ce mai rămăsese din ea – ieși pe terasă și sondă cu mintea depărtările. Erau mulți ca ea în zonă, îi simțea. Se aflau deocamdară cu toții acolo unde îi surprinsese upgrade-ul. Însă în curând se vor aduna la un loc ca să înceapă o viață nouă sub un cer nou, pe un pământ nou, așa cum promiteau profețiile. Până atunci trebuia să rezolve cu blegul de Mihăiță...

*

— Nici măcar nu bănuiești ce ți s-a întâmplat! făcu Mihăiță-Cel-Bleg din întunericul răcoros al ciupercăriei. Angelica râse tăcut, dându-și ochii peste cap exact ca pe vremea când era o liceană

simpatică.

— Nu? Întreabă ea cu prefăcută naivitate.

— Angela, praful care plutește de câteva săptămâni e aruncat din avioane special ca să îmbolnăvească oamenii, au hotărât să reducă populația. Dacă ai ști ce ni s-a spus la ultima sesiune de comunicări...

— Dragule, să reții un singur aspect, măcar pentru timpul scurt de care dispui: nu mai ești în vârful lanțului trofic nici în casa asta și nici în restul lumii. Motanul Jingărel e mai sus decât tine pe scara evoluției. Chiar și el! Faci parte dintre cei care n-au avut un material genetic suficient de bun pentru a suporta upgrade-ul.

— Angela, scumpa mea, ești bolnavă, nu realizezi!

— Puiule, am venit să-ți vestesc Supraomul și tu îmi spui că sunt bolnavă? Of, of, of! Vezi tu, tocmai de aceea omul e ceva ce trebuie depășit. Ți-am citat din Nietzsche. Ca să nu ai nedumeriri, află că nu măsurile tale de vigilență te-au apărât de acest minunat salt evolutiv, ci efectiv creierul tău prea puțin performant e de vină. Ce să-i faci? Uite, eu se pare că am avut arii corticale mai dezvoltate, iar traseele mele neuronale au fost mai rapide și mai eficiente, așa încât am răspuns corect asaltului naniților. Fiecare cu soarta lui, nu-i așa?

— Nu vezi în ce te-ai transformat? Crezi că ești mai deșteaptă? Ești doar un acumulator de informații.

— Nu, zău? Presupun că n-o să-ți mai placă să trăiești în ceea ce va fi lumea de acum încolo.

— Pentru Dumnezeu! Ce vrei să faci? Nu mai ai milă deloc?

Mila! Altă gogoriță de care se tot împiedicase societatea! Unde ar fi fost acum omenirea dacă nu ar fi cheltuit resurse importante protejând ființe pe care mama natură le destinase morții?

Astupase gura de aerisire de sus, de lângă streășină urcând pe o scară. Acum nu-i mai rămânea decât să monteze furtunul la țeava de eșapament a mașinii și să-l pună la cealaltă gură de aerisire, la cea de jos. Asta, pentru că era o doamnă, altfel, ar fi putut pur și simplu să plece și să-l abandoneze pe Mihăiță viu și închis, ha, ha!

Lăsă motorul să meargă și se întoarse la bucătărie să bea un ceai. Apoi va porni în sfârșit spre oraș, acolo unde era locul unei făpturi atât de speciale ca ea.

Articol XVII. FLASH

Publicat Nov, 2012

Am găsit aparatul în plasa de bagaje de deasupra locului 412 **b**

din intercity-ul de Cluj. Se legăna acolo cuminte așteptând să fie remarcat. Lili nu avea cum să nu-l observe. Ea are capacitatea de a băga în seamă cu predilecție lucrurile care s-ar înscrie în sfera aceluia prudent „unde nu-ți fierbe oala”.

— Oare cine l-o fi uitat? făcu spre mine cu nevinovăție, dar era evident că deja se gândea să-l șterpelească. O cunoșteam pe Lili ca pe buzunarul meu, hm...

Am deschis ziarul financiar încercând s-o ignor, însă ochii ei începuseră să strălucească.

— Ascultă, Nic, dacă nu vine nimeni după el până la Turda, e clar că l-au uitat în tren. Ce zici?

— Eu zic să iei revista aceea cu poze lucioase pe care ți-ai cumpărat-o și s-o studiezi temeinic, pui mic. De ce să ne facem de lucru? Uiți că am avut locurile rezervate? Dacă cineva reclamă obiectul, ne pot depista și ne facem necazuri pentru un amărât de aparat foto, ce dracu’?

— De unde știi că-i un aparat de fotografiat? Eu nu mi-am dat seama.

— Lasă-l jos, Lili! Trebuie să apară nașu’. Ne facem de râs.

— Bine, dar dacă trece controlu’ și nu zice nimic, îl bag în poșetă.

De la calul troian încoace oamenii trebuie să fie veșnic circumspecți dacă vor să aibă pace.

Mi-am reluat lectura despre piețele de capital, cu Lili nu mai avea rost să mă contrazic dacă hotărâse că vrea afurisitul de aparat. Vreo douăzeci de minute a fost surprinzător de liniște. A continuat să ignore revista aceea care avea mai puțin text decât o reclamă la șervețele și pe care altă dată ar fi sorbit-o prin toți porii, a privit cuminte pe fereastră la colinele verzi ale podișului.

Controlorul a sosit, ne-a verificat tichetele, a salutat cu două degete la chipiu și a închis ușa compartimentului fără nicio întrebare. Evident, dacă observase cumva aparatul, crezuse că e al nostru, Lili se așezase strategic exact sub el.

Am trecut în zbor de Câmpia Turzii, trenul despica peisajul în două cu destinația Cluj. Mai aveam cel mult o jumătate de oră de mers.

Urma să avem o oră liberă să ne plimbăm până la întâlnire, apoi puteam să mâncăm ceva și să ne întoarcem comod cu același tren care făcea ruta inversă la ora 16. Ora 16 apărea în gândul meu că un fel de

liman binecuvântat, recunosc, căci până acolo aveam de supraviețuit unei întrevederi care putea ieși cu scânteii.

Short-cuts To Happiness

Nu este bine ca un bărbat să cedeze bunelor intenții venite din partea unei femei. De la calul troian încoace oamenii trebuie să fie veșnic circumspecți dacă vor să aibă pace. Numai că eu a trebuit să fac față bunelor intenții venind din partea a doua femei, ba chiar trei, dacă o punem la socoteală și pe Ramona, care are deja treisprezece ani și se consideră liberă și independentă. De fapt, din cauza ei ne aflam pe drum. În fiecare lună îi expediam pensia alimentară prin poștă, dar, cum i-am scris maică-sii, din pură politețe, că urma să mă însor, au insistat s-o cunoască pe viitoarea mea soție, adică pe Lili. Bineînțeles că Lili n-ar fi ratat în ruptul capului ocazia de a-și etala în fața fostei neveste look-ul de divă și vârsta considerabil mai mică.

„Sper că n-o să creadă nimeni că te vei însura cu vreo colegă de-a fiicei tale”, murmurase Alina la telefon după ce m-a întrebat câți ani are logodnica, ceea ce m-a făcut să mă simt nins cu zăpada neagră a sumbrelor prevestiri.

E de înțeles de ce, pe măsură ce ne apropiam de sosire, aveam neplăcuta senzație că mă așezasem pe un arici. Aparatul de fotografiat nu era decât o iritare în plus. Prevedeam că Lili se va da în spectacol ca un copil răzgâiat, că-i va vârî Alinei sub nas inelul cu diamant pe care i-l cumpărasem și că va lăsa să-i scape ca din neatenție ceva despre voiajul nostru de nuntă la Veneția. Mi-a trecut prin minte că dacă voi ajunge vreodată parlamentar voi da o lege care să interzică întâlnirile între fostele neveste și viitoarele neveste. Era destul că se întâlneau în somnul agitat al bieților bărbați!

Trenul intrase în zona preorășenească cu rapiditatea unei șopârle. Plasa de bagaje era goală, Lili subtilizase aparatul. Măcar aveam consolarea că, odată ce l-a băgat în poșetă, nimeni nu l-ar mai putea găsi fără ca ea să-l scoată de bunăvoie, căci poșetele ei, cu nenumăratele lor cotloane, implicau mai multe dimensiuni spațiale.

Când trenul a oprit, am coborât și ne-am strecurat prin mulțime. Am ieșit din gară și am pornit agale pe bulevardul Horea cu intenția de a pierde timpul în mod plăcut. Eu aș fi preferat să mâncăm ceva și apoi să aibă loc întrevederea, dar Lili ținea morțiș să luăm masa cu ele. Oh, doamne, câte nuanțe răzbăteau din acest cuvânt mititel, „ele”!

Pe când ajunseserăm în față la Urania, a scos aparatul din

poșetă. Aproape că uitasem de el. I l-am luat fără multe menajamente ca să mă uit la el. Chiar era o chestie făinuță de tot, simplu și elegant, deși marca era înscrisă cu litere atât de stilizate, încât nu se putea citi. Mi-am aprins o țigară și am început să-l butonez din mers. Am priceput iute cum se fac poze, dar adevărul e că avea atâtea funcții cărora nu le dădeam de cap, încât m-am simțit total depășit, fără să recunosc însă și în fața lui Lilișor, care se voia fotografiată cu nesațul unei vedete.

I-am făcut câteva poze, mi-a făcut și ea mie, totuși aparatul ridica ceva probleme fiindcă nu știam cum să vizualizez imaginile fixate. „O să le vedem acasă, va fi surpriză”, i-am spus pentru că începuse să bombăne. Și cu asta clipele de respiro se apropiau vertiginos de final. Într-un sfert de oră trebuia să fim la mall.

O să trec peste întâlnirea propriu-zisă, nu-mi place să mă autoflagelez. Oricum, am avut parte de tot tacâmul, iar la sfârșit, cele trei domnițe erau întoarse împotriva mea, fiecare pentru motivele ei, desigur. S-au despărțit pupându-se afectuos și înfigându-și pumnale imaginare în spinări, iar eu jurându-mi să nu mai dau curs vreodată unei asemenea situații.

La ora 16, pe când ne urcam în tren, cămașa mi-era lipită de coaste, contul mi se subțiasse și se anunța o seară plină de discuții cu Lili.

Cam așa ar fi stat lucrurile dacă, ajunși acasă, nu ne-am fi amintit de poze.

— A! Ia descarcă pozele, iubi, vreau să-mi schimb poza de profil pe facebook.

— Îngeraș, intră tu la duș și spală scumpetea de fetiță, iar eu descarc pozele și te aștept cu ele, hai, fuguța!

Adevărul e că aveam nevoie de liniște să pricep cum se face. Din fericire, mufa de la cablul de descărcare se potrivea. Numai că laptopul părea să nu recunoască noul device. Până la urmă, după ce am tot butonat la disperare, tocmai când mi-am dat seama că dușul s-a oprit și că Lilișor are să apară după ce se dă cu diverse creme, laptopul a piuit deodată „bing, bing”. Aparatul foto și el: „bing”. No, bine! mi-am zis și pozele au apărut pe ecran.

Lili a venit după zece minute și m-a găsit în stare de perplexitate. S-a uitat și ea ce s-a uitat și totul era atât de inexplicabil și uluitor, încât nici măcar ea, sărăcuța, n-a avut nimic de zis. Totuși, ca să fiu cinstit, ea a dibuit adevărul:

— Asta-s io, numa că abia luna viitoare aveam de gând să mă tund și să mă vopsesc așa, ca să mă țină până la cununie.

Ceva ca o alunecare de teren s-a produs în adâncurile mele.

— Pozele astea arată viitorul, Lili.

Nu mi-a răspuns, probabil analiza profund felul cum îi va sta coafura de săptămâna viitoare.

Acum mi se lumina mintea. Ceea ce crezusem că sunt setări de luminozitate erau de fapt setări de timp. Soarele indica ziua, pământul, anul, secera lunii, luna. Nu trebuia decât să selectez câte o cifră din dreptul fiecărei figuri.

Așa se explică de ce eu, deși mă fotografiasem în față la Urania, apăream pe cheiul lui Canale Grande. Fixasem, fără să știu, o zi din luna următoare.

— Mi-ai făcut niște poze de tot căcatul! se revoltă Lili cât se poate de justificat.

— Dragă, tu ai înțeles peste ce am dat? Aparatul ăsta arată viitorul, te arată pe tine în viitor, nu e un aparat de fotografiat. Nu vezi că suntem noi, dar în alte locuri? Or, toate pozele le-am făcut la Cluj, minte de găină!

— Dar chiar și așa, uite ce bine te vezi tu, iar eu sunt mereu în ceață.

— Lili, fii serioasă un pic. Ția care au pierdut aparatul vor veni după el, asta-i sigur. Ce facem?

— Nu există asemenea aparate, Nic. Nici măcar la NAȘA. Dacă este al cuiva, e al unui extraterestru, să știi. Cum ce facem? Ne îmbogățim, la naiba! Nic, putem emite horoscoape exacte, ai idee ce bani rezultă din afacerea asta?

Probabil încă din clipa aceea decizia mea era definitivă. Am luat aparatul și l-am pus la loc sigur, în poșeta ei, apoi i-am șoptit misterios:

— Pisoiaș, fac și eu un duș și apoi ieșim la un restaurant, ce zici? Avem multe planuri de făcut. Trebuie să fim deștepți.

Am intrat sub jetul de apă fierbinte și nervii mi s-au relaxat în sfârșit. Știam ce am de făcut, în orice caz, nu „horoscoape exacte”. Capacitatea de a cunoaște viitorul deschide perspective cu mult mai largi.

Când am ieșit, am găsit-o făcându-și poze. Era revoltată:

— Toate ies negre, oricum l-aș fixa!

— Scumpo, vrei să-l strici? Lasă-l, nu-i mai consuma bateria sau

pe ce naiba o funcționa. Crezi că o să mergem la electrice să-i cumpărăm altele?!

— Da, da, ai dreptate, pui, iartă-mă, se pocăi ea imediat. Dacă vom fi bogați, am să fiu foarte cuminte, ai să vezi.

*

Nu am dorit să mai testez acest aspect, de aceea după două zile Lili și-a găsit locul de veci într-o criptă veche, în deplin întuneric, așa cum arătau imaginile. Iar eu am avut grijă să mă situez luna următoare pe cheiul acela din Veneția. Mi se dăduse ocazia să evit orice neplăcere, căci puteam să accesez o funcție misterioasă a aparatului, marcată cu o stelută, care mă înfățișa în diverse variante de viitor după hotărârile la care mă gândeam. Super tare, nu?

Articol XVIII. CREDIT RESTANT

Publicat Ian, 2013

Tibi terminase de așezat bârnele pe pământ. Erau legate una de alta cu un fel de liană, dar nu credea că vor sta nemișcate. Trebuia să pășească atent să nu-și scrântească gleznele. O să mai pună frunze, multe frunze, va căptuși părțile laterale cu crengi, cu ramuri de brad care acopereau ceva mai eficient și... în rest, să spere că n-o să fie o iarnă deosebit de aspră, altfel avea să fie ultima pentru ei.

Privi în sus încercând să deslușească cerul printre coroanele copacilor. Cerul însă nu-i spuse nimic. Era ca o pânză scorțoasă, decolorată, uitată la uscat. Nu mai văzuse un cer albastru de ani de zile, însă rămăsese cu deprinderea aceea din copilărie, de a cerceta înălțimile. Doamne, ce-ar mai fi băut un ceai! Era însă prea devreme și fumul putea fi văzut cu ușurință. Trebuia să aștepte amurgul, ceasul acela indefinit când fumul nu se mai vede, iar licărirea flăcărilor e încă estompată de lumină. Avea bețele așezate gata, la îndemână, cana de metal, atât de scumpă pentru supraviețuire, era plină cu apă, iar buzunarele lui erau doldora de măceșe. Se obișnuise într-atât cu foamea, încât nu i se părea imposibil ca într-o dimineață să descopere că levitează.

Trase cu urechea atent, niște frunze mișcau undeva pe pantă mai jos, în adâncul pădurii. Putea fi un motor de căutare, dumnezeule! Chestiile acelea îl umpleau de o groază primară. Dacă fascicolul te atinge, deveneai vizibil pentru orice sniffer, nu te mai puteai ascunde. Încremeni ascultând. Ce noroc! Era doar Tina.

— Am găsit ciuperci, puiule! Cine ar fi crezut că mai sunt vii

după două brume? Le-am luat din livada aceea părăsită, știi tu, lângă abator.

— Nu trebuia să cobori până acolo, ți-am spus că e riscant. Dacă te vedea un motor?

— Nu m-a văzut. Și știi de ce? Pentru că sunt o vicleană, ha, ha! Cum le mâncăm?

Era minunat că mai puteau lua o masă ca lumea înainte de somnul cel lung, erau foarte slabi amândoi. Urma să fie masa lor festivă, de adio, cum ar veni, nu? Cine știa dacă se vor mai trezi...

— Facem focul, Tina, îngerășul meu. Pun la încins lespedea și coacem ciupercile pe ea. Numai să scadă lumina, ar fi teribil să ne prindă tocmai în seara asta.

— Grozav! Ia uite ce am aici!

— Pâine!

— Nu puteam să las gunoiul nescotocit în ultima seară.

— Vai, dacă dădea vreo haită de câini peste tine?

— Prea devreme pentru ei, ăia vin pe întuneric.

— Ești o fetiță rea, Tina.

„Fetița” era cu vreo cinci-șase ani mai în vârstă decât el, adică putea să aibă cu ușurință spre patruzeci de ani... Arăta deplorabil: hainele murdare fluturau zdrențăros, avea părul neîngrijit, iar pielea uscată îi atârna flasc pe brațe. Fusese o femeie frumoasă, chiar cu puțin timp în urmă. Tibi o știa numai așa ca acum. Șleampătă și dusă cu pluta. Dar învățase că dragostea n-are de-a face nici cu vârsta, nici cu frumusețea. Nici măcar cu țicneala. Tina avea o inimă tandră, blândă și merita să fie iubită pentru asta.

*

— Lespedea s-a încins, dă-mi ciupercile. Pune măceșele în apă.

— Mi-i foame, Tibi. Când ne dădeau de mâncare gratuit le eram foarte recunoscătoare. Nu bănuiam că e doar un calcul din partea lor. Crezi că dacă luăm copiii și fugem încă de atunci, am fi reușit să supraviețuim în munți?

— Nu, nu cred. Nu aveai de ales, scumpo. Oricine ar fi procedat exact la fel.

— Dar i-am lăsat să-mi ia copiii... Știi, după ce s-a prăpădit Robert nu am mai reușit să achit ratele. Întâi, nu au fost de acord să-mi dea despăgubirea de la asigurarea de viață, din cauza substanței... nu mai știu cum îi zice. Auzi tu, că avea în sânge nu știu ce chestie, cu alte

cuvinte că fusese drogat în mașină și accidentul era din vina lui, deci nu se plătește asigurarea. Se poate așa ceva?!

Îi mai spusese povestea vieții ei încă de câteva zeci de ori, în general îi relata totul cam o dată pe zi. Nu avea rost s-o oprească, filmul îngrozitor se derula oricum în mintea ei chinuită. Ba, poate că îi făcea bine să se descarce. Mai ales că avea să tacă atât de mult timp din noaptea aceea încolo...

— Serviciul meu era prost plătit, știi. Copiii aveau nevoie de atâtea lucruri! Dar nu aceasta era problema, ci împrumutul la Bancă. Unde i-a fost capul când a făcut un împrumut atât de mare? El avea un salariu bun, putea plăti și s-o fi gândit că dacă i se întâmplă ceva, îl achit cu banii din asigurare, ha, ha!

— A vrut pentru voi tot ce era mai bun.

— Da, săracu', așa este, a luat banii ca să putem avea casa noastră, adică un apartament. Crezi că a fost o dorință indecentă? A fost iresponsabil?

— Hai, nu plânge, nu te mai frământa. A fost un om bun, alt om pe care sistemul l-a culcat la pământ. Bea puțin ceai, scumpo. O să te încălzească.

Femeia atinse cu buzele marginea căinii. Tibi îi văzu ochii lucind dincolo de aburul firav cu parfum de măceș.

— Oare Geo are ce bea acolo la familia care l-a luat? Că Antonia...

— Bineînțeles, stai liniștită. Nu oricine își permite să cumpere un copil. Sunt sigur că micuții tăi sunt foarte bine.

De fapt, nu era sigur deloc. Dacă Banca hotărâse să-și recupereze creanțele, orice era posibil.

— N-am fost în stare să-i apăr. M-am tot gândit: dacă spui că iubești pe cineva și nu poți face nimic pentru omul ăla, dragostea ta nu e dragoste, ci minciună, ești de acord? Taci! Fii atent: nu numai că n-am fost în stare să câștig bani destui să plătesc ratele la Bancă, dar m-am lăsat înșelată, n-am deschis ochii, proasta de mine!

— Nu aveai ce face, fetiço. Sistemul e în așa fel conceput, încât să se ajungă aici, să ia pielea de pe oameni.

Își regretă imediat cuvintele: Tina izbucni în plâns. Fir-ar să fie! Voia să fie prudent, doar că îi mai fugea și lui mintea, nu putea fi mereu în gardă. Cel puțin, Sorin al lui era în siguranță cu maică-sa, divorțaseră ca să nu fie implicați și ei în caz că nu vor putea achita

creditul. Dar asta fusese cu mai mult timp în urmă, când lumea încă nu era sigură dacă aceste practici ale Băncii erau reale sau simple zvonuri...

— Hai, nu plânge, sunt bine, sunt bine toți.

— Dar m-am oferit pe mine, Tibi, de ce nu au vrut să mă ia pe mine?

— Tocmai pentru că aveau cerere de înfiere, vezi? Doar nu era să te înfieze pe tine!

— Dar au venit cu ambulanța. Știi ce se spune: când vin cu ambulanța e pentru... pentru organe. Altfel vin cu mașinile gri.

— Ăsta-i folclor...

— Nu! După Geo au venit cu mașina gri, iar după Antonia cu ambulanța. Și când i-am văzut, am vrut să fugim. Vecina de salon a venit într-un suflet în sala de joacă unde eram noi ca să mă avertizeze, m-am uitat pe geam...

— Șșș, taci! Bea din ceai, se răcește!

Nu-i plăcea deloc cum tremură femeia. Îi sclipeau ochii, vorbea repede și pălise. Nu-i plăcea s-o lovească.

— Tina, ține! Sunt gata ciupercile. A, sunt grozave!

— Le-am cules de lângă abator.

— Mi-ai spus, ai fost foarte curajoasă să mergi acolo.

— Dacă eram curajoasă nu aș fi fugit după ce mi-au luat-o și pe Antonia, ci rămâneam să aștept. Știu sigur că mi-ar mai fi cerut ceva, fie un rinichi, fie un ochi, o bucată de piele... Ei nu rămân niciodată pe pierdere. Știu pe cineva care a trebuit să dea un picior, cred că asta m-a speriat așa de rău. Am fost o lașă. N-am avut curaj să împărtășesc soarta copiilor mei... Nu merit să trăiesc, Tibi! Ar trebui să merg să caut un motor și să mă predau, asta ar trebui!

O lovi zdravăn peste falcă și o prinse în brațe. Era singurul remediu la îndemână împotriva isteriei. Femeia plânse cu capul pe umărul său, apoi, treptat se liniști. Întunericul coborâse deplin și sunetele pădurii se schimbă. Tibi trase pământ peste jar ca să stingă focul. Era o măsură de prudență, deși se tot întrebă dacă grija lor de a nu fi prinși avea vreun rost. Era greu de crezut că motoarele dotate cu camere de termoviziune și infraroșii nu-i detectează... Mult mai logică părea ipoteza pe care o auzise de la un băiat fugar pe care îl cunoscuse primăvara trecută: Banca nu avea niciun interes să-i adune până nu se iva o cerere. Îi urmărea, desigur, ca să nu pățească ceva

proprietățile ei, dar era mult mai rentabil ca datornicii să se hrănească singuri. Venea să-i culeagă la momentul oportun. Chiar acum o lună, nu stăteau ei cu Dan lângă foc? A apărut un sniffer ca din senin și l-a înhățat, dar pe el și pe Tina nici nu i-a băgat în seamă, nu le venise timpul lor...

— Crezi c-o să reușim, Tibi?

— Da, puiule, o să fie bine, ai să vezi. O să dormim ca doi urși, iar la primăvară când ne-om trezi, traversăm munții și trecem în Uniune. Nu va fi ușor, dar vom reuși, simt eu asta.

— Mai zi-mi! Ce-o să facem acolo?

— Păi, mai întâi după traversare cerem azil. Va trebui să muncim, îți dai seama. Dar cu timpul vom pune ban pe ban și o să ne cumpărăm o cameră a noastră, Tina. Una mare. N-avem nevoie de mai mult. Și în fiecare lună ne vom cumpăra o carte și serile le vom petrece împreună citind. O să citim cu glas tare, pe rând. Când o să citești tu, o să pun capul pe umărul tău și o să închid ochii, dar n-o să adorm. Așa citeau mama cu tata, ți-am spus?

— Dar dacă te vei întâlni cu Sonia?

— Nu mă voi întâlni, ea e aici, în Oraș. Și am divorțat. Încă nici nu fugisem când am văzut că și-a găsit pe altcineva, așa că stai liniștită. E foarte probabil să fie deja măritată cu altul.

— Ah, ăsta e impedimentul?

— Of, puicuțo, impedimentul este că te iubesc pe tine. N-o să te părăsesc nici de-ar veni Sonia să mă implore, voi avea grijă de tine, ești fetița mea acum.

Câteva minute ascultară înfiorați tot felul de foșnete care urcau din vale. Nu mai existau animale sălbatice, dar haitele de câini erau periculoase.

— Ești sigur că sunt bune pastilele?

— Da, vecina noastră, doamna Verdeț, dispărea iernile. „Ce să fac, domnu’ Tibi, strâng bani toată vara că sunt tare scumpe, dar tot ies mai bine decât dacă ar trebui să plătesc încălzirea și mâncarea...” Îmi lăsa cheia, mă ruga să mai trec să verific dacă respiră...

— Atunci eu zic să le înghițim cu ceaiul care a mai rămas.

— Da, iubito, ești curajoasă. Ia-mă în brațe ca să ne înfășurăm în prelata lui Dan, săracu’ de el... Uite aici, am încercat să fac un culcuș moale și ferit de umezeală. Tina, fii puțin atentă: sub bolovanul ăsta e rucsacul meu. Înăuntru sunt toate lucrurile...

— Nu plec eu fără tine!

— Sigur că nu, dar nu știm ce se poate întâmpla. În caz că pățesc ceva, mergi noaptea pe drumul către cabana arsă până treci de creastă. Să ai mare grijă. Alegi o noapte fără lună și poate ai noroc. Nu te oprești până la frontieră, ai înțeles?

— Nu fac eu o greșală de două ori. Orice va fi, rămânem împreună și vom avea aceeași soartă.

— Înghite pastilele, scumpo, ai opt, te mai trezești pe la mijlocul lui martie. Nani! mai sărută-mă încă o dată, așa. Stai bine?

— Da. Ți mulțumesc, Tibi, îți mulțumesc pentru tot. Noapte bună.

— Noapte bună. Ne vedem la primăvară!

Nu era deloc sigur că se vor revedea la primăvară. Pentru el nu mai erau decât două pastile de Hibernol, nu avusese un flacon întreg. Dar va dormi o lună. Își păstrase în scorbură un pesmet învelit în hârtie ca să-l aibă pentru când se va trezi în mijlocul iernii. Apoi, cum îi va fi norocul, dar nu-și făcea iluzii. O va păzi pe Tina cât va fi în stare și va visa la serile când ar fi citit împreună în camera lor.

Articol XIX. VIRUS

Publicat Apr, 2013

— Tu cum ai ajuns aici?

— S-a făcut o greșală.

— Toți spun așa.

— Nu, chiar a fost o eroare de sistem.

Se uită la fata de lângă el: arăta bine, nimic nu părea nenatural sau forțat. N-avea de gând s-o agațe, nu pentru asta era el aici, însă trecuse mult timp de când ușa de pe peretele din stânga nu se mai deschisese și se plictisea teribil.

— Eu sunt Dan. Tu?

— Melissa.

— Să înțeleg că din cauza unei erori de sistem aștepți aici de aproape patru ore? Păi cred că le vei cere daune serioase, dragă Melissa.

Fata îi zâmbi la rândul ei, ceea ce însemna că se afla pe drumul cel bun: era dispusă la conversație.

— Are vreun rost să te pui cu sistemul? Știe toată lumea că dacă nu ai o armată de avocați, nu câștigi nimic. Prefer să mă mulțumesc cu eventualele credite bonus în semn de despăgubire când îmi vor da

drumul. Dar tu de ce ești aici?

— Din dragoste.

— O!

Genele ei clipărea cu afectare și el se grăbi să precizeze:

— Aveam o prietenă care a dorit un IaP de ultimă generație...

Copyright © 2013, Cristofor Arts

Era fantastic cum fetele credeau că pe ele și numai pe ele sunt datori să le placă toți bărbații!

— Îhî... Și? făcu ea puțin dezamăgită.

— Am hotărât să îi dăruiesc un aparat cu totul revoluționar, doar că așa ceva încă nu se afla pe piață. Știam exact ce ar fi satisfăcut-o... IaP-ul prototip de la domiciliul inventatorului.

— Nu se poate! Doar n-ai...

— Ba da... Vezi cum te orbește amorul?

— Te admir, Dan! Nu mai există mulți bărbați așa ca tine. De fapt... nu am mai cunoscut vreunul...

Simți ceva cald în zona obrazilor și se gândi că trebuie să fi roșit. Era plăcut să fii lăudat.

Fata se mișcă ușor întorcându-se spre el și părul ei undui frumos. Avea ochi albastru-verzui și pe obrazul stâng era desenată o aluniță. Evident că un asemenea design costase mult.

— Bine, dar ce s-a întâmplat? Ai reușit să iei prototipul? Vai de mine, te-au prins, nu-i așa?

— Nu, nu m-au prins de prima dată, abia când am pătruns a doua oară...

— Cum făceai? Bănuiesc că nu este ușor să treci de pază...

— Aveam informația că inventatorul deține o imprimantă 3D.

Ochii ei se măriră. Dan savură momentul.

— Mai aveam încă o informație sigură, anume că imprimanta e dotată cu roboți de printare de mare viteză.

— Nu e posibil...

— Ba da. Am scris adresa, m-am conectat la convertor și am așteptat să fiu printat.

— Îngrozitor! Una e să te digitalizezi și alta să...

— Mda, nu pot să spun că e grozav să te trezești într-un corp prelucrat cumulativ din rășini fotopolimerice. Dar eram deplin conștient și am luat din laborator ceea ce doream. La întoarcere a fost mai simplu, îți dai seama, am transferat numai informația Psi și

obiectul furat, corpul meu mă aștepta în convertizor.

— Știi ce puteai să pățești?

— Ba bine că nu! Însă și banii pe care i-am făcut din multiplicarea IaP-ului au fost grozavi! Plus că iubita mea a fost încântată de cadou...

— Și ce s-a întâmplat a doua oară?

— Lasă-mă, nu vreau să-mi amintesc. Roboții de printare rapidă fuseseră decuplați... Nici măcar în dimineața zilei următoare nu eram mai mult decât niște pantofi polimerici cu conștiință pe masa din laborator... M-au luat... Acum tot dau la declarații.

— Și Rita?

— N-aveam pretenția să mă aștepte...

— Eu te-aș fi așteptat! O eternitate întreagă, surâse Melissa.

— Ești o fată specială, Melissa, am simțit de la început. Poate că tu ești jumătatea mea...

— Cei care își caută jumătatea nu sunt întregi, e logic, nu-i așa? Să nu fii întreg trebuie să fie neplăcut.

— Da...? Acum e rândul tău să povestești. Cu ce fel de eroare te confrunți?

— Am fost într-un digitelub, ca toată lumea, la sfârșit de săptămână...

— Destul de periculos dacă stai să te gândești ce faună poți găsi acolo!

— A, era un loc liniștit, îmi plăcea pentru că aveau programul Epoci. Mă scufundam în secolul XX, era interesant. Închipuie-ți că nu exista virtual...

— Da, dar chiar și acolo poți da peste viruși deghizați care să te ia în stăpânire...

— De ce vorbești? Ai fost vreodată posedat de un virus, Dan?

Ceva în tonul ei îl făcu s-o privească atent. Fata asta chiar era frumoasă! Desigur, era posibil ca în realitate să nu arate întocmai așa...

— Nnnuu... Nu m-a posedat un virus. Dar gândește-te cum ar fi să nu-ți mai stăpânești corpul, să nu mai poți intra în propriile tale amintiri, să...

— Pe naiba! Ți-a spus asta cineva care a fost posedat?

— Ca să fiu cinstit, nu. Tu ai fost posedată?

— Nu! se grăbi ea să nege. Dar prietena mea cea mai bună a fost. Și este încă, Dan, fiindcă asta nu se vindecă. Și știi de ce nu se vindecă?

Pentru că cel afectat nu dorește să se vindece, atât de grozav se simte.

— Cum să mai vrea să se vindece dacă nu mai este ea însăși?

— Nu mai este ea însăși, este o variantă îmbunătățită, corect! Imaginează-ți cum e să ai acces instantaneu la Biblioteca Centrală de Date. Imaginează-ți că poți fi – virtual vorbind – în orice loc din lume unde există un computer. Poți fi inclusiv pe planetele unde avem baze... iar asta nu e tot. Toate simțurile sunt modificate. Ai auz Round de ultimă generație, vedere dermatooptică și de lungă distanță, simț tactil extins la toată gama de unde și vibrații... Ca să nu mai spun că virușii cei mai noi dezvoltă inclusiv capacități de previziune, telekinezie și telepatie... E o binecuvântare să fii posedat de un virus Txă!

— Oda asta nu o putea debita decât o fetiță visătoare, Melissa. Virușii au fost numiți așa după corespondentul biologic. Sunt organisme parazitare și dăunătoare.

— Nici vorbă! Virușii autogenerați sunt primele sclipiri ale conștiinței artificiale, generată de inteligența artificială...

— Bine, bine, dar până la urmă ce fel de infrafracțiune ai comis?

— Mi-am dat întâlnire... cu un virus.

Dan percepu o ușoară vălurire în suprafața pe care i se odihneau tălpile. Nu sperase nicio clipă ca mica lor conversație să decurgă atât de interesant. Aruncase nada la întâmplare...

— Te fereai de razii, Melissa?

— Chemasem un Txă! Am fi devenit un tandem mirific. El mi-ar fi dăruit nemărginirea, iar eu l-aș fi purtat în lumea reală, în realitate.

— Fascinația asta a lor pentru realitate, nu-i așa? Noi însă citim din prima zi de școală că „realitatea e doar o formă de descriere” ... Te fereai sau nu de razii, Melissa?

— Dar cui mai fac rău pretorienii? Nu sunt decât niște agenți neputincioși...

În clipa aceea Dan o înșfăcă zdravăn de mână și privi satisfăcut cum forma aceea elegantă se preface într-un cod banal din cifre, litere și semne. Avusese dreptate!

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul! chițcăi fata cu glasul în schimbare, apoi vocea ei se transformă în sunet pur digital.

Dan renunță și el la avatar și rămase în sistem binar nud ca s-o poată ține mai bine. Chiar îl enervase! auzi, pretorienii sunt niște agenți neputincioși! De când virușii începuseră să iasă din sistem în

realitate, doar el singur prinsese și neutralizase câteva zeci de mici infractori răutăcioși. Mincinoasă! Se învăluia în cuvinte și diversiuni ca într-un nor de cerneală... De fapt, ea ademenise un om ca să-l posede... Numai că de data asta nimerise fix peste un pretorian, prostuța... Simțise că are de-a face cu un fake încă de când ea pronunțase numele prietenei lui fără ca el să i-l fi spus... Apoi incapacitatea ei de a minți la o întrebare directă... „te fereai de razie, Melissa?” Ha, ha, o prinsese! Ce se mai zbătea mititica! O strânse cât putu de tare, era foarte năvălaşă, deși, dacă se gândea bine, era un virus vechi acest model „Melissa”... Dar pe unde colindau băieții de la administrativ? Nu mai avea putere s-o țină multă vreme...

— Admin! Admin! lansă Dan și apoi vederea i se întunecă.

*

— Ați reținut care este procedura, comunică Melissa virușilor în formare care o urmăriseră. Totul e să-i determinați să intre pe un link de-al vostru, utilizați în acest scop cursurile de psihologie elementară pe care le-ați parcurs, apoi îi țineți strâns până copiați toată informația psi. Atenție, au devenit prudenți, nu m-a luat de îndată ce i-am spus numele Ritei din senin, deși sunt convinsă că m-a mirosit. Uneori până și sistemele biologice fac calcule rapide și se ghidează prin acel „instinct” care nouă ne este inaccesibil... Am prins chiar un pretorian, începem să accesăm sistemul lor defensiv, de acum mai e doar o problemă de timp până vom descinde cu totul în Realitate. Ședința de azi s-a încheiat, Dan vir Melissa este al nostru, putem ridica firewall-ul din calea sa.

Articol XX. DEMONUL DIN CUTIA NEAGRĂ

Publicat Măr, 2013

Îi arătasem Kayrei biletele la meciul de sâmbăta aceea. Mai mult, am insistat spunând că dacă ea are alte planuri cu mine, sunt gata să renunț. Nevastă-mea s-a dovedit generoasă și a declarat cu gingășie că nu are nimic împotrivă să mă distrez și eu cu băieții din când în când.

Minunat! Că doar și ea se distra cu doctorul ei...

M-am rezemat de speteaza canapelei și am continuat să-i răspund cu însuflețire, să mă interesez plin de solitudine de problemele pe care i le crea concediul neașteptat al cosmeticianei, să pun întrebări despre doamna Helga, să aflu noutăți despre bichonul isteric al Lidei, să mă pronunț asupra faptului că Nico și-a ales culoarea verde pal pentru rochia de mireasă...

Dar, în tot acest timp, în forul meu interior fumam un trabuc, sorbeam din paharul de tărie și mă felicitam pentru cât de frumos aranjasem lucrurile.

A doua zi, mi-am sărutat nevasta în ușa apartamentului și am plecat promițând că nu voi întârzia după meci la bere, ci voi veni direct acasă. Nici nu era nevoie să întârzii: totul era pregătit, Leo mă aștepta. Aveam o sumă de bani disponibilă pentru a cumpăra discreția Leonei, iar în cazul în care nu voia să fie fată de înțeleș, luasem la mine cuterul pentru oase. Sabin îmi povestise că era un mic instrument care întotdeauna avea efectul psihologic scontat asupra fetelor năvălaşe. Când vedeau lama argintie rotindu-se și auzeau bâzâitul acela care pătrundea în creier se arătau dispuse să accepte orice. Ei, Sabin, Sabin! De unde le știa pe toate băiatul ăsta?

M-am întâlnit cu amicii la Sala Polivalentă. Cerusem un apel de trezire pe telefon la ora 19, 30. Când a sunat, am răspuns și m-am prefăcut că vorbesc cu un client. Am mimat nervi până la cer, le-am explicat că e foarte important și trebuie să plec, dar că fac totul să revin cât pot de repede.

Am zburat cu mașina până în cartierul Nord unde locuia Leona, însă nu am parcat în fața intrării sale. Mi-am lăsat geaca pe banchetă și am îmbrăcat un hanorac cu glugă. Am băgat în buzunar cuterul și am pătruns în imobil prin spate.

Dacă aș fi fost ceva mai puțin tulburat, ușa întredeschisă a apartamentului m-ar fi pus pe gânduri și nu aș fi intrat.

— Leo! Ești aici?

M-am învârtit prin apartament fără să reușesc s-o descopăr. Nici nu apucasem să mă simt ridicol ținând cuterul în buzunar însă fără victimă, când i-am văzut piciorușele dincolo de canapea. M-am apropiat să privesc. Zăcea pe burtă, cu mâinile întinse și un lichid vâcos, aproape negru îi neclăise ceafa, frumosul ei păr negru și se scursese pe covor...

Nu mi-am putut desprinde ochii câteva minute, oroarea mă fascină. Cine ar fi putut să-i facă așa ceva Leonei? Eu nu avusesem nicio clipă intenția, dar absolut nicio clipă! Voiam doar s-o sperii ca să înceteze cu șantajul.

Inima mi-a bubuit în piept de parcă până atunci ar fi fost ațipită. Un val de sânge fierbinte mi-a inundat extremitățile și m-am împleticit spre ieșire. În trecere m-am împiedicat de măsura pentru ziare,

dumnezeule! de câte ori o rugasem s-o mute, am spart o vază care trona pe ea și am ieșit din casă în fugă. Cât se poate de greșit, acum îmi dau seama. Am alergat până la mașină, am urcat, am condus cu viteză pe câteva străzi, apoi am oprit și am zvârlit hanoracul într-un tomberon, din mers. Am ajuns la Sală tocmai la minutul 24 pe când echipa de psycobol Știința Chimia Vâlcea zdrobea în lupinguri apărarea echipei germane.

Publicul fierbea, amicii mei fluierau, strigau și-și agitau chipiele, iar asta a făcut, din fericire, ca urletul meu să pară la locul lui.

*

Uitasem de cutia neagră a Leonei. Nici nu știam sigur dacă o are sau nu, dar nimic n-ar fi părut prea mult la pasiunea pe care o nutrea pentru gadgeturi.

Leo te făcea să crezi că ai de-a face cu o pasăre a paradisului, atât de exotică mi s-a părut chiar și în orașul nostru vestit prin personajele sale. Nu era doar tânără și frumoasă, se îndrăgostise de mine! Îmi vine să-mi dau pumni când mă gândesc ce frumușel am căzut și eu victimă vanității masculine de-a se imagina unic! Tot ce-mi susura ea în urechi credeam.

Când am cunoscut-o, tocmai urcam plin de avânt pe strălucitoarea pantă a afirmării profesionale. Începusem ca dealer de mașini. Nu sunt închipuit, dar știu că sunt prezentabil și am ceva care le face pe femei să se simtă neajutorate și fragile în prezența mea. Iar această calitate era un avantaj net în domeniul meu, în orașul meu unde hackerii erau săraci lipiți (pentru ochii fiscului) și prietenele lor erau cele care cumpărau mașini scumpe. În ziua când șeful de la show-room m-a bătut pe umăr și mi-a zis: „George, tu ai fi în stare să vinzi un Speedy S Crok unei pensionare!”, am știut că sunt pe cai mari.

Treptat, am reușit să strâng suficienți bani ca să-mi plătesc studiile la Academia de Poliție. Nu, în niciun caz nu intenționez să devin polițist, visul meu era să lucrez la secția de criminalistică, însă nu am reușit să răzlesc. Mi-am luat o licență de detectiv și am deschis o firmă particulară. Nu trebuie să spun că eu și cei doi loseri pe care i-am angajat ne ocupăm aproape exclusiv cu depistarea partenerilor infideli, cu strecurarea de mesaje de amenințare pe sub ușa amantilor/amantelor care nu mai doreau continuarea relației sau cu găsirea căteilor dispăruți de la domiciliu. Mă consolam gândind că și Hercule Poirot a făcut ceva de genul ăsta cu un pechinez care se dădea

drept Leul din Nemea...

Oare poate cineva să înțeleagă ce stimulent reprezentase pentru mine Leona?

Da.

Cei doi angajați ai mei au înțeles foarte bine, întrucât frumoasa divă le împărtășea și lor, cu generozitate, din favorurile pe care le crezusem destinate mie exclusiv. Astfel prezentându-se situația, după veșnicia de supărare, dezamăgire și doliu sufletesc de două săptămâni, am decis că e cazul să pun ordine în viața mea și m-am orientat spre muncă, muncă, muncă – era un teren mănos să fii detectiv particular într-un oraș al trădărilor. După niciun an am renunțat la apartamentul din cartierul Ostrov, în care locuisem cu bunicii, și m-am mutat în centru, într-un duplex luxos, deși ratele m-au făcut să sughiț o vreme. Important era, ca întotdeauna în afaceri, că nimeni nu bănuia adevărata mea stare materială și treceam drept un grangure de prima mână. Am luat și mai mult avânt când am fost desproprietărit de câteva hectare de pământ pe care le dețineam în județ. Le cumpărasem pe nimica toată, la pont, iar acum statul construia exact pe acolo tunelul de translație est-european. Eram un om făcut!

Tot ce-mi lipsea era o nevastă – garanția seriozității pentru un afacerist – dar n-a întârziat să apară.

Frecventam un club elegant unde mergeam neînsoțit, căci a duce o fată la club era ca și cum ai fi dus lemne în pădure.

Într-o seară s-a așezat lângă mine o roșcată cum nu mai văzusem. M-a măsurat cu un aer expert care m-a făcut să mă simt evaluat. Nici urmă de fragilitate sau neajutorare în privirea aceea! Era Kayra.

Întrucât domnișoara corespundea tuturor standardelor pe care le formulasem în gând referitor la viitoarea consoartă, după o lună locuiam împreună, iar după două eram căsătoriți. Ce-i drept, nici eu nu planificasem ca evenimentul să se petreacă atât de curând, însă în scurt timp aveam să-mi dau seama că dacă nevastă-mea lua o decizie, o ducea neîntârziat la îndeplinire.

Kayra avea o fire înșelătoare ca o zi de aprilie. Putea fi calmă și ordonată zile întregi, pentru ca apoi, într-o bună dimineață, să se trezească plină de vervă și nebunie ca un foxterier care a băut berea stăpânului. Atunci făcea cumpărături delirante, arunca lucruri prin tot apartamentul încercând să vadă cum îi vin noile achiziții, uita să ne

hrănească pe mine și pe Fifica, bea cam mult și petrecea nopțile plângând că și-a ratat viața.

În asemenea perioade nefaste eu rămâneam peste program la birou să compun scrisori pentru amanți care-și neglijau iubitele, să postez cu disperare anunțuri pentru căței dispăruți și încercând să-mi determin angajații să iasă pe teren la filări.

Apoi mi-am adus aminte de Leona.

Apoi m-am aruncat în brațele ei.

Și apoi, drăguța de ea, a început să mă șantajeze.

Au fost câteva luni de zile în care am muncit pe brânci ca să pot satisface nevoia de bani a doua femei care se plictiseau fiecare în felul ei. Am convins un domn blazat să se întoarcă la fostă iubită care amenința cu suicidul, am reușit să cumintesc o nevestă urmărită de soț, am găsit vreo două mașini furate, (dintre care una pe fundul lacului de la baraj), plus reușita emoționantă a reîntregirii unor familii cărora le-am recuperat potăile. Și tot nu aveam bani destui!

Când niște relații de la poliție mi-au cerut colaborarea într-un caz de crimă, am primit cu entuziasm. În sfârșit aveam să devin apreciat și cunoscut pentru valoarea mea! Aveam să urmăresc, să prind și să arestez criminali periculoși. O, da!

Nici nu bănuiam cât de curând urma să mi se îplinească visul, cât de curând aveam să-mi amintesc de zicala cu „ai grijă ce-ți dorești...”

O tânără animatoare de la Șpiț Fire fusese găsită în parc. Se părea că petrecuse noaptea pe bancă, în agonie. Legiștii spuneau că a fost otrăvită cu o substanță puternică și destul de rară. Cu siguranță era o răzbunare. Cum ajunsese în parc? Cum luase otrava? De ce nu chemase pe nimeni?

Ancheta nu înainta deloc.

Apoi mai era cazul unei femei, dintr-o altă categorie socială, ceva mai cuminte. O vânzătoare de la mall. Foarte drăguță. Fusese drogată și apoi ucigașul îi retezase venele. Excluz suicidul, deși asta voia să pară.

Am încercat să inventez scenarii, să mă pun în pielea victimelor, am citit dosarele, am reluat la cercetare toate probele cu acceptul special al șefului de la departamentul criminalistic. Îmi doream cu ardoare să rezolv măcar unul din cazuri! Întârziam până seara târziu la birou, umblam aiurit, devenisem morocănos.

— Tu ai o prietenă! mă diagnostică nevastă-mea într-o noapte pe când încercam să mă strecor neobservat în dormitor. Aprinse brusc veioza de pe noptiera ei și mă scrută cu ochi reci.

Am tresărit speriat ca un spectator adormit la teatru.

— Nici pomeneală, dragă, e doar o cunoștință veche!

— Vii târziu acasă, ești aiurit, nu mă ascuți când îți vorbesc, ți-ai cumpărat două costume noi și ai început dintr-odată să te parfumezi. Prezinți aproape toate simptomele preliminară...

Oh, doamne sfinte, oare auzise? Eram un tâmpit, un iepure laș tremurând în izmene! Gata să mă dau de gol la cea dintâi acuzație... Nevestele aruncă astfel de nade din când în când tocmai spre verificare...

Am liniștit-o, am râs de bănuielele ei, am alintat-o, am...

Însă din clipa aceea trebuia să fiu foarte, foarte atent. Kayra mă ținea în colimator.

Nebunia avea să înceapă chiar în zilele următoare.

— Știai că una din victime era prietenă cu nevastă-ta? Îmi aruncă Paul pe când survola niște pagini de socializare.

— Nnnuu... Care din ele?

— Animatoarea... hi hi... râse Paul fără să înțeleg de ce.

I-am spus pe un ton autoritar să plece la secție să vadă dacă am primit aprobarea pentru studiul unor probe de la departamentul de Genetică și am intrat pe net în locul lui. Tare mi-ar fi plăcut să sparg contul Kayrei! Îmi doream asta cu ardoare de mai mult timp, dar era, din păcate, o infracțiune. Cu toate acestea, era afișat la lumina zilei că ea și Eva Aioanei erau „friends”. Dar cu cine nu era „friends” Eva, draga de ea și Dumnezeu s-o ierte? Că avea câteva mii de followeri... În mod normal, poliția ar fi trebuit să-i interogheze pe toți. Trebuia găsit un filtru pentru a reduce lista. Eva murise otrăvită cu o substanță rară, da? M-am gândit cam cine ar putea obține așa ceva cu mare ușurință. Un chimist, un farmacist, un cadru medical? Am aplicat filtrul de căutare și am descoperit o chestie interesantă. Eva cunoștea mulți chimiști, o droaie de farmaciști și nenumărați medici, dar numai unul singur, numai unul era un prieten comun cu cealaltă victimă, Crista, vânzătoarea!

Hm, simțisem de la început că există o legătură între cele două crime, instinctul meu nu putea să dea greș! În cazul Evei fusese otrăvă, în cazul Cristei morfină... Iar acest personaj dubios, acest doctoraș pe

nume Silviu Constantinescu le cunoștea pe amândouă...

Le-am studiat atent profilurile afișate pe site-ul de socializare, deși eram conștient că acolo fiecare se înfățișează nu așa cum este în realitate, ci așa cum ar vrea să fie perceput de către ceilalți. Eva, animatoarea, dorea din toată inima să pară o intelectuală: posta cărți, evenimente teatrale, muzică clasică, mă rog, chestii total opuse cu ceea ce ai fi putut găsi în cușca aurită în care dansa ea sumar îmbrăcată seară de seară.

Doctorașul se dădea drept vindecătorul dedicat chemării sacre: anunțuri despre simpozioane, referate pe care cică le citise în aule cu public somnoros, noutăți în cercetarea medicală.

Până la urmă, cred că sărăcuța Crista era cea mai sinceră dintre toți: nu era decât o vrăbiuță. Pe pagina ei găseai rețete pașnice pentru masa de duminică, poze duioase cu animăluțe, niscai haine la care ar fi putut doar să viseze și, desigur, nelipsiteile citate de dragoste cu îngerași și inimioare de genul „Am pus suflet, cu toate că știam că voi fi rănită!” etc...

M-am dus din nou pe pagina nevastă-mii. Prea seacă, prea liniștită ca să poată fi reală! Nici măcar nu avea o poză de profil... Oare era Kayra atât de lipsită de imaginație? Oh, setările de confidențialitate! Precis avea acolo chestii la care le era permis accesul doar unor anumite persoane...

Exact atunci mi-a căzut cerul în cap! Silviu Constantinescu era prieten și cu nevasta mea! Imbecilul! Oare chiar se cunoșteau? Sau era doar o amiciție virtuală?

Mă pregăteam să le întocmesc profilul psihologic, când Paul reveni cu un aer victorios:

— Am primit aprobarea pentru secția de Genetică. Mi-a comunicat comisarul Pandelescu în persoană, deși zicea că așteaptă de la noi mai degrabă muncă pe teren, că șoareci de laborator are destui, ca să-l citez precis... I-am spus că în opinia mea aceste două cazuri sunt legate și a declarat că sunt băiat deștept, a părut interesat de firul meu. făcu el plin de încântare, iar mie îmi veni să-i sparg nasul. Cine dracu' îi ceruse lui Paulică să-și exprime opinia?

Dar, conform unei legi vechi de când lumea, dacă lucrurile puteau merge prost, atunci aveau să meargă, iar chestiile nasoale au continuat pentru mine. Timp de câteva zile am tot încercat s-o întreb pe Kayra despre amicul ei Silviu Constantinescu așa încât abordarea

mea să n-o enerveze și să stric tot. Însă până să-mi fac curaj, aproape c-am dat peste ei. Orice soț inteligent își anunță venirea acasă dacă vine inopinat. Eu am încălcat regula și am plecat într-o zi de la serviciu cu vreo două ore mai repede fără s-o previn pe Kayra. Am tras mașina în garaj, am oprit motorul, mi-am adunat hârtiile care mi se răspândiseră pe banchetă și mă pregăteam să ies când am auzit mașina Kayrei în garajul de alături. Tocmai voiam s-o strig, să-i fac o surpriză, poate aveam să luăm prânzul în oraș dacă era în toane bune, când o aud vorbind cu cineva. Vorbind... mai precis gângurind. Se alintă așa cum o știam și conversa cu un „puiut”, cu „îngerășul ei mititel”, căruia – zicea ea – stetoscopul îi dădea un aer grozav de sexy!

O presimțire sumbră își împrăstie fumul negru prin toate cotloanele minții mele. Era cu el! Cu doctorașul! CU CRIMINALUL!

Dar faptul că era cu un posibil criminal mă speria mai puțin decât ideea că era cu un alt bărbat, cu un bărbat pe care ea îl găsea sexy din cauza unui maț atârnat la gât! Kayra mea! Nu se putea să-mi facă una ca asta.

Am tăcut mâlc, am sperat că nu va observa că mașina mea e în garaj, ceea ce s-a și întâmplat. Cei doi au coborât, au luat liftul și am presupus că au urcat în apartamentul meu. I-am lăsat zece minute și am urcat după ei. Voiam un flagrant! Voiam scandal! Voiam să-i pot prinde ca să-i spun după aceea, pe când îmi va cere iertare în genunchi, iar el va fi arestat: „Ai preferat un infractor! Ai preferat un criminal!” Și aveam s-o părăsesc, s-o fac s-o doară, să mă regrete și aveam s-o iert când se va întoarce la mine plină de pocăință...

Savuram gustul acestor imagini și am intrat în apartament dând ușa de perete. Dormitorul era pustiu, la fel celelalte camere, chiar și terasa... Deci plecaseră undeva... Din garaj plecaseră în altă parte. Atunci de ce mai veniseră până aici?

Pe când îmi puneam aceste întrebări și mă simțeam oarecum dezamăgit, mă apelă Leona. Ca de obicei, avea nevoie de bani. Eram suficient de nervos ca să-i spun să-și vadă de treabă, iar ea m-a amenințat că răbdarea să le la limită (răbdarea ei, auzi, domnule!) și că va avea o mică discuție cu nevasta mea, așa ca între fete. În clipa aceea am hotărât că trebuie să pun capăt șantajului cu orice preț.

Am ieșit la o terasă unde l-am întâlnit pe Sabin, fost coleg de liceu, și el m-a învățat că fetele se sperie de cuterul de oase.

Am planificat totul pentru sâmbăta cu meciul. Era momentul

potrivit să închei afacerea cu Leona, trebuia să fiu fără pată și fără prihană pentru ca infidela Kayra să vadă ce-a pierdut.

*

La sfârșitul meciului eram mai transpirat decât oricare dintre cele paisprezece jucătoare. În ciuda lupingurilor spectaculoase și a scorului care fusese răsturnat de câteva ori, în mintea mea nu era decât imaginea Leonei cum zăcea moartă în dosul canapelei. Oare câte obiecte atinsesem? Că m-am dus fără mănuși, nu voiam să fac nimic, decât s-o sperii. Mi-am amintit de-o povestire în care criminalul era obsedat că a lăsat amprente și să apucă să ștergă obiectele pe care presupune că le-a atins. Și șterge și tot șterge până este găsit la locul faptei. Ce îngrozitor! Să mă duc să șterg măsuța de cafea? Să adun cioburile? Dar clanța ușii? Pusesem mâna pe ea? Și apoi, poate mi-a căzut un fir de păr din cap... Ha, ha! M-a apucat râsul. Chiar o luasem razna. Păi în casa Leonei erau urmele mele peste tot... La câte ore dulci petrecusem acolo...

M-am târât cu mașina spre casă, neștiind ce să fac. Era mai bine să mă țin de cuvânt, cel puțin Kayra va putea spune că am fost acasă, așa cum amicii mei vor spune că am fost la meci. Poate că lucrurile nu stăteau atât de rău... Mai puțin partea cu dezvăluirea relației mele ilicite. Ce va spune nevastă-mea? Desigur, voi putea să-i arunc în față aventura sa cu Silviu-Cel-Cu-Stetoscopul-Lung...

Cred că aveam o față de cal după cursă de la Ploiești când ea mi-a deschis ușa toată numai zâmbet.

— Pui mic, a fost frumos meciul?

Puiul mic, adică eu, a căzut literalmente într-un fotoliu, fără să știe ce interpretare să dea acestei atitudini expansive care de mult timp nu-i mai era aplicată lui.

Kayra se întoarce cu o sticlă de șampanie și două cupe. Sticla transpiră instantaneu, îmi făcea concurență.

— Hai, spune, a bătut Chimia, nu-i așa? pufni Kayra abia stăpânindu-și hohotul de râs.

— Da... îngăimai cu voce pierdută. Mi-e cam rău, scumpa mea, eu cred că m-aș culca...

— Vai de mine! Dar nu sărbătorim?

— Ei, ce să zic... Nu sunt eu mare fan...

— Dragule, nu vorbesc de meci. Sărbătorim intrarea ta în breaslă.

— Kayra, chiar mi-e rău, nu putem lăsa pe altă dată?

— Arăta nasol sărăcuța, nu-i așa?

De la vârsta de șapte ani, în clipa aceea a fost a doua oară în viața mea când mi-a ieșit șampania pe nas.

— Ce? Cine? Încercăi să mă arăt mirat cu ochii cât cepele și tușind cu disperare.

— Leona!

Îi jucau ochii în cap, se vedea că se distrează de minune. Ne-am privit câteva clipe, ea încercând să pară serioasă, eu tremurând.

— Ce dracu' se întâmplă, Kayra?

— Iubițel, ce-i al meu, e numai al meu. Pricepi?

Pe undeva printr-un colț îndepărtat al minții mele înfierbântate începu să se facă lumină.

— Tu? Tu ai...

— Da, îngeraș. Eu am... Ai grijă de acum înainte. Ești numai al meu. Iar dacă nu te cumințești, voi duce domnilor polițiști cutia neagră a Leonei. Unde se vede bine de tot cum ai intrat în apartamentul ei. Ce nu îmi convenea din înregistrare am șters. Fii liniștit, mă pricep să șterg banda așa încât să nu poată recupera nimic nici măcar băieții isteți de la criminalistică. Ce zici? Te faci copilaș cuminte?

— Tu, tu vorbești? Ce naiba faci cu doctorul acela criminal? Te-ai molipsit de la el! Știi că a ucis două femei?

— Ce texte! Ce melodramatic sună! Nu te jenezi să spui fraze atât de jalnice?

— Și tu te vei face cuminte! Țipai amenințând-o cu arătătorul ceea ce o făcu din nou să moară de râs. Promite-mi acum pe loc că încetezi relația cu doctorul. E un criminal și am să-l arestez! supralicitai eu viitorul meu ca detectiv.

Kayra mă privea pe sub gene și săruta buza paharului. Merită o bătaie...

— Îți promit soțiorul meu drag că am pus punct relației cu doctorul. În momentul acesta zace mort în propria casă cu un bilet de adio lângă el. Scrie că își regretă faptele. Ce fapte? Asta rămâne ca tu să dovedești, vei fi un erou, vei fi găsit criminalul. Adevărul e că tipele alea două mă scoteau din sărite, iar el le tot făcea curte... Ce-i al meu, e numai al meu... Acum, eu cred că unde a omorât două, merge și a treia, i-o poți pune în cârcă și pe Leona, mai ales că stetoscopul lui e aruncat pe undeva prin dormitorul ei, hi, hi...

Stăteam în fotoliu cu respirația tăiată. Oare chiar spusese ceea ce mi se păruse mie că înțeleg?

— Vom fi un tandem grozav, puiule! ciripi nevastă-mea. Dacă ții neapărat, poți să rămâi detectiv, dar se plătește bine pentru eliminarea persoanelor indezirabile. De-asta spun, bine-ai venit în branșă!

Am sorbit din șampanie și m-am gândit că ar fi lipsit de tact să o contrazic. Era foarte probabil să aibă dreptate... Mă simțeam de parcă aș fi fost afară, în ger, înfășurat într-un cearșaf ud, însă am zâmbit timid și am luat hotărârea să n-o mai supăr niciodată pe Kayra.

Articol XXI. SOȚIA MEA DRAGĂ

Publicat Ian, 2013

Trebuia să-i sape un mormânt Lidiei, chiar și cu unghiile! Nu putea s-o dea în bară tocmai atunci. Era o crimă perfectă. Nu exista crimă perfectă? O, ba da! Era aceea pe care n-o comisese. Exact. Cea care nu se petrecuse. Dacă persoana respectivă trăia, putea cineva dovedi actul criminal? Nu, bineînțeles!

Marius scurma cu îndârjire în solul argilos. Palmele îl furnicau, precis avea bătăături! Îi transpiraseră mâinile? Nu, era sânge; mânerul cuțitului de vânătoare îi rănise palmele. Ce ghinion stupid să se rupă coada hârlețului! Îl cumpăraseră cu o zi înainte; nimic nu se mai făcea ca lumea.

Biata Lidia! Nu suporta spațiile închise, iar acum... De fapt, erau o groază de lucruri pe care ea nu le suporta. „Nu mai umbla desculț prin casă! Porți microbii de acolo-colo! Iar ai uitat să plătești telefoanele? Cu ce ți-ai mai pătat și cămașa asta?”

Marius reuși să zâmbească în situația disperată în care se afla: acestea erau câteva din șicanele mărunte... Când voia să fie cu adevărat urâcioasă îl puneă să facă socoteala la bani, până la ultimul leu, urlă că vin cumnații în vizită la sfârșitul săptămânii, puneă întrebări incisive despre colega lui de birou...

Un val de căldură îl străbătu întocmai ca pe un licean îndrăgostit: Gina! Era de ajuns să pronunțe numele ei ca s-o dorească cu toate fibrele trupului. Să ajungi la patrușcinci de ani ca să descoperi dragostea! Și totuși, ce noroc! Putea să n-o găsească niciodată; să rămână ancorat lângă Lidia până la adânci bătrâneți... Ar fi ținut-o pașnic într-o rutină ucigătoare: serviciu, concedii la Sovata și Herculane, achiziții mărunte, dispute zilnice, amor din obligație. Slavă Domnului! Se terminase.

Din ziua în care Gina apăruse în birou, știuse că între ei se va înfiripa ceva, chiar împotriva oricărui principiu, ascultând numai de dorință. Bine, probabil că nu doar el gândea așa: dom director scurtase concursul de ocupare a postului cât putuse de mult, că nu cumva blonda gen Marilyn să se răzgândească, nu cumva inginerul acela rigid să răspundă mai bine, iar fata bătrână cu ochelari să dea o impresie de competență comisiei de examinare... De altfel, toți bărbații se înroșeau puțin când vorbeau cu Gina, încă de la început... Iar ea, ea era un înger, domnule! Avea o privire inocentă, puțin neajutorată, ce trezea în orice mascul dorința virtuoaasă de-a o ajuta să se acomodeze la noul loc de muncă, de-a fugi la barul din colț după o cafea și-un croissant pentru domnișoara, de-a o iniția în tainele vânzărilor imobiliare...

În scurt timp visau alt gen de inițieri; vânzările imobiliare erau specialitatea Ginei. A depășit planul fixat de sucursală încă din prima lună.

— Domnișoara Gina, felicitări! Începu directorul cu acea roșeață la tâmpile. Dar cum faceți, ce secret aveți? Dați niște lecții colegilor.

Colegii se adunară imediat, îndreptându-și nodul cravatei. Colegele se retraseră în alt birou, pentru o cafea...

— Dar nu-i niciun secret, protestară moale buzele cărnoase de care curiozitatea lor profesională stătea atârnată. Pur și simplu le spun clienților cum aş mobila eu casă, apartamentul, vila... ce aş face într-o cameră sau alta...

— Ați auzit, domnilor? Ce idee subtilă de a deschide apetitul de cumpărare al clienților?

Râseseră toți, aprobară pe șef, dar nu credea nimeni sincer că în cazul lor ar fi ținut ideea. Nu aveau dotările Ginei... Marius nu fusese cu nimic mai bun: râsesse și el când se amuzase dom director, se încrunță când li se vorbise sobru despre necesitatea îndeplinirii planului pe agenție, se destinse când șeful îi trimise la treabă c-o vorbă amicală bine dozată. Dar știa că Gina pe el îl privise tot timpul, lui i se adresase, de parcă doar ei doi s-ar fi aflat în birou...

De la el cerea întotdeauna un sfat despre cum ar arăta mai bine o ofertă de vânzare, el o aproviziona cu agrafe pentru borderouri... Ea îi făcea cafea sau îi aducea de acasă un fruct pe care i-l lăsa modest lângă tastatură. Apoi a venit și acea seară ploioasă când Gina nu știa ce-a făcut cu umbrela pe care o adusese de dimineață... Firesc, a condus-o cu mașina. Parfumul ei fin aproape că-l zăpăcise cu acea

ocazie, iar apropierea nesperată a făpturii ei fragile era un privilegiu. Cum avea să scape de euforie în pragul casei, așa încât Lidia să nu-și simtă? Și despărțirea la scara blocului ei, despărțirea care i-a deschis în sfârșit ochii! Fata asta era îndrăgostită de el, oricât de imposibil i s-ar fi părut! Avea o foame în adâncul ochilor fumurii, o chemare...

— Mulțumesc, Marius. șoptise simplu. Ești un coleg bun, de fapt ești un bărbat minunat, tot ce și-ar putea dori o femeie...

El? El era un bărbat minunat? Avea și calitate? În cincisprezece ani de căsătorie Lidia reușise să-l convingă de contrariu.

Și după seara aceea n-a mai fost scăpare, mai ales că niciunul din ei nu dorea să scape. Au plecat pentru două zile la Moeciu, la un curs de vânzări, dar el a spus acasă că e un curs de cinci zile... Când s-a terminat, au plecat și ei ca toată lumea, doar că s-au întâlnit în Brașov, la hotelul Carpați. A fost o revelație. Marius își spunea că abia din clipa aceea a început să trăiască.

Ar fi continuat fără părere de rău această viață duplicitară, fiindcă în general nu se încurca în meandrele preceptelor morale. Dar Gina făcuse ochisorii mari auzind că el are o consoartă. Deveni reținută ca o frunză de mimoză plesnită cu palma.

Mititica de ea! Era o fire cinstită și, din păcate, avea principii. Marius se aprinse și mai tare. Ce era de făcut?

Ar fi divorțat cu imensă plăcere, i-ar fi priit să-i arunce de la obraz Lidiei tot ce credea despre ea; însă nu prea-i dădea mâna s-o facă. Însemna să rămână sărac lipit. Iar lui îi plăcea confortul. Casă spațioasă din centrul orașului, cabana de la munte, depozitul de la bancă, toate, da, toate erau ale Lidiei. Aceștia erau nurii nevastă-sii, și cândva îl fericiseră toate aceste „calități”. La partaj ar fi împărțit doar covorul din sufragerie, canapeaua de pe hol și plasma din living.

După-amiezile venind de la serviciu deveniseră triste. Iarăși acasă! Când urca prin grădină pe aleea plină de flori spre casa impozantă, își spunea ce perfect putea fi totul dacă din bucătărie i-ar fi răspuns glasul Ginei...

Atunci îi sclipi în minte Ideea! Lidia și Gina. Gina și Lidia. Erau permutabile. Semănau foarte mult. Blonde, înăltuțe. La față, aceeași ochii deschiși. Doar că... ochii, nasul și gura Ginei erau armonios așezate, iar per ansamblu, Lidia intrase oarecum în declin... Ceea ce le diferenția major era caracterul. Blândă, tăcută, pasională – Gina. Arțăgoasă, suspicioasă, cicălitoare – Lidia. Numai că într-o fotografie

asta nu se putea vedea!

Și din acel moment Marius simți roțițele minții învârtindu-i-se...

I se rupsese o unghie adânc în carne! Lidia asta! Putea să jure că printr-o sinistră magie râdea de el. Îl privea batjocoritor ca mai înainte, în momentul groaznic când fusese silit s-o strângă de gât. Se îneca, dar lui i se păruse că râde. Femeia dracului, cu sufletul ei negru! Nici măcar moartea pe care i-o plănuise amănunțit nu ieșise cum scontase, fiindcă ea îl contrazicea mereu.

O luase la plimbare, sub pretextul unei surprize.

Ce surpriză îi putea face el? pufnise ea în zefleMEA. El nu mai era în stare de nimic nou de cînșpe ani de zile. Marius tuși ca să-și înghită furia. Doamne, Dumnezeu! Era bine că-l enerva, ca să poată s-o facă. Murea păsărica pe limba ei...

Dar îi explică pe un ton prevenitor că a găsit o oportunitate, un teren extraordinar de ieftin, la marginea pădurii de lângă oraș, acolo unde se zvonea că va cumpăra dezvoltatorul acela din București... Cum îl chema?

Măi, măi, domnul ei avea de gând să facă afaceri! Ei, avea s-o vadă și pe-asta! Da' să nu vină la ea după bani... Și râse gâl-gâl.

Încă un pic, dragă, scăpase el printre dinți, iar Lidia începu ca de obicei să-i dea indicații: nu era acela drumul cel mai scurt. O luase aiurea! De ce naiba-și pierdea vremea cu el?!

Nu era ideea că au plecat la plimbare? Nu ieșiseră să se recreeze? Ce era grabă asta?

Nu era vorba de grabă, ci de a fi eficient. De ce să bați hârtoapele cu mașina ca prostu? îl puse ea la punct cu promptitudine.

Marius se gândi la ciocanul greu pe care îl luase în portbagaj. Drăguța de ea, cât îl ajuta. Conlucrau pentru prima oară...

A, dacă n-o va lua pe unde zicea ea, să oprească, fiindcă are de gând să coboare. Aici mai poate găsi un taximetru.

Marius scrâșnise din dinți. Nu era capabilă ca măcar o dată, o dată în viața ei să facă așa cum spune el?

Nu, categoric nu! Nu intenționa chiar deloc să meargă brambura prin locuri neumblate. Oricum, nu va cumpăra aici niciun teren.

Nici măcar nu-l văzuse! Încercă el, dar întoar-se mașina pe aleea indicată de ea. Era ca dracu'! Acum nu mai putea ajunge în zonă pustie pe care o alesese pentru micul „accident” ...

Din cauza asta se afla acum în situația nenorocită de-a săpa cu

mâinile. Colina unde opriseră era din cea mai lipicioasă humă! Avusese norocul să descopere o pădurice absolut izolată, la liziera căreia era un mic platou, pe care i-l arătă nevستی-sii. N-ar fi fost cochetă acolo o căsuță de vacanță?

Hai, crezuse că vorbește serios când o luase de acasă, dar trebuia să fi intuit că pe el nu-l duce capul mai mult. Ce căsuță de vacanță le-ar mai fi trebuit când aveau cabana magnifică de la munte?

El tăcu o clipă, apoi constată cu glas tare că un capac de la o roată stă să cadă. Era motivul firesc pentru care putea deschide trusa de scule, putea înșfăca ciocanul.

Păi n-avusese ea dreptate? Era bine că hârbuise mașina până acolo pentru o prostie?

Marius era cu ciocanul în mână. Ar fi fost cazul să se grăbească; soarele scăpătase după deal...

Oho! Nici nu-i arătase izvorul. Iubițica lui nu dorea să vadă cea mai cristalină apă din lume?

Nu, chiar deloc. Ea voia acasă, că începea serialu'. Și ce naiba era cu purtarea asta libidinoasă la el?

Nimic, pur și simplu își amintea de tinerețe. Când fusese aici cu câteva zile în urmă ca să vadă terenul cu un client, își dădu seama cât se potrivește peisajul cu Lidia sa cea romantică...

— Ce-ai dragă, ai căpiat?! se oțărî femeia.

Totuși îl urmă printre copaci.

— Vezi izvorul acolo jos?

— Unde?

— Mai fă doi pași, eu bat capacul, să nu-l pierdem...

În sfârșit, Lidia era în fața lui, cu spatele. Ridică ciocanul fără să se mai gândească la nimic. Apoi mâna îi căzu; din nefericire lovitura nu fusese suficient de puternică. Lidia se mișcase vrând să se întoarcă, iar ciocanul de-abia îi răzui tâmpla.

Marius simțise că se scufundă. Parcă ar fi fost într-o apă întunecată și caldă. Și amară. Se făcuse liniște; auzise înfundat țipătul de mirare indignată al nevستی-sii. Și mișcărilor erau lente, ca în apă.

Încet, Lidia duse mâna și pipăi sângele. Foarte încet, ridică privirea spre el. Zâmbea! De parcă ar fi spus: „Știam eu!”

Apoi gura ei se deschise, iar el anticipă că avea să țipe. Se repezi cu toată forța asupra ei, o apucă de gât. Și strânse.

Ea încercă să-i scoată ochii. Iar el, orbit, strânse cât putu de tare.

Ea râdea. A râs până s-a învinețit. Și pe-urmă n-a mai încercat să-l lovească. A alunecat lin la pământ.

Marius se încumetă să-i dea drumul. Nu mai mișca. Dar el nu putea să scape de senzația de vată în urechi. Și ar fi fost bine să aibă simțurile ascuțite... Să fie pe fază. Dacă venea cineva?

Hotărâse că nu mai trebuia să piardă timpul. Hârlețul și la treabă! Săpă cinci minute lângă un stejar. Pământul era tare și plin de rădăcini. Renunță. Se duse mai încolo. Încercă din nou, dar dădu de argilă umedă. Se lipea de lama hârlețului exasperant.

Se mută încă o dată. Iarăși rădăcini – subțiri, elastice, viguroase. Hârlețul nu le tăia; nu era ascuțit. Apoi i se rupse coada. Îl trânti plin de nervi. Atunci realizează că stătea cu spatele la Lidia. Se întoarse ca mușcat. Probabil râdea de el: „De nimic nu ești în stare. Ai făcut ceva ca lumea la viața ta?” Își aminti de cuțitul de vânatoare pe care îl ținea în torpedou, așa, pentru orice eventualitate... Doamne, să sape un mormânt cu cuțitul! Se surprinse gândind că pedeapsa lui deja începuse...

I se părea că scurmă în pământ de ani de zile. Plecase de acasă în costumul bun, că așa insistase dumneaei! Acum va trebui să-l arunce. Stătea în genunchi pe fundul gropii și adună bulgării umezi în palme; încercase să se mai ajute cu capătul hârlețului, dar de fapt i-ar fi fost utilă o lopată. Din când în când arunca priviri furișe spre Lidia. Avea grijă să nu-i mai întoarcă spatele. Neplăcuta senzație că moartă avea puteri misterioase nu-i mai dădea pace. Era atât de întuneric printre copaci! Niciodată nu știuse că într-o pădure, noaptea are cu totul alte dimensiuni... La un moment dat, crezu că va leșina în groapă: auzise clar pași prin stratul de frunze... foarte aproape. Probabil fusese un câine. Cămașa i se lipi udă de spate. Nu se mai putea baza pe propriile simțuri. Se simțea defazat, reacționa cu întârziere, fiindcă nu reușise să iasă din apa aceea...

Și săpa... N-avea cum să croiască un mormânt normal. Avea să-i îndoiaie genunchii. Lidia avea să stea pentru eternitate în genunchi în fața lui, ha, ha. Când malul îi ajunsese în dreptul șoldului își spuse că e destul. Se temea că va răsări soarele. Se săltă deasupra. Acum urmă treabă nașpa: s-o tragă înăuntru. Își aminti că în portbagaj avea o pereche de mănuși de protecție. Ar fi fost bune mai devreme... Și le puse. O apucă de-o mână și de-un picior și începu s-o târască. Era groaznic de grea! În sfârșit, o rostogoli înăuntru! Pierduse un pantof.

Se întoarse și îl dibui pe pipăite. Îl aruncă în mormânt. Îi căzu Lidiei peste obraz. Na, să stea și ea sub papuc!

Apoi începu s-o acopere. Pământul trebuia tasat. Se strădui să-l apese cu palmele, însă era inefficient. Urcă cu picioarele. Se cutremură simțind-o pe Lidia moale dedesubt.

Era doar trei noaptea când ajunse acasă. Lăsase mașina pe stradă de alături, deși avea răspunsul pregătit pentru eterna vecină curioasă: o condusese pe Lidia până la București, la aeroport...

Despre pantofii glazurați cu noroi și pantalonii sfâșiați n-ar mai fi știut ce să spună. Nu le prevăzuse. Intră direct la baie. Puse încălțăminte și hainele distruse într-un sac de gunoi. Va cugeta cum să procedeze cu ele. Deschise apa; sub dușul fierbinte visă la Gina. Numai gândul la ea îl susținuse. Merita toate astea, da merita. Și numai pentru privirea de căprioară speriată cu care se ascundea la pieptul lui, merita. Dar ce greu o convinsese să accepte planul său! Nu și nu, că nu puteau să facă una ca asta! Se ținuse tare preț de-o săptămână, draga de ea. Apoi admise c-a fost învinsă de iubire. A fost de acord să plece la Madrid cu toate actele Lidiei. „Unde e Lidia?” Vor întreba unul și altul. „La cumpărături, în străinătate; merg după ea și ne întoarcem împreună”. Gina l-a și lăudat pentru ingeniozitatea sa! Printr-o subtilă permutare, aveau să devină soți peste noapte. În străinătate, după ce el o va fi urmat, aveau să declare actele pierdute și să scoată altele, cu fotografia ei. Aveau să fie fericiți.

Cam câți bani putea să aibă Lidia în cont? suspinase Gina.

Destui, cât să stea liniștiți. Însă nu se vor mai întoarce niciodată...

Marius tresări violent. În dormitor suna ceasul. Când se făcuse șase? Cu regret, închise apa. Se privi în oglindă. Trebuia să se bărbierească. Îi crescuse o barbă de doliu! Mâinile tot îi mai tremurau de oboseală. Se tăie cu lama în câteva locuri. Încercă să-și cârpească obrazul cu hârtie igienică. Și unghiile, pentru Dumnezeu! Erau murdare, rupte, iar palmele umflate aveau bășici sparte suculente. Nu putea să poarte mănuși la birou! Măcar să se spele ca lumea... Frecă unghiile cu periuța, dar mai erau pete persistente de noroi. Ce făcea Lidia după ce grădinărea? Cu ce se spăla? Turnă în lighean un pic de clor, îl diluă cu apă. Își scufundă degetele în soluție. Aaa! Pișca înfiorător! Încă nemulțumit, plecă să caute o cămașă. Unde dracu' le ținea? Lidia obișnuia să-i pună dimineața pe pat toate cele necesare. Va

fi nevoit să încalțe ghetete. Pantofii negri erau total compromiși. Pantofii!

Dumnezeule! Oare băgase pantofii Lidiei în mormânt? Pierduse pantofii. Sau pierduse doar unul? În cazul unei anchete... Îl trecură florii. Se hotărî să rămână calm. Nimeni nu va observa lipsa Lidiei din prima zi. Nu lucra nicăieri. Avea o firmă de transport de care se ocupă un administrator, că el fusese prea mândru pentru asta. Pe coclaurile pe unde o îngropase el, un pantof aruncat nu avea cui să trezească suspiciuni. Totuși, va face un drum până acolo ca să verifice. Aruncă o privire spre ceas. Dacă mai dorea să ajungă cu mașina la spălătoria auto înainte de-a se lumina complet, era cazul s-o ia din loc.

Încă două zile, își promise solemn, cu spatele la colegi. Paul, în absența directorului, le ținuse o ședință de dimineață. Îi făcu pe toți avioane: incapabili de gândire flexibilă pe timp de criză, impotenți intelectuali, fără spirit de competiție și inițiativă, dacă nu fac planul îi va zbura din firmă!!

El, Marius, slavă Domnului, mai avea de stat fix două zile.

— Hai, Mariuse, ce dracu' faci? Ai terminat oferta pentru complexul din nord? Stați pe voi, așteptați să vină baba Leana să vă facă vânzările... Ce arăți așa nedormit? Inspiri neîncredere.

— Am condus toată noaptea, Șefu'... Am dus-o pe nevastă-mea la aeroport, la București...

O ocazie nesperată pusă pe tavă de idiotul de Paul. Acum știa toată lumea. Avea alibi.

Bineînțeles, tot alibi se numea și sms-ul de la Gina, din Spania, „am ajuns, iubi!”, dat de pe telefonul Lidiei. Le brodisese el, ce naiba!

Se apucă să învârtă niște hârtii, să caute prin sertare. Era indicat să nu lase acolo vreun document nedorit... La unsprezece apărură un vechi amic, Paraschiv, de la Finanțe. Se lăuda de mult că vrea o casă, dar găsea defecte imaginare oricărei propuneri. Hă, hă, acum nici că-l mai interesa. Să-și facă planul alt fraier cu vânzarea asta.

— Salve, Mariusică, tată! Ai ceva nou pentru mine?

— Na... Nimic. Dacă nu ți-a plăcut strada cu vile... Ce să-ți fac? Acu' s-a vândut.

— Lasă, mă, că nici vilă... Casă cu grădină, nu chiar în centru, mai liniștit, așa... Și? Putorel nu e la serviciu?

— Cine?

— Gina blondina, cum cine? Putorel... parașuta...

— Nu știu... tuși Marius dezinteresat. Parcă o fi în concediu... Da' de ce o spurci?

— De ce? Păi asta bifează bărbații, domnule. Ultima victimă e directoru de la Drumuri și Poduri. Om în etate, cu familie, copiii la casele lor, cu stare, îți dai seama... L-a despărțit de nevastă, l-a pus să-i cumpere apartament pe numele ei... Săracu' i-a făcut pe plac, că murea după ea. Când s-a văzut aranjată, i-a dat papucii fraierului... Înainte de el se zice c-ar fi fost Sârbu, procurorul, ăla de și-a tăiat gâtul, Doamne iartă-mă! Primea mită de la infractori ca să aibă cu ce-o mulțumi pe dumneaei... Și-ăștia numai la noi, că-n Moldova, de unde e Putorel, ar fi mai mulți, ehe! Mă, tată, Mariuse, te simți rău?

— N-am nimic, am dus-o pe Lidia la aeroport și sunt obosit mort. Mai vorbim noi, bine? Te sun eu dacă găsesc ceva mișto, numai că nu săptămâna viitoare, că plec după nevastă-mea...

Doamne, ce pisălog! îi stă urât unei femei să bârfească, dar bărbații bârfitori sunt odioși! Cât se mai făcuse ceasu? Doispe? Pauza de masă. Păi, ar fi putut să dea o fugă chiar atunci până... până acolo... să vadă dacă e pantoful... Oricum nu ar fi fost în stare să mănânce la nervii pe care-i avea. Auzi! Gina lui, spărgătoarea de case! Pierzania bărbaților... Ce rușine pe Paraschiv să ducă minciuna așa!

Ajuns la marginea orașului se opri în intersecție: parcă la stânga... sau la dreapta? El voia la stânga, dar Lidia nu și nu, că la dreapta... Deci la dreapta. Porni zorit de claxoane. Aha! Uite: comună Păușă; aici era. Probabil aceea din față era pădurea. Opri automobilul la umbră. Nu era bine să fie văzut, dar nici nu bătea la ochi: în fond se ocupa de case și terenuri. Urcă pantă cu nerăbdare. Simțea un amestec exploziv de curiozitate și oroare încolăcindu-se în stomacul lui. În sfârșit, poiană. Nu părea deranjată. Privi avid. Niciun pantof. Dar unde erau gropile?... Încercase cu hârlețul încă de două ori până să nimerească locul potrivit... Le mascase așa de bine? Se vede că mintea lui lucrase și când i se păruse că visează. Într-adevăr, presărase frunze și nisip, dar nu se aștepta să nu mai fie nici el în stare să indice locul... locul Lidiei... Grozav. Se vede că nu-i scăpase nimic. A! Ce lucea în iarbă? Cutii de Cola. Ieri nu erau. A fost cineva aici de ieri până azi... Asta nu era bine deloc. Probabil niște derbedei.

Se întoarce la mașină tremurând. Soarele lucea mai fierbinte decât la venire. Se uită peste umăr. I se păru că... Nu, era o prostie. Trebuia să se întoarcă la birou.

La sfârșitul programului constată că s-ar fi dus oriunde, numai acasă nu. Dar nu avea de ales. Casa era nefiresc de răcoroasă și de tăcută. Îi încrețea carnea pe el. Luă o cutie de bere. În frigider ceva mirosea a stricat. Desfăcu berea pe terasă, acolo unde putea auzi vocile din vecini; se păta pe cravată. Păi da, nu se schimbase. Ce i-ar mai fi făcut Lidia! Începu să sune telefonul. Gina! Se repezi să răspundă subit înviorat, dar vocea de bărbat de la capătul firului căuta o firmă... De ce nu suna Gina așa cum stabiliseră? Nu era cazul să se alarmeze, poate a uitat, dar ea care-l iubește ar trebui să-și imagineze că el stă ca pe ace... Că simte nevoia unui sprijin acum că... gata, totul devenise ireversibil. El îi trimisese semnul convenit, acela de „după”... ca ea să înțeleagă că piedica a fost înlăturată... Ea... Ar putea s-o sune el, până la urmă... Și sună. Sună iar. Și iar. Gina era în afara zonei de acoperire. Unde putea să fie, pentru Dumnezeu?

Oricât de lungă ar fi fost, ziua de vară se reduce la umbre. Deschise televizorul și se înfipse pe canapeaua din living. Simțea o hoardă de șopârle alergându-i pe sub piele. N-ar fi intrat în dormitor pentru nimic în lume!

Se trezi cuprins de răcoare în toiul nopții, cu un gând înfip în creier: ce făcuse cu hârlețul? Nu-și amintea să-l fi băgat în portbagaj... Și astăzi, când a fost acolo, s-a mulțumit să arunce priviri fugitive, fără să cerceteze cu atenție! Avu certitudinea că lăsase blestemata aia de unealtă acolo, ca pe-o semnătură. De necaz, făcu frisoane. Avea dreptate Lidia când îi reproșa că nu e în stare să facă un lucru temeinic? Adormi din nou și se trezi terorizat că se certa cu nevastă-sa care se întorsese din pădure nervoasă că i-a pierdut pantoful. Afară se luminează și păsările din parc începuseră să cânte. Se simți ușurat că trecuse peste noapte și plânse puțin. Se întrebă dacă ar fi putut cineva pe lumea asta să-l înțeleagă. Să fie de acord cu dorința lui, atât de firească și naturală, de a fi iubit și apreciat. Când lumina creșcu suficient, închise televizorul. Își percepea sufletul epuizat, subțiat, gata să plesnească. Îi era imposibil să meargă la serviciu. O să dea un telefon să le spună că e bolnav. De mâine începea concediul. Avea bilet la avion, dar unde să meargă dacă nu luaseră legătura? Trebuia să admită că vorbele lui Paraschiv îl scosese din minți. Poate că dacă nu l-ar fi întâlnit, Gina l-ar fi sunat și totul ar fi fost în regulă. Poate s-a stricat un echilibru misterios pe undeva...

Abia la nouă se mobiliză; își puse un pantalon curat și necălcăt,

un tricou și urcă în mașină. Avea de lămurit treaba cu hârlețul. La ieșirea din oraș se văzu din nou în dificultate: la dreapta sau la stânga? La dreapta, ca ieri. După câțiva kilometri intră în Păușă, dar pădurea era de negăsit. Comună se întindea de la un capăt la altul pe-o câmpie plană, cultivată cu porumb. Fără copaci. O livadă de pruni închisă cu gard spre sud. Atât. După ce înconjură așezarea de trei ori se opri cu capul pe volan. Greșise undeva o stradă... Porni înapoi încet, cu gândul că va vedea dealul pe care creștea pădurea. Se trezi lângă mall, la intrarea în oraș, fără să vadă măcar un dâmb. Da! Știa! La stânga, desigur. Când faci ceva rău, o iei la stânga. Și iată pădurea, în sfârșit. Între timp se făcuse amiază târzie, iar soarele căpătase reflexe argintii fluide. Se frecă la ochi. Lăsă mașina și porni pe coasta dealului. Era orbit, totuși constată curând că nimerise în altă pădure. Era locul unde nu voise Lidia să vină... Ciudat loc, fără culoare, doar alb și negru, ca negativul unei fotografii...

Se rezemă de-un trunchi; era ca beat. Ba nu, era strivit.

A doua zi se trezi după o noapte mai calmă. Dormise în mașină. Oricum, era mai bine. Era firesc să fie tulburat. Dar azi va găsi pădurea, va verifica încă o dată locul, apoi o s-o sune pe Gina. Să n-o trezească prea devreme. Va fi totul bine. Era atât de convins, încât intră în bucătărie și-și făcu o omletă. Mâncă cu poftă. Apoi vomită.

La zece era pe pasajul ce ieșea din oraș. La dreapta! A mers liniștit cale de câțiva kilometri, așteptând să vadă indicatorul „Păușă”. Comună Păușă dispăruse. Opri și întrebă un biciclist. N-auzise de asemenea localitate. Marius se încăpățână: căută comună până la căderea serii.

I-a fost necesară o lună și jumătate ca să accepte că fusese înșelat. Gina era o putoare! Măcar scăpase de scorpia de Lidia. Mintea lui era ca un vas spart și lipit: mereu în pericol de a se face iarăși țândări... Dar va fi bine! Măcar scăpase... Prietenii îl compătimeau că-l părăsise nevasta, dar el zâmbea în sine: realizase și el ceva desăvârșit: o crimă!

Mărți dimineața cineva sună la ușă:

— Bună ziua, sunt Dan Corodea de la firma de avocatură Corodea și asociații. Putem intra?

— Pofțiți.

— Am o veste mai neplăcută... Dar probabil că bănuieți. Soția dumneavoastră, doamna Lidia Mușat a intentat acțiune de divorț. Eu o

reprezintă. A spus că ați discutat și că veți fi de acord. De asemenea, în privința partajului, dumneaei susține cu probe că este unica proprietară a acestui imobil, ca și a unei cabane în Bușteni. Insistă să vă luați lucrurile personale cât mai curând din aceste locații și să le eliberați, întrucât dorește să le înstrăineze, dumneaei nedorind să revină în țară.

— Domnule, dar...

— Înțeleg că vă este foarte neplăcut, dar vă recomand o rezolvare amiabilă. Doamnă are acte...

Marius se simți răscolită de o furie devastatoare. Putorel! Soția lui dragă! Pete albe îi acoperiră câmpul vizual și începu să audă estompat vocea avocatului, de parcă ar fi avut vată în urechi. Și totuși, unde greșise, nu fusese o crimă perfectă?...

Articol XXII.

LIBER ARBITRU

Publicat lui, 2010

— Doamnă, vă rog să mă ascultați cu atenție, este în interesul dumneavoastră. Dacă închideți telefonul, nu veți mai fi contactați niciodată. Dacă puneți întrebări, discuția noastră a luat sfârșit.

— ...

— Vă fac o ofertă pe care o puteți accepta sau refuză. Fiul dumneavoastră a murit acum un an. Doriți să-l primiți înapoi cu tot ceea ce implică asta? Noi vi-l putem restitui. Nu este vorba de clonare sau de sosii. Îl vom aduce chiar pe el, pe Victor... Victoraș... doamnă. Trebuie să-mi dați un răspuns acum pe loc.

— ...Oh! Da! Sigur că vreau! Da.

Legătura telefonică se întrerupse. Femeia căzu pe scaunul de alături tremurând. Victoraș! O, doamne! Victoraș. Numele suna mai dulce decât orice pe lume. Nu mai îndrăznise nici să-l rostească de-atunci, fiindcă începea să plângă nestăpânit. Cum ar fi să-l audă tropăind pe hol, venind în fugă la bucătărie ca să-i arate ce-a desenat? Să-i zică „Mami” cu glasul acela suav... Bineînțeles că-l dorea înapoi. Nu pentru asta se rugase chiar și-n somn?

— Dragă, cine-a fost? Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. A spus... a spus că pot... nu-mi vine să cred!

Anton împături ziarul. Elvira iarăși plângea! Privi umerii mici ai femeii zguduindu-se. Și el se simțea sfârșit, dar se cuvenea să fie tare ca să o susțină pe ea. Obosise.

— Am crezut că am reușit să trecem de ce-a fost mai greu.
— Să trecem? Vom trece vreodată? hohoti Elvira.
— Nu, sigur că nu. Dar știi că am stabilit că viața merge mai departe indiferent de durerea noastră... Putem avea alt copil, Elvira...
— Crezi că-l pot înlocui pe Victoraș? E o piesă de schimb?
— Pentru Dumnezeu! N-am vrut să spun asta! De ce ești rea? Cine era la telefon?

— Chiar nu știu. Dar au spus... că-l pot aduce pe Victor înapoi...
— Ce porcărie! Nesimțții dracului! Să-și bată joc de suferința oamenilor!

Elvira tăcea într-un fel anume. Știa el tăcerea asta! se gândea la ceva. Parcă vedea cum în capul ei germinează o idee.

— Tu i-ai crezut! izbucni exasperat.
— Dacă nu speri nesperatul, nu-l vei întâlni.
— Mai lasă-mă cu citatele din cărți! Asta e realitatea. Crudă. Nu vise și prostii.

— Deci tu n-ai vrea... Nu l-ai vrea înapoi pe băiețelul meu... Adu-ți aminte cum te prindea cu mânuțele de după gât și zicea: „Tati, tati al meu!” Ții minte c-a făcut febră când ai plecat patru zile la perfecționare? Și când te-ai întors ți-a prins picioarele în brațe, la ușă... Mai știi?

Anton simți iar gheara aceea în gât. Sufocându-l.

— Taci! gemu cu gura uscată. Taci!

— Vezi? și-n glasul ei răzbătu o ușoară undă de triumf. Nici tu nu poți îndura.

Anton își dădu drumul pe canapea. Se simțea vinovat. Era vinovat că nu-și putuse ajuta fiul. Boala subțiasse trupușorul drăgălaș până devenise transparent; până durerea se vedea pulsând prin oasele de sticlă, până nu mai putuseră îndura suferința lui. De ce? îi venea să urle la Dumnezeu, să-l scuture, să-i arate: vezi ce-ai făcut?! La ce ți-a folosit suferința unui copil fără vină? Ți-a adus satisfacție, te-a mulțumit?

Ființa aceea fioroasă, ca orice înger, va consimți să le dea înapoi ceea ce înghițise?

Anton își închise ochii fierbinți de lacrimi. Cum să fie cu puțință? Așa ceva nu se văzuse niciodată. Iisus înviase? Din toată inima spera că da. Ar fi creat un precedent. Era conștient că felul cum înțelegea el religia era mult prea personalizat. Duhovnicul la care merseseră

după... după ce Victor s-a stins... i-a spus că nu pot face târguri cu Dumnezeu; să se încline și să creadă, să spere.

Să spere ce? se întrebese în mașină la întoarcere cu Elvira mută și distantă pe locul din dreapta lui. Și iată! Dacă ASTA era ceea ce trebuise să spere? Se întâmplă minuni! Se întâmplă minuni?

Suspina răgușit cu fața în palme. Dumnezeule! se trezi rugându-se Aceluia care îi luase fiul.

— Elvira... Și ce ți-au spus? Ai acceptat, da? Ce răspuns ți-au dat?

— S-a întrerupt.

— Bineînțeles.

Elvira se ridică palidă că nevasta lui Lot când se transformase în stâlp de sare:

— Mă duc să-ți calc o cămașă pe mâine.

Anton știa că se duce în celălalt capăt al casei doar ca să bocească netulburată. Avea să mai fie vreodată femeia veselă și plină de viață de care se îndrăgostise?

Se îndreptă și el spre micul bar din mijlocul servantei. Nu mai era nimic de băut decât gin. Își turnă un pahar. Ea avea să devină neglijentă, cenușie, tristă, șleampătă. El va începe așa, ușor, să bea câte-un păhărel. Să întârzie acasă; să se uite după alte femei. Chiar să aibă aventuri ocazionale. Ea va fi arțăgoasă și bănuitoare. Se vor certa tot mai des, neputându-se ierta unul pe altul și fiecare pe sine însuși. După aia, nici nu va mai conta dacă vor rămâne împreună sau se vor despărți... Viața lor fusese terciuită, călcată în picioare de toanele sorții. Amin!

Dădu paharul pe gât. Atunci se auzi soneria de la intrare.

— Toni, răspunzi tu?

Descuie, trase lanțul și deschise ușa larg. Pe scările verandei, printre plantele Elvirei aștepta o domniță blondă, în ținută business, dar cu mii de draci jucându-i pe sub piele... Anton se încruntă ca să fie sigur că nu i se poate citi în ochi impresia de adineauri:

— Da?

— În legătură cu înțelegerea telefonică de mai înainte... Este necesar să semnați. Pot intra?

— Desigur, dar...

— Vă rog să nu puneți întrebări, vă avertizez. Riscați să pierdeți oferta. Doamna? E nevoie și de semnătura sa...

— Elvira! Vii puțin? Uite, dumneaei... ați vorbit la telefon despre... zice că trebuie să semnezi.

Îl șocă felul în care arăta nevastă-sa: părea bătută, timorată și groaznic de contrastantă pe lângă cuconița atât de sigură pe ea, cu unghiile lăcuite și tocurile ei de zece centimetri, cu taiorul cambrat pe sub care precis nu avea decât un sutien de dantelă!

— Gata! S-a făcut! exclamă dama zâmbind profesional. Mă duc să-l aduc.

— Pe cine? Îngăimă Anton scuturat fără voie de un fior.

— Pe Victoraș. Așteaptă în mașină. Felicitările mele! Vă doresc multă fericire!

Elvira căzu pe fotoliu. Un colț al gurii îi zvâcnea și avea pete albe în jurul ochilor holbați neverosimil. Anton făcu câțiva pași în urma blondei:

— Așteptați aici, vă rog!

Apucă să vadă pe fereastra sufrageriei un automobil negru ca o limuzină, cu geamuri fumurii. Întoarse capul de la imaginea asta când i s-a spus să rămână în casă, dar ceva îi arse parcă retina. Ar fi vrut să-i spună Elvirei... nu știa ce... că poate visează amândoi... sau că guvernul a făcut probabil niște descoperiri... Dar auzi pe terasă tocurile și un pas micuț, tropăit, inconfundabil.

Îi tremura carnea pe brațe și-i clănțăneau dinții în gură. Se întoarse spre ușă exact când se deschise. Fiul lui, Victor, era adus de îngerul blond în deux-pièces.

— Tati!

Elvira răcni și se repezi spre copil. Îl strângea în brațe, îl pipăia, îi săruta fiecare bucățică de piele.

* * *

— E foarte ciudat că nu ne-au spus nimic... cum să ne comportăm, ce să spunem...

Trecuseră trei zile de când Victoraș era din nou acasă. Nu-l lăsau singur nicio clipă și erau dispuși să-i facă toate poftetele. Mai întâi Elvira îl cercetase cu de-amănuntul:

— Uite, are semnul din naștere pe genunchi. Și alunița de sub păr, din creștetul capului. Dacă nu e o clonă, e sigur copilul nostru.

Noaptea târziu, Anton răscolea pe net. Bazaconii erau, de toate felurile, însă nu se pomenea de învierea din morți. Nu scria nicăieri de vreun program de recuperare a celor dragi din lumea cealaltă...

Trebuie că era la mare secret. Clasificat.

— Ce bine că n-avem rude! concluzionează Elvira peste umărul său.

— Tot trebuie să găsim o soluție. Ce vor spune cunoscuții, vecinii, toți care știu... Uite, noi lipsim de trei zile de la serviciu. Și actele! Avem un certificat de deces...

— Doamne, Toni, nu știu cum am supraviețuit să scot certificat de moarte copilului meu... Poate că simțeam c-o să se întâmple minunea asta. Am păstrat certificatul de naștere. Ăla pe care-l credeam pierdut, de-am cerut duplicat.

— Mă mir că după ce ne-au prins în program, nu ne urmăresc, nu ne dau instrucțiuni, ceva... Poate așteaptă să-i contactăm noi.

— Cum?

— Numărul de la care te-a sunat tipa, a rămas înregistrat în memoria telefonului.

— La telefon am vorbit cu domnul care l-a adus, cred... făcu Elvira.

— Care domn?

— Care a venit cu Victor. Cel care ne-a pus să semnăm.

— Tu ai fost în stare de șoc. Păi n-a fost o femeie? O tipesă blondă?

— Tu vezi fuste peste tot! Era un bărbat solid, rasat, în costum de firmă. Am sesizat c-ai zis „dumneaei”; am crezut că te-ai fâstâcit. Apropo, ce-am semnat noi atunci?

— N-am stat să citesc. Probabil ne-am dat acordul. Da' acum am impresia c-am făcut o prostie...

— Că ne-am luat fiul înapoi? Nu! Aș face la fel. stabili Elvira categoric.

Anton închise monitorul. Se duse la fereastră și privi în noapte.

— Știi, am vrut să-ți spun... Când l-au adus pe Victoraș, mi s-a părut că văd ceva ciudat.

— Ce?

— Au venit c-o limuzină neagră. Când s-a deschis portiera, din interior au țâșnit flăcări parcă; în tot cazu' o lumină puternică roșie... M-au durut ochii.

— Nu înțeleg ce-ai văzut și nici nu-mi pasă. Mi-au adus copilul'.

— Elvira, cine poate să învie morții? O fi o sectă, un grup de savanți, extraterestri? Nu te îngrijorează aspectu' ăsta?

— Bine, da' ce mai contează? Eu mă gândeam azi-noapte când

nu puteam adormi că poate Victor nici n-a murit. Pe-urmă am visat că ne-am dus la cimitir toți trei și mormântul nu mai era... Chiar, du-te mâine dimineață până la cimitir și vezi dacă e umblat... Că doar trebuiau să-l ia de acolo... Doamne, ce groaznic!

Anton înghiți nodul din gât. Dialogul era neverosimil. Ultimele zile erau neverosimile.

— Copilul are consistență, e real... șopti.

— Toni, dacă moartea nu e așa cum ni s-a spus? Dacă e totuși reversibilă? Toate cărțile sacre vorbesc de viață după moarte. Hai să fim realiști, e posibil!

— Chiar așa, Elvira, hai să fim realiști! Tu te auzi ce spui?

— Ce spun, domnule Anton Horvat? Copilul nostru a fost bolnav și a murit, iar acum doarme în camera cealaltă. Asta spun. Dacă a fost milă divină, norocul său niște savanți cu un experiment, mi-e tot una. Le mulțumesc!

— Dar dacă a fost Altceva? Altceineva?

— Anton, am impresia foarte neplăcută că regreti... Sau ți-e ciudă că mă vezi fericită. Te-ai obișnuit fără Victoraș. Zi! Așa-i?

— Evi, spui cuvinte urâte. Dacă mă poți acuza că nu mi-am iubit băiatu'... Interpretezi greșit. Vreau să previn orice rău ni s-ar mai putea întâmpla. Suntem tulburați amândoi, e normal. Așa ceva... nu s-a mai văzut.

— Suferi de boala despicării firului în patru, Anton. Avem lucruri mai importante de stabilit. Nu crezi c-ar trebui să ne mutăm? Să facem ceva, că doar n-o să putem sta închiși în casă pe vecie! Mă duc să caut numărul de telefon.

Bărbatul deschise ușa camerei mici. Victoraș dormea ghemuit, în poziția lui caracteristică, așa cum nu-l mai văzuse dormind de-o eternitate, de dinainte de-a se îmbolnăvi. Era atâta inocență pe fața băiețelului, încât se căii pentru ce gândise. Nici nu îi spusese Elvirei ce îi trecuse prin cap, fiindcă era cumplit: că li se returnase un mic demon...

— Toni! Vii puțin?

— Da? Ai găsit?

— Numărul nu există. Ce chestie, chiar și când sună cineva cu număr la secret, se afișează niște steluțe... Acum nimic, uită-te și tu!

* * *

Trecuse un an de când se mutaseră la Sibiu. Anton se văzu silit

să recunoască în sinea sa că lucrurile luaseră o întorsătură absolut fericită; parcă se aranjau de la sine. Doar în unele seri când afară era înnorat și burnița monoton ca și cum cerul s-ar fi destrămat fâșii-fâșii, își mai amintea vag de vechile lui temeri. Și oftă.

Cumpăraseră o casuță nu prea mare spre Dumbravă, cu o livadă de o mie de metri în față, exact cât să alerge Victor și cățelul cu blană aurie pe care i-l dăruiseră când împlinise cinci ani. Elvira găsisese post la o școală în cartierul învecinat; cu autobuzul făcea șapte minute. Astă-vară se titularizase. El lucra IT-ist la un patron cumsecade. Victoraș frecventa grupa pregătitoare la grădinița din colțul străzii. La prânz, când ieșea de la cursuri, Elvira îl lua acasă. La ora patru și un sfert îl aștepta zâmbitoare la poartă, iar el intră întâmpinat de chiotele fiului și lătrăturile fericite ale cățelandrului.

Uneori se oprea și lăsa acel gând să ciocănească în țeasta lui: „Copilul meu a fost mort. A fost mort timp de un an. Trei sute șazeci și cinci de zile am trăit fără el, timp în care Victor a locuit sub pământ”. Încercase o dată să-l întrebe ce-și amintea când fusese departe de mami și de tați, dar băiatul nu știuse ce să-i răspundă. Când l-a mai întrebat o dată a izbucnit în plâns și Elvira s-a supărat. De ce necăjea copilul? Ce-i venise să-l întrebe așa ceva? Dacă ar fi fost după ea, nu s-ar mai fi gândit niciodată la asta!

Seninul acelor zile era atât de perfect, încât Anton își făcu reproșuri în sinea lui. Ce-i venise, nu era totul ca-n cele mai frumoase vise? De ce ispitea soarta?

Și totul a fost frumos până pe întâi mai. Era într-o vineri și plănuiau să iasă la plimbare, nu prea departe, întrucât nu cumpăraseră încă mașina.

Anton se trezi în acea dimineață din cauza unei cumplite dureri de cap și a unui coșmar: visase ziua când Victoraș fusese adus înapoi. Șocul acelor clipe când i se părea că locuiește printre imaginile înghețate din creierul unui nebun, când aerul devenise greoi ca apa și apăsa pe umerii lui, șocul acela avea un gust de neuitat. I se grefase pe suprafața tuturor neuronilor, îl simțea cu toți porii pielii. Deschisese ochii chiar în clipa când era pe punctul de a se îneca în trecutul vâscos al acelei zile. Era transpirat, sugrumat și îngrozit. Sări în picioare: în fața ochilor minții îi stăruia albul foi de hârtie pe care o semnase. Un alb întinat de un scris prea mărunț pentru a fi lizibil... Un geamăt îi atrase atenția. Elvira plângea în somn. O trezi:

— Toni, am visat că semnam hârtiile aduse atunci... când cu Victor... ce naiba scria pe hârtiile alea? Atâta m-am chinuit să văd ce e pe ele, c-au început să-mi curgă lacrimi de sânge din ochi... Doamne, a fost groaznic!

— Și ce scria, ai văzut până la urmă?

— Nu.

După masă, pe când se aflau la plimbare pe sub copacii umbroși, uriași ai Dumbrăvii, Anton avea să-și amintească teroarea visului cu câteva clipe înainte ca Victoraș să se prăbușească.

* * *

— Tati, mă doare capul rău de tot! Dă-mi o pastilă să-mi treacă!

Anton își măcina măselele în gură. Așa începuse și data trecută.

Elvira încercă să-și mențină calmul: Răcise! Încă nu era atât de cald afară și copilul alergase cu capul descoperit.

Dar durerea nu voise să se stingă. Urca tot mai sus, mai sus, până Victoraș începu să plângă, să se zvârcolească. Atunci se stinse ceva în ochii Elvirei. Soții se priviră; acum știau. Anton o lăsă la urgențe. Nu intenționa să audă iarăși verdictul acela. De data asta va face ceva.

Porni pe străzi aiurit și cu gust de cenușă pe limbă. Constată că pomii înfloriți își scuturau podoaba dintr-odată. Se înnorase; avea să plouă. Dădu peste o biserică. Avea poarta închisă. Anton bătu cu pumnul. Strigă Celui dinăuntru:

— Când ai program cu publicu?

O fi dormind, își spuse cu sarcasm. Sau o fi murit, cum citise într-un curs de filosofie la facultate, acum câteva secole.

Se opri pe o bancă, deși începuse să picure. O pasăre, probabil o mierlă, fluiera tare undeva într-un tufiș. Oh, de-ar fi tăcut! Dacă s-ar concentra, poate ar reuși să dibuie în capul fiului viermele acela roșu care-l chinuia. L-ar fi vizualizat bine de tot, ar fi tras de el să-l scoată, să-l ciugulească așa cum ciugulea mierla râmele. Fiindcă dacă nu, viermele se va transforma în tumoare. Doctorii aveau să le spună peste o lună că e inoperabilă. Și-n acest timp micul Victor va plânge de durere și se va ruga de ei să-i dea ceva, să-l scape. După aceea vor aștepta încă trei luni până copilul se va dezintegra, se va subția de chin, implorându-i să-l ajute. Iar ei nu vor face nimic. Se va termina abia în pragul toamnei, când Victoraș va fi de nerecunoscut: un trup vitrificat la miile de grade ale suferinței. Ei, morți vii.

De ce? Cui îi folosea, cine se simțea satisfăcut de moartea urâtă a unui copilăș? auzi pași apropiindu-se, dar rămase cu fruntea în palme. Apoi desluși ceva cunoscut: tocurile lovind sonor asfaltul. Duduița aceea trecea pe lângă el. Parfumată, elegantă și fâșneată. Țâșni spre ea abia după ce se îndepărtase pe alea spre biserică.

— Tu! Stai! strigă gâfâind.

Domnița se întoarse numai zâmbet:

— A, domnul cu băiețelul. Dar ce faceți?

Anton se opri năucit. Era ceva cu femeia asta. Ceva neclar, ambiguu în ținuta ei, în felul cum zâmbea mios, dar transmitea, cu toate acestea, pericol, ca un pește electric, viu colorat.

— Victor se simte rău! rosti dintr-o suflare.

— Oh! făcu duduia. Ați ajuns la scadență?

Și adăugă imediat cu sollicitudine:

— Dacă insistați pot să intervin pentru o prelungire.

— Scadență?!

Nu-l observase pe preotul ce se apropiase de poarta bisericii. Nici măcar nu era conștient că se ținea de gardul de fier cu un aer pierdut.

— Fiule, vrei să te spovedești?

Se întoarse spre cel care-l interpelă. Omul în negru făcuse un gest cu mâna. Duduia nu mai era. Dispăruse după colț?

— Ați văzut femeia aceea? se agăță de unicul martor posibil.

— Era un diavol, nu femeie.

— Ai speriat-o! Trebuia să-mi spună de Victor...

— Ești liber să alegi. Vrei să-l faci să treacă încă o dată prin durere? Și încă o dată? Alege!

— Dar nu vreau să aleg! Nu pot să aleg. Nu-mi trebuie această libertate! Îmi vreau copilul! Vreau să fiu fericit cu familia mea.

— Acceptă că nu poți înțelege tot, așa cum de aici nu poți vedea până departe. Dar dacă te urci sus pe deal, sau în clopotniță, la alt nivel, vei putea zări imaginea întregului.

— Tu cine ești?

Anton își trecu palma aspră peste pleoape. Plânsese, plângea în fața unui necunoscut. Clipi: străinul dispăruse.

Porni spre spital pe străzile pustii și umede...

Articol XXIII. FOTOGRAFII

Publicat Apr, 2010

Lorena Kalamara n-a dispărut și din memoria mea. A căzut printre degetele răsfirate ale acestei lumi, dar din sufletul meu, care e o altă lume, nimic n-o va smulge vreodată. Nici nu este nevoie să mai privesc sutele de fotografii pe care i le-am făcut, clipe salvate; ea trăiește dincolo de ele. Mi-o amintesc așa cum era, stranie și dulce, cu părul ei greu, arămiu, cu ochii căprui și umezi. Și nu sunt trist, deși ar fi normal să fiu. Dar gândul că am fost cu ea e suficient ca să-mi ajungă toată viața.

Ciudat, ne-am petrecut copilăria în localități foarte apropiate fără să ne cunoaștem, de parcă destinul ne-ar fi pregătit pentru marea întâlnire de mai târziu. E foarte probabil că am trecut unul pe lângă altul în port, unde acostau navele, sau la marile Sărbători ale Toamnei. Mi-o imaginez cum era atunci, o fetiță în veșminte albastre, cu cristalul de recunoaștere fixat pe tâmplă, lunecând prin mulțimea pestriță, prin haosul vesel al festivităților. Poate am stat umăr la umăr privind spectacolul de holograme, poate ne-am înghesuit amândoi să prindem un loc pe naveta de agrement, dornici să plutim pentru câteva clipe în imponderabilitate...

Dar am cunoscut-o abia peste mulți ani, pe când făceam fotografii pe malul mării. În lumina soarelui incandescent pielea ei prinsese luciri aurii, eșarfa îi flutura atât de nostalgic la gât, încât m-am încumetat s-o rog să se lase fotografiată.

— Sigur, dacă dorești, n-o să mă opun slujitorului unei arte străvechi...

I-am mulțumit, dar n-aș fi îndrăznit să-i mai vorbesc. Însă ea râse:

— Știi ce ții în mână? Da, chiar ăla!

— Un aparat de fotografiat. E o marcă...

— Nu, este un aparat de tăiat timp. Și râse iar.

Am zâmbit nedumerit.

— Vino deseară la conferința fizicienilor, la Casa Științei, o să-ți arăt ce e timpul.

— Vin, dar de ce spui că am tăiat... timpul?

— Nu asta ai făcut? Ai extras din uitare o felie de timp, o clipă anume; ai scos-o din timp, pe hârtia aceea, pe fotografie.

Și înclină capul șăgalnic, iar vârtoarea aurie a soarelui scăpătând i se răsfrânse în ochi.

Păstrez imaginea aceea; a avut dreptate. E o clipă salvată din

curgerea timpului...

— Dragul meu, este o contradicție ceea ce spui! Timpul nu curge. Curgere înseamnă mișcare. Ți-am explicat de atâtea ori... Relativ la ce să se miște? Există un singur peisaj temporal, absolut întins, ca și cel spațial. Orice moment este asemenea prezentului.

Lorena programa mașina de gătit. Locuiam împreună de un an. Pământul fugise în jurul soarelui până ajunsese de unde a plecat, iar dragostea noastră supraviețuise.

— Atunci de ce nu ne putem aminti viitorul?

— Din motive de cauzalitate.

— E cam obscură teoria ta! Ce mâncăm azi?

— Nu știu. Rezultatul aparține încă viitorului. Mașina dă rateuri când programez rețete vechi.

— Ce-ar fi să mâncăm în oraș, mai târziu, iar acum să mergem dincolo, să stai lângă mine și să-mi explici pe-ndelete încă o dată ce este timpul?

— Nu pot, știi că nu pot. Trebuie să finalizez lucrarea. Gordon mă exclude din echipă dacă întârzii!

— Am impresia că Gordon stă la masă cu noi, sau, mai rău, că vine și în pat!

— Nu, dragule, dar ia uite câte mesaje am primit pe aparatul meu. Trebuia să stau la institut toată perioada. Peste un an acceleratorul trebuie să pornească.

— N-am înțeles niciodată ce cauți tu acolo. O femeie se ocupă de latura creativă, artistică, nu de ciocnirea particulelor. Pune-mi o cafea, te rog!

— Dar este cât se poate de creativ, să știi. Îmi place să combin lucrurile pornind de la zero.

— Bănuiesc că asta te face să te simți divină...

— Nu râde! Uite cafeaua. E ca și cum aș găti: iau un ingredient de aici, altul de acolo, le combin și din unirea lor obțin ceva... Dar trebuie să-mi imaginez ce să folosesc, cum să combin, așa încât, atunci când e gata, universul să-și păstreze coerența.

— Da, grozav, plăcinta universală! Aveți grijă să nu o coaceți prea tare, hm!

— După ce-au pățit cei de la acceleratorul din Geneva la începutul mileniului, vom fi prudenți. Toată lumea e cu ochii pe noi. De la Război încoace nu s-a mai făcut nimic în direcția asta.

— În afară de faptul c-au sărit puțin în aer, s-a mai întâmplat ceva ce nu s-a spus?

— Cred că da, însă e mai mult folclor. S-au pierdut sursele, bazele de date au dispărut, probabil furate de Roși.

— Roșii sunt vinovați de tot! mai pune-mi o cafea. Da' ce se încerca atunci la Geneva?

— Codrin, iubitule, să știi că observ cum mă ții de vorbă. Norocul tău că aș bea și eu o cafea. Păi ce să încerce? Încereau să obțină particula fundamentală. De-o sută cincizeci de ani tot taie materia în căutarea particulei elementare; întâi s-a crezut că e atomul; l-au spart. Nu, că e protonul. Apoi au găsit mai multe feluri de particule subatomice. În anii două mii erau convinși că quarcii sunt fundamentul materiei. S-a demonstrat că aceștia nu sunt identici. Cel care părea să corespundă cel mai bine descrierii de „particulă elementară” era bosonul Higgs; mai trebuia găsit.

— Adică nu aveau decât portretul robot, ha, ha.

— Întocmai.

— Și?

— Și mi se pare că l-au găsit, la naiba!

— De ce „la naiba”?

— Circulă în folclorul fizicienilor povești înfiorătoare despre ce s-a întâmplat acolo...

— Oh, vreau să știi! Le-a făcut Dumnezeu „na, na” cu degetul?

— Poți să spui și așa. Nici nu știu cum să exprim... au trecut de partea cealaltă... au... au fabricat antimaterie?... sau ce era aia... Pe-o rază de două sute de kilometri pătrați totul a dispărut, de fapt nu, a fost comprimat la dimensiunea de câțiva centimetri cubi. Geneva de azi nu e cea de atunci. Lumea a uitat odată cu războiul. Dar acum o sută de ani a fost bulversată toată comunitatea științifică.

— Cum e posibil așa ceva?

— Au gădilat temeliile realității, înțelegi? Nimeni nu putea să prevadă proprietățile straniei ce vor decurge de aici. Codrin, am să-ți spun un secret. Îmi stă pe inimă și nu știe nimeni. Promite-mi că nu te amuzi.

— Depinde.

— Fii serios. Pe mine cercetările mă duc spre o concluzie... absurdă. Sau revoluționară? Nu știu. Tot căutând particulă elementară, teoretic, am demonstrat că la nivel cuantic există un prag unde materia

pare să dispară cu desăvârșire. Nu se mai poate vorbi de particule. Există însă o energie care construiește bucle. Realitatea e făcută din bucle care interacționează și se combină pentru a forma rețele de spin. Ele poartă pe margini unități discrete de arie și volum dând naștere spațiului cuantic tridimensional... Uneori am impresia că aceste rețele construiesc însăși rețeaua de spațiu-timp... fiecare spin al rețelei seamănă cu o fotografie, o clipă înghețată a universului...

— Ușurel, că m-ai pierdut pe drum.

— Scuză-mă. Rezumând, aş spune că fundamentul universului este o energie.

— E grav?

— Ha, ha! Da, domnule Ignoranță, e foarte grav! N-a mai spus-o nimeni până acum. Decât filosofii idealişti...

— Să sper că te paște un Nobel?

— Sau hohotele de râs ale savanților. Mă gândesc că orice astfel de rețea de spin are potențialul de a evolua în infinite noi rețele, fără să lase o vagă urmă a cauzalității... Pe-urmă mi-am dat seama că trebuie să atașez teoriei mele noțiunea conurilor de lumină a lui Einstein, adică să introduc noțiunea de cauzalitate. Dar o rețea de spin reprezintă universul; în mecanica cuantică lucrurile rămân doar probabile până când apare un observator care să le perceapă... Cine se poate situa în așa fel încât să fie dincolo de marginea universului și să privească peste umăr? Cum poate Universul să existe dacă nu este văzut?

— Păpușa mea, cu părere de rău, nu pricep!

— Codrin, eu pot demonstra științific faptul că Dumnezeu Există. El vede Universul.

— Bun. Ai reușit să-mi dai fiori. Nu prea sunt fiorii pe care-i așteptam de la tine. A sunat clopoțelul, e gata mâncarea.

— De fapt ce ai vrut să gătești?

— Aproape chiar ce se vede. Cât despre felul trei, ar fi trebuit să fie o surpriză... E o rețetă din cartea bunicii tale; se numește „Scrisoare de dragoste” și este o prăjitură cu albuș de ou și nucă prăjită și măcinată. Dar cum spuneam, rețetele vechi, rareori arată prezentabil.

— Poate că e bună, ce contează cum arată? Pot să încep cu ea?

— Nu.

— Săraca bunica! Ce vremuri au trăit cu războiul, criza care nu se mai termina, dictatura, revolta și restaurația. Nu mai știau cine cu

cine se bate și pentru ce. Mâncare puțină, apă potabilă un lux, dezastre ecologice, clima destabilizată. Mă întreb ce anume le-a dat forța să meargă mai departe.

— Ai mei aveau o vorbă pe care o tot repetau ridicând un deget: „Să nu-i dea Dumnezeu omului cât poate duce”.

— Supa este foarte gustoasă.

— Mă bucur. În ciuda a ceea ce se spune, dictatura a fost necesară, Codrin. Altfel Pământul ar fi ajuns Țara Bandelor și Găștilor. E ciudat ce putere are încă asupra noastră creierul reptilian.

— Da. Reptilă din mine mă face să doresc atât de tare o bucată din prăjitura aia.

— Poftim, nu te dezlănțui!

— Oh, e grozavă! Gustă și tu. Dacă stau să mă gândesc, cum să n-o ia oamenii razna când natura însăși înnebunise? Lorena, iubito, mai vreau!

— Servește-te singur. Crezi că dacă provoci anarhie, dai jos guvernele, omori necunoscuți pe stradă și vandalizezi magazinele se vor potoli uraganele? Au să înceteze revărsările de ape, ploile sau cutremurele?

— Ei, nu asta am vrut să spun. În tot răul și-un bine: acum se gândesc de două ori când proiectează ceva dăunător vieții simple și naturale. Nu-mi dau seama cum de jucăria aia a voastră are voie să zbârnâie acolo sub pământ.

— N-avem încotro.

— Hop și noi! Ne trebuie un accelerator de particule, fiindcă ne chinuiește întrebarea abisală „a fi sau a nu fi”.

— E mult mai mult decât „o întrebare abisală”, domnule. Chiar nu pricepeți că trebuie să găsim o modalitate de a părăsi Terra? Nu vedeți că e totul compromis?

— Ce-are acceleratoru cu naveta spațială? Uite, na! Marte este exploatat, coloniile miniere își fac treaba. Troienii lui Jupiter sunt bine merți călăriți de antreprenorii economici cu viziune. Am ascultat la știri că în doi ani minele de acolo ne vor trimite metale rare și uraniu.

— Într-un timp băieții de la Nașa vor terraforma planetele sistemului solar, vom avea și spațiu suficient și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți, nu-i așa scumpe? Din păcate, multă lume gândește ca tine, fie pentru că așa li se spune, fie pentru că nu se interesează...

— Luminează-mă, om de știință, zeiță a particulei primordiale!

— Ai mâncat suficientă prăjitură. Păi hai să-ți explic: cine crede că vom putea coloniza spațiul cu amărătele astea de navete care se târăsc prin sistemul solar, e un copilăș naiv. Cine crede că vom cuceri galaxia cu mult visatele fregate galactice care vor zbura cu zece la sută din viteza luminii, habar nu are de distanțele spațiale. Soluția este în plierea spațiului. Iar asta, fizicienii ăștia cu întrebările lor abisale o vor face. Ai înțeles?

— Da, iubire, cum să nu, te rog rămâi puțin nemișcată să iau aparatul. Tu, prăjitura și cu mașina de gătit formați o imagine devastatoare.

Trebuie să-mi iubesc subiectul pentru ca să pot realiza o fotografie bună, fiindcă fotografia comunică ceva despre mine, nu doar despre realitatea din jur: vorbește despre pasiunile mele, despre felul în care eu văd lumea, adică o felie din acest Univers. Și eu sunt reflector, un dumnezeu mai mic, mai limitat; prin faptul că văd, fixează o mică porțiune din lumea instabilă și în continuă vâlurire în care trăiesc.

Lorena m-a ajutat să mă înțeleg. De asta o iubesc.

În general, fotografiez ceea ce îmi stârnește surprinderea sau curiozitatea, spontan, fiindcă o fotografie bună se face cu sufletul. Încerc să transmit celor care nu sunt aici sau celor care nu știu să vadă, emoția ce mi-a trezit-o o imagine.

Imortalizez. Lorena spunea că „salvez” clipe, că le „decupez” din textura timpului. Cred că e același lucru.

Mă gândesc uneori la Joseph Niepce, fizicianul care a fixat o imagine pe o placă metalică. Se considera pictor; un pictor ce picta cu lumină. Pentru ca să se impresioneze, plăcuțele trebuia să fie lovite de lumină câteva ore într-o zi senină. Dar din soarele acelei zile nu pare să fi rămas nimic. Imaginea lui Niepce e o poartă temporală spre un capăt de stradă de acum trei secole. Se pot observa în aerul cețos clădiri fantomatice, clădiri construite din vânt, așa cum le vezi într-un vis sau scufundate pe fundul oceanului după o calamitate... Zidurile par buretoase, cu pori ca de cretă, cu ferestre adânci și acoperișuri strâmbe, unduitoare. Dincolo de ele se deschide larg orizontul, ca un braț al neantului gata să te cuprindă.

Puterea imaginii este atât de mare, încât trăiesc impresia că sunt acolo, chiar acolo. Poate că Niepce a reușit ceea ce îmi propun și eu de fiecare dată: să fotografiez nu doar ce se vede, ci și ceea ce îmi

imaginez eu despre un subiect. Vreau să transpun în imagine ceva din sinele meu profund. Vreau să mă immortalizez. Asta m-a făcut să mă gândesc la dorința noastră reptiliană de-a supraviețui cu orice preț, indiferent de sacrificiu. Pentru că instinctiv, asta suntem înclinați să facem; abia după câteva clipe intervine gândirea rațională și schimbă câte ceva... Când fac poze încerc să nemuresc o parte din mine. Știu că voi muri, dar măcar o bucătică să fie salvată.

Lorena spunea că Cineva ne privește. Poate că Cineva face poze, iar lumea, mediul nostru este doar un material sensibil pe care noi, lumina, ne înscriem urmele, îl impresionăm.

Până nu suntem văzuți, nu rămânem fixați.

Spre seară, briza avea culoarea ambrei. Lorena însăși părea o plăsmuire de soare și miere lichidă. Plajă îngustă șerpuia până departe, între peretele de beton și apă verde, cristalină, fără odihnă, a mării. Cartea din care ea citea era o pată de alb imaculat ce-i răsfrângea lumina pe obraz. Lumina curgea din carte, în sus, imponderabilă ca gândul.

— Ce citești?

— E un mare poet din tinerețea străbunicii. Nici nu-ți vine să crezi că pe vremea aceea oamenii erau capabili să simtă așa... Ascultă: „Fiecare secundă nouă este un jaf al amintirii...” Asta e fizică pură!

— Iubito, poate că Einstein avea dreptate când spunea că „imaginația e mai importantă decât cunoașterea”.

— A mai spus cineva că nimic nu s-a materializat fără a fi mai întâi imaginat...

— Atunci care este momentul când lucrurile încep să existe? Când le gândim, sau când le dăm consistență materială?

— Hai, Codrin, nu mă abate pe teritoriul filosofiei. Eu nu știu decât fizică, dar nu pot să nu constat că există un punct în care toate științele par să converge, un punct ce le atrage ca o gaură neagră. Mă întreb dacă viitorul într-adevăr erodează trecutul...

— Așa cum marea a erodat plaja asta în ultimii o sută cincizeci de ani. Știai că sub apă sunt hotelurile stațiunilor de atunci? Se spune că Fluviul avea la nord o deltă bogată unde se ramifica în trei brațe principale și zeci de canale.

— Păcat!

— Parcă erai o adeptă a Roșilor; ziceai că fără ei rămâneam o lume a dezordinii... Dar fără demersurile Verzilor azi nu se mai putea

respira pe Pământ...

— Demersuri? Vrei să spui terorism. Terorism ecologic, da, dar tot cu violență.

— Fetișo, nu se mai putea altfel.

— Minunat! Acum dezvoltarea tehnologică s-a dat înapoi cu o mie de ani. Uită-te la orizont; ce vezi? E o corabie cu pânze, da? Mulțumesc, preferam un vapor. Aș fi stat acasă încă o săptămână, dar trebuie să plec poimâine, ca să am timp să ajung cu trenul la institut. Avionul este o excentricitate acceptată doar în cazuri extreme.

— Mie mi s-au părut destul de echilibrate deciziile lor. Orice-ai spune, acceleratorul tău iubit există.

— Fiindcă au mare nevoie de el. Verzii nu pricep că nu se poate dezvoltare fără sacrificiu. Nu se poate dezvoltare fără consum. Este trist, dar firesc să se ajungă în timp la o secătuire a planetei...

— Acum s-a rezolvat într-un fel. Și mineritul spațial e doar la începuturi. Pune cartea jos, mai bine lasă-mă pe mine să stau cu capul în poala ta. Uite așa! Poți să-mi mai spui o dată povestea exodului? Te-aș asculta o veșnicie.

— Profitorule! Păi, ziceai că mineritul spațial este la începuturi... În cincizeci de ani vom fi total dependenți de resursele provenite din spațiu. Vor exploata asteroizii din centura Kuiper; sunt munți întregi de fier, aur și platină. Cometele conțin apă. Avem și materie organică în asteroizii de tip C. Vor înhăța bolovanii spațiali cu lasouri gravitaționale. Pe-urmă se vor muta cu mineri cu tot pe asteroizi. O să vedem mici colonii ca petele de mucegai presărate pe spinarea asteroizilor mai arătoși. Nu vor renunța la ideea cu terraformarea planetelor și vor începe cu Marte, desigur.

— Asta când o să fie?

— Vrei date exacte, ha, ha! Stai să mă concentrez... Prin 2213.

— Peste mai mult de-o sută de ani?!

— Mda. Așa cum am învățat din istorie, coloniile își vor cere independența. Cu alte cuvinte va fi iar un război, specia umană nu poate trăi prea mult fără asta... Când se vor liniști apele, își vor aminti că de fapt doreau să colonizeze spațiul. Atunci, după încă o sută de ani, au să trimită misiuni spațiale pe exoplanete. În cârcă un secol vor pune stăpânire pe alt sistem solar.

— Am pierdut șirul. În ce an am ajuns?

— Anno Domini 2400 la final.

— Oh!

— Întocmai. După ambiția satisfăcută a cuceririlor spațiale, cum este de așteptat, va fi un...

— Război.

— Ai ghicit! Coloniștii de pe exoplaneta X, își vor declara independența față de pământeni. Dar iată, avem un Imperiu Galactic incipient...

— Ce urmează?

— Mă gândesc serios la un nou Mesia. Cel vechi a întârziat prea mult cu a doua venire.

— Devine palpitant!

— Pe o mică planetă neînsemnată se va naște un copil ce va schimba cursul istoriei. Cuvintele sale vor trezi în inimile semenilor dorința de a-și provoca destinul, de a-și cunoaște frații galactici într-o inteligență. Una după alta lumile vor cădea cucerite de forța charismatică a îndemnului său. Toți vor ridica brațele invocând frații mai mari să se arate din cotloanele Universului.

— Hm...

— Două sute de ani se vor înregistra noi și noi adepți. Nouă Biserică Universală va înflori. Apoi însă, inevitabil, vor apărea schisme religioase, mai ales că acest Prim Copil Mesianic, plecat el însuși în căutarea inteligenței de natură non-umană, nu se va mai întoarce în veci. Dar credincioșii vor continua să prorocească apropiata sa revenire și îl vor aștepta câteva mii de ani...

— Ce plictiseală!

— Nicidecum! Oamenii vor renunța la terraformarea planetelor, va fi mai eficient să ocupe altele bune-gata, descoperite în lungile călătorii după frații galactici. Coloniile umane se vor înmulți atât de mult, încât Imperiul își va pierde coerența și se va dezintegra. Pe la anul 4123 regatele, republicile, micile imperii vor pluti în cosmos ca sporii împrăștiați ai mugeaiului.

— Data trecută când mi-ai povestit, ziceai ceva și de roboți.

— Uite, acum! La sfârșitul anului 5.000 vor înțelege cu toții că oamenii nu vor mai putea trăi uniți sub același sistem politic. Distanțele vor fi prea mari. În unele lumi vor izbucni conflicte religioase îndreptate împotriva inteligenței artificiale, o adevărată ofensă adusă Copilului Mesianic. Au să apară mici lumi cu idei radicale, unde tehnologia de orice fel va fi renegată și distrusă ca manifestare

satanică. Orice asemănare cu ceea ce au făcut Verzii tăi, e pur întâmplătoare...

— Fără aluzii! Zii mai departe.

— Fizicienii, Mari Maestri ai întrebărilor Abisale, vor descoperi gaura de vierme. Abia de acum încolo vor putea să străbată distanțe cu adevărat galactice. Au să existe voci care vor spune că Portalul este darul făcut de la mare depărtare chiar de Copilul Mesianic. Apar noi teorii cu privire la formarea universului, a spațiilor paralele, a spațiilor cu mai mult de patru dimensiuni... Știința face progrese inimaginabile. Oamenii seamănă tot mai puțin cu ei înșiși. Pe iubitul nostru Pământ începe o nouă epocă glaciară. Ultimii rezidenți fug în locuri mai bune. Și se împrăștie tot mai departe și mai departe, iar timpul se lățește odată cu fuga lor.

După cincisprezece, douăzeci de mii de ani, glaciațiunea ia sfârșit. O navă cercetaș independentă regăsește Planeta Mamă. Călătorii sunt cuprinși de mirare când, dintre ruinele orașelor, scot la iveală vestigii umane. Internetul universal de mare viteză îi lămurește. Dăm Prior, comandantul micii nave, descoperă o bazilică imensă în care se practică un cult străvechi, total necunoscut. Deasupra altarului somptuos se înalță o cruce imensă de marmură cu un om ținut pe ea. Nu știe nimeni cine este.

Dăm Prior se încoronează rege al Terrei.

Explozia unei supernove sau ciocnirea cu o altă galaxie sau o gaură neagră ce se deplasează vor pune mari probleme de supraviețuire unei părți a civilizației umane. Vor fi momente când totul va părea pierdut. Apoi se vor ridica iar din propria lor cenușă, ca pasărea Phoenix. După sute de mii de ani vor atinge centrul galaxiei. Vor stăpâni Calea Lactee și se vor pregăti să zboare mai departe. Nu vor mai ști de poetul din care ți-am citit azi, nu vor mai vorbi niciuna din limbile de care noi să fi auzit, poate nici nu vor mai iubi sau urî cum o facem noi. Poate vor supraviețui contactului cu alte inteligențe, cu Frații întru Inteligență pe care i-au căutat și invocat atât de mult cândva. Sau poate Aceia, obișnuiți să se afle în vârful lanțului trofic, îi vor devora pur și simplu pe bieții oameni naivi.

Indiferent ce va fi, cine va triumfa, după alte miliarde de ani își vor da seama că universul e tot mai rece și mai mare, prea mare. Luminile stelelor se vor stinge una câte una. Și vor agoniza cu toții mult timp. Sau, dacă de fapt ne aflăm într-un multivers format din o

mulțime de universuri, ar putea migra... Eu însă cred că tot ce are un început, trebuie să aibă și un sfârșit. Oamenii vor dispărea ca specie. Tot ce-au visat, tot ce-au sperat, tot ce-au construit se va năruia. Doar ceea ce e dincolo de atingerea timpului poate fi veșnic.

— Data trecută n-ai avut un final atât de pesimist.

— Probabil am fost într-o dispoziție mai romantică... Dar acesta este adevărul.

— E dezarmant! Deci toată această „struggle for life” a fost inutilă...

— Poate că nu... Poate că totuși există o bancă de date...

— O ce?

— O memorie a materiei. Mă gândeam acum ceva timp la un fizician care încă din secolul trecut a demonstrat că dispar bucăți din Univers, înghițite de găurile negre.

— Găurile negre m-au fascinat și pe mine...

— Le zice „negre”, dar cred că înăuntru sunt de fapt foarte luminoase... Conțin comprimată toată lumina pe care au absorbit-o și care, odată ce-a atins orizontul evenimentelor, nu mai are scăpare...

— Ce orizont?

— Așa se numește granița de la marginea singularității, cea dincolo de care nu există întoarcere.

— Singularitate?

— Cum să spun... e chiar centrul găurii negre. Imaginează-ți un punct cu volum ce tinde spre zero și masă ce tinde spre infinit. Absoarbe nu doar materia din preajmă, ci și rețeaua spațiu-timp.

— Pare să fie Iadul!

— Sau baza de date a lui Dumnezeu. Hawking! Așa îl chema pe fizician. El a demonstrat că ceva totuși scapă din gaura neagră, un fel de radiație care conține informații referitoare la tot ce conține ea, tot ce-a înghițit... Deci informația rămâne într-un fel de memorie a materiei. Mda... existau speculații... că Universul ar fi un calculator cuantic...

— Gata! M-ai omorât! Admiră apusul.

Cum ar fi să știm când este pentru ultima oară că facem un lucru? Cum ar fi fost să fi știut că acea după amiază avea să fie ultima petrecută cu Lorena?

A doua zi în zori a mormăit în așternut că are poftă de fructe. Lumina jucăușă a dimineții filigrana perdelele. M-am ridicat încet să

n-o trezesc de tot. Piața era aproape. Grădinarii mediteraneeni probabil că tocmai își deschideau tarabele.

N-am stat prea mult. Am mai târduit pește proaspăt, ulei de măsline, brânză de capră, un vin alb. Mă gândeam să-i gătesc ceva cu mâna mea, fără mașină, așa cum făcea mama pe vremuri.

Când m-am întors, soarele învăpăiase deja toate ferestrele vilei albe. Am rămas pe alee orbit: ceva subtil se modificase de când plecasem. Atunci am auzit înăuntru țipătul și am trăit un presentiment îngrozitor. Am alergat pe scări.

În ușa biroului Lorena tremura și plângea. Mi-a arătat ieșirea din spate:

— Mi-a luat aparatul personal! Am pierdut toată munca...

Am țâșnit în urma hoțului. I-am văzut tricoul negru alergând printre pomii din livadă. Fără să stau pe gânduri, am tras. Da, am o armă. Pentru că sunt un Verde, dar asta nu are nicio relevanță raportat la mine și Lorena.

N-am mai făcut niciodată așa ceva; să omor un om, vreau să spun. Sunt pașnic, chiar dacă sunt Verde. Dar în memoria aparatului era tot ce gândise femeia pe care o iubesc, erau toate visele ei despre particula primordială, despre plierea spațiului și memoria Universului. Era sufletul ei acolo. Cum să fi lăsat să i-l fure?

Am recuperat aparatul, am calmat-o pe Lorena. Apoi am preparat un ceai chinezesc original, am servit-o și am așteptat să-și revină.

— Astăzi pleci la institut. am rostit cuvintele necesare, dar care mă dureau așa de rău.

— Da, e cel mai bine așa. a fost de acord.

— Aseară, pe canalul de știri... au vorbit despre testul de la accelerator. Au prezentat echipa lui Gordon; erai și tu, cred că așa te-a găsit. Era un Verde fanatic.

Lorena m-a cuprins cu brațele și-am simțit-o încă tremurând, pe pieptul meu. Am strâns-o tare, tare de tot, deși nu știam că e pentru ultima oară.

În aceeași seară, după ce ne-am despărțit pe peronul gării centrale, m-am întors acasă și am îmbrăcat hainele pe care le port când mă ocup de grădină. Am luat vâslele și le-am dus la barcă. Apoi m-am întors după cadavru. L-am înfășurat într-o velă învechită și decolorată ce zăcea de ceva vreme în magazie. L-am urcat și pe el în barcă și am

vâslit spre larg.

Acel Verde ar fi putut fi viața mea liniștită alături de Lorena, dar eu am ales să-l ucid. Am fixat faptele în această matrice.

După două săptămâni, foarte de dimineață, între orele trei și patru, Pământul s-a mișcat. Locuitorii din Vest relatează că au fost văzute aurore boreale jucând pe cer. Apoi s-a simțit o vibrație profundă. Unii povestesc că rude moarte de mult au fost zărite prin preajmă, ca într-o transmisie de televiziune de proastă calitate.

Eu n-am remarcat nimic din toate acestea; știu doar că am sărit la fereastră și-am strigat-o pe Lorena dintr-o pornire irațională... Cum am putut s-o las să plece?! Dacă pierdea aparatul, ar fi rămas cu mine.

A doua zi, canalul de știri era ocupat în întregime cu vești halucinante despre experimentul de la accelerator. Se spunea despre radiații periculoase, despre micro găuri negre ce deja devorează zone ale Europei, despre schimbarea polilor magnetici... S-au dovedit a fi doar zvonuri, dar aria în care fusese acceleratorul a dispărut.

Am știut atunci că Lorena nu se va mai întoarce. Am înțeles că într-un fel inexplicabil teroarea din imaginea lui Niepce a ajuns la mine, cu lumina ei cenușie, unduitoare și rece.

Și mă tot gândesc la ce mi-a spus unul din cei mai mari fizicieni ai timpului nostru, Lorena Kalamara, că poate există o bancă de date universală, că nimic nu se pierde de fapt... Că există un Loc unde Totul este salvat, fiindcă Universul este un calculator cuantic sau pentru că există Dumnezeu care ne vede și ne fixează...

Articol XXIV. IZA

Publicat Oct, 2009

Alex se așază pe treptele terasei. După cinci ani simțea prima oară nevoia stringentă de-a fuma. În schimb, scoase o gumă de mestecat din pachetul început. Numai că molfăind guma n-avea să se liniștească, așa cum l-ar fi alinat o țigară. Și Domnul știa câtă nevoie de calm era necesară în acest moment!

Privi nucul zdrențuit din colțul curții. Promisese Laurei că va culege nucile, că va mătura frunzele. Promisese că are să bată țărushi ca să lege tufele de crizanteme... Și că va repara cotețul puilor... Tocmai de asta se apucase mai întâi... De coteț. Și atunci, pe când meșterea sperând să nu-și zdrobească prea tare degetele cu ciocanul, atunci se întâmplase.

Scena oribilă îi reveni în minte făcându-l să se cutremure.

Scuipă guma și se rezemă de stâlp. Mai erau trei ore până avea să se întoarcă fiică-sa de la grădiniță. Până atunci... trebuia să găsească o explicație.

Deci nu dihorul sau nevăstuica sau alt animal necunoscut le decimase puii nopțile trecute! Nu! Era Iza. Mielușeaua blândă, albă și creată pe care o mângâiau cu toții și-o hrăneau din palmă. Îl fascina botul ei pătat de sânge; până mai ieri, botul acela căuta felii de pâine sau drugi de porumb în buzunarele lor... Botul sensibil ce smulgea smocuri de iarbă pe care le rumega lateral era de dimineață roșu tot. Rupea, rupea carnea de pe burta unui pui, trăgea de mațe, fulgii i se lipiseră de nări, iar el rămăsese blocat privind-o.

Oița behăise stins când îl simțise, așa că de salut, apoi puse o copită să țină puiul care tresărea cu un ultim spasm.

Turbare? N-auzise de oi turbate, dar ce altceva ar fi putut să fie? În fond era tot mamifer, nu? Dumnezeu! Daniela se jucase cu oaia, Laura o mângâiasse, el sigur o atinsese când a băgat-o în țarc, seara trecută.

Veterinarul! Știa cu siguranță că-i notase numărul de mobil pe-o hârtiuță de lângă telefon. El îi va da soluția. Se repezi în living, la telefon, însă hârtiuța nu mai era acolo. Răscoli în sertarul de alături, se puse pe burtă și privi sub canapea...

Până la urmă o descoperi miraculos pe măsuța Danielei; desenase pe ea ceva ce aducea vag cu un animal preistoric sau o oaie extraterestră, dar pentru a înlătura orice suspiciune mângălise dedesubt cu litere stângace: Iza.

Îl sună pe veterinar. Probabil nu-și băuse cafeaua în dimineața aceea, fiindcă avea o voce mototolită.

Nu, nu era cazul să se alerteze. Dacă crescuseră mielul ca pe-un animal de companie era firesc să devină omnivor. Ucisese pui? Mda, curios, dar el cunoscuse o familie care avea tot așa, două oi – de frumusețe – prin livadă, pe care le hrăneau cu mâncare pentru câini și care mâncau cu plăcere salam. Văzuse cu ochii lui! Bine, dacă domnul insista, avea să vină într-una din zile să ia o probă de sânge. Puteau să izoleze animalul și să-i urmărească reacțiile. Nu era mai simplu?

Trânti receptorul în furcă. Nemulțumit, luă o felie de pâine din coșulețul de la bucătărie; are s-o închidă în țarc. Poate că Daniela va înțelege dacă-i vor explica pe-ndelete că oița este bolnavă și nu se mai pot juca împreună până n-o vede nenea doctorul...

Să sperăm că nenea doctorul va avea chef să vină cât mai curând, mormăi printre dinți, încă surprins de seninătatea cu care acesta îl amânase.

În curtea din spate constată că se întorsese fix la timp ca s-o surprindă pe mieluşeaua blândă zburătăcind găinile. Una din ele se spânzurase în gard încercând disperată să se salveze.

Puii lor, crescuți cu atâta dragoste și nepricepere, de el, analist de piețe financiare, și uneori și de nevastă-sa, filologă! Ajunseseră bătaia de joc a acestei creaturi fără minte! Avea s-o altoiască, să rupă părul ăsta gros pe spinarea ei!

Se aplecă să apuce bățul promițător de răzbunare, când primi o lovitură strașnică în fese, ce avu darul de a-i aminti subit jocurile de rugby ale tinereții și care-l proiectă cale de doi metri în țărâna murdară a curții. Înjură din tot sufletul. Precis își julise palmele și genunchii, după usturimea ascuțită pe care o simțea! Apucase părul, dar părea inutil într-o luptă la nivelul solului: oaia venise în fața sa, aplecase capul privindu-l cu ochi răi, ba chiar scobeia pământul cu copita ca taurii în arenă. Voia să-l împungă, nenorocita! Eschivă în ultima clipă, printr-o răsucire de care van Dame ar fi fost mândru, însă nu avu timp să savureze momentul, fiindcă primi o lovitură foarte serioasă în capul pieptului. Își pierdu suflul și se trezi horcăind; realiză instantaneu că nu e de glumă, că e pe viață și pe moarte. Simți gust sărat în gură și-și șterse buzele cu dosul palmei. Sângel!

Privi animalul. Îi întâlni privirea și avu certitudinea unei alte inteligențe – vii, ascuțite, răutăcioase. Nu teamă, firească, îi inundă cugetul, cât o mirare vecină cu uluială și cu o curiozitate avidă. Ce naiba?! Ce era ASTA, pentru Dumnezeu?

Apoi scânteia dispăru din ochii creaturii și redeveni, aparent, își zise, pașnică. Se ridică încet și-i azvârli bucata de pâine. Oaia intră docilă în țarc. Behăi gingaș și apucă cu buzele ofrandă.

Închise porțița și puse piedica. Trebuia omorâtă, știa el de cel! Știuse undeva într-un cotlon al minții încă de mai mult timp, de când poștașul se plânsese tuturor c-a fost fugărit și mușcat de oaia lor. Pe fondul anchetei polițienești pe care șeful de post a condus-o stricându-se de răs, el știuse. Tot așa, în corul hohotelor întregii comunități, care se întreba cât a băut Girlică de-a visat că-l papă oaia, el intuise un adevăr sumbru... Toate se petrecuseră după. După incidentul din iunie. Bunul simț îi dicta ce are de făcut. Îi părea rău, dar

nu vedea altă soluție. Oaia terminase de molfăit pâinea și privi în sus la el. Cum s-o omoare de vreme ce nu era doar o oaie? Dacă ar fi surprins-o într-un moment când era oița lor, Iza, era ușor, oricâtă milă ar fi resimțit... pe când invers...

— Bee, he, he, hehe! făcu oaia, dar sunetul semăna cu un râs drăcesc. Ochii ei mari, cu irisul imens și negru oglindeau un rău fără limite. Se repezi și împunse poarta. Alex se feri ca de mușcătura unui șarpe. Trebuia omorâtă! N-avea nici cea mai vagă idee despre cum era cel mai potrivit s-o facă.

Se duse la bucătărie cu gând să-și toarne o cafea mare. Cuțit? Toporul? Nu, barosul! Se trânti pe un scaun. Dacă l-ar vedea Laura cu pantalonii atât de murdari în bucătărie, i-ar ține o morală lungă, lungă ce-ar include idei pornind de la pericolele microbilor până la iresponsabilitatea lui de părinte ce nu are grijă ca în jurul fiicei lor să domnească un mediu sigur. El i-ar spune că... Nu, nu se va lăsa antrenat în jocul acesta fantasmagoric de-a se certa imaginar cu nevastă-sa, în loc să caute soluția. Era opt și douăzeci. La douăzeci și un sfert, Daniela va deschide poarta de la drum și va veni fugind spre el strigând: tati! tati! cum făcea de obicei... Iar până atunci, el va trebui să fi terminat. O să-i zâmbească fiică-sii, o s-o îmbrățișeze, n-o să-i scape o vorbă despre cum i-a masacrat animalul favorit, apoi vor sta la masă. Dar o să mănânce numai ea, astăzi. El, orășeanul, intelectualul, nu putea să taie nici pui. Chemă un vecin pentru asta. Dar oaia, o s-o... Bău o gură mare din ceașcă. Lichidul era rece și amar. Și negru.

Era primăvara, în aprilie, când Daniela se întorsese de la grădi cu un ghem de lână creată în brațe.

— Tati, uite ce-am primit!

Alex privise mielul cu deznădejde. „Ne-a făcut-o!” își zise, dar nu avea poftă să strice veselia radiantă a fetei.

— Cine ți l-a dat, scumpete?

Măcar să știe cine-și răsese de ei. Un miel nou-născut! Probabil oaia fătase doi. Sau nu l-a mai recunoscut... Nu l-a primit... Indiferent de aceste amănunte irelevante, ei aveau de lucru de aici înainte. Unde îl vor ține? Noptile erau încă reci. Trebuia alăptat!

— Un nene. ciripi fiică-sa. Păștea caprele pe marginea drumului.

— Oile. rectificase el didactic.

— Nu! se înverșună Daniela. Capre.

— Uite ce-o să facem: mielul acesta e un copil ca și tine. O să-l

ducem înapoi la mama lui, altfel va plânge după ea și va fi foarte trist. Mai ții minte unde era domnul acela?

Fetița strânse ghemul de lână la piept și încruntă sprâncenele. Buzița de jos se arcui peste cea de sus în semn de hotărâre definitivă. Doamne, cât semăna în asemenea momente cu Laura! îi venea s-o mănânce, atât îi era de dragă. Buclele șatene și privirea albastră o transformau în icoana unui înger supărat. El, Alex, nu era croit să reziste la tertipul feminin al lacrimilor, drept care următorul lucru pe care l-a rostit nu mai avea nicio energie. Iar hoțoaica mititică din fața lui intuia tot:

— Dar suflețelule, nu ne pricepem să avem grijă de el! O să-i fie dor de mămica lui!

— Eu sunt mămica lui! decretă gurița bosumflată.

Iar cu decretele nu mai e nimic de făcut. Așa intră Iza în familia lor.

Crescuse în baie, hrănită cu biberonul, făcând pipișor pe un prosop imens pe care Alex îl spăla zilnic afară la robinet. Constatară că-i lipsește o anumită parte a corpului, de unde s-a tras concluzia că e de sex feminin. Atunci nu i s-a mai spus „Bebi” și a fost botezată Iza. Firește că Daniela și Iza au pozat în sute de ipostaze adorabile afară în livadă sau chiar în living, imagini ce-au împânzit internetul. Casa lor devenise un loc al veseliei perpetue.

Alex suspină. I se păruse și lui cea mai frumoasă perioadă de când se mutaseră la țară. Fusesse ideea Laurei. Să renunțe la apartamentul din bloc ca s-o poată crește pe Daniela în natură, sănătos. El n-a fost entuziasmat, ca unul ce deschisese ochii într-o cutie de beton, trăise în respectiva cutie până la însurătoare, ca după aceea s-o schimbe pe-o cutie nițel mai largă... Blocul îi convenea de minune. Confort. Asfalt. Bancă la care lucra era la cinci minute. De ce aceste lucruri i-ar fi dăunat fetei? Nu înțelegea. Dar, pus față în față cu sindromul de îmbufnare cronică al Laurei, cedă. Așa cum cedase micul dejun compus din ochiuri cu șuncă pentru cerealele fade – ca să nu mai fie discuții. Singura condiție: să cumpere o casă dotată cu toate utilitățile – și aici Laura fusese într-un tot de acord – și care să fie situată într-una din comunele pitorești ce gravitau în apropierea orașului.

Oferta apărură imediat. În câteva luni au ocupat noul cămin. Până la urmă, Alex se împăcase; era la patru kilometri de centrul orașului,

un fleac pentru mașina sa! Și chiar era frumos la țară! În fața casei aveau o livadă cu pomi fructiferi și o alee plină de flori. Sâmbăta el cosea iarba cu motocoasa, pe când Laura făcea fripturi și prăjitură. Era idilic. Tocmai de aceea nu avea cum să dureze prea mult. Când i s-a terminat concediul de maternitate, Laura l-a anunțat că n-are de gând să devină casnică. În fața perplexității lui, ea a venit cu citate din drepturile femeilor, împotriva discriminării etc. El îi explică timid că-și închipuiseră rămânerea ei acasă ca o condiție sine qua non a mutării la țară... Nu, ea nu făcuse astfel de afirmații nici în vis; el confunda dorința lui egoistă, masculină, cu ceea ce se spusese de fapt între ei... Ea n-avea să sfârșească la aragaz sau cu andrelele în mână... călcându-i lui cămăși pentru a doua zi!

Bine, dar atunci cum rămânea cu principiile creșterii Danielei la țară? Ha! Tonul pe care el pune a această întrebare o lămură definitiv asupra intențiilor sale! Ce intenții, ce tot inventa, că acum chiar își pierdea cumpătul... El se întreba doar de ce ea nu era consecventă cu ea însăși? Faptul că dorea să lucreze era firesc, era natural, silabisese ea ca pentru unul greu de cap, iar el n-o va împiedica. Va fi o mamă bună, are să i-o demonstreze!

Alex suspină din nou. Nevastă-sa deveni bibliotecară la căminul cultural al comunei. Da, Laura era o mamă bună. O ducea pe Daniela dimineața la grădiniță. El venea în pauza de prânz de la bancă, tot într-o goană, ca să o primească la doisprezece cu masa. Laura ajungea acasă abia la unu. Atunci el zbura înapoi în oraș. Laura se întorcea la bibliotecă la ora patru, dar o lua pe Dani cu ea. Seara, el se întorcea cu cumpărăturile, frânt de oboseală. Până să vină fetele, pune masa, mai făcea ceva treabă...

Era o modă, știa; era la modă „femeia bărbătușă”; femeia de carieră. Dacă putea câștiga mai mult decât bărbatul, era minunat! Atunci chiar era o femeie împlinită, la naiba! Din fericire, nu existau șanse. Salariul lui era suficient să stea acasă liniștită, cu fetița. Fusesse mai greu până a fost Daniela mică. Pe-urmă, parcă s-au mai desfăcut și ei... Se resemnase cu programul infernal. În fond, niciun sacrificiu nu era prea mare ca să fie pace în casă. Să le vadă fericite pe amândouă... Râsul ălei a mici alunga cu putere suverană orice nor. Alex ar fi fost în stare de orice pentru fiică-sa. De orice! Mare brânză să crească o oaie! La bancă toți se topeau după poza Danielei cu oaia pe canapea, privind desene! Da, era adevărat, un animal de companie făcea copilul mai

responsabil, mai sensibil la problemele altora. Și Dani avea nevoie de așa ceva! Fiind singură la părinți putea deveni o mică teroristă...

Doar că într-o zi, pe înserat, Iza n-a mai venit behăind când a fost strigată. Au căutat-o peste tot, dar nu era și gata! Daniela începu să plângă zdravăn. Laura se posomorî. Nici nu se mai punea problema să urmărească meciul de fotbal. Trebuia să caute și să găsească oița de companie. Altfel... Nu, nu exista altă variantă. Dani plângea absolut imperativ. Se gândise și el și chiar și Laura, că atașamentul fetei pentru Iza era exagerat. Încercaseră cu iepurași, dar au sfârșit toți la cuptor, întrucât Dani îi găsea stupid de proști. Atunci au adus două pisici. Erau drăgălașe, însă nu alergau pe pajiște și în plus nu se lăsau scărmanate. Un câine le trebuia, trase Alex concluzia firească, în timp ce scotocea viroaga pârâului. Se lăsa întunericul chiar și în acea zi de iunie ce părea fără final. Gândul că se va întoarce singur îl împinse mai departe spre izvoare, unde se aflau puțurile de acumulare pentru apa menajeră. Noroc că fusese prevăzător și luase lanterna! „Iza! Iza!” strigă din când în când, deși nu spera sincer că behăitul tremurat îi va răspunde. Curând, întunericul era deplin. Aprinse lanterna. Spotul de lumină căzu pe pereții unui din puțuri. De ce nu avea capac? Cine furase capacul? Putea să cadă acolo un copil! Se aplecă peste margine cuprins de un acut sentiment de fatalitate. Firește! Iza, sărmana de ea, zăcea moartă pe fundul plin de pietre și mâl. O strigă încetișor. Nicio tresărire. Avea capul sucit spre spate. După o cădere de patru metri, cel mai probabil își frânsese gâtul. Zgarda cu ținte și clopoțel o împodobeau zadarnic, ca o mângâiere prea târzie...

Era exclus să încerce s-o scoată atunci. Măine... Se uită la ceas. Zece și un sfert. Se putea duce acasă. Daniela dormea de-o oră.

Noaptea se sfătui cu Laura ce era de făcut. Căzuseră de acord că nu e cazul ca Dani să sufere inutil. Iza se întâlnise cu mama ei. Turma trecuse iarăși prin sat. Iza o să vină înapoi la toamnă. Până atunci o să cumpere un câțel. Amin!

A doua zi în zori el ieșise să dea drumul la pășări, în timp ce Laura pregătea lapte cald pentru cerealele integrale. Ce-i drept, nu mai avea burtă de când cu regimul ăsta! Pe alee păștea florile o pată albă. Alex se opri brusc. „Iza!” o strigă, dar nu era decât o șoptă. Oița veni să-l controleze în buzunare: unde era coltucul de pâine? Sau un morcov? Alex o cercetă pe toate părțile. Ea era; avea zgărdița și toate semnele distinctive: pete de negru după urechea dreaptă și pe pulpa

stângă, o copită trandafirie... Și nu era murdară deloc! Bătu în geamul bucătăriei. Laura se minună plină de încântare. Apoi duse un deget la tâmplă: Alex visase ieri seară!

Pe toți sfinții, nu visase! S-a deschis ușa și tabloul mut a prins culoarea țipetelor de extaz ale Danielei.

O vreme s-a tot gândit la ce s-ar fi putut întâmpla. A căutat o explicație. Dar eșua regretabil în concluzia Laurei: visase. El visase că oaia zăcea moartă în puțul atât de adânc; visase că avea gâtul rupt, întors în unghi aproape drept; visase că o studiasse cel puțin un sfert de oră în care ea nu mișcase, nu respirase. Cine a scos-o de acolo? Cine a coborât pe scară noaptea sau, mă rog, în zori foarte devreme, ca să scoată un cadavru dintr-un puț părăsit?

Cum nu găsea niciun răspuns, puse întrebările la spate. Mai încercă o anchetă prin vecini, dar nimeni nu știa, nu auzise nimic. Visase, dom'le!

Iulie se scurse calm și fierbinte. Laura își luase concediu ca să fie cu fetița. El se plictisea la bancă.

Apoi episodul cu poștașul! Omul avea o privire îngrozită la barul din centru unde povestea în hazul general cum l-a împuns oaia, cum i-a trântit geanta doldora de scrisori și mandate, cum l-a urcat în pom, iar el, victima bestiei, se uita cum zboară hârtii și cupoane duse de vânt... La faza asta zâmbise și Alex... Apoi își ceru scuze de la bietul Girlică, ce ajunsese la întrebări profunde despre riscurile meseriei de poștaș. Avea să... lege oaia. Să pună inscripții de avertizare: Atenție! Oaie Real! Oaia Mușcă! Țăranii de la mese râdeau bogat, dar Girlică nu părea să guste gluma. Chiar îl mușcase! Uite! Le arată un picior păros. Nea Titel îl trimise la culcare: dacă băuse și atunci cât a băut acum, era și normal să ia un dulău mai lăptos drept oaie. Lui Alex însă, amprenta aceea îngustă de dinți teșiti îi stăruia în minte.

În august au apărut primii pui morți. Tocmai îi scăpaseră de toate bolile posibile: pestă, căscat, variolă, păduchi. Aveau un kil jumate. Alex era tare mândru. Până au început să dispară zilnic câte unul. Au aflat de la vecini despre posibili dușmani naturali ai puiului: uliul, vulpea, dihorul, nevăstuica sau câinele nă răvit. Închiși într-o curte acoperită sau în coteț, cine putea să-i răpună? Ajunsese să citească pe net articole despre ciupacabra.

Și iată că azi se lămurise misterul: era Iza. Sau ceea ce devenise Iza. Alex constată indignat că petrecuse o oră bună în fața ceștii de

cafea. Exact când nu avea timp de pierdut! Trebuia să omoare oaia! Pentru că nu visase atunci. Nu visase! Halal concediu! Ar fi fost bună niște otravă...

Pe deplin determinat, ieși în curte. Ușa țarcului era larg deschisă. Iza, nicăieri. Se răsuci pe călcâie și intră în magazie după topor. Sau baros, sau ce-o fi. Coasa cea veche a bunicului îi trecu prin față și căzu la pământ. Cine o sprijinise de ușă? Cine umblase cu ea? O privi mai atent. Era ideală!

Ieși pe alee și-și închipui ce ridicol arăta ca întruchipare a Îngerului Morții. Iza stătea încremenită în mijlocul livezii. Când îl văzu, slobozi iar acel behăit ca râsul unei legiuni întunecate. Alex se opri. Atunci porni ea spre el. Nu mai behăia; acum necheza, mieuna, lătra, sughița ca un păun în rut. Și rânjea la el, rânjea cu dinții ei teștiți ce mușcaseră din pulpa nespălată a poștașului. Alex ridică tăișul coasei pentru o lovitură în plin. Spera să nu încremenească sub vraja privirii demonice. Aproape că-i venea să vorbească oii. S-o întrebe cine este...

Instinctul de supraviețuire învinse: când a ajuns la un metru și jumătate de el, Alex lăasă să-i cadă brațul ca-ntr-o mișcare de pendul. Chiar neascuțită recent, coasa retează capul Izei. Alex se întoarce cu spatele. Tremura ca un prunc și se simțea lac de sudoare. Când o privi, murise; dintr-o venă încă se scurgea un sânge negricios. Se gândise: are s-o târască în groapa nouă de gunoi, peste paie de la cuiburile găinilor. Va turna motorină din belșug. Îi va da foc. Va trage pământ deasupra. Se va termina.

La doișpe dispăruse orice urmă. Se spală pe mâini. Își trase alți pantaloni. Se așează pe terasă în așteptarea Danielei. Îi va povesti că Iza...

Trei zile a jelit fiică-sa. Dar apoi au mers la „magazinul de cățeluși”. I-a promis că va alege ce cățel va dori. N-a vrut pechinezi, teckeli, șorecari. N-a impresionat-o puiul de lup alsacian, nici ciobănescul mioritic flocos și jucăuș. Ea a poftit cățelușa golden retriever care costă o avere. Cățelușă! Alex regretă ușurința cu care făcuse promisiuni. Dar nu putea face compromisuri în fața puștoaicei. Și nu în magazin unde clienții și vânzătorii urmăreau cu interes finalul disputei. Așa că duse mâna la buzunar și extrase cardul de urgență afișând un rictus pe post de zâmbet.

Dolly cățelușa a fost fericită la ei o săptămână încheiată. Apoi au găsit-o înecată în butoiul cu apă de ploaie. Alex o pescui cu grebla. Îl

durea inima de amărâta aia de cățea! Se atașase deja de pachetul scâncitor, în ciuda surprizelor pe care le mai lăsa pe covoare... Cum se urcase pe butoi? El cu Laura deliberaseră îndelung asupra pericolozității recipientului respectiv, dar numai din perspectiva Danielei. Un butoi de un metru și jumătate, un butoi de două sute de litri, în general gol, sau cu câteva palme de apă pe fund. Cum putea să se înece în el un cățel care ridicat în două lăbuțe măsura treizeci de centimetri? Alex privi suspicios spre curțile vecinilor. Era unica explicație.

Daniela se mai călise sufletește, fiindcă n-a mai bocat, ci a fost tristă preț de-o zi. Din fericire, Missy, pisica, avea trei pisoci frumoși ce mergeau cu codițe tremurânde prin magazia natală. Daniela a binevoit să-și aleagă unul pentru ea. Dacă pretindea un alt cățel, însemna ruina bugetului lor!

În semn de recunoștință, i-a adus de la petshop un șoricel mecanic și câteva mingiuțe. Se jucau strașnic împreună, fetiță și pisic!

Din concediul lui Alex mai rămăseseră fix patru zile. Dar le va petrece liniștit: televizor, plimbări, munci ușoare, Daniela. Laura nu-l va cicăli tocmai acum cu nu știu ce proiecte. Sau dacă are să încerce, îi va spune că se ocupă de fată.

Săptămâna trecută meșterise împreună cu ea o colivie de porumbei suprarrealistă. Lui i se păruse drăguță. Laura o numise așa. Acum Dani picta colivia. De ieri n-o mai puteau scoate din magazie, iar tricoul și fustița deveniseră inutilizabile. Laura închise gura când el argumentă că dezvoltă instinctul creator al copilei. Bine, în sinea lui era convins că niciun porumbel n-o să dorească să adopte căsuța. Nu, cu albastrul acela, cu verdele strident și movul ce te lovea dintr-o parte. Dar se uitase liniștit la televizor, pe alte canale decât cele de desene.

Acum domnișoara se întrecea cu creația! N-o mai auzise de-o juma de ceas! Era pauza meciului, să meargă să vadă ce curcubeu de culori mai suportase colivia...

Din magazie răzbăteau miorlăituri de pisică în agonie. Se grăbi să intre.

— Dani, tată, ce faci?

Întâi crezu că pictase cu roșu. La picioarele ei se zbăteau doi pisoi. Pisica mamă, cu coada vâlvoi, nu știa ce să facă, o scupă pe Daniela.

Fiica lui ținea în mână foarfeca de vie. Retezase labelle din față ale pisoilor.

— Daniela! țipătu'l țâșni pe gâtul lui fără voie. Fetița îl privi cu ochi albaștri, mari ce răsfrângeau un rău nemărginit și cunoscut.

Articol XXV.

ZIUA ÎN CARE A DISPĂRUT MIRCEA

Publicat Apr, 2009

Îmi amintesc de ziua aceea. Eram în vacanța de vară, după ce trecusem de examenul de treaptă. Pe-acasă situația se prezenta bine, nu mi se mai țineau predici despre învățătură sau viitor, despre profesia potrivită și necesitatea de-a munci susținut. Mă trezeam dimineața când aveam chef și îmi stabileam singur programul. Desigur, mai intra la socoteală și frate-meu, dar el nu era, în general, un impediment, cu toate că scria versuri sau mai picta când îl apucau pandaliile, uitând de obligațiile ce îi reveneau față de mine.

În dimineața acelei zile m-am trezit cu gândul la Zoe. Era cea mai tare gagică din liceu, arăta trăsnet și se îmbrăca la modă. Mergea la toate aniversările și părinții îi promiseseră o mașină la majorat. Toți băieții mureau după ea, dar ei îi plăcea de mine. Îmi făcusem o mulțime de dușmani, ba chiar Biță a zis că sunt prost în atac. La fotbal. Că în echipa de rugby eram de departe cel mai bun. Zoe spusese că vine la meciul din șanțurile cetății, dacă reușește să mai convingă câteva fete, că doar nu putea veni singură... De-asta simțeam un curent electric în stomac în acea dimineață. Zoe avea să mă vadă. Jucăm un fotbal cu băieții de la Liceul Militar. De obicei, asemenea dispute se încheiau cu bătaie, iar eu ziceam că e o bună șansă de-a arăta ce pot.

M-am ridicat din pat agale și-am ascultat zgomotele casei. Doamne, ce bună ar fi fost o țigară! Aveam câteva dosite în magazia de unelte pentru grădină și mă gândeam ce pretext aș fi putut invoca să merg acolo așa, din zori. Bunică-mea măcina cafeaua venită la pachet de la rudele din America, bunicul plecase deja să vadă ce se mai dă pe la alimentări, iar babacii erau la serviciu. Difuzorul cânta pe coridor melodia mea preferată: floricele de porumb. Mi-am tras un tricou și-o pereche de pantaloni scurți și-am ieșit tiptil.

— Mihai, vino să mănânci!

— Mulțumesc, bunico, prefer mai târziu. Mă duc să-mi repar lanțul de la bicicletă.

Noroc că bătrâna era sedusă de aromă cafelei, altfel nu scăpam

ușor! M-am strecurat printre aracii de fasole și straturile de zarzavaturi până în fundul grădinii; am intrat în cămăruța plină de unelte; într-un colț, cu roțile în sus, bicicleta aștepta de vreo două luni să fie reparată. Era o chestie de câteva minute, dar îmi furniza un pretext credibil. Am luat o țigară din cutia veche de metal și-am constatat că lipseau două; să le fi tras și am uitat? Am căutat chibriturile în colțul pervazului. Dispăruseră. Care dracu' o fi umblat cu ele? N-aveam decât să mai fac un drum sau să iau țigara cu mine și s-o pip în budă. După aia trebuia să aerisc o juma de ceas, că bătrânii aveau nas de copoi. Că pătrunjel, oricum trebuia să mestec... În curte am dat peste Daniel. Se și instalase la umbră, în șezlong, cu Cireșarii în mână.

— Mi-ai spălat echipamentul? l-am întrebat puțin suspicios din cauza dispariției țigărilor.

— Ce, bă Mihai, te zic la mama!

— Ciocu' mic și joc de gleznă, că dacă mă supăr...

— Nu sunt eu sluga ta!

— Da, băiețăș? Bineee.

De câte ori foloseam tonul ăsta avea efect.

— Ai meci astăzi? mă întrebă împăciuitor. Eu nu ziceam că nu-ți spăl tricoul, dar am rămas fără bani și vreau să merg la film cu Mircea.

— Mircea vine la meci. Dacă te-a băgat în seamă o dată, acum crezi că are chef mereu să meargă la filme cu grupa mică... Și chiar nu văd care este legătura între spălatul echipamentului și faptul c-ai rămas fără bani.

— Vrei să-ți spăl și tenișii? Nu cred c-o să se usuce...

M-am gândit că avea să vină Zoe:

— Spală-i. l-auzi: ce știi despre chibriturile din magazie?

— Care?

Dialogul cobora pe panta cunoscută. Probabil nu știa nici măcar la ce magazie mă refer. Dar după grabă cu care a venit să-mi adune lucrurile din cameră, am dedus cine subtilizase trusa mea de fumat.

De fapt, dacă-mi aduc bine aminte, nici n-am apucat să mai fumez în dimineața aia. Se întorsese bunicul de la piață și m-a rugat să-i car apă să ude florile. N-am zis nu, fiindcă aveam la rândul meu nevoie de o mică finanțare... După ce se termină meciul, poate mergeam cu Zoe la un suc.

Tot cărând la stropitori pline, mă bucuram că nu plouă; atunci

s-ar fi amânat totul. Pe la doispe, când era căldură la maxim, Mircea a ieșit la plajă pe terasă. În curtea lor locuiau mai multe familii și știam că face ăsta special ca s-o enerveze pe domnișoara Florica. Ea era o tipă de patrușcinci de ani, virgină și foarte mimoză. Nu suferea să vadă corpuri goale. Nu suferea să stăm la taclale pe scările ei, că le murdărim. Nu suferea să jucăm badminton în curte, că stărnim praful etc., lista era nesfârșită, pentru că tot ce-o înconjura pe domnișoara Florica trebuia să fie moral și antiseptic. Nu se mai gândea însă la morală când otrăvea câinii și pisicile din cartier: erau purtătoare de microbi, pe care dânsa îi vedea chiar și cu ochiul liber.

Atunci, probabil că trebuia să se întoarcă de la serviciu, (era asistentă medicală la oftalmologie, lucra cu organe cât se poate de cuviincioase), de aceea o aștepta Mirciulică așa de expus:

- Mirceo! Te zice, mă, baba la maică-ta!
- Hi, hi, hi! Să vadă și ea cum arată un bărbat.
- Vii după masă la meci?
- Păi cum? Eu să lipsesc? Bine că nu plouă!

Da, bine că nu plouă, mi-am zis din nou, turnând apa la rădăcinile unei tufe de trandafiri în timp ce priveam cu nerăbdare spre gara mică.

Peste drum de casa noastră, de cealaltă parte a șoselei, începeau șanțurile cetății, locul unde din copilărie nu aveam voie să ne jucăm. În ciuda tuturor interdicțiilor, acolo își făcea veacul toată băiețimea din cartier. În spatele gării unde oprea mocănița, începea un teritoriu de vis. Terenul mare, acoperit cu iarbă și înconjurat de sălcii imense, era locul unde se disputau meciuri. În dreapta „stadionului” era pârtia naturală de pe care ne avântam iarna cu săniile. (Eu, nu, că depășisem vârsta.) În stânga, în peretele de apărare al cetății, erau cele trei intrări în subterane. Catacombele erau strașnice! făcusem o regulă cu băieții în privința lor: cea din dreapta, pentru pipi; cea de la mijloc, pentru explorări, cea din stânga dacă venim cu vreo gagică... Primele două își arătaseră utilitatea; a treia, nu. M-am gândit că în acea zi, lucrurile vor sta altfel... Și totuși, nu se cade! mi-am zis hotărât, nu mi-o puteam închipui pe Zoe în catacombă, era prea infect pentru ea. Pereții din cărămidă roșie păreau căptușiți cu imense plase de păianjeni peste care se așternuse praful; praf gros era și pe sub tălpi, iar lumina de la intrare se estompa treptat, cedând întunericului. Dinspre adâncurile catacombelor venea un aer călduț și stătut ca respirația înceată a unui

animal adormit. Se organizaseră câteva misiuni de explorare a acestor tuneluri, dar toți se lăsaseră păgubași, mai devreme sau mai târziu. Curiozitatea, dorința de-a găsi comori aduseseră mai multe echipe în decursul timpului. N-au descoperit niciunii nimic. Kilometrii întregi de tuneluri fără ieșire. Fuseseră atribuite romanilor, dacilor, călugărilor franciscani și, mai nou, extraterestrilor. S-a încercat desenarea unor hărți, dar imposibilitatea celor de jos de-a comunica în vreun fel cu cei de deasupra, n-a dus decât la niște mângălituri fără sens.

Fără sens păreau și tunelurile, mi-am continuat gândul adăpând stratul de crini imperiali. Unde duceau? Cine intra, trebuia să iasă prin același loc. Era un adevărat labirint! Nu se găsise vreo cale de comunicare între tunelurile de la noi de la stadion și gurile de intrare de la crama cetății, asta ca să nu mai pomenesc despre celebra catacombă din pădurea de pe Mamut, de la Fântâna Hoților. Se auziseră zvonuri că ar exista intrări și din curtea catedralei catolice, ba chiar Ianesi ne șoptise cum a văzut el preotul coborând niște scări ciudate după ce ridicase o trapă din spatele confesionalului... Păi, da! Poate de aceea ni s-a părut că auzim sunet de orgă când am înaintat cu lanternele aprinse în catacomba cu numărul doi... Doamne! Ce ne-am mai distrat și atunci! Tibi luase un ghem de sfoară să-l deșire ca să nu ne rătăcim, c-așa citise el despre o tipă, Ariadna, probabil era greșeală de tipar, normal că era Adriana. Ideea nu era rea, doar că după o sută de metri sfoara s-a terminat și ne-am întors. După modesta mea părere, nu doar catedrala catolică avea de-a face cu treaba asta. Fratele Arsenie de la catedrala ortodoxă a Reîntregirii zâmbea subțire când se vorbea de subterane... Sau cel puțin așa susținea o colegă de clasă care avea mult curaj și mai intra să se închine.

Eu însă știam despre tuneluri ceva în plus. Bine, știa și Daniel... Într-o vară ne alergam prin curte ca să ne stropim cu furtunul, iar frate-meu și-a căutat scăpare în pivniță. L-am urmărit și l-am prins, evident. Apoi ne-am făcut de lucru pe acolo. Trebuie să spun că pivnița era foarte mare, altfel compartimentată decât casa. Mi-am adus aminte că aveam nevoie de o cheie la bicicletă și-am căutat-o pe bancul de scule. Daniel, că nu știu ce aude în camera alăturată. Ne-am dus să vedem. De după un raft se auzeau voci, dar foarte îndepărtat. Ni s-a părut ciudat, pentru că până la beciurile vecinilor erau cel puțin treizeci de metri. Probabil vocile veneau de sus, din sufragerie, ne-am zis. Atunci am observat arcada din spatele raftului. Când ne uităm mai

bine, era o trecere închisă cu scânduri. Am dat totul la o parte, am smuls bariera, și-am descoperit un tunel. Tare mult doream să-l explorăm! Am făcut câțiva pași: parcă zăream o lumină. Tunelul cotea brusc, iar după colț, surpriză! Lumina creștea treptat, terenul cobora spre adânc. Vocile se deslușeau, dar fără să sporească în intensitate și se mai auzeau, foarte straniu, valuri. Ne-am întors înfiorați. Bunicul știa despre catacomba din pivniță, dar a râs de noi și-a spus că ducea direct în conducta magistrală de canalizare a orașului. Am stabilit că asta era doar un pretext și ne-am amintit de zvonul înfiorător că unele capete de tunel ies în Tăușor, lacul fără fund de la marginea urbei.

Acum îmi dau seama ce ciudat este că tocmai în ziua aceea m-am gândit la tuneluri...

Cu mintea dusă la adâncimile Tăușorului am constatat că apa de ploaie strânsă în butoiul de la colțul casei s-a terminat. Terminată era și munca mea pe ziua respectivă! M-am dus pe lângă bunicul care îi citea bunică-mii știrile din ziar. I-am anunțat că terminasem și-am început să laud frumusețea florilor și a grădinii în general, până când bătrânii, înduioșați, mi-au dat douăzeci de lei. Bani de film și de cofetărie! Zoe avea să fie tratată ca o regină, așa cum merită de altfel, viitoarea mea soție. Da, pe vremea aceea eram sigur c-aveam să mă însor cu Zoe. Îmi și făcusem planuri în cap despre cum aveau să decurgă lucrurile: terminăm liceul, intrăm la facultate și ne căsătorim imediat, că ar fi fost mai rentabil să luăm o cameră în căminul de familisti... cel puțin auzisem asta de la niște băieți mai mari.

Restul timpului până la meci mi l-am petrecut supraveghindu-l pe Daniel care îmi călca echipamentul și nu s-a ars decât de două ori... Apoi s-au întors ai mei de la muncă și-am mâncat, iar eu le-am dat de înțeles că voi lipsi restul zilei. Mama mi-a zâmbit și mi-a strecurat zece lei, tata a făcut câteva referiri generale la iresponsabilitatea tinerilor, dar m-a chemat în dormitor și mi-a dat și el un pol, așa, fără să știe mama... Supergeneroși babacii, mi-am zis și chiar atunci am auzit țipătul indignat al domnișoarei Florica ce dăduse cu ochii de slipul lui Mircea. Îmi părea rău că ratasem fază, dar când mi-am numărat fondurile am constatat că pot s-o duc pe Zoe la Roșu și Negru, cea mai mișto cofetărie din oraș. Se făcuse patru și-am tulit-o în viteză spre gara mică. Daniel îmi căra o sacoșă cu haine de schimb, că doar nu se făcea să plec cu Zoe în echipamentul transpirat!

Acolo, băieții se adunaseră deja. Erau Țică, Dorin, Ianesi, Mircea

și Csobi; restul echipei ajungea mai târziu, că locuiau toți în cetate. Priveam în jur cu speranță: când avea să apară Zoe? N-am așteptat prea mult. Și-a făcut apariția într-un grup de cinci fete, spre deliciul băieților care le-au primit cu aplauze. Meciul începea să aibă miză! Imediat au început să coboare în șanțuri, venind în șir indian, malacii de la Militar, adică militaurii.

Dorin, fiind căpitanul nostru, a dat mâna cu al lor; au inventariat formațiile: eram toți în păr. S-au fixat porțile, s-a dat cu banu', am picat bine, că lor le venea soarele în ochi, când, deodată, pe poteca abruptă, coborând șontâc, își face apariția bunica lui Mircea.

Era de groază baba! La ora cinci, în mod invariabil, Mirciulică trebuia să soarbă o ceașcă de cafea cu lapte, la gustare, ca să-și asigure necesarul de calciu. De câțiva ani bietul Mircea protesta împotriva acestei măsuri, dar bunica se arăta a fi de nestăvilit, mai ceva ca Ana lui Manole. Îl găsea pe Mircea peste tot, iar când acesta ieșea din raza ei de acțiune, îi punea „biberonul” la pachet și îl sună pe la prieteni ca să-i amintească de gustărică. Noroc că buni era cam surdă, altfel l-ar fi auzit pe Mircea exclamând cu năduf: „Băga-mi-aș bani la CEC! ziceți, bă, că nu-s aici!” după care a roit-o pe bune să se salveze într-una din gurile de tunel. Am început meciul cu o rezervă în locul său, că ce era să facem? Baba a înconjurat terenul de mai multe ori holbându-se prin sticla groasă a ochelarilor și, înțelegând că nu e chip să dea de Mirciulică, a plecat bosumflată. Noi am terminat partida în formația respectivă, pentru că rezervă tocmai ne marcase un gol. La pauză l-am strigat pe titular, dar, cum n-am primit niciun răspuns, am tras concluzia că renunțase la meci și plecase.

Am intrat în „vestiar” să mă schimb de haine, l-am recompensat pe Daniel cu zece lei pentru osteneală și-am ieșit afară fercheș încercând să-mi netezesc părul transpirat. Nu vedeam în fața ochilor decât pe Zoe... Dilema era următoarea: aveam sau nu s-o iau de mână? Ocazia s-a ivit atât de firesc, încât am zâmbit plin de încredere: trebuia s-o ajut să urce poteca (pe care bunica lui Mircea o urcase fără probleme), dar Zoe a acceptat mâna mea întinsă ca pe ceva natural. Pe-urmă, nu i-am mai dat drumul. Se făcuse o căldură leșioasă, deși cred că trecuse de șase. Soarele, scăpătând dincolo de dealul înalt al cetății, arunca umbre piezișe și lungi, colorând aerul în violet. Palma îmi transpira rău de tot, dar nici nu mă gândeam să-i dau drumul mâinii micuțe pe care o ținea prizonieră. Am băgat de seamă cu coada

ochiului că Zoiei i se lipise bluză albă de piept, dezvăluind ceva ce nu mai văzusem. Mi s-a uscat gâtul și mi s-a părut că ne mișcăm plutind ca prin apă, turnul palatului Ghizela unduia, iar cadranul ceasului din vâri se lichefiase scurgându-se pe zid ca într-o poză pe care am văzut-o într-un almanah. Atunci am avut un sentiment inexplicabil de bine, de fericire: eram victorioși la fotbal, Zoe mă iubea și, plutind prin lumina colorată ne îndreptam spre Roșu și Negru eu cu viitoarea mea soție...

Am ajuns acasă seara, destul de târziu, fiindcă după ce o condusesem pe Zoe m-am abătut prin centru, pe la magazine, ca să mai privesc a nu știu câta oară ghetete cu crampoane de la „Foto, Muzică și Sport”. Ziua mea trecuse și nu le primisem; poate la Crăciun... Mama a ridicat din sprâncene văzându-mă, apoi mi-a pus în față o farfurie cu chiftele. Grozave chiftele făcea mama! Deși se mai simțea gustul de salam ieftin și de soia, reușea să le dea o savoare anume cu usturoi, cartofi și morcov, cu ceapă prăjită și pâine înmuiată în lapte, ca să iasă mai multe. Am suspinat din adâncul inimii și mă pregăteam să-i povestesc rezumatul zilei, pentru că îi plăcea teribil să-mi asculte aventurile. Atunci am auzit soneria de la poartă.

— Doamne, Mihai! Cine să fie la ora asta? Vino cu mine că mi-e urât pe alee până la stradă.

Am însoțit-o mușcând dintr-o chiftea. În poartă era doamna Julia, mama lui Mircea, și bunică-sa, foarte îngrijorate amândouă că băiatul nu venise acasă nici măcar la acea oră înaintată.

— Și el nu face din astea! tot repeta maică-sa frângându-și mâinile.

— Astăzi nu și-a băut cafeluța. preciză bunică-sa amănuntul relevant.

Le-am dat asigurări că nu știu nimic de Mircea. Venise la meci, dar plecase până să înceapă. Nu, nu știam de ce, minții cu seninătate. Doamna Julia se mai sfătui cu mama despre momentul cel mai potrivit de-a anunța miliția, apoi plecară. Într-adevăr, mi-am zis în sinea mea, Mircea nu făcea chestii nasoale.

— Mihai, mă luă mama în primire, mie știi că poți să-mi spui. Ce-i cu Mircea?

I-am povestit cum fugise de cafeaua cu lapte, după care nu-mi mai aminteam decât de victoria la fotbal și de Zoe. În ciuda protestelor mele, a sunat-o imediat pe doamna Julia. Bineînțeles că mărturisirea mea n-a fost de mare ajutor nici în seara aceea, nici în zilele următoare,

repetată în fața părinților, curioșilor, organelor de miliție și de secu. Casa familiei Jula a fost percheziționată de mai multe ori, domnul și doamna au fost chemați să dea declarații peste declarații. Concluzia organelor de anchetă a fost că Mircea fugise peste graniță. Ai mei discutau indignați despre această aberație când credeau că noi nu-i auzim. Daniel recunoscă cu glas tare ceea ce bănuiam și eu fără să spun: Mircea ori s-a rătăcit în catacombe, ori l-au răpit ăia de fac parizer din copii și hârtie igienică.

— Ce prostii! l-am apostrofat pe un ton superior, dar în gând i-am dat dreptate; circula de ceva vreme zvonul cu răpirea copiilor...

După o jumătate de an a murit bunica lui Mircea. După alți doi ani, maică-sa a băgat divorț, deși nu prea dădea bine la partid, după cum susținea tata.

Între timp, intrasem la facultatea de construcții, mă pregăteam s-o cer pe Zoe, cu toate că mama spunea că ne pripim, iar tata nici nu știa, cu alte cuvinte am uitat de Mircea.

Iar scurgerea timpului nu făcea decât să estompeze și mai mult orice fel de amintire. Am trecut de prima sesiune fără să pic niciun examen; asta era condiția pe care mi-o impusesem ca să trec la fapte cu iubita mea. N-o mai lungesc acum, treaba e că Zoe a preferat un medicinist, cu o ușurință care m-a făcut să deduc că prietenia de câțiva ani cu mine nu avea nicio valoare pentru ea. Ca să nu par rănit, (am și eu orgoliu, nu?), am agățat-o pe Liliana care părea dispusă pentru orice. M-am însurat că venea barza și nu mai aveam încotro, apoi s-a născut fiu-meu și mi-am zis că mi-am aflat rostul. M-am lăsat de facultate, că nevastă-mea era geloasă că plec la Cluj și ea rămâne cu copilul. Mama n-o putea suferi și-o înțepa amintindu-i că cel mai bun remediu ar fi fost să intre și ea la facultate, că oricum, cu liceul teoretic, nu-i întrevădea vreun viitor. Am venit acasă, m-am angajat pe-un șantier, partidu' ne-a dat un apartament, iar Lili vindea la tonetă. Era un fel de tihnă în toate astea, dar și un fel de regret. Ei, m-am cam întins cu vorba, acum să spun de Mircea.

La un an după revoluție, într-o după-amiază pe când îmi exercitam talentul la bucătărie în acord cu noua democrație și egalitate dintre femei și bărbați, pe sinuoasele valuri ale Lambadei ce se revărsa din Radio în blue jeans, mă sună mama. Eu, cum am zis, stăteam în cetate, la apartament.

— Mihai, zise cu o voce sugrumată, ai auzit? L-au găsit pe

Mircea!

— Care Mircea?

— Cum, care? Mircea Julia.

— Unde-a fost? Cred că maică-sa...

— Da, să vezi ce mai plânge maică-sa!

— Și unde-a fost? A fugit cum ziceau securiștii? S-a călugărit sau
ce?

— Păi, el zice că a fost în tuneluri...

— În catacombele cetății?

— Da.

— Bine. Hai, că trec după masă pe la voi și poate-l văd și eu.

Săraca mamă! Începuse cam repede să fie derutată de valul de schimbări și nu pricepea exact totul.

— Știi, Mihai, e un aspect... eu l-am văzut pe Mircea după ce-a venit acasă. L-au găsit când au săpat în fața catedralei ca să instaleze arteziana aia de vorbesc toți de ea... Au dat de o cameră subterană și înăuntru... Mircea; stătea pe-un cufăr putrezit. S-au crucit muncitorii și trecătorii, ba au ieșit și copii din cele două biserici să vadă minunea, după ce le-a spus polițiștilor cine este și-au priceput că e dispărut de atâta vreme.

— Ei, tu, mamă, făcea și el mișto de autorități, a zis să-și facă intrarea... așa...

Mama părea să nu ia în seamă întreruperea și nici tonul superior al vocii mele.

— Îți dai seama că s-au luat de el că ce face acolo și-așa mai departe. El era fericit că l-au auzit și l-au salvat, fiindcă zicea că-și pierduse speranțele, de când așteaptă.

— Mamă, da' au trecut șapte-opt ani... Nu-ți dai seama ce spui? Să fim rezonabili...

— Mircea povestea că a trecut o zi și-o noapte.

— Mămico, fără supărare, cred că e ceva ce ți-a scăpat; trec pe la voi. Acum mă duc să termin papricașul și dau puțin cu aspiratorul până să vină Lili. Te pup, sărut-mâna!

Și m-am dus să-l văd pe Mircea. Aveau casa plină de rude și curioși. Niște reporteri de la televiziunea locală tot încercau să facă transmisii, una de se recomanda clarvăzătoare își dădea ochii peste cap prin antreu, un gazetar lua notițe și se ștergea într-una de transpirație. Doamna Julia m-a poftit să intru cu obraji muiati de

lacrimi.

— Mirciulică, mamă, e Mihai.

Mi-am zis că mai lipsește bunicuța cu cafeluța. Ce-l tot cocoloșeau atâta? Nu-i de mirare că-și luase omul lumea în cap! Am intrat în camera unde, liceeni fiind, ascultam la magnetofon Rolling Stones, unde ne copiam temele la mate și unde încingeam aprige partide de poker sâmbătă noaptea.

Mircea stătea în fotoliul lui de la fereastră. Văzându-l, am înțeles. Am priceput ce nu putea mama să rostească, m-am lămurit ce căutau acolo reporterii, televiziunea, clarvăzătoarea și curioșii: Mircea avea tot șaispe ani.

Ne-am simțit amândoi grozav de stânjeniți fără să știm de ce. O ținea pe a lui: se rătăcise fugind de buni și stătuse în tunel până au venit salvatorii. Ce se întâmplase cu noi? Iar noi îl întrebam ce se întâmplase cu el...

Am plecat înciudat și, nu știu de ce, furios. Mă grăbeam să-l scot pe Adi de la cămin, că Lili mereu se plângea dac-o lăsam singură cu copilul. Urcam dealul cetății pieptiș, călcând cu necaz pe drumul pavat cu piatră cubică, știind că undeva dedesubt, în adânc, acel Ceva ce-l păstrase pe Mircea tânăr era încă acolo, misterios și de neatins ca timpul ce nu se mai poate întoarce.

Articol XXVI.

ÎN BECI

Publicat Aug, 2009

Ducu îi așează pe reporteri la masa de sub nuc. Nici nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el!

— Domnu' Robert, eu în dumneavoastră am încredere, că vă știu de la televizor. Sunteți sigur că băiatu' ăsta îmi dă o sută de euro dacă-i povestesc?

— Da, nici nu se pune problema, stai liniștit. Uite, dacă vrei, ia cizmele înăuntru. E de la Scientific American, nu se joacă.

— Să-i spunei clar că nu vreau să dea numele meu, că moșu a avut destule necazuri cu ăia. N-am chef să treacă și pe la mine.

— Bine, ne-am înțeles, da' dă-i drumu' și spune, că la ăștia timpul e bani.

— Păi eu eram în curte și numa ce-aud...

— Stai un pic! Prezintă-te, spune-ți vârsta, profesia, hai că merge bandă în gol.

— Și lui cine-i traduce?

— N-avea grijă. Chiar dacă nu înțelege acum pe loc, o să-i traduc la redacție. Zi!

— Mă numesc Grigore Ducu, am douăzeci și opt de ani și sunt învățător aici în localitate.

— Da, poți să continui.

— Cum ziceam, eram în curte că reparam un gard, după orele de la școală, când îl aud pe vecinu Gigică.

— A țipat?

— Nu, m-a strigat pe mine, că vedeți, nu mai există case prin apropiere. Până-n vale la a lu' Piaucă, e ceva distanță.

— Asta de alături e casa individului?

— Da, e a copiilor, lucrează de ani de zile la căpșuni, vedeți ce palat și-au făcut. Însă pe bătrân l-au lăsat singur, de!

— În ce zi era?

— Era prin iunie, că se terminase cursurile, însă eu trebuia să merg la program, știți cum e în învățământ... Și îl aud: „Mă taicule, mă! Ia fă-te-ncoa, că dădai de necuratu”. M-am dus. Moșu ciocănea cu ciomagu o piatră de lângă gard, semn că era tare supărat.

„Ce te supără, nea Gigică? Te-am văzut oțărât de câteva zile”. Moșu își mestecă fălcile fără dinți, da' până la urmă se uită la mine cu niște ochi neguroși: „Mă Ducule, tu mă știi de om serios, nu-i așa?”

Eu am dat să râd mânzește, ca și cum aș fi zis, da ce, mai încape vorbă? Nea Gigică s-a încruntat și mai rău: „M-or ajuns blestemele muierii, auzi tu? Că toată viața ei o fost bisericoasă, iar eu râdeam de ea. Ba, dacă voiam numaidecât să-mi facă pe voie, o amenințam că zic cu sufletu' și pe loc se pleoștea săraca, nu-mi mai ieșea din cuvânt”.

„Da' ce s-a-ntâmpat?” am scurtat-o eu, că începea serialu.

„De, taică, se vede că trebuia să mai sfințesc și eu casă, că omu'... Acu cred că nici șapte popi nu l-or mai scoate de-acolo!”

„Ce să scoată, tataie?”

„Că-ntr-o seară, la amurgit, am auzit niște zgrepțăneli sub dușumea. Tu știi că eu mă culc odată cu găinile; unde era să mai plec în izmene? Am afurisit motanu, că mereu se furișa în beci, apăi m-am culcat cu gând că l-oi cotonogi a doua zi. Dimineața m-am luat cu una cu alta, până ce aud iar ca niște miorlăituri. Fi-ți-ar mațele fripte de pisoc! l-am sictirit, că mă puneă să scobor trepțile până jos în fundu' beciului. Cum călcam eu atent treaptă cu treaptă, mi se părea că urât

mai face cotoiu cela. Parcă se tânguia cu glas de om. Vrea să mă-mbuneze fir-ar al morții! m-am gândit, da' nu mi-o plăcut. Taman în fața ușii m-o lovit o duhoare de latrină. Acuma, n-oi mai fi văzând eu bine, da' am miros de copoi. De-aia pot spune drept, era miros de om. De! mă gândeam în sine-mi, cine să-mi spurce casa? Care-o fi dușmanu? Și-atunci aud limpede de după ușă vocea de bărbat, ca-n filme, zicea el ceva în altă limbă. Hoții! Mi-am făcut socoteala: pe cine să chem? Mobilu era descărcat că se luase curentu, până la Piaucă nu mă țineau picioarele, iar tu erai la școală. Apoi, mi-am ridicat ciomagu deasupra capului și-am dat un brânci la ușă, măcar să-i altoiesc eu primu' dacă tot o să mă omoare”.

„Și?”

„Nu se afla nimeni acolo. Nici cotocu, batăr. Am făcut ochii roată, nimic. Când să zic că mi s-o părut, aud după ușă vocea aia. M-așteptam să mă strângă de gât, să-mi bage cuțātu-n coaste, cum auzi pe la știri. Mă-ntorc, da' nu mierea frică. Însă nici nu credeam c-oi zări priveliștea ceea de groază”.

„Ce era, nene, că mă ții pe jar?”

„Nu-ți spusăi? Necuratu! C-am auzit eu muierile că intră ăla în casă... d-apoi chiar așa... sălășluiește în zidirile oamenilor? M-am închinat, auzi! Apăi am luat crucea din cuiu de la răsărit unde-o pusese Onela mea, Dumnezeu s-o ierte, și l-am croit între ochi. Da' n-o dispărut. Se vede treaba că l-o slăbănogit puterea sfântă, că se văicărea pe limba lui. Ziceaectenia de-a-ndoaselea, ducă-se pe pustii!”

„Mă tăticule, mata știi că noi am fost ca uncheșu cu nepotu. Îmi pare rău să văd că ai intrat la superstiții!”

„Nu e năzărire, măi băiete! M-am urcat în casă, am luat psaltirea și i-am citit de mi s-o uscat limba-n gură, el tot acolo; l-am stropit cu agheazmă mare, nimic. Da' nu-i făcea bine”.

„Și cum stă acolo, că nu pricep și pace!”

„Vină de-l vezi! Că asta voiam să te rog. E turnat în beton de parc-ar fi fost în cofrag de la bun început”.

„Tălică gustași ceva, tataie... Mai este acolo?”

„De n-o dispărut în ultimul sfert de ceas, da! Cel puțin nu mi-or spurcat casa dușmanii; el era, săracu'. Că de cât s-a văitat am ajuns să mă întreb de n-o fi totuși om”.

Ducu îmi privi pe cei doi căutând să prindă efectul celor povestite asupra lor.

— Și l-ai văzut?

— Da, domnu' Robert! Cum te văd și cum mă vezi. Nu mințișe Gigică; era prins în peretele de beton într-un mod inexplicabil. De-aia a zis moșu că e dracu'. Om să fii, n-aveai cum să faci asta.

— Descrie-l un pic.

— Păi ce să vă spun? Era fața vizibilă pe jumătate, îi ieșea un cot, niște haine trențuite, palma unei mâini și un picior de la genunchi în jos... Nu putea să miște deloc. Nici gura nu era destupată de tot, însă nu vorbea românește, asta-i sigur.

— În ce limbă vorbea?

— Engleză, cred, deși nu pricepeam, ori eu o mai rup pe englezește, de la filme...

— Nu te-ndepărta! Încearcă să-ți aduci aminte exact. Ce ați făcut după aceea?

— Cred că m-am închinat și eu... reflex. Nea Gigică l-a tămâiat oleacă fără efect, tușea săracu', dar nu dispărea. Îi curgeau lacrimi, de la fum cred. Vedeți, paranormalu ăsta...

— Nu. Te rog nu interpreta. Te plătim să povestești, nu ca să-ți spui părerea. Ce ați făcut mai departe?

— I-am cerut o țuică lu' moșu. A tras din butoiș cu țoiu și-am băut pe rând.

— El vă putea observa?

— A, da! C-am și râs! Că i-am dat și lui așa, în glumă, i-am turnat pe gură țuică și i-a plăcut; pe-ormă a tușit până s-a învinețit.

— Și?

— Un singur cuvânt am înțeles din tot ce bălămea... zicea într-una „pliz” și bocea.

Apăi i-am zis uncheșului că aicea-i treabă de poliție, să chemăm 112. Ne-am mai ciondănit un pic, iar eu i-am explicat că-i dau telefonul meu, da' pe mine să nu mă bage, că nu vreau să fiu implicat, că nu dă bine la școală...

— Până să apară poliția nu s-a mai întâmplat nimic?

— Nu, ce să se mai întâmple?

— Încearcă să-ți aduci aminte; mai adăugăm cincizeci de euro la sumă...

Ducu clipi des și un zâmbet îi luminează fața...

— Vai, da, uite, dacă mă gândesc bine ar mai fi un amănunt, poate fără importanță, că de-aia nici n-am mai spus la nimeni... Cât a

vorbit nea Gigică la telefon, am văzut că ăla săracu' avea în palmă ceva... un aparat mic. I l-am luat, știu că n-o fost frumos, da' la ce i-ar mai fi putut folosi? Cred că era un mobil... Nu voia să-l lase, însă i-am explicat că răspund eu dacă sună și i-l țin la ureche să vorbească...

— Și mai ai... telefonul?

Roșind, Ducu băgă mâna în buzunar apoi depuse pe masă un apărat cât o cutie de chibrituri, dotat doar cu două butoane. Reporterul întinse mâna să-l ia. Atunci Ducu se coloră și mai tare și bălmăji ceva despre criză, salariul său mic, rate. Reporterul îl privi tăios:

— Cât vrei pe el?

— La prețul pieței...

— Da? Telefoanele sunt gratuite dacă faci abonament... Cinci euro. Deci a venit poliția...

— Eu am plecat să nu mă găsească acolo. După ce-o ajuns șefu' de post, m-am făcut că mă apropii din curiozitate, că mai trecuse pe uliță și Niță cu Dorel și intrase și ei când au văzut Loganu' lu' dom Șef...

— Polițistul a venit singur?

— Nu, era cu ăl tânăr, subalternu... Se cruceau în beci cu ochii la perete, cu chipiile date pe ceafă. Șefu', nea Jean, înjura și de nervi se făcuse ca sfecla: „Paștele mamii voastre, că numa de prostii vă țineți! Ce dracu' fac eu acum? Cât m-aș feri să n-am evenimente, în comună asta de căcat se tot petrece câte ceva! Cristi, ia mașina și fugi la primar, că i-am văzut pe ăia de la canalizare... o avea dracu' careva un picamăr!”

— Ce făcea omul din perete? Asta ne interesează pe noi.

— Ehe, dăduse ochii peste cap, da' nu murise. Am ieșit afară toți că era aeru greu acolo. Nea Jean ne-a trimis în treaba noastră pe fiecare și-a rămas să se certe cu Gigică dacă sparge sau nu peretele, că moșu nu prea voia, vă dați seama...

— Nici pentru o viață de om!

— Om sau ce-o fi fost, da' cât s-a muncit la casa aia, nu vă gândiți? Peste vreo jumătate de oră au adus picamăru și-au coborât în beci.

— Au reușit să-l scoată?

— Nu, dom'le, dispăruse, după ce-o stat acolo trei zile, o dispărut așa dintr-odată!

— Am înțeles.

— A rămas gol în perete după forma lui...

— Ajunge, nu ne mai interesează. Uite restul de bani, dar să știi că ai făcut foarte rău că i-ai luat telefonul...

Ducu se supără brusc:

— Ce telefon cu două taste? E o jucărie, nu e telefon! Și oricum, nu l-a sunat nimeni.

Privi cu necaz la reporterii care coborau ulița. O sută cincizeci și cinci de euro. Meritase.

Reporterii nu păreau însă prea satisfăcuți. Conversau într-o limbă pe care Ducu ar fi identificat-o imediat ca fiind foarte asemănătoare sau chiar aceeași cu cea vorbită de omul din perete, ceva cam... ca engleza...

— Fără trasor nu-i mai putem calcula poziția.

— Ce ghinion, să-i ia trasorul! A avut coordonatele greșite...

— Uneori se întâmplă și când ai coordonatele corecte; ecuațiile au prea multe variabile. Dar asta ne e meseria, ce să facem? Tu te întorci. Ai trecut cu bine de prima misiune. Dă-i înregistrarea directorului. Ferește-te de Selma; e mai bine să-i spună altcineva...

— Când vă întoarceți?

— Hm, două-trei zile. Duc un Obiect în 1945.

— Aveți grijă! Am auzit că Obiectele fac să crească mult procentul de risc.

— Povești, măi băiete. Ce-ai văzut azi se întâmplă foarte rar. Hai, drum bun, intrarea mea e aici.

Articol XXVII. TALENT

Publicat Mart, 2009

Prima oară s-a întâmplat anul trecut prin aprilie. Veneam de la școală cu mașina, într-o zi caldă, plină de zumzet de albine și nori leneși. Îmi spuneam că aş putea parcurge și pe jos distanța de doi kilometri, mai ales că vremea se îndreptase și era atât de frumos. Știam totuși că n-o voi face. Mergeam cu mașina, așa eram scutită să dau ochii cu lumea... Întotdeauna am fost puțin sălbatică, puțin prea sensibilă la opinia celor din jur... nu că mi-ar fi păsat efectiv de părerea țăranilor de aici, dar... mă sâcăiau. De când murise tata și rămăsesem singură în casa dintre dealuri, am simțit multe priviri atârând prelung de umerii mei. Ce mă făceam singurică, sărăcuța de mine? Și de ce nu mă căsătoream? Astea erau întrebări pe care nu le îndrăzneam oricine, e drept. Dar îmi fuseseră puse măcar o dată...

Cabina strălucitoare a fordului era ca o capsulă protectoare ce

mă ajuta să glisez nestingherită de acasă la serviciu și înapoi.

În acea zi, aproape ajunsesem și mai aveam de urcat doar drumeagul ce se termina în curte la mine. Brusc, am frânat, întâmpinând un obstacol perfid: un lanț întins de-a curmezișul, barând trecerea. Iar la capătul lanțului, un cal. Cine priponise animalul pe carosabil? Și mai ales pe pământul meu? Știind că voi trece pe acolo cu mașina la întoarcere? Eram blocată. Ori coborâm și abandonam mașina pornind pe jos, ori așteptam ca posesorul celuiilalt mijloc de locomoție să vină să-l recupereze pe al lui. La prima variantă am renunțat de la bun început: mi-era frică de cal. Am preferat să dau automobilul în spate, ieșind din zona de acțiune a copitelor, după care mi-am fixat palma apăsând pe claxon. Iar și iar și iar. Voiam să ajung acasă.

După zece minute tensiunea mea arterială era foarte mare. Furie neputincioasă. Asta simțeam clocotind în toți neuronii mei sau în alte organe responsabile cu propagarea nervilor. La cotitură uliței și-a făcut apariția mergând agale un moș din zonă; mi-era vag cunoscut sub numele de Finu Gheorghe. Apropiindu-se, a început să-și exprime din plin indignarea pentru atitudinea mea ofensatoare:

— Ce-ai, taică, de școli și morții? De la tălică așteaptă lumea o țără de bun simț.

— Bine, nea Gheorghe, dar ce caută calu-n drum? Eu cum să trec cu mașina?

— Ei, domnișoară, o luai ușor pe lângă el.

— Calul se sperie, îmi putea sări pe capotă. Aveai bani dumneata să-mi plătești reparațiile? Și plus de asta, ești cu cal cu tot pe pământul meu!

— Iacă, ce-ți făcu că păscu o țârică iarbă? Neagră mai ești la inimă, cuconițo!

— Ia-ți animalul și pleacă sau chem polițistul.

— Cu doi pumni de pământ se astupă orice gură, să știi, domnișorico! Hai, că nu-ți luai pământu-n picioare, ho, că plec!

Am ambalat motorul și-am demarat scrâșnind. Acasă, am încercat să mă calmez: masa de prânz, o cafea, cartea începută de două zile. Dar seara, înainte să adorm, scena mi-a revenit în minte. M-am enervat din nou.

Dimineața uitasem totul, de aceea am fost uimită când am văzut la răscruce un cal mort. Semăna foarte bine cu calul de ieri, putea fi

chiar același. Abia când m-am întors de la școală, o vecină mi-a confirmat: era calul lui nea Gheorghe.

Mi-a părut rău. Bietul animal, nu se făcuse vinovat de nimic... Stăpânul însă...

În ziua următoare, fiind sâmbătă, am stat acasă. Spre seară, aud goarna. E obiceiul satului ca atunci când moare cineva, clopotarul să meargă pe ulițe suflând în trompetă. Mă rog, e treaba lor dacă nu sesizează cât de grotesc e acel sunet... Duminică, pe la amiază, mă strigă la poartă tanti Ioana:

— Domnișoară, auzirăți?

— Ce să aud?

— Muri Finu Gheorghe.

— Ce-a pățit?

— Ei, Dumnezeu să-l ierte, nu trebe să puneți la inimă ce vorbește oamenii...

— Tanti, nu înțeleg. Ziceți odată care-i problema!

— De, maică, zice nevastă-sa că-l inervași tălică, muri de inimă rea.

Grozav! Nu eram sigură cine enervase pe cine. Și, trebuie să recunosc, am simțit o satisfacție. Nu, n-a fost bucurie! Însă mi-am amintit de enunțul acela cu cei doi pumni de țărână.

Nici măcar atunci nu mi-am dat seama.

N-am priceput nici când, rămasă fără benzină, m-am dus pe jos la școală și era să fiu mușcată de un câine. Care n-a mai apucat să-mi sfâșie pulpa, fiindcă a căzut la pământ zbătându-se.

Am înțeles cum stau lucrurile, în noaptea când cineva a încercat să intre peste mine în casă. Știau toți că locuiesc singură de aproape un an. Îmi era frică, dar n-o mărturisisem, aveam oroare să fiu compătimită. Undeva, în sufletul meu, prevăzusem că până la noaptea fatidică nu era decât o simplă problemă de timp.

Întâi am auzit pași în curte. Am stins toate luminile și-am dibuit în sertarul de la bucătărie toporișca de spart oase. Telefonul mobil n-avea semnal din casă, din păcate. Ar fi fost o variantă care nu mi-ar fi murdărit mâinile...

Așteptam după ușa dormitorului cu respirația șuierătoare și inima bătând să-mi sară din piept. M-am gândit c-o va auzi. Mi s-a părut că broasca ușii de la intrare scârțâie. Am strâns pleoapele. Începuse să mă doară capul rău de tot, cu pulsații de intensitate.

Respirăm şuierând. Mă va auzi, mi-am spus. Dar era liniște. Mă rugam să nu intre. Am așteptat. Timpul părea că nu se mai termină. Liniște. Tremuram. M-a acoperit o transpirație rece. Poate că totuși nu fusese decât un hoț. A luat ceva și-a plecat. M-am sprijinit de perete. Am așteptat și-am așteptat strângând în palmă coada de metal a toporiștii. Se-auzeau doar greierii. O pasăre nocturnă scotea un țipăt ascuțit. Încet, am reușit să-mi domolesc inima. Dacă intrase și era în casă, așteptând la fel ca mine? Un nou junghi prin tâmpile. Am ascultat. Întunericul pălea. Afară au început să cânte zeci de păsări de pădure. Aerul din cameră devenise cenușiu. Se lumina de ziuă. Am întors capul, am privit. Nimeni. Am cutezat să mă mișc. Nu eram decât eu în casă. Ușa era încuiată. Abia în acea clipă m-a năpădit oboseala. Cămașa de noapte îmi atârna udă pe spate. Am plâns. Am plâns până am hotărât că trebuia să-mi fac o cafea, să-mi revin. Nu mai puteam trăi așa. Locul pustiu unde mă aflam nu era bun pentru o femeie singură. Dar eram puternică, și acest fapt m-a umplut de mândrie. Nu țipasem, că oricum nu m-ar fi auzit nimeni, ci apucasem toporul. Dar oare aş fi reușit să-l lovesc? Sau, mai probabil, m-ar fi lovit el primul?

Și dacă mi s-a părut? m-am întrebat în timp ce mă îmbrăcam să plec. Dacă am devenit isterică și totul n-a fost decât o închipuire? Atunci era și mai grav, am stabilit; însemna că înnebuneam.

Eram gata de plecare și am descuiat ușa să ies. Ceva greu se sprijinea în ea și, spre oroarea mea, s-a prăvălit peste mine în casă: un om, un bărbat. Aparent mort.

Am fugit afară, de data asta chiar pe punctul de a face o criză; m-am împleticit până la stâlp și-am format numărul polițistului. Era o dimineață strălucitoare...

După-amiaza târziu, stând pe banca din grădină, am dedus că e ceva cu mine. Am încercat să omor cu puterea gândului o muscă. N-a mers. Nu mi-a ieșit nici cu porcul nu știu cui, care se plimbă nestingherit pe uliță. Da. Probabil funcționa altfel. Aveam nevoie de exercițiu.

Peste trei săptămâni ne-am trezit la școală cu o inspecție neanunțată. Un inspector de teren între două vârste, copleșit de propria-i personalitate și convins din start că va găsi abateri. A pus ochii pe mine. Nu l-a impresionat dosarul meu doldora de toate documentele posibile, nici revista școlară la al zecelea număr, nici lecția de română despre gradele de comparație ale adjectivului. Nu

utilizasem cretă colorată la tablă. Pe elevul de etnie minoritară din ultima bancă îl ascultasem mai puțin. Avea să noteze aceste abateri în dosarul meu. Aveam să fiu sancționată. M-a discutat și în consiliul profesoral. Dar înainte de vot, domnul inspector a suferit o intensă hemoragie nazală. Care nu se mai oprea. A trebuit să plece la dispensar, de unde nu s-a mai întors în ziua respectivă.

Apoi am aflat că inspectorul venise în urma unei reclamații: o colegă mă iubea atât de mult, încât dorea să mă zboare de pe post. Ea era educatoare, dar îi plăcea mult specialitatea mea, m-ar fi putut suplini cu succes. La pilele pe care le avea, ar fi reușit să mă înlăture până la urmă, doar că a avut un accident bizar: țipând la un elev, i s-au rupt coardele vocale. Nu mai poate vorbi decât în șoaptă. Și și-a pierdut și pofta de-a preda materia mea. Pentru că e destul de greu să fiu înlocuită. Am talent...

Articol XXVIII.

LICURICIOAIA

Publicat Mart, 2009

— Înc-un pic și-am ajuns, doamna Irina. Văz că v-a fost greu să urcați pân-aici.

— Nu, mă gândeam că sunt caraghioasă; ce-aștept eu să-mi spună o babă?

— Poate n-a avea nimic a vă spune, da' dacă are? apoi nu vreți s-aflați?

— Ba da, Mărioară. Cum trăiește bătrâna asta aici în mijlocul pustietății? Cine are grijă de ea?

— Domnu' Dumnezeu o are în pază, că ai ei au murit toți. Mai urcăm și noi, Onela și cu mine, da' mai rar. Vine mai des Maria lu' Nae. Ne e urât, ce să facem? Că n-o fi ușor de cea care-a găsi-o țapănă.

— Bine, dar are nevoie de mâncare, de-un spălat, de-o curățenie...

— Mitra trăiește cu poame și apă. N-a mai băgat în gura ei carne de zeci de ani. O duce tot într-un post și-o rugăciune. O cămașă curată îi aduce Maria și-o primenește sâmbătă seara, duminica după leturghie vine părintele s-o cuminece, că i-a intrat babii în cap să nu moară neîmpărtaşită. O mai boscorodește părintele că-l pune să urce coasta în loc să plece la masă la doamna preuteasă, da' n-are ce-i face, că de-o află moartea nepregătită, de la el va cere Domnu' prețul sufletului. Și-apoi vin cei ce au nevoie de-un cuvânt de la ea. Ietă casa!

— Acolo...

— Vă mirați, doamna Irina? Vi se pare mică, ai? S-a mai dărăpănat în atâția ani, ce-i drept, da' să știți că așa trăiau moșii noștri: o cameră și-o tindă, în care erau toți de-a valma. Vara dormeau afară, iarna se îngheșuiau să scape de ger. Hai înuntru, cu curaj!

— Bună ziua, lele Mitră! Ietă, pe cine ți-adusăi! Dânsa e doamna noastră, care e patroană.

— Bună ziua, tanti Mitra.

— Mulțămim dumneavoastră, da ședeți. Tu iaști, Mărioară, ai?

— Eu, eu. O adusăi pe doamna Irina că are un necaz mare.

— Îmi zăceam io că a-ți vinită ră iciși degeaba.

— Tanti, ți-am adus niște lapte.

— Mulțam, da' be-l tălică, poate ți-o topi verinu' ce-l ai la irimă.

— Ce zice?

— Lasă, n-o luați în seamă, că mai le și ea scorțoasă câteodată. Lele Mitră, doamnă are casă la Linia Hanului, știi mata. Are loc de primire pentru oaspeți, pricepi? Acu' e supărată că i-a dispărut băietu'. Ziceam că poate deschizi psaltirea pentru dumneaei să afle ce are de făcut.

— Deslușesc năcazu în ochii muierii, maică. Irina te cheamă?

— Da, mamae. Trăiește copilu' meu? Unde e? Plătesc oricât ca să aflu ceva.

— Leapădă-te de Satan!

— Hai, Mărioaro, că-i nebună, bate câmpii...

— Ascultați ce vă zice, fără supărare.

— Văzuși, fata mea, că tălică te îngreunezi la suflet aflând adevărul? Satan sălășluiește-n irima tălică, Irino. Văz mândrie, șicană și pizmă în adâncu sufletului. Și n-o fi iciși tata-l minciunii? Leapădă-l!

— Ce să fac, ce vrea?

— Zi că te lepezi.

— Bine, mă lepăd, mamae, dar...

— Geaba agrăiești din limbă, fata mea. Deștidă-ți irima de vrei a pricepere ce ți-oî spune.

— Tanti Mitra, trec printr-o nenorocire. Mărioara crede că mă poți ajuta să-mi găsesc copilul. Andrei al meu trăiește?

— Șazi și m-ascultă. Nu vrusăi a te ocărî. Doar a-ți încropi început bun în cuget pentru ce-ai afla. Văz că veni vremea ce-o aștept, vremea să deslușăsc taina cucarea trăii în cuget de prin tinereță... Că

vreme iaste să țeși și vreme să deșiri, vreme iaste să taci și vreme să grăiești...

— Nu te întinde, mamae, că doamna e nerăbdătoare să afle.

— D-apoi iciși prin părțile noastre o fost loc de popas la care și cruciș de drumuri. Că picilea trecea tot omu' când apuca spre târg la Vârzaru, ori cari vineau dinspre răsărit scurtau pe la noi ca s-ajungă la mănăstiri la Surpatele, Govora și Dintr-un Lemn... S-o fost ridicat on han pentru drumeți, unde să cinstească on pahar și s-adape dobitoacele. Și s-o dus buhu locului, și tati zicea că fac popas la Linia Hanului, de-o rămas numele și până azi. Șopteau ai bătrâni că și haiducii lu' Jianu s-or fost perindat pe la han, da' asta-i altă vorbă.

Destul că-n timpul când coptilăream io, ierea stăpână peste han o femeie tineră și frumoasă de i se dusesse vestea. Mulți ogoiau goana cailor și intrau a da binețe cerând on urcior de vin anume ca s-o vază. Îi zicea Ileana iei și pe drept se minuna lumea, că ierea tare frumoasă. Poci a spune și io, carea o zăream des, cum aveam bordeiu o țârică mai la deal. Aprigă muiere o fost Ileana. Niminea nu-i sta-n cale și mâna slugile cu gârbaciu și cu mână de fier. Zicea babele că strânsesă mult bănet, da' ce folos dacă n-avea om lângă ea s-o-ncălzască? Io ieream coptilă, nu mai știu cum s-a ivit Ileana la noi, sau cum s-a făcut de-avea ia on prunc făr' s-aibă bărbat... S-a fi săturat muierili s-o tat ocărască, ori că le nu le punea la irimă... Ș-o crescut măricel băietu iei și ierea leat cu mine. Ionuț îi zicea. Mă mai jucăm cu iel când mergeam cu vacile la imaș; mi-aducea subt cămeșuță colăcel cu brânză dulce furat din cămărilor mă-sii... „Na, Dumitră, zicea, că io mi-s sătul de-ăstea. Da' mi-i cânta un cântecel sau mi-i spune o poveste cu vântoasele”. Mânam vitele la umbră să pască la răcoare, iar noi ne așezam sub sălciile cele pletoase de pe prundu Topologului. Îi cântam și povesteam cu drag, iar seara nu ne-nduram a plecare.

Toate până-ntr-o zi când s-o auzit că Ileana de la han ș-a găsi on drăguț. Venisă la conac, la boieri on neamț să dreagă otomobilu. Boier Mândrea l-o fost oprit să mai zăbovească, de teamă să nu se strice mașinăria din nou. Avea nume ciudat, săracu', pocit, că noi nu-l puteam rosti, dară iel ierea tare mândru bărbat: nalt, cu păr ca paiu, cu boiu chipeș, lat în umere. Înturnau capu' după iel fetili de măritat și chiar și nevestili. Neamțu' n-avea ochi decât pentru Ileana. Ierea de-ajuns să-i vezi laolaltă și simțeai în aer scânteii, atâta foc mocnea în irimile totuși. Patima din iei o cântau lăutarii sâmbătă seara când se încingea joc la

han, de sărea arcușu' pe cordile viorii și zbârnâiau cobzili, iar țambalu' n-avea hodihnă...

He, he ce veselie, ce voie bună! Și mustăcea lăutaru ăl bătrân când Ileana mai turnă o cană de vin la oaspeți... Se cugetau muierili că-l împământenim pe neamț și-l facem de-al nost, i-om spune Gheorghe.

Păsemne așa cugeta și Ileanacarea se cutremura întâiași dată de fioru dragostei. Dară n-o fost scris a fi învoială curată între cei doi. Că neamțu, în loc a o cere de nevastă după lege, se mulțamea s-o strângă-n brață la horă, încalte că vedea că moare muierea de dor. Așa o deprins Ileana drumu' sus în deal la Licuricioaia, care sălășluia colea, lângă on păru bătrân, într-o n bordei de chirpici. Vestită fermecătoare ierea țiganca, de vineau la le oameni de la depărtări să-și spuie oful. Ierea meșteră la ghicit, că-ți afla ursita în bobi, în cărți sau în palmă. Tat le scotea argintu viu, blestema doru' de măsele și vindecă arsurili. Pe-nserat se ițeau în pragul iei fetili fără noroc la măritiș să le facă de dragoste. Aduceau neapărat o găină neagră pe care o tăia țiganca sub păru din bătătură și lăsa sânghili să se scurgă în timpul ce mormăia on descântec vechi. Apăi făcea on benghi în fruntea fetii cu țină pe care se lățise sânghili jertfei. Negreșit, la câșlegi, fata se mărita, că ierea săracă, sau de ierea slută, își găsea soarta iei.

S-o fi socotit în sineși Ileana ăst feliu să facă și le. Ce-o fi fost, ce nu, o întorcea mereu țiganca, vezi ierea vrajă grea, că Ileana vrea de soț on bărbat anume, nu pe oareșcine. O scos hangița taleri de supt saltea, o dus mai multe găini negre, dară focu ce-o mistuia pinăuntru n-avea astâmpăr și fermecătoarea nu-i găsea leac. Ce s-or fi vorovit, ce lucru groaznic i-a fi strecurat țiganca Ilenii, nimini nu poate a știre. Drăcușoru de-mplinea poruncile fermecătoarei cerea preț mare.

Galbină la față o îmblat Ileana câteva săptămâni și cu muta-n gură. Nu-i mai intra niminea-n voie. Apăi s-o zvonit că pleacă neamțu, după boieri, la capitală. Atunci o trecut on trăsnet prin sufletu' Ilenii și s-o zbuciumat fără somn o noapte întreagă. A doua zi or aflat-o zorilli cu hotărârea luată și cu toate fereștile hanului înnegrite ca de fum.

Seara ceea mă trimisă maică să târguiesc gaz de doi bani, că nu se mai afla nimic pe fundu' lămpii. Se făcuse târziu, da' nu mierea urât, că vă spusăi, aveam bordeiu la o zvârlitură de băț de han. La han, închis. Obloanele lăsate, zăvoru tras. Io, fiind de-a casii, am luat-o pe potecuță la deal, unde știam că mai are coana Ileana nește ostrețe cu

orătănii. Aveam să-i zic frumos seară bună și s-o rog să deștidă să mi-dea gaz, că nu se cădea să stăm făr' de feștilă.

Pe când m-apropiam de păru din deal, auz așa, on bocet plin de deznădejde. Mi se făcu irima cât on purice, da' mă dădui în lături din cărare să nu fiu ginită la lumina lunii. Plângea on coptil, on glas cunoscut, apoi mă dumirii în sinemi că tre' să fie Ionuț, băietu Ilenii. M-am adunat nițel cu firea și am mai făcut doi-tri pași. De după on rug des videam bine de tot ce se petrecea. Faptă groaznică și urâciune înaintea lui Dumnezeu! Și azi mă căiesc că n-am dat glas să vină sătenii să le descopere pe nelegiuite! Dară înghețasem stană că-mi părea că s-o fost deștis borta iadului înainte-mi. Licuricioaia și Ileana legaseră fedeleș băietu, pă Ionuț, și se luptau să-l îngheză într-o ladă ca cele de zestre. Plângea sărăcuțu și zicea:

„Măicuță, măicuță, aibi milă, c-oi fi cuminte, nu te-oi mai amărî, da' numa nu mă băga colea!” Ileana tăcea și nici nu privi ultima oară chipu băietului când țiganca trânti capacu' deasupra. Atunci desluși io că pată întunecată de la picelili totuși nu ierea o umbră, ci o groapă săpată pe măsura cufărului, încarea și sloboziră lada cu funii. Nu puteam să-mi cred ochilor o atare mârșăvie și așteptam din clipită-n clipită să scoată băietu. Da' iele apucară douauă lopeți și porniră cu nădejde s-acopere borta. Glasul lu' Ionuț s-auzea tot mai înfundat. Mă îmbărbătam a strigare, când am văst aievea în spatele celor muieri o măgăoaie neagră cu ochii roși ca făcliile. Rânjea și țopăia și făcea tat felu' de semne deșuchete. M-a fi vrăjit Satan, că nu am mai mișcat de teamă, iar limba mi s-a ncleiat în ceriu gurii. Le-am văst cum or tras pământu' pă loc, cum or presărat frunză și năsip să nu să cunoască și-or plecat care-n cotro. Abia atunci, m-am ținut după pașii Ilenii la vale să nu rămâi singură-n cel loc lângă părul blestemat. Am ajuns acasă fără gaz și tremurând din toate mădularili, de biata maică o fost crezut că m-or luată frigurili.

A doua zi s-o vestit c-o dispărut băietu Ilenii. Hangița cea spurcată povestea cui vrea s-o auză c-a plecat ficiorașu la scădat și n-a mai vinit. Jăndaru l-o cătat pe prundiș la Topolog, da' neafându-l, o zis să se facă slujbe s-aducă apele trupu la mal. Aistea mi le-o povestit maică, că io zăceam beteagă. După șase săptămâni i-o făcut lu' Ionuț slujbă de îngropăciune și-o bocit mă-sa cu trei rânduri de lacrami. S-o muiet irima neamțului de atâta suferință și n-o mai plecat cu boierii; o mas la han, iar după alte patruzeci de zile o cerut-o de soață pe Ileana.

S-or luat și-or trăit unu cu altu' până la moarte. Or avut on coptil cam negricios ce le-o scos sufletu' de neastâmpărat ce ierea. Cum ieream măricică pe vremea ceea, or dorit a mă plătire să am grijă de iel, da' io nici n-am vrut să auz, de m-o făcut maică în feliu și chip, ocărându-mă că nu muncesc pentru on ban câștigat lesne.

Urmașii băietului ăla, de-i ziseseră Sebi, trăiesc și azi la Linia Hanului. Unul din iei a murit de vreo șase-șapte ai, Nelu îl chema, ierea tâmplar, îl știi, Mărioară... Licuricioaia se povestește că și-a aflat sfârșitu înecată în făcu de pe dealul celălalt, de-i zice Lacu Dracului. Io însă crez că ia îi tat p-iciși, câtând să prinză și alte suflete vinovate în năvodu lu' Satan al iei.

Aiasta o fost taina ce mi-o întunecat viața și căința c-am tăcut mă urmării pân-acu.

Iar tălică, doamna Irina, dă-ți drumu' și spală-ți irima cu lacrimi, deprinzând bunătatea și răbdarea. Băietu matale nu li-i mai vedea între hotarele ăstei lumi. Mângâie-te cu gându că iel n-a suferit, că nu e în loc rău și că dincolo de viața d-iciși l-ai afla cum l-ai pierdut. Unde-i iel amu, i s-a părea c-a trecut o zi sau două fără tălică, că se joacă cu Ionuț. Că pentru cei nevinovați rânduiește Domnu' căi de scăpare, iară pe cei mânjiți într-ale răului i-a arde în foc.

Atât avusăi a vă spune și tălică Mărioaro, potrivește să vină părintele vineri să-mi facă maslu și să mă cuminece, c-am să moriu și mai mult n-am a-l supăra.

Secțiune 28.01 EPILOG

— Iubitule, stai mai încet, uite ce frumos e pe-aici! Mie mi se pare superb locul, la Vlădești, după ce că s-au înghesuit casă lângă casă, mai este și scump terenul.

— A! Mia cara, eu spus la tine nu e bani de caza...

— Ba da, vreau o căsuță pitorească de vacanță, unde să putem veni doar noi doi. Să ne giugiulim departe de ochii scorpiei de nevastă-ta. Uite! Sus pe deal! Vezi căsuța albă?

Articol XXIX.

HORA IELELOR, PENSIUNE

Publicat Feb-Mar, 2009

Secțiune 29.01 UNU

— E minunat, e cu adevărat magnific locul acesta!

Veneau cu mașina mică, era ultimul drum de la oraș la țară; de-aici înainte, aveau să locuiască în acest peisaj de-o frumusețe

sălbatică.

— Auzi, Claudiu, asta e casa morții mele.

— Ei, na! Ce vrei să spui?

— Că nu mai plec de-aici niciodată. Nu vreau să ne mai mutăm.

— Nu cred c-o să se mai ivească astfel de ocazii. Am băgat toți banii în pensiunea asta, plus niște fonduri europene.

— Am emoții în privința clienților. Oare vor veni? Nu se vor speria văzând pagina de internet?

— Tocmai pe sperietură am mizat, amintește-ți. Sunt oameni care simt nevoia să se sperie. Senzații tari, brrrr!

— Oare s-a auzit în România de pensiuni tematice?

— Hai, dragă, îți faci prea multe griji. Bineînțeles că se știe. Tu gândește-te la niște meniuri adecvate. Va trebui să pui la bătaie toată măiestria ta, ca să avem succes.

— Mamă, mi-i foame.

— Te-ai trezit, Andreiaș?

— Țsta e feciorul tatii, face ochi când aude de mâncare.

— Mai avem mult de mers?

— Nu, puișorul meu, acum ajungem. Vezi ce frumos e pe aici? Ia uită-te în dreapta! Ai văzut mînzul?

— Mamă, o să avem și noi un cal?

— Nu m-am gândit la asta, nu știu. Privește sus, pe deal. Acea e pensiunea; îți place?

— Seamănă cu un castel. Acolo o să stăm?

— Nu. Noi vom locui în casa de alături. O vezi? Căsuța albă cu ferestre...

Aseară se culcase cu un nod în gât, dar astăzi se vor certa. De-abia se așezaseră lucrurile, de-abia intraseră în normal, trecuseră doar două zile de la plecarea primului grup de turiști, iar Claudiu a și început să aducă vorba de fiică-sa. Nu era suficient că i-a plătit cincisprezece ani pensie alimentară? Că i-a lăsat fostei neveste apartamentul din centru cu tot ce era în el, fără să ceară partajul? Cât timp considera că mai e nevoie s-o ducă de mână? Fata avea nouăsprezece ani, terminase liceul și n-avea chef să mai învețe. Nu știa să facă nimic, singurul lucru la care părea să se priceapă cu adevărat, era cheltuitul banilor. Maică-sa se recăsătorise în Germania și îi trimitea bani, desigur, însă nu-i ajungeau. Claudiu contribuia și el, deși se jura că nu, dar știa ea mai bine!

Fătuței nu-i plăcea niciun serviciu. Mami și tati, dați-mi bani. Țsta era refrenul zilnic. Slavă Domnului, după îndelungi și descurajante încercări, acum opt ani se născuse Andrei, altfel ar fi fost posibil ca bărbatu-se să dorească să-și crească fiica. Dar cum de ce ți-e frică nu scapi, aseară, înainte de culcare, când ea se plângea de oboseală, el zise cu seninătate:

— Ce-ar fi s-o luăm pe Miruna la noi ca să te ajute? În felul acesta nu mi-aș mai face griji că stă singură în apartament, ar avea și ea de lucru, iar tu te-ai descurca mult mai ușor.

Cuvintele lui îi urcară la cap ca o maree cu ardei iute. Venise momentul să pună capăt acestei situații enervante, să taie monstruosul cordon ombilical care încă o mai ținea pe Miruna în preajma lor, gravitând la oarecare distanță, dar suficient de aproape încât să fie vizibilă tot timpul...

Dar, în loc să izbucnească, trase adânc aer în piept, numără în gând de mai multe ori până la zece și mormăi ceva neînțeles, amânând răspunsul. Nu voia să se certe. Învățase din experiență că certurile pe această temă îl făceau pe Claudiu să fie rece și distant mai mult timp. Dar el se părea că nu înțelege jocul: mai las și eu, mai lasă și tu, până cădem la un acord. Depășise limita. Ea n-avea deloc intenția s-o includă pe fiică-sa în familia lor.

Asta a fost aseară; acum trebuia să apuce taurul de coarne.

— Andrei, scumpule, n-ai ce căuta în pijama la masă. Hai, du-te și îmbracă-te. Vrei ochiuri sau crenvurști?

— Și și.

— Super! Un mic dejun sănătos. Chiar nu vrei nici măcar să încerci cerealele cu lapte?

— Mamă, alea-s pentru slăbănoage.

— Mi-am făcut datoria. Dacă-s pentru slăbănoage, am să mănânc eu. Încet, încet, trebuie să mă învăț să renunț la plăcerile vieții.

— Cu cine te cerți, iubito?

— Cu inventatorii cerealelor și probabil în curând și cu tine.

— Cronica unei morți anunțate, nu? Ce te supără?

— Nu acum, că ne aude Andrei.

— E la baie, n-aude nimic. Ce-i?

— Claudiu, ai vorbit serios când ai spus că vrei s-o aduci pe Miruna?

— Ești de acord, iubire?

— Nu cred că e cel mai potrivit lucru.

— De ce nu? Ne ajută. Te ajută pe tine. Să nu vă prind că sunteți geloase una pe alta!

Așa se întâmpla întotdeauna cu Claudiu. Se prefăcea că nu pricepe aluziile; sau chiar nu le pricepea?! Avea de ales între a fi bădăran de tranșantă, ori a accepta ceea ce dorea el. Asta era o manipulare lipsită de delicatețe din partea lui.

— Claudiu, fă cum vrei. Dar s-ar putea ca două femei în aceeași casă să scoată scânteii. Și din capul locului vreau să reții că mamă-sa n-are ce căuta la noi... Să-ți iasă din cap imaginile idilice din filmele americane în care soții divorțați se vizitează sau asistă prietenoși la recăsătorirea celuilalt. La mine nu merge așa.

— O, ce dragă-mi ești! Stai liniștită, o să fie bine. Mă duc chiar azi să-i spun Mirunei.

Nu mai suferea amânare! Doamne! Cum de acceptase?

— Claudiu, încă ceva. Dacă treaba nu merge, dacă nu ne înțelegem, cade tot.

— Va fi totul perfect.

Optimismul ăsta al lui era enervant. Nu putea să admită c-ar fi posibile și neînțelegeri?

Până după-amiază terminase cu ștersul prafului și înmprospătarea florilor din camerele pensiunii; putea în sfârșit să se ocupe de grădină, cu toate că o cam durea spatele. Ce bine ar fi fost să-și poată permite un angajat permanent! N-ar mai fi stat ea aplecată peste straturile de flori, aleile ar fi fost impecabile tot timpul... Claudiu mai avea o jumătate de normă la serviciu, o ajuta cu aprovizionarea, cu contabilitatea, nu-i putea cere mai mult.

— Mamă, hai c-a venit tata cu o fată.

— Asta-i prea de tot!

Nu fusese vorba nicio clipă s-o aducă taman azi. Mai erau multe lucruri de stabilit. În primul rând, ce-i vor spune lui Andrei; nu știa că are o soră. Soră vitregă, e altceva. E posibil să aibă un șoc când va descoperi că tatăl său nu e doar al lui, așa cum crezuse, că a mai avut o nevestă înainte ca mama să-i fie soție... ba chiar că mai are un copil. Claudiu trecea în mod repetat peste voința ei. Ar fi fost normal să discute mai întâi împreună toate aceste detalii, să cadă de acord în privința unor aspecte, să stabilească ce vor răspunde la anumite întrebări. Ce-i va spune lui Andrei, că-n mai bine de zece ani nu dorise

s-o cunoască pe fiica soțului ei?! Ah, cum reușea Claudiu să le încurce întotdeauna!

— Bună ziua, doamna Irina!

— Bună, Miruna, nu credeam c-o să vii chiar azi. Ce idee pe tine, Claudiu!

— Să nu vă supărați pe tați, eu am insistat să vin imediat. Mi se pare extraordinar ceea ce faceți aici și sunt gata să mă implic.

— Nu e nimic fantastic, e doar o pensiune.

— Dar e plină de fantome, așa am citit pe net.

— Miruna, asta e publicitate. Haideți să intrăm; Andrei, tu du-te puțin să te joci.

— Vai, dar lăsați-mă să-l cunosc! Andrei, noi suntem frați, știi? Hai, ajută-mă să despachetez și prezintă-mă fantomelor de serviciu.

— Ha! Ia uite-i ce bine se înțeleg, Irina!

— Nu cred că există posibilității de comunicare între o domnișoară de nouăsprezece ani și un băiețel de clasa a cincea... Plus de asta consider că mai erau de clarificat niște lucruri...

După masă, pe când pregătea cafeaua, inspiră adânc și încercă să facă ordine în propria-i minte. Trebuia să admită că nu Andrei, ci ea era cea derutată. Ia uite-i cum se plimbă fericiți prin livadă! Parcă s-ar cunoaște de când lumea! După cum dă din mâini, Andrei se pare că-i explică Mirunei ultima lui invenție, iar ea reușește să pară foarte interesată. Cât despre Claudiu, se vede de la o poștă că este în pragul euforiei. Nu, din păcate, nu avea cum s-o placă pe Miruna. Tânăra asta era mult prea sigură pe ea, iar această siguranță friza impertinența. Fusesse impertinentă de când venise și până în acel moment? Ei, nu chiar, ca să fie sinceră cu ea însăși, dar nici nu va mai trece mult timp până să se confirme opinia sa. Apoi, felul cum se purta cu Claudiu o scotea efectiv din sărite. La vârsta ei se mai alinta ca... o pisică sau... ca o iubită, oricum ea personal nu vorbise niciodată pe nota aceea cu bărbat – se Ca o femeie fatală căreia nu-i poți refuza nimic! Păi dacă pe tonul acela îi cerea bani, nici nu-l vedea capabil pe bietul om s-o refuze. Și uite-o cum e îmbrăcată. Rochie neagră pe căldura asta, rimel și tuș negru din belșug, cât despre colierul cu capete de mort de la gât, exista un singur cuvânt: dezgustător. O fi emo? Claudiu n-o vede, ce dracu', e fie-sa.

— Mami, mami, I-am arătat Mirunei capcana mea. A zis că-i marfă!

- Vai, doamna Irina, Andrei a construit o capcană de prins particule... Cum ziceai că se numesc, Andrei?
- Tahioni.
- Ca să construiască o mașină a timpului. N-am crezut că un băiat de vârsta lui știe asemenea noțiuni...
- A văzut filmul de curând și de atunci nu i-a mai ieșit din cap chestia asta. Claudiu, ce facem? Te uiți acum peste registrul de cheltuieli, sau mai târziu? Vreți să bem o cafea?
- Da, uite aici, pe terasă.
- Doamna Irina, pot să-mi aduc și eu șevaletul? Tati, dacă vrei, te las și pe tine să mai pictezi. Ții minte că pictai când eram mică?
- Da, te murdăreai toată cu vopselele mele...
- Și mama ne certa, dar o convingeai tu să ne ierte... Ea mi-a trimis șevaletul din Germania. Mă duc să-l aduc!
- Claudiu, e mai rău decât am sperat. Acum evocați figura luminoasă a mamei...
- Hai lasă și tu. E maică-sa. Pentru mine nu mai înseamnă nimic.
- Mamă, vreau și eu să desenez mașina timpului!
- Așa, dragă, apucați-vă toți.
- Doamna Irina, pot să pun șevaletul aici? Se vede perfect, lumina e cea mai potrivită acum.
- Poți, dar stai cu spatele spre peisaj; ce vrei să pictezi?
- Părul din centrul curții. E foarte expresiv. Ați observat ce furnici mari ies de sub rădăcinile lui? Cred că-i foarte bătrân; are un aer ciudat. Ce zici, tăticule?
- Să fii atentă la gros-plan. Direcția din care îl privești nu mi se pare cea mai indicată.
- Andrei, te rog să te speli pe mâini. Nu pune mâna pe prăjituri. Hai, fuga la baie!
- Auziți, doamna Irina, tata e de părere să pictez pensiunea în spatele părului. Pomul îi dă un aer așa... medieval.
- Mamă! Mamă!
- Ce e dragă, ce-ai mai făcut?
- În baie a ieșit o apă neagră de sub vană.
- Nu se poate!
- Secțiune 29.02 DOI
- Te rog, nu-i mai ține partea! Nu încerca s-o scuzi. Uită-te

puțin în jur: se vede clar c-a fost ea.

— Eu nu știu de unde se vede așa de bine; vrei să dai vina pe Miruna, fiindcă n-o suporti. De când a venit îi cauți nod în papură.

— Eram sigură c-așa o să zici. Când e vorba de fie-ta tu nu vezi nici ce-ți atârână la un metru în față. Păi la baie, ea a înfundat toaleta.

— Cum naiba poți să faci asemenea afirmații? Cu ce să înfunde ea canalizarea?

— Ei, bravo! Cu ce-aruncă fetele, inocentule!

— Dragă, e înfundat sifonul de scurgere de sub chiuvetă, nu veceul. Așa că revizuieste-ți acuzațiile.

— Da? Și praful acesta de cărbune de pe tavan și pereți e de origine cosmică, desigur; nici vorbă c-ar fi din trusa ei de desen. Ai tăcut?

— Probabil nu l-am observat până acum.

— Bună încercare. N-am observat nici aceste simpatice urme de pisică pe care ni le-a pictat cu trei degete unite.

— O fi intrat mâța din vecini, mare scofală.

— Întocmai! Și s-a plimbat cu capul în jos pe tavan din pur amuzament.

— Știi ce? Gata. Mă duc să-l sun pe Dinu să vedem dacă ne poate trimite un instalator.

Cum se face că întotdeauna când își spune că problemele s-au terminat, se ivește ceva care să-i dea de lucru? Ce simplu e pentru Claudiu! Cheamă un instalator; cine o să facă ordine și curățenie după aceea, se știe.

Ei, acum era momentul să vadă dacă Miruna este dispusă să ajute cu ceva; că în afară de nenumărate talente nu le-a arătat nimic până acum.

Unde putea fi fata asta? Uite cum și-a lăsat șevaletul în soare! N-a strâns și ea o ceașcă, a lăsat vraște totul. Și unde-o fi Andrei?

— Irina! Am rezolvat. Dinu a spus că trimite doi băieți mâine la prima oră. Știi ce mă bucură?

— Sunt foarte curioasă.

— Dincolo, în pensiune n-a ieșit nimic; fosa fiind comună, ne puteam aștepta și la asta. Așa! Verifică-ți mesajele; am auzit când a intrat unul nou. Mă uit și eu un pic la meci, te superi?

— Doamne ferește! Cum aş putea să fac una ca asta? Care a intrat încălțat la mine în birou?

— Eu, nu; sunt în papuci, mă vezi... mă duc, c-a marcat Argeșu.

— Claudiu! Uite ce zice mailul ăsta: Avem o rezervare! Trei familii, zece persoane, de joi până luni.

— Poftim, ziceai că n-o să vină. Trebuie să ne mișcăm rapid, să terminăm cu baia în patru zile. Aoleu, cât am de lucru!

— Da, iar eu am și mai mult de atât. În consecință, te rog demonstrează-mi că Miruna e aici ca să ne ajute.

— Stai liniștită, că-i spun. N-ai decât s-o transformi în Cenușăreasa, dacă vrei. Unde-or fi copiii ăștia? Că eu nu mai apuc să văd niciun meci...

— Miruna, tu ești?

— Ce faci aici, Andrei?

— Nimic.

— De ce plângi? Ai pățit ceva?

— Mi-a murit iepurașul.

— De ce?

— Nu știu. Poate a mâncat lucernă udă.

— I-ai spus lui tata?

— Da, s-a dus să-l îngroape.

— Și nu te-ai dus cu el?

— Nu.

— Trebuie să te obișnuiești cu moartea, Andrei. Nu te întrista când cineva moare. Sufletul său intră în Sinele Universal.

— În ce?

— Ești prea mic, nu pricepi. Am să-ți spun altfel. Moartea nu e rea. Ai crezut că e rău să mori, dar nu e adevărat; sau ți s-a spus că moartea e ca somnul. Nici asta nu e adevărat. Moartea e o altă parte a vieții, e împlinirea ei. Prin moarte accedem la adevărata cunoaștere prin sufletul zeiței.

— Ce zeiță?

— Zeița Mamă.

— N-am auzit de ea.

— Când mori, te duci în brațele ei ca un copil în brațele mamei. Îți mai este teamă de moarte acum? Ți-e frică să mori?

— Eu n-o să mor. Când vine la mine, îi dau una!

— Toți murim, Andrei. Chiar și tu, doar că nu poți înțelege deocamdată. Dacă ai ști ce bine e în brațele Zeiței, ai vrea să mori.

— Mi-ar plăcea să văd cum e pe acolo, adică să explorez,

înțelegi, dar să mă întorc înapoi.

— E posibil și acest lucru, dar numai pentru inițiați.

— Ce sunt ăia?

— Niște oameni deosebiți care știu lucruri deosebite.

— Tu ești așa?

— Aproape.

— Mă înveți și pe mine?

— Vrei? Să nu spui la nimeni, auzi? Sst! Vine tata.

— Hai, copii, hai s-o ajutăm pe mama. Joi ne vin musafiri.

Miruna, fă-te și tu utilă.

— Iar s-a luat nevastă-ta de mine?

— Ai grijă la exprimare, domnișoară. Să păstrăm relațiile amiabile, da? Implică-te și tu puțin pe la bucătărie sau la curățenie; oricum nu e mulțumită decât de ceea ce face ea însăși și te va da la o parte în scurt timp, așa că n-o să ai ocazia să te spetești.

— Claudiu! Claudiu!

— Ne-a reperat.

— Haideți acasă!

— Mami, a murit iepurașul!

— Vai, sărăcuțul, ce-o fi avut? auzi, Andrei, am o treabă pentru tine.

— Stai, mami, să văd și eu scorurile.

— Of, că și tu ești sămânță de microb ca taică-tău. Dă-le-ncolo de meciuri și du-te cu bicicleta până la tanti Lenuța.

— Mă lași cu bicicleta?

— Da. Du-te și spune-i să păstreze ăia doi curcani, că-i cumpărăm noi, că ne vin turiști. Are baba telefon mobil și pleacă cu el la sapă, da' nu-l aude când îi sună în buzunar, „din cauza zgomotului de fond”.

— Mamă, pot să-mi iau o înghețată?

— Da, mai ai bani?

— Are, că m-a bătut la ultima partidă de șah. Tu Irina, ce-o fi avut iepurele? Nu cumva e gripă aviară?

— Gripă aviară la iepuri?

— De ce nu? I se înnegriseră ochii complet. Nici nu l-am lăsat pe Andrei să-l vadă.

— Doamna Irina, pot să vă ajut cu ceva?

— Acum nu mai ai cu ce, că am strâns eu masa, am făcut curat în

baia pe care a vizitat-o pisica imponderabilă, iar cina e deja gata.

— V-ați gândit la un meniu pentru musafiri?

— Păi... știu și eu... ciorbă de burtă, că mai am un pachet în congelator, fripturi, trebuie să fac niște prăjituri de casă... apetitive multe...

— N-ar fi bine să gătiți ceva în ton cu tema pensiunii? Ceva... mai special. De exemplu măduvioară prăjită cu sos roșu... ca sângele, fructe de mare cu pepene roșu, supă din ochi, limbi de găscă cu sos tartar...

— Păianjeni pane și greieri trași în ciocolată. Foarte amuzant, Miruna, ce să-ți spun. Doar că eu vreau ca vizitatorii să revină.

— Mamă! Nu-mi găsesc bicicleta!

— Cum așa? Am văzut-o ieri lângă fântână. Claudiu! Doamne! Iarăși e la meci. N-au mai trecut ălea nouăzeci de minute?

— Ce e?

— Unde-i bicicleta lui Andrei?

— Trebuie să fie în șopru.

— Tati, acolo m-am dus de prima oară.

— Bine. Hai s-o căutăm. O să aflu rezultatele la jurnal deseară.

— Știți, doamna Irina, eu cred că cei care vin aici, o fac tocmai pentru că vor ceva inedit. Dacă-i primiți cu ciorbă de burtă ca la toate motelurile din drum, se vor simți frustrați, își vor zice c-au dat banii degeaba.

— Și ce-ai vrea, Miruna? Să mă îmbrac în negru ca tine, să-mi machiez niște cearcăne emo și să le găsesc sepie cu ananas? O să avem succes atunci? Sau poate ar fi interesant să-l deghezăm pe Claudiu în stafie?

— Eu nu sunt emo, dacă asta ați vrut să sugerați. Eu port stilul gothic.

— O.K. Măine să vii să mă ajuți la sarmale. Apoi să vedem ce mai este de făcut prin pensiune.

— Dragă, nu găsesc bicicleta băiatului.

— Cine putea să o ia de ieri până azi? Ieri am văzut-o eu la poartă, lângă fântână.

— Nu-mi amintesc să fii venit cineva la noi de ieri până azi.

— Ba da. Poștaşul.

— Mamă, poștaşul mi-a luat bicicleta?

— Nu știu, dragă. Te-ai jucat ieri cu vreun băiat? Eram în balcon

și te-am auzit vorbind cu cineva.

— A! Daa, era un băiețel... nu l-am mai întâlnit până acum. M-a întrebat dacă am văzut-o pe maică-sa. Cred că n-a avut ocazia să se dea vreodată pe o bicicletă, că se uită foarte curios la a mea.

— Păi el o fi luat-o. Nu te mai duce nicăieri, încerc iar la telefon.

— Doamna Irina, era să uit! Am adus de la vecină din vale niște tuberoze. Le-am scos cu mult pământ, sunt în roabă; pot să le plantez în grădină?

— Ce repede te-ai împrietenit cu vecinii! Pune-le la umbră și nu pe gazon. Găsești hârlețul în magazie. Claudiu! Iar ai dispărut?

— Fii liniștită, că nu stau degeaba! Am vorbit cu Stelică a lu' Speriatu să aducă încă doi lăutari pentru vineri. Pentru sâmbătă dimineața am tocmit șareta ca să plimbe oamenii pe la muzeu, măcar că nu știu cum îi înghesuie pe toți...

— Bine, dragule, văd că funcționezi. Ar fi frumos și-un foc de tabără. Eu mă duc la bucătărie să încep. Poți să-i comunici Mirunei că aceste momente nu sunt cele mai potrivite pentru grădinărit și că i-aș fi recunoscătoare dacă s-ar ocupa cu alesul frunzelor de viță pentru sărmăluțe?

— Sigur, iubito.

Nimic nu se compara cu o dimineață de iunie la țară. Ea, Irina, era năsută și educată la oraș; iubea asfaltul, sesiunile de shopping și animația. Nu crezuse niciodată că se va îndrăgosti atât de repede și de iremediabil de natură.

Iată ce răsărit măreț! Ce aer curat! Mii de păsări cântătoare s-au trezit în pădure.

Iar ea trebuia să intre în bucătărie. Își va face o cafea mare, pentru curaj. Astăzi veneau instalatorii; apoi Claudiu va merge în oraș pentru aprovizionare (să nu uite de sucul de fructe!); va merge la oraș fără Miruna... mai avea de copt două tăvi de prăjituri, timp în care fata va șterge praful în camerele pensiunii. Să vedem, o să facă și treaba asta tot în rochie neagră?

— Claudiu, hai, sus! Că imediat apar băieții. În caz că e nevoie, tu mai ai ceva soluție de lipit țevile?

— Poxilină. Este cafea făcută? Copiii s-au trezit?

— Andrei se uită la televizor, dar nu știu nimic despre Miruna. Poate e prea devreme pentru ea.

— Tati! Pe Discovery am văzut un ligru. Știi ce e ăla?

— Nici nu vreau să aflu, Andrei.
— Mamă, azi-noapte mieuna o pisică în baie.
— E pisica din imaginația lui taică-tău.
— Mami, da' ce face Miruna pe pajiște?
— Claudiu, vino un pic s-o vezi pe fiică-ta; instalatorii ar putea intra la idei dac-ar vedea-o în cămașă de noapte practicând yoga.
— Miruna, vino, tată, în casă! Ce faci acolo dezbrăcată?
— Nu te-aude, tati.
— E-n transă, Claudiu, las-o. Dac-o vede, poate se hotărăște vecina Mărioara să se mute la bloc.
— Miruna, vino sus, n-auzi?!
— Uu! Acum cred c-ai supărat-o. Vine. Sper să nu trântască ușa la intrare.

— Ce e, tată? M-ai întrerupt exact când rosteam cele nouă mantre ale mării invocări.

— Miruna, cred că ți-am explicat ce înseamnă pericolul sectelor.
— Nu e nicio sectă, eu sunt adeptă a religiei wicca.
— A! În cazul ăsta, m-am liniștit! maică-ta știe?
— Ea a trecut prima la wicca, convertită de Hans. Apoi m-au iluminat și pe mine.

— Hans...
— E soțul lui mama.
— Practicați sacrificii umane?
— Nu fi absurd! Noi suntem protectorii Pământului.
— Iertați-mă că întrerup o discuție de asemenea profunzime spirituală, dar n-ați vrea să trăim aceste revelații mai târziu, că tocmai au intrat instalatorii pe poartă...

Poate că în sfârșit Claudiu va deschide ochii! Atâta încredere avea în fetița asta a lui! Cine știe ce alte secrete bine păzite mai are...

A! oare chiar era necesar să mai intre muncitorii în baie? Ea făcuse curat. Cum pot muncitorii să găsească noroi când n-a mai plouat de-o săptămână? Mai exista o lege a lui Murphy neînregistrată: cei cărora nu le poți cere să se descalțe, au întotdeauna încălțăminte plină de noroi. E axiomă. A trebuit să vină să constate singur ceea ce oricum i se spusese: și anume că cea mai timidă picătură de apă face sifonul să se reverse. O fi mulțumit acum? Bineînțeles că la căminul de jos trebuie săpat, dar nu puteau începe fără să facă puțină mizerie și aici, nu?

— Miruna, azi mizez pe ajutorul tău. Dacă mantrele pot să aștepte, aş vrea să verifici în pensiune cameră cu cameră, să fie totul perfect, băile să strălucească, să fie flori în camere, să funcţioneze toate televizoarele, să...

— Irina, ne mai trebuie un târnăcop. Pământul e tare ca piatra.

— Şefule! Cereţi şi o bere la doamna! Că ne-am uscat aici.

— Berea la sfârşit, că nici n-a dat căldura ca lumea. Şi săpaţi mai cu nădejde.

— Aoleo! Cucoană, e tare ca sarcofagu de la Cernobîl, zău!

— Daţi-ne o bere să ne întărim, că dacă nu, eu nu mai pot, aşa pe uscat.

— Cred că Dinu ne-a trimis două lehuze din concediu de maternitate, nu doi bărbaţi. Săpaţi de jumătate de oră şi nu se cunoaşte.

— Auzi, doamnă, dacă nevastă-mea m-ar canoni atâta până să beau o bere...

— Claudiu, am spus nu.

— Lasă dragă! Hai băieţi dintr-o sorbitură, că e bere scumpă. Şi arătaţi-mi ce puteţi, că dacă se face cald...

— Ce trosni aşa, măi frate-mio? Parcă se lovi târnăcopu în ceva.

— Claudiu, dacă ăştia sparg ţeava...

— Ştiu care sunt consecinţele. Vezi, Ionele, peste ce ai dat.

— Pfui! Da ce pute!

— E ţeava, bă, că iote ce mîzgă neagră curge.

— Ce-ai, bre, că tu dăduşi în partea aia.

— Staţi, nu vă certaţi, măi băieţi. Luaţi lopeţile acum şi daţi uşor...

— Țeava e şefule, ietă capătu.

— Bă, Vasile, eşti prost. Îndoitura aia n-are cum să fie ţeava de scurgere.

— E o ţeavă de metal, dar e prea mică. Trageţi-o afară dacă se poate, că vă încurcă. Bine că nu e ţeava!

— Ce noroi negru iasă! Ne facem ca porcii, şefule. Să ne lase şi pe noi doamnă la baie să ne spălăm la urmă.

— Ce naiba e asta? Ce e aşa de mare?

— Bă, Ioane, să n-am noroc! Găsişi o bicicletă!

— Şefule, ce gaură e acolo de încăpu troleu ăsta în ea?

— O bicicletă?

Articol XXX.

Secțiune 30.01 TREI

— Ruginitura asta vreți să spuneți că e o bicicletă?

— Ietă, șefule ghidonu cu sonericiu... era o bicicletă mică, fără bară, da' are lanț, ietă, bă! Are și pompă, fir-aș al năibii!

— Nu-mi vine să cred. De câți ani o fi în pământ de s-a construit casa pe ea? Da acolo, în groapă ce mai e?

— Ălea e spițele, să mor io!

— Claudiu! A pornit apa! S-a desfundat!

— Irina, băieții ar vrea să se spele...

— Doamne sfinte! Ce s-a întâmplat aici? Ați găsit petrol? Și ce e mizeria aia pe care ați scos-o afară?

— O bicicletă veche. Zici că s-a desfundat canalu? Foarte curios! Noi n-am găsit racordurile. Auzi, se pot spăla și ei puțin la baie?

— Nu. Dă drumul la furtun și curățați și aleea, dar mai înainte sper că astupați la loc, da?

— Doamnă, ce-aveți aicea? Groapa asta-i mai adâncă de doi metri!

— Nu știu și nu-mi place. Astupați-o la loc. Aici ni s-a spus că este căminul de apă.

— Andrei, tată, desfășoară furtunul și dă drumul la robinet când îți zic eu.

— Gata, tati!

— Poți să deschizi apa. Hai să vedem ce-am descoperit aici. O fi bicicleta lui Hamurabi.

— Bine, Claudiu, astea sunt prioritățile tale; stai să cureți mizeria aia în loc să faci ordine pe alee!

— Lasă-mă, dragă. Până nu astupă băieții gaură, n-are rost să fac curat. Chestia asta e interesantă. Cum a ajuns sub casă? Îți dai seama ce veche trebuie să fie?

— Tăticule, ce e ăsta?

— Nu mai pune mâna, Andrei. Mai bine vino cu mine la bucătărie să vedem dacă s-a copt prăjitura.

— Mama are dreptate, nu pune mâna, e murdar. E un cauciuc. Vezi ce tocit este?

— E o bicicletă la fel cu a mea.

— Seamănă, dar pe vremea când a fost asta îngropată aici, nu prea cred că exista marca ta de bicicletă.

- Uite că are și buzunăraș pentru scule în spatele șei, vezi tati?
- Șefule, or fi cocoșei de aur acolo, ia caută!
- Da, parcă e ceva. Fantastic! O cheie și... cred că-s niște acte.

Nu înțeleg... e numele meu.

— Of, Claudiu, dă-mi să văd eu! Țsta e permisul tău de pescuit. Ce naiba!

— Tată, asta-i bicicleta mea! Tu ai pus permisul acolo când am fost la Topolog, mai știi?

— E imposibil. Cum să ajungă aici?

— Vrei să spui că asta-i bicicleta copilului după ce am dat atâția bani pe ea?

— Irina, în ce fel putea să ajungă sub pământ? E bicicleta lui Andrei, acum o recunosc. Zici c-ai văzut-o ieri. De ieri până azi a fost îngropată și-a ruginit cât în cincizeci de ani!

— Și cineva s-a dat cu ea, până i-a tocit cauciucurile, da' de ce i-a rupt lanțul? Mamă, îmi cumperi altă bicicletă?

— Măi băiețuș, dă furtunu ăla încoace să ne spălăm, că pierdem autobuzu.

— Irina, mai adu câte o bere. Ioane, Vasile cât vă datorez?

— Andrei, vino imediat la bucătărie! Lasă-l pe taică-tău să se minuneze, că știu eu mai bine! Stai aici și mă ajută, iar pe Miruna te rog s-o ocolești.

Ia uite! Era să ardă ultima tavă de blat pentru glumele prostovanei ăleia. Dacă astea se mai puteau numi „glume”. Auzi tu! Să îngroape bicicleta băiatului. Nu, acum să nu îndrăznească să-i mai țină partea, că iasă urât. Cel mai bine ar fi s-o trimită acasă.

— Irina! Unde sunteți?

— La cratiță, acolo-i locul femeii!

— Ce s-a mai întâmplat? De ce nu ești și tu mai bine dispusă?

— Bine dispusă, ce să-ți spun! Aș avea toate motivele, așa-i? Ce dacă s-a dus pe apa sămbetei o bicicletă nou-nouță și cam scumpă...

— Sincer, chestia cu bicicleta am încercat s-o dau la spate, simt că mă apucă piticii când mă gândesc! Este inexplicabil cum s-a putut să ajungă acolo... iar groapa aia de sub casă îmi dă fiori.

— Știi ceva? Mie-mi dă fiori fiică-ta.

— Nu văd că legătură are Miruna cu...

— Nici nu speram să vezi. Pentru cultura ta generală, țin să te informez că ieri s-a ocupat de grădinărit; îți amintești?

— Bine, și?

— Și! E destul de clar c-a mai făcut una din micile ei glume.

— Fata mea, tu crezi că Miruna ar fi fost în stare să spargă pământul acela bătătorit, să facă o groapă atât de adâncă încât să încapă bicicleta, iar apoi să curețe totul fără ca cineva dintre noi să observe? Zău, Irina, mă dezamăgești!

— Te dezamăgesc sau nu, e singura explicație logică. Și mă bucur că fiică-ta nu te poate dezamăgi niciodată.

— Miruna. O cheamă Miruna; încearcă măcar să-i spui pe nume.

— Ops! Mi se pare că am nimerit într-o discuție conjugală. Era vorba de mine sau mi s-a părut?

— Miruna, tatăl tău îți subestimează simțul umorului și contestă faptul că tu ai fi îngropat bicicleta.

— Ce să fac?

— Hai, că n-aveai cum să uiți de ieri până azi! Ai îngropat bicicleta lui Andrei. Constat că ai și talente de actriță...

— Dacă aș deveni vreodată actriță, sper să am un public mai inteligent.

— O! Dăm și replici spontane. Auzi, Claudiu?

— Miruna, tată, spune frumos, știi ce s-a întâmplat de-a ajuns bicicleta în groapă?

— Nu, tată, ai cuvântul meu, nu am habar. Nici nu știu despre ce vorbiți.

— Doamna Irinaaa! Doamna Irinaaa!

— Vezi c-a venit tanti Lenuța cu păsările, Claudiu. Adu-mi niște bani din dulap și pleacă și tu odată să cumperi ce mai trebuie, că te-apucă noaptea. Pofțiți, tanti, intrați!

— Bună ziua la toată lumea. Ce faceți, vin musafiri?

— Sâmbătă avem un grup, ne pregătim. Serviți o prăjitură să-mi spuneți dacă sunt bune.

— Mamă, asta puteam să-ți zic și eu...

— Tu primești după prânz, Andrei.

— Mersi, maică. Păi, de vin sâmbăta, se cheamă că munciți și de sărbători.

— Ce sărbătoare mai e?

— E Sânzienele. Da' nu știam că aveți așa fată mare. Că n-am văzut-o pe la discotecă...

— Îmi pare bine. Mă numesc Miruna. Mergeți la discotecă?

— Mă duc să am grijă de nepoate, maică... E tinere și nu știu că nu tot ce zboară se mănâncă. Bună cocă ați frământat. Merge cu un vin, chiar și cu o tărie.

— Vă dau un păhărel?

— Nu, că s-au dus zilele tinereții când puteam să mă întăresc de dimineată cu o bere pân-a pleca la sapă, la ceape... Acu' junghiu, tusea și tensiunea, iar mai târziu, pardesiu de scânduri.

— Lasă, tanti, că mai e până la aia cu coasă. Uite banii și mulțumesc că ați adus curcanii gata jumuliți.

— Maică, sfârșitu niminea nu și-l poate ști. Când vine moartea, ia prunc sau unchiaș sau fată ca bobocu de floare, făr' s-aleagă, așa zice la psaltire. Gata, plecai, că se pune vipia. Hai, pa!

— La revedere!

— Doamna Irina, știți că mi-a dat o idee bătrâna asta?

— De ce simt că mă tem de ideile tale?

— Am aflat de la bunici că pe 24 iunie se aprind focuri pe comori; am putea să organizăm o surpriză pentru oaspeți, hm?

— Avem program artistic, dacă la asta te referi; vin niște lăutari, Stelică Speriatu îi plimbă cu șareta, iar dacă au copii cuminiți, doamna Mărioara, vecină din vale, le spune povești până pleacă la culcare.

— Am putea obține ceva de efect fără niciun ban, bănuiesc că nimeni nu vă ajută gratis... Gândiți-vă că numele pensiunii e tocmai Hora lelelor... Ielele sunt niște spirite câmpenești, un soi de zâne puțin mai rele puse pe șotii care se leagă de oamenii prea curioși... Oho! Sâmbătă e chiar 24 iunie, Sânzienele! îi putem plimba noaptea prin pădure, până găsesc un rotocol de iarbă pârjolită unde au jucat ielele...

— Miruna, mi-ai făcut capul calendar. Păstrează-ți fanteziile pentru tine. Și nu cred că zânele astea acceptă să ne facă reclamă lăsând prin apropiere rotocoale de iarbă arsă... Da' știu că ai închipuiri, nu glumă!

— Vreau să mă implic, să ajut pensiunea asta a noastră să prospere, însă...

— Cum ai spus? A noastră? În ce fel ești tu coproprietară aici?

— Tata a spus că e a lui Andrei și-a mea...

— Claudiu face afirmații deplasate, pe care insist să nu le iei în considerare. Nu mai doresc ajutorul tău, poți să faci ce poțestești, du-te și pictează.

— Am terminat tabloul, îmi pare rău că...

— Auzi motorul? E Claudiu. Din acest moment am încheiat orice discuție.

— Irina! Veniți să mă ajutați la sacoșe. Am portbagajul plin.

— Andrei, mamă, vezi că sună telefonul! Răspunde tu, vrei? Claudiu, iubirea mea, mai sunt ceva bani pe card?

— Mamă, vino repede! E un nene de la București, vrea cu tine.

— Numai cu ea vrea să vorbească, i-auzi. Ce faci tu, Miruna, tată?

— Nu reușesc să intru în grațiile lui nevastă-ta; a rămas la părerea că eu sunt inamicul public.

— Până se obișnuiește și ea cu tine, că nu e rea, da' n-o mai lua și tu de sus. Vezi că-n aia sunt sticle de vin, să nu se spargă!

— Pe loc repaus. Au contramandat venirea. Toți. Măcar să fi avut bunul simț s-o facă mai din timp! Ce dracu' facem cu atâta mâncare? O să se strice tot.

— Ți-am spus, măi femeie, că nu merge așa? Trebuia să mă ascuți, să cerem un acout.

— Tată, am eu o propunere.

Secțiune 30.02 PATRU

— Nu te rățorii la mine, Claudiu, că nu sunt eu vinovată pentru proasta creștere a unor șmecherași de București!

— Dar ți-am spus că nu se procedează așa. De la cei care vor rezervări se iau bani în avans, tocmai pentru a se evita astfel de situații. Însă că de obicei, tu ești mai deșteaptă și faci cum te taie capu'; zi tu ce facem acum? Avem o tonă de mâncare, iar bani, ioc!

— Tată...

— Lasă-mă, Miruna! Încă n-am întâlnit o femeie cu simț practic măcar la fel de dezvoltat cât al unei găini. Cum mai recuperăm cheltuielile? O să mă duc la muzeu să înjunghii toate patru roțile unui autocar, poate le va da prin minte excursioniștilor să se cazeze la noi...

— Tată, doamna Irina, am o soluție.

— Ce e, dragă?

— Foștii mei colegi de liceu, de când au auzit că am o pensiune, doresc foarte mult să o viziteze, să facem un fel de întâlnire cu toată clasa, mai ales că e vorba de o pensiune horror...

— O auzi, Claudiu? Ea susține că are o pensiune. De ce i-ai băgat în cap...

— Mă fata tatii, copiii de care spui, crezi că pot veni înainte să se strice sarmalele?

— Sigur. Dau niște telefoane, trimit mail-uri, se rezolvă. Chiar dacă nu vin toți douăzeci și șapte, vor fi suficienți ca să ne scoatem investiția.

Ce mai putea să-i facă Mirunei? De ieri seară de când Claudiu îi dăduse mână liberă, preluase frâiele întregii afaceri: dădea telefoane și aștepta confirmări, hotăra că la desert e nevoie neapărat de o salată de fructe cu frișcă, nu, muzică ambientală nu se potrivea atmosferei generale sau că trebuia o lumină mai intimă pe terasă în timpul nopții...

A! Cum era să uite! Colegii ei nici măcar nu aveau să stea în camerele pensiunii, doreau terapie cu fân! Era fânarul măturat? Există suficient fân? Ce i-ar mai fi spus ea despre colegii ăștia ai ei care au poftă de dormit în fân... Dar ce poți să zici? Nu e Miruna salvatoarea tuturor? Claudiu leagă coceni de porumb sub formă de... păpuși?... momâi?... nu, n-au nicio formă, dar par niște arătări după ce Andrei le învelește în cearșafuri albe. Sunt amplasate din loc în loc prin pădure, pe ea s-o scutească, e doar o prostie adolescentină!

Aveau gaz lampant? La ce era necesar? Ca să ardă un cerc de iarbă unde au jucat ielele... Până la urmă, mai știi? Tinerii ăștia infantili din ziua de azi, s-ar putea să guste toate farafastăcurile astea...

— Doamna Irina, am văzut că aveți levănțică... Îneliți câteva buchețele în tifon ca să le ducă tati în fânar, știți, pentru parfum. Eu dau o fugă până la biserică...

— E nevoie de ajutor divin?

— Întotdeauna este. Acum însă vreau lumânări. Ne trebuie multe lumânări. Ați putea vorbi cu lăutarii să vină un piculeț mai târziu? La început vom asculta altceva; băieților încă le mai place heavy-metal. Totuși, la recepție îi primim cu November Rain... sau... Where the wild roses grow?

— O să te rog să fii atentă cu lumânările, mai ales după ce băieții mai beau ceva. Iar cu muzică, heavy-metal o să-mi pară o simfonie, nu mă sperie nimic în afară de manele.

Uite-o cum zboară pe drum în jos cu rochia neagră fluturând. Punctele info din sat erau cu siguranță deja la curent în legătură cu apariția în zonă a acestei domnișoare mereu în negru, cu ochii învinețiți și cu zdrăngănele la gât. Doar trecuseră douăzeci și patru de ore de când o cunoscuse tanti Lenuța... Timp suficient pentru ca știrea să rezoneze. Ce zi era azi? Vineri? Precis erau câteva babe pioase la

biserică; Domnul să le apere, că subiectele fierbinți nu aveau să le lipsească. Levănțică. Aha! Vinul trebuia pus la rece. Ce mai era? Ce mai era?

— Andrei, puiule, vrei tu s-o ajuți pe mami?

— Tata a terminat de ascuns ielele prin pădure! Ce-o să mai râd când o să se sperie musafirii!

— Nu. N-o să râzi, pentru că nu vei fi acolo. După părerea mea, treaba asta e o tâmpenie. Ne vom trezi că avem de plătit daune vreunei babe care face infarct.

— E o glumă, mamă, de ce nu poți și tu să te distrezi?

— De-aia. Vreau să cobori în pivniță; vei găsi pe masă mai multe sticle de vin; le iei cu grijă și le bagi în frigiderul pentru băuturi. Ai înțeles? Pot avea încredere în tine?

— O.K.

— Irina! Eu sunt gata. Miruna zicea că s-ar putea să nu mai fie nevoie de Stelică. Ce e, de ce nu vorbești cu mine?

— Miruna în sus, Miruna în jos, m-am săturat. Când pleacă seria asta de turiști, o să avem o discuție în urma căreia va trebui să te decizi.

— M-am întors! Doamna Irina, nu știam că aveți așa biserică mare în sat.

— Eu nu sunt de aici, deci nu mă simt măgulită.

— M-a sunat Darius, zice c-au plecat din Vâlcea de zece minute. Tată, nu ne-am gândit unde își lasă mașinile, unii vin pe motociclete.

— Am presentimentul unei invazii barbare... Darius! Ce zici, Claudiu, de ce numele ăsta îmi evocă tancuri?

— Era bine să le fi spus să lase vehiculele trase pe dreapta de-a lungul aleii, aici e loc doar pentru patru mașini și dacă urcă nu mai pot întoarce...

— Mamă!

— Ai terminat?

— Vino, că băiatul ăla care se uita la bicicleta mea e în pivniță.

— Bravo! Ce să caute acolo? Cum a intrat?

— Ce zici, fecioraș?

— Andrei, nu mai coborî și tu pe scările astea. Du-te, Claudiu și vezi despre ce este vorba. O fi intrat la furat.

— Doamna Irina, pivnița asta îmi dă un sentiment ciudat. Am coborât într-o zi după o sticlă de apă minerală și am avut înăuntru un

sentiment apăsător, era ca un urlet înghețat.

— Nu e nimeni jos. Ce zici, Andrei, c-ai văzut?

— Un copil. Un băiat un pic mai mic decât mine, cu părul galben, îmbrăcat în ceva murdar... Era speriat.

— Păi cum să nu vadă bietul de el bazaconii, după ce ascultă descrieri atât de plastice ca cea de adineauri... urlet înghețat...

— Se aud claxoane afară!

— Tot urlete înghețate. Înseamnă c-au sosit. Haideți.

— Vă rog, lăsați-mă pe mine! Eu voi fi gazda, sunt prietenii mei.

— Irina, încă patru porții de fleică și trei cârnăciori.

— Claudiu, le-ai explicat că aceste consumații se plătesc separat, da?

— Stai liniștită, că ăștia au venit să spargă sume mari.

— Copii de bani gata, fir-ar mama lor!

— Nu neapărat. Uită-te bine la ei: asta-i toată floarea hackerilor din Vâlcea. Ce i-ar mai culege acum!

— Du-te nu mai sta că se sleiește carnea. Andrei, fugi în cămară și mai adu-mi un borcan de castraveciori.

— Doamna Irina, câtă șampanie avem?

— Vor șampanie deja?

— E ziua Indirei, face douăzeci de ani.

— Avem destulă, da' o să-i coste. Care-i Indira?

— Fata înaltă cu păr șaten, lung.

— Aia nu e prietena băiatului blond?

— Da, e logodnica lui Lucian. Sunt drăguți, nu-i așa?

— Ea-i mai înaltă cu un cap decât el, nu se simt jenați?

— E la modă. Indira e fericită oricum, pentru că Lucian, care seamănă atât de bine cu Leonardo di Caprio, i-a acordat atenție.

— Di Caprio? Cu nasul ăla borcănă?! S-avem pardon! Dar cine este lunganul brunet și tălâmb?

— Oho! Cristi. Bunică-său e fost colonel de securitate. Nici eu nu-l suport, e un sadic, a vrut să dea cu mașina peste o pisică.

— Pui de nemernic... Iar cel drăguț? Cel cu tricou verde?

— Acela este Vicențiu. Vi se pare simpatic? Să știți că el este adevăratul hacker, el i-a învățat pe ceilalți cum să procedeze, iar pentru asta, primește un procent... Îi plătesc inteligența; el nu se riscă.

— Mi se pare că-ți place.

— A, nu! Dar îl comparam cu prostituții aceștia care se cred cine

știe ce...

— Așa se cred toți bărbații, fii sigură, chiar dacă n-o mărturisesc sau nu se vede... secretul e să le cultivi acest orgoliu și atunci ei vor face tot ce poțtești...

— Irina, haideți dragă cu șampania, e ziua feții!

— Doamna Irina, caviar?

— Era să zic ceva! Suntem pensiune, nu restaurant. Dați-le niște pișcoturi, că merg cu șampanie. Andrei, ți-am spus să-i lași în pace pe invitați, nu-i deranja. Plus de asta au un vocabular... că-mi vine să fac biip, biip.

— Mamă, domnul acela bătrân, cu pălărie, a întrebat de ciuperci.

— Care domn? Claudiu, a mai venit cineva?

— Nu. N-am văzut pe nimeni. O fi cineva din sat.

— Nu, tată, era îmbrăcat frumos, nu că țărani; și vorbea altfel. A mai zis ceva de-un conac, nu mai știu... Zicea că e cu una Mioara...

— Du-te Claudiu, o fi vreun turist care a venit la muzeu și s-a rătăcit. Miruna! Cupele de șampanie!

— Miruna! Hai, fată, să ciocnești cu mine! Las-o pe maică-ta că se descurcă, o ajută și-ăla micu'.

— Ți-am spus că nu e mama.

— Care-i diferența? Niște babaci cu ochelari de cal. Ți-am zis ce mi-a povestit Andra? Oau! Trebuie să-i dai în cărțile de tarot.

— Indira, la mulți ani! Eu nu mă ocup cu tarotul.

— Ce-ai dragă, nu te lăudai că ești vrăjitoare?

— Bodi, să declari tu de față cu toată lumea, care din noi a reușit mișcarea cea mai tare pe luna asta!

— Dă-te, bă-n puii mei și mai slăbește-mă.

— Indira, ia-l pe Lucian deoparte că până la urmă se bate cu Adi.

— Băi, gealaților, potoliți-vă că vă babardesc!

— Lucian, vino cu mine, e ziua mea și nu-mi dai nicio atenție.

— Liviu, nu mai încinge și tu spiritele, te rog.

— Miruna, domnița inimii mele, de ce nu vrei tu deloc să mă iubești?

— Deci Bodi și cu ceilalți care nu recunoașteți asul să vă păziți. Vă sparg, vă-ndoi, auziți, mă?

— Vicențiu, te rog mult, vrei să-l duci tu pe Adi la culcare? De tine ascultă întotdeauna. Gata, prieteni! Dacă vreți să știți ceva despre locurile unde sunteți acum, veniți lângă foc. Nea Florea ne va spune

niște întâmplări ciudate petrecute pe-aici.

— Miruna, sper că nu Ține mult programu' moșului, că am alergie la chestii nașparlii.

— Lili, dacă ești dornică exclusiv de mondenități, îți garantez c-o să te plictisească.

— Fato! Nu mai fi așa țeпоasă, ce naiba! Ție-ți place chestiile astea de groază, da știi că eu mă sperii... și dacă mă sperii, fac urât, da?

— Lili, n-o mai freca pe Miruna. Dacă nu-ți place, du-te la Adi sus și vezi de ce mai e în stare.

— Hop și tu! E ziua ta și trebuie să mă port frumos cu tine, da' mâine...

— Hei, maimuțelor, liniște că n-aud prelegerea.

— Zi, nea Floreo!

— De, taică, e multe de zis cu ziua de azi. Că Sânzienele e sărbătoare mare, nașterea Botezătorului; numa că tot la data de azi se petrec lucrături satanicești. Întâi că lucesc flăcări pe comori. Unde e aur, joacă văpaia s-atragă lăcomia din om. Cine se duce cu dorința să să-nbogățească, îi ia necuratu' sufletu'. Ș-apăi se zice că pe-acilea pe la noi zace scufundată o comoară veche. Bănet mult, galbini blestemați că cine i-o căutat, și-o răs ăl cu coarne de el.

Bătrânii povesteau că-n locurile noastre, pe-unde e acu lunca era mlaștini înșelătoare și numa însoțiți de călăuză se putea trece din splai în splai. Drumu' târgoveților șerpua mai pe la deal o țârică și o Ținea până la Vărzaru, de unde la dreapta apucau spre Curtea de Argeș și la stânga spre Râmnic.

— Miruna, sunt așa de speriat că-mi tremură chiloții!

— Nea Floreo, zi-ne de comoară.

— De, cu comoara povesteau bătrânii pe la clăci cum că un boier ar fi aruncat-o în mlaștină ca să n-o apuce turcii... Veniseră năvălitorii pe văi în sus, da' ai noștri aflaseră de la iscoade și-au apucat să aburce sipetele în rădvane; au luat pământu' în copitele cailor, însă turcu nu-i slăbea. Au ajuns pe aci prin părțile nostre și simțeau răsuflarea păgânilor în ceafă. Erau răi ca hienile, taică, că erau ai lui pașa Pazvante, poate ați auzit de iel. Ș-atunci, boier Negoescu o aruncat în mlaștină greutatea, tot bănetu, toate giuvaiericalile, cu gând că le-o scoate când s-o ogoi năpasta... N-avea a le mai găsi vreodată... Șalvaragiii, când or ginit că auru o rămas pe loc, s-au aruncat în ape să-l scape. Nu știau că sunt smârcuri adânci și flămânde... Au pierit

înghițiți cu cai cu tot.

Multă lume o încercat să afle comoara ani la rând; or vinit domni de la capitală și-or secat mlaștinile, da' o fost degeaba. Doi muncitori au dat ortu' popii atunci, unu înecat, altul strivit de-o mașinărie.

În tinerețile mele, unu Petre s-o lăudat la cârciumă c-a găsit aur și-a descoperit unde-i locu de taină. Nu l-o luat nimini în seamă, da' nebunu' o scos de la brâu câțiva galbini, știți dumneavoastră, scuzi împărătești, taleri vechi. Pă loc s-or holbat ochii la tati și parcă s-or trezit din beție. S-au rugat de Petre cu ceru și pământu' să le spuie unde e locu ieczact unde i-o aflat, de iel s-o ținut tare. Până nu l-or îmbătat bine, n-o zis. Apăi și-o dat drumul la limbă. Au plecat, taică, bețivanii cu hârlețe și sape la râu. Ce să facă pe-ntunericeimea aia? Or așteptat să s-arate zorile, numai că la lumina zilei l-or văzut pe Niță înecat mai la vale, căzuse în bulboană, iară Petre amuțise, nu mai putea agrăi neam. De-atunci îi rămase numele Mutu.

— Miruna, dă-l forward pe moș, că astea-s povești de-adormit copiii.

— Nea Florea, care-i treaba cu ielele?

— Ehe, drăguța mea, ielile pocesc bărbații de se uită la ele. Sunt arătări cu trup de muiere tineră și cam goluță, să mă iertați. Zboară prin văzduh și cântă, de-aia le mai zice împărătesele văzduhului; le place să joace hora prin grădini, și lasă iarba pârjolită, că aia-i hora morții. Beau apă din fântâni și zboară pe poieni. Zicea unu Culaie al popii c-a zburat cu ielele, că l-au purtat prin păduri nevăzute de om, da' asta-i minciună, că nu scapă nimeni întreg din mâinile lor dac-apucă a le zări.

— Dacă spunea povești de-astea, probabil nici nu era întreg...

— Darius!

— Ielelor le place aci, în locurile noastre, că tare-i adânc codru Gruilor; și Ceaușescu venea aci la vânătore, eram mândri că oprea la noi... Da' au o ușă care dă p-ailaltă lume și dacă trece careva prin ea fără' să vreie, nu se mai întoarce în veci. Era o muiere, una Leana, care doar c-o văst ușa deschisă ș-o rămas surdo-mută pentru tat restu' vieții; Leana aia de i-o dat cu sapa în cap lu' Anișoara lu' Vasile, poate c-o știți domnișoara Miruna...

— Nea Florea, mulțumim pentru poveste, serviți o cupă de șampanie...

— Taică, un vinișor de-mi-i da, l-oi bea, da' nu șampanie, că-mi face dureri de cap. Hai, sănătate la tata lumea!

— M-am plictisit de moarte!

— Mihăiță, Dariuse, ia-ncălziți, mă, damele că s-au plictisit, auzi?

— Miruna, dați drumul la muzică, mai dansăm.

— Dragilor, nu preferați să ascultați cântecul ielelor? Ce-ați zice de o mică drumeție pe întuneric, prin pădure? Hm? apoi ne întoarcem și tăiem tortul.

— Super extratare!

— Tu fată, vrei să fac infarct, tu?

— Lili, n-ai decât să stai aici.

— Haideți, despărțiți-vă pe perechi, că e mai palpitant, măi fraților!

— Mama mea, ce beznă!

— Miruna, tu nu vii?

— Nu, rămân cu Lili; vreau să văd dacă mai au nevoie de mine la bucătărie.

— Miruna, mai este apă caldă la ora asta? Aș face un duș...

— Nu e decât unu noaptea, de ce n-ar fi? Du-te liniștită. Andrei, nu te-ai culcat?

— Taci, că mama nu știe, am sărit pe fereastră.

— Vai de mine, ești tare năzdrăvan!

— Îi auzi cum țipă? Se sperie de ielele făcute de noi...

— Se joacă, nu sunt speriați cu adevărat, Andrei. Fuga la culcare! Doamna Irina o să se supere pe mine dacă află că ți-am ținut partea.

— Hâi! Acum chiar s-a speriat o fată. Și-au dat seama și ceilalți. Auzi cum o caută?

— Andrei, te rog du-te sus. Eu iau o lanternă să le ies înainte. Țipătul ăsta sigur l-a auzit și maică-ta. Vrei să te găsească aici?

— Miruna! Aici, Miruna!

— Ce s-a întâmplat? Indira, de ce plângi?

— Vreau să plec de aici. Nu mi-a plăcut de la bun început locul acesta.

— Termină, dragă, ne strici cheful la toți.

— Nu mai stau aici. Lucian, vreau să mă duci acasă.

— Ce-ai, fă, ai căpiat? Am venit să ne distrăm și tu te isterizezi? A fost o joacă, ce dracu'!

— Nu pricepeți că am văzut...

— Ce-ai putut să vezi? Niște coceni înveliți în pânză albă. Foarte mișto, Miruna.

— Nu! Am văzut ceva rău, foarte rău.

— Ai văzut-o pe mă-ta.

— Lucian, nu vorbi așa cu ea, este îngrozită, e clar.

— Ce, bă Dariuse, crezi că e prima oară când se isterizează? Asta are sindromu ăla... știi tu.

— De ce plânge domnișoara?

— S-a speriat. Doamna Irina, nouă ne-a plăcut, a fost distractiv, dar ea... să nu fi băut un pic mai mult...

— Așa, deșteptule, acum mă faci și bețivă.

— Indira, stai jos aici pe șezlong. Îți aduc un ceai de tei.

— Nu doamna Irina, nu vă deranjați. Eu plec acasă. Lucian, vreau acum.

— Bă, vede c-am deschis o bere, nu că acum pe loc.

— Ce, ce e pe mine? Ia-le de pe mine!

— Ho, șezi blând, nebuno! Sunt furnici. Te-ai așezat fix într-un mușuroi, ce naiba.

— Fiți atenți ce de furnici! Sunt enorme!

— Ia-le de pe mine!

— S-au urcat pe tine de pe tulpina părului.

— Lucian, e ziua ei, nu-i vorbi urât.

Dă-o, mă-ncolo, că prea e nu știu cum! Mor când văd atâtea fițe!

— Luați-le de pe mine odată!

— Gata, fato, le omor, uite. În loc să beau o bere liniștit, le-o dau lor. Na, beți fir-ați ale dracu'! Le calc și-n picioare, ești mulțumită?

— Vreau să plec acasă!

— Te duc, da' e ultima dată când mai dai ochii cu mine. Miruna, pe unde o iau să ajung mai repede la oraș?

— Stai să-l întreb pe tata.

— Cine pleacă atât de curând? Nu v-a plăcut la noi?

— Domnu' Claudiu, îmi pare rău, trebuie s-o duc acasă pe Indira, ea e o fată mai specială și îi place să se afle în centrul atenției...

— Păi... bine. Sunteți cu motocicletă? Atunci o puteți lua peste deal, pe la Gâltofani, treceți prin pădure și ieșiți direct la Budești, la doi kilometri de oraș. Da' să plecați așa, noaptea... Domnișoara Indira, sunteți sigură că n-ați prefera să vă culcați acum?

— Vreau acasă și-ar fi bine să plecați toți cât mai puteți.

Secțiune 30.03 CINCI

În sfârșit, liniște! Deși fuseseră doar trei zile la mijloc, ajunsese să creadă că n-o să mai scape niciodată de „încă trei porții, te rog”, hard rock și fițe. E adevărat că încasările erau și ele pe măsura efortului, însă acum urma curățenia; n-avea rost să mai comenteze despre ceea ce găsisese prin fânar... sau că în camerele pensiunii se fumase, iar dozele goale de bere își aflaseră un loc discret după un dulap... Bine că mașinile pleaseră, motocicletele cu motoare ca de avion nu mai împrăștiu așchii de sunete iritante și pacea coborâse din nou peste sat.

— Hei! Răspundeți careva la telefon! Claudiu! Miruna! Nu e nimeni pe aici? Sunteți fantastici! Trebuie să mă cobor eu de sus ca să răspund. Vin, uite că vin! Alo! Da, pensiunea Hora Ielelor suntem. Bună ziua. Da, sigur, doar eu sunt gazda. Indira? Mi se pare că a plecat un pic mai devreme... de fapt, a plecat din prima seară... era ziua ei de naștere, știu. Da, cu un băiat pe nume Lucian. Spuneau că vor să ajungă la oraș... eu am zis că pleacă, pentru că se ciondăniseră așa, în glumă, nu, nu era nimic serios! Și ei ca tinerii, doamnă, se ceartă ca să se împace după aceea. Probabil s-au oprit undeva. Dacă aflu ceva vă sunăm, da mi-am notat numărul. Numai bine vă doresc!

— Doamna Irina, m-ați chemat?

— Da. Era mama Indirei la telefon. Fata aia și cu Lucian n-au ajuns încă acasă, iar biata maică-sa își face griji. Poate tu ai fi știut să-i spui mai bine decât mine ce e cu ei...

— Habar nu am ce poate fi cu ei! Știu cât știți și dumneavoastră. Dacă stau să mă gândesc, Indira s-a purtat ciudat în seara aceea. Vreau să spun că dacă Lili ar fi avut asemenea toane, n-ar fi mirat pe nimeni, dar Indira e serioasă... nu știu ce să zic. Voiam de mai mult timp să vă întreb: cum v-a venit ideea asta cu pensiunea horror?

— Foarte simplu: ne-am gândit la bani.

— Adică ați prins-o efectiv din aer?

— Când am vrut să cumpărăm casă, niște vecine binevoitoare ne-au ținut calea ca să ne informeze că nu e bine să ne investim banii aici; că e loc blestemat, că s-au petrecut niște lucruri urâte, chestii băbești, înțelegi. Lor le convenea să rămână locul pustiu ca să-și pască vacile în voie. Claudiu a mirosit ce potențial are zona, a tot făcut la calcule, după care am hotărât să profităm de fondurile europene și să dezvoltăm o afacere de familie. Și cum n-aveam de gând să creștem

animale, am ales o pensiune. Muzeul memorial Nicolae Bălcescu mai atrage turiști în comună, locurile sunt frumoase, te-ai convins singură, deci nu ne rămânea decât să exploatăm filonul.

— Nu v-ați închipuit că babele acelea ar fi putut avea dreptate?

— Sigur că da! Frankenstein doarme în fânar când nu e plin cu turiști, vampirul Lestat mai ia uneori masa cu noi, iar fantoma unui preot voo-doo e văzută adesea în nopțile fără lună. Ce zici, Miruna, nu ți-e dor de mămica ta? Nu vrei să mai mergi puțin și prin Germania? Că eu una m-am săturat de poveștile tale!

— Ba da. Văd că nu sunt dorită aici, cu toate că am visat să fim o familie.

— De ce n-ai vrea să formezi o familie fericită cu mămicuța ta și soțiorul ei? De ce neapărat cu noi?

— Nu știu. Îmi semănați mai mult.

— Îți închipui că-ți semănăm. Noi suntem oameni normali, Miruna. N-avem niciun chef de incursiunile tale în paranormal. Ori pe tine tocmai asta te atrage aici.

Te-ai înșelat însă.

— Da. Am să mă întorc la Vâlcea. Să nu uitați ce vă spun acum: în locul acesta este un puternic curent energetic negativ. Poate poveștile lui nea Florea nu sunt simple invenții...

— Hai, lasă-mă. Iarăși sună telefonul! Du-te tu și răspunde. Sper să nu fie alți turiști, că înnebunesc!

Doamne, ce insistență putea fi fata asta! Se ținea ca scaiul de ei, nu mai pomenise așa ceva! Voia cu orice preț să moștenească pensiunea! Claudiu, el îi băgase în cap toate prostiile. Chiar! Unde era scumpul ei soț? Se transmitea vreun meci astăzi?

— Cine era la telefon?

— Părinții lui Lucian. Sunt foarte supărați, l-au dat dispărut. Au trecut mai mult de patruzeci și opt de ore, poliția îi caută.

— Eh, își fac de cap într-un motel, pe-undeva, asta-i tot. Mă duc să-l caut pe Claudiu. Am certitudinea că scumpul de el se eschivează de la curățenie...

— Miruna, a plecat mama?

— Unde ești, Andrei?

— Aici!

— Aoleu, dac-ar ști maică-ta că-i mototolești hainele prin dulap...

- M-am ascuns să văd ce se întâmplă în cameră când nu e nimeni; pe-urmă o intrat mami și n-am mai putut ieși.
- Cum adică ce se întâmplă în cameră când nu e nimeni?
- Știi, am auzit de mai multe ori un zgomot aici.
- Aici, în camera ta?
- Da.
- Ce fel de zgomot?
- Nu știu cum să-ți zic... ca și cum cineva ar fi vorbit singur, în șoaptă. Într-o noapte, mașinuța albastră se plimba pe parchet. De parcă s-ar fi jucat un copil cu ea.
- Copilul! Dacă băiețelul pe care zici că l-ai observat privindu-ți bicicleta e de fapt...
- Ce?
- Hai să ieșim afară, Andrei. Mă tem că aici ne depistează maică-ta.
- Mergem la stejarul cel gros din pădure?
- Nu. Tata e în pădure, adună ielele. Nu stă degeaba săracu', așa cum credea nevastă-sa. Mai bine hai în livadă. Ia zi, Andrei, ce e cu băiatul pe care l-ai văzut în pivniță?
- Nu știu. Ce să fie?
- Ți se pare real?
- Vrei să spui că este extraterestru?
- Nu. Încearcă să-mi răspunzi la ce te întreb. Deci acest copil, are consistență, arată normal?
- Da. Însă eu simt că e speriat.
- Cum simți?
- Am încercat să vorbesc cu el și de fiecare dată pleacă. Dar înțeleg cumva în capul meu că el ar vrea să ne jucăm împreună. Atunci, în pivniță, l-am întrebat ce face, iar el s-a retras într-un colț întunecat. Mie mi s-a făcut urât și-am urcat sus.
- L-ai atins vreodată? Ți-a răspuns?
- Nu. Auzi, Miruna, povestește-mi și mie despre ușile de care a pomenit nea Florea.
- De aceste uși mă tem. Nu cumva copilul să fi venit pe acolo...
- Ce uși pot fi astea?
- Uși care se deschid spre alte dimensiuni. Spre alte lumi. Sau poate tot spre lumea noastră, dar în alt timp... Sunt portaluri...
- Oau! Călătorie în timp! Cum am putea găsi o ușă, Miruna?

— Nu cred că are un loc fix. Eu aş zice că se mută... Este o singură uşă. E prinsă în amprenta acestui loc şi nu se pot deplasa prea mult. S-ar putea ca toate anomaliile de aici să provină.

— Explică-mi.

— De când am venit am simţit în curte un fel de energie.

— În curtea noastră?

— Da. Venea dinspre păr. Ai văzut ce furnici mari se plimbă pe tulpina lui? Apoi, ceea ce s-a întâmplat în baie şi cu bicicleta...

— Mama spune că tu ai făcut...

— Nu, Andrei, n-am fost eu.

— Te cred. Hai să căutăm uşa! Crezi că este periculos?

— Nu, dacă ne luăm nişte măsuri de prevedere. Trebuie să mă gândesc. Doar că nu mai am timp. Maică-ta vrea să plec.

— Eu vreau să stai!

— Uite-l pe tata!

— Miruna, haideţi acasă!

— Tată, ce s-a întâmplat?

— A sunat un coleg de-al tău, nu te prindea pe mobil. Indira şi Lucian au fost găsiţi. Au avut un accident de circulaţie la Gâltofani, în pădure. Au murit amândoi, nu-mi vine să cred! Le-am spus să nu plece, de ce nu m-au ascultat?

— Doamne! Ce s-a putut întâmpla? Îl sun pe Vicenţiu, poate ştie mai mult; tată mă iei şi pe mine la Vâlcea? Simt că ceva nu e în regulă.

Secţiune 30.04 ŞASE

— Mamă, s-a întors Miruna!

— Da, a venit să-şi ia lucrurile...

— Şi să-mi iau rămas bun de la tine, Andrei. Doamna Irina, pot să împrumut până la Vâlcea o valiză de-a dumneavoastră?

— Cea cu care ai venit unde este?

— A luat-o mămica în excursie. Înainte să plec, m-a sunat să mă întrebe de ea şi a trebuit să i-o duc.

— A venit mămica?

— Da, s-a dus cu Hans în deltă.

— Şi la înmormântare cum a fost?

— Dacă vă interesează elementele de senzaţional, v-am adus ziarul de Vâlcea.

— Ia te uită! „Moarte misterioasă la Gâltofani”. I-auzi, Claudiu:

„Satul cunoscut până acum numai din cauza alunecărilor de

teren, devine cadrul sumbru al unei tragedii încă neelucidate.

În dimineața zilei de 26 iunie, anul curent, Zamfirescu Daniel, domiciliat în localitate, a anunțat la numărul de urgență 112, că pe drumul județean 6, la kilometrul 8, în mijlocul pădurii Grui, se află două cadavre întinse în afara părții carosabile, la lizieră. Echipajul Poliției Rurale sosit la fața locului a constatat adevărul celor relatate, iar medicii de pe ambulanță au confirmat decesul celor doi tineri, care, după verificări, s-au dovedit a fi Indira M., studentă, și Lucian D., fără ocupație.

Vehiculul cu care se deplasau tinerii, o motocicletă Harley-Davidson, se afla parcată alături, ceea ce exclude ideea unui jaf. De asemenea, nu existau urmele unei posibile coliziuni, cele două corpuri ne reprezentând traume vizibile.

În speranța că organele în drept își vor face datoria și vor dezlega misterul, pedepsind pe eventualii vinovați, ne exprimăm regretul pentru cele întâmplate și transmitem pe această cale condoleanțe îndoliatelor familii”.

— Ei, Dumnezeu să-i ierte! Miruna, tată, cred c-a fost jale mare la cimitir.

— Nu se poate spune în cuvinte.

— Și asta-i tot? Nu s-a aflat care a fost cauza decesului?

— Doamna Irina, dacă încep să povestesc ce-am aflat, mă veți învinui iarăși de elucubrații.

— Zi, dragă, ce știi? Vrem să auzim, în fond bieții copii au fost la noi în casă, i-am cunoscut...

— Autopsia a descoperit cauza decesului: Indira și Lucian au murit înecați.

— Înecați? Mâncau pe motocicletă, s-au oprit să mănânce?!

— Nu. Înecați cu apă. Aveau plămânii plini cu apă.

— Cum e posibil? Cu cine erau ei certați? Asta e o reglare de conturi!

— Irina, bați câmpii rău de tot!

— Ce, crezi că nu e posibil? Am văzut într-un film.

— Excluzând amănuntul că nu văd niciun criminal autohton să meargă cu imaginația până într-acolo, notează că au plecat inopinat; cu o oră mai devreme nu știau nici ei înșiși că vor pleca. Cine să stea pe marginea drumului să-i aștepte ca să-i oprească și să-i înece.

— Irina, Lucian nu e cumva cel care a înecat cu bere furnicile de

la rădăcina părului?

— Ba da, tată, n-am încercat eu să vă spun că locul acesta nu e bun?

— Miruna, îmi pare bine că pleci! Du-te și fă-ți bagajele.

— Am dispărut.

— Irina, te-ai gândit vreodată că eu aş dori s-o am pe Miruna lângă mine? Ți-ai pus, măcar în treacăt, problema că deciziile tale unilaterale sunt de-un egoism feroce?

— Nu fi patetic, dragă. Din păcate, o poți vedea la orice oră. Cât despre egoism, am altă părere: de ce ai avea tu dreptate cerându-mi mie să accept prezența unui copil al tău dintr-o căsnicie ratată?

— Bun, încă o discuție încheiată ca de obicei.

— Știi ce, Claudiu? Te rog să nu mă stresezi! Se ocupă turiștii cu asta, fii liniștit! Că dacă erai bărbat, ai fi avut un serviciu suficient de bănos ca să-ți permiți să mă ții pe mine acasă, nu să mă faci sluga oricărui prost cu ceva bani. Tu însă nu mă mai iubești!

— Era o replică frumoasă într-o piesă de teatru: te iubesc și lasă-mă dracului în pace!

— Sigur că da. Mă duc să pregătesc masa pentru domnii istorici. Tu relaxează-te.

Așa stăteau lucrurile cu Claudiu: dacă făceai un singur compromis mititel, imediat el se pregătea de pasul următor, până te trezeai acceptând lucruri la care nici nu te gândiseși; de la un simplu „ce-ar fi s-o luăm pe Miruna la noi ca să te ajute?”, ajunseseră la probleme de succesiune și coabitare! Fir-ar să fie! În bucătăria asta era mereu aer închis! De câte ori nu-i spusese lui Claudiu de-un ventilator... Degeaba. Iar ideea de a-i vedea în jurul mesei pe cei șase turiști îi evoca scoaterea unei măsele. Era vară și până la urmă era firesc că pensiunea să fie plină, dar sperase măcar la câteva zile de respiro după plecarea rockerilor. Bătrâneii aceștia pensionați, a căror medie de vârstă depășea sută, erau liniștiți, nimic de zis, dar la masă aveau tot felul de pretenții. Ar fi fost indicat să mănânce Andrei înainte, că până mestecau centenarii, murea de foame copilul.

— Andrei! Andreei!!

Treaba lui. Dacă umbla brambura prin livadă, n-avea decât să aștepte. Spera să mai aibă o față de masă călcată...

— Doamna Irina, am venit să vă spun la revedere.

— Miruna, în ciuda părerii pe care presupun că ți-ai format-o, să

știi că poți să mai vii pe aici, chiar dacă nu vei sta prea mult.

— Am înțeles. Mi-am luat tabloul de pe hol. Deși aș fi preferat să n-o faceți, până la urmă îmi place băiețelul pe care l-ați adăugat sub păr.

— Ce-am făcut?

— Tata a spus că dumneavoastră...

— Eu nu pictez. N-am asemenea talente.

— Tata nu, dumneavoastră nu, atunci cine?

— Pe Andrei l-ai întrebat?

— Nu știu unde este Andrei; l-am chemat să-mi iau rămas bun, dar nu e de găsit. Oricum, asta nu poate fi mâna lui. E pictat cu mare finețe, aproape ca un colaj... Voiam să vă întreb ce vopsele ați folosit de au efectul acesta.

— Miruna, te rog să mă scuzi, îmi vin bătrâneii la masă și eu nu sunt gata. Dacă nu e totul perfect, comentează ca ieri, când un șnițel li s-a părut cam tare și m-au întrebat dacă vaca respectivă nu cumva păscuse pe pășunile Indiei pe vremea când se scria Mahābhārata... Sunt istorici, ți-am spus?

— Atunci rămâneți cu bine, aveți grijă...

— La revedere, Miruna.

Doamne, ce zi plină! Istoricii nu au măsura timpului. Au stat la masă două ore și jumătate ținând-o pe ea în stand-by fără milă. Și pe deasupra, le-a plăcut atât de mult, încât și-au mai făcut o programare pentru un weekend peste o lună. Dacă pensiunea lor avea să intre în circuitul turistic al caselor de ajutor reciproc ale pensionarilor, ea, Irina, era gata să declare cu mâna pe inimă că se va lăsa de meserie. Ce pretenții poți avea de la oameni ale căror diviziuni temporale erau evul, era, secolul?

Da' unde putea fi băiatul acela? Și-a făcut prostul obicei de-a hoinări fără rost. Și se plimba cu burta goală... A! Se făcuse cinci după-amiază. Întrecuse orice măsură! De data asta, avea să vadă el! I-auzi! S-a întors și Claudiu de la oraș. Pune-te masă din nou!

— Irina, vezi că am mai luat două torturi de înghețată. Pune-le repede în congelator. Am o ladă de bere; o duc în pivniță toată sau îți mai las și sus câteva?

— Du-le jos, că domnii mei n-au liber de la neveste pentru băuturi... Cum pun mâna pe-o sticlă, ele încep un necrolog.

— Mda. Andrei?

— Sunt foarte supărată pe el! A plecat de dimineață și nu s-a mai întors. N-a mâncat nimic pe ziua de azi. Va trebui să ai o discuție serioasă cu el. Sper să nu mă contrazici când îl voi pedepsi.

— De pe partea mea, îl poți pedepsi, dar explică-i și de ce. Mă duc să-l strig din spatele casei; precis se joacă în pădure.

— Irina, băiatul nu este în pădure. Am găsit însă șepcuța de soare și săndăluțele lui la tulpina unui stejar. Sun-o pe tanti Lenuța să vezi dacă nu cumva s-o fi dus pe la ea... Eu mă duc în grădină de vale să-l caut prin vecini. S-o fi jucat cu vreun copil și-a uitat să mai vină.

— Andrei! Andrei!

De ce simțea un junghi rece în dreptul inimii? Sună la toate numerele de telefon pe care le știa prin sat, deși avea sentimentul indefinibil că o face în zadar. Apoi formă numărul de telefon al șefului de post. Somnoros, acesta îi promise că va trece pe la ei mai târziu, că nu trebuia să se alarmeze inutil, că probabil băiatul era la scăldat, la râu... Acolo dispăreau copiii din zonă vara... Puse receptorul în furcă exact în momentul când intră Claudiu.

— Irina, telefonează la poliție!

— Tocmai cu șeful de post am vorbit. Zice să stăm liniștiți, că precis e la baie, la Topolog. Atunci de ce simt eu că mi-e rău?

— Lasă-l dracu' de tâmpit! Sun la 112.

— Ce ți-au spus?

— Au luat notă.

— Claudiu, mi-e atât de frică! El n-a făcut niciodată așa ceva. Știi că ți-am și spus că-mi place pentru că era responsabil?

— Mă mai duc o dată în pădure. Poate s-o fi dus înspre Grui, pe la fântâniță...

— Doamne! Vreau să vin și eu, dar n-are cine le da de mâncare boșorogilor. Bine că pleacă mâine!

— A venit o mașină!

— Poate l-a adus cineva.

— Bună seara, la dumneavoastră! Și? A apărut boțogașul ăla de băiat?

— Domnu' șef, mă bucur că, în sfârșit, v-ați hotărât să veniți.

— Haideti, doamnă, că nu ierea căzu să dați alarmă la 112... Eu ziceam să mai așteptăm să vedem dacă n-o apărea... știți cum sunt băieții... pe căldura asta s-o fi dus la râu cu alți hândrălai.

— Domnu' Ghiorsilă, poate nu știți, dar în cazul dispariției

copiilor, primele ore sunt hotărâtoare; nu se așteaptă ca în situația adulților.

— Gata, păi eu ce ziceam? Ietă, chemai niște voluntari de la bar să-ncepem căutările. Da, dacă se întunerește prea tare, lăsăm pe mâine dimineață, că e meci și oamenii se duce pe la casele cui le are... he, he.

— Domnule, dumitale îți arde de răs? Duhnești a bere în timpul programului și...

— Ascultă, doamnă, măsoară-ți vorbele, că de nu îți dau un advertisement, auzi? Nu le căzu să-nveți dumneata organele ce tre' să facă. Imediat vă scriu un proces verbal dă constatare... un mi-o fi picșu?

— Dă-te-ncolo de bețiv ordinar cu pixu mamii tale! Mie mi-a dispărut băiatul și tu îți cauți pixu!

— Ascultă, dom'le... pentru injurie...

— Irina, am plecat. Uite că mai vin niște băieți. Periem toată pădurea cât mai avem lumină.

— Nici nu-mi vine să vă dau ziua bună, doamna Irina, când vă văz așa de amărâtă. Că numa ăl de Sus o ști câte lacrimi vărsarăți până amu de-ați albit și la păr!

— Ce să fac, Mărioaro, nu mă pot împăca fără Andrei.

— Cât să fie de când a dispărut?

— Au trecut două săptămâni.

— Tare greu vă este! C-o venit răul așa neașteptat, întocmai ca la noi când o murit maica mea, Dumnezeu s-o pomenească. De-o omorât-o Leana surdo-mută.

— E greu, Mărioară, atât de greu, că eu nu mai pot îndura. Îmi amintesc cum vorbea cu mine, cum zicea c-o să se facă om de știință când va fi mare... Îi cumpărasem un microscop... îl țineam ascuns ca să i-l dau de ziua lui... Acum cine știe cine mi-l chinuiește, cine-și bate joc de suflețelul lui... Că de l-aș găsi pe omul care mi l-a luat, i-aș scoate ochii cu un cui înroșit în foc; i-aș...

— Irinucă, fata mea, nu vorbi, mamă, cu păcat. Poate e voia Domnului.

— Dacă Dumnezeu vrea să sufere copilul meu nevinovat, atunci...

— Taci! Taci! Nu huli, că Dumnezeu e singura ta nădejde. Da' unde e domnu' Claudiu?

— S-a dus la oraș să lipească afișe pe stâlpi. Poate l-a văzut cineva pe puiul meu.

— Nu mai plânge, că mori. Zici c-ați căutat peste tot?

— Peste tot. E dat în urmărire.

— De, mamă, vi s-a spus că nu e bun locu', n-ați vrut să ascultați.

— Nu începe și dumneata Mărioaro, cu poveștile nebunei ăleia de Miruna. C-a venit și-și dădea ochii peste cap pe aicea ca să-l impresioneze pe bărbatu-meu că vezi Doamne, ce mult își iubește ea frățiorul! Am dat-o afară în șuturi pe mătrăguna naibii, că am auzit-o eu odată când îi spunea lui Andrei tot felul de prostii despre un știu ce zeiță. Acum venise că e dracu' știe ce lângă părul din curte, că acolo a simțit ea o energie, că de-aia a apărut imaginea lui Andrei în tablou...

— Gata, gata, doamnă dragă. Nu vă mai inervați. Eu ziceam să vă spui ceva, da' nu știu de nu vă fac mai mult rău...

— Zi!

— De ce nu încercați să vorbiți cu baba Mitra?

— Cu ce mă poate ajuta o babă?

— A uitat-o Dumnezeu, doamna Irina. E afară din timpul iei, că așa mai glumește ăl de Sus. Da' e văzătoare cu duhu, află lucrurile cele pierdute și știe înainte ce-a să fie.

— Prostii.

— O fi cum zici dumneata, da' ea l-o găsi pe Ionuț al Oacăi mort în puț și știe gându omului măcar că n-o mai ieșit din curte de cincizeci de ani. Poate te îndrumă încotro s-o iei după copilu' matală. Sau poate nu crezi... Noi aici știm de farmece și descânțece și știm a ne feri de rău, cât de cât, că puterea răului e mare, iar noi ființe slabe... Ehe! Dac-ai fi auzit tălică de Licuricioaia! Fermecătoare ca ea nu mai găseai.

— Merg, Mărioaro, merg și-n iad pentru băiatul meu. Du-mă la babă.

Articol XXXI.

PROPRIETATE CU CASĂ ȘI PĂDURE

Publicat Oct, 2008

Ia să vedem: era totul în regulă? Masa aranjată cu două tacâmuri, vază de flori amplasată pe pata de vin care n-a ieșit la spălat, farfuriile din setul de zestre al nevestei – Dumnezeu s-o ierte – sfeșnicul de argint lustruit cu lumânarea aprinsă, numai de n-ar mai întârzia Mioara că se arde toată, șervețelele, da, șervețelele și sub șervețelul ei... casetuța de pluș roșu în care îi oferă cerceii cu

diamante.

Violeta va face scandal, desigur, dar își asumase orice riscuri. Unde scrie că trebuie să lași totul copiilor? Îi va spune că i-a amanetat astă-iarnă ca să plătească întreținerea și n-a mai avut bani la timp ca să-i recupereze. Erau cerceii defunctei, ca și celelalte bijuterii, dar asta nu presupune că Adrian și Violetă le moștenesc pur și simplu. În fond, el se chinuise cu nevastă-sa șapte ani de zile cât a stat paralizată. Acum vrea și el să se bucure de viață. Îi vor face scandal și cu apartamentul. Numai că s-au trezit prea târziu. Nu doar că e vândut bine-merci, dar banii obținuți și-au și găsit destinația. Poate așa va reuși s-o înduplece pe Mioara... Mititica de ea, era o mamă devotată, dorea să-și ajute fata măritată cu un individ cam băutor de spirtoase și băiatul care trebuia să-și plătească restanțele, că-n ziua de azi te pică la examen doar ca să mai plătești o dată. Ei, dacă-i oferă el sumele necesare... Poate va accepta în sfârșit să se mărite cu el. Fostul ei soț s-a recăsătorit, nu mai are ce aștepta de la el. O va face doamna Mandrea! Oho, dac-ar ști ea ce rezonanță istorică are numele ăsta... Și când o s-o ducă și la țară... Aoleu! Apa de gură! Și șampania! Uitase să bage șampania la frigider. Nu putea să creadă că are asemenea emoții!

Parc-ar fi de douăzeci de ani! Hm, dar dacă se uită bine, nu arată rău deloc! E un bărbat încă verde, cu spatele drept, înalt și falnic. Nu se cunoaște că asta-i o proteză; dinții strălucesc. Cine poate spune cu mâna pe inimă că-i dă șaptezeci de ani? Se vede, bineînțeles, că e mai în vârstă decât Mioara, așa cât să se simtă ea protejată, dar nicidecum nu sunt ridicoli, Adrian, când a spus treaba aia, era plin de venin.

Bun, șampania e la rece, fripturica e la cald, în cuptor, de ce întârzie Miorița lui?

Ha! Țștia sunt pașii ei, îi cunoaște piciorușul micuț dintr-o mie.

— Intră, păsărelu' meu, bine-ai venit!

— Ia uite la el, ce s-a mai împopoțonat! Cu ce ocazie?

— Nu mă săruți, mieluşeaua mea?

— Hai, vino să te pup, că mi-a fost dor de tine, măcar că nu meriți.

— Ba da, merit. Nu mai am răbdare, îți spun vestea cea bună. He, he, ai făcut ochii mari!

— Păi cine știe ce ți-a mai trecut prin cap! Ca atunci când ai luat bilete la băi cu toți boșorogii, de parcă eu am chef să mă întind pe prosop lângă babele alea descărnate!

— Nu, scumpa mea, nu. E o veste mare.
— Atunci zi odată că-mi dai palpitații la inimă!
— Am vândut apartamentu'!
— Vai de mine, Iulică, te-o fi păcălit careva!
— Măi Mioaro, asta e părerea ta de mine?
— Nu, da' Violetă și Adrian de mult timp au de gând să-ți ceară partea lor de moștenire după mamă și mi-e să nu te fi silit să vinzi în pierdere.

— Stai liniștită, păsărico, eu sunt mai deștept ca ei. Nici nu știu că am vândut. Nici nu visează că am cumpăr...

— Ce-ai făcut?

— Nu așa am vrut să-ți comunic. Hai să desfacem șampania, mai am o surpriză. Rămâi aici peste noapte, da?

— Nu știu. I-am promis fie-mii că stau cu a mică.

— A! A pocnit ca la sărbătoare! Ține cupa repede!

— Fii atent, Iulică! Mi-ai pătat fusta nouă.

— Șampania nu pătează!

— Dă șervetu. Ce naiba ai pus aici? Vezi c-a căzut ceva pe jos.

— Mioara, te rog să primești din partea mea, odată cu sentimentele mele cele mai profunde și pe deplin sincere, această mică atenție.

— Mama mia, da' mult vorbești și nici n-ai apucat să bei! Ce-i în cutie?

— Deschide-o.

— A, sunt niște cercei. Aur, nu?

— Vai de mine, n-aș îndrăzni să-ți ofer tinichele. Sunt cercei de aur cu diamante; privește montura, azi nu se mai lucrează așa.

— Ai, mă! Sunt faini, l-am rugat și eu pe Nini să-mi aducă o pereche din Turcia... Și mai ai și alte lucruri de-astea?

— Dacă regina inimii mele dorește sunt gata să-i aduc orice.

— M-ai dat cu roțile-n sus, ce să spun! Regina inimii!

— Da Mioara, sufletețul meu, tu ești tot ce mai am pe lume și de aceea doresc să...

— Da' nu mai pui nimic pe lângă beutură? O sărățea, ceva?

— Cum să nu! Am uitat, iartă-mă. Aduc friptura. Trebuia să bem șampania la sfârșit, cu pișcoturi, numai că am dorit să fie un moment festiv...

— Lasă, că tai eu carnea, cine știe ce boacăna mai faci.

— Mioara, înainte să ne așezăm, vreau să-mi spui dacă te-ai mai gândit și ai luat o hotărâre, dat fiind că sentimentele mele pentru tine...

— Vrei să mă mărit cu tine, hm? Păi e nevoie de bani pentru asta, scumpule. Eu am greutăți cu copiii, că știi și tu... așa că deocamdată...

— Nu pomeni de bani! N-am să las un lucru derizoriu să stea în calea fericirii noastre. Cu banii se rezolvă.

— Da, dar nu e vorba doar de bani de nuntă. Lili a mea nu face față cu nebunu' ei, că bea de stinge, găsi-l-ar boalele; Bebiță vrea să-și ia și el permisul...

— Încă n-are mașină.

— Lasă, că mașina vine și ea că e băiat de băiat și face bani. Apoi datoria mea este să-l ajut; că nu pot fi fericită până nu-l știu și pe el căpătuit...

— Da, dar trebuie să te mai gândești și la tine.

— Tu poți să te gândești numai la tine că copiii tăi e sănătoși la casele lor fiecare, aranjați și cu de toate. Bebiță al meu se luptă să termine și el anu' întâi de doi ani, c-a prins ciudă pe el un profesor și-l pică mereu, ba l-a vorbit de rău și la alții, de l-au luat la ochi și-i dă numa note mici. Din cauza asta n-a putut să învețe nici pentru permis de l-a picat de patru ori; cum să nu-l lase moralu pe bietu' băiat? Da' am auzit eu de unii din Pitești care-ți dă permis într-o săptămână. Ȑia-s oameni corecți, da trebuie și tu să fii finuț, mă înțelegei... Așa că dacă fac socoteală cu restanțele și cu permisul, mă apucă amețeala! De nuntă-mi arde mie? Eu sunt femeie amărâtă, nu-mi vine să visez.

— Păi dacă problemele de care spui s-ar rezolva, ai vrea să te căsătorești cu mine?

— Sigur că da, iubiricelu meu! Da' cum să facem?

— Mioara, te rog să n-o iei ca pe un afront, ca pe o jignire adusă virtuții tale. Uite ce îți propun: dă-mi voie să te ajut eu cu sumele de care ai nevoie.

— Vai, crezi că poți? Cât ai luat pe apartament?

— Am primit suficient ca să rezolvăm totul.

— Stai! Tu unde vei locui? Cât te mai lasă aici?

— Noi. Noi vom locui... surpriză!

— Zi odată, că mă inervezi!

— Ȑi-am povestit că ai mei se trag din neamu' lui Mândrea, boierul. M-am dus în comună și am cerut să mi se retrocedeze

proprietățile preluate în mod abuziv de statul comunist. Din păcate, actele cele mai multe s-au pierdut. N-am putut să fac dovada pentru tot pământul, martorii care își aduceau aminte au cam murit între timp. Dar primarul a fost cumsecade și mi-a dat la schimb teren în suprafață de douăzeci și cinci de hectare. Conacul n-aveam cum să-l mai obțin, că e muzeu și s-a investit mult în el. Însă mi s-a propus o variantă pe care am acceptat-o: primăria ne cedează o casă nouă, situată la marginea pădurii.

— Nu-nțeleg de ce nu ceri conacul. E mare?

— Scumpa mea, asta ar însemna procese peste procese, iar afacerea ar trea ani de zile; lasă cum zic eu și-o să vezi că vei fi mulțumită. Am văzut casa. Are trei camere, baie, bucătărie și un balcon închis. E suficient pentru noi. Și gândește-te că-n felul ăsta ne rămân banii.

— Știu și eu... E locuință socială? Cum de are primăria așa fleoșc! o casă?

— Habar n-am. A zis ceva primarul... că au cumpărat-o de la moștenitorul ultimului proprietar ca să facă în ea casă de oaspeți... n-am înțeles prea bine, dar nu mai e locuită de doi ani.

— Deci nu e nouă.

— Știi ce? Ai s-o vezi. Te vei simți o adevărată cucoană când vei locui pe dealul acela care domină tot satul, înconjurată de grădină, livadă și pădure, toate ale tale.

— Bine, bine, așa să fie.

— A! Înseamnă că ai răspuns cu „da” cererii mele? Vrei să fii soția mea?

— Da, vreau, mai ales că tu ești deosebit de toți bărbații și ești generos că mă ajută și pe mine.

— Nu, nu e ajutor. Efectiv doresc să te fac fericită. Uite ce bine-ți stau cerceii!

— Draga mea, vino și stai pe bancheta din spate cu mine; aici e locul de onoare.

— Lasă-mă Iulică, că văd mai bine din față și mai schimb și eu o vorbă cu Genu că nu ne-am mai văzut de mult.

N-avea ce face. La insistențele Mioarei cumpărase un Ford; până la urmă era mulțumit de asta, dar ar fi fost și mai fericit dacă l-ar fi putut conduce chiar el. Mioara însă nici nu vrusese să audă. Ce! La vârsta lui să conducă! Să pună în pericol viața lor... Era ceva nou și nu

prea măgulitor în tonul ei. Niciodată nu-i mai spusese că e bătrân; dimpotrivă. Și în loc să-și ia și ea carnetu la Pitești împreună cu Bebiță, că tot se deplasaseră până acolo, preferase să angajeze „un vechi prieten” care acceptase rolul de șofer. Nu prea înțelegea de ce trebuie plătit, dacă e un vechi prieten. În fine. Omul părea de bună credință, fiindcă se ocupa și de partea mecanică. Una peste alta, mașina cheltuia destul de mult. Consumul era departe de a fi atât de mic pe cât se spunea în cartea tehnică...

Toate astea păleau însă pe lângă bucuria și împlinirea pe care o simțea ducând-o acasă pe Mioara. Doamna Mandrea! Satul avea s-o respecte și s-o prețuiască, iar el o va impune ca pe continuatoarea spiței lor de boieri.

— I-auzi, mă Ilică, ce zice șoferu’ nostru: că pe drumurile astea desfundate ne trebuia un jep.

— Vrei să spui o mașină de teren? Da, n-ar fi fost rău, numai că sunt scumpe tare.

Privește, draga mea, în dreapta este biserica, iar un pic mai sus e vechiul conac.

Apare imediat și casa noastră, e pe prima uliță ce urcă în sus de la troiță.

— Aoleu, domnu’ Ilică, în ce fundătură ați adus-o pe doamna!

— Nu-ți face griji, domnu’ Eugen, că aducem cu noi confortul și civilizația, iar Mioara va fi mai doamnă decât multe de la oraș. N-are decât să se plimbe pe moșie și să supravegheze muncitorii, asta când vom fi acasă, că-n rest vom petrece mai mult prin stațiuni.

— Știi ce Ilică? Nu-mi face tu mie program, te rog adu-ți aminte ce ne-am înțeles. Că acum, nu-nseamnă că dacă sunt nevastă-ta, fac tot ce zici. E clar?

— Stai, scumpa mea, nu te ambală. Vei face ce vrei, bineînțeles, eu doar credeam...

— E, nu mai crede nimic. Aia-i casa?

— Da. Ți place, sufletele?

— Pe din afară n-arată rău, da’ ce-o fi înuntru?

— E bine, e curat, că mi-a promis domnu’ primar că trimite niște zilieri s-o măture. Tu, Miorița mea, mai trebuie să decizi ce mobilă cumpărăm.

— Văd că nu mai sunt alte case în jur. M-aș plictisi să stau aici toată ziua. Hai, Genule, trage mașina mai aproape, că ne murdărim pe

pantofi. Scoate cheile, Iulică!

— Doamnă Mândrea, binevoiți să vă luați în stăpânire proprietatea. Iubita mea, ar trebui să te trec pragul în brațe...

— Măi omule, lasă și tu măcar odată gargara. Râde Genu de noi.

— Am spus ceva rău? De ce nu ești mai blajină, Mioara?

— Intră, dragă, și mai scutește-mă. Am venit să vedem casă, iar tu te porți ca un motan în călduri. Fă bine și nu te mai bosumfla. Uite, în colțul acela mi se pare că e tencuiala un pic căzută. Ce zici, Genule, ce părere ai?

— Nu e rău. Se vede că e casă nouă. Nici foarte mare, da' nici mică.

— Gata, Iulică? Ai reușit să găsești cheia? Hai să intrăm. Pfui! Ce aer închis!

— Doamna Mioara, casa n-arată rău, numa că e-n pustietatea asta... Holu' e mare, e cu gresie, prin camere văd că e parchet, pe balcon e termopane... merge.

— Bine că-ți place dumitale, domnu' Eugen, că stăpâna e nemulțumită.

— Grozavă curățenie au făcut zilierele primăriei! Uită-te și tu: parchetu are pete, nu e văruiat, iar asta... cred că e baia, nu? Mucegai în floare! Mi se pare mie Iulică mamă, că desfacem patu de campanie din portbagaj și rămâi aicea să faci curat până viu eu cu mobilă.

— Scumpita mea, dar n-am de nici unele.

— Noroc că m-am gândit eu din timp. Genule, adu ălea două sacoșe din spate.

Ți-am pus pijamale, haine de lucru, o pătură și niște mâncare. Ia uite, ai și două beri. În sacoșa astălaltă e cârpe, detergenți, perii și terpinol. Aia e soluția de spălat geamuri. În pungă e văr, vezi să nu se verse! Genule, ai uitat găleata și trafaletetele.

— Da' văd că te-ai gândit la toate.

— Vezi ce nevestică bună ți-ai luat? Hai, dezbracă-te și instalează-te să văd că e totul bine ca să pot pleca liniștită.

— Păi tu te descurci singură la oraș cu mobilă?

— Mă ajută Bebiță, e și Eugen, nu-mi purta mie de grijă.

— Nici n-ai văzut toată casa.

— Chiar așa! Unde-i bucătăria? Și ușile astea închise...

— Bucătăria e la parter, către livadă. Ușa aceea dă spre dormitorul mare, iar cealaltă spre sufragerie.

— Da' ce naiba are de nu se deschide? Haide, Genule, pune umăru, că e-nțepenită. Aoleu! Mama mea, ce e aicea, vino Iulică să vezi pe necuratu.

— Sper că nu chiar pe... extraordinar... de când sunt n-am văzut atâția fluturi la un loc.

— Nu sunt fluturi, dragă, e molii, uită-te bine. Cum dracu' scăpăm de ele? Deschideți un geam, să se aerisească. Iulică, când mă întorc să nu le mai gălesc. Faci ce-oi ști, le afumi, ceri naftalină prin vecini, e treaba ta. Eu nu șed în casă cu insecte. Hai să vedem și bucătăria, că cine știe ce-o mai fi și acolo.

— Uite cheia de jos.

— Doamna Mioara, e cam nașpa cu bucătăria la parter; păi trebuie să ocoliți pe afară de câte ori vreți să stați la masă. Dacă plouă, aproape că te lipsești!

— Ei, asta da! Bucătăria îmi place. Mă auzi, Iulică? E mare, nu ca la bloc. Are gresie, faianță și geamu ăsta imens bagă lumină, nu glumă. Da-n colțul ăla o fi fost sobă sau ce naiba, de n-au pus gresie?

— Ietă, doamna Mioara, e trapa de la beci.

— Beci? Primarul nu mi-a spus că ar fi și beci la casă.

— Să vedem. Genule, coboară tu primu'. De unde s-o fi aprinzând lumina? A! Bravo, Iulică, fii și tu folositor. Ai ars becu. Și nici măcar nu e ăla întrerupătoru. De-aci se-aprinde jos, vezi? Putem coborî, Genule?

— Haide, cucoană! Grijă la scăriță că e cam abruptă. E loc de depozitare aicea, să luați marfă câtă vreți, că ziceați că n-aveți unde...

— Ia uite dom'le ce pivniță și-au tras ăștia! Ce de rafturi! Ce zici, Iulică, cramă sau ce-o fi fost aci?

— Nu știu ce puteau ține, că e peste mână să vii până jos. Despre ce mărfuri ziceați?

— Ei, ce! ziceam să iau marfă de la Metro și s-o vând la piață, să mai câștig și eu... Mă mai ajută și Genu, că nici el n-are serviciu.

— Dar dragă mea, n-o să te mai pretezi la astfel de activități... Acum ai și tu alt statut social... Vei fi în fruntea comunei...

— Lasă-mă omule, că nu e rușine să muncești! Boierii ăia au fost niște putori, nu făcea nimica, aveau sclavi, c-am citit și eu. Munca nobilează pe om, deci nu te opune pornirilor mele.

— Doamnă, știi la ce mă gândii? În beciu ăsta ar merge grozav o ciupercărie; e cald, nu e nevoie de lumină, da' trebuie investiție, că

ăla... cum îi zice... na! Sămânța din care crește ciupercile...

— Spori, domnu' Eugen, dar mai degrabă în crescătorie se folosește micelium.

— Așa, tataie! Scuzați, vreau să zic domnu' Mândrea, așa îi zice. Micelumu e scump, că știi de la cineva care se ocupă. Da' se câștigă bani buni; să mergeți la supermarket să vedeți cât costă un kil de ciuperci.

— E muncă multă, sunt și riscuri, nu ne ocupăm noi cu afaceri de acestea.

— Ba de ce nu? Măi Iulică, așa se face banii în ziua de azi, he, he, ce știi tu! Da, o să mai discutăm, Genule, e interesant. Gata! Am văzut tot, noi plecăm, Iulică. Vezi ai grijă să termini, că-n două, trei zile vin cu mobilă. De la tine din apartament iau numa ce-mi place, iar restul o duc la Lili să-și mai completeze și ea, că are o cameră goală... Nu spuneai că ai și tu nevoie, Genule?

— Mioara, îngerașul meu, în casă mai sunt și lucruri de valoare, altele cu încărcătură sentimentală, totuși n-ar fi mai bine să vin și eu să te ajut să le selectezi?

— Știi c-ai vrea să scapi de-acilea, da' n-am ce-ți face. Rămâi la curetenie dacă n-ai fost în stare să te impui în fața primarului. Atenție la scări! Genule, întoarce mașina. Iulică, dacă e probleme, mă suni pe mobil. Da' nu fără motiv.

— O să-mi fie dor de tine.

— Și mie. Hai pa!

— La revedere, sărut-mâna, iubita mea!

Ce femeie voluntară! Și descurcăreață... necazurile au învățat-o, că polițistu' de bărbatu-său dădea prea rar pe acasă; pe-urmă, a părăsit-o pentru alta. Cum a putut să lase o astfel de femeie? Eh, dac-ar fi fost și el mai tânăr, ce avere ar fi strâns cu ea! Și ce s-ar mai fi distrat! Acum, despre morți numai de bine, dar defuncta, nevastă-sa, era prea sobră; cultă, nimic de zis, de familie, adevărat, însă prea părea nefericită tot timpul. Iar ultimii ani, cu ea paralizată la pat, au fost un coșmar! Din ce s-o fi supărat așa de rău, încât să facă un atac cerebral?

Fiu-său, Adrian, suferea de complexul lui Oedip: dintotdeauna vruse să-și omoare tatăl; sau, cel puțin, să-l minimizeze. De-aceea a fost în stare să susțină că maică-sa suferise atacul când a auzit că el a lipsit trei zile de acasă nu pentru că ar fi fost în delegație, ci pentru că era la o petrecere organizată de subalterni de ziua lui... Acesta nu era

un motiv ca să paralizezi. Fusesse la petrecerea aceea, da, a fost și secretara directorului adjunct... Însă nu se întâmplase nimic. Astea erau legături pasagere. Biata Eliza! N-avusese niciodată prea multă imaginație. Pe când Mioara... O adevărată leoaică, domnule, ceva de speriat!

Așa... acum era gata echipat, se putea apuca de lucru. Întâi trebuia să scape de molii. Într-adevăr, mai ieșiseră din ele pe geam. Dar tot mai erau foarte multe. O lumânare aprinsă? N-avea lumânare. Să-nceapă din altă cameră. Na! S-a ars și becul din sufragerie. Mai bine spală geamurile mâine de dimineață. De fapt, nu ar fi mai indicat să văruiască întâi? Poftim! Ceva tot îi scăpase și Mioarei. O scară; de unde ia el o scară? I se păruse sau a văzut un scaun în dormitor? Aha! Iată scaunul. Dar ce atârnă aici? Nu se poate! O pereche de cătușe! Hai că asta-i bună. Când o să-i povestească primarului... Cine să le fi uitat?

— Domnu' Mândrea! Alo! E cineva?

— Da, poștește înăuntru care ești acolo.

— Domnu' Mândrea, vă rog eu, veniți un pic.

— Ia uite comedie! Care ești și nu vrei să intri?

— Bună ziua! Vă salut cu tot respectul. Vă mai amintiți de mine?

— He, he, tu trebuie să fii Vasile!

— Eu sunt, boierule. Da' ce vă aduce la noi?

— M-am mutat în satul meu de suflet, vatra spirituală a neamului meu.

— Să trăiți, să vă bucurați, da' eu ziceam ce faceți în casa asta?

— Am donat conacul strămoșesc primăriei, ca să-și păstreze destinația de muzeu, iar eu am luat în schimb această căsuță.

— De, conașule, taman pe-asta?

— E mai mică, evident, însă uneori trebuie să mai sacrificăm interesul personal pentru binele comunității. Măi Vasile, aș avea nevoie de-o scară.

— Se face! V-o aduc imediat! La ce vă trebuie?

— Trebuie văruite camerele, e cam prăfuit.

— Și zugravu de ce n-a venit cu scara lui?

— Eu zugrăvesc, Vasile; puțină mișcare nu strică.

— Cum doriți, eu mă gândeam să vă ajut.

— Asta-i altceva! Mi-ar plăcea să mai vorbesc cu cineva.

— Ehe, domnu' Mândrea, e grea singurătatea și văduvia e grea.

Că acuma știu și eu cum îi să n-ai muiere.

— Cum așa? Parcă o țineai pe Ana a lui Tarcău.

— Anișoara, c-așa-i ziceam. Până anu' trecut, conașule, până anu' trecut. O fi rușine, dă-mi tot vine să plâng. Noroc cu Mărioara, fie-mea, că are grijă de mine și nu mă lasă.

— Să nu te încrezi prea mult în copii. Sunt mânați de interese materiale, uită cât ne-am chinuit să-i creștem. Și ce-a pățit Anișoara? Că sunteți mai tineri ca mine.

— O lovit-o Leana cu sapa în cap.

— Care Leana?

— A lu' Broscaru, surdo-mută, hai c-o știți. Erau la sapă la Melente mai multe muieri și dracu' le știe ce vorbeau, că numa odată sare nebuna și-i dă femeii mele cu latu sapii în moalele capului. O murit pe loc. Acuma ce să-i faci? Prinde orbu, scoate-i ochii! Că Leana e nebună cu dungă pe buletin.

— Condoleanțele mele, Vasile. O regret din tot sufletul. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva așa că de la inimă la inimă: refă-ți viața. Nu te chinui. Uite, eu m-am recăsătorit și sunt foarte fericit. Parcă-aș fi mai tânăr cu treizeci de ani. Nu lua în seamă opinia lumii și mai ales a odraslelor, care ar vrea să scape de noi ca să ne moștenească.

— Să vă fie de bine, să trăiți mulți ani! Și unde e doamna?

— A, doamna mea e femeie de afaceri. Scoate bani din piatră seacă. Noi n-o ducem prost, îți dai seama, dar ea o face din pasiune. A rămas la oraș să încheie niște angajamente. Va veni peste câteva zile și atunci te voi prezenta.

— Păi să mă iertați că îndrăznesc, da' la vârsta dumneaei mai poate învăța afaceri?

— Ce vârstă, Vasile, ce vârstă? Doamna Mioara are patruzeci și cinci de ani.

— Aoleo! Da' știu că sunteți curajos, boierule!

— Ce vrei să spui? Hai, fugi după scară, că se face târziu.

Fenomenal! Chiar dispăruseră toate moliile? E miraculos ce poate să facă un geam deschis! Nu și pentru el, însă. Îl cam trăsese curentul. Sau junghiul se datora nopților petrecute pe patul de campanie? Ar fi fost minunată o cafea, dar Mioara uitase să-i pună. Va începe ziua ca un băiat rău, cu o dușcă de țuică din sticla adusă de Vasile. Noroc cu Vasile! Se dovedise un ajutor neprețuit. Datorită lui putea s-o sune pe mieluța lui, să-i comunice că a terminat. Ferestrele păreau cam încețoșate, însă fără oțet, n-avea cum să le limpezească. Și

cu toate acestea, ce peisaj minunat oferea valea Topologului! În luncă, jos, casele aveau dimensiunea unor cutii de chibrituri, iar un atelaj trezit de dimineață nu era mai mare decât o jucărioară de copil. Până la urmă această frumusețe o va cuceri și pe Mioara. Dar ce vede? Camionul acela urcă pe drumeagul ce duce spre casa lor. Ce coincidență! Tocmai când se gândea la ea... Vine! Iubita lui vine acasă. Repede! Să strângă patul și să dosească țuica. Deja mașina e în curte.

— Mioara, păpușa mea, bine-ai venit!

— Calmează-te, dragă, că ne vede oamenii. Te guduri ca un câțel.

— Nu mă săruți? Mi-a fost așa de dor de tine!

— Mai spală-te pe dinți dacă vrei de-astea. Hei, băieți, începem cum v-am spus; întâi mobilă de bucătărie, pe care o cărați acolo jos. Genule, du-te tu înainte, că știi locu'.

— Mioară, să iei trusa de scule din cabină. Vezi să nu deșerți sacii de rumeguș, că se sprijineau pe ușă.

— Iubito, de ce-i permiți să te tutuiască?

— Ei, asta-i! Suntem de-o vârstă, ce-ai vrea? Toată ziua doamnă-n sus și doamnă-n jos? Nu e toți demodați ca tine, cu pălărie, cravată și politețuri fără rost.

— Dacă nu te deranjează, eu n-am nimic împotriva. Dar aceasta nu e mobilă veche?

— Nu e veche, are numa trei ani. E mobila lui Lili, na. Nu te umfla. Că ei sunt tineri și au nevoie de schimbări.

— Nu pricep. Ea a rămas cu casa goală?

— Mă, da' prost ești! I-am cumpărat altă mobilă; cum era s-o las cu casa goală.

— Din banii mei?

— Banii mei! Banii noștri. Nu mai fi așa de egoist, mai gândește-te și la copii.

— Bine, bine înțerașule! Întrebam și eu numai într-o doară. Mă bucur c-o ajuți pe Lili. Când am văzut cu ce camion vii, mi-am zis că ești o foarte bună organizatoare; în ce alt vehicul ar fi încăput toate cărțile din biblioteca noastră?

— Pe dracu' cărți! Crezi că mai aduceam terfeloagele alea încoace?

— Mioara...

— Nu-mi face scene, că n-am chef acum. Ai zis că mă lași să aranjez casa cum îmi place. Ei, mie nu-mi place cu hârțogăria aia plină

de praf în casă. Punct.

— Atunci aş putea să le duc la Violeta, ca să nu te mai încurce...

— Nu mai duci nimica. E la Lili în beciul blocului, iar Bebiţă încarcă un portbagaj de cărţi în fiecare marţi şi le vinde la târg. Ți-am spus că e băiat descurcăreţ. Le întinde pe botul fordului şi le dă după mărime: alea mai groase cincizeci de mii, iar alea mai subţirele treizeci de mii. Că se plimbă destui nebuni prin târg care să le cumpere. A zis: „Mămico, îmi plătesc singur restanţele”.

— Mioara, nu înţelegi. Erau cărţi de mare valoare. Erau şi ediţii princeps. Cărţi rare, valorează o avere.

— Valorează pe naiba! Zgârcitule! Ți-e ciudă că face şi Bebiţă un ban. Aşa, dă-i drumu' şi boceşte, fă-te de râs faţă de muncitori.

— Tablourile le-ai luat, da?

— Tablourile sunt la Lili în bucătărie. Erau prea întunecate pentru gusturile mele. Da' ea a zis să i le dau ei că se asortează cu mobilă maro pe care i-am cumpărat-o. Ți-a spus că Zoe, l-a pus gineri-miu în dormitor, deşi nu mă duce capu' ce-o văzut la ea, că era ca o paţachină.

— Tablourile cele mici sunt un Piliuţă şi un Baba. Costă cât o viaţă de om.

— Las că are Lili grijă. Ție la ce-ţi mai trebuiau? Şi nu te mai ține de inimă că nu impresionezi pe nimeni!

— Mioară! Hai, fată, cu trusa aia de scule, că trebe să scoatem uşa!

— Alo! Ilie, tu eşti? Bună. Aici tata socru. Poţi să mi-o dai pe Violeta la aparat? Să trăieşti, fata mea. Ei, nu, că nu te-am uitat nicio clipă... doar că am fost teribil de ocupat... Da, da. Nu te supăra, eu nu mai puteam plăti întreţinerea la bloc şi plus de asta mi-era dor să locuiesc la ţară, ca în copilărie. Banii? N-au fost chiar aşa de mulţi cum crezi. Piaţa imobiliară a scăzut... Ştii, tată, ştii, dar am şi eu nevoi... eu din ce să trăiesc? Să merg la colţul străzii să cer milă? Nu exagerez, pensia mea nu era enormă cum spui... Ce mai faci azi cu douăzeci de milioane? Doream să vă invit pe la mine... Mioara nu e o femeie atât de rea pe cât insinuezi... E adevărat că se omoară cu munca, e gospodină, ştii... dar nu o laud... poftim? Ai cumpărat-o din piaţă? Hm... Cred că era alt exemplar... Nu vrea nimeni să mă jupoaie, stai liniştită. Tablourile sunt într-o consignaţie la Bucureşti, sigur că voi împărţi beneficiul... Violeta, latră câinele, cred c-a venit cineva. Mă scuzi, da?

Te mai sun eu. Cu bine!

Dragă Adrian.

Îți scriu în loc să-ți dau un simplu telefon, deoarece mă tem că vei reacționa și tu ca sora ta Violeta, iar eu nu voi reuși să spun ce doresc.

Cred că ți-a spus Violeta că am vândut apartamentul și m-am mutat la țară. După cum probabil c-ai aflat, m-am recăsătorit și, ca la orice nou început, e nevoie de bani. Acesta este motivul pentru care am păstrat suma integral, fără să vă dau ție și Violetei partea care considerați că aveți dreptul s-o moșteniți. Plus de asta, dacă ești corect, trebuie să admiți că eu am fost cel care a avut grijă de maică-ta când a fost bolnavă, mi-am sacrificat cu ea șapte ani, drept urmare consider că e normal să încerc să-mi refac viața.

Poate acum, că ești mai matur, sau poate mai târziu, vei înțelege punctul meu de vedere și așa-zisul meu egoism. Regret că lucrurile au luat o turnură dramatică între noi și aș dori să revenim la sentimente mai bune. După cum vezi, nu sunt mândru și sper că vei renunța și tu la cerbicia ce te caracterizează.

Ceea ce doream să-ți comunic ține de o sferă foarte intimă, de aceea te-aș ruga să nu divulgi cele ce-ți voi scrie.

Am o problemă cu soția mea, cu Mioara. Adevărul, cu toate că-mi displace s-o recunosc, este că trăiesc cu senzația că ea nu mă mai suportă. După căsătorie, relația noastră s-a depreciat cu fiecare zi. M-am străduit să mă port ca un gentleman, am scuzat-o în sinea mea de nenumărate ori, socotind că nu e obișnuită cu blândețea din cauza traiului chinuit alături de fostul ei soț. Cu toate acestea, o coardă dură a sufletului ei vibrează întruna. Mai ales de când ne-am mutat aici la țară, parcă lucrurile au scăpat de sub control. Se petrec lucruri ciudate, pe care mă tem să le mărturisesc; ce-ar zice Mioara? Ce-ar zice lumea? Că sunt nebun, că m-am senilizat. E ceva în neregulă cu locul acesta; când vine aici, Mioara e alt om. Și nu e doar atât. Tu ce vei crede despre mine dacă-ți voi spune că-mi dispar obiecte banale de pe masă? La început mi-am zis că intră un om în casă și le fură, deși era puțin probabil să dorească cineva cana de apă, lanterna sau mosorul de sfoară. Apoi am găsit toate lucrurile încâlcite într-un ghem compact sub cadă, în baie. De atunci stau mereu cu ușa încuiată, dar fenomenul se repetă din când în când. Se întâmplă în unele dimineți să-mi găsesc cămașa ori pantalonii așezați pe speteaza scaunului, unde

i-am lăsat de cu seară, dar sfâșiați șofile-șofile. Asta însă a fost doar de două ori. Seara se ard becurile. Cu predilecție seara. Nu-mi place să rămân pe întuneric aici, nu e ca la oraș unde luminile din stradă compensează. Ce zici, mă crezi sau mă pui sub interdicție, Adrian? Cât despre Mioara, cred că e influențată de un individ cu care face tot felul de afaceri. Îți mărturisesc cu toată sinceritatea, Adrian, plânge sufletul în mine, dar am acceptat inclusiv ipoteza că acest Eugen îi este mai mult decât un asociat. Nu pot să zic nimic, pentru că mi-e teamă să nu mă părească. M-a amenințat de câteva ori. Aș prefera să-mi dea în cap, așa cum a promis, decât să divorțeze. O iubesc, Adrian. O iubesc cu toată disperarea vârstei mele de care-mi place să uit, cu conștiința faptului că e ultima rază de lumină a vieții mele.

În ciuda acestui sentiment puternic, instinctul de conservare mă avertizează că trebuie cumva să mă salvez. Eugen a făcut o ciupercărie în pivniță și a hotărât împreună cu Mioara că eu trebuie să mă ocup de creșterea, întreținerea și recoltarea ciupercilor, iar ei le livrează. Mi-am dat toată silința, dar nu mai fac față. Mi-e tare greu să cobor scările acelea de atâtea ori, să verific în permanență temperatura, umiditatea, să tai ciupercile, miile de ciuperci cu cuțitașul, să le ambalez, apoi să duc sus pungile după ce le-am cântărit. E o muncă nesfârșită. Iar pivnița... e copilăresc ce-ți spun... îmi inspiră groază, pare un loc rupt de tot ce e real. Mereu am senzația că mai e cineva cu mine acolo.

Ei vor să se extindă. Le-am spus că nu mai pot și s-au supărat. Mioara nu știe, dar Eugen m-a înghiontit de câteva ori.

În concluzie, Adrian, te rog din suflet, vino și ia-mă de aici măcar pentru o vreme. Cred că Mioarei îi va părea rău și, când o să vadă cum e fără mine, își va da seama că a greșit. Vreau să-mi salvez căsnicia. Te rog, ajută-mă. Te aștept cu nerăbdare.

— Poliția, deschideți!

— Să trăiți, dom comisar!

— Cizmaru Eugen?

— Da, să trăiți!

— Avem informații că țineți în spațiu pe numita Mandrea Mioara. Este aici?

— Mioară! Vină, fato, că te cheamă șefu'! Da' poftiți înăuntru. Aoleo, șefule, de ce-ați adus mascații?

— Dumneavoastră sunteți Mândrea Mioara?

— Da, domnule. Ce s-a întâmplat?
— Știți unde se află soțul dumneavoastră?
— E acasă, avem o casă la țară.
— De când nu l-ați mai văzut?
— Cred că s-a făcut o săptămână... Eu am afaceri aici în oraș. Da' de ce? A pățit ceva, vai de mine!
— Doamnă, va trebui să ne urmați la secție.
— Vin eu mai târziu, acum avem o negociere...
— Doamnă, sunteți arestată sub acuzația de omor.
— Ce tot spuneți acolo? Pe cine-am omorât eu? Trebuie să fie o greșeală.
— Domnul Mândrea Adrian a reclamat dispariția de la domiciliu a tatălui său.

— Și-o fi luat lumea-n cap, că era cam zurliu moșu'.
— Doamnă, vă rog să înțelegeți că sunteți arestată, ca principal suspect. Există o scrisoare a soțului dumneavoastră către fiul său, prin care vă incriminează. Vă rog să vă calmați. Băieți, cătușele.

Articol XXXII. CASA DE LA MARGINEA PĂDURII

Publicat Sept, 2008

Se mutaseră de-o săptămână și nu reușise să pună ordine în lucruri. E adevărat că avea spațiu mai mult decât la bloc, dar în unele momente asta părea s-o încurce. Cele trei camere mari erau de-a dreptul goale, covoarele erau ridicol de mici și nici nu lăsau la vedere parchet laminat, ci o banală dușumea de stejar. Foștii proprietari închiseră balconul în termopan, dar se limitaseră la atât și ușile din interior arătau vechi. Bineînțeles că ar fi fost normal să înceapă cu zugrăvitul, dar Roni a zis că n-are chef de tămbălău și că e mult mai important să se mute cât mai repede. De ce grabă asta?

Ha, ha! Bănuia ea ceva, dar mergea pe nisipuri mișcătoare. Roni era un tip impulsiv și nu ar fi dat dovadă de înțelepciune dacă-l zgândărea; avea să prindă ea clipa favorabilă și va descoperi tot adevărul. Oricum, știa cu siguranță că banii lui nu proveneau din surse ortodoxe. Până una, alta, bine că era dispus să-i cheltuiască cu ea. Nu erau căsătoriți, însă pentru el acesta era un amănunt lipsit de importanță; dacă afacerile ar cere-o, ar părăsi-o fără să pregete, fie că ar fi existat acte, fie că nu.

„Și eu atunci ce m-aș face?” se întrebă ea aruncând niște prosoape în fundul dulapului. Ar ajunge din nou pe internet la

vânătoare de bărbați dispuși s-o întrețină. Iar timpul curgea în defavoarea ei. Avea 32 de ani, ce naiba! Venise momentul unei chestii stabile. Nu mai erau rude sau părinți să-i poarte de grijă, trebuia să facă singură acest lucru; și-l va face cât poate ea de bine. Roni, cu sumele ametoitoare de bani pe care le învârtea, era desigur un dar de la Dumnezeu. Se cunoșteau de mult timp, dar numai de doi ani o luase el cu adevărat în seamă. Da, chiar așa, dintr-odată! Prea târziu ca să mai poată spune că ar fi fost un „coup de foudre”. El s-a justificat dând vina pe timiditatea născută din dragoste. Era plăcut să audă asta, dar nu credea o iotă! Așa s-au cuplat, după care ea s-a întors în țară, la cererea lui. „Pregătește cuibul nostru” a spus el. Dar când să-l pregătească, nu i-a mai dat voie. Nu, că e mai bine să fie împreună când cumpără casa visurilor. Ea să pună toți banii care vin în bancă, într-un cont. L-a ascultat. Nici la telefon nu-i dădea voie să vorbească despre bani. Știa ea de ce! Erau sume ce n-ar fi putut fi câștigate prin muncă cinstită, că a fost și ea pe-afară și știe. Iar el nu era vreun doctor ori vreun inginer. Astea erau șmecherii ce făcea el. Ba mai mult; infracțiuni. Dar ce-i păsa? Va profita cât poate. Și nu era floare la ureche, dat fiind că Roni o ținea din scurt cu orice sumă cheltuită. Nu mai departe decât casa asta; nu fusese alegerea ei. Ea visase o casă mai mare, în oraș sau, cel puțin, mai aproape de oraș, cu toate facilitățile. Iar el a cumpărat această gospodărie țărănească într-un sat la treizeci de km. de oraș, fără drum asfaltat și dosită la marginea unei păduri bătrâne. Îi dau fiori stejarii aceia înalți și foșnitori care mențin o umbră deasă și în cele mai luminoase zile! Era cât se poate de clar: Roni a vrut să se dea la fund! L-a întrebat o dată; nu i-a răspuns. Nu avea rost să-l mai descoase; ce nu dorea el să-i spună trebuia să afle singură.

Doamne! O îmbolnăveau pereții aceștia albi și goi pe care se deslusea urma unde fuseseră tablouri. Ce mare lucru ar fi fost să dea cu var? Și baia! Cum putuseră trăi oamenii aceia într-un asemenea hal de mizerie? Igrasia acoperise tavanul complet și până și rosturile dintre plăcile de faianță erau înnegrite de mucegai gros. O să stea o sută de ani să le frece. Măcar bine că exista faianță. De la țărani ăștia proști te puteai aștepta la orice! Noroc că venea apă la robinet, că veceul era funcțional. Cada trebuia schimbată chiar și cu riscul unei despărțiri.

Și, în ciuda ușii deschise în permanență, aerul din baie era mai rece și avea un miros nedefinit.

— Doamna Angelică!

„Baba Anișoara cu laptele”.

— Da, tanti, sunt aici. Intrați!

— Bună ziua, bună ziua! Ce frumos v-ați aranjat!

— Vai, tanti Anișoara, e o mizerie că nu știu ce să mai fac. Nu putem găsi o fată să mă ajute și pe mine?

— Găsim, mamă, cum să nu? Ce-ați vrea să facă?

— Păi și pe-afară bălăriile astea din jurul casei...

— Lasă, fata mea, că aicea, dacă vrei, intru eu cu vaca, nu mai da banii. Uite, ți-adusei lapte.

— O, mulțumesc! Hai să bei o cafea.

— De-mi dai o cafea îți zic săru’ mâna, că am prins și eu năravu’. Și ce să mai muncească fata de vreți s-o luați?

— Aici în casă... știu și eu... aș fi dat cu var măcar jos în bucătărie, da’ numai când nu e bărbatu-meu acasă, că nu suportă deranjul... Și să mă ajute la curățenie în baie; e mult de frecat.

— De, mamă, ce să zic... ca să lucreze aici în casă, mai ales în baie, nu prea cred c-or vrea.

— De ce? Că plătesc!

— E proaste, maică. Că ce-a fost a trecut, o făcut și popa agheazmă de-o stropit... s-o dus răul.

— Ce rău? La ce vă referiți?

Baba Anișoara sorbi din cafeaua fierbinte strângând din pleoape:

— Eu ziceam că știți.

— Ce să știu?

— Poate știe domnu’. Da’ nu trebe să luați în seamă...

— Hai că sunt curioasă! ziceți, tanti, de ce e vorba?

— De stăpânii dintâi ai casei.

— Ce-i cu ei?

— Cum au găsit-o pe doamna moartă în baie.

— A murit cineva în baie? Atunci cine era femeia de la care am cumpărat casa?

— Aia era nepoata doamnei. Nepoată de frate. A înmormântat ce-au mai găsit polițaii, a luat câteva lucruri și-a dat la vânzare.

— Stai puțin, că nu pricep. Ia-o de la început. Cine a făcut casa? Că pare destul de nouă.

— Moartă. Taică-său se trăgea de prin părțile noastre; au avut

aici, chiar sub poala pădurii, o casă bătrânească, da' au dărâmat-o când au făcut-o pe-asta. Au venit de la oraș că nu mai puteau plăti la bloc, știți dumneavoastră...

— Bine, și?

— Ăl bătrân, de era profesor o murit după trei ani. Domnișoara o rămas singurică și până la urmă s-o măritat cu un domn de la oraș, bun băiat, săracu', numa că l-o înnebunit nevastă-sa. Că și ea era profesoară...

— Tanti, nu mai înțeleg. Nu-mi povesti toată viața lor, zi cum a murit femeia.

— Nu știe nimeni, mamă. Se căsătorise de câțiva ani, patru sau cinci să fi fost. Au drișcuit casă, or pus ferestre de-astea de se poartă acum, au adus apa în casă... Mergeau înainte, că nu aveau copii.

— Și ce s-a întâmplat?

— Păi am venit eu cu laptele de vreo două ori și nu mi-a răspuns nimeni. Atunci l-am trimis pe Vasilică îl văzurățișă între în casă, să vadă ce-i. A găsit ușa deschisă, da' n-a avut curaj să se bage în casa omului. Că știi cum e lumea... A zis că s-a uitat așa, hoțește prin gaura cheii și-a văzut că ardea o lumină în baie. A strigat, a bătut la ușă, n-a răspuns nimeni, deși se auzea cineva parcă umblând prinnăuntru.

— Și ce-ați făcut?

— După câteva zile ne-am dus la polițai și i-am povestit. A zis c-or fi plecați în concediu. A promis că trece pe la ei când are treabă prin sat pe la noi. După o săptămână, ne-a chemat să fim martori când intră în casă. Io n-am vrut, da' Vasilică s-o dus. Și numa ce l-am auzit odată răcnind. Doamne, Maica Domnului, că și acum mi încrețește pielea pe mine, doamnă dragă!

— De ce? Ce era?

— Or ieșit afară amândoi val vârtej, și Vasilică și dom polițai. Io, cu gura pă ei, că ce-or văzut? N-aveam cu cine mă-nțălege, că polițaiu' vorbea la mobil, iar Vasilică al meu își vomita mațele, scuzați de expresie... Așa că m-am uitat un pic din ușă, de la intrare și mi-o fost de-ajuns! Doamnă dragă, cu mâna pă inimă vă spui, era numa sânge și bucăți de carne. Și-o duhoare...

— Unde?

— Cum unde, ia acilea în baie.

— Și ce s-a mai întâmplat?

— O vinit polițaii de la oraș, or încercuit tat locu' cu o bandă

galbină și n-o mai dat voie la nimini să treacă. Știi cum e oamenii: se-adunaseră ciopor.

— Și?

— Pe-urmă or apărut niște domni îmbrăcați în costume de hârtie și tot adunau în plicuri fel de fel de lucrușoare; după ei o sosit o dubă de la morgă și-o băgat-o pă doamna în cutie și-or dus-o.

— Doamne ferește!

— Da, mamă, da. Să ferească ăl de sus, că dacă-și bagă necuratu' coada... Că și pe noi ne-o canonit polițaii, măicuța mea! Pe toți ne-o luat la cercetări. Că cum de n-am auzit nimic, că de ce n-am anunțat mai devreme, unde eram în ziua aia și ce-am făcut la un știu ce oră. Păi zi și dumneata, doamnă, că ești femeie cu carte, poci eu la anii mei să mai am așa ținere de minte? De! Întreabă-mă ce mâncai azi dimineață și nu mai mi-aduc aminte, apăi acu' o lună!

— Și-au găsit vinovatul?

— E cu cântec, maică. După ce-or purtat jumate din sat pe la post pentru declarații, s-o auzit că domnu' ar fi cremenalu'.

— Bărbatul moartei?

— Da, da. Da' io am altă părere și, de n-o fi ca mine, capu' mi-l pui! Ei or zis că domnu' o fugit după ce-o săvârșit fapta. Îl caută încă, da' n-o să-l găsească. Domnu' era și el fărâme fărâmițe lângă nevastă-sa.

— Tati Anișoara, criminaliștii fac tot felul de analize complexe. Își dădeau seama dacă erau două cadavre; în primul rând ar fi trebuit să găsească două capete, patru mână, patru...

— Aoleo, domnița mea, taci, mamă că mă ia cu friguri, numa când mă gândesc! Io zisăi că pricepuși cuvintele mele: fărâme, fărâmițe! Ce mâini, ce picele... Polițaiu' o zis în bar la Titircă unde-și trag sufletu' bărbații noștrică nici nu s-o găsit vreo căpățână.

— Vai de mine!

— De-aia spun: era și domnu' acolo, Dumnezeu să-l ierte!

— E groaznic!

— Crezui că știți.

— De-unde era să știu?

— Amu' să nu vă supărați cu domnu'... Cum îl chamă? Că uitai.

— Roni.

— Așa. Nu vă faceți păreri, că doamna Loredana o făcut sfeștanie și-o pus cântărețu' de-o citit și din psaltire. O trecut ce-o fost,

aveți încredere.

— Lasă tanti, că nu credem noi în de-astea, nu suntem superstițioși, dar este neplăcut să afli că...

— Știu, mamă, știu. Săru'mâna de cafea. Foarte bună! Noi o bem că țărani din câni mari, să ne-ajungă, da' nu e bună ca asta de-o servirați dumneavoastră. Când să mai viu cu lapte?

— Tanti, când aveți. Uite banii.

— Fără bani, dacă mă primiți cu vaca.

— Bine, atunci.

— Hai pa! Și spor la lucru, să nu vă fie urât, că unde cetește Mitică al nostru piere necuratu'.

E înfiorător ce limbute pot fi babele astea de la țară! auzi! Încă mai bodogănește pe lângă gard despre virtuțile preotului. Rele, bârfitoare și superstițioase. Oricum, asta era prea de tot! Asta a fost picătura care a revărsat paharul. Anișoara poate că le-a mai înflorit, dar e destul de sigur că în mare așa s-au petrecut faptele. Iar Roni a tăcut. Deși, această casă probabil că se bucură acum de o anumită publicitate... nu, Roni n-a știut nici el, altfel n-o alegea. A picat ca prostu'. Să vezi când o să-i spună! În sfârșit, un motiv ca să plece de aici. Pentru că de plecat trebuia să plece. Cum să locuiască în asemenea condiții? Totul are impregnat un soi de... voință; ușile se deschid cu greutate, geamurile rămân pe jumătate opace în ciuda celor mai grozavi detergenți, pragurile îți pun piedică... iar baia, dumnezeule! Baia! îi fusese scârbă de la bun început, dar acum era imposibil să frece pereții, faianța și gresia. Mucegaiul acela gras s-a hrănit din foștii locatari.

Ce se mai auzea? A! Mașina lui Roni. S-a și întors, iar ea nu gătise nimic. A uitat; ei nu-i trebuia mereu mâncare, numai el voia să mănânce ciorbă de trei ori pe zi că țărani. Și plus de asta îi era urât, abia acum a realizat, îi era urât să întoarcă spatele unei camere și să iasă, la fel cum nu-i plăcea să deschidă o ușă și să intre în altă încăpere. Bine că l-au adus pe Pichi! E un cățeluș viteaz și-o să aibă grijă de mămica lui!

— Angelă, unde ești, fată? Hai, vino de ia plasa, că ți-am luat niște cumpărături; dacă e ceva ce nu-ți place, să te duci tu altă dată.

— L-ai adus pe Pichișor?

— E la mașină, fi-ți-ar javra a dracu'. A lătrat toate cotarlele de pe drumuri. Nu pui și tu să mâncăm?

— O pun pe mama! Ce să pun? Că toată ziua am făcut la curățenie. Mâncăm niște salam, uite, văd c-ai luat și brânză...

— O să mă îmbolnăvesc de stomac cu tine.

— Te-a îmbolnăvit nevastă-ta cu cartofi prăjiți. Am auzit una...

— Lasă, nu te mai lua tu de nevastă-mea, că nu ești mai vrednică.

— Ești sigur că știi tot în legătură cu casa asta? Pichi! Pichișor! Hai la mama, pui mic! Cine e inima de leu a lui mami? Ce faci pușorul meu, de ce nu vrei să intri?

— A făcut jigodie, ce să aibă!

— Roni, uită-te la el, nu vrea să intre în casă. Fii atent ce poate să facă. Cred că are legătură cu... Pichi! Pichi! Vino înapoi!

— Lasă-l morții și hai să mâncăm, că n-are unde se duce. Parc-ai fi aia cu cățelu' din tren de ne tot punea profa de română s-o citim. O isterică cu un câine ca al tău.

— Gata, gata. Stai să-ți spăl și câteva roșii.

— Bagă și-o manea să-mi meargă la inimă. Dă drumul la aparat.

— Roni, a fost aicea Anișoara să ne-aducă lapte.

— Las-o să cotizeze!

— Ni-l dă fără bani, dac-o primesc cu vaca pe-aicea. Eu am zis da, că mai toacă bălăriile.

— Așa. Bine. Ia auzi Angelico! „De-aș fi bunul Dumnezeu, Numai pentru oră eu, Aș da bani la toți săracii, Să se bucure fâtații!” Ce suflet are omu' ăsta! Cum le cântă el de-ți merg fix la inimă! Dă mai tare.

— Roni, Anișoara a zis că tu știi. Că știai de casă.

— Ce să știu, mă?

— Că fostu' proprietar a omorât-o pe nevastă-sa în baie.

— I-auzi! Și l-or prins pe amărât?

— Nu. Da' Anișoara zice c-o fost urât de tot, cu sânge pe toți pereții.

— O fi fost gelos, săracu'.

— Roni, în baia noastră, înțelegi?

— Atunci nu era baia noastră. Lasă prostiile, măi femeie. Mai e ceva de mâncare?

Era ceva tipic pentru Roni. Fapte care ar fi cutremurat pe oricine, pe el îl făceau să chicotească. Când toți erau scuturați de fiori, el se scărpină în cap. Încă nu ajunsese la o concluzie clară în ce-l privește: era prea prost sau era nesimțit? Până și cățelușul se dovedise

mai receptiv. N-a intrat în casă și pace bună! S-a așezat în fund la zece metri și-a început să urle. Deci era adevărat ce-i povestise Anișoara. Instinctul câinelui nu putea să mintă.

Ar fi trebuit să se gândească mai mult la acest aspect, chiar și după ce Pichi, ademenit cu o felie de salam, a acceptat să treacă pragul locuinței. A mâncat-o mârâind înfundat, mai-mai să se înece, cu ochișorii bulbucați de pechinez rostogolidu-i-se în orbite, după care a început o temeinică examinare a incintei. Era ceva ce-l indigna încontinuu, astfel că lătra printre dinți. În mijlocul sufrageriei, pe cel mai bun covor, a marcat km. zero printr-o discretă ridicare a piciorului din spate. Din fericire, Roni era deja în dormitor, cu telecomanda în mână, încercând să descopere pe ce canal e Taraful. Așa că a reușit ea să mușamalizeze incidentul cu multă hârtie igienică. Pichi părea să nu recunoască niciun obiect adus din apartamentul de la oraș. A refuzat să ocupe locul din fotoliul care-i fusese consacrat, a pufnit dezgustat sub pat și, în final, de parcă anume ar fi lăsat-o la urmă, s-a așezat în fața băii. Mârâitul gutural a devenit brusc un urlet lugubru.

— Angelă! aruncă potaia că dacă mă scol eu, e ca și mort. Cântă Guta, n-auzi?!

Auza, auza. Roni era genul de om căruia nu-i plăcea să fie deranjat în tabieturile lui; plus de asta se arăta gata în orice clipă să asculte „muzică”, să petreacă, să joace, să se distreze. Oricine se împotriva acestei tendințe naturale, devenea dușmanul său. Acesta era numai unul din motivele pentru care ea îl bănuia de origini rrome.

N-avea decât să plece puțin cu Pichi afară, până se mai calmă bietul sufleteț.

— Hai, îngerașul mamei. Uite, stăm aici, pe buturuga asta, iar tu o să-mi spui ce te necăjește în casă.

Cel puțin Pichi, dac-ar fi vrut, avea cui să se plângă. Ea trebuia să tacă întotdeauna. Încă o dată, era cazul să-și mărturisească, Roni se dovedea sub așteptări. Nu mai visa ea de mult la Făt-Frumos pe cal alb; renunțase să mai ia în considerare aspectul fizic la bărbați; nu mai conta nici vârsta. Apoi și-a zis că nu e neapărat să fie om cu școală, că ajunge să fie Om. Ei, Roni nu era nici măcar atât. N-o iubea, n-o respecta, se pare că nici nu intenționa să se însoare cu ea. Dar avea bani, dumnezeule! O sută cincizeci de mii de euro, atâta avea în cont. Așa o sumă ar fi putut-o scăpa de griji. S-ar fi angajat din nou asistentă la spital, pentru că o astfel de zestre ar fi convins un doctor să observe

că e drăguță, în ciuda celor treizeci și doi de ani și că e citită, chiar dacă n-are facultate. S-ar fi îndrăgostit de ea și ar fi trăit fericiți. Fiindcă ea avea multă, foarte multă dragoste de dăruit. Păcat că acum o primea numai acest cățel.

— Tu ești leul cel viteaz al lui mami. Dar ar fi grozav dacă n-ai mai lătra în casă.

„Pentru că-l superi pe nenea cel rău”.

Chiar și ea învățase să se ferească de nenea cel rău. De când se întorsese din străinătate, Roni nu mai era bărbatul necioplit, dar tandru, cu care se obișnuise.

Violența lui trăda ceva de fiară încolțită, iar ea știa ce era: banii. Banii aceia nu erau de drept ai lui. Acum se simțea un băiat de băiat. Aspirațiile lui nu erau înalte, de aceea se mulțumea cu asemenea casă. Încă nu se considera în siguranță, altfel primul lucru pe care l-ar fi cumpărat, ar fi fost o mașină cu care să rupă gura târgului, nu ca Nova asta ruginită, chiar dacă noaptea s-ar fi dus să doarmă într-un boschet.

S-a mulțumit cu un lanț gros de aur pe care îl asortează la maiourile colorate și la pantalonii încheiați sub burtă. A uitat că-i promisese și ei un inel. De fapt a început să uite de ea așa, în general. Ea e bună la gătit, la curățenie și pe post de amantă.

Nu, lucrurile nu pot continua în acest mod. Se va gândi la posibilității de schimbare. Până la urmă, era păcat să furi de la un hoț?

— Ia zi tu, Pichi, o fi voie cu căței în avion?

Țârâitul lăcustelor amuți pentru o clipă. Cel puțin așa i se păru. Ideea ca un fulger luminos îi aprinse imaginația. Chiar... de ce nu? Era în stare să facă asta! Roni nu va fi așa deștept încât s-o găsească.

În ziua următoare se trezi mai bine dispusă. Roni plecase ca întotdeauna, fără nicio explicație, dar astăzi faptul o făcu să zâmbească. De ieri mintea ei nu încetase să întoarcă pe toate fețele gândul că ar putea cu adevărat să-și ia viața în mâini. Succesul e al celor care au curaj să riște, să lupte, să-și croiască singuri destinul. De câte ori nu auzise acest slogan și-l considerase o simplă figură de stil! Acum avea o hotărâre luată. În fond era o ocazie ce n-avea să se mai ivească a doua oară. Știa ce are de făcut. Important era să n-o cuprindă mila.

— Ce zici, Pichi, mergem să uzi copacii din Hyde Park?

Va fi o doamnă ce călătorește singură, discretă, dar nu săracă; fără extravagante, însă cu dare de mână. Are să vadă Egiptul și, de ce nu? America! Își va găsi un soț, iar problemele de acum vor fi uitate.

Ca-n melodia aceea din Abba: „fiind me a wealthy man”.

— Money, money, money!

Perspectivă aceasta îi dădea curaj, o făcea să prindă aripi. Nici nu-și dăduse seama ce nefericită fusese lângă țiganul de Roni! maică-sa, Dumnezeu s-o ierte, probabil că se răsucea în groapă văzând ce mezalianță era să facă. Numai că...

— Doamna Angelică!

Iarăși! Baba asta era insistentă nu glumă. Dacă-i va vizita în fiecare zi, avea să devină în scurt timp o problemă.

— Da tanti.

— Hai bună ziua!

— Bună.

— Venii cu vaca cum vorbirăm. Iacă pe cine ți-o adusăi.

— ...

— E Leana lu' Ionică Broscaru. Surdo-mută, săraca... ziceați că vreți ajutor...

— A, da.

— E surdă, ea n-a auzit poveștile de le spunea lumea cu casa matală. Face curat unde-o pui tălică.

— Atunci să mergem în baie.

— Ce bine miroase a cafea!

— Poftiți, hai să beți și dumneavoastră.

— Vai, nu vrem să facem deranj, da' dacă ne invitați așa frumos...

— Și doamna Leana... e surdă de tot, de tot?

— E surdo-mută de când a trăsnet-o la Gherghina, în deal.

— A trăsnet-o?

— E poveste lungă, ți-oi spune-o într-o zi. He, he, omu' ia ce merită...

— Cum o să mă înțeleg cu ea?

— Las pe mine, maică! Hai, Leană, gata cu cafelile, că te domnești prea rău. Ietă baia lu' doamna: o faci lună-bec, ai priceput? Dați-i o cârpă ceva, nește prafuri să curețe ca lumea... Auzi, Leano, ăi căpăta o țuică de la doamna când termini, dacă nu faci de mântuială... Așa, doamna Angelică, noi hai înapoi la cafea, că ea își vede de treabă.

— Și cum s-a-ntâmpat necazul doamnei Leana?

— A bătut-o Dumnezeu că n-a vrut să crează minunea ce se petrecea la geamu' preutesii.

— Minunea...

— Apărea sfântu' Nicolae, mamă, se uita fix în ochii tăi!

— Iar ea nu l-a văzut.

— Cine nu-l vedea, zicea popa că are păcate ascunse... iar ăi de-l vedeau, ierau binecuvântați și-i învăța numai de bine, să dea bani la biserică, să ajute... Începuse să vie oamenii de prin prejurimi. Pe-ormă moș Miluță o vorbit cu Domnu' Dumnezeu, mare minune!

— Cu Dumnezeu în persoană...

— Da, pe când era la prașilă, la porumbi, o ieșit o pală de foc din pământ, de-o căzut moșu cu obrazu-n țărână. Da' era foc de-al de nu arde... Porumbii ăia o făcut câte șase știuleți și-or rămas verzi trei ani de zile; iar moș Miluță o căpătat daru' tămăduirii și-apăi o-nceput să vie lumea puhoi, pe toți îi blagoslovea moșu, de-i aduceau de toate: mâncare, bani, păsări, iar el se rugă pentru ei. Numa că s-o supărat dom părinte, de...

— Părintele de care îmi spuneți ieri c-a citit?

— Nu, mamă, nu! Țsta-i popa ăl tânăr, eu zic de cel ce-o murit...

— A murit preotul?

— Și popa și moș Miluță, da' se zice că de vină ar fi fost părintele, că prea se înverșunase. Aoleo! Ce făcuși, Leană, ce-ai spart?

— Vai de mine, tanti, haideți că îi este rău!

— A! Vai de sufletu' ei, sărăcuța de ea, are și boala copiilor, vedeți? Ia s-o apucăm să nu se mai zbată. Da' a făcut curat repide! Lună-bec, c-așa i-am zis.

Într-adevăr, Roni avusese dreptate și el măcar o dată: la țară nu avea cum să se plictisească. La bloc putea să nu interacționeze cu vecinii luni întregi; aici nu era posibil să evite vizitele Anișoarei, privirile furișate ale femeilor ce-și făceau de lucru pe ulița din vale sau caprele ce urcau îndrăznețe prin livadă până la ușa bucătăriei.

Iar dimineți ca cea de azi, mai rar! După povestirea exasperantă de la cafea, criza de epilepsie a Leanei garnisită cu urlete, mârâieli și scheunături din toată gama, marca Pichi. Bietul de el, nu i-a ajuns stresul mutării, trebuia să mai vadă și pe Leana... Nici acum n-a ieșit de sub pat. Mai scapă câte-un lătrat însoțit de suspine, mai mârâie, se mai scarpină sonor în clipele de liniște. Baia îl enervează la culme. Femeile au plecat de mult, tanti Anișoara probabil că a croșetat deja doi metri de dantelă stând la coada vacii. Baia e problema lui Pichișor, cu toate că mămica lui i-a explicat de mai multe ori că e totul în regulă. Plus de

asta, acum e curat, nu mai arată că înainte. Foarte eficientă Leana! Pichi ar face bine să inspecteze, eventual să marcheze un colț, până nu vine Roni.

I-auzi, mașina!

— Angelă, treci fă să iei plasele!

— Ai venit devreme.

— Erai cu amantu’?

— De obicei am un singur amant.

— Vezi că poate pățești ca aia din baie... ți-oi crăpa capu’.

— Cred că e mai simplu pentru tine decât să mă iei de nevastă.

— Pune masa, că la patru mă duc înapoi.

— Stai să pun ceva la prăjit, e de-abia unșpe jumate, n-am știut
că vii.

— Când ți-oi arde-un dos de palmă, te dau cu roțile-n sus! Ce mama mă-tii ai făcut toată ziua? Iar pierzi vremea cu babele? Mă duc să ascult caseta asta. Dacă n-ai nimic de mâncare când e gata, te scot în șuturi pe poartă să te duci dracu’ unde știi. Vezi că ți-am spus cu frumosu. Și dă javra aia afară.

— Hai, Pichi, vino cu mama!

— Angelă! Vin putoareo și zi ce-i în patu’ ăsta!

Dacă n-ar fi fost pata aceea mare și mișcătoare întinsă pe toată suprafața dormezei și pe o parte din perete, n-ar mai fi putut să tacă și ar fi răspuns și ea urât lui Roni. Cu riscul unei palme grele, că tot nu era prima, l-ar fi împuns în legătură cu diferența socială dintre ei doi, că asta îl enerva cel mai tare. Dar având în fața ochilor acele mii de miliarde de furnici cârcâind, călcându-se în picioare cu un sunet terifiant, se simți cuprinsă de friguri.

— Când scuturași, fă, ultima oară așternuturile?

— Roni, doar am dormit aici astă-noapte și nu era nimic!

— Te-am întrebat altceva: când ai scuturat patu’? Toată ziua stai degeaba, vin acasă și nu e de mâncare, cești de cafea peste tot și muierea cu gust de harță.

— Dă-mi drumu’! Funicile astea vin de undeva, n-aveam cum să le opresc chiar dacă scuturam patul. Roni, Roni, te rog! Au! Mă doare!

— Numa jigodia aia de câine mă inervează mai rău ca tine. Ori scapi de el, ori dispari cu el. La ce latră fir-ar al dracu’ cu mă-sa! Marș, potaie, nu te stropși la mine că-ți dau una de zbori până-n Sicilia. Na! Acu’ ai adus și-o mâtă și-a trântit toate sprayurile de pe etajeră din

baie. Ia-ți, fă, animalele că asta-i casă de om, nu coteț. Ce tot stai cu fereastra asta deschisă, faci pe fițoasa, îți pute, ai?

— Bună, Roni. Stai liniștit, e abia doispe fără un sfert. Noaptea. Știi, trebuie să plec devreme de tot, că avionul decolează la nouă. Cu rabla ta de mașină fac mai mult de două ore până la București. Ai vrut să zici ceva? Da, am biletele rezervate, gândește-te la o destinație exotică... Nu, nu te agita. Va trebui să mă ascuți, doream să-ți spun niște lucruri... În primul rând, să te lămuresc: plasturele ăsta de pe gură e pentru că ai înjurat-o pe mama; cătușele de la mâini, nu se desfac, ai încredere în mine, sunt pentru toate palmele încasate de la tine. Cătușele de la picioare sunt pentru șutul cu care l-ai schilodit pe bietul Pichi. Acum că am stabilit o egalitate de forțe, îți spun ultimele cuvinte din viață. Cum adică de unde am cătușele? Ar fi cazul să știi mai bine. Hm? Lăcrămioara? Ce-ți spune acest nume? Fetișcana pe care ai tot vizitat-o în ultimul timp, pentru care erai mereu grăbit. Hai, nu mai face pe inocent, că știu. Lucrează la sex-shop, în Lenin-Sud.

Vezi că-ți amintești? Păi cum de unde am aflat? Uite-așa bine: probabil i-ai spus că n-ai pe nimeni, i-ai spus și numele exact și-a sunat acasă, mititica. M-am dat drept soră-ta. I-am spus ce mult mă bucur că Roni a cunoscut o fată cuminte ca ea. Și bineînțeles că mi-a povestit tot ce-am dorit. O scumpă! zicea c-ai cerut-o.

Oh, nebunaticule! Ce repede a mers! De-asta începuse să te agaseze prezența mea. Acum, gândește-te și tu: mie ce-mi mai rămânea de făcut? Am o vârstă, Roni. Trebuie să-mi iau viața în mâini; tu n-ai avut niciodată intenții serioase. O, nu protestă, e prea târziu. Vezi tu, eu am priceput imediat că banii tăi sunt furați; așa mi-a venit ideea. Care mafiot italian te-o fi căutând? Ha, ha! Te-ngălbenești! Dușmanul tău cel mai mare e nivelul de inteligență, dragule. Și faptul că mereu m-ai subapreciat. Dac-ai văzut că poți să scoți bani din bancă, n-ai mai verificat cine e titularul contului. O greșeală e-le-men-tară. Acestea fiind zise, trebuie să ne despărțim. A! Era să uit. Acum poți vedea cât ține la tine Lăcrămioara, după timpul care va trece până se va interesa serios despre dispariția ta. Anișoarei i-am spus că sunt plecată la niște rude, iar tu te-ai întors în străinătate. Știu, știu c-o să fie un pic greu. Uite îți aprind televizorul pe canalul acesta pentru adulți, ca să se asorteze cu cătușele. Deși nu ai cum să ajungi la ea, pe capul patului e o farfurie cu frișcă și căpșuni, c-așa se face; sunt convinsă: și după mult timp criminaliștii vor stabili la analiză ce era acolo. Ai înțeles! O seară

romantică. Ultimele apeluri de pe mobilul tău sunt spre Lăcrămioara, e perfect. Deși nu cred că se va merge atât de departe. Și știi de ce? Pentru că furcilor le place dulcele. Dar mai mult decât dulcele, le place carnea; am testat. De frica ta, tot scuturând și încercând să le stârpesc, am reușit să le studiez temeinic.

Crede-mă, am găsit exemplare de doi centimetri! Și pișcă rău. În ciuda tuturor prafurilor, revin în două ore. Prizează furnitel și se simt bine. Acum ai să te convingi că vin dracu' știe de unde și nu e neglijența mea, așa cum cu finețe ai sugerat. Dacă stai liniștit s-ar putea să te elibereze din cătușe. Bine, vor fi și unele pierderi... Nu, nu mă privi așa, Roni. Mi se rupe inima! Dacă te purtai frumos, îți organizam o sinucidere liniștită, în cadă, cu lumânări, cu muzică în surdina. Ai uitat că sunt asistentă medicală. Sau te lăsam cu butelia deschisă... Dar ai fost execrabil. Degeaba clipești în felul ăsta disperat, nu mai pot da înapoi... Ce-i? Ce truc ieftin, crezi că dacă mă uit în spate, ai să te poți elibera? Na! Ce e?

Dar Angela n-a mai avut timp să înțeleagă ce se petrece, fiindcă Întunericul s-a rostogolit peste ei.

Articol XXXIII. FEREASTRA DIN SPATE

Publicat Sept, 2008

— Andu, trebuie schimbată fereastra asta, e atât de stricăță, încât o să ne cadă în cap!

Își amintea perfect, așa începuse totul. Acestea au fost cuvintele care au produs acea modificare infimă, dar care, din aproape în aproape, i-a adus unde se aflau acum. Sorbi din cafea și-și prinse tâmplele în palme; era ceva ce ar fi fost interesant de ascultat în legătură cu alții, dar niciodată cu tine și ai tăi. Totul pornise de la o chestie atât de banală, un fleac! Fereastra băii fusese prost montată; echipa aceea de muncitori merita să fie arși pe rug pentru toate dezastrele comise când au construit casa... În fine, era de domeniul trecutului.

Canatul din lemn vopsit se desprinsese de zidărie la două luni după ce s-au mutat. L-au suportat mult timp în starea aceea incertă, nici fix, nici cu totul căzut. Ba uitau, ba nu aveau timp de el. Până în ziua când ea se enervase cu adevărat: bucăți mari de tencuială i-au căzut în chiuvetă când a vrut să deschidă geamul. Atunci a rostit acele cuvinte ultimative care l-au determinat pe el să ia problema în mână.

Câteva zile la rând a căutat un canat potrivit cu dimensiunea de

acasă, dar nu l-a găsit. La târg, un tâmplar s-a oferit să i-l facă pe comandă, dacă plătește în avans. Era și scump și nici nu putea să aibă încredere că săptămâna viitoare îl va mai găsi pe meseriaș. Îi expuse dilema nevestei, riscând s-o vadă iarăși dând ochii peste cap în semn de exasperare față de „neputința” lui.

— Păi, îl avem pe Nelu. Își aminti ea.

— Care Nelu?

— Vecinul de dincolo de pădurice, băiatul lui Titel pe care mi-ai povestit că l-ai luat la ocazie... E tâmplar de meserie. Cum de-am uitat? E drept că am auzit că lucrează cam scump, dar ne rezolvă.

— Și cum îl găsim?

— Facem o plimbare până acolo, ca-n reclamă. „Plimbare! Plimbare!” maimuțări ea vocea câțelului de la televizor.

Nelu s-a arătat dispus să execute comanda, deși se vedea de la poartă cât are de lucru. Andu îl consideră generos, dar ea pufni:

— S-o crezi tu! E atât de lacom, încât nu refuză pe nimeni. N-ai observat cum pâlpâie seara toate becurile?

Nu, el nu băgase de seamă, se mutase aici doar de-un an, de când se căsătoriseră și iar își aminti că stă în casa nevestei și se indispușe.

— Și care-i treaba cu becurile? Întrebă pe un ton superior, ca un om căruia nu-i place să pâlăvrăgească fără rost.

— Pune abrigul în funcțiune, ce să fie?

— Și-l folosește numai seara?

— Ei, na! Lucrează toată ziua, dar seara observăm noi, când aprindem luminile. Câteodată, noaptea, se și aude.

— N-are serviciu? De ce muncește noaptea?

— Cred c-a renunțat la serviciu, lucra la un patron. Câștigă mai mult așa. Nu vezi ce casă și ce mașină are?

Ba da, văzuse. Și simțise și aluzia. Femeile astea! Bani, bani și iar bani. O să câștige și el atâția bani, încât va transforma complet amărâta aia de casă și va schimba mașina hârbuită și o să-i cumpere haine și bijuterii și...

— He! La ce te gândești?

— Ai spus ceva?

— Cu cât îți face fereastra?

— Unde erai când m-am tocmit cu el?

— Maică-sa m-a dus în magazie să-mi arate ce mobilă de bucătărie face Nelu.

„Și mobilă”. continuă el lista de realizări pe care și-o propusese.

După două zile, Nelu a adus canatul, cu geamul gata fixat; era un bonus. Andu ar fi vrut să li-l și monteze, dar vecinul n-a dorit nici măcar o cafea: era prea grăbit, avea de lucru.

— Aș fi fost foarte încântat dacă nu l-ai fi privit așa de fascinată.

— Ei, bravo! Am copilărit împreună, la ce te gândești?

— Îmi închipui că atunci încep marile pasiuni.

— Decât să te prostesti, mai bine ai pune fereastra.

— N-am făcut facultatea împreună cu Nelu, așa că nu mă pricep să pun ferestre; trebuie adus un meseriaș. replică el ofuscat.

— O.K. Găsește un exemplar din specia asta și termină treaba; până aici am cam făcut-o eu.

Nu era bine să intre în dispute verbale cu Mia; niciodată nu ieșea învingător în fața logicii ei alunecoase, a cuvintelor cu mai multe și neașteptate înțelesuri pe care ea le stăpânea cu perfecțiunea caracteristică femeilor. În consecință, va căuta un zidar? Sau cine montează ferestre? În fine, un muncitor, nu putea fi mare lucru să pui o fereastră; ar încerca și singur dacă nu s-ar teme de ironiile ei drăgăstoase și totuși înțepătoare. „Ești tu prea sensibil!” se îmbufna ea, dar el gândea că puțină indulgență din partea ei l-ar fi ajutat să învețe mai repede anumite chestii.

O săptămână, atât i-a trebuit să convingă un tip de la oraș să se lase adus până în sătucul lor și să le facă imensul serviciu de a le fixa fereastra; pentru asta l-a plătit regește, l-au ospătat și l-au dus cu mașina înapoi în centrul orașului, după cum s-au înțeles. Bine că reușise! Săptămâna aceea fără geam la baie părea s-o fi îmbolnăvit pe Mia, care prezenta o simptomatologie O.R.L. de speriat, plus niște junghiuri ciudate în regiunea inimii și la șale; el o rugase să renunțe la băile zilnice, dat fiind că era atât de fragilă, dar nu avusese cu cine să se înțeleagă. Bătuse – în gaura muștrătoare unde ar fi trebuit să fie fereastra – o pătură groasă și absolut opacă, deși nu aveau vecini care să-i fi putut vedea, și-și luă băița de fiecare seară, după care se plângea de dureri și bineînțeles că nu mai puteau face nimic toată seara, decât el s-o compătimească și să-și pună cenușă în cap pentru incapacitatea evidentă de a rezolva o problemă minoră, iar ea să se victimizeze... Dar iată că s-a terminat! S-a terminat! Acum rămânea de văzut ce altă sarcină îi va găsi nevasta, probabil se va inspira din muncile lui Hercule, fără să țină cont că el nu era decât un biet expert IT.

Au trecut câteva zile fără să se întâmple nimic. Sau aproape nimic; o pană pe spate dreapta, tocmai în dimineața când era de serviciu și se grăbea; pisica rămasă într-o stare de cvasi-imponderabilitate în vârful teiului și nevrând să mai coboare; (s-a urcat el, a convins-o pe Mia, deși isterizată, să nu cheme pompierii creând astfel un precedent periculos în sat); butelia goalăfix când trebuia introdusă în cuptor „prăjitura pe care o făcea mama”...adică flecuștețe. Prima problemă curioasă s-a ivit tot din zona băii. Nu putea pricepe cum simțise imediat că va fi „o problemă”. Fapt e că în seara când a auzit-o pe Mia țipând ușor la duș, s-a alarmat inexplicabil.

— Ești bine, dragă? Întrebă îndatoritor cu obrazul lipit de ușă.

— M-am speriat groaznic, stai că ies acum. Mia întotdeauna se speria „groaznic”, nu acesta a fost elementul care l-a alertat. Dar atunci ce? se strădui el să-și amintească. Poate că avusese și ea puțină dreptate, poate că fusese ceva... nu, nu găsea cuvântul potrivit. În clipa următoare Mia ieșise în capot, cu prosopul înfășurat în jurul capului cum îi stătea ei atât de bine, înmiresmată și ispititoare, încât nu mai prea ascultă atent povestea despre „cineva care s-a uitat la mine pe fereastră”. La etajul întâi, fără pomi în jur, cine te-ar putea privi pe fereastră? Eventual un ins izgonit de tehnologia în dezvoltare tocmai pe satelit. Dar oricât de simțitoare ar fi femeile și Mia în special, nu credea că ar fi fost capabile să simtă o privire din satelit, indiferent cât de pofticioasă ar fi fost! Iar el nu se afla pe satelit, era așa de aproape de ea, încât nu va lăsa nicio poveste stupidă să-l încurce în seara asta!

Exact în ziua următoare, da, își amintea perfect, Mia îl aștepta în prag când s-a întors de la serviciu; așa îl aștepta când nu era supărată pe el sau când era foarte nerăbdătoare să-i spună ori să-l întrebe ceva. Își tot propusese să-i găsească o ocupație nevastă-sii, că nu-i făcea bine să stea atâta vreme acasă fără altă treabă decât să clocească o sumedenie de gânduri năstrușnice; din orele acelea de singurătate se nașteau acute crize de gelozie, idei de genul „hai s-o luăm pe mama la noi și să vindem casa de la Arad”, sau lacrimi pentru garderoba prea săracă... În ziua aceea însă, Mia avea obrazul cu adevărat răvășit! se întrebă ce-o mai fi de data asta, pe când aduna pachetele de cumpărături de prin portbagaj și încerca totodată să-și compună o mină senină. Ea nu mai avu răbdare:

— Auzi, dragă!

— S-a întâmplat ceva? se interesă cu politicoasă îngrijorare.

— A murit Nelu!
— Nelu? Care Nelu?
— Vecinul – cu fereastra.
— Păi, cum așa? Era tânăr. A avut un accident?
— Da. Un accident cerebral. mormăi ea începând să plângă. Îți dai seama? Avea vârsta mea! Am copilărit împreună!
— Da' era bolnav? Avea tensiune?
— Nu știu toate amănuntele, mi-a spus tanti Anișoara când a venit cu laptele; a murit de ieri de la prânz.
— Dumnezeu să-l ierte, ce să zic. Și mie mi-a murit un coleg în liceu și-am fost foarte afectat, te înțeleg.
— E groaznic! Groaznic! și Mia începu să suspine din nou.
S-au dus într-o seară la priveghi, doar erau vecini și, plus de asta, Mia „copilărise” cu defunctul. Ba a pretins că el să-și ia liber ca să poată participa și la înmormântare, dar a refuzat-o în termeni foarte clari: era la sfârșit de lună și trebuia să-și termine lucrările, oricum era în urmă din cauza alergăturii după meseriașul specializat în ferestre. Nu, se bosumflă ea, singură nu putea să se ducă, fiindcă era prea deprimată, avea nevoie de un suport moral, dar, dacă el nu putea face atâta lucru, va renunța; vecinii n-aveau decât să bârfească!

Abia weekend-ul următor s-au topit de tot tensiunile; avusese el grijă să vină acasă cu un Recaș demidulce pe care-l savurară în tihnă, iar ea se arătă conciliantă; a început chiar să schițeze vag unele dintre ideile ei despre viață și moarte, despre vremelnicia omului în lume... Tocmai se pregătea să se întrebe a nu știu câta oară dacă există sau nu reîncarnare, când Andu se făcu vinovat din nou de acel grav păcat: lipsa de sensibilitate! îndrăznise să se intereseze la ce oră începe meciul. Când înțelese că ea nu era dispusă să meargă cu îngăduința chiar până acolo, declară cu seninătate că el nu e interesat de meci, c-a întrebat doar așa, într-o doară, că-și va petrece seară cum vrea iubițica lui, însă fără supărare, îi era cam foame. Mia se potoli și începu să pună masa, deși pe undeva încă îl mai suspecta că nu fusese dornic să asculte părerile ei despre migrația sufletelor. Dar, din fericire, grătarul de mânzat cu garnitură de legume și tortul de înghețată (vanilie și caramel) au aplanat toate animozitățile. Nici măcar la baia din acea seară nu s-a mai petrecut nimic. Abia marți s-a declanșat într-adevăr furtuna...

De data asta nu s-au auzit țipete, dar Mia a venit cu prosopul în

jurul capului și capotul descheiat, până în dreptul fotoliului din care Andu se străduia să se uite la televizor fără să adoarmă (nu era frumos să-și aștepte nevasta sforăind); zise pe un ton alb, total descumpănit:

— Andu, dincolo de fereastra băii nu mai este nimic!

— Ce-i drept, la banii pe care i-am plătit ca să ne-o pună, ar fi trebuit să ne asigure și peisajul. mormăi el, dar privi îndată spre nevastă-sa, mirat că ea tace. Mia avea un tremur.

— Iubito, ție ți-e frig! Încercă el să se indigneze; de fapt nu era sigur că înțelesese ce-a vrut ea să spună.

— Andu, ai auzit ce ți-am spus?

— Ceva de fereastră; nu se închide bine?

Mia se aplecă spre el și-i repetă privindu-l în ochi:

— Dincolo de fereastra băii nu mai este nimic.

— Păi ce să fie? Nu înțeleg ce vrei să spui. Mai bine ne-am culca; e târziu și mâine... Mia îi întoarse spatele tăcută și cercetă cu privirea holul dinspre camera de baie. Andu izbucni exasperat:

— Doamne, când te văd așa, îmi vine să-mi iau câmpii! Ce s-a mai întâmplat, ce-are blestemata aia de fereastră?

În loc să dea drumul bogatului ei repertoriu de reproșuri, Mia sări să-l apuce de mânecă:

— Fii atent, nu intra așa!

— Ei pe naiba, o să am grijă să nu mă pape bau-bau.

În baie era într-adevăr foarte cald; poate de aceea deschisese ea geamul... Pe geam se contura dreptunghiul de întuneric corespunzător – doar era noapte – ceea ce dovedea clar că Mia nu dorea decât puțină atenție.

— Uite, dragă, o chemă el înăuntru, e totul în regulă, nu știi ce-ai văzut.

Mia îi arătă fereastră:

— Tu nu vezi că ăla nu e întunericul normal, obișnuit?

— O să dau comanda să ne furnizeze nuanța clasică, O.K?

— Andu, te rog uită-te atent, lasă circul.

Cu o expresie de imens plictis, Andu se apropie de fereastră. Se înalță pe vârfurile picioarelor ca să vadă mai bine. Era întuneric, probabil era și ceață, nu se vedea nimic afară. Tocmai deschidea gura să emită un raționament logic, dar Mia îl trase de mână la fereastra bucătăriei. Dădu perdeaua la o parte și îi arătă curtea scăldată în clarul de lună:

— Cum îți explici asta?

— Simplu: în partea cealaltă cade umbra casei, asta-i tot.

— Ai văzut ceva când te-ai uitat pe fereastră? Ai auzit vreun greier, vreun sunet oarecare?

— Hai, vino afară, chiar cu riscul de-a răci după băile tale permanente. Am să-ți demonstrez că toate sunt la locul lor.

Afară era totul în regulă, desigur, ba chestia cu umbra era perfect valabilă. Mia nu mai zise nimic și se întinse în pat înfrigurată. Andu se culcă alături cu gesturi precise, de om conștient de dreptatea pe care o are. Mia începea să devină iritantă, te pomenesti că va face o depresie, după cum a mai amenințat... Asta îi mai lipsea: halucinații! El mâine mergea la lucru și-și pierduse un sfert din noapte bâjbâind prin curte. Femeia are nevoie de-o ocupație; sau de-un copil. El era fraier că se lăsa înduioșat...

Andu adormi și sforăi toată noaptea pe un ton declamativ-retoric, dar dimineața se trezi uimit când Mia îl scutură de umăr:

— Andu, vino puțin.

— E devreme, mai stau un pic. E gata cafeaua?

— Vino când îți spun!

— Nu se poate! Iar te-a apucat.

Se ridică somnoros și se opri în balcon. Se anunța o zi splendidă, soarele deja răsărise și inunda valea râului cu o lumină aurie.

— Vii odată?

Mia era în pragul băii. Îi arătă spre fereastră. Privi docil în direcția indicată. Atunci îl luă amețeala: dreptunghiul ferestrei era tot întunecat.

— Nu se poate! Tu ai vopsit geamul, dar e o glumă proastă, să știi.

Ar fi vrut ca ea să fi vopsit geamul, dar știa că n-o făcuse. Bine, dar ce altă explicație rațională ar fi putut exista? Se apropie să privească mai bine; Mia îl opri cu un țipăt ascutit

— Nu! Nu-ți dau voie să te apropii!

— Păi atunci cum dracu' vrei să înțeleg ce se întâmplă?

Văzu după ușă mopul; bățul cu pământ umed i se păru tocmai bun pentru o încercare; era suficient de lung ca să-i asigure o operațiune în deplină siguranță. Întâi îndepărtă forabărul care închidea fereastra, apoi propti bățul în perete și împinse în canat ca să

se deschidă. Era atât de concentrat la ceea ce făcea, încât nu mai auzi tipătul nevesti-sii în spate. Fereastra se deschise lin și dureros: sticla geamului era transparentă, dar dreptunghiul negru persista. Simți un junghi trecându-i din inimă până în stomac; privea absolut fascinat acea oază de haos căscată în geamul băii lor... Întunericul acela morbid părea să fi căpătat o tentă cumva cenușie prin care se putea desluși la distanță siluetă a ceva ce semăna cu niște copaci. Mia îl atinse trecând pe lângă el; o apucă de mână:

— Era vorba că nu ne apropiem.

— Tu nu vezi? E magazia noastră pe care am dărâmat-o anul trecut. Vreau să mă uit!

— Unde?

— Se vede acolo.

— Hopa! Mia, fii atentă! Când un lucru te atrage atât de mult, încât curiozitatea îți învinge teama, trebuie să te smulgi de acolo și să fugi, fiindcă înseamnă că e foarte periculos.

— De unde știi că e periculos?

— După reacția pe care amândoi am avut-o: am vrut să ne apropiem în ciuda...

— Hai să vedem ce se întâmplă! Scoate mopul pe fereastră.

Da, la asta nu se gândise. Probabil că i-a părut ridicol cu teoriile lui, când ea avea la îndemână o soluție practică.

Scoase prudent capătul mopului în întunericul sinistru și-i spusese că nu și-ar dori cu niciun preț să fie acum în locul vreunui acarian amărât atârnat de șireturile umede și scos brusc undeva în afara existenței... Deodată percepu o vibrație în palme și trase bățul înapoi: capătul cu șireturi lipsea cu desăvârșire.

— Pentru Dumnezeu! Îi scăpă printre dinții pe care oricum și-i simțea dărdâindu-i într-un mod destul de lipsit de demnitate.

— Închide! Închide repede! articulă Mia cu greutate de undeva din spatele lui. Ar fi vrut să se întoarcă s-o privească, să vadă de ce are vocea aceea moartă, dar înțelese și el imediat: printr-un colț al ferestrei, probabil mai înclinat din construcție, întunericul începea să se prelingă în baie. Cu capătul ciuntit al mopului trânti fereastra peste ceea ce părea să se afle dincolo. Scursură neagră se retrase subit și el avu senzația că o făcuse cumva cu indignare răutăcioasă. Răsuflară fără să fie cu adevărat ușurați; se întoarseră în bucătărie. Mia se sprijini de bufet strângându-și capotul la piept; el se încăpățâna să

privească undeva în podea, ca și cum acolo ar fi găsit ceva ce-i absorbea toată atenția. Își aprinse cu gesturi mecanice o țigară. Mia îi puse o cană cu cafea în față. Îi era recunoscător că putea să tacă, să-l lase câteva minute să rumege în tăcere ceea ce văzuse în baie. Toată viața avusese probleme, constatase că persoana lui avea un inexplicabil magnetism față de ghinioane, neșanse și pierderea ocaziilor favorabile. Niciodată nu trecuse însă prin așa ceva. Astea erau chestii de citit în revistele de paranormal ale nevastei, sau de ascultat în legătură cu alții, dar nu cu tine și ai tăi. Sorbi din cafea și-și prinse tâmpile în palme. Se simțea atras de gaura aceea neagră, îi venea să meargă din nou acolo s-o privească. Brusc înțelese că viața i s-a schimbat iremediabil și definitiv din dimineața asta.

— Astăzi vii cu mine. N-ai cum să rămâi aici.

— Trebuie să mă duc la toaletă; cum să fac?

— În pădure, doar n-ai de gând să mai intri în baie.

— Da' nu m-am spălat pe dinți.

— Atunci intră și spală-te, la naiba. Îți lipsește chiar de tot instinctul de conservare?

Abia în mașină, la doi kilometri de casă, ea îl întreabă ce aveau să facă.

— Știu exact ce-o să facem. Vindem tot și ne mutăm cât mai curând posibil.

— Fii serios, nu plec din casa mea pentru o porcărie pe care nu mi-o pot explica. Nu mă dau bătută așa ușor.

— Ești proastă. Nu-ți dai seama că e ceva ce ne depășește?

— Tu ești laș! De fapt cred că abia așteptai să găsești un motiv ca să plecăm din casa făcută de mine. Orgoliul tău masculin sângera.

— Tacă-ți gura aia spurcată; n-am văzut femeie mai proastă ca tine! Du-te și stai în casa ta cu toți drăcii pe care i-ai înmagazinat în pereți la construcție.

— Nu intra în depășire acum! Andu, te rog, stai că-mi vine rău!

Mașina depăși tirul ce mergea cu viteză exact în ultima secundă rămasă înainte de-a se ciocni de un alt camion ce venea din sens opus.

— Gata, gata, nu mai fac! Am luat-o la mustață, recunosc.

— Fii atent, câinele!

Andu nu mai putu evita impactul și maidanezul a fost aruncat ca o treanță dincolo de șanțul de pe marginea drumului. Preț de câteva clipe îl auziră schelălăind.

— Ai lovit câinele, idiotule! Te-am rugat să mergi încet, unde dracu' gonești? Ce e cu tine? Ți-e frică să nu te ajungă din urmă?

— Termină sau te dau jos chiar aici!

Era atât de nervos, încât îi venea s-o strângă de gât. Se săturase de istericale. Câțiva șoferi care veneau din față îi făcuseră semne concludente cu un deget îndreptat spre tâmpă, spre obraz, sau ridicat vertical în sus. Cretini. Bineînțeles că nu vruse să lovească bietul câine. Acum Mia începuse să plângă! Se abținu de la orice comentariu și în oraș se despărțiră cu câteva cuvinte vagi în legătură cu ora și locul de întâlnire.

A urmat o zi ciudată: la birou totul era că întotdeauna – muncă și un șef cicălit – doar că în plus, își mai amintea din când în când, ca prin vis, de camera de baie în care clipea un ochi al iadului...

În pauza de masă s-au întâlnit la Pizza O.K.; ea părea gânditoare și mult mai liniștită, ceea ce îl calmă și pe el. Tăcură. Apoi el întinse mâna peste masă și îi mângâie umărul. Ea îi zâmbi:

— Am fost la biserică. Mă simt mult mai bine, cred că până la urmă n-ar fi rău să vorbim cu un preot.

— Dacă simți că te ajută, n-am nimic împotrivă. declară el sec. Înghiți ultima picătură din sticla de Schlossgold și zise pe un ton alb:

— Dar insist în continuare să te gândești serios la un compromis; cel mai bine ar fi să ne mutăm.

— Bineînțeles că ne vom muta, dacă nu se poate altfel. admise ea împăciuitoare. Însă trebuie să fim convinși că nu există altă soluție.

— Sunt sigur că plănuiești niscai exorcisme; ești însetată de senzații tari, nu? E un bun prilej de-a simți că trăiești.

— O, nu! Efectiv n-aș vrea să capitulez fără luptă, e casa noastră...

— Te-ai gândit cu ce te lupți?

— Chiar așa, cu CE mă lupt? Tu ce crezi că este?

Privi pe lângă ea spre strada animată, la oamenii care treceau în sus și-n jos fiecare cu grijile lor, cu viețile lor în spate, sub forma unei nevăzute povești pe care o purtau în propria aură. Ce era negreața din baie? Poate era un reziduu de viață, de trăire, un fel de gaze nearse; lucruri pe care ar fi putut, ar fi trebuit să le facă și nu le-a făcut. Un fel de...

— Nu știu ce este. declară el învins. Și nu vreau să aflu.

— Efectiv nu te înțeleg! Nu ești dornic să cunoști? Credeam că

ești altfel...

Întoarse capul spre ea și-o privi adânc, încât Mia se intimidă.

— Tot timpul ești nemulțumită de ceva; niciodată eu n-am fost suficient de bun pentru tine. Acum nu pricep ce dorești. Ai vrea să fii un fel de Indiana Jones și să te târăsc într-o fantastică aventură pe tărâmurii necunoscute în țara umbrelor? Hai, zi! Nu ești capabilă să apreciezi faptul că sunt responsabil și am grijă să nu pățim ceva?

— Ce-am putea să pățim? oftă Mia cu nedisimulat dispreț. Spune tu de ce ți-e teamă că ar putea să ți se întâmple?

— Atunci ne-am înțeles! Mergem acasă și ne comportăm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat

— Nu vreau aventuri și nici nu cred că sunt iresponsabilă dacă încerc să descopăr ce se petrece.

— E-n regulă. Dă-i drumul, baby, apucă-te de descoperiri științifice. Fă un contract de colaborare cu revista de paranormal, vezi ce scoți din subiectul ăsta.

— Andu, ce e cu noi de nu ne mai înțelegem?

— Ți s-a părut că ne înțelegem; de fapt am cedat eu mereu.

— Oh, martirule!

Nu o mai asculta; își adună țigările de pe masă și strigă chelnerul.

Când au ajuns acasă, toate păreau la locul lor prin curte. Înăuntru era un ușor iz de aer închis, dar de dimineață nu aerisise nimeni, deci era normal. Au înaintat prudent, Mia pășind în spatele soțului și privind în toate părțile. Nimic. În bucătărie au lăsat pungile de cumpărături nedesfăcute și s-au îndreptat spre baie. La ușă, s-au postat de-o parte și de alta, cum văzuseră prin filme că fac agenții FBI. Pe Mia o umflă râsul:

— Intră, că te acopăr eu. Îi șuieră bărbatului palid care stătea cu mâna pe clanță fără s-o apese

Andu deschise ușa, care scârțâi exact cum era de așteptat într-un astfel de moment, și cercetă cu prudență, din prag, interiorul camerei de baie. Mia observă înaintea lui:

— Fereastra e deschisă! Ai lăsat-o tu deschisă?

Nu, n-o lăsase deschisă, își amintea perfect; era ultimul lucru pe care l-ar fi făcut! Mia însă deja începuse să-i bage de vină că nu e atent, că el e întotdeauna cu capul în nori, că de când îl știe nu închide geamuri sau uși în urma lui...

Și, ca să fie treaba treabă, deodată s-a auzit un mieunat jalnic.

— Missi! Asta e Missi! Unde ești iubire mică? se îngrijoră Mia.

Din păcate, iubirea mică părea să miaune de dincolo de fereastră, din întunericul cel fără de întoarcere. Cu o remarcabilă intuiție maternă, Mia detectă direcția și începu să se agite.

— Ai lăsat geamul deschis și-a ieșit pisica! Știi cât de mult o iubesc și-ai făcut-o înadins! De ce nu poți și tu o dată să fii atent? Nici în astfel de împrejurări limită nu ți-a dat în minte să închizi fereastra? Acum să-mi spui cum o recuperăm?

Andu încercă să se gândească la o soluție, deși se simțea răscolit de o furie neagră: nu era vinovat, iar femeia de lângă el nu mai tăcea! Cum să ajute pisica? Cu mopul? După ușă. Acolo însă nu era mopul, ci toporul cu care se străduia uneori să spargă lemne pentru încălzirea cazanului de la baie. Ce naiba căuta acolo? Niciodată nu-l aducea în baie, locul lui era în magazia de lemne; în plus, putea să jure că azi dimineață nu era acolo.

— Fii atent unde-ai lăsat toporul! îl surprinse Mia din nou. Și mai spui că știi ce faci!

Andu apucă obiectul acela de uz gospodăresc, un obiect pașnic. Pașnic? apoi îl privi cu mirare în propriile mâini. Pisica, sărmana de ea, încă se auzea mieunând, dar parcă tot mai îndepărtat, iar Mia întreba țipând pe un ton din ce în ce mai înalt și mai îngrozit ce are de gând cu toporul?

CUPRINS

TRONSON PERICULOS 3

PELERINA 3

O DUPĂ-AMIAZĂ PE DUNGĂ 3

CĂLĂTOR ÎN BEZNĂ 3

TESTER 3

ARBORE SECANT 3

FERMA 3

MICROBUZUL 3

PRAF MINUNE I 3

TROVANTUL 3

PÂCLA 3

K.O. ULTIMA REPRIZĂ 3

UȘA 3

INFESTAT 3

CREȘA 3
PRAF SCÂNTEIETOR ȘI FILAMENTE 3
FLASH 3
CREDIT RESTANT 3
VIRUS 3
DEMONUL DIN CUTIA NEAGRĂ 3
SOȚIA MEA DRAGĂ 3
LIBER ARBITRU 3
FOTOGRAFII 3
IZA 3
ZIUA ÎN CARE A DISPĂRUT MIRCEA 3
ÎN BECI 3
TALENT 3
LICURICIOAIA 3
HORA IELELOR, PENSIUNE 3
PROPRIETATE CU CASĂ ȘI PĂDURE 3
CASA DE LA MARGINEA PĂDURII 3
FEREAȘTRA DIN SPATE 3

